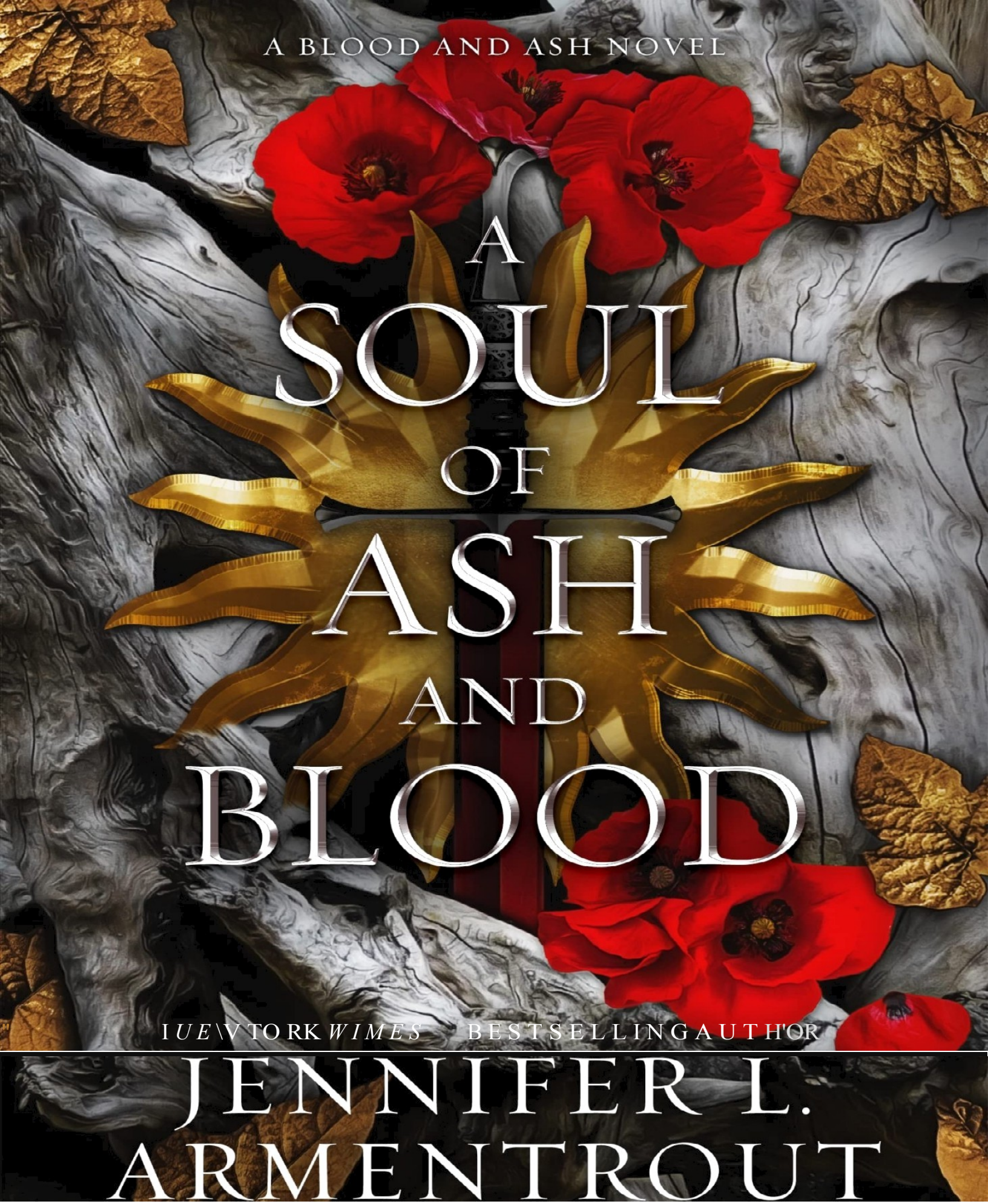

A BLOOD AND ASH NOVEL
A SOUL OF ASH AND BLOOD
I UE\V TORK WIMES BESTSELLING AUTH'OR
JENNIFER L. ARMENTROUT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

A SOUL ASH VE KAN

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR
JENNI FER L.
ARU E NTROUT

BLUE BOX PRESS

OceanofPDF.com

Kül ve Kandan Bir Ruh
Jennifer L. Armentrout'tan
Bir Kan ve Kül Romanı

Telif Hakkı 2023 Jennifer L. Armentrout
ISBN: 978-1-957568461

Evil Eye Concepts, Incorporated'in bir baskısı olan Blue Box Press tarafından yayımlanmıştır

Kapak tasarımı: Hang Le

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusaldır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla olan benzerlikler sadece tesadüfidir.

OceanofPDF.com

KİTAP TANITIMI

Kül ve Kandan Bir Ruh
Jennifer L. Armentrout'tan
Bir Kan ve Kül Romanı

Sadece anıları onu kurtarabilir...

Büyük bir ilkel güç yükseldi. Et ve Ateş Kraliçesi
Kan ve Kemiğin İlkeli, Yaşam ve Ölümün gerçek İlkeli haline geldi. Ve Casteel, Poppy ve müttefiklerinin verdiği savaş daha yeni başladı. Iliseeum ve ölümlüler diyarının dört bir yanında Tanrılar uyanmakta ve gelecek savaşa hazırlanmaktadır.

Ancak Poppy durağanlığa girdiğinde Cas, dönüşmekte olduğu şeyin korkunç ve beklenmedik sonuçlarının onu kendisinden uzaklaştırabileceği karşı karşıya kalır. Yine de Cas'a bazı tavsiyeler verilir - onun güzel gözlerinin bir kez daha açıldığını görmeyi beklerken tutunmayı planladığı bir şey: Onunla konuş.

Ve öyle de yapıyor. Poppy'ye yolculuklarının nasıl başladığını hatırlatır ve bu süreçte kendisi hakkında yalnızca Kieran'ın bildiği şeyleri açıklar. Ancak Poppy' neye uyanacağını ya da uyandığında diyarın ve Cas'ın tam olarak ne kadar değişmiş olacağını kimse tahmin edemez.

#1 *New York Times* çoksatan yazarı Jennifer L. Armentrout, Kan ve Kül serisinin yeni bölümünde Poppy ve Casteel'in destansı aşk hikâyesini yeniden ele alıyor. Ama bu sefer hikâyeyi Hawke anlatacak.

OceanofPDF.com

JENNIFER L. ARMENTROUT HAKKINDA

#1 *New York Times* ve 1 Uluslararası Çoksatan yazarı Jennifer L. Armentrout Shepherdstown, Batı Virginia'da yaşıyor. Onun eyaleti hakkında duyduğunuz tüm söylentiler doğru değil. Yazmakla uğraşmadığı zamanlarda zamanını okuyarak, gerçekten kötü zombi filmleri izleyerek, yazarmış gibi yaparak, kocası, Border Jack-Apollo, Border Collie-Artemis, altı yargılayıcı alpaka, iki kaba keçi ve beş tüylü koyunla takılarak geçiriyor. 2015 yılının başlarında Jennifer'a, retinadaki hücrelerin parçalanmasını ve ölümünü içeren ve sonunda diğer komplikasyonların yanı sıra görme kaybıyla sonuçlanan bir grup nadir genetik bozukluk olan retinitis pigmentosa teşhisi kondu. Bu teşhis nedeniyle, insanları körlüğün çeşitli dereceleri konusunda eğitmek, yazmanın yanı sıra onun için başka bir tutku haline geldi ve bunu yapabildiği sürece yapmayı planlıyor.

Yazar olma hayalleri, zamanının çoğunu kısa öyküler yazarak geçirdiği cebir dersinde başladı... Bu da matematikteki kötü notlarını açıklıyor. Jennifer genç yetişkin, paranormal, bilim kurgu, fantezi ve çağdaş romantizm yazıyor. Tor, HarperCollins Avon ve William Morrow, Entangled Teen ve Brazen, Disney/Hyperion, Harlequin Teen ve Blue Box Press'te yayımlanmıştır ve PassionFlix yakın zamanda Wicked serisini uzun metrajlı bir film haline getirmiştir. Jennifer, yetişkin fantezisi *From Blood and Ash* ile 2020 Goodreads Choice Award in Romance dahil olmak üzere çok sayıda ödül kazanmıştır. Ayrıca J. Lynn adı altında Yetişkin ve Yeni Yetişkin çağdaş ve paranormal romantizm yazmıştır.

OceanofPDF.com

JENNIFER L. ARMENTROUT'TAN DA

Benimle Düş
Dream of You (a 1001 Dark Nights Novel)
Sonsuza Kadar Seninle
İçindeki Ateş

Yazan: J. Lynn
Wait for You
Be with Me
Stay with Me

Kan ve Kül Serisi
Kan ve Kül'den
Et ve Ateş Krallığı Yaldızlı
Kemiklerin İki Kraliçenin
Savaşı
Kül ve Kandan Bir Ruh
Et ve Kanın Vizyonları: Kan ve Kül/Et ve Ateş Özeti

Et ve Ateş Serisi Korda
Bir Gölge Alevde Bir Işık
Bedende Bir Ateş

Yıkım ve Gazabın Çöküşü Serisi
Yıkım ve Gazabın Düşüşü

Antlaşma Serisi
Melez Saf
İlah
Apollyon
Sentinel

Lux Serisi
Gölgeler

Obsidyen
Oniks
Opal
Kökenli
Muhalefet
Oblivion

Köken Serisi
En Karanlık Yıldız
Yanan Gölge En Parlak
Gece

Karanlık Unsurlar
Acı Tatlı Aşk
Beyaz Sıcak
Öpücük
Taş Gibi Soğuk
Dokunuş Her Son
Nefeste

Haberci Serisi
Fırtına ve Öfke
ve Yıkım Zarafet
ve Zafer

Titan Serisi
Dönüş Güç
Mücadele
Kehanet

Wicked Serisi
Kötü
Yırtık
Cesur
Prens (1001 Karanlık Gece
NovellasıKaranlık) (NovellasıKraliçe
(1001 Karanlık Gece NovellasıKral 1001
Gece))

Gamble Kardeşler Serisi
SağdıcınKorumanın
Çıkarılması Baştan
Çıkarılması Oyuncunun
Baştan Çıkarılması
Baştan

Bir de Vincent Romanı Serisi Ay Ay Işığı Baştan
Çıkarması Işığı Işığı
Günahları Skandalları

Bağımsız Romanlar
Saplantı Frijit
Kavrulmuş
Lanetli
Arkana Bakma
Ölene Kadar
Ölüler Listesi
Yarın Sonsuza Kadar
Sorun

Antolojiler
Sevimli ile Tanışın
Zihnimin İçindeki
Yaşam Elli İlk Kez

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Her kitabın arkasında, onu mümkün kılmaya yardımcı olan bir ekip vardır. Blue Box Press-Liz Berry, Jillian Stein, MJ Rose, Chelle Olson, Kim Guidroz, Jessica Saunders, Tanaka Kangara, muhteşem editör ve redaksiyon ekibi ile Michael Perlman'a ve ciltli dağıtım desteği ve uzmanlıkları için S&S'deki tüm ekibe teşekkür ederim. Ayrıca, tasarımdaki inanılmaz yeteneği için Hang Le'ye; temsilcilerim Kevan Lyon ve Taryn Fagerness'e; asistanım Malissa Coy'a; mağaza müdürü Jen Fisher'a ve ApollyCon'un ve daha fazlasının arkasındaki beyne çok teşekkür ederim: Steph Brown, Vicky ve Matt ile birlikte. Ayrıca, JLAnders modları, Vonetta Young ve Mona Awad. Bir yazarın isteyebileceği en harika, en destekleyici ekip olduğunuz, bu kitapların dünyanın her yerinde okunmasını sağladığınız, ürünler yarattığınız, olay örgüsü sorunlarına yardımcı olduğunuz ve daha fazlası için hepinize teşekkür ederim.

Ayrıca, başımı suyun üstünde tutmama yardımcı olanlara da teşekkür etmeliyim, ya bir arsa köşesinden çıkmama yardım ederek ya da sadece beni güldürmek, ilham kaynağı olmak ya da başımı belaya sokmak veya beladan kurtarmak için oradadır
-KKA Tucker, Kristen Ashley, JR Ward, Sarah J. Maas, hikaye zamanları için Steve Berry, Andrea Joan, Stacey Morgan, Margo Lipschultz ve çok daha fazlası.

JLAnders'a her zaman eğlenceli ve sık bir ortam yarattığı için çok teşekkür ederiz. rahatlamak için eğlenceli bir yer. Ve dürüst değerlendirmeleriniz ve desteğiniz için ARC ekibine.

En önemlisi, bunların hiçbiri siz okuyucular olmadan mümkün olmazdı. Umarım benim için ne kadar önemli olduğunuzun farkındasınızdır.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

JENNIFER L. ARMENTROUT
HAKKINDA KİTAP TANITIMI
JENNIFER L. ARMENTROUT'TAN DA
TEŞEKKÜRLER
DEDİKASYON
HARİTASI
TELAFFUZ REHBERI
OKUYUCUYA NOT
ŞIMDIKI ZAMAN I
ÇÜRÜMENIN
KOKUSU
YÜKSELIYOR
RÜYALARI ÖLDÜ İLE BİR
MEVCUT
IIBİRLİKTE
ALAMET
BEN KİMDİM
BILDIĞIM TEK YOL BAKIRE VE
KIRMIZI İNCI'NIN
ÇOK KISA ANLAR
GEREKLI MALZEMELER
AVLANDI
PERİLİ
ŞİMDİ III
BOŞ BAHÇE
TAMAM
O BUNU HAK
ETTI, IYI BIR
ADAM.
DÜK ILE GÖRÜŞMEK ?IÇIN NE
GEREKLIYDI
ŞEYLERIN DOĞAL DÜZENI GENÇ
KIZ AÇIKLADI
POPPY KIBIRLI VE
UKALA
YENI BIR ARKADAŞ HEDIYE
ETTI IV

BAKIRE KONUŞUYOR
BIR ÇEŞIT ÇARPIK IRONI MEVCUT
V
IÇIMDEKI CANAVAR
SEN KESINLIKLE BÜYÜLEYICI, KATIL KÜÇÜK BIR YARATIKSIN.
BU ELBISE BENIM ÖLÜMÜ OLACAK.IYI
NIYETIMIN
KAN VE KÜLDEN
SEÇIM VARDIR, BIR
PARÇA HUZUR
ŞİMDİ VIKİM
OLUYORDUM
ATEŞLİ, AĞIR İSTEKLİ
PLANLAR DEĞİŞMEDİ
BAYAN WILLA COLYNS
SADECE BİR
MEVCUT VII
DÜK
NEFESİMİ
KAYBETTİM THE
WILLOW PRESENT
VIII
ONUN ACISINI
PLANLADIĞIM GIBI
DEĞIL.
ONUN
INTIKAMINI
ALMAK IÇIN
YALAN
SÖYLEDIM.
BU BİR IX
ÖNEMLI BIR AN
BÜYÜLEDI
NASIL
YAPABILIRIM?
ORMANDAKİ KAN ÜÇ
NEHİR
YOLDA ŞIMDIKI X
YENİ HAVUZ

DEĞERSIZ VE HAK ETMEYEN BU
GERÇEK
SON DERECE
UYGUNSUZDU.
KIRIK BIR NEFES HER
ŞEY YALAN DEĞILDI
ŞİMDİ XI KARIN
KARANLIK
HAKLIYDIM,
PLANLAR DEĞIŞTI.
PRENSESIMIN
HEDIYESI XII
JENNIFER L. ARMENTROUT'TAN DAHA FAZLASINI
KEŞFEDİN 1001 KARANLIK GECE KOLEKSİYONUNU
KEŞFEDİN ON ÖZEL TEŞEKKÜR

OceanofPDF.com

DEDİKASYON

Senin için, okuyucu.

OceanofPDF.com

HARİTA

Haritanın tam boyutlu versiyonunu görmek için https://theblueboxpress.com/books/asoabmap/ adresini ziyaret edin.

OceanofPDF.com

TELAFFUZ REHBERI

Karakterler

Aios - AYY-ohs

Alastir Davenwell - AL-as-tir DAV-en-well

Andreia - ahn-DRAY-ah

Arden - AHR-den

Attes - AT-tayz

Aurelia - au-REL-ee-ah

Baines - baynz

Beckett - BECK-et

Bele - çan

Blaz - blayz

Brandole Mazeen - bran-dohl mah-ZEEN

Braylon Holland - BRAY-lon HAA-luhnd

Britta - brit-tah

Callum - KAL-um

Clariza - klar-itza

Coralena - kore-a-LEE-nuh

Coulton - KOHL-ton

Casteel Da'Neer - ka-STEEL DA-neer

Crolee - KROH-lee

Dafina - dah-FEE-nuh

Davina - dah-VEE-nuh

Delano Amicu - dee-LAY-no AM-ik-kyoo

Dorcan - dohr-kan

Dorian Teerman - DOHR-ee-uhn TEER-man

Düşes ve Dük Ravarel - duch-ess ve dook RAV-ah-rell Dyses - DEYE-seez

Ector - EHK-tohr

Effie - EH-fee

Ehthawn - EE-thawn

Elian Da'Neer - EL-ee-awn DA-near

Elijah Payne - ee-LIE-jah payn

Eloana Da'Neer - EEL-oh-nah DA-neer

Embris - EM-bris

Emil Da'Lahr - EE-mil DA-lar

Erlina - Er-LEE-nah

Ernald - ER-nald

Eythos - EE-thos

Ezmeria - ez-MARE-ee-ah

Gemma - jeh-muh

General Aylard - gen-ER-al AYY-lard

Gianna Davenwell - jee-AA-nuh DA-ven-well Griffith

Jansen - grif-ITH JAN-sen

Halayna - hah-LAY-nah

Hanan - HAY-nan

Hawke Flynn - hawk flin

Hisa Fa'Mar - hee-SAA FAH-mar Ian

Balfour - EE-uhn BAL-fohr

Ione - EYE-on

Ivan - EYE-van

Isbeth - is-BITH

Jacinda Teerman - juh-SIN-dah TEER-man

Jadis - JAY-dis

Jasper Contou - JAS-per KON-too

Jericho - JERR-i-koh Joshalynn

- josha-lynn

Kayleigh Balfour - KAY-lee BAL-fohr

Keella - KEE-lah

Kieran Contou - KEE-ren KON-too

Kral Jalara - kral jah-LAH-ruh Kral

Saegar - kral SAY-gar

Kirha Contou - k-AH-ruh KON-too Kolis

- KO-lis

Kyn - kin

Lady Cambria - lay-dee KAM-bree-uh

Lailah - lay-lah

Lathan - LEY-THahN Leopold

- LEE-ah-pohld Lev Barron -

lehv BAIR-uhn

Lizeth Damron - lih-ZEHTH DAM-ron

Loimus - loy-moos

Lord Ambrose - lohrd AM-brohz
Lord Chaney - lohrd chay-NEE
Lord Gregori - lohrd GREHG-ohr-ree
Lord Haverton - lohrd HAY-ver-ton Loren
- LOH-ren
Luddie - LUHD-dee
Lyra - lee-RAH
Mac - mack
Madis - mad-is
Magda - mahg-dah
Maia - MY-ah
Malec O'Meer - ma-LEEK O-meer
Malessa Axton - MAHL-les-sah ax-TON
Malik Da'Neer - MA-lick DA-neer Marisol
Faber - MARE-i-sohl FAY-berr Millicent -
mil-uh-SUHNT
Mycella - MY-sell-AH
Naill - NYill
Nektas - NEK-tas
Nithe - NIGHth
Noah - noh-AH
Nova - NOH-vah
Nyktos - NIK-toes
Odell Cyr - OH-dell kahin
Odetta - oh-DET-ah
Orphine - OR-feen
Peinea - pain-ee-yah
Penellaphe - pen-NELL-uh-fee
Penellaphe Balfour - pen-NELL-uh-fee BAL-fohr
Perry - PER-ree
Perus - paehr-UHS
Phanos - FAN-ohs
Polemus - pol-he-mus
Preela - PREE-lah
Rahibe Analia - rahibe-ess an-NAH-lee-ah
Kraliçe Calliphe - kraliçe KAL-lih-fee Kraliçe
Ileana - kraliçe uh-lee-AH-nuh

Reaver - REE-ver
Rhahar - RUH-har
Rhain - yağmur
Rolf - rollf
Rune - roon
Rylan Keal - RYE-lan keel Sage
- sayj
Saion - SIGH-on
Sera - SEE-ra
Seraphena Mierel - SEE-rah-fee-nah MEER-ehl Sera -
SEE-rah
Shae Davenwell - shay DAV-en-well
Sotoria - soh-TOR-ee-ah
Sven - svehn Talia
- TAH-lee-uh
Taric - tay-rik
Tavius - TAY-vee-us Tawny
Lyon - TAW-nee LYE-uhn
Thad - thad
Theon - thEE-awn
Tulis [Aile] - TOO-lees Valyn
Da'Neer - VAH-lynn DA-neer
Veses - VES-eez
Vikter Wardwell - VIK-ter WARD-well
Vonetta Contou - vah-NET-tah KON-too
Wilhelmina Colyns - wil-hel-MEE-nuh KOHL-lynz

Yerler

Aegea - ayy-JEE-uh Atheneum -
ath-uh-NEE-uhm Atlantia - at-
LAN-tee-ah Çorak Ovalar - bar-
uhn pleynz Berkton - BERK-ton
Carsodonia - kar-so-DON-uh
Cauldra Malikanesi - kall-drah [manor]
Nyktos Odaları - nik-TOES'un cheym-berz'i

Dalos - day-lohs
Elysium Peaks - ihl-LEES-ee-uhm peeks
Evaemon - EHV-eh-mahn
Thronos'un Yüksek Tepeleri - hie hilz of THROH-nohs
Iliseeum - AH-lee-see-um
Bele Adaları - IGHelz of BELL
Kithreia - kith-REE-ah
Lasania - lah-SAHN-ee-uh
Lotho - LOH-thoh
Masadonia - mah-sah-DOHN-uh Massene
- mah-SEE-nuh
Nyktos Dağları - MOWNT-ehnz of nik-TOES New
Haven - noo HAY-ven
Niel Vadisi - nile valley Oak
Ambler - ohk AM-bler
Padonia - pa-DOH-nee-ah
Pensdurth - PENS-durth
Pillars of Asphodel - [pillars of] AS-foe-del Pinelands -
PINE-lands
Pompay - pom-PAY
Saion Denizleri - SIGH-on'un SEEZ'i
Skotos Dağları - SKOH-tohs MOWNT-ehnz Solis -
sou-LIS
Spessa'nın Sonu - SPESSAHZ ehnd
Sirta - SIR-ta
Saion's Cove - SI-onz kohv Stygian
Bay - stih-JEE-uhn bey Tadous -
TAHD-oos
Perses Tapınağı - TEM-puhl of PUR-seez Üç
Çakal - thuh three JAK-uhlz
Üç Nehir - üç RIH-verz Triton
Adaları - TRY-ton IGH-elz
Ölümsüz Tepeler - UN-dy-ing
hillz Vathi - VAY-thee
Vodina Adaları - voh-DEE-nuh IGH-elz
Batı Geçidi - WEST-tern pass
Whitebridge - WIGHT-brij

Willow Plains - WIHL-oh pleynz

Şartlar

Arae - air-ree

benada - ben-NAH-dah ceeren - SEER-rehn Cimmerian - sim-MARE-ee-in *dakkai* - DAY-kigh

demis - dem-EEZ

eather - ee-thohr

graeca - gray-kah

Gyrm - germ

imprimen - IM-prim-ehn

kardia - KAR-dee-ah

kiyou wolf/wolves - kee-yoo [kurt/wolves]

lamaea - lahm-ee-ah

laruea - lah-ROO-ee-ah

meeyah Liessa - MEE-yah LEE-sah

notam - NOH-tam

sekya - sek-yah

sparanea - SPARE-ah-nay-ah

tulpa - tool-PAH wivern - WY-vehrn

OceanofPDF.com

OKUYUCUYA NOT

Bu sayfalarda yazılanların hayatları kurgusal olsa da, yaşadıkları bu sayfaların dışındaki hayatta gerçekleşiyor - ben de dahil. Bu nedenle, lütfen kendine zarar verme ve istismarla ilgili tartışmalar olduğunu unutmayın.

Lütfen acı çekmenize gerek olmadığını

bilin. Yardım var.
crisistextline.org adresini ziyaret edin

OceanofPDF.com

MEVCUT I

Karanlık koridordan tatlı ama bayat bir koku yayılıyordu. Kalçama uzanıp kan taşı hançerimi çekerken başım hafif, hızlı ayak seslerine doğru sallandı.

Bir vampir kumtaşı sütunların arasından fırlayarak Wayfair Kalesi'nin altındaki sonsuz gibi görünen mahzenin loş salonuna daldı; akan siyah saçları, kaymaktaşı teni ve kıpkırmızı ipeğiyle bir parıltıdan başka bir şey değildi.

Hiç tereddüt yoktu. Yeraltına girdiğimizden beri ne Kieran ne de ben hiçbirine hareket alanı bırakmamıştık.

Hançeri serbest bıraktım ve koridorun öbür ucuna fırlattım. Kan taşı bıçak isabetle vampirin göğsüne saplandı ve Yükselmiş'i geriye savururken çıkardığı sinir bozucu, tanrısal çığlığı kesti. Bir ağ
Yükselmiş'in etinde hızla çatlaklar belirdi ve etine yayıldı.
yanaklarından ve boğazından aşağı. Deri çatladı ve sonra geriye doğru soyuldu, kemikten ayrıldı ve toza dönüştü. Bir kalp atışı içinde hançerim taş zeminin yanında bir ipek yığınından başka bir şey yoktu.

"Cas." Bir iç olarak çıktı ve dudaklarım nefes nefese kelimeyi dolduran hayal kırıklığına rağmen bir gülümsemeye dönüştü.

Poppy bana böyle kendimi tutamazdım. Bazen bunu duymak
Göğsümü daralttı ama kendimi hafif hissettirdi. Diğer zamanlarda, beni çok sertleştirdi. Ama her zaman bir gülümseme ortaya çıkardı.

"Yükselmişler bize saldırmadı," dedi Poppy.

"Bize doğru koşuyordu." Hançerin olduğu yere gittim ve onu . "Ya da bizden *kaçıyordu*," diye önerdi.

" da bir bakış açısı." Pantolonumun paçasındaki bıçağı temizledikten sonra hançeri kınına soktum ve onunla yüzleştim - ve lanet olası nefesimin hissetmediysem lanet olsun.

Poppy'nin her santimi az önce korkunç bir savaş verdiğini gösteriyordu. Kan ve kir yanaklarına, ellerine ve giysilerine bulaşmıştı.

Çıplak ayaklarını neyin örttüğünden bahsetmiyorum bile. Asi saçlarını zorla bağladığı örgü büyük ölçüde çözülmüştü ve saç telleri gaz lambalarının loş ışığında koyu kırmızı şarap gibi parlıyor, omuzlarından aşağıya ve sırtına dökülüyordu.

Yine de benim için çok güzeldi. Kalp arkadaşım.

Kraliçem.

Bir tanrıça değil ama bir *İlkel,* Kan ve Kemiğin İlkeli. Yaşamın ve Ölümün.

Şok içimde dalgalandı ve neredeyse tökezlememe neden oluyordu. Kan Kraliçesi'nin üzerine Primal gibi gittiğinden beri her birkaç dakikada bir bunu yapıyordu. Bunun sona ermesinin çok uzun zaman alacağını tahmin ediyordum.

"Ama sonunun toz yığını olmasını istemeyen birinin yapması gereken son şey sana doğru koşmaktır." Belimden eğildim. "Kraliçem."

Poppy yavaşça göz kırptı, belli ki centilmenliğimden etkilenmemişti. Bu gülümsememi aydınlattı ve dolgun dudakları bir sırıtışa karşı koyarken seğirdi ve keskin bir köpek dişi ortaya çıktı.

Çenem eğildiğinde ve gözlerim onunkilere kilitlendiğinde şehvet içime işledi. Dişlerini her gördüğümde, onları etimde hissetmek istiyordum. *Düzeltiyorum*. Ben onun derinliklerine gömülürken onları etimde hissetmek istiyordum.

Bir boğaz temizlendi. "Devam edebilir miyiz?" diye sordu hışırtılı, düz bir ses. "Yoksa ikiniz özel bir an mı istersiniz?"

Poppy'nin yanakları ısındı, yüzüne Wayfair'e geldiğimizden beri olmayan renk geldi. Bakışlarım hoparlöre kaydı.

Siyah ve gümüş rengi saçlarıyla iri bir dağ olan erkek kaşlarını kaldırdı.

Draken'ların en büyüğü ve tartışmasız en tehlikelisi olan lanet olası Nektas beni sinirlendirmeye başlamıştı.

Bakışlarını tutarak karıma olan arzumu kontrol ettim. Onun varlığı yüzünden değil. Buraya babasını aramaya geldiğimiz için bile değil. Ama Poppy yüzünden.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Ona ve kurt formunda yakınımda duran, her zaman tetikte olan Delano'ya tekrar katıldım. "Hazır mısın?"

sallayarak tekrar yürümeye başladı, taş zemin çıplak ayaklarına buzgibi. Onu taşımayı teklif etmiştim.

Bana attığı bakış bir daha sormamamı sağladı. Yine de bu Kieran'ı aynı teklifi yapmaktan alıkoymamıştı. O da benzer bir uyarı bakışı ; insanın taşaklarını avuçlamak istemesine neden olan türden bir bakış. Şansımıza, Poppy muhtemelen o kısımların zarar görmemiş olmasını tercih ederdi.

Devam ederken gözlerimi ondan ayırmadım.

Kemik Tapınağı'nda, Kan Kraliçesi'nin üzerine cehennemi salmadan önce, saf ışığın zırhını patlatmasını sınırsız bir dehşet içinde izlemiştim.
Ve hiçbir şey yapamamıştım. Böyle bir korkuyu sadece bir kez daha hissetmiştim; Wastelands'de ona yıldırım çarptığında ve hayatının elinden kayıp gidişini izlediğimde. Daha önce ağzından akan kanı gördüğümde de aynı dehşeti hissetmiştim. Birkaç saniyeliğine de olsa *değişmiş*, bedeni ışık ve gölgeden oluşan bir kaleydoskopa dönüşmüştü.
Kanatların hatları şekilleniyor ve arkasına doğru yaylanıyordu. bana Iliseeum'daki Tanrılar Şehri'ni koruyan kanatlı heykelleri hatırlattı.

Sonra onun Isbeth'i yok edişini izledim.

Aramızdaki hiç kimse o kadını özlemezdi ama Kan Kraliçesi Poppy'nin annesiydi.

Bir noktada, annesinin canını aldığının farkına varacak ve bu da pek çok karmaşık duyguyu ortaya çıkaracaktı.

Ben de onun yanında olurdum.

Kieran da öyle.

Benim aynısını yaparak onun diğer tarafında yürüdü. dakikada bir ona bakıyor, kana bulanmış yüz hatlarında endişe ve hayranlık karışımı bir ifade beliriyordu.

durumdaydı. Ben de

öyleydim.

Kıyafetlerimiz ve zırhımızdan geriye kalanlar savaştan dolayı parçalanmıştı. Etime kan sıçradığını biliyordum - bir kısmı benim, bir kısmı dakkailerin. Geri kalanı ise vurulup ölen ama ölü *olarak kalmayanların* kurumuş lekeleriydi.

Delano'nun sessizce dolaştığı yere baktım. Wolven ve diğerlerinin çoğu Yükselmişleri ve kardeşimi aramak için Carsodonia'da ilerlerken, o Poppy'yi takip etmeyi seçmişti.

Delano başını kaldırıp soluk, parlak mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda içimde garip, sinir bozucu bir his vardı. Savaşta ölenlere geri verilen yaşamın, her an ellerinden bir armağan olup olmadığını merak ettim. Böyle hissetmek için gerçek bir nedenim yoktu. Göre
Nektas, kadar çok kişiye yeniden hayat verme eylemi sadece Yaşamın ve Ölümün İlkelleri tarafından bilinmekle kalmıyor, aynı zamanda onlar tarafından da destekleniyordu.

Ayrıca, bu tedirginlik hissinin kaynağı bir sürü şey olabilirdi. Şu anda düşmanın yuvasında hareket ediyorduk ve Wayfair'de kalan ölümlü hizmetkârların veya Kraliyet Muhafızlarının hiçbiri girdiğimizde savaşmamış olsa da ve şimdiye yeraltında sadece üç Yükselmiş olsa da, hiçbirimiz burada rahat değildik. Wayfair bizim değildi. Asla da olmayacaktı.

O anda aklımı kurcalayan bir başka şey de, dışarıda bir yerlerde Poppy'nin kız kardeşi olan Millicent'in peşinde olan kardeşimdi. Ve hiçbirimiz Millicent'ın anneleriyle ilgili olarak nerede durduğunu bilmiyorduk.

Öte yandan, Millie ile olan kişisel deneyimlerime dayanarak, onun çoğu zaman herhangi bir konuda nerede durduğunu bildiğini düşünmüyordum.

Poppy'nin İlkel büyükanne ve büyükbabasının artık uyumadığı gerçeği de vardı ve anlayabildiğim kadarıyla, içlerinden biri istediği zaman ölümlüler alemine girebiliyordu.

Bir de Callum vardı, o altın piç 'ın hâlâ icabına bakılması gerekiyordu ki bu da beni muhtemelen en endişe verici noktaya getirdi. Evet, Kan Tacı'nı yenmiştik ama asıl savaş bizi bekliyordu. Sadece Kolis'in, orijinal ve *gerçek* Ölüm İlkeli'nin tam bedensel form almasını engellemiştik. Yine de özgürdü, uyanıktı ve tek kişi o değildi. Tüm bunlar çok acil meselelerdi ama...

Bakışlarım Poppy'nin profiline döndü ve göğsüm tekrar sıkıştı. Yanağındaki ince, sivri yara izi ile alnını ve kaşını kesen yara izi her zamankinden daha belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. Tapınağa geldiğinde olduğundan daha solgundu. Ve bunun
Tam tersi mi? Cildinin kızarması gerekmez miydi? Az önceki geçici kızarıklık dışında kızarmamıştı ve beni en çok endişelendiren de buydu.

Poppy başını bana doğru çevirdi. Bakışlarımız buluştu. İrisleri, gümüş renginin canlı çizgileriyle bezenmiş çiğ bahar çimenlerinin rengindeydi. Bana mı öyle geliyordu, yoksa bu parlak çizgiler geçen zaman içinde daha da mı parlaklaşmıştı?

Wayfair'e varmamız ne kadar sürdü? Dolgun dudakları güven verici bir gülümsemeyle kıvrıldı ve endişemi hemen anladım, ya ben yansıtıyordum ya da o sadece beni okuyordu -etrafındaki hepimizi okuyordu.

Uzandım ve elini tuttum. Göğsümde daha fazla baskı oluştu. Benimkinden çok daha küçük olan eli *soğuktu*. gibi değildi ama sıcak da değildi.

"Kendini hissediyor musun?" Sesim kısık ama koridorda yankılanarak sordum.

Poppy başını salladı. "Evet." Gözleri benimkileri ararken kaşları çatıldı. "Öyle misin?"

"Her zaman," diye mırıldandım, Kieran'a bakarak.

Bakışlarında hayranlıktan çok endişe vardı. Benim bir şey söylememe gerek kalmadan Poppy'ye yaklaştı.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Şimdi Kieran'ın diğer tarafında sessizce yürüyen Nektas'tan başlayarak. Poppy daha önce, daha önce hiç var olmamış bir Primal'e dönüşmesinin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu sormuştu. Bunun cevabını zaten biliyordum. Ama Nektas'ın yanıtı?

Bu henüz bilinmiyor.

Evet, bu hiç hoşuma gitmedi.

Poppy'ye baktığında yüzündeki ifadeyi de beğenmedim. Bu bana hepimizin Malik'e nasıl baktığımızı hatırlattı, sanki ona güvenebileceğimizden emin değilmişiz gibi. Kimse bir Draken'ın kendisine öyle bakmasını istemezdi.

Poppy uzun, gölgeli bir salonun girişinde aniden durdu. Bu alanda küflü bir koku vardı, zihnimi daha karanlık, daha soğuk yerlere geri göndermekle tehdit eden bir koku. Bunu gerçekleşmeden önce durdurdum. Şimdi bunun zamanı değildi.

Poppy elini benimkinden çekerek bize doğru döndü. "Tamam. Neden Herkes bana bakıp duruyor mu?" diye sordu, çenesini kaldırırken ellerini kalçalarına . "Benimle ilgili bir şey mi değişti ki
farkında değil misin?"

"Sevimli dişlerin dışında mı?" Ben teklif ettim.

Gözlerini bana dikti ama dilini üst dişlerinin üzerinde gezdirirken ağzının etrafındaki derinin hareket ettiğini gördüğümde sırıttım. Sonra irkildi, muhtemelen yine dilini ısırmıştı. "Bunun dışında."

Delano kıçını yere koyup kuyruğunu taş zemine vururken Kieran hiçbir şey söylemedi. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim.

"Sana endişeyle baktıklarını tahmin ediyorum," diye cevap verdi Nektas o çakıllı sesiyle.

"Neden?" Poppy, Kieran ve benim aramda bir bakış attı. "Herhangi birinizin endişelenmesi gereken son şey ben değil miyim?"

"Şey..." Nektas kelimeyi çıkardı.

Kieran'ın başı draken'a doğru keskin bir şekilde döndü, burun delikleri açıldı ve bu bana Nektas'ın Tapınak'ta bize söylediği başka şeyleri hatırlattı. Poppy'nin dönüştüğü şeyin iyi bir şey *olduğundan* emin olmamız gerektiğini söylerken sözlerindeki ağır anlam.

"Herkesin gereken son şeyin sen olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmezdim," diye devam etti Nektas. "Sen muhtemelen gereken ikinci şeysin."

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" Kieran talep etti.

Nektas wolven'a şöyle bir baktı. "Kolis bizim birincil endişe." Başını yana eğdi. Uzun, gümüş rengi saç telleri çıplak omzunun üzerinden kayarak pulların belli belirsiz çıkıntılarını ortaya çıkardı. "Ve o senin ikinci."

Poppy kaşlarını çattı. "Katılmıyorum. Bence ilk sırada babam ve kızınız var, sonra da Kolis. Endişelenecek şeyler listesinde ben olmamalıyım bile."

Nektas ağzını açtı.

"Yerinde olsam buna nasıl cevap verdiğime dikkat ederdim," diye uyardım.

Yaşlı ejderha yavaşça başını bana çevirdi. Bakışlarımız kilitlendi. Dikey gözbebekleri, canlı maviye karşı ince siyah şeritler haline gelene kadar daraldı. "İlginç."

Kaşlarımı kaldırdım. "Neymiş o?"

"Sen," diye cevap verdi. Delano'nun kulakları bu kelimeyi takip eden gergin sessizlikte düzleşti. "Sanki senin korumana ihtiyacı olduğuna inanıyormuş gibi onun önüne geçtin."

tamamen habersizdim. Kieran ve Delano da öyle. "Ve?"

Poppy arkamızdan iç çekti.

"Bu çok akıllıca. En güçlü varlıklar bile zaman zaman korunmaya ihtiyaç duyar," diye öğüt verdi Nektas. "Ama bu onlardan biri değil."

"Bundan pek emin değilim." Elim kalçamdaki hançerin kabzasında duruyordu. Bir drakene bir şey yapmazdı ama canını yakabilirdim.

"Bütün bunlar gerçekten gereksiz," diye söze başladı Poppy.

"Ben de bundan pek emin değilim." Sağıma doğru yaklaştığını hissederek yanından geçtim ve Nektaş'ın bakışlarını üzerimde tuttum. "Kim olduğun umurumda bile değil. Onun için endişelenmene hiç gerek yok."

Draken'in ağzının bir tarafı ve çok uzun bir sessizlik anı daha geçti. "Ona çok fazla benziyorsun."

"Kim gibi?" Poppy sordu.

Gözbebekleri büyüdü. "Onun soyundan gelen kişi."

"Ne oluyor lan?" Kieran nefesinin altında mırıldandı ve sonra daha yüksek sesle, "Kimdi o?" dedi.

Draken'ın yüzünde bir gülümseme gölgesi belirdi. "Kim *olduğunu* mu soruyorsun?"

Kaşlarım birbirine çarptı. "İhtiyacım olacak-"

Alçak bir gümbürtü sözümü kesti. Delano ayağa kalktı, ses yükselip derinleşirken etrafına bakındı. Bakışlarım Kieran'a kaydı. Altımızdaki zemin titremeye başladığında o döndü. Poppy'ye doğru döndüm.

Yeşil ve gümüş rengi gözleri kocaman açılmıştı. "Ne?"

Yüksek tavandan kar gibi süzülen toz bulutları omuzlarımızı ve zemini kapladı. Tüm kale sallandıkça gümbürtü arttı.

Poppy gürültünün üzerine ellerini havaya kaldırarak, "Ben değilim," diye bağırdı. "Yemin ederim."

Bakışlarım taşta aniden ince kırıkların oluştuğu tavana kaydı. "Kahretsin."

İleri atıldım. Ben Poppy'yi tutarken Delano da onu takip etti, sütunlarda çatlaklar oluşuyor ve hızla aşağı doğru iniyorlardı. Korkarım
Lanet olası kalenin tamamı başımıza yıkılmak üzereydi, ilk aklıma gelen o oldu. Delano bacaklarına bastırırken Poppy'yi Kieran ve benim aramda sıkıştırdım. Tavanın üzerimize düşmesi ihtimaline karşı vücutlarımızı onunkileri korumak için kullanarak onu kafeslediğimizde ciyakladı.

Yeraltındaki inin bir yerinde ağır bir şey devrilerek yere düşerken Delano inledi. Kalın bulutlar halinde daha fazla toz düştü. Gümbürtüler, başka hiçbir şey duyulmayana kadar daha da arttı ve diyarın kendisi titredi-

Sonra durdu. Hepsi durdu.

Gümbürtüler. Taş ve sıvaların çatlaması. Destek kirişleri gibi muhtemelen çok önemli şeylerin çökmesi. Her şey başladığı gibi hızla sona erdi.

"Hımm," dedi Poppy'nin boğuk sesi. "Zar zor nefes alabiliyorum."

Kieran'ın ve benim kollarımın altında sadece başının üst kısmını görebiliyordum. Onları indirmeye tam olarak hazır değildim.

Nektas yüzünde şaşkın bir ifadeyle, "O değildi," dedi. "Onlardı."

"Onlar mı?" Kieran kollarını yavaşça Poppy'den indirerek tekrarladı.

"Tanrılar," diye detaylandırdı Draken. "İçlerinden biri yakınlarda uyanmış olmalı."

İçlerinden biri...

Poppy bir ok gibi hızla altımdan fırladı, gözleri hâlâ iriydi ama şimdi hevesle parlıyordu. "Penellaphe," diye soludu, başı Kieran ve benim aramda gidip geliyordu. "Hatırladın mı? Tanrıça Penellaphe'nin şehrin Atheneum'unun altında uyuduğunu söylemiştin!" Kieran'ı kolundan iterek bir adım geriye düşmesine neden oldu. "Oops. Özür dilerim."

" yok." Kieran kendini tuttu ve sırıttı. "Ve evet, bunu söyledim."

Nektas'a doğru döndü. "Onu görebilir miyiz? Yani babamı serbest bıraktıktan ve Jadis'in yerini tespit ettikten sonra. Görüyorsun, benim adım-"

"Sen doğmadan çok uzun zaman önce senden bahseden tanrıçadan sonra doğdu," diye bitirdi Nektas. "Sana Haberci ve Ölüm Getiren diyen ilk kişiydi. Senin yerine getirdiğin bir kehanet."

Kollarını yavaşça iki yanına indirdi. "Şey, sen böyle söyleyince o..." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Sanırım fikrimi değiştirdim."

Poppy'den o kısa heyecanı çaldığı için draken'a yaptığım kadar hiç kimseye yumruk atmak istememiştim.

Nektas kıkırdadı. "Eminim seninle tanışmak isteyecektir. Doğru zaman geldiğinde hepsi ilgilenecektir," dedi, yüzü henüz ondan görmediğim bir şekilde yumuşamıştı. "Başkentte uyuklayan daha fazla kişi olması ihtimaline karşı harekete geçmeliyiz. Bir daha böyle bir şey olursa burada olmak istemiyorum."

O haklıydı. Hiçbirimiz bunu istemedik.

"Bu arada," dedi, koridorda bir kez daha ilerlerken Kieran ve bana bakarak. "Siz ikiniz... çok tatlısınız."

Kieran omzundaki tozu silerken alnını buruşturdu. "Daha önce hiç sevimli olarak anıldığımı sanmıyorum ama teşekkürler." Durakladı. "Sanırım."

Draken bir kez daha kıkırdadı. "Üçünüz de onu korumak için yarıştınız." Bizi daha dar olan başka bir koridora götürürken Poppy'nin yanında tırıs giden Delano'ya başıyla işaret etti. Burada bir sütun devrilmiş, diğerine yaslanmıştı. "Bir binanın çöküşünden sağ çıkabilecek tek kişi."

Bunu düşünmemiştim bile.

Poppy sırıttı. "Çok *sevimliydi*."

Kieran ofladı ve açık kahverengi yanaklarının renginde bir koyulaşma gördüğüme yemin ettim.

"Ve birden fazla açıdan gereksiz," diye etti Nektas. "Üçünüz birleştiniz, değil mi?"

Poppy'nin başı ona doğru dönünce Delano'nun kulakları dikildi. Yanaklarına biraz renk geldi. Kuyruğu sallandı. Belli ki Primal *notam* aracılığıyla ilgi çekici bir şey iletmişti. Bunu ona daha sonra sormam gerekecekti.

"Evet," diye cevap verdi. "Ama sanırım ben iyiysem üçümüzün de iyi olduğunu hatırlamamız biraz zaman alacak."

Kieran, "Yüzyılın ifadesi," diyerek benden bir sırıtış aldı.

Yine de bu ifade kayboldu. Çünkü yüzü kızardığı anda teninin solgunluğu daha da belirginleşti.

Doğru olmayan bir şeyler .

Yürüdükçe, Poppy'nin küçük bir çocukken dolaştığı yeraltı labirentindeki odaların ve salonların derinliklerine indikçe bu his daha da yoğunlaştı. Neden böyle anlayamıyordum. Göğsümdeki ve boğazımın arkasındaki baskı devam ediyordu-

Tıkla. Tıkla. Tıkla.

Poppy bir kez daha durdu. Bu kez elleri iki yanında açılıp kapandı. Bakışlarımı ondan uzanan koridora çevirdim. İleride, yumuşak bir parıltı salona yayılıyor, gölgeleri geri püskürtüyordu.

O ses. Hepimiz tanıdık. Oak Ambler'da daha önce duymuştuk. Pençelerin taşa vuruşu.

Poppy donup kalırken Nektas hızlı ve emin adımlarla ilerlemeye başladı. Omzuna dokunarak dikkatini bana çektim.

"Sen iyi misin?" diye sordum. Bu kez fiziksel olarak nasıl hissettiğinden bahsetmiyordum.

Başını sallayarak Nektaş'a bakarken yutkundu. Işığın ucunda durdu ve başını bize doğru çevirdi.

"Emin misin?" Kieran bakışlarıyla Poppy'nin bakışlarını tarayarak sordu.

"Evet. Evet." Boğazını temizledi. "Sadece... o benim babam ve ne düşüneceğimi, hatta ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum."

Ben hallederim.

Poppy'nin hatırladığı bir babası vardı: Leopold. Serbest bırakmak üzere olduğu adam, gençliğinde onu aramak için zaman harcamış olsa bile ona yabancıydı - çok uzun süredir tutsak olan biri. Heyecan ve suçluluk duygusu arasında sıkışıp kaldığından emindim.

Leo'nun anısına bir şekilde leke sürdüğü ve Wayfair'in altında ve Oak Ambler'da kimin kafese kapatıldığını daha önce fark etmediği için pişmanlık duyduğu için. Herkes için düşünecek çok şey vardı. Harekete geçmek için daha fazlası.

Yanağını avuçlayarak yüzünü kendime çevirdim. Göğsümdeki ve boğazımdaki ağırlık artmasına rağmen . Teni çok soğuktu.

"Şu anda hiçbir şey hissetmek ya da düşünmek zorunda değilsin. Tek yapman gereken onun serbest bırakıldığından emin olmak." Sesimi alçalttım. "Hazır değilsen onu hiç görmek zorunda değilsin. Kimse seni bunun için yargılamayacak."

Kieran başıyla onayladı. "Her iki durumda da yanınızda olacağız."

Aramıza , sonra dikkatini Nektaş'a çevirdi. Başparmağımı çenesinde . İçinden hafif bir titreme geçti ve sonra

derin bir nefes aldı. Omuzlarını dikleştirdi ve konuşmadan önce neye karar verdiğini biliyordum. "Ben hazırım."

"Elbette," diye mırıldandım, eğilip serin şakağına bir öpücük kondurdum. "Çok cesursun."

"Bundan emin ," dedi ama başını salladı. "Ama olacağım."

Kieran bir elini kaldırarak gülümsedi. "Her zamanki gibi." Diğer yanağına dokundu, gözleri hafifçe büyüdü. Başının üzerinden bakışları benimkilere kaydı.

Teninin ne kadar soğuk olduğunu hissetmişti. Ona başımı sallayarak onay verdim.

"Ben hazırım," diye tekrarladı Poppy, bizden uzaklaşarak. Yanında Delano ile birlikte yürümeye başladı.

Bir saniyeliğine geri çekildik. Kieran konuştu, sesi duyamayacağı kadar kısıktı. "Cildi neden bu kadar soğuk?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ama bir şey-" "Doğru

değil."

Bakışlarım keskin bir şekilde ona kaydı. "Sen de mi hissediyorsun?"

"Evet. Göğsümde ve burada," dedi boğazını işaret ederek.

Cehennem.

Bu beni daha iyi hissettirmiyordu ama şimdi bunu zamanı değildi. Poppy'ye onun yanında olacağımızı söylemiştik, bu yüzden ikimiz de kıçımızı kaldırıp Delano'yla birlikte Nektas'ın yanına vardıklarında ona katıldık.

Tıkırtılar artmıştı.

"Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum," dedi Nektas, Poppy'ye bakarak. Sesi ancak bir fısıltının üzerindeydi. "Bu onun için de kolay olmayacak. Ires her zaman..." Başını iki yana salladı. "Acele etmeliyiz."

Poppy'nin ne söylemek üzere olduğunu sormak istediği belliydi ama onun yerine ışığa doğru adım attı ve döndü. Pençelerin taşa sürtünmesi durdu. Takip ettik, kalp atışlarım hızlandı ve
onunkinin hızında. Bakışlarımı ondan öteye, beni bekleyen şeye kaldırdım.

Mum ışığıyla aydınlatılmış bir odanın ortasında bir kafes duruyordu. Muhtemelen gölge taşından yapılmış siyah parmaklıkların ardında, tıpkı Oak Ambler'da olduğu gibi parlak yeşil gözlerini Poppy'ye dikmiş iri, gri bir kedi duruyordu. O zamanlar onun için kim olduğunu bildiğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Muhtemelen tüm
o yıllar önce de.

"Tanrılarım," soludu Nektas, Ires'i görünce ağzının etrafındaki deri gerilirken gözleri büyüdü.

Tanrı onu son gördüğümüzde hiç bu kadar bitkin görünmemişti. Kaburgaları donuk gri bastırıyordu. Karnı çökmüştü. Başı Nektas'a doğru savrulurken boğazındaki tendonlar gerilmişti.

Ires ejderhayı görünce tepki verdi, odaya girdiklerinde hâlâ parlak olan gözleri Nektas ve Poppy'nin arasında gezinirken parmaklıklarda zayıfça zıpladı.

"Bunlar mı?" Kieran gölge taşı tavana ve zemine kazınmış işaretleri fark ederek sordu, eski Atlantis dilinde semboller ve harfler.
Tanrıların dili.

"Evet." Nektas parmaklıklara gitti. "Ölümlüler âlemindeki hiç kimse bu bilgiye sahip ."

"Callum," diye tahmin ettim, Poppy'nin kafesin önünde diz çökmesini izlerken.

Nektas başını salladı. "Ama şu anda mesele bu değil." Parmaklıkları sıkarak Ires'in dikkatini çekti ama sadece bir süreliğine. "Biraz... dengesiz olabilir, özellikle de korktuğum kadar uzun süredir bu durumdaysa. O olacak her şeyden çok hayvan. Dikkatli olmamız gerekiyor."

Ires parmaklıkların üzerinde zıplamaya devam ederken, yanlarını ve başını parmaklıklara bastırırken, ondan alçak bir ses yayılırken, kimsenin bize bunu söylemesine gerek yoktu.

Hırlama ile sızlanma arası bir şeydi.

Poppy'nin arkasına çömelip ellerimi dizlerime koyarak onu tutup geri çekmemek için kendimi zor tuttum.

"Bu parmaklıkları geçebilir misin?" Poppy ellerini birbirine dolayarak sordu, bu endişeli olduğunun kesin bir işaretiydi. "Ya da geçebilir miyim?"

"Muhtemelen . Eninde sonunda," diye Nektas. "Ama ben yapabilirim." Ires'e odaklandı. "Artık güvendesin. Sana söz veriyorum," dedi tanrıya, sesi duygusallıkla kalınlaşarak. "Sadece sakin olmanı istiyorum. Tamam mı?"

Ires tekrar parmaklıklara atladı.

Kieran diz çökerek, "Bunun bir evet olduğunu sanmıyorum," dedi.

Nektas bir kez daha Ires'e, " yok," dedi ama ejderha konuştukça tanrı daha da dengesiz davranıyor, volta atıyor ve parmaklıklara doğru hamle yapıyordu. "Kahretsin, kendine zarar verecek."

"Zar zor... zar zor ondan bir şey alabiliyorum." Poppy'nin endişesi ses tonunu doldurdu ve yemin ederim ki boğazımda çok kalın bir krema gibi toplandığını hissedebiliyordum. "Daha önce böyle değildi."

"Çok uzun zamandır bu formda," diye Nektas. "Bizim gibi değil," Kieran ve Delano'ya başını sallayarak ekledi. "Biz iki dünyadanız. O ise sadece tek bir dünyadan ve bir tanrı ile bir İlkel için bile hayvan formunda çok uzun süre kaldıklarında kendilerini kaybetmeleri çok kolay."

Kahretsin. Muhtemelen yüzlerce yıldan bahsederken bir tanrı için ne kadar süre *çok uzundu*? Ama aklıma başka bir düşünce geldi. Bir tanrı ve ilkel hayvan formunda çok uzun süre kalırsa. Bu Poppy'nin...?

Başımı salladım. Şimdi bunu düşünmenin zamanı değildi. Poppy'nin sırtını sıvazlarken, Ires'in adımlarını izledim ve bu durumdan onun için, her ikisi için de nefret ettim.

Poppy, Nektas'ın paylaştıklarına "Bunu bilmiyordum," diye karşılık verdi. "Ben de bilmiyordum," diye ekledi Kieran.

Nektas, "Ve bunun da ötesinde, muhtemelen diğer tanrıların uyanışını hissetmiştir," diye açıkladı. "Bu ona hazırlıklı olmadığı aşırı bir enerji sarsıntısı gibi gelecektir."

Ires önümüzdeki bastırırken Kieran ayağa kalktı. "Sen - kahretsin, *Poppy* - dikkatini dağıtırken ben de onun dikkatini dağıtmaya çalışabilirim."

Poppy ileri atılırken içimde hınzırca bir deja vu hissi uyandı.
Ona uzandım ama lanet olsun, istediği zaman hızlıydı ve şimdi daha da hızlı.

"Poppy," diye bağırdım, çömelip elini parmaklıkların arasından geçirirken. "Yapma-"

Çok geç.

Bir kolumu beline doladığımda eli çoktan Ires'in boğazının kenarına bastırılmıştı Ires başını geriye doğru salladı, dudakları
keskin köpek dişlerinin üzerinden sıyrıldı. Ondan alçak bir uyarı hırıltısı yayıldı. Poppy'nin kıçını geri çekmeye başladım. ama bir Primal elini kaybettiğinde tam olarak ne olduğunu tecrübe etmektense bana kızmasını tercih ederdim.

" yok," dedi derin bir nefes alarak. "Bana sadece bir saniye ver. Lütfen."

ama *lütfen* demişti. Yine de onu tekrar yakalamamak için kendimi zor tuttum. Başarısız olmamamın tek nedeni Poppy'nin başarılı olmasıydı.

Ires ürperdi, orada durup nefes nefese kalırken hırıltısı azaldı. Ne yaptığını biliyordum, tanrıya iyi düşünceler ve duygular aşılıyordu.
Onu sakinleştiriyorum.

Bunu bana ilk kez yaptığında, neler yapabileceğini bilmiyordum. Bana verdiği rahatlama - *huzur* - hızlı ve çarpıcı olmuştu. Bir hediyeydi. Yine de onun güzel elinin Ires'ten olabildiğince uzak olmasını istiyordum. Ellerini ve onlarla yapmayı öğrendiği şeyleri seviyordum.

Delano yanına bastırırken Poppy'nin gözleri yarı kapalıydı, bakışları dikkatli ve tetikteydi ve Ires'e sabitlenmişti. "Sorun yok. Ona sadece birkaç saniye ver."

"Bu çubuklarla her ne yapacaksanız..." Kieran, elinde kullanmaktan çekinmeyeceğini bildiğim bir hançerle Nektas'a seslendi. "Bunu çabuk yapmanı öneririm."

"çalışıyorum." Nektas parmaklıklardan geri çekildi.

Ires'in içinden bir titreme geçti. Tüyleri diken oldu ve Poppy, Ires karnına doğru inerken elini onun üzerinde tuttu. Kulakları seğirdi. Parlak mavi bir
Sağımızdan bir işaret fişeği geldi ve odadaki ateşi yaktı. Nektas yer değiştirmemişti. Değişmiş olsaydı odada kocaman bir draken olduğunu fark ederdik diye düşündüm. Merak ediyordum ama gözlerimi Ires ve Poppy'den ayırmaya cesaret edemiyordum.

Isınan metalin kokusu havayı doldururken Ires titremeye başladı. Gözlerinde gümüşi bir ışık belirdi ve yayıldı. Altın rengi deri parçaları ortaya çıkarken kürkü geri çekildi ve soldu. Kaslar küçüldü ve kemikler farklı pozisyonlarda kırıldı. Uzun, kızıl renkli saçları ortaya çıktı - neredeyse

Nektas'ın. Babası geçiş sürecinde zorlanırken diğer kolumu Poppy'ye dolayarak onu sıkıca tuttum. Sanki bununla savaşıyormuş gibi görünüyordu. Ya da belki de içindeki hayvan savaşıyordu. Süreç muhtemelen bir dakikadan az sürdü ama Kieran ve diğerlerinin geçişinin aksine acı verici görünüyordu. Sanki her pençesinin tırnak yataklarına geri battığını hissediyordu.

Bir başka parıldayan ışık dalgalanması onu sardı ve sonra büyük kedinin bulunduğu kafeste bir erkek belirdi. Dizlerinin üzerindeydi, vücudunun üst kısmı alt kısmının içine gömülmüştü. Yıkanmamış saçlarının arasından Poppy'nin omzunda duran eline baktı.

Poppy elini kaldırdı, kolunu geri çekerken parmakları içe doğru kıvrıldı. Beline doladığım kolu sıkıca kavradı. "Merhaba," diye fısıldadı.

Tanrı'nın parlak yeşil gözleri Poppy'ninkilere kilitlendi. Gözleri onunkilerle neredeyse aynıydı. Gözbebeklerinin hemen arkasındaki gümüşi parıltı zayıftı.

Yüzünün büyük bir kısmı gizliydi ama görebildiğim kadarıyla keskin açılar ve çökük düzlemler vardı. Titriyordu.

"Bilmiyorum... beni hatırlıyor musun?" diye başladı Poppy. O da titriyordu. Ona tutundum. "Ama benim adım Poppy.

Penellaphe, ama arkadaşlarım bana Poppy der. Ben senin..." Sesi kesildi, nefesi kesildi. Elimi böğründe gezdirip onu sıktım.

Ires ona bakarken sessizdi, görünüşe göre Kieran ve benden, hatta neredeyse ikimizin de üzerinde duran Delano'dan habersizdi. Ires'in nefes alışları ağır ve hızlıydı, kemikli omuzları her nefes alışta yükseliyordu.

"Ires," dedi Nektas sessizce.

Kafesin uzunluğuna bakarken başı sarsıldı. Nektas parmaklıkların büyük bir kısmını eritmekle kalmamış, şimdi Ires'le birlikte hücrenin içinde duruyordu.

"Şimdi buradayım," diye devam etti ejderha, ellerini iki yanında tutarken yapabileceğini düşündüğümden daha yumuşak bir sesle. "Seni eve götürmeye geldim."

Ires'in içinden bir ürperti daha geçti ve gözleri kapandı. Nektas dikkatlice yaklaştı.

"Onun için bir şey bulabilir miyim diye bakmaya gidiyorum. Bir battaniye ya da başka bir şey," dedi Kieran, sesi sertti.

"Teşekkür ederim." Poppy başını çevirdi ve yanağını göğsüme yasladı. Gözlerinin altında bir nem parıltısı vardı. Tanrım, eğer o

Şimdi duygularını anlıyor, ondan ne hissettiğini hayal bile edemiyorum.

Aslında, yapabilirim.

Şu anda hem her şeyi hem de hiçbir şeyi hissediyordu. Rahatlama ama aynı zamanda kafa karışıklığı, muhtemelen açlıktan dolayı ve tanrılar ona başka ne yaptıklarını sadece biliyorlardı. Dehşete düşmüş olmalı. Ben de iki kere korkmuştum.

Kurtarma bir rüyaydı. Muhtemelen uyandığında hiçbirimizin burada olmayacağından endişeleniyordu. Sadece *o olacaktı*. *Onlar*. Onunla alay eden. Onu korkutuyorlar. Bunun bir illüzyon olmadığından ve ona yardım etmeye çalışanlara zarar vereceğinden korkmuştur.

"Bu bir rüya değil," dedim.

Ires'in çenesi sarsıldı ve gözleri birbirine karışmış saç perdesinin arasından benimkilerle buluştu.

Parmaklarımı Poppy'gözlerinin altına götürüp gözyaşlarını silerken başımı salladım. "Bu gerçek. Her şey bitti. O öldü. Isbeth. Ondan kurtuldun, bundan kurtuldun."

Ires'ten kesik kesik bir nefes çıktı. Yutkundu. Dudaklarının kıpırdadığını gördüm ama konuşabilmek için bedenini ve zihnini iletişim kurmaya zorluyor gibi göründüğü için sadece hırıltılı bir ses vardı. En son ne zaman konuştuğunu sadece Tanrılar biliyordu.

Kieran geri döndü ve Nektas'a siyah ve kızıl kumaştan yapılmış sancaklardan birini uzattı.

Draken başıyla teşekkür etti ve Ires'in yanına diz çöktü. Kumaşı yavaşça Ires'in omuzlarına örttü. Kumaş tanrının çökmesine neden olacakmış gibi görünüyordu ama bir an sonra çok ince bir el belirdi ve zayıf

Parmakları pankartın kenarlarında kıvrıldı. Malzemeyi kendisine doğru tuttu ve bu sadece küçük bir hareket olsa da bir *şeydi*.

"Biliyorum," diye boğuk bir fısıltı geldi. Ires diğer elini kaldırarak parmaklıkların arasından uzattı. "Biliyorum... kim olduğunu."

Poppy geriye doğru sallandı, öne doğru eğilmeden önce vücudu bana karşı sertleşti. "Tamam," diye fısıldadı, sesi çatlıyordu. Bir kolunu serbest bıraktı ve elini onunkine götürdü. Parmakları birbirinin içinden geçti. Omuzları gevşedi. "Tamam."

Ires zayıfça elini sıkarken başımı eğerek sırtını öptüm. Baba. Kızı. Yabancı olmaları önemli değildi.

"Nerede... nerede o?" Ires hâlâ Poppy'nin elini tutarak homurdandı. "Benim... diğer kızım."

"Millicent?" Poppy kalın kalın yutkundu. "O burada değil, ama..."

"O iyi. Kardeşimle birlikte." Malik'in onu henüz bulup bulmadığı ya da bile bunun ikisi için de iyi bir şey olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu, Ires'in bilmesine gerek olmayan bambaşka bir karmaşaydı.

Dikkatini yavaşça Nektas'a çevirirken tanrı ağır bir nefes verdi. "Özür dilerim-"

"Şu anda buna gerek yok," diye kesti Nektaş. "Seni eve geri götürmem gerekiyor. İyi değilsin."

Kieran sorgulayan bir ifadeyle bana baktı, ben de başımı salladım.

"Ama var. Bunun bilmiyordum. Düşünseydim onu asla yanımda getirmezdim..." Öksürdü, titriyordu. "Özür dilerim."

Jadis. Nektas'ın kızından bahsediyorlardı. Lanet olsun.

"O..." Ires'in eli Poppy'ninkinden ayrılıp gevşekçe yanına düşerken nefes alıp veriyordu. Parmaklıkları kavrayarak öne doğru uzandı. "Onun nerede olduğunu biliyorum. Willow..." Derin olmayan bir nefes aldı.

"Söğüt mü?" Nektas yüzündeki çizgiler gerilerek sordu.

"Willow Plains," diye Poppy. "Oradaki kasabadan mı bahsediyorsun?"

"Evet. O...o orada. Özür dilerim. Çok yorgunum. Yorgun değilim. biliyorum..." Ires kendi üzerine çöktü. Yere düştü, Nektas tarafından zorlukla yakalandı. "Hayır!" Poppy parmaklıklara tutunarak ayağa fırladı. "O iyi mi?"

"Sanırım öyle." Nektas bir avucunu baygın tanrının alnına koydu.

"Ona yardım edebilirim," dedi Poppy, parmaklıkların arasından bir kez daha uzanarak. "Sadece ona dokunmam gerek. İyileştirebilirim-"

"Bu başka birinin iyileştirebileceği bir şey değil. O iyi," diye ekledi Nektas çabucak. "Sadece bayıldı."

"Bayılmak nasıl iyi oluyor?" Poppy sordu. "Bana pek iyi gibi gelmedi."

"Belli ki çok uzun süredir hiçbir şekilde beslenemiyor." Poppy'ye güvence verirken bile Nektas'ın dudaklarını öfke kapladı. "O çok zayıf."

"Hepsinin bu emin misin?" Endişesi içimi burktu, beni boğdu.

Nektas topal tanrıyı göğsüne bastırdı. "Sadece eve, toprağa gidebileceği bir yere ihtiyacı var. Bu burada olamaz," diye açıkladı. "Gölge taşı varken olmaz."

"Tamam. Pekâlâ." Poppy parmaklıkları bırakarak derin bir nefes aldı. "Sanırım Willow Plains'ten bahsediyor olabilir. Başkentin doğusunda, biraz kuzeyde. Askerlerin çoğunun eğitildiği yer. Birkaç tane de
Orada tapınaklar var ve eğer bir şeye benziyorlarsa-" Bir adım geri ve bir elini başına götürdü. "Vay be."

"Ne oldu?" Zaten onun yanındaydım, ellerim kollarındaydı.

"Bilmiyorum." Kaşları çatıldı. "Sadece bir an için başım döndü."

"Solgunsun." Kieran'a baktım. "O daha da solgun, değil mi?" Kieran başını salladı. "Öyle."

"Muhtemelen başım ağrıdığı içindir," dedi bize. "Biraz önce başladı."

"Neden bir şey söylemedin?" Hissettiğim son şey bu olsa da sesimi sakin kalmaya zorlayarak sordum.

"Çünkü bu sadece bir baş ağrısı." Sözcükleri uzattı.

"Sadece baş ağrısı mı?" Aptalca tekrarladım. "Primaller baş ağrısı çeker mi?" Nektas'a baktım. "Eğer öyleyse, bu berbat görünüyor."

"Yapabilirler," diye yanıtladı ejderha. "Ama genellikle bunun için bir neden vardır." Baş ağrısı için her zaman bir neden yok muydu?

Kieran elini Poppy'nin yanağına götürdü. "Teni daha soğuk." Çenesi büküldü. "Şimdi gerçekten soğuk."

Poppy aramıza baktı. "Ne? Üşümüyorum."

Çenesinin derisini dürttüğünde diğer yanağına dokundum. Midem bulandı. Soğuk, teninin soğukluğunu tarif etmeye başlamıyordu bile. Sonra anladım. "Beslenmeye ihtiyacın var mı?"

"Hiç sanmıyorum," dedi ellerimizi fırçalayarak. "Ve eğer tenim soğuk geliyorsa, bunun nedeni yeraltında olmamızdır."

Kieran, "Bunun yeraltında olduğumuz için olduğunu sanmıyorum," dedi.

Ben de buna katıldım. "Biz buraya gelmeden önce bile üşüyordun."

Poppy ikimize de bıkkın bir bakış attı. "Çocuklar, endişenizi takdir ediyorum ama buna gerek yok. Endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var."

"Katılmıyorum," dedim. "Hiç kimse senden daha önemli değil."

"Cas," diye uyardı, gözleri kısılmıştı - artık gölgeli olan gözleri. deride soluk morluklar vardı. "Uyudu mu?"

Nektas sordu.

Kaşları daha da çatıldı. "Dün gece."

"Ben o tür bir uykudan bahsetmiyorum." Nektas elindeki bilinçsiz tanrıyı kollarına aldı. "Derin bir uykuya mı girdin? Yükselişinin sonunda bir durağanlık mı?"

"Hayır." Burnu kırıştı.

"Başlangıçta biraz uyudu, ama bunun nedeni..." Kieran Ires'e baktı, sonra tanrı baygın olmasına rağmen ne kadar ayrıntıya gireceği konusunda fikrini açıkça değiştirdi. "Hayır, o şekilde uyumadı."

"Lanet olsun." Nektas'ın ağzında acımasız bir bükülme vardı. "Yani bana Yükseliş'ten geçtiğini ve İtlaf'ı durağanlığa *girmeden* tamamladığını mı söylüyorsun?"

"Evet. Yani, orada birkaç dakikalığına kendimden geçtim," dedi Poppy. "Ama bunu zaten biliyorsun."

Kieran, "Bu konuşmanın gittiği yeri gerçekten sevmiyorum," diye mırıldandı.

Ben de öyle.

"Zamanlama çok uygunsuz," diye homurdandı

Nektas. Gerildim. "Neymiş o?"

"Her ne olması muhtemel," dedi.

"Bize biraz daha ayrıntı vermeniz gerekiyor," dedim, hayal kırıklığı içimi yakıp kavuruyordu.

"Ben iyiyim," diye ısrar etti Poppy, Nektas'a dönerek. "Lütfen onu bu kafesten çıkarabilir miyiz?"

Nektas başını salladı. "Tam da bunu yapmayı planlıyorum ama bence otursanız iyi olur."

"Onu dinlemelisin," diye ısrar etti Kieran, bakışları yoğunlaşmıştı. Gözlerinin altındaki gölgeler daha da koyulaşmıştı.

"Lütfen benim için endişelenme," dedi Poppy. "Kendimi tamamen-" Elini şakağına bastırırken keskin bir nefes çekti.

"Başın mı ağrıyor?" Omuzlarını kavradım, göğsümü ve midemi keskin bir korku dilimi keserken onu kendime doğru çevirdim.

Gözlerini sıkıca kapatmıştı. "Evet, sadece başım ağrıyor. Ben-" Bacakları altından çıktı.

"Poppy!" Kieran öne doğru hamle yaparken onu belinden yakaladım ve başının arkasını destekledim. "Gözlerini aç." Yanağını avuçladım -tanrım, teni çok soğuktu. Kolumu bacaklarının altından geçirerek onu göğsüme doğru kaldırdım. "Hadi ama. Lütfen-"

"Ne kadar yalvarırsan yalvar, uyanmayacak."

"Bu da ne demek şimdi?" Kieran başını Nektas'a doğru çevirdi.

"Bu temelde, onun İtlaf'ı tamamen tamamladığına dair varsayımımda yanıldığım anlamına geliyor. Bitirmek için durağanlığa girdi," diye açıkladı Nektas. "Bunun gerçekleşmesinin bu kadar uzun sürmesine ya da daha önce uyanmasına şaşırdım. Sanırım hava onun içinde güçlü. Bu yüzden-"

"İçindeki öter bile değil," diye hırladım. "Ona ne oluyor?"

"Özellikle de bir İlkel'e katıldığınıza göre, onun içindeki havayı önemsemelisiniz. Ama şu anda ne burada ne de orada," diye cevap verdi Nektas çok sakin bir şekilde. "O da tıpkı babası gibi durağanlık içinde. İlkeller, hatta tanrılar bile İtlaflarını tamamladıklarında bu olur. Ya da zayıfladıklarında ve güçlerini toparlayamadıklarında. Herhangi bir şekilde yaralanmış ya da tehlikede olsaydı bunu bilirdiniz."

"Ne istiyorsun?" Kieran döndü, Delano mızmızlanarak yanımda gergin bir şekilde volta atarken bakışları Poppy'ye kaydı. "Nereden bilebiliriz ki?"

"Toprağın kendisi onu korumaya çalışacaktır," dedi Nektas. "O-"

"Toprağa gir," diye mırıldandım, Çorak Topraklar'da ölümcül bir yara aldığında onu örtmeye çalışırken topraktan kökleri hatırladım. O zaman neler olduğunu anlamamıştık.

"*Uyuyor*," diye tekrarladı Nektaş. "Hepsi bu kadar."

Hepsi bu kadar mıydı? Poppy'ye baktım. Yanağı göğsüme yaslanmıştı. Gözlerinin altındaki morluklar ve soğuk cildi dışında, sadece uyumuş gibi görünüyordu. "Nasıl-?" Boğazımı temizledim. "Ne kadar daha
Uyumak mı?"

"Buna cevap veremem. Ve evet, bunun ikinizi de mutlu etmediğini biliyorum," dedi Kieran hırlarken. "Bir gün ya da birkaç gün olabilir. Bir hafta da olabilir. Herkes için farklıdır ama muhtemelen vücudu şu anda tüm sürece ayak uyduruyordur. İtlaf'ı tamamen uyanacak."

Kieran nefesinin altından küfrederek bir elini saçlarına götürdü. Poppy'ye baktım, göğsümdeki baskı . Kieran ve benim Birleşme sırasında kurduğumuz bağ sayesinde hissettiğimiz şey bu muydu? Onun
durağanlığa girmenin eşiğinde olduğunu mu söylüyorsun? Ve günlerce baygın kalabilir miydi? Bir hafta mı?

"Tanrım," diye ısırdım, kendimi çaresiz hissediyor ve her anından nefret ediyordum. o.

"Onu rahat bir yere götürün ve bekleyin. Yapabileceğin tek şey bu." Nektas dedi ki. "Ben Ires'in icabına bakarım."

Rahat bir yer mi? Burası mı? Kieran'la bakıştık. Poppy Wayfair'in hiçbir yerinde rahat edemezdi ama başka ne seçeneğimiz vardı ki?

"Bir yer bulacağız," diye güvence verdi Kieran, her zaman yaptığı role bürünerek. Mantıklı olan. İşler kötüye gittiğinde sakin ve destekleyici olan. Ama bunun çoğu zaman bir dış görünüş olduğunu biliyordum. Dönmeye başladım.

"Bilmeniz gereken tek bir şey var," diye ekledi Nektas, hepimizi olduğumuz durdurarak. "Bir İtlafın sonunda gelen durağanlığın... beklenmedik ve kalıcı yan etkileri olabilir."

Bir yumruk kalbimi yakaladı. Korku yükseldi. "Ne gibi?"

"Hafıza kaybı. Kendilerinin ve çevrelerindekilerin kim olduklarına dair bilgi eksikliği" diye açıkladı.

O görünmez yumruk.

Kalbimi parçaladı.

Kieran'ın tüm vücudu bir adım geri çekildi. "Muhtemelen o..." Sakinlik çatırdamaya başladı. "Kim olduğunu bilmeyecek mi? Bizim kim olduğumuzu?"

"Öyle ama çok nadir oluyor. Sadece iki kez olduğunu hatırlıyorum," dedi Nektas, ağzı gerilmiş bir halde. "Sadece bu olasılığın farkında olmanız gerekiyor."

Peki ya bu gerçeğe dönüşürse? Kieran'ın bakışları benimkilerle buluştu. Yutkundum. "Peki ya gerçekleşirse?"

Nektaş uzun bir süre cevap vermedi. "O zaman kendine ve sana yabancı olacak."

Kieran'ın gözleri kapandı.

Benimki yapamadı. Poppy'ye baktım. O benim kalbimdi, her şeyimdi. Onun kim olduğunu bilmemesini, *bizi* tanımamasını düşünemezdim bile.

"Konuş onunla." Nektas'ın sesi yumuşamıştı. "Nyktos *o* böyle yapmıştı. Onu duydu mu bilmiyorum ama sanırım yardımı oldu." Başını eğerek Ires'e baktı. "Ona yardımcı olduğunu biliyorum."

Başımı salladım ve drakenden uzaklaştım. Ne zaman döneceğini ya da dönüp dönmeyeceğini sormam gerektiğini biliyordum. Öyle olacağını tahmin etmiştim. Kızı bu diyardaydı ama benim gibi tek düşünceli bir piç için tek önceliğim Poppy'yi almaktı.

Rahat bir yere. Nektas ve kızını düşünmüyordum. Ne Poppy'nin babasını ne de az önce devirdiğimiz Krallığı - henüz sadece teknik anlamda fethetmiştik. Tüm bunlar önemliydi ama hiçbirinin önemi yoktu.

Poppy'yi yeraltı labirentinden geçirip birinci kata kadar taşıdım, kalbim sakin ve sabitti çünkü onun ritmini takip ediyordu. Kieran önden yürüyüp Delano da Poppy'ye takılırken kendime bunu hatırlatıp durdum.
yanıma yaklaştı. Bunun dışında etraf bulanıktı. Tek bildiğim, Kieran ve şato çalışanlarından birinin sessiz bir konuşma yaptığı ve dar merdivenlerden çıkarken Emil'in sesini duyduğumu sandığımdı. Kaç kat çıktığımızı bilmiyordum. Sadece beyaz badanalı
taş duvarlar ve birkaç pencereden geçerek ağır, siyah perdelerle kaplı boş bir salona girdik. İleride bir kapı açıldı ve Kieran'ı karanlık bir odaya kadar takip ettim. Doğruca bir yatağı çevreleyen iki büyük pencereye gitti ve brokar perdeleri tutup çubuklarından kopardı.

Kieran perdeleri bir kenara atarak, "Burası misafir odası," diye açıkladı. "Bir süredir kullanılmıyordu ama yakın zamanda temizlendi."

Etrafıma bakarken pencerelerden hafif bir esinti içeri süzülüyordu. Oda birkaç kanepe ve sandalyeyle donatılmıştı ve bir banyo odasına erişim var gibi görünüyordu. İşe yarayabilirdi.

Poppy'yi yatağa taşırken Kieran da beni takip etti. Krem rengi bir battaniyeyi tuttu ve geri çekti. Gitmesine izin vermek istemedim. Bu
Sanki fiziksel olarak bunu yapamayacakmışım gibi. Onu yere yatırırken kollarım titredi.

"Bir kez bile kıpırdamadı," dediğimi duydum kollarımı zorla altından çekerken. Başımı sallayarak yanına oturdum. "Kirpikleri bile kıpırdamadı."

Delano yatağa atlayıp diğer yanına, kalçasının yanına uzanıp başını ön bacaklarının arasına yerleştirirken Kieran, "İyi olacak," dedi. Bakışları kapıya dikilmişti. "Nektas'ın bize yalan söyleyeceğini sanmıyorum."

"seni daha iyi hissettiriyor mu?" "Tabii ki
hayır."

Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak başımı sallamaya devam ettim. İçinden o kadar çok şey geçiyordu ki. "O bu kadar savunmasız durumdayken burada, bu kahrolası yerde olmaktan hoşlanmıyorum."

Emil kapı aralığından, "Bu kata hiçbir personelin girmediğinden emin olacağım," dedi.

Atlantisli'ye baktım. Sesini duyduğum konusunda haklıydım ama bizi takip ettiğini fark etmemiştim. Kahretsin. Kendimi toparlamam gerekiyordu. "Teşekkür ederim."

Emil'in altın rengi gözleri Delano'ya kaydı. "O da öyle."

Başımı salladım. Poppy çok cansız görünüyordu. Kısa bir süre gözlerimi kapattım ve kendime sakin emrettim. Üzerine silahlar bağlanmış, ayakları kan ve kir içindeyken bu şekilde rahat edemezdi. Omzumun üzerinden banyo odasına baktım. "Hisa yakınlarda mı?" Kraliyet Muhafızları Komutanı'ndan bahsederek sordum.

Kieran başıyla onayladı. "Giyecek bir şey bulup bulamayacağına bakmamı ister misin?"

"Evet." Boğazımı temizleyerek elimi kalçasındaki kayışın üzerinde gezdirdim ve çıtçıtları çözdüm. Bu görevde garip bir şekilde sakinleştirici bir şey vardı. Kim olduğumu hatırlamamı sağlayacak kadar yavaşlatmıştı tüm o gürültülü düşünceleri
-Kim olduğumuzu. "Emil?"

"Evet," diye cevap verdi hemen.

"Bir süre görev yapamayacağız ama bizimkiler kimsenin nedenini bilmesine gerek yok," diye başladım, koşum takımını ve hançeri bacağından kaydırarak. "Yapmamız gereken ilk şey Wayfair'in
güvenli."

"Çoktan ," diye cevap verdi Emil. "Siz aşağıdayken kurt Hisa ve Kraliyet Muhafızları'yla birlikte binayı korumaya başlamışlardı bile."

"Mükemmel." Kieran'ın koşum takımını benden alıp komodinin üzerine koymasını izledim. "Kardeşimi,... ve Millicent'ı bulmamız gerekiyor."

"Naill onların peşinden gitti," diye paylaştı Emil.

"I..." Kieran'ın bakışlarıyla karşılaştım. "İkisinin de bu kata yaklaşmasını istemiyorum." "Anlaşıldı," dedi Emil. Ondan şaka ya da alay yoktu.

Hayır.
Şimdi. "Peki Yükselmişler konusunda ne yapmamızı istiyorsunuz? Kalede daha fazla bulamadık ama Altın Köprü yakınlarındaki malikânelerde ve Bahçe Bölgesi'nde birkaç küme olduğunu öğrendim."

Öldürün onları. İlk buydu. *Hızlı ve temiz olsun*. Ama Poppy'nin elindeki kir lekesini silerken, bunu istemeyeceğini biliyordum. Özellikle de onlardan herhangi birinin bize doğru koştuğunu söyleyemediğim için. "Onları evlerinde tutun." Kelimelerin tadı dilimde kül gibi kaldı. "Onlarla ne yapacağımızı tartışana kadar Yükselmişlere zarar verilmeyeceğini herkesin bildiğinden emin olun."

"," diye Emil. Bir duraklama oldu. "Peki ya baban?"

Hay sikeyim. Onu ve Padonia'daki diğerlerini düşünmemiştim bile.

"Ona haber göndermeliyiz." Kieran yanımızda diz çökmüştü. "Ona her şeyin durumunu bildirin. Ona Poppy'den bahsetmemize gerek yok, Yine de."

"Anlaştık." Başarımızı haber alır almaz yola çıkacağını bildiğim için derin bir nefes verdim. Poppy'nin o zamana kadar uyanıp uyanmayacağını bilmiyordum. Arkadaşını düşündüm. "Tawny'nin de onunla geldiğinden emin ol."

"Peki ya Carsodonia halkı?" Emil bir süre sonra sordu. "Şu anda kendi tercihleriyle hâlâ evlerine kapanmış durumdalar ama bunun uzun süreceğini sanmıyorum."

Hayır, ben de bilmiyordum.

Onlarla ne yapılacağı çok iyi bir soruydu. "Birçoğu tüm hayatlarını bizim canavar olduğumuza inanarak geçirdi. Korkacaklardır. Onlara hitap etmemiz gerekecek."

Kieran başıyla onayladı. "Sanırım buna gerek kalmadan önce biraz zamanımız olacak."

"O köprüyü ateşe vermeye hazır olduğumuzda geçeceğiz," dedim kuru bir kahkaha atarak ve elimin tersini çenemde gezdirdim. "Malik'in yerini bulmamız çok önemli. Buradaki birçok İnişçiyi tanıyor."

"Yardımcı olabilirler." Kieran Emil'e döndü. "Başka bir şey var mı?"

"Aklıma bir şey gelmiyor ama beş dakika içinde geleceğinden eminim." Emil geri adım attı, sonra durdu. "Aslında başka bir şey düşünmem sadece bir saniye sürdü."

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

"Onu buldun mu?" Emil sordu. "Babasını mı?"

"Evet." Sonra gülümsedim, daha geniş ve biraz daha güçlü. "Nektas onu... eve götürecek."

"Nektas," diye tekrarladı Emil, alçak sesle ıslık çalarak. "O kocaman bir ejderha."

Sert bir kahkaha beni terk etti. Evet, öyleydi.

"Aklıma başka şey daha geldi," dedi Emil ve Kieran sırıttı. "Şehir Atheneum'unda bir tür... olay meydana geldi, neredeyse bir patlama gibi. Şu anda kontrol ediliyor."

" yok," dedim Poppy'nin nefes alışlarını sayarak. "Bu tanrıça Penellaphe."

"Yine mi geldin?" Emil'in sesi .

"Onu doğru duymuşsun," dedi Kieran. "Tanrılar uyanıyor. Atheneum'un altında uyuyordu." Durakladı. "Henüz uyanmamışlarsa, burada ya da Solis'in her yerinde daha fazlası uyanabilir."

"Oh. Tamam. Bu tamamen normal ve beklenen bir sürü
Yüksek sesle konuşulacak şeyler," diye yavaşça cevap verdi Emil. "Ben... Ben herkese haber veririm. Ve eminim ki hiçbirinin tek bir sorusu olmayacak ya da böyle bir habere aşırı tepki vermeyecekler." Ayrılmaya başladı.

"Emil?" Belimden bükülerek ona baktım ve gerçekten dikkat kesildim. Orada durduğunu ama göğsünden mızraklanmış halinin görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben..." Emil zırhındaki sivri yırtıklara baktı. Yutkundu, sonra beni geçip Poppy'ye baktı. "Hayatta olduğum için mutluyum. sonsuz bağlılığımı ve tam bir hayranlık duyduğumu söyle.
uyanır."

Gözlerim kısıldı.

Emil göz kırptı ve sonra gitmek için döndü.

"Şerefsiz," diye mırıldandım ve Poppy'ye döndüm. Ona hiçbir anlatmıyordum.

Kieran kıkırdadı ama sesi çabucak kayboldu. Tanrım, bundan nefret ederdi.
-O uyurken ona bakıyorduk. Uyandığında muhtemelen birimizi ya da ikimizi birden bıçaklayacaktı. Gülmek istedim ama sesimi çıkaramadım.

"O iyi olacak. Uyanacak ve kendini tanıyacak. Bizi tanıyacak." Kieran elini omzuma koydu. "Sadece beklememiz gerekiyor."

"Evet." Yoğun duygular boğazımı tıkadı ve göğsümü sıktı.

Kieran omzumu sıktı ve sonra elini bıraktı. Boğazını temizledi. "Sence Nektas eather'dan ve bizim bir Primal'a katılmamızdan bahsederken ne demek istedi?"

Çenemi ovuşturdum, neden bahsettiğini hatırlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı. "Dostum, bunu tamamen unutmuşum. Hiçbir fikrim yok. Ve tabii ki hiçbir detaya girmedi."

Kieran, " konusu ejderha olduğunda belirsizliğin eşsiz bir yetenek olduğunu düşünmeye başlıyorum," diye mırıldandı.

Sert bir kahkaha beni terk etti. "Evet, ama hepimizin aklında çok daha önemli şeyler vardı."

Yine de yaptık.

"Konuş onunla." Kieran'a baktım. "Nektas da öyle dedi."

"Söyledi."

Ama onunla ne hakkında konuştum? Yüzüne bakarken başımı salladım. Tüm varlığım parçalanıyormuş gibi hissederken o çok huzurlu görünüyordu. Parmaklarımın ucunu soğuk yanağında gezdirdim. *Konuş onunla*. Şakağında başlayan yara izini sıyırdım ve onu nedense ilk kez açık gördüğüm zamanı düşündüm.

Sonra *onu* ilk gördüğüm zamanı düşündüm.

Nektaş'ın kastettiği bu muydu bilmiyordum ama bu da bir şeydi. Kieran gömleğinin kolunu düzeltirken derin ve sabit bir nefes almaya zorladım. "Masadonia'dayken nasıl olduğunu sana hiç anlatmış mıydım?" Kieran ve Delano'nun dikkatinin bana yöneldiğini hissederek ona sordum. "Hatırlayamıyorum ama muhafızınız olmadan önce nasıl bir şey olduğunu anlattığımı sanmıyorum. Yaptığım her şeyi." Bu sefer daha ağır bir nefes aldım çünkü *çok şey* yapmıştım. "Ve senin sayende her şeyin nasıl değiştiğini -nasıl *değiştiğimi*-."

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Ama nereden başlayacağım?" Anılarımı araştırdım. İlk başta bulanıktılar. Ama sonra... "Sanırım Yükseliş'ten başlayacağım."

OceanofPDF.com

YÜKSELİŞTE

Rise'a ulaşan bir serinlik, kadar devam eden mevsim sonu sıcaklığından geriye kalanları kovaladı. Gece havasında yaklaşan karın izleri .

Tek şey bu değildi.

Belimden döndüm ve bir ayağımı çıkıntıya dayayarak Masadonia olarak bilinen şehrin lağım çukurunu çevreleyen devasa duvarın gölgesindeki köhne binalara baktım. Evlerin hepsi gri ve kahverenginin sıkıcı tonlarındaydı, kir ve dumanla lekelenmişlerdi ve birbirlerinin üzerine yığılmışlardı, arabaların sokaklarda dolaşması için çok az yer , insanların pis kokulardan başka bir şey soluması için yeterli alan bir yana
kanalizasyon ve çürüme.

Ve ölüm.

Rise yakınlarında havada her zaman ölüm vardı.

Aşağı Mahalle'deki sıra sıra evleri tararken dudağım tiksintiyle kıvrıldı. Meşaleler ve elektrik yerine petrolle çalışan tek tük sokak lambalarıyla aydınlatılan bu tıkış tıkış binalar, kendi üzerlerine yıkılmaktan bir rüzgâr uzakta görünüyordu. Belli ki Masadonia'yı yöneten Yükselmişler Dük ve Düşes Teerman, temiz hava ve alan, elektrik ve akan su gibi lüksleri sadece zenginlerin hak ettiğine inanıyorlardı.

Masadonia krallıktaki en eski şehirlerden biriydi ve Atlantia'nın tüm ölümlüler âlemine hükmettiği zamanlarda buranın çok güzel olduğundan emindim
-İki Kralın Savaşı'ndan, Kanlı Taç'tan ve Yükselişler, içinde yaşayan kötülüğün sonuçlarını dışarıda tutmak için şehirlerin ve köylerin etrafına hapishane olarak dikilmeden önce. Halkım, krallığın iyiliği için Skotos Dağları'nın doğusuna çekilmeden önce.

Ama bundan iyi bir şey çıkmadı.

Yükselmişler, artık Skotos'un batısındaki her şeyi yönetenler, uzman revizyonistlerdi, kendilerini kahraman olarak adlandırarak ve Atlantislileri kötüler olarak lanetleyerek tarihi yeniden yazıyorlardı. Ölümlüleri tanrılar tarafından *kutsandıklarına* ikna etmeyi başarmışlar ve kendilerini Solis Krallığı olarak adlandırdıkları yöneticileri olarak atamışlardı.

Aşağı Koğuş'un gölgelerinden çok ani bir çığlık yankılandı.

O kötülük içeri girmeyi başaramadı. Artık ölümlülerin arasında yaşıyordu.

Bakışlarımı Teerman Kalesi'nin dibinde yer alan Radiant Row'un parıldayan ışıklarına doğru kaldırdığımda kalçamdaki geniş kılıcın kabzasını sıkıca kavradım. Şimdi, bulunabilecek tek güzellik, Masadonia'nın seçkinlerinin geniş araziler üzerinde büyük malikânelerde yaşadığı, yoğun Wisher's Grove'un ötesindeydi. Çoğu Yükselmişlerdi. Sadece birkaçı nesiller boyu süren zenginlikten yararlanan ölümlülerdi. Ve muhtemelen Yükselmişlerin tam olarak *ne* olduklarının farkındaydılar.

Vampirlerin kendi halklarına daha iyi bakacakları düşünülebilirdi, zira onlar olmadan büzüşüp yok olacaklardı. Ancak, bir bütün olarak, Yükselmişler empati kurdukları kadar öngörüden de yoksun görünüyorlardı. İnsanlarına sığır gibi davranıyor, onları katledilme zamanı gelene kadar boktan koşullarda hayatta tutuyorlardı.

"Kokulara ya da seslere asla tam olarak alışamıyorsun." Ses düşüncelerime müdahale etti. "Eğer Aşağı Mahalle'de büyümediyseniz."

Başımı Pence'e çevirdim. Sarı saçlı muhafız hayatının ikinci on yılında bir ya da iki yıldan fazla yaşamış olamazdı. Rise'da devam ederse daha fazla dayanabileceğinden şüpheliydim. Muhafızların çoğu yapmadı. "Orada mı büyüdün?"

Pence, yakındaki bir meşalenin ışığında, düzensiz, sivri dişler gibi sıralanmış evlere bakarken başını salladı. Verdiği cevap hiç şaşırtıcı değildi. Solis'te zengin bir ailede doğmadığınız sürece pek fazla fırsat yoktu. Ya anne babanız gibi çalışır, kıt kanaat geçinir ya da Kraliyet Ordusu'na katılıp, yeterince uzun yaşayacak şanslı aptallardan biri olmayı umardınız. Rise'dan ayrılıp Kraliyet Muhafızları' bir pozisyona .

Pence, yakınlardaki bir bölgeden gelen birkaç bağırışla kaşlarını çattı paranın kumarhanelerde ve zevk evlerinde harcandığı Citadel. Neler olup bittiğini sadece tanrılar biliyordu. Yanlış giden bir anlaşma mı? Anlamsız, sebepsiz bir cinayet mi? Yükselmişlerin kendileri mi? Olasılıklar sonsuzdu.

"Peki ya sen?" diye sordu.

"Doğuda bir çiftlikte büyüdüm." Yalan dudaklarımdan kolayca döküldü ve bunun nedeni sadece doğudan -Uzak Doğu'gelmiş olmam değil, yalan söylemekte de öldürmekte olduğu kadar iyi olmamdı.

Pence'in kaşlarının arasındaki kırışıklık derinleşti. "Başkentten geldiğinizi duydum."

"Carsodonia'daki Rise'da çalıştım." Bir yalan daha. "Ama ben oralı değilim."

"Ah." Aşağı Koğuş'a ve bacalardan çıkan dumanlara bakmaya geri döndüğünde gözlerinin arasındaki deri yumuşadı.

Söylediklerim hakkında daha fazla baskı yapmamasına hiç şaşırmadım. Çoğu ölümlü nadiren herhangi bir şeyi sorgulardı. Nesilden nesile kendilerine söyleneni kabul etmek üzere yetiştirilmişlerdi. Yükselmişlere teşekkür edebileceğim tek şey buydu. Yapmaya geldiğim şeyi çok daha kolay hale getirdi.

"Bahse girerim Carsodonia buna hiç benzemiyordur," dedi Pence, sesi hüzünlü geliyordu.

Neredeyse gülecektim. Başkent tıpkı Masadonia gibiydi, hatta daha katmanlı ve daha kötü. Ama mizahla yükselmek isteyen sesi bastırdım. "Stroud Denizi boyunca uzanan sahiller... güzeldir."

Pence'in yüzünde kısa bir gülümseme belirdi ve onu daha da genç gösterdi. "Denizi daha önce hiç görmedim."

Muhtemelen asla yapmazdı.

İçimi kemiren bir sızı göğsüme ve mideme yayıldı ve bana beslenmem gerektiğini hatırlattı.

Gülümseyerek, "Kardeşim de öyle," diye ekledi. "Owen ikinci oğlum, biliyorsun."

Ağrının yerini öfke aldı, sistemimi doldurdu ama dikkatimi tekrar Alt Koğuş'a çevirirken onu kontrol altında tuttum. "Beklemede bir Lord o zaman?"

"Evet. Kalede. On üç yaşından beri orada, Lord olmayı öğreniyor."

Sırıttım. "Biri Lord olmayı nasıl *öğrenir*?"

"Sanırım her şey hangi çatal ve kaşıkla yemek yemenin doğru olduğuyla ilgili. Bunun gibi süslü şeyler." Pence, Citadel ve Aşağı Koğuş'ta yaygın olan birçok hastalıktan birinden daha yeni kurtulduğunu hatırlatan hırıltılı bir kahkaha attı. "Muhtemelen tarihçeyi ve nasıl doğru davranacağını öğrenmekten sıkılmış, ne kadar şanslı olduğunun farkında değil."

"Şanslı mı?" Ona baktım.

"Siktir, evet. Tüm ikinci oğullar ve kızlar öyle." Pence kılıcının kabzasını . "Asla Rise'a çıkma konusunda endişelenmesine gerek kalmayacak ya da

onun ötesine geçiyor. O bunu , Hawke. Gerçekten öyle."

Aptala baktım - hayır, aptala değil. Pence eğitimli olmayabilirdi -zengin olmadıkları sürece ilk oğulların ya da kızların öyle değildi- ama adam aptal değildi. Sadece Kan Krallığı'nın kaşık kaşık dağıttığı saçmalıklarla beslenmişti. Bu yüzden, elbette, kardeşinin on üçüncü doğum gününde, Tanrı'nın unuttuğu Ayin sırasında Kraliyet Sarayı'na verildiği için şanslı olduğunu düşünüyordu - tüm ikinci oğullar ve kızlar gibi. Saray'da yetiştiriliyorlar ve sonra bir noktada Tanrıların Kutsamasını alıyorlardı. Onlar Yükselmişlerdi. Ama Owen'ın üçüncü oğul ve kızlardan, yani Ayin sırasında tanrılara hizmet etmeleri için bebekliklerinde teslim edilenlerden daha şanslı olduğunu sanıyordum.
krallıktaki çeşitli tapınaklar.

Azı dişlerimi öğüttüm. İnsanların Yükselmişlere olan inancı güçlüydü, değil mi? Gerçekte, Bekleyen Lordlar ve Hanımlar Yükseldiklerinde tanrılardan hiçbir şey almadılar ve o bebekler tanrılara hizmet etmek için yetiştirilmiyordu çünkü tanrılar yüzyıllardır dinleniyordu.

Ama Solis halkının çoğu bunu bilmiyordu ve eğer adil olursam, Yükselmişlerin nasıl bu kadar çok kişiyi kendilerine inandırdıklarını anlamak o kadar da zor değildi. Eğer sadece dış baksaydınız, tanrıların Yükselmişleri kutsadığından şüphe etmezdiniz. Ölümlülerin sadece hayal edebilecekleri güç, uzun ömür, zenginlik ve kudret bahşedilmiş gibi *göründüklerinde* değil. Ancak, Yükselmişler - Kan Tacı ve tüm Dük ve Düşesleri ile Yükselmiş Lordlar ve Leydiler - hakkında hiçbir şey bir lütuf değildi.

Hepsi lanet olası bir kabustu.

garip bir ses geldi, rüzgârla kolayca karıştırılabilecek alçak bir feryattı ama Rise'daki herkes bu sesi dinlemek için eğitilmişti. Uyarı. Hemen döndük, yüzümüzü Yükselti'nin ötesindeki ay ışığıyla ıslanmış topraklara döndük.

Duvarın diğer tarafına geçtim ve çorak topraklara baktım. Bulutlar toplanmış, ay ışığının çoğunu engellemişti ama benim görüşüm Yükselti'deki diğerlerinden çok daha iyiydi ve aşağıda, duvarın hemen dışında, atların gergin bir şekilde kişnediği yerde, bu sesin neye işaret ettiğini gördüm. Yükselti'nin yaklaşık yarısına yerleştirilmiş meşale sırasının ötesinde, Kan Ormanı'nın kenarlarında yoğun bir sis toplanmıştı, sisin içinde yalnız bir gölge vardı.

Pence karanlık araziyi tarayarak bana katıldı. Şimdi daha solgundu ama sırtına bağladığı yayı çekerken omuzları dikti. Muhafız korkuyordu ama bu onu daha az cesur yapmıyordu.

Kanlı Taç ne onu ne de ileriye doğru at sürmeye başlayan aşağıdaki adamları hak . Bazıları geri dönmeyecekti.

Kan Ormanı'ndan bir başka alçak, iniltili çığlık yankılandı ve sisin içinde ikinci bir gölge belirdi. Sonra bir tane daha. Yine de sis kalınlaşmadı ya da yükselmedi. Sürü gibi görünmüyordu ama üç Craven yeterince tehlikeli olabilirdi.

"Lanet Atlantisliler," diye tükürdü Pence.

Kafamı ona çevirdim ve kıçını Yükseliş'ten aşağı atmamak için kendimi zor tuttum - ya da tanrılar kimseyi Yükseltmediği için zamanı geldiğinde kardeşini Yükseltmek için kanı kullanılacak olanları lanetlediğini düşünerek güldüm. Kan Tacı sadece Atlantis kanını kullanıyordu.

Ve Craven'ın benim halkımla hiçbir ilgisi yoktu. Ölümlülerin inandırıldığı gibi zehirli öpücüğümüzün ürünü değillerdi. Bu sadece Kan Krallığı'nın kötülüklerini örtbas etmek ve insanların Atlantislilerden nefret etmesini sağlamak için kullandığı bir saçmalıktı. Kana duydukları açlıkla ayrım gözetmeksizin katliam yapan yaratıkların tek sorumlusu *onlardı*.

Pence yutkunarak, "Umarım kardeşim yakında yükselir," dedi. "O zaman daha güvende olur, biliyor musun?"

Evet, daha güvende olurdu.

Ayrıca bir gün Pence'i öldürebilecek daha fazla Craven yaratmış olacaktı. "Kardeşin şimdi kaç yaşında?" Kan Krallığı'nın tipik olarak yetişkinliğe ulaşana kadar Bekleyen Lordlar ve Leydiler'e yükselirler. "On altı yaşına yeni girdim." Pence gözlerini kıstı.

"Yetişkinliğe geçip geçmeyeceğinden emin değilim. Maiden'ın Yükselişi mi yoksa bekleyecekler mi? Ama . Tabii eğer gerçekten gerçekleşirse."

Kılıcımı kavrayışımı gevşetmeye zorlayarak .

The Maiden.

Derin nefes alarak, neredeyse tadını alabildiğim pis kokuyu görmezden geldim. Bu bok çukuru şehirde bulunmamın sebebi oydu. Onun Yükselişi bu yıl içinde gerçekleşecekti ve birkaç yüz yıl önce savaşın sona ermesinden bu yana gerçekleşecek en büyük Yükseliş olmalıydı.

Burada anahtar cümle bu *olmalıydı*. Çünkü Pence Yükseliş'in gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini sorgulamakla akıllılık etmiştir.

Olmazdı.

"Yükselişin gerçekleşmeyeceğini sana düşündüren nedir?" diye sorarken sesim düzdü.

"Ciddi misin? İnenlerin bir şeyler deneyeceğini düşünmüyor musun?" Yayı indirirken bana sert bir bakış gönderdi. "Krallığı gasp etmek istiyorlar. En azından sorun çıkarmak istiyorlar. Bakire'nin Yükselişini engellemek bunu yapmanın bir yolu olabilir."

"Peki, 'nin Yükselişi neden üzerinde bu kadar etkili olsun?" Benim ya da casuslarımdan herhangi birinin henüz çözemediği bir soruya cevap verebileceğinden şüphe duyarak bedenimi onunkine doğru eğdim.

Gözleri kısıldı. "Çünkü Bakire Tanrılar tarafından seçilmiştir," dedi Bakire hakkında konuşan herkesin sesini dolduran saygıyla ve bu saçmalığı kusan her bir orospu çocuğunun kendine olan güveniyle. Ancak Pence'in sözleri, bu soruyu sorduğum için beni yarı aptal olarak gördüğünü belirten bir ton içeriyordu.

Yüzüne karşı "*Neden?"* diye bağırmamak için kendimi tutmam iyi bir şeydi. Bu Bakire neden seçilmişti? Kan Tacı, onun Yükselişinin yeni bir çağ başlattığının ötesine asla geçmedi. Kimi sorgularsak sorgulayalım ya da kaç Yükselmiş'i sorguya çekersek çekelim, inancın ötesindeki nedeni ya da onun nasıl bu... yeni bir çağın habercisi olduğunu asla öğrenemedik.

"Dük'ün yaklaşan Ayin konusunda endişeli olduğunu duydum," dedi Pence bir süre sonra, ince yüzü gerilmiş bir halde. "Tahmin ediyorum ki inandırıcı tehditler. Karanlık Olan'ın buradaki İnenleri bir şeyler yapmaya teşvik etmesinden korkuyorum."

Dük yaklaşan Ayin hakkında endişelenmekte haklıydı.
Pence'e dönerken dudaklarımın bir tarafı yukarı kıvrıldı, gardiyanın kimin yanında durduğunu ve kiminle konuştuğunu bilse muhtemelen altına işeyeceğini düşündüm.

Sözde Karanlık Olan.

Kan Krallığı'nın çökmüş bir krallığının Prensi, cinayet ve kargaşa konusunda kararlı olduğunu iddia ediyordu. Pek çok kişi buna inanıyordu ama sahte Kral ve Kraliçe Solis'teki herkesi ikna edememişti. İnenler Atlantia Krallığı'nın yıkılmadığını biliyorlardı. Bunun yerine, savaşı takip eden dört yüzyıl içinde geliştik ve ordularımızı güçlendirerek yeniden inşa ettik.

Eğer Atlantia Solis'i işgal ederse, ki Atlantia'daki pek çok kişi bunu istiyordu, Solis ele geçirilecekti. Milyonlarca olmasa bile binlerce kişi bu süreçte ölecekti. Ve eğer bu lanet Yükseliş'ten inip Maiden'ı ele geçirmezsem olacak olan da tam olarak buydu.

Çünkü Solis halkının haberi olmadan Kanlı Kraliyet Atlantia için çok önemli birini çalmıştı. Sadece Prenslerini değil, tahtın varisini de. Eğer serbest bırakılmazsa, savaş çıkacaktı. Peki bu sefer?

Bu kez, halkın iyiliği için geri adım atılmayacaktı.

OceanofPDF.com

ÇÜRÜMENIN KOKUSU

Altı muhafız, Yükselti'ye ulaşmadan önce Craven'ın icabına bakmak için at sırtında yola çıkmıştı.

Üçü geri döndü.

Rise'ın dışına düşenlerin cenaze törenleri için geri getirilmeleri nadirdi. Bazen, sevdiklerinin yas tutması için cesetten geriye hiçbir şey kalmıyordu. Genellikle bunun nedeni Yükselmişlerin
Craven'la savaşırken kaç kişinin öldüğünü tam olarak bilmeleri için.

Başka bir deyişle, insanların durum üzerinde ne kadar az kontrol sahibi olduklarını bilmelerini istemiyorlardı.

Muhafızlardan birinin Yükseliş'in hemen içinde attan inişini izlerken gerildim. Adam ayaklarının üzerinde duramıyordu. Derin bir nefes aldım, bayat-tatlı *çürük* kokusunu yakaladım. Kahretsin. Gördüğüm ve kokladığım şeyden hoşlanmadığım için kenara doğru yürüdüm ve muhafızın dönmesini bekledim.

"Hawke Flynn." Teğmen Dolen Smyth'in tiz ve genizden gelen sesi, Rise'dakilerin alçak sesle konuşmalarını kesiyordu. "Bu öğleden sonra yoklamada yoktun."

Pence, Smyth'in pozisyonunun gerektirdiği gibi eğildi. Ben . Onun yerine, yerdeki diğer birkaç muhafızla konuşan siyah saçlı muhafızın hareketlerini takip ettim. "Ben de oradaydım."

"Az önce seni görmediğimi söyledim," diye tersledi Teğmen Smyth, ki bu tamamen saçmalıktı. Beni görmüştü. Gördüğünü biliyordum çünkü kafamı bir kazığın ucunda görmek ister gibi bana bakıyordu. "Peki, tam olarak nasıl oradaydın, Flynn?"

"Bu soruya nasıl cevap vereceğimden emin değilim." Takip ettiğim muhafız yürümeye başlamış, gergin atını ahıra doğru götürüyordu. Kısa bir süreliğine döndü, profili ateş ışığında beyazlaşmıştı. Onu tanıdım. Jole Crain. Gençti. Kahretsin, Pence'den bile gençti. "Sanırım bu soruyu bir Şifacıya sorsan daha iyi olur."

"Peki neden böyle düşündünüz?" Teğmen Smyth talep etti. "Çünkü eğer beni görmediysen..." Başladım, Pence'in dışarıdaki görüntüsünü yakaladım.
gözümün ucuyla gördüm. Sanki kavisli korkuluklardan birinin içinde kaybolmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "O zaman bir sorun var gibi görünüyor
vizyonunuzla." Sonra Teğmen'e döndüm ve sıkıca gülümsedim. Kraliyet Muhafızlarının beyaz mantosu rüzgârda ince omuzlarından savruluyordu. teslim bayrağı gibi. Smyth kendi konumundaki pek çok kişi gibi otoritesini başkalarının üzerinde kurmuş olsa da, Kraliyet Muhafızları arasındaki o imrenilen yeri hak etmişti. Sadece güçlü ve yetenekli olanlar Yükseliş'ten çıkabilecek kadar uzun süre hayatta kalabiliyordu. "Ve bunu hemen kontrol ettirmenizi öneririm."

"Görüşümde hiçbir sorun yok." Sarışın Teğmen homurdandı ve normalde kırmızı olan yanakları öfkeyle daha da kızardı.

Kendime onun kıçını Rise'dan aşağı atmanın bana hiçbir faydası olmayacağını hatırlattım. "O zaman beni gördün. O zaman belki de hafızanda bir sorun vardır."

Bana doğru bir adım atarken burun delikleri alevlendi, ama sonra kendini durdurdu. Sağ elinin boğumları, kılıcının kabzasını sıkıca kavradığı için bembeyaz kesilmişti. Kılıcını çekmedi. Yine de çekmek istediği belliydi. Adamın sahip olduğu içgüdü her neyse, onu tamamen aptalca bir seçim yapmaktan alıkoymuştu. Ya da belki de zekasıydı. Smyth
piç olduğu kadar zekiydi de.

Ve onun belki de fazla bilge olduğunu düşünmeye başlamıştım. Fazla gözlemci.

Çünkü ilk günden beri peşimdeydi, her hareketimi izliyor ve çok fazla soru soruyordu.

"Saygısızlığınız rapor edilecek," dedi sonunda, sesi her zamankinden daha da yükselmişti. "Ve Komutan Jansen'in ne diyeceğini göreceğiz."

Gülümsemem bir kademe daha arttı. "Sanırım öyle olacak."

"Bil diye söylüyorum," dedi sivri çenesini kaldırarak, "gözüm üzerinde, Flynn."

"Çoğu öyle," diye yanıtladım, sonra da göz kırptım.

Teğmen Smyth'in omuzları sertleşti. Sanki daha fazlasını söylemek ister gibiydi ama hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ilerledi ve devriye yoluna devam ederken omzuma çarptı.

Kıkırdayarak Pence'in neredeyse korkulukların gölgesine karıştığı yere baktım.

"Taşakların tam olarak ne kadar büyük?" diye sordu gardiyan. Homurdandım. "Normal büyüklükte, son kontrol ettiğimde."

"Bundan emin değilim." Pence mazgalın üzerinden geçti ve bir elini rüzgârda savrulan saçlarında gezdirdi. "Smyth hıyarın teki."

"Bunu biliyorum."

"O zaman tam olarak söylediği şeyi yapacağını bilmelisin. Komutan'a gidecek."

"Eminim öyle yapacaktır," dedim, baldric'imin kayışını düzeltirken muhafızı en son gördüğüm yere baktım. "Jole Crain'in yatakhanede bir odası var, değil mi?"

"Evet. Üçüncü katta." Pence'in kaşları çatıldı. "Neden sordunuz?"

Omuz silktim.

Pence bir an bana baktı. "Teğmen hiç endişelenmiyorsun, değil mi?"

"Hiç de değil." Ve değildim.

Teğmen Smyth endişelendiğim şeyler listesine bile girmedi.

Bakışlarımı Hisar'ın taş kulelerine kaldırdım, sonra Aşağı Koğuş'un ve Wisher's Grove'un kenarlarından daha uzaklara, daha geniş, daha güzel sokakların ve yemyeşil malikânelerin ötesine baktım. Bakışlarım Teerman Kalesi'nin yayvan, kemerli duvarlarında sabitlendi; burada muhtemelen Bakire huzur içinde, güven içinde uyuyordu.

taş ve cam kafes, ulaşılamaz.

Ama uzun sürmez.

OceanofPDF.com

HAYALLERIYLE BIRLIKTE ÖLDÜ.

Hisar'ın avlusunu boydan boya geçtim; burada yıllarca süren eğitimden dolayı ezilmiş çimenler büyümeye çalışıyordu.

, sadece yeni muhafızlar 'da eğitim görüyordu. Geri kalanlar Teerman Kalesi'nde günlük seanslara katılıyordu. Eğitim umurumda değildi. Aslında dört gözle bekliyordum. Avluda geçirdiğim zaman bana kaleyi tanıma fırsatı veriyordu.

Ayrıca bana *onu* görme şansı verdi.

Sayılır.

Bakire, Belediye Meclisi oturumları dışında ortalıkta görünmezdi. Ama kalenin eğitim avlusuna bakan çok sayıdaki oyuklarından birinden onu izlerken yakalamıştım. Genellikle, elbisesinin ya da peçesinin beyazlığına bir anlık bir bakıştı. Hafif sivri bir çene ve çilek renginde şaşırtıcı derecede gür bir ağız dışında yüz hatlarına dair hiçbir şey görmemiştim. Sesini bile duymamıştım.

Dürüst olmak gerekirse, ses tellerinin olmadığını ya da yüksek sesten korkan bir fare gibi sadece fısıltıyla konuştuğunu düşünmeye başlamıştım. Eğer durum böyleyse bu beni şaşırtmazdı. Ne de olsa sözde Seçilmiş'in ya itaatkâr, korkmuş bir yaratık olması gerekirdi ki örtünmesine izin versin ve ya da sahte Kraliçe'nin -Kan Kraliçesi'nin- ona söylediği saçmalıklara inanıyordu. İkincisi, özellikle de Yükselmiş bir erkek kardeşi olduğu için, gönüllü itaatkârlığının en olası açıklamasıydı.

Bakire'yi birkaç kez Düşes'le birlikte kameriyede görmüştüm; Yükselmiş, sanki kanlarından çok etleriyle ziyafet çekmek istiyormuş gibi antrenman yapan erkekleri izliyordu. Bekleyen Hanımlar ve Lordlar da aynı şeyi yapıyor, genellikle ipek yelpazelerin arkasından sahadakilere pek de nazlı olmayan bakışlar atarak mırıldanıyorlardı. Cazibe onları izlemeye itiyordu ama 'nin varlığı ilgi çekici bir gizemdi ve bugünlerde çok az şey ilgimi çekiyordu.

Solis'teki herkes Bakire'nin hem gerçek hem de mecazi anlamda *dokunulmamış* olduğunu ve öyle kalacağını biliyordu. Yükselmişlerin bunu haklı çıkarmak için ne tür bir arkaik gerekçeye sahip olduklarını ya da nedenini anlamaya bile başlayamadım. Dürüst olmak gerekirse, umurumda bile değildi ama Bakire'nin içine yerleştirildiği kafese isyan ettiğine dair hiçbir dedikodu yoktu. Dolayısıyla, Düşes ve diğerleriyle aynı nedenlerle izlediğinden şüpheliydim.

Öte , muhtemelen çoğunun onunla konuşmasının yasak olması nedeniyle, Bakire hakkında gerçek bir dedikodu da yoktu. Hatta sadece bir gülümseme ya da bir selamla varlığını kabul ettikleri için görevlerinden alınan ya da Rise'ın ötesinde bir işte çalıştırılan gardiyanların hikayeleri

Zararsız bir merhaba.

Onun hakkında bildiklerim çok azdı. Maiden sözde doğdu

Tanrıların kefeni, ki bu daha da yükselmiş bir saçmalıktı. Çalışan ve alt sınıflardan olanlar ona karşı bir sevgi besliyordu, bu da ondan Pence'in önceki gece yaptığı gibi aynı saygılı tonlarda bahsetmelerinden anlaşılıyordu. Ve nazik biri olduğu söyleniyordu. Onu tanımalarına izin verilmediği için bunu nasıl bilebileceklerini kimse tahmin edemezdi. Onların aptalca

Sadakatlerini büyük olasılıkla batıl inançlar yönlendiriyordu, gerçekliğe dayanan bir şey değil.

Bakire muhtemelen temsil ettiği Kan Tacı kadar halkın desteğine layık değildi. Çünkü günün sonunda, Yükselmişlerin ne olduğunu, Yükseliş'in nasıl ortaya çıktığını ve pek çok hayatı çalan canavarlardan onların sorumlu olduğunu bilmemesine imkân yoktu.

Kız'la ilgili düşüncelerimi bir kenara iterek yatakhanenin arka holüne girdim ve sola dönerek bir merdivene girdim. Yorgundum ama odama gidiyor bile uyumayacaktım. Kafamın için doğru alana girmesi birkaç saat sürüyordu, bu da genellikle şafaktan birkaç saat önce gerçekleşiyordu - eğer şanslıysam.

Kahretsin, hatırlayamadım

En son bütün bir gece uyumuştum.

Bu gece, tek kişilik yatak odamın sessizliğinden ve onun çıplak, cansız duvarlarından kaçmak için gerçek bir nedenim vardı.

Kieran'ın peşinde olduğunu merak ederek basamakları üçer üçer çıktım. Yollarımızın kesişmemesine özen göstermiştik, özellikle de Teğmen bırakmadığından beri. Kieran Şehir Muhafızları'na yerleştirildiğinden, birbirimize rastlamamız için çok fazla şansımız yoktu.

Hareket etmek için biraz daha özgürdü ama bu aynı zamanda benden çok daha fazla pislik gördüğü anlamına geliyordu. Bir şeyler yapmak istediğini ama dikkatleri üzerine çekmeden yapamadığını bildiğim suiistimaller. Ve Masadonia'daki en savunmasız kişilerin sömürülmesi ve kötü muamele görmesi daha da kötüye gidiyordu.

Çünkü Yükselmişler Solis halkını da bu şekilde hizada tutuyor ve soru sormalarını engelliyorlardı. Korkuyu kullandılar.

Üçüncü kata ulaştığımda geniş koridora çıktım. odayı bulmam uzun sürmedi. Çürüme kokusu henüz diğerleri tarafından fark edilmiyordu ama daha güçlüydü. İlerlemeye devam ettim, lanet olası geniş alemde tam olarak ne yaptığımı merak ediyordum.

Bu salonda ortaya çıkan sorun benim değildi.

Aslında bu bir nimetti. Yürümeye devam edebilir ve olacakları bırakabilirdim. Ne de olsa daha az muhafız her şeyi kolaylaştırıyordu. Ve eğer ben
Akıllı olsaydım, Kan 'na az da olsa bağlı olan her bir ölümlüyü düşman olarak görürdüm.

Ama kapalı kapılar ardından gelen horultuları duyabiliyordum ve Kan Krallığı'na hizmet eden çoğu muhafızın daha iyisini bilmediğini anladım. Bu kat masum insanlarla doluydu ve eğer hiçbir şey yapmazsam, güneş doğana kadar yarısı ölmüş olacaktı.

Ya da daha kötüsü.

Kapının önünde durdum ve parmaklarımı vurdum. Sessizlik oldu ve sonra boğuk bir "Evet?" sesi duyuldu.

Kapı koluna uzandım ve kilidin açık olduğunu gördüm. Kapıyı iterek açtım ve içeri girdim. Görüşüm dar, loş odaya hemen uyum sağladı ve kimin için geldiğimi buldum.

Jole Crain, ancak yükseltilmiş bir karyoladan ibaret olan yatağının kenarına oturmuş, koyu renk saçları öne doğru sarkmış, ensesini sıkarken yüzünü kapatıyordu. Oturuşundaki bir şey bana kardeşimin çok fazla içki içtiği bir akşamdan döndükten sonraki halini hatırlattı. Göğsümde bıçak yarasına benzer bir acı hissettim. Saçları yüzünden olmalıydı. Ağabeyimin saçları biraz daha açık renkliydi, sarı ile kahverengi arasında bir tonda, ama Jole'unkiyle aynı uzunluktaydı.

Kardeşimi düşünmek şu anda ihtiyacım olan en son şeydi.

Odaya göz atarken kapıyı arkamdan kapattım. Zırhı girişe bırakılmıştı, silahları da odanın dibindeki sandığın üzerine yerleştirilmişti.

Biri hariç hepsi yatağında. Yanındaki battaniyenin üzerinde bir hançer , bıçağı loş ışıkta kıpkırmızı bir renk alıyordu. Kan taşı.

Jole başını kaldırdı. Ter, alnındaki saç tutamlarını ıslatıyordu, bu da ateşin etkisini gösterdiğinin bir işaretiydi. Gözlerini kısarak baktı. Gözlerinin altında, derinin ince olduğu ve çabuk çürüdüğü yerlerde gölgeler oluşmaya başlamıştı bile.

Jole'a olan da tam olarak buydu. Çürüyordu.
Çürüyordu. Çoktan ölmüştü.

"Flynn?" diye sordu.

Başımı salladım, kendimi duvara yasladım. "Rise'ın dışından döndüğünü gördüm."

"Öyle mi?" Elini dizine doğru indirdi. Kolu titriyordu. "Seni kontrol edip nasıl olduğunu görmek istedim."

Jole gözlerini kırpıştırdı ve sonra tarafa baktı. "Kendimi... iyi hissediyorum." "Bundan emin misin?"

Ağzını açtı ama ağzından çıkan tek şey düzensiz bir kahkaha oldu. "Isırıldın, değil mi?" diye sordum.

Ondan bir kahkaha daha geldi, ama bu sefer titrek ve sertti. Bekledim ve doğru şeyi yapması uzun sürmedi. Sessizce sol kolunu kaldırdı ve tuniğinin kolunu yukarı itti.

İşte . Zaten bildiğim bir şeyin daha doğrulanması.

Bileğinde iki sivri çentik vardı. Yırtılan etten yağlı, koyu bir madde sızıyordu. Oldukça küçük bir yara olması gereken yerden şimdiden kırmızımsı mavi çizgiler yayılıyor, ön kolundan yukarı doğru uzanıyor ve kolunun altında kayboluyordu.

Jole dönüşecek, öldürmek için gönderildiği şeye . Doymak bilmeyen bir açlığa sahip, vahşi, öfke dolu bir canavara ve bunu er ya da geç yapacaktı.

Vücutlar enfeksiyonla farklı şekilde başa çıktı. Birçoğu belirgin bir belirti göstermeden bir ya da iki gün dayanabildi. Diğerleri ise saatler içinde. O ikincilerden biriydi ve bahse girerim Craven'ın onu aldığı yerin bununla çok ilgisi vardı. Muhtemelen bir damara isabet etmiş ya da en azından çentik atmıştı.

Jole ürperdi. "Ben lanetliyim."

"Değilsin." Başımı öne eğdim. "Sadece talihsizsin."

Başını bana doğru çevirdi. Yanaklarındaki çukurlar derinleşmişti. "Sen Rise'dayken ısırıldığımı biliyorsan beni ihbar etmeliydin. Bunu yapmamak hainliktir."

Öyleydi.

Duvarı ittim ve kan taşı hançere baktım. Taş, ben doğmadan yüzyıllar önce Saion Denizleri'nin kıyılarını dolduran yakut kırmızısı kayalardan yapılmıştı. Çocukken babam, kardeşime ve bana bu taşların güneşte taşlaşmaya bırakılan tanrıların kızgın ya da üzgün gözyaşları olduğunu söylerdi. Bu diyarda bir Craven'ı ya da onlardan etkilenenleri öldüren birkaç şeyden biriydi.

Aynı zamanda
yaratıcılarını da öldürdü.

Yükselmişler.

"Kendin halletmeye mi çalışacaktın?" Hançere doğru başımı salladım.

Yorgun bir şekilde bakışlarımı takip etti. "Yapacaktım ama yapamadım. Ona dokunamıyorum bile."

Enfeksiyon buna izin vermedi. Düşünmesi bile hayranlık uyandırıcıydı - ısırığın bir insanı bu kadar kontrol altına alabilmesi, hayatına son vermesini engelleyebilmesi.

"Ben... Ben Komutan'a gidecektim," diye ekledi Jole, omuzları titreyerek. "Ama biraz soluklanmak için oturdum ve... daha fazla zamanım olacağını düşündüm. Gerçekten düşündüm. Teslim olacaktım." Sulu gözleri benimkilerle buluştu. "Yemin ederim."

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum. Muhtemelen değildi ama onu suçlayamazdım. Teslim olmak korkunç bir ölüm anlamına geliyordu çünkü Yükselmişler enfekte olanları infaz ederken halka gösteri yapmayı seviyorlardı. Onları diri diri yakıyorlardı ki bu da fedakârlıklarına saygı duymanın ve onları onurlandırmanın en iyi yollarından biriydi. Eğer Jole'u ihbar edersem, son anısı -eğer o sırada hala kendindeyse- çığlıkları olacaktı.

Gelip önünde durdum. "Ailen var mı?"

Başını iki yana sallarken nefesi kesildi. "Annem ve babam birkaç yıl öldüler. Soğuk algınlığı gibi şeydi. Bir an iyiydiler ama sonra kötü oldular. Aynı gece öldü." Bana baktı,
Geçen her anla birlikte daha yaşlı görünüyordu. "Benim hiç erkek ya da kız kardeşim yok."

Bunun en azından bir şans olduğunu düşünerek başımı salladım. Geride yas tutacak kimsenin kalmaması her daha iyiydi.

"Bilseydim onlara giderdim," diye devam etti. "Onlar... ne yapacaklarını bilirlerdi. Benim için gelirdi. Bana saygınlık verirdi."

Pencerelere ve kapılara asılmış beyaz mendillerin sessiz çağrısına cevap veren birinden mi bahsediyordu? Onların neyi temsil ettiğini öğrenmek çok uzun zaman almıştı. Sorduğum insanların yarısı sanki bunların varlığından habersizmiş gibi davrandı. Bunların ne olduğunu öğrendiğimde

ara sıra ortaya çıkan beyaz parçalar - ancak daha sonra hızla kaybolan -Nedenini anlamıştım. İçeride lanetli olduğu söylenen birinin yaşadığını, muhtemelen Jole Crain gibi bir Craven tarafından enfekte edildiğini gösteriyordu. Bu beyaz bez parçası, her yerdeki insanları uyarmak için kullanılıyordu.
Enfekte olanlara hızlı ve onurlu bir ölüm sağlamak için ihaneti göze alan Masadonia.

Bu eylemin vatan hainliği olarak görülmesi ve bu nedenle ölümle cezalandırılması bile aklımı başımdan aldı ama beni şaşırtmadı. Kan Krallığı anlamsız zalimlikte mükemmeldi.

"O mu?" Ben sordum.

Zorlukla yutkunarak başını salladı. "Tanrıların çocuğu."

Bakire. İnsanlar onun tanrıların çocuğu olduğuna inanıyordu ama ailesinin, eğer hayatta olsalardı, neden ona gideceğini düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Peki bunu nasıl yapardı? Sana saygınlık mı kazandırırdı?"

"O... o bana huzur verirdi," dedi bana.

Bir öksürük daha kaşlarım kalktı. Ona huzur mu verdin? Bunun nasıl mümkün olabileceğinden emin değildim. Enfeksiyon aklını karıştırıyordu.

"Ne... ?" Jole hırıltılı bir ses çıkardı, nefesi göğsünde tıkırdıyordu.

Önünde çömelerek gülümsedim. "Bir şey yok."

"Ne? Bir şeyler yapmalısın." Şaşkınlık ve bir parça panik, artık sarhoş olan hatlarını doldurdu. "Sen-" Boynunu yana doğru büktü, gözlerini kapatırken damarlar belirgin şekilde ortaya çıkıyordu. "Yapmak zorundasın-"

"Jole," dedim, nemli ve ateşli yanaklarını sıkarak. Genç adamın tüm vücudu sarsıldı. "Gözlerini aç."

Kirpikleri dalgalandı ve sonra kalktı. Gözleri maviydi. İçlerinde kırmızıya dair hiçbir belirti yoktu. Henüz. Göz kapaklarını tekrar indirmeye başladı.

"Bana bak Jole," diye fısıldadım, atalarımın -tanrıların kendilerinin- elemental gücü içime yayılıp damarlarımı doldurarak odayı ve Jole'u yıkarken sesim daha da alçaldı. "Gözlerini kapatma. Bana bakmaya devam et ve sadece nefes al."

Jole'un bakışları benimkilerle buluştu.

"Sakin ol." Bakışlarını tuttum. "Sadece nefes almaya devam et. Sadece buna odaklan. Nefes alın. Nefes verin."

Uzun, sabit bir nefes onu terk etti. Sert vücudundaki gerginlik azaldı. Rahatladı. Nefes aldı.

"Jole, en sevdiğin yer neresi?"

"Rüyalarım," diye mırıldandı.

En sevdiği yer rüyaları mıydı? Lanet olası tanrılar, nasıl bir bu? Göğsümde bir öfke yumağı oluştu ama büyümesine izin vermedim. "En sevdiğin rüya nedir?"

Hiç tereddüt etmedi. "At sırtında o kadar hızlı gidiyorum ki sanki kanatlarım varmış gibi hissediyorum. Havaya uçabiliyorum."

"Gözlerini kapat ve oraya git. En sevdiğin rüyana git, at sırtında olduğun yere."

Hiç tereddüt etmeden itaat etti. Çenesi ellerimin altında gevşedi. Kapalı göz kapaklarının ardındaki hızlı titreşim durdu. Nefes alışları daha da düzleşti, derinleşti.

"O kadar hızlı gidiyorsun ki kanatların var. Havadasın." Jole

Crain gülümsedi.

Kafasına sert bir indirdim. Kemik kırıldı, beyin sapı koptu. Bir anda öldü, kendisi gibi ve çığlıklar yerine rüyalarıyla.

OceanofPDF.com

BİR OMEN

Rüzgâr, Teerman Kalesi'nin duvarlarına ve eğitim bakan çok sayıdaki oyuk ve balkona çarparak tarlayı süpürdü. Bu girintilerden birinin karanlığından, Wisher's Grove'a musallat olduğu söylenen hayaletler gibi bembeyaz dalgalanmalar geliyordu ama bu sabah dikkatimi çeken şey kaleye musallat olan bir ruh değildi.

Saat gibi işliyordu.

Seçilmiş.

The Maiden.

Genellikle şafak söktükten iki saat sonra çeşitli gölgeli oyuklarda ortaya çıkardı. Bahse giren bir adam olduğum için, kimsenin onu görmediğini düşündüğüne bahse girmeye hazırdım.

Ama ben hep yaptım.

O bahçede yürürken kaleyi çevreleyen iç duvardan onu takip etmeyi başardığım zamanlar dışında, ona en fazla bu kadar .

Ancak bu durum değişecektir.

Sağ tarafımda hava kıpırdanırken ağzımın bir tarafı kıvrıldı. Geniş kılıcımı kaldırıp darbeyi engelledim. Bir sonraki saldırının altına dalarken bakışlarım tekrar girintiye kaydı. Oyuktan içeri girmeyi başaran güneş ışığı, Bakire'nin peçesini sabitleyen altın zincirlerde parıldıyordu.

Ortağımın ayak sesleri, o saldırmadan önce hareketlerini ele veriyordu. Dönerek kılıcını indirdim, gücümü kontrol etmeme rağmen kılıcı neredeyse elinden alıyordum. Arkama yaslanıp kalın kılıcın darbesinden kaçarken ikinci kata baktım.

Gölgelerin arasından bir sıra altın zincir daha parlıyordu. Başını çevirmiş olmalı. Ne için? Kim biliyordu ki? Yalnızdı. Nispeten öyle denebilir. Yanında kimse yoktu ama kişisel muhafızları olarak görev yapan iki Kraliyet Muhafızından biri olan Rylan Keal daha geride duruyordu.

oyukta. Hiçbir zaman tam anlamıyla yalnız değildi. Onu genellikle birlikte gördüğüm Bekleyen Leydi ile birlikteyken, bir muhafız onu takip ederdi. Odasındayken kapılarında nöbetçi olurdu.

Bununla nasıl başa çıktığını anlayamıyordum, kim nasıl başa çıkabilirdi ki? Onun gibi sürekli kuşatılmış olmak beni deli ederdi.

Yine de sessizlik de o kadar olumlu değildi, değil mi? Çok fazla sessizlik bana nemi, soğuk taşı ve acıyı düşündürürken değil. Bana kardeşimi hatırlattı. Sanırım bir şekilde boku yemiştim-

"*Hawke*," diye adam, bıçağını boğazıma bir santim kala benimkiyle durdurduğumda.

Yavaşça başımı antrenman partnerime doğru çevirdim ve ona istediği şeyi verdim: tüm dikkatimi.

Muhtemelen zamanında çok şey görmüş olan tecrübeli Kraliyet Muhafızının deniz mavisi gözlerinde tedirginlik parladı. Elinde olmayan, hatta anlamaya bile başlayamadığı içgüdüsel bir tepkiyle hafifçe geri adım attı. Bu içgüdü genellikle çoğu ölümlünün nedenini sorgulamadan kaçmasına neden olurdu ama o öyle yapmadı. Daha da ileri gitmeden önce kendini tuttu, gözlerinin kenarlarındaki deri gerildi. Kızlık'ın diğer kişisel muhafızının yıpranmış yüzüne kızgınlık çabucak yerleşti.

Vikter Wardwell, yüzüne düşen bir tutam sarı saçı geriye savurarak, "Dikkatini vermelisin," dedi. "Tabii bir uzvunu ya da kafanı kaybetme havasında değilsen."

Bir başka rüzgâr avludan geçerken, topraktan çıkan tozlar etrafımızda savruldu. "Dikkatimi veriyorum." Durakladım ve kılıçlarımızın kilitli kaldığı yere baktım. Sonra ona sıkı bir gülümseme verdim. "Belli ki."

Gerginlik ağzını paranteze aldı. "Başka şekilde ifade edeyim. Sahaya daha fazla dikkat ."

"Neye karşı?"

"Gözlerin ve dikkatin nereye kayıyorsa oraya karşı," dedi bakışlarımı tutarak. Bir saniye bile gözlerini kaçırmadı.
"Masadonia saldırılara karşı başkentten çok daha hassastır. Burada karşılaşacağınız düşmanlar dikkatinizin dağılmasından sonuna kadar faydalanacaktır."

Gülümsemem solmadı. Bunun huysuz piçi kızdırdığını biliyordum. Ayrıca gözlerimin kaydığı konusunda çok iyi bir fikri olduğunu da biliyordum. Bu da demek oluyordu ki, Keal şu anda onu koruyor olsa da, Kız'ın tam olarak nerede olduğunu bildiği için ona hak vermem gerekiyordu.

Eğitimin bittiğini gösteren bir düdük sesi duyuldu. Ne Vikter ne de ben hareket ettik.

"Neden bahsettiğini bildiğimden emin değilim," diye cevap verdim, ucunu yere bastırmadan önce kılıçlarımıza bir kez daha baktım. "Ama yine de bilge tavsiyeni takdir ediyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim." Çenesinde bir kas kıpırdadı. "Çünkü sana daha *bilgece bir tavsiyem* var."

"Öyle mi?"

Vikter içeri girdi, bakışlarımı karşılamak için başını geriye eğdi. Adam cesurdu, ama Maiden ile benim aramda duran iki engelden biri olduğunun farkında değildi.

Ve içlerinden biri gitmek zorundaydı.

"Başkentten övgü dolu tavsiyeler umurumda bile değil," dedi.

Diğerleri eğitim çıkmaya başlarken Kraliyet Muhafızları Komutanı'nın bizi izlediğini fark ederek kaşlarımı kaldırdım. "Tavsiyen bu mu?"

Boştaki elini sıktı ve o yumruğu yüzüme indirmekten bir şey istemediğini hissettim. "Bu sadece tavsiyemin başlangıcıydı, evlat."

Oğlan mı? Neredeyse gülecektim. Vikter hayatının dördüncü on yılında gibi görünüyordu ve ben de ikinci on yılımdaymışım gibi görünsem de iki yüzyıldan fazla bir süredir çocuk olmamıştım. Başka bir deyişle, bu adam kundakta bir bebekken ben kılıç kullanmakta çoktan ustalaşmıştım.

"Düşmanınızın üstünlüğü ele geçirmesi için tek gereken bir saniyedir," dedi, bakışları kırılmadan. "Kibir ya da intikam duygusuna kapılıp gerçekten önemli olan her şeyi kaybetmek, bir kalp atışı uzunluğundan daha fazla bir şey değildir. Ve eğer bu henüz öğrenemediğin bir şeyse,"-Vikter kılıcını kınına soktu-"sen
olacak."

Arkasını dönüp avluya doğru ilerleyişini izlerken hiçbir şey söylemedim, göğsümün ortasına soğuk bir tedirginlik yerleşti.

Söylediği şey zaten zor yoldan öğrendiğim bir şeydi, ama sözleri...

Bir uyarı gibi hissettim.

Gelecek şeylerin bir alameti.

OceanofPDF.com

MEVCUT II

"Vikter," dedim, havlunun suyunu sıkarken kabaca gülerek. "Gardiyanınız olmadan önce bile benim hayranım değildi."

Tek cevabım sessizlik oldu.

Yatağın ayak ucunda oturduğum yerden Poppy'nin başının yastığa yaslandığı yere baktım. Dudakları hafifçe aralanmıştı ve kirpiklerinin kalın saçakları gözlerinin altındaki yoğun gölgeli cildi çerçeveliyordu.

Poppy'de hiçbir değişiklik olmamıştı ama sadece birkaç saat geçmişti.

Bir ömür gibi gelen birkaç saat.

Bu bana Vikter öldürüldükten sonra ne kadar derin uyuduğunu hatırlattı. O zaman da şimdi olduğu kadar çaresiz hissetmiştim.

Bakışlarım göğsünü örten ince battaniyeye kaydı ve derin, sabit nefes alış verişleriyle yükseldiğini görene kadar orada kaldı. Bu aptalcaydı. İyi olduğunu biliyordum. Kalbinin sakin attığını biliyordum çünkü benimki de öyleydi ama kendimi sık sık kontrol etmekten alıkoyamıyordum. Odanın sessizliği paranoyama yardımcı olmadı.

Ben Poppy'nin kirli ve kanlı giysilerini çıkarırken Delano koridordaydı ve bize biraz mahremiyet sağlıyordu. Kieran Hisa'yla konuşmaya gitmişti, ben de üzerindeki kiri ve savaş kalıntılarını temizlemek için elimden geleni yaptım.

Konuş onunla.

Boğazımı temizledim. "Biliyor musun, sanki Vikter benim motivasyonlarımı falan sezmiş gibiydi çünkü ilk günden beri hiç de etkilendim." Bezi ayağının üzerinde gezdirdim, alt kısmına çok dikkat ettim. "Ama bana söylediği şey? Sanki bir alamet gibiydi. Sanki beni olacaklar konusunda uyarıyordu. Ve uyardı da."

Havluyu duruladıktan sonra diğer ayağına geçtim ve onu dikkatlice kucağıma yerleştirdim. "Çorak Topraklar'dayken, sen götürüldükten sonra, o harabelerde dikkatim dağılmıştı - öfke ve intikam ihtiyacıyla kendimden geçmiştim. I

sadece sana odaklanmalıydım ama öyle yapmadım. Ve sen bu yüzden incindin."

Ona baktım, onu o geceki haliyle gördüm, kanlar içinde ve acı içindeydi, çok korkmuştu ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. Anı çok kolay geldi.

Yutkundum. "Geriye dönüp baktığımda, Vikter'in neler olacağını bilip bilmediğini merak ediyorum. O, bir bakıma Arae'nin - Kader'in - bir parçasıydı. Bilinçdışı bir düzeyde biliyor muydu?"

Ayaklarını battaniyenin altına sokup ayağa kalktığımda tek bir kir zerresi bile kalmamıştı. Geri dönüp yanına oturmadan önce leğendeki suyu tazesiyle değiştirdim. En son elleri temizlendi.

Sol elini tuttum, teni hâlâ çok soğuktu. Kir ve kan elinin üstüne ve parmaklarının arasına bulaşmıştı. Elini ters çevirdim, havluyu evlilik izinin parıldayan, altın rengi girdabının üzerine çektim. Ya... ya bunu unuttuysa? Töreni. O ana gelmemiz için gereken her şeyi.

Kendimi korkunun ötesine geçmeye zorlayarak bu düşünceleri .

"Belki de Vikter'in en başından beri benden hoşlanmamasının nedeni buydu," diye devam ettim avucundaki kan ve kiri silerken. "O neydi -bir viktor- ne hakkında olduğumu hissedebilirdi." Biraz gülümsedim. "Acaba şimdi ne düşünüyor? Bahse girerim benim hakkımda birkaç güzel sözü vardır."

Temiz avucunu dudaklarıma götürdüm ve izine bir öpücük kondurdum. "Ama o zamanlar hakkımda pek de iyi şeyler düşünmediği için onu suçlayamazdım.
Masadonia. Kim olduğumdan hiç şüphelenmemiş olsa bile, seni götürmek için oradaydım."

Elini kucağıma indirerek havluyu duruladım ve sonra parmaklarına . "Ve güvendiği kişileri öldürdüm. Hannes'i. Rylan'ı." Bakışlarımı onun yüz hatlarına kaydırırken dudaklarımı birbirine bastırdım. "O gece Vikter de olabilirdi. Her ne sebeple olursa olsun Rylan'ın yerini almış olsaydı, o olurdu."

Başımı sallayarak dikkatimi onun eline verdim. Yüzüğü temizledim. "O zaman umurumda olmazdı. Yani, iyi adamların hayatlarına son vermekten hoşlanmazdım ama bu geçici bir pişmanlık olurdu. Az ya da hiç suçluluk duymazdım. Bir hedefim vardı. Önemli olan tek şey buydu ve ben..."

İçimi çektim, sağına doğru ilerlerken elini karnına koydum. "Seni henüz tanımıyordum. Senin konuştuğunu bile duymamıştım ve cidden senin sadece fısıltıyla konuşan itaatkâr bir yaratık olduğunu düşünmüştüm." Güldüm

Gerçekten. "Ya da Yükselmiş'in planlarında bir yardımcı olduğunu. Tanrım, denesem daha fazla yanılmış olamazdım."

Sağ elindeki kir çok daha inatçıydı. "Mesele de bu. Senin hakkında hiçbir şeye dayanmayan bir sürü önyargım vardı. Çünkü kimse senden gerçekten bahsetmiyordu. Sanırım ben sadece...şey, senin ya düşman ya da zayıf olmana ihtiyacım vardı. Bu yapmayı planladığım her şeyi kolaylaştırdı." Kaşlarımı çattım. "Bu da *beni* aslında zayıf olan yapıyor."

Poppy uyanık olsaydı, muhtemelen bu kendini gerçekleştirme anına katılırdı.

Bezi parmaklarının arasında gezdirdim, ne kadar ölümcül olabileceğini bilmeme rağmen elinin benim elimde bu kadar kırılgan olması tuhaf bir şekilde beni etkiledi.

Görünüş aldatıcı olabilir değil mi?

"Ama senin hakkında ne kadar yanıldığımı öğrenmeye başlamak ," dedim ona. "Çünkü sonunda seninle tanışmak üzereydim ve sen..." Onun durgun, dingin yüz hatlarına . "Eskiden olduğum kişiyle tanışmak üzereydin."

OceanofPDF.com

BEN KİMDİM

"Maiden'ın muhafızları iyi adamlardır."

Bakışlarımı elimdeki viski bardağından kaldırıp boş şöminenin yanında duran adama çevirdim. "İyi adamlar her zaman ölür."

Kraliyet Muhafızları Komutanı Griffith Jansen, "Doğru," diye cevap verdi. Çoğu Atlantislinin tahammül edebileceğinden daha uzun süredir Solis'teydi ve gerçek kimliğini gizli tutmayı başarmıştı. Adamlarımın Kraliyet Ordusu'nda sağlam bir şekilde kök salmasının, hem Rise'da hem de şehirde hizmet vermesinin tek nedeni oydu.

Ama biri Jansen'in sadakatinin nerede yattığını ya da ne olduğunu öğrenirse öldürülecek ya da daha kötüsü olacaktı. "Ama Solis'te çok az iyi adam kaldı."

"Bu anlaşabiliriz." Birkaç dakika boyunca Jansen'i izledim. "İyi bir adamın eksilmesi sorun olur mu?"

Bakışları benimkilerle buluştu. "Eğer bir sorun olsaydı, burada olmazdım. Sadece içlerinden birini kaybetmenin utanç verici olacağını söylüyorum."

"Utanç ya da değil, ona yaklaşmam gerek." Bir yudum viski aldım. Dumanlı likör, bu sefil toprakların sunduğu diğer tüm içkilerden çok daha yumuşak bir şekilde içildi. "Yükseliş'te olmak bana yardımcı olmaz. Bunu sen de biliyorsun. Burada neyin tehlikede olduğunu da anlıyorsun." Başımı öne eğdim. "Ve onu koruyanlarda şu anda bir açıklık olmadığına göre, bir tane yapmamız gerekiyor."

"Anlıyorum." Jansen bir elini başının üzerinde gezdirdi, giydiği sade kahverengi tuniğin altında omuzları gergindi. "Bu, yapılması gerekeni sevmek zorunda olduğum anlamına gelmiyor."

Verdiği yanıt karşısında belli belirsiz gülümsedim. "Öyle olsaydı, acıdan ve anlamsız ölümden hoşlandıkları için Yükselmişlerin işine daha çok yarardın."

Masum bir adamın ölümünü gelişigüzel tartışıyor olabileceğimizi hatırlatınca çenesi hafifçe yükseldi. Ancak, biz düşman değildik. Benim yapacağım hiçbir kötülük, Yükselmişlerin halkımıza ya da onlarınkine yaptıklarını geçemezdi.

En azından kendime bunu söyleyip duruyordum.

"Maiden hakkında ne biliyorsun?" Jansen bir süre sonra sordu.

Neredeyse gülecektim çünkü ne kadar aptalca bir soruydu. Onun hakkında bilinecek pek bir şey yoktu.

Adının Penellaphe olduğunu biliyordum.

Ailesinin bir Craven saldırısında öldürüldüğünü biliyordum.

Yükselmiş bir erkek kardeşi olduğunu biliyordum, başkentte gözüme kestirdiğim biri.

Ama bundan sonra bildiğim tek şey önemliydi. Kraliçe'nin gözdesiydi ve bu da onu tüm krallıkta sahte Kraliyet'e karşı koz olarak kullanılabilecek tek şey yapıyordu. O mümkün olan tek şeydi.
savaşı önleme yolu.

"Yeterince biliyorum," dedim.

Jansen boynunu bir o yana bir bu yana uzattı. "Sadece Kraliçe değil, pek çok kişi tarafından tercih ediliyor."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu pencerenin yanında duran diğeri. "Toplum içinde nadiren görülür ve daha da nadiren konuşur."

"İyi bir noktaya değindi." Bu da muhtemelen odadaki herkes için bir şok oldu.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Ama pek çok kişi onun iyiliğinden bahseder," diye yanıtladı Jansen. "Ve muhafızları ona değer veriyor. Onu istedikleri için koruyorlar, oysa Kraliyet Muhafızlarının çoğu ailelerinin sofrasına yemek koyduğu ve başlarını omuzlarının üzerinde tuttuğu için görevlerini korurlar. Hepsi bu kadar."

"Ve aynı insanlar onun tanrılar tarafından seçildiğine inanıyor - ki ikimiz de bunun imkansız olduğunu biliyoruz, çünkü onlar birkaç yüzyıldır dinleniyorlar. Bakire hakkında ne düşündüklerine dair yargılarına tam olarak güvenmediğim için üzgünüm."

Jansen bana alaycı bir sırıtışla baktı. "Demek istediğim, o kaybolduğunda ortalık karışacak. Sadece Yükselmişler arasında değil. İnsanlar onu arıyor olacak."

"Büyük bir heyecan yaratacak olan şey, babamın ordularının Solis'e inmesi ve karşısına çıkan her şehri ve köyü yerle bir etmesidir. Tüm bunlar Yükselmişlerin bana yaptıklarının ve şu anda yapmakta olduklarının intikamı olarak
Prens Malik," dedim ona. "Şimdi söyleyin bana, hangi heyecanı görmeyi tercih edersiniz? Kayıp bir Bakire hakkındaki soruları mı? Yoksa savaş mı?"

"Benim görmek istediğim şey lanet olası Yükselmişlerin kökünün kazınması," diye tersledi Jansen. Buna izin vermemin tek nedeni ağzından çıkanlardı

Sonraki. "Çocuklarımı öldürdüler. İlk oğlum ve sonra ikinci oğlum-" Kalın bir yutkunmayla sözünü kesti ve her ne yaptıysa kısa bir süre gözlerini kaçırdı Asla iyileşmeyen bir acıyı kontrol altına almak için yardıma ihtiyacı vardı. "Onları durdurmak ve krallığımızı korumak için her şeyi yaparım."

"O zaman bana ihtiyacım olan açıklığı ver." bardağımın kenarında gezdirdim. "Gerçek Prens'i serbest bıraktığımda, sahte Kral ve Kraliçe'yi öldüreceğim. Buna söz veriyorum."

Jansen sertçe nefesini verdi ve bundan hoşlanmadığı belliydi. Adama olan saygım arttı. Bu işlerin hiçbiri hoş değildi. Eğer birileri bunun herhangi bir kısmından zevk alıyorsa, ödünç alınmış bir zamanda yaşıyorlardı. "Her gece alacakaranlıkta bahçede yürüyor," dedi.

"Bunu zaten biliyorum." Gece karanlığında onu ve korumasını birçok kez bahçelerde takip etmiş, görünmeden olabildiğince yaklaşmıştım.
Ne yazık ki yeterince yakın değildi.

"Ama onun gece açan gülleri görmeye gittiğini biliyor musun?"

Sustum. Bunu bilmiyordum. Atlantia'ya özgü çiçekleri aradığının ortaya çıkmasından tuhaf bir şekilde rahatsız olarak kanepede kaykıldım. Gün boyunca kendimi sık sık onun Atlantia'da neyi bu kadar ilginç bulduğunu merak ederken buldum.
o bahçeler.

Artık biliyordum.

"Yoksa jakaranda ağaçlarının yakınında bulundukları için mi?" Jansen ekledi.

Dudaklarımın kenarlarında yavaşça bir gülümseme belirdi. "İç duvarın bir bölümünün çöktüğü yer."

Jansen başıyla onayladı. "Teerman'lara bir ya da beş yüz kez tamir etmelerini söylediğim parçanın aynısı."

"Şanslıyım ki, yapmadılar."

"Evet." Jansen şömineden uzaklaştı. "Yapman gerekeni yap, gerisini ben
."

"Onun Kraliyet Muhafızı olarak yerini koruyabileceğinden emin misin?" diye tekrar konuştu wolven, gölgelerin arasından çıkarak.

"Yapabilirim." Jansen siyah tüylü wolven'a baktı ve sonra tekrar bana odaklandı. "Başkentten çok parlak övgüler aldınız," diye cevap verdi kuru bir şekilde, uydurduğu tavsiyelere atıfta bulunarak. "Ve
Düşes size hoş buluyor. Zor olmayacak."

Kurt adama bakarken dudağım tiksintiyle kıvrıldı. "Ne yapacağını biliyorsun Jericho."

Gülümsedi ve başını salladı. "Bahçeye bir sonraki sonra daha az muhafız olacak."

"Güzel." *Ne kadar erken olursa kadar iyi olur*.

"Başka bir şey var mı?" Jansen sordu, ben de başımı salladım. Bir adım öne çıktı ve kolumu kavradı. "Kan ve külden."

"Kalkacağız," diye söz verdim.

Jansen başını hafifçe eğdi, sonra döndü. Kapıya ulaştıklarında bakışlarımı adamlara çevirdim. Jericho kendi türünün çoğundan biraz daha yabancıydı ama benimle seyahat edenler arasında muhafızlar tarafından tanınmıyordu. Wolven tanınmazdı. "Bakire'ye zarar gelmeyecek. Beni anladınız mı?"

Jericho başını sallayınca Komutan sessiz kaldı.

Wolven'in soluk mavi bakışlarını tuttum. "Ciddiyim Jericho. Bu olayda ona zarar gelmemeli."

Bir tutam sakalla kaplı çenesi yukarı kalktı. "Mesaj anlaşıldı."

Onların gidişini izlerken, kanepede arkama yaslanırken taleplerimin pek bir anlam ifade etmediğini kendime itiraf ettim.

Maiden'ı tanıdığı her şeyden ve herkesten uzaklaştırmayı planladım. Onu kaçırmak pek hoş bir iş sayılmazdı ama bir kadına zarar verme fikri tüylerimi diken diken ediyordu. Yapmak zorunda olsam bile. Yükselmiş biri olsa bile. Ama onun için planladığım şey, babamın onu ele geçirirse yapacaklarından çok daha iyiydi. Onu parçalar halinde Kan Krallığı'na geri gönderirdi ve babam Komutan Jansen'in de iyi bir adam olarak göreceği biriydi.

"Ondan hoşlanmıyorum."

Viski bardağımdan başımı kaldırıp kaşlarımı kaldırdım.

Kieran Contou duvara yaslanmıştı; yüz hatlarının sıcak bej kahverengisi her zamanki kayıtsızlık maskesine bürünmüştü. Toplantı boyunca o kadar sessizdi ki Jansen'in onun orada olduğunu fark ettiğinden bile şüpheliydim. Wolven istese bile daha sıkılmış görünemezdi ama ben daha iyi biliyordum. Uykuya dalmasına ramak kalmış gibi göründüğünü ve bir saniye sonra konuşan kişinin boğazını parçaladığını görmüştüm.

"Hangisi?" Ben sordum.

Başını eğdi. "Komutanla neden bir sorunum olsun ki?"

Bir omzumu kaldırdım. "Jansen bir sürü soru sordu."

Kieran, "Eğer öyle olmasaydı, onunla çalışmayı bir kez daha düşünürdün," diye cevap verdi. "Jericho'dan hoşlanmıyorum."

"Kimin var? Pervasız biri ama iş öldürmeye gelince hiç tereddüt etmiyor."

"Hiçbirimiz bilmiyoruz. Sen bile." Kieran durakladı. "En azından uyanık olduğumuzda."

Ama uyuduğumuzda, çok daha farklı bir hikaye anlatılabilirdi.

"Jericho'yu öldürebilirim," diye teklif etti, sesi sanki bir şeyler atıştırmak isteyip istemediğimi soruyormuş gibi aynıydı. "Ve muhafızın icabına bakarım."

"Bunun gerekli olacağını sanmıyorum. Nasıl olsa bir noktada öleceğinden şüpheleniyorum."

"İçimde bunun doğru olduğuna dair bir his var."

Sırıttım. Kieran'ın *duyguları* çoğu zaman gerçeğe dönüşürdü. Tıpkı babası gibi. "Ayrıca, Şehir Muhafızları'nda olduğun için işler kötüye giderse tanınma riskin var."

Kieran başını salladı ve bir an geçti. "Yine de çok yazık. Maiden'ın muhafızları hakkında duyduklarıma göre Jansen haklı. İkisi de iyi adamlar."

Hannes'i düşünerek, "Tek yol bu," diye tekrarladım. Ben Masadonia'ya varmadan önce ortadan kaldırılmıştı. Onun yerine geçen kişi Yükseliş Muhafızları'na girmem için bana kapıyı açmıştı. Başka bir kişisel muhafızın ölümü basitçe

Bir kapı daha açılıyor.

Kieran'a dönüp baktım. Aynı şekilde giyinmiştik, Kraliyet Ordusu'nun siyahını giyiyorduk ve armalarımızı taşıyan silahlar taşıyorduk.

bir ok bulunan bir daire. Solis Krallığı'nın Kraliyet Arması. Sözde sonsuzluğu ve gücü temsil ediyordu ama kadim Atlantis dilinde, tanrıların dilinde bu sembol başka bir şeyi temsil ediyordu.

Ölüm.

Bu da Kanlı Taç için uygun bir şeydi.

"Kişisel muhafızlarından biri olursam, sınırsız erişime en yakın şeyi elde etmiş olurum ve onu öylece alıp kaçamayacağımızı biliyorsun," diye hatırlattım. "Şehirden çıkabilirsek şanslı sayılırız. Çıksak bile fazla uzağa gidemeyiz." Eğildim ve kolumu kanepenin arkasına doğru uzattım. "Ona yakınlaşmak güvenini kazanmamı sağlıyor, böylece yola çıktığımızda karşı koyup bizi yavaşlatmayacak.

hareket et."

Bakışlarını pencerenin ötesindeki karanlık şehir sokaklarına çeviren Kieran sessizdi. Eğer şimdi harekete geçersek, yaptıklarımız ortaya çıkmadan önce Masadonia'yı çevreleyen Yükselti'yi geçemeyeceğimizi biliyordu. Bu da tek çıkış yolunun bolca kan ve ölüm olduğu anlamına geliyordu.

Çünkü yakalanmayacaktım. Bir

daha asla.

Ve eğer bu masumları katletmek anlamına geliyorsa, öyle olsun. Yine de bundan kaçınmaya çalışıyordum. Kieran anladı. O *kadar* kana susamış değildi. Diğer yandan Jericho.

"Daha fazla beklememize gerek yok," diye onu temin

ettim. "Biliyorum. Yaklaşan Ayin."

Başımı salladım. Ayin bize saldırmak için mükemmel bir fırsat sundu. Yükselmişlerin çoğu kalede olacaktı, bu da en yetenekli ve tecrübeli muhafızların orada olacağı, Yükseliş'in ve şehrin yeterince korunmayacağı anlamına geliyordu. Dudaklarım yukarı kıvrıldı. O muhafızlar kendilerini meşgul bulacaklardı, Alçalanların yarattığı dikkat dağınıklığıyla uğraşacaklardı ve biz de

O zaman harekete geç. Kilit nokta Bakire'nin güvenini kazanmaktı, böylece onu şehirden çıkarmam için emir aldığımı söylediğimde beni sorgulamayacaktı. Sonunda sorgulayacaktı ama o zamana kadar Kan Krallığı ile pazarlık yapabileceğimiz daha güvenli bir yere doğru yola çıkmış olacaktık.

Plan işe yarayabilirdi ama aynı zamanda zaman

alacaktı. Ve daha fazla cana mal olacaktır.

Kieran'ın omuzları derin bir nefesle yükseldi. "Sadece... muhafızların bu kadar azının iyi olarak adlandırılabilmesi çok kötü ve biz bu sayının daha da azalmasına neden olacağız."

Yapacağımızı.

"Bakire'nin Kan için neden bu kadar önemli olduğunu açıklayan bir şey öğrendin mi?" diye sordu. "Sözde tanrıların çocuğu olması dışında."

"Anlayabildiğim tek şey, onun bir şekilde herkesin Yükselişinin anahtarı olduğu. Bekleyen Lordlar ve Bayanlar. Neden? Yıllardır burada olan Jansen bile buna cevap veremez, yani senin tahminin de benimki kadar iyi." Öne düşen bir tutam saçımı geriye atarak homurdandım. "Sanırım sen de yeni bir şey öğrenmedin?"

"Doğru varsayıyorsunuz. Ne zaman Maiden'dan bahsetsem, şüphe uyandırıyor. Onun bir çeşit iyiliksever tanrıça olduğunu düşünürsünüz.

insanların onun hakkında konuşmalarına dayanarak. Şehir Muhafızları bile." Silahlarımı kapının yanına yerleştirdiğim yere . "Kefen olmalı."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yine mi geldin?"

"Kefen içinde doğduğunu duymuşsundur."

"Duydum." Kaşlarımı çattım.

"O zaman bunun ne anlama geldiğini de biliyorsunuz."

Doğduklarında bir kefen içinde doğan Atlantislilerin (bir kazan) tanrılar tarafından seçildiğine inanılırdı. Kutsanmış. Tanrıların zamanından beri bir Atlantisli doğmamıştı. Ama bunun dışında... "Onda Atlantisli yok. Kieran." Bariz olanı ifade ettim. Kardeşi onunla kan bağı olmadığı sürece yarı Atlantisli olmasına imkân yoktu. Ama yaptığımız araştırmaların hiçbiri onun üvey kardeş olduğunu göstermiyordu. "O bir ölümlü."

Kieran kuru bir sesle, "Hadi canım," diye cevap verdi. "Ama ölümlülerin böyle bir yerde doğamayacağını kim ?"

Kim söyleyebilirdi *ki*? "Sanırım imkânsız değil," diye karar verdim. "Ama vampirler patolojik yalancılar olduğu için, bunun da başka bir yalan olduğuna eminim."

"Doğru," diye mırıldandı Kieran. "Ama onu her zaman kapalı ve iyi korunan bir yerde tutmalarının bir nedeni olmalı."

"Belki de bu, onun muhafızlarından biri olduğumda keşfedeceğim bir şeydir."

"Umarım öyledir."

Sırıttım. "Ve eğer değilse, belki de cevabımızı arkadaş olduğumuz Yükselmişlerden birinde buluruz."

"Arkadaş mı?" Kieran alay etti. "Bilgi almak için vampirleri yakalayıp işkence etmek için ne güzel bir yol."

" değil mi?"

Başını sallayarak çenesini kaşıdı. "Bu arada, daha konuşmadığın birinin güvenini tam olarak nasıl kazanacaksın?" diye sordu.

"Karşı konulmaz cazibemi kullanmanın
dışında mı?" "Onun dışında," diye cevap
verdi kuru bir sesle.

"Gereken her yolu kullanacağım."

Kieran'ın bakışları keskinleşti. "Sanırım bunu
kastediyorsun." Çenemi kaldırdım. "Ciddiyim."

"Tüm bu olanlarda masum olabilir," dedi.

Yükselen öfkemi bastırdım. Kieran'ın sözleri iyi bir yerden geliyordu. Neredeyse her zaman . "Haklısın. , ama onun olası masumiyeti ya da suç ortaklığı bile önemli değil. Önemli tek şey, Solis'in tamamını ateşe vermeden Malik'i kurtarmak için onu kullanabilmek. Önemli olan tek şey bu."

Sessizce, başını eğerek birkaç dakika beni süzdü. "Bazen unutuyorum."

Kaşlarım düğümlendi. "Neyi unutacaksın?"

"Karanlık Olan'ın Yükselmişlerin ölümlüleri korkutmak için yarattığı bir uydurma olduğunu. Senin aslında öyle olmadığını."

Güldüm ama kulağıma doğru gelmedi. Kaba, alçak sesle ilgili hiçbir şey yapmadı.

Başka tarafa baktım, çenem çalışıyordu. Kan Tacı, ben daha Solis'e gelmeden önce Karanlık Olan'ın ne kadar cani ve vahşi olduğuna dair hikâyeler uydurmuş olabilir. Atlantislilerin ne kadar kötü olduklarının bir örneği olarak gösterecekleri bir gölge figürü yaratmışlar, krallığın halkını daha da korkutmak ve kontrol etmek için böyle bir hayaletin tehdidini kullanmışlardı.

Ama ne kadar ?

Ellerim kan içindeydi. Tüm adamlarımın toplamından daha fazla öldürmüştüm. Solis'e vardığımda öldürdüklerim. Carsodonia'daki yüksek rütbeli muhafızlar. Three Rivers kasabasında aldığım canlar. Birçok köyde boğazlarını kestiklerim. Hannes. Henüz adı konmamış muhafızlar da hayatlarını kısa kesilmiş bulacaklardı. Bazıları bunu hak etti. Çok fazla sadece yolumuza çıkıyorlardı.

O canları aldığım için pişman olmak istedim.

Günün parlak ışığında, öyle olduğunu sanıyordum. En azından benimle kardeşimi kurtarmak arasında sadece bir engel olanlar. Ama geceleri? Düşünceleri susturacak bir içkinin ya da yaşadıklarımı ve Kan 'nın ellerinde kaybettiklerimi unutturacak sıcak bir bedenin olmadığı sessizlikte? O zaman zerre kadar suçluluk hissettiğimi sanmıyorum.

Bu da beni bir tür tulpa yapmıyor muydu - başkalarının zihninde *yaratılmış* ve sonra da var olmam istenmiş? Çünkü gerçek şu ki, Karanlık Olan gerçek değildi. Başlangıçta değildi.

Ama o artık vardı.

OceanofPDF.com

BILDIĞIM TEK YOL

"İyi misin?" Kieran bana dikkatle bakarak sordu.

Başımı sallayarak bardağı aldım. "Bundan emin misin?"

Ona uyaran bir bakış gönderdim. "Yapacak bir işin yok mu? Ya da biriyle?"

Kieran kısık bir kahkaha attı. "Diğerleri gelmiş mi diye bakmaya gidiyorum." Bir adım öne çıktı. "Burada mı kalıyorsun?"

"Kısa bir süre için." Yatakhaneye dönecek, yatağıma uzanacak, neredeyse uyku tanrılarına dinlenebilmem için dua edecek halde *değildim*.

Kapıya doğru ilerlerken, "Bu gece misafir mi bekliyorsun?" diye sordu.

"Hayır." Bakışlarım viskiye döndü. Gerginlik boynumdaki kaslara yayıldı. "Bu gece olmaz."

"Kırmızı İnci, bir akşamı yalnız geçirmek için tuhaf bir yer."

"Öyle mi? Sanırım burada yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsin." "Sanki biliyorsun da?" diye karşı çıktı.

Sıkı bir gülümseme dudaklarımı büktü ama o kapıya ulaştığında durdum. "Çok hızlı - Setti nasıl?" diye sordum.

Kieran gülümsedi. "Atınız gayet iyi. Yine de saman ikramından pek memnun olduğunu sanmıyorum."

Buna gülümsedim. Bu at bazen çok seçici bir piç oluyordu. Kieran onu ahırda tutarken onu ısırmadığına şaşırmıştım.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu. "Güle güle, Kieran."

Wolven odadan sessizce yumuşak, bilmiş bir kahkaha attı. Başka biri olsa bu kahkaha hakkında iki kez düşünürdü ama Kieran'la düşünmedim.

Ve haklıydı.

Kırmızı İnci tek başına vakit geçirmek için tuhaf bir yerdi. Bunlar Odalar, başkalarının bilmesini istemediğiniz türden toplantılar için kullanılırdı. Bazen kelimeler değiş tokuş edilirdi. Diğer zamanlarda ise çok daha az giysinin kullanıldığı ve genellikle birinin ölüm olasılığının tartışılmasıyla sonlanmayan farklı türde bir iletişim . Sonra tekrar, o
Bu tür toplantılar artık çok az yapılmaya başlanmıştı, değil mi?

Viskiyi bitirdim, başımı kanepeye yaslarken yanmayı memnuniyetle karşıladım. Ağır bir huzursuzluk kemiklerime yerleşti. Karanlık tavana baktım, birkaç saatlik akılsız zevkin zihnimi kapatma etkisinin tam olarak ne zaman sona erdiğini merak ediyordum.

Yine de gerçekten işe yaramış mıydı? Bir avuçtan daha uzun süre Saniyeler mi? Ellerimi, dilimi ve vücudumun diğer her yerini yumuşak kıvrımlar ve sıcak, gizli yerlerle meşgul edebilirdim ama zihnim her zaman tam da kaçmak istediğim yerde biterdi.

Bitmek bilmeyen açlığıyla o lanet kafes.

Ölmüş ama hala nefes alıyor olma hissi. Sanki hayatı var olmaktan daha fazlası yapan her şey hâlâ o kafesin içindeymiş gibi.

Şimdi bile, Yükselmişler kimliğimin bir parçasını yavaşça kesip atarken, soğuk, morartıcı elleri hissedebiliyor ve alaycı kahkahaları duyabiliyordum. Ve
Malik mi? Muhtemelen benim yaşadığım her şeyi ve daha fazlasını yaşıyordu ve hepsi benim hatamdı.

Kan Krallığı'nın onu esir tutmasının tek sebebi bendim. Atlantia'nın yeni bir Kral seçme zamanının çoktan geçmiş olmasının tek sebebi. Eğer batıdaki tehdidi tek başıma bitirebileceğimi düşünmeseydim, o özgür olacaktı. Onun yerine, özgürlüğü pahasına beni kurtardı.

Kan Kraliçesi beni tuttuğunda, elli yıl olmuştu. Onu iki kat daha uzun süredir ellerinde tutuyorlardı ve ona ne yaptıklarını çok iyi biliyordum.

Kardeşime.

Nasıl hala hayatta olabilir ki?

Kendimi durdurdum. Malik hayatta kalmak zorundaydı. *Kurtulacaktı*. Çünkü o güçlüydü. Daha güçlü birini tanımıyordum ve onu serbest bırakmaya çok yaklaşmıştım. Sadece ihtiyacım olan-

Kapının dışında duran ayak sesleri başımı kaldırmama ve gözlerimi açmama neden oldu. *Kilitli* olmayan kapının kolu dönmeye başladı.

Hızlı hareket ettim, bardağı kanepenin yanındaki küçük masanın üzerine koydum ve duvara yapışan gölgelere çekildim. Parmaklarımı

Kapının yanına bıraktığım kısa kılıçlardan birinin kabzasına. Adamlarımdan hiçbiri kapıyı çalmadan odaya girmeye cesaret edemezdi. Kieran bile.

Görünüşe göre, birileri bu gece ölmek istiyordu.

Kapı, bir bedenin içeri süzülmesine yetecek kadar açıldı.

Hafif, kapüşonlu figürün kapıyı kapatışını izlerken merak kaslarımdaki gerginliği hemen yok etti. Pelerin tanıdıktı. Davetsiz misafir geri çekilip yanımdan geçerken derin bir nefes . Pelerin tanıdığım bir hizmetçiye aitti, ama o -ve kesinlikle bir *kadındı*

-Britta gibi kokmuyordu. Herkesin kendine özgü bir kokusu vardı. Atlantisliler ve wolvenler buna duyarlıydı. Britta'nınki bana gül ve lavantayı anımsatıyordu ama şu anda benimle dalga geçen koku başka bir şeydi.

Ama pelerininin içinde ve bu odada kim olabilirdi ki? Etrafına bakınmasını izlerken kızgınlık alevlendi ama bu duygunun hemen ardından huzursuzluk belirdi. Britta ya da bir başkası, beklenmedik davetsiz misafir en azından eğlence sunuyordu. Ne kadar geçici olursa olsun, yine de kafamdaki tüm o lanet düşüncelerden kurtulmamı sağlıyordu.

Anılardan.

Şu andan itibaren.

Onu izlerken kılıcı bıraktım. Dönmeye başladı ve de hamlemi yaptım. Bir wolven'dan bile daha sessiz, daha o bir şey yapamadan ben onun üzerindeydim.

Odada onunla birlikte birinin olduğunu fark etme şansı.

Bir kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çektim. O sertleşirken başımı eğdim ve kokusunu tekrar aldım. Taze bir kokuydu. Tatlıydı.

"Bu," dedim, "beklenmedik bir şey."

Ve bu da Britta gibi hissettirmiyordu.

Hizmetçi bir ölümlü için ortalama bir boydaydı, çeneme ancak ulaşıyordu. Ama elimin altındaki kalça daha dolgundu ve o koku...

Bana bal özünü hatırlattı.

Yine de hizmetçi hakkında pek bir şey hatırladığım söylenemezdi. Onunla en son görüştüğümde içtiğim viski de muhtemelen buna yardımcı olmamıştı. "Ama hoş bir sürpriz oldu."

Bana doğru döndü, başını kaldırıp donup kalırken sağ eli uyluk bölgesine indi. Aldığı keskin nefes duyulabiliyordu.

Başlığın karanlığında görmeye çalışırken uzun bir an uzadı. Mum ışığıyla aydınlanan odanın kalın gölgelerine rağmen görüşüm bir ölümlününkini aşıyordu; ancak yüz hatlarını seçemiyordum. Ama

Bakışlarının yoğunluğunu hissedebiliyordum ve Britta ile geçirdiğim saatlere dair anılarım ne kadar sisli olsa da, kapüşonunu kaldırdığını hatırlamıyordum.

"Bu gece seni beklemiyordum," diye itiraf ettim, Kieran dönerse ne diyeceğini düşünüyordum. Yumuşak bir nefes daha duyduğumda dudaklarımda yarım bir gülümseme belirdi. "Sadece birkaç gün oldu, tatlım."

Pelerinli bedeni küçük bir sarsıntı ama kapüşonunun derinliklerinden beni izlemeye devam ederken hiçbir şey söylemedi.

"Pence burada olduğumu söyledi mi?" Britta'nın tanıdığı ve Rise'da sık sık birlikte çalıştığım gardiyana atıfta bulunarak sordum.

Bir an geçti ve başını salladı. Britta hangi odada bulunabileceğimi bilemezdi. Buraya her geldiğimde farklı bir oda talep ederdim.

"O zaman beni mi izliyordun? Beni takip mi ediyordun?" Kızgınlığım bir kez daha alevlenirken nefesimin altında usulca cık cıklayarak sordum. "Bunun hakkında gerekecek, değil mi?" Konuşacaktık da çünkü bu bir daha olamazdı. Ama şimdi...? O buradaydı. Anılar ve huzursuzluk şimdilik uzakta duruyordu ve o... o çok farklı kokuyordu. Güzel kokuyordu. "Ama bu gece değil, öyle görünüyor. Garip bir şekilde sessizsin."

Ki bu garipti.

Britta'nın sessizliğin tam tersi olduğunu hatırlıyordum. Geveze biriydi. Biraz bunaltıcı olsa da sevimliydi, özellikle de viski şişesi hafifledikçe.
Bu, hizmetçinin tamamen farklı bir yönüydü. Belki de o
bu gece daha gizemli. Eğer öyleyse, hediye atın ağzına bakmaktan daha iyisini biliyordum.

"Konuşmak zorunda değiliz." Tuniğimin eteklerine uzandım, başımın üzerine çektim ve bir kenara fırlattım.

İnanılmaz derecede hareketsizdi ama o taze ve tatlı kokusu, uyarılmasıyla birlikte güçlenerek daha da ağırlaştı. Ve
Sessiz, ilkel bir zevk vaadi beni ona doğru çeken bir cazibeydi. "Bu gece
ne tür bir oyun peşinde olduğunuzu bilmiyorum." "Bu gece ne tür bir
oyun peşinde olduğunu bilmiyorum.
diğer kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çektim. Nefes nefese kaldı ve çıkardığı o küçük ses hoşuma gitti. "Ama öğrenmeye hazırım."

Onu kaldırdım ve elleri -*eldivenli* elleri- omuzlarıma kondu.
Onda hissettiğim titreme duyularımı harekete geçirdi. Onunla ilgili her şey farklı hissettiriyordu ve onu yatağa götürüp bize rehberlik ederken onunla son kez birlikte olduğumda tam olarak ne kadar içtiğimi merak etmeye başlamıştım

ve onu sırt üstü yatırdım. gömüldüğümde, altımdaki sertlik ve yumuşaklığın baştan çıkarıcı karışımı karşısında aniden hazırlıksız yakalandım.

Bu da hatırlamadığım başka bir şeydi.

Britta'nın ince olduğunu hatırlıyordum ama burada kıvrımlar vardı - açıp keşfetmek için sabırsızlandığım kıvrımlar.

Ve her ne kadar yanlış olsa da, bir parçam onunla son kez birlikte olduğumda rüzgâra karşı üç çarşaflı olduğum için mutluydu. Çünkü bu... bu yeni bir şeydi ve sadece sonuçla ilgili bir angarya gibi değildi. Anıları silip süpüren o anlar. Ama şimdiden, başımı eğip minnettarlığımı öpücüğe dökerken, teşekkürlerimi elimden gelen tek yolla gösterirken o soğuk, morartıcı elleri düşünmüyordum.

Bildiğim tek yol buydu.

Ağzı benimkinin altında yumuşak ve tatlıydı ve nefesi kesildiğinde, ne olduğumu belli etmeden öpücüğü olabildiğince derinleştirdim, o ayrık dudakların arasından, daha sonra arasından geçmeyi umduğum gibi kaydım. Dilimi onunkinin üzerinde gezdirerek tadını ağzıma çektim. Bana karşı ürperirken parmakları omuzlarıma saplandı. Ve şimşek gibi, uyarılmışlığının kokusu yükseldiğinde beni vurdu ve dilinin benimkine karşı sadece geçici bir dokunuş olarak tanımlanabilecek bir şey hissettim.

Vücut gerçekten de hatırladığım gibi hissettirmiyordu.

Dilimdeki tat ve bal özünün tatlı, taze kokusu hiç de hatırladığım gibi değildi.

Öpücüğe karşılık verişindeki tereddüt. Britta'nın öpüşme biçiminde en ufak bir tereddüt bile yoktu. O kadarını hatırlıyordum. Dudaklarımız birbirine değdiği andan ağızlarımız ayrıldığı ana kadar açlıktan ölüyormuş gibi öptü. Altımdaki kadın sanki...

Genelde birlikte vakit çok daha az deneyimi olan biri gibi.

Kalbim küt küt atarken öpücüğü kestim ve başımı kaldırdım. "Kimsin sen?"

Yanıt gelmedi. Öfke alevlendi. Bu kızın oynadığı oyun her neyse, bana hangi kartların dağıtıldığını bilmeden oynamaktan bıkmıştım. Kapüşonunu geri çektim, yüzünü ortaya çıkardım-

Vay anasını.

Bir an için gördüklerime inanamadım. Neredeyse güleceğim kadar nadir görülen bir şok halindeydim, ama yüzüne bakarken dudaklarımdan hiçbir ses çıkmadı - en azından görebildiğim kadarıyla. O

Kırmızı İnci'deyken pek çok kişinin yaptığı gibi beyaz bir maske takıyordu ama ben yine de kimin vücudunun benimkini kucakladığını, kimin tadının hâlâ dudaklarımda çınladığını biliyordum. Ben sadece
Bakışlarım yanağından kaşına kadar onu örten geniş maskeyi izlerken buna inanamadım.

Bu imkansızdı, ama *oydu*.

O çenenin kıvrımını ve o ağzı, çilek rengindeki dolgun, yay şeklindeki dudakları her yerde tanıyabilirdim. Ondan görünen tek şey buydu. Ve tanrılar biliyordu ki, onu ve Kraliyet Muhafızlarını bahçelerde ya da şatoda takip ettiğimde ya da onu Leydi'siyle birlikte izlediğimde, o lanet peçenin altında neye benzediğini görmeye çalışmıştım.
Bekle. Onu birkaç kez gülümserken görmüştüm. Dudaklarını daha da az hareket ettirdiğini ama o ağzı tanıyordum.

Az önce bu odada oturup konuştuğum kişiydi. O
kadındı.

The Maiden.

Seçilmişler.

Kraliçe'nin *favorisi*.

OceanofPDF.com

BAKIRE VE KIRMIZI INCI

Maiden buradaydı, lanet olası Kırmızı İnci'de, benimle aynı odadaydı- Tanrılardan bile daha çok korkması gereken biri.
Çünkü benim hakkımdaki fısıltıları duyduğuna hiç yoktu. Kan Krallığı'nın bana verdiği ismi.

Olduğum isim.

Yıllarımı onu ele geçirmeyi planlayarak geçirmiştim, birçok ölüm planlamıştım ve bir başkasının kaderini mühürlemiştim, hepsi de onu ele geçirecek kadar yaklaşabilmek içindi. Ve o resmen kucağıma düşmüştü.

Ya da ben onunkine

düştüm. Her neyse.

Boğazımda bir başka inanmaz kahkaha düğümlendi, çünkü *ulaşılamayan*, *görülmeyen* ve *dokunulmayan* Maiden'ın Kırmızı İnci'de ne işi vardı? Özel bir odada. Bir adamı öpüyordu.

Gülüşü hiç canlanmadı çünkü dikkatimi başka bir şey çekti. Saçları. Her zaman altında gizlenmişti ama mum ışığında, en zengin kırmızı şarabın renginde olduğunu söyleyebilirdim.

Elimi başının arkasından , bir tutamı alıp çekerken nasıl gerildiğini fark ettim. Dal parmaklarımın arasından kayarken yumuşacıktı.

Maiden kızıl saçlı biriydi.

Bunun beni neden şaşırttığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama onu burada bulmak kadar şaşırtıcı bir keşif gibi geldi.

"Sen kesinlikle düşündüğüm değilsin," diye mırıldandım. "Nereden

bildin?" diye sordu.

Demek konuşuyor. Sesi beklediğimden daha güçlü ve topraktandı.

Durumun şoku beni dürüst bir cevap vermeye zorladı. "Çünkü bu pelerinin sahibini en son öptüğümde, neredeyse beni emiyordu.

dilini boğazına sok."

"Ah," diye fısıldadı ve görebildiğim kadarıyla burnu kırıştı.

Bakışlarım onunkilere kaydı ve başka bir keşifte bulundum. Peçenin her zaman gizlediği gözleri, bahar çimenleri parlak, yeşilin çarpıcı bir tonundaydı.

Ona baktım, hala kafamı şu gerçeğe sokmaya çalışıyordum
Bu Maiden'dı ve Maiden yeşil gözlü bir kızıldı, sırada aklıma bir şey geldi. "Daha önce öpüldün mü?"

"Yaptım!"

Dudaklarımın bir tarafı kalktı. "Hep yalan mı söylersin?"

"Hayır!" diye haykırdı.

"Yalancı," diye takıldım, kendimi tutamıyordum.

Göğsümü iterken maskenin altındaki deri pembe bir renge . "Çıkmalısın."

"Planlıyordum," diye mırıldandım, muhtemelen bunun ne anlama geldiğini bilmediğini düşünerek.

Ama sonra gözleri maskenin arkasından ne demek istediğimi çok iyi anladığını gösteren bir şekilde kısıldı ve bu da başka bir şoktu.

O... Maiden'ın kirli bir zihni vardı.

Oluşmakta olan kahkaha serbest kaldı ve Kan Tacı'nın peşine düşmek gibi aptalca bir karar verdiğimden beri var olmayan sıcak bir yerden gelen gerçek bir kahkahaydı. Kahkaha beni şok etti ve uzun zamandır ölü olduğuna inandığım duygularla doldurdu.

İlgileniy
orum.

Huşu.

Gerçek bir merak.

Bir hoşnutluk hissi.

Memnuniyet mi? Bu da nereden çıktı şimdi? Hiçbir fikrim yoktu ama şu anda umurumda değildi. İlgimi çekiyordu. Ve tanrım, en son ne zaman kardeşimden başka bir şeye odaklandığımı hatırlayamıyordum bile. Göğsümdeki sıcaklık buz tuttu.

"Gerçekten taşınmalısın," dedi.

Onun bu talebi beni düşüncelerimin yöneldiği felaketten çekti. "Olduğum yerde oldukça rahatım."

"Ben ."

Dudaklarımın seğirdiğini hissedebiliyordum ve bunun o geçici duyguları geri kazanma çaresizliği mi yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmiyordum.

Sanki onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi davranıyordum. "Bana kim olduğunuzu söyleyecek misiniz, Prenses?"

"Prenses mi?" Gözlerini kırpıştırdı.

"Oldukça talepkârsın." Omuz silktim, bunun Maiden ya da Chosen'dan çok daha uygun bir isim olduğunu düşündüm. "Bir Prenses'i şöyle hayal ediyorum
talepkar."

"Ben talep etmiyorum," diye karşı çıktı. "Bırak beni."

Kaşlarımı kaldırdım, o sıcaklığı tekrar hissettim - o... keyfi. "Gerçekten mi?" "Sana hareket etmeni söylemek talepkâr olmak değildir."

"Bu konuda aynı fikirde değiliz." Durakladım. "Prenses."

Dudakları kıvrıldı ve sonra düzleşti. "Bana böyle hitap etmemelisin."

"O zaman sana ne demeliyim? Bir isim, belki?"

"Ben... Ben hiç kimse değilim," diye cevap verdi.

"Hiç Kimse" mi? Ne tuhaf bir isim. Böyle bir ismi olan kızlar genellikle başkalarının kıyafetlerini giymeyi alışkanlık haline mi getirir?"

"Ben kız değilim," diye tersledi.

"Umarım öyle değildir." Bekle. Maiden'ın yaşı hakkında hiçbir fikrim . Ona kız dediğimde alay ediyordum ama.. "Kaç ?" "Burada olmak için yeterince büyüğüm, eğer buysa."

Hissettiğim rahatlama miktarı bir uyarıydı. "Başka bir deyişle, başka birinin kılığına girecek, başkalarının sizin başka biri olduğunuza inanmasına izin verecek ve sonra da onları öpmelerine izin verecek kadar yaşlı-"

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye araya girerek beni bir kez daha şaşırttı. "Evet, tüm bunlar için yeterince yaşlıyım."

Tüm bu şeylerin ne olduğunu biliyor muydu? Gerçekten mi? Eğer öyleyse, bir Maiden hakkında bilmediğim çok şey varmış. Ama ben öyle olduğunu düşünmüyordum. Şahsen tanıdığı biri gibi öpüşmüyordu.
tüm bu şeylerin ne olduğunu deneyimledi. "Size kim olduğumu söyleyeceğim ama zaten bildiğinize dair bir his var içimde. Ben Hawke Flynn."

Bir an sessiz kaldı ve sonra ciyaklayarak "Merhaba" dedi. Bu...

Bu çok tatlıydı.

Sırıttım. "Burası bana adını söyleyeceğin kısım." Hiçbir şey söylemeyince ilgim daha da arttı. Kim olduğunu itiraf etmesini beklemiyordum ama ne paylaşacağını öğrenmek için sabırsızlanıyordum. "O zaman sana Prenses demeye devam etmek zorundayım. En azından beni neden durdurmadığını ."

İnatla sessizliğini koruyarak dolgun alt dudağını dişlerinin arasına aldı.

Her parçam buna, onun ağzına odaklanmıştı. Ve lanet olsun, bu kafamı vücudumun utanç verici bir şekilde kabul ettiği her türlü şeyle doldurdu. Tepkimi gizlemek için hafifçe yer değiştirdim. "Eminim bu benim büyüleyici yakışıklılığımdan daha fazlasıdır."

Kızın burnu kırıştı. "Tabii ki."

Güldüm, yine onun tarafından tarafından- şaşırmıştım. "Sanırım az önce beni aşağıladın."

Yüzünü buruşturdu. "Kastettiğim bu

değildi-" "Beni yaraladınız Prenses."

"Bundan oldukça şüpheliyim. Görünüşünüzün fazlasıyla farkında olmalısınız."

"Öyleyim." Ona sırıttım. "Bu durum pek çok insanın şüpheli hayat tercihleri yapmasına yol açtı."

Bunun *onu* bazı şüpheli hayat tercihleri yapmaya yönelteceğini umuyordum, ki bulunduğu yer düşünüldüğünde bu tercihlere yabancı değildi.

"O zaman neden hakarete uğradığını söyledin-?" Ağzı ve tekrar göğsüme bastırdı. "Hâlâ üzerime yatıyorsun."

"Biliyorum."

"Taşınmanızı istediğimi açıkça halde bunu yapmaya devam etmeniz oldukça kaba bir davranış."

"Odama kılık değiştirmiş olarak girmeniz çok kaba-" "Sevgiliniz

mi?"

Bir ona baktım. "Ben ona öyle demezdim." "Sen ona ne

derdin?"

Kahretsin, buna nasıl cevap vermem gerekiyordu? "İyi bir arkadaş."

Bakışlarıma karşılık verdi. "Arkadaşların bu şekilde davrandığını

bilmiyordum." "Bahse girerim bu tür şeyler hakkında pek bir şey

bilmiyorsundur.

şeyler."

"Ve tüm bunları sadece bir öpücük için mi bahse giriyorsun?"

"Sadece bir öpücük mü? Prenses, tek bir öpücükten çok şey öğrenebilirsiniz."

Sustu ve ben... neden burada, Kırmızı İnci'de, bu odada, bir hizmetçi pelerini giydiğini bilmem gerekiyordu. Peki korumaları neredeydi? Buraya gelmesine izin vereceklerinden şüpheliydim. Eğer öyleyse, bilmem gerekiyordu.

Böylece kendini ölü bulan kişinin o olmadığından emin olabilirdim.

Ama en acil soruyla başladım. "Neden beni durdurmadın?"

Bir cevap beklerken, gözlerim önce maskesinin üzerinde, sonra da daha aşağıda, pelerinin ayrıldığı yerde gezindi...

Ne giydiğini gördüğümde göğsüme bir yumruk yemiş gibi

hissettim. Daha doğrusu ne *giymediğini*.

Yakası düşüktü, göğüslerinin şaşırtıcı kabarıklıklarını ortaya çıkarıyordu ve elbisesi, hangi ipeksi malzemeden yapılmış olursa olsun, artık benim favorimdi. Neredeyse şeffaftı ve o kadar inceydi ki bir an için Tanrılar beni kutsamak için uykularından uyanmışlardı.

Ya da beni lanetle.

Ama eğer lanet fikri buysa, lanetlenmek o kadar da kötü bir şey değildi.

Ancak bunların hiçbiri el değmemiş, saf Bakire'nin neden Masadonia'daki kötü şöhretli bir zevk evi olan Kırmızı İnci'de tek başına olduğunu açıklamıyordu. Hem de kendisini başka biri sandığına inandığı bir adamla aynı odada. Dudaklarından tek bir itiraz kelimesi dökülmeden onu öpen biriyle. O da beni öpmüştü. En azından başlamıştı. Ve giyinikti.

Tam bir sefahat için giyinmişti.

Bakışlarım onunkilere kayınca nefes almakta zorlandım. İçimi bir anlayış duygusu kapladı ve hemen ardından inançsızlık geldi. Burada olmasının tek bir nedeni vardı.

Ve bunun *nedenleriyle* son zamanlarda hiçbir şeyle ilgilenmediğim kadar ilgileniyordum. . Elime altın yumurtlayan tavuk geçmişti. Bu onu almam için mükemmel bir fırsattı. Şu anda şehirden sıvışabilirdim.

İtaatkâr ve sadık bir Yükseliş Muhafızı olma numarasını sürdürmeye gerek kalmayacaktı. Ona yaklaşmaya gerek yok. Şu anda olduğumdan daha fazla yaklaşamazdım.

Şey, evet... Yapabilirim.

Daha da yaklaşabilirim.

Ama onu şimdi , neden burada olduğunu dudaklarından asla duyamayacaktım. Ve bunu bilmem . Eğer hamlemi yaparsam, o garip

göğsümde çarpıyor. Sıcaklık. Zevk. Ve istediğim bir şey söz konusu olduğunda bencil bir orospu çocuğuydum.

Ayrıca, onu bulan ben değildim. O beni bulmuştu. Ve bir anda, bunun mümkün olduğunca uzun sürmesine izin vermeye fazlasıyla istekliydim.

Çünkü yakında her şey bitecekti.

"Sanırım anlamaya başlıyorum," dedim ona.

"Bu, hareket edebilmem için kalkacağın anlamına mı geliyor?" Başımı salladım. "Bir teorim var."

"Bunun için nefesimi tutmuş bekliyorum."

Bakire... Ağzını açmıştı.

Bu hoşuma gitti.

Hem de çok.

"Bence bu odaya aklınızda bir amaçla geldiniz," dedim. "Bu yüzden konuşmadınız ya da kim olduğunuza dair varsayımımı düzeltmeye . Belki de ödünç aldığın pelerin de çok hesaplı bir karardı. Buraya geldin çünkü benden bir şey istiyorsun."

Dudağını yine dişlerinin arasında sürükledi.

Bir kez daha yer değiştirdim ve elimi sağ yanağına götürdüm. Basit bir dokunuş onu ürpertti. "Haklıyım, değil mi Prenses?"

"Belki... belki buraya konuşmak için geldim."

"Konuşmak için mi?" Neredeyse yine gülecektim. "Ne hakkında?"

"Pek çok şey."

Gülümsemeye çalışarak "Beğendin mi?" diye sordum.

Boğazı hassas bir yutkunmaya çalıştı. "Neden Yükseliş'te çalışmayı seçtiniz?"

"Bu gece buraya bunu sormak için mi geldin?" Kieran'ın söyleyebileceğinden daha kuru bir sordum ama sadece bakışlarından bile bir cevap beklediği belliydi. Ben de soran herkese verdiğim cevabı ona da verdim. "Yükseliş'e katılma sebebim çoğu kişiyle aynı."

"Peki bu nedir?" diye sordu.

Yalan çok kolay geldi. "Babam bir çiftçiydi ve bu benim için uygun bir hayat değildi. Kraliyet Ordusu'na katılıp Yükseliş'i korumaktan başka pek fazla fırsat yok Prenses."

"Haklısın."

Şaşkınlık içimde titreşti. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, çocukların ebeveynlerinin olduklarından başka bir şey olmaları için çok fazla şansları yok."

"Yani çocukların hayattaki konumlarını iyileştirmeleri, kendilerinden önce gelenlerden daha iyisini yapmaları için pek şansları yok mu?"

Kısa bir süre başını salladı. "İşlerin doğal düzeni buna pek izin vermiyor. Bir çiftçinin oğlu çiftçidir ya da onlar-"

Her şeyin doğal düzeni mi? Solis için belki. "Büyük olasılıkla tadını çıkaracak kadar uzun yaşamayacakları sabit bir ücret için hayatlarını riske attıkları bir muhafız olmayı seçiyorlar. Kulağa pek bir seçenek gibi gelmiyor, değil mi?

Bu mu?"

"Hayır," dedi ve içime bir şaşkınlık dalgası daha gönderdi. Bir an için bile olsa, Bakire'nin şehri koruyanları düşünmek için bir saniye bile harcadığını düşünmemiştim. Kan Krallığı'na yakın olanların hiçbiri bilmiyordu. "Çok fazla seçenek olmayabilir, ama yine de düşünüyorum - hayır, biliyorum -Muhafızlara katılmak belli bir seviyede doğuştan gelen güç ve cesaret gerektirir."

"Tüm muhafızlar hakkında böyle mi düşünüyorsun? Cesur olduklarını mı?" "Evet, öyle."

"Bütün muhafızlar iyi adam değildir, Prenses," dedim, sözlerim ciddiydi.

Gözleri kısıldı. "Bunu biliyorum. Cesaret ve güç iyiliğe eşit değildir."

"Bu konuda anlaşabiliriz." Bakışlarım onun ağzına kaydı.

"Babanın bir çiftçi olduğunu söylemiştin. O... o tanrılara mı gitti?"

Babam birçokları için insanlar arasında bir tanrıydı. "Hayır. O hayatta ve iyi durumda.

Senin mi?" Zaten bildiğim halde sordum. "Babam,

anne ve babamın ikisi de öldü."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedim, anne ve babasının yıllar önce öldüğünü biliyordum. "Bir ebeveynin ya da aile üyesinin kaybı uzun süre etkisini sürdürür.

Gitmişlerdir, acıları azalır ama asla . Yıllar sonra kendinizi onları geri almak için her şeyi yapabileceğinizi düşünürken bulursunuz."

Bakışları yüzümde gezindi. "İlk elden biliyormuşsun gibi konuşuyorsun." "Biliyorum," dedim, bunların hiçbirini düşünmeyi reddederek.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Kaybettiğin her kimse onun için üzgünüm. Ölüm..."

Başımı öne eğdim. "Ölüm, ziyarete gelen eski bir dost gibidir,

Bazen hiç beklenmedik bir anda, bazen de siz onu beklerken. Bu onun ne ilk ne de son ziyareti olacak ama bu hiçbir ölümü daha az acımasız ya da affetmez yapmaz."

"." Hüzün ses tonunu renklendirdi ve içimde ölü kalması gereken bir parçayı çekiştirdi.

Başımı eğdim, dudaklarım yaklaşırken nefesinin kesildiğini fark ettim. "Konuşma ihtiyacının sizi bu odaya getirdiğinden şüpheliyim. Sen gelmedin değiştirilemeyecek üzücü şeyler hakkında konuşmak için buradayız Prenses."

Gözleri maskesinin altında genişledi ve altımda sertleştiğini hissettim. Yapması gerektiğini bildiği şeyle istediği şey arasında mücadele anlamak için düşüncelerini bilmeme gerek yoktu.

Aynı savaş benim içimde de kısa bir süre devam etmişti ama pervasız merakım ve bencilliğim galip gelmişti. Sorumluluk sahibi olan o olacak ve buna bir son verecek miydi? Eğer öyleyse, bu odadan çıkıp gidecektim.

Ve yapardım.

Bu krallığa uğruna geldiğim tek kişi olmadan bu odayı terk etmekten daha mantıklı olsa da onu bu gece götürmeyecektim. Beni durduran şey, kulağa ne kadar saçma gelse de, bir tür çarpık şövalyelik duygusuydu. Ama onun neden burada olduğunu biliyordum.

Maiden zevki öğrenmek istedi.

Bu da pek çok şey anlamına geliyordu - üzerinde eleştirel bir şekilde düşünemediğim şeyler. Maiden hakkında bildiklerimi ya da varsaydıklarımı değiştirmeme neden olacak şeyler. Tek kabul edebildiğim, buraya gelme nedenlerinin ardında çok masum bir şey olduğuydu. Cesurca bir şey. Beklenmedik. Buraya gelmek için neleri seçtiğini, neler yapmak zorunda kaldığını, kendini nasıl hazırladığını ve hatta nedenini bile bilmiyordum. Ve yarattığı gibi, kadınların zevk ve mutluluk ararken yüzlerini gizlemeleri gereken bir toplumda kim olduğumu - benim için onun kim olduğunu - açıklarsam, bu bir ceza olarak görülebilirdi. Sanki bu tür davranışlarda bulunduğunuzda başınıza gelen buymuş gibi ve ben... onun için bunu mahvetmenin bir parçası olmak istemedim.

Kararını verdiği anı hissettim. Alt dudağını bir kez daha dişlerinin arasına alırken vücudu benimkinin altında gevşedi.

Tanrım, bunu beklemiyordum. Bunu bitireceğini düşünmüştüm. Bitirmeliydi de. Ama lanet olsun, ben bir piçtim çünkü... çok büyülenmiştim - çok ilgimi çekmişti - devam etmedim.

Garip bir şekilde sığ hissettiren bir nefes çekerek, parmağımı maskesinin saten şeridinde . "Bunu çıkarabilir miyim?"

Başını iki yana salladı.

Hayal kırıklığı alevlendi. Yüzünü ve mimiklerini görmek istiyordum ama o maske... sadece aptalca bir kumaş parçasıydı. Yine de bazen aptallık cesareti besliyordu ve ben kim oluyordum da yargılıyordum? Ne de olsa ben sürekli
Rol yapıyormuş gibi. Bu krallıktaki hayatım bir sahteydi. Benimle ilgili her şey bir yalandı. Yani, çoğunlukla.

Parmağımı çenesinin çizgisi boyunca ve boğazından aşağı, çılgınca atan nabzının üzerinde gezdirdim. Parmaklarım pelerinin bağlandığı yerde durdu. "Buna ne dersin?"

Başını salladı.

Hayatımda hiçbir pelerini bu kadar çabuk çıkarmamıştım.

Gördüğüm ürperti, parmağımın ucunu fevkalade uygunsuz yakasının üzerinde gezdirirken göğüslerinin aniden yükselmesi, içimde bir arzu şimşeği çakmasına neden oldu. Bir anda elbisesinin paramparça olduğunu ve beni kalçalarının arasında, önce dilimle sonra da sikimle gördüm. Ve bu arzu neredeyse olduğum yerde kalma ihtiyacı kadar güçlüydü - sıcak, ilginç ve canlı.

O zaman kendimi kontrol ettim.

Çenemi sıkarak, biriken zonklamanın soğumasını diledim. Bu iş nereye varırsa varsın gitmeye hazırdım ama *oraya* değil. Bu çok fazla şey almaktı ve isteyerek verilip verilmediği önemli değildi. Ben bir canavardım ama o tür bir canavar değil.

Ama yapabileceğimiz çok şey vardı.

"Benden ne istiyorsun?" Göğsündeki tatlı kabarıklıkların arasındaki küçük yayla oynayarak sordum. "Söyle bana, ben de yapacağım."

"Neden?" diye sordu. "Bunu neden yaptın? Beni tanımıyorsun ve başka biri olduğumu düşünüyorsun."

Bu soruya dürüstçe cevap veremezdim ve bunun onun kim olduğuyla hiçbir ilgisi yoktu. Ya da belki vardı. Şu anda emin olamıyordum. "Gidecek hiçbir yerim yok ve ilgimi çekti."

"Şu anda gidecek hiçbir yerin olmadığı için mi?"

"Yüzünün sadece yarısını görebildiğim halde güzelliğinden nasıl etkilendiğimi şiirsel bir dille anlatmamı mı tercih edersin?" diye sordum. "Bu arada, görebildiğim kadarıyla hoşuma gidiyor. Gözlerinizden etkilendiğimi söylememi mi tercih edersiniz? Söyleyebildiğim kadarıyla yeşilin güzel bir tonu."

Dudaklarının kenarları aşağı doğru döndü. "Şey, hayır. Yalan söylemeni istemiyorum." "Bunların hiçbiri yalan değildi." Küçük yayı çekiştirerek Başımı kaldırıp dudaklarımı onunkilere değdirdim. Taze ve tatlı kokusu daha da arttı.

"Size doğruyu söyledim Prenses. Sizden çok etkilendim ve nadiren biri benim ilgimi çeker."

"Yani?"

"Yani," dedim, çenesinin kıvrımına karşı kıkırdayarak, "akşamımı değiştirdin. Kamarama dönmeyi planlıyordum. Belki iyi -ama sıkıcı- bir uyku çekerdim, ama bu geceyi seninle geçirirsem sıkıcı olmaktan çıkacağına dair şüphelerim var."

Bu bir mucizeden başka bir şey olmazdı.

"Sen... sen benden önce biriyle birlikte miydin?" diye sordu.

Başımı kaldırdım. "Bu rastgele bir soru."

"Kanepenin yanında iki bardak var."

"Ayrıca adını bile bilmediğim biri tarafından sorulmuş rastgele, *kişisel* bir soru."

Yanakları ısındı.

Ve ben... Sorgusunu , değil mi? Endişesini. "Biriyle birlikteydim," diye cevap verdim. "Pelerinin sahibi gibi olmayan bir arkadaşımla. Bir süredir görmediğim biri. Arayı kapatıyorduk, özel olarak," diye açıkladım ve bu beni şok etti. Böyle bir şeyi nadiren yapardım.

Ama cevabım tam olarak yalan sayılmazdı. Kieran'ı birkaç gündür görmemiştim ve doğduğumuzdan beri birlikte olduğumuz için bu süre bana uzunmuş gibi geliyordu. Bu, ben doğduğumdan beri ayrı kaldığımız en uzun süre-

Bu düşünceleri, daha karanlık ve atılması daha zor bir şeye dönüşmeden önce kestim. "Peki Prenses, benden ne istediğinizi söyleyecek misiniz?"

Nefesi tekrar kesildi. "Bir şey var mı?"

"Ne istersen." Elimi aşağı kaydırdım ve şaşırtıcı derecede dolgun göğüslerini . Normalde onu içinde gördüğüm beyaz cüppesi çok şey saklıyordu.

Ama şimdi, elbisesinin ince kumaşı tenine doğru gerilmişken, derin, pembe tonu ve o çok rahatsız edici sertleşmiş tepe noktasını seçebiliyordum. Başparmağım bakışlarımı takip etti.

Sırtını dikleştirip göğsünü avucuma daha sıkı bastırırken nefesi kesildi. Göğsüm bir ihtiyaç dalgasıyla gerildi.

"Bekliyorum." Başparmağımı bir kez daha salladım, çıkardığı nefesli sesin ve vücudunun kıvrılmasının tadını çıkarıyordum. "Bana nelerden hoşlandığını söyle, ben de sana sevdireyim."

"I..." Dudağını ısırdı. "Bilmiyorum."

Donup kaldığımda bakışlarım onunkilere kaydı. Sözleri bir hatırlatıcıydı. Aynı zamanda ona tam olarak ne istediğini göstermek için hissettiğim ihtiyacın altındaki ateşi yakan bir kıvılcımdı.

"Sana ne istediğimi söyleyeceğim." Başparmağımı tekrar hareket ettirdim, daha yavaş, daha sert. "Maskeni çıkarmanı istiyorum."

"I..." Dudakları aralandı.

"Neden?" "Çünkü seni görmek

istiyorum." "Beni şimdi

görebilirsin."

"Hayır, Prenses." Başımı eğdim. "Ağzımla senin aranda elbisen olmadan bunu yaptığımda seni gerçekten görmek istiyorum."

Bir anı bile kaçırmak istemediğim için bakışlarımı yüzünden ayırmadan, dilimi göğsünün ucunda gezdirdim. İpek zar zor bir engeldi ve ağzımı kabarmış tepe üzerinde kapattığımda, bir ölümlüyle birlikteyken aklıma nadiren gelen bir şeyi yaptığımı kolayca hayal edebiliyordum.

Kendimi dişlerimi dolgun ete batırırken, kokusu kadar tadının da tatlı olup olmadığını keşfederken görebiliyordum. Eminim öyledir. Vücudum dudaklarını ayıran zevk çığlığına cevap verdi, kalınlaştı ve sertleşti.

"Maskeni çıkar. Lütfen." Bir elimi kalçasının dolgun kıvrımından geçirdim ve elbisenin ayrıldığı yere kadar uyluğundan aşağı kaydırdım. Parmaklarımı sert bir şeyin etrafında kıvırdığımda teni ipeksi bir kumaş gibi pürüzsüz geldi. "Ne?

...?"

Elim bir *hançerin* kabzasının üzerine kapandı. Bu ne böyle? Bıçağı kınından çıkardım, o doğrulup silaha uzanırken geriye doğru sallandım.

Bakire'nin bir hançeri vardı. Sıradan bir hançer değildi. "Kan taşı ve kurt kemiği."

Dizlerinin üzerine çökerek, "Onu geri ver," diye talep etti.

Bakışlarım hançerden ona kaydı. "Bu eşsiz bir silah." "Biliyorum."

Kızıl şarap rengi dalgaları ve bukleleri öne doğru düştü.

omuzlar.

"Ucuz olmayan türden." Ve özel bir amaç taşıyan bir tane. "Neden buna sahipsiniz, Prenses?"

"Bu bir hediyeydi ve ben böyle bir yere silahsız gelecek kadar aptal değilim."

Bu akıllıca bir karardı. "Bir silah taşımak ve onu nasıl kullanacağını bilmemek insanı akıllı yapmaz."

Gözleri kızgınlıkla kısıldı. "Nasıl kullanılacağını bilmediğimi nereden çıkardın? Kadın olduğum için mi?"

Gözlerimi ona diktim. "Şok olmama şaşırmış olamazsın. Hançer kullanmayı öğrenmek Solis'teki kadınlar için pek yaygın bir şey değil." "Haklısın, ama nasıl kullanılacağını biliyorum."

Sözlerindeki güven bana yalan söylemediğini gösterdi. Demek Bakire hançer kullanmayı biliyordu. Bu tamamen ve muhteşem bir şekilde beklenmedik bir şeydi. Beni endişelendirmek yerine daha da ilgimi çekti.

Dudaklarımın sağ tarafı yukarı kıvrıldı. "Şimdi gerçekten ilgimi çekti."

Hançer bıçağını yatağa sapladıktan sonra ona doğru ilerlediğimde gözleri fal taşı gibi açıldı. Onu yatağa götürdüm, kalçalarının arasına yerleştim ve ne kadar *ilgimi* çektiğini hissetmesine izin verdim-

Bir yumruk kapıya vurdu. "Hawke?" Kieran'ın sesi . "İçeride misin?"

Durdum ve gözlerimi kapattım, kendime sadece onun sesini duymadığımı söyledim.

"Ben Kieran."

"Sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi," diye mırıldandım ve küçük bir kıkırdama onu terk etti. Bu ses gözlerimi açtı ve dudaklarıma bir sırıtış getirdi.

"Hawke?" Kieran biraz daha vurdu.

"Bence ona cevap vermelisin," diye fısıldadı.

"Kahretsin." Eğer bunu , muhtemelen endişelenerek içeri dalacaktı. "Şu anda son derece mutlu bir şekilde meşgulüm."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diye yanıtladı Kieran, ben yeniden ona odaklanırken. Wolven tekrar kapıyı çaldı. "Ama bu kesinti kaçınılmaz."

"Gördüğüm tek kaçınılmaz şey, o kapıya bir kez daha vurursan yakında kırılacak olan elin," diye uyararak gözlerinin açılmasına neden oldum. "Ne, Prenses?" Sesimi alçalttım. "Sana gerçekten ilgimi çektiğini söylemiştim."

"O zaman elimin kırılmasını göze almalıyım," diye cevap verdi Kieran ve içimin derinliklerinden bir hayal kırıklığı hırıltısı . "Elçi... geldi."

Tanrılar.

Tekrar küfrettim, bu sefer nefesimin altında. Bu daha kötü bir zamanda .

"Bir... elçi mi?" diye sordu.

"malzemeler," diye açıkladım, ki bu doğru sayılırdı. "Gitmem gerek."

Başını salladı.

Gitmem gerekiyordu ama gitmek istemiyordum. Kendimi hareket etmeye zorlamam birkaç dakika sürdü. Ayağa kalktım, yerden tuniğimi aldım.

Kieran'a birazdan çıkacağımı söyledim. Beni koridorda beklemeyecekti. Daha sessiz bir yere giderdi. Gömleğimi başımın üzerinden çektim ve omzumun üzerinden bakarak onun hançeri aldığını gördüm. Sırıttım.

Zeki kız.

Bir baldric giydim ve kapının yanındaki sandıktan iki kısa kılıcı aldım ve ağzımdan kontrol edemiyor gibiydim. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim." Söylediklerimin doğru olduğunu fark ederek kılıçları yanlarıma doğru düz bir şekilde kınına soktum. Geri dönecektim. "Yemin ederim."

Bir kez daha başını salladı.

Gözlerimi ona diktim. "Beni bekleyeceğinizi söyleyin,

Prenses." "Bekleyeceğim."

Dönerek kapıya doğru yürüdüm ve sonra durdum. Yavaşça arkama döndüm ve onun görüntüsüne daldım - şaşırtıcı kırmızı dalgalar ve ayrılmış dudaklar, orada oturuş şekli, pelerininin kenarlarını tutuşu, cesur ama savunmasız. Bu ilginç bir karışımdı.

Keşfetmeye devam edin.

"Geri dönmek için sabırsızlanıyorum."

Yine sessizdi ve döndüğümde burada olma ihtimalinin düşük olduğunu biliyordum ama geri dönecektim. Onu arardım. Ve eğer burada değilse Burada mı?

Onu tekrar bulacaktım. Er

ya da geç. O benim

olacaktı.

OceanofPDF.com

ÇOK KISA ANLAR

Sık ormanlarla kaplı Wisher Korusu'nda hızlı adımlarla yürüdüm, bu toplantıyı bir an önce bitirmek istiyordum. Ay ışığının sadece ince şeridi çam dallarının arasından süzülüyordu. Orman gündüzleri yeterince tedirgin ediciydi, bir kuşun uzaktan gelen tiz sesi ya da
Küçük bir orman yaratığının sessiz hışırtısı. Gece mi? Burada ben bile tedirgindim. Ama Koru'nun bu kısmına gündüzleri çok az kişi girdiğinden, ki bunun sadece toprağa kazınmış patikalar sayesinde olduğunu biliyordum, burası Masadonia'nın tamamında duyulma tehlikesi olmadan özgürce konuşulabilen birkaç yerden biriydi.

Ve Wisher's Grove'dan Kırmızı İnci'ye dönmem sadece birkaç dakikamı alırdı

Ona.

"Biliyor musun," diye başladı Kieran, "eğer bu olmasaydı kesmezdim."

Başımı salladım. Bu *malzemeler* tam olarak bir insanın düşünebileceği şeyler değildi. of.

"Beslenmeyeli çok uzun zaman oldu," diye ekledi Kieran.

Sözleri, uyuyan bir devi yeniden uyandıran bir siren çağrısı gibiydi. Benim Üst çenem zonklarken içimde bir sızı filizlendi.

"Ve sen sadece yarı Atlantisli olanları kullanmaktan hoşlanmadığın için-" "Tercihlerimi biliyorum, Kieran," diye araya girdim. Soğuk bir esinti
birkaç iğneyi yere gönderdi. Ve onları neden kullanmaktan hoşlanmadığımı biliyordu. Yarı Atlantisliler beslenmeye alışkın değillerdi. Ayrıca yaralanmaları -ya da daha kötüsü- çok daha kolaydı.
Kanlı Taç yüzünden, ben... Bu şekilde hayatım boyunca yetecek kadar can almıştım. Bunu tekrar etmemeyi tercih ettim. "Biliyor musun, yaşlandıkça daha çok ana tavuk oluyorsun."

Kieran arkamdan homurdandı. "Birinin senin delirmediğinden emin olması gerekiyor." Durakladı. "Normalden daha fazla, yani."

Dakikalar önce kiminle birlikte olduğumu bilseydi, deliliğin yeni zirvelerine ulaştığımı düşünürdü.

Ve haklı da olurdu.

Maiden'la geçirdiği zaman tam olarak böyle hissettirmişti.

Çılgınlık.

Maiden'ın yumuşak bedeninin benimkinin altındaki çok taze anısı bana gitmenin çok iyi bir yol olacağını söyledi ve burada işim bittikten sonra tam da bunu yapmayı planladım. Odaya döndüğümde biraz çıldıracaktım. Tabii eğer Bakire benim dönüşümü bekleyeceğine dair verdiği sözü tutarsa.

Yapmak zorundaydı.

Boğazımı temizledim. "Kim geldi?"

"Emil," diye yanıtladı Kieran.

Kaşlarım havaya kalktı. "Bunu beklemiyordum."

"Evet, ben de öyle, özellikle de Solis'e pek aşina olmadığı için. Ama Naill yolculuğa çıkamadı."

Başımı salladım, Solis'e bu kadar uzak olmasından hoşlanmamıştım ama hepsi bana sadıktı. Hem de çok sadık.

"Tüm bunların ne hakkında olduğunu bana söyleyecek misin?" Kieran bir süre sonra sordu.

"Neden emin değilim." Bakışlarımı ileriye diktim, sormasının bu kadar uzun sürmesine biraz şaşırmıştım.

"Elbette." Kelimeyi uzatarak yürüdü. Hiçbir şey

söylemedim.

"Unuttuysan diye söylüyorum," dedi Kieran, alçak bir dalı kaldırıp altına daldı, "sende bir tane daha kokusu alabiliyorum."

Kahretsin, hala Maiden'ın kokusunu alabiliyordum. Onun tatlı kokusuyla sırılsıklam olmuştum-

Küfrederek, Kieran'bıraktığı dalı yüzüme çarpmadan yakaladım. "Pislik herif."

"Yalnız değildin," dedi omzunun üzerinden bakarak. "Ve bu kokuyu tanımıyorum."

"Masadonia'daki herkesin kokusunu biliyor musun?" Yanından geçip gittim.

"Kırmızı İnci'ye sık sık gelenlerin kokularını bilirim." Düşen iğneler ve dallar adımlarımızın altında çıtırdıyordu. "Ve akşamlarınızı genellikle kiminle geçirdiğinizi de biliyorum."

"Siktiğimin kurt burunları," diye mırıldandım. Genelde gecelerimi birlikte geçirdiklerim arasındaki farkları ben bile çözebilirdim. Bunu göz önünde bulundurduğumda, Maiden odaya girdiği anda onun Britta olmadığını anlamam gerekirdi.

Ama bin yıl geçse de onun olacağını tahmin edemezdim. Bu kadar ısırgan bir dili olduğunu da düşünemezdim. Ve bu ilgimi çekti.

Kaybımdan bahsettiğimde bana duyduğu sempati de öyle. Ne beni tanıyordu ne de kaybettiklerim hakkında bir şey biliyordu ama şefkati gerçekti. "Cas."

Durdum, ensem gerildi. Buraya geldiğimizden beri Solis Krallığı'nda Kieran bu ismi kullanmıştı. Bu ormanda ya da Kırmızı İnci'de bile.

"Kiminle birlikte olduğun konusunda ketum davranman beni endişelendiriyor."

Doğduğumdan beri tanıdığım kurt adamla yavaşça yüzleştim. Endişelenmekte haklıydı. Birbirimize bağlıydık ama aramızdaki bağ bundan daha derindi. Her zaman öyleydi. Kieran'dan hiçbir şey saklamadım. O benimle her şeyi paylaşırdı ama ben kendimi Kırmızı İnci'deki o odada neler olduğunu ve kiminle olduğunu ona anlatmak istememek gibi garip bir durumda buldum. Nedenini bilmiyordum. Kimseye ondan daha fazla güvenmezdim ama bu...

Bu lanet olası Maiden'dı.

İçimden bir şok dalgası daha geçti. Eğer hala dudaklarımda onun tatlılığını tadabilseydim, onun beklenmedik gelişini halüsinasyon olarak gördüğüme inanırdım.

Başka tarafa baktım, omuzlarım sertleşti. Ona söylemezsem, bu işin bırakmayacaktı. Yeni gelenlerle bu buluşma gereğinden uzun sürecekti ve Kieran'ı tanıyorsam, beni Kırmızı İnci'ye kadar takip edecekti. "Maiden'la birlikteydim."

Sessizlik.

Mutlak, ölüm sessizliği.

Ve ağzımdan ne çıkarsa çıksın Kieran'ın her zaman bir cevabı vardı.

Bakışlarım tekrar ona kaydı. Sanki zil sarhoşken eski Atlantisçe konuşmuşum gibi bana baktı. Kaşlarımı kaldırdım. "İyi misin? Yoksa beynini mi kızarttım?"

Kieran gözlerini kırpıştırdı. "Ne. İçinde. Gerçekte. Gerçekte. Sikeyim mi?"

Kısık bir kahkaha beni terk etti. "Evet. Hemen hemen benim düşüncelerim."

"Benimle kafa bulmuyorsun, değil mi?" Kieran'ın başı öne eğildi. "Gerçek Maiden'la birlikteydin-" Durdu, derin bir nefes aldı. Gözleri kısıldı. "Gerçek Maiden'la *gerçekten* yakın mıydınız?"

"*O kadar* yakın olduğumu söyleyecek kadar ileri gitmezdim," diye yalan söyledim ve nedenini biliyorsam lanet olsun. "Ama evet, oydu."

Kieran ağzını açtı, sonra kapattı. Arkasını dönmeye başladı ama sonra benimle yüzleşti. "Bu konuda sorularım olduğunu biliyorsun, değil mi?"

İçimi çektim. "İstiyorum."

"Tahmin yürütüyorum ve kızın korumasız olduğunu varsayıyorum." Ona alaycı bir bakış attım. "Doğru varsayıyorsun."

Bir kez daha, ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi göründü. "Nasıl? Neden? Ne oluyor-?"

"Sanırım gizlice kaçtı," diye kestim sözünü. "Ve ne kadar uzağa gittiğine bakılırsa, bunun ilk seferi olmadığını tahmin ediyorum."

"Kırmızı İnci'de ne işi vardı?" Kieran sordu.

Üstümüzde bir yerden bir kuş çığlığı yükselirken içimde bir şaşkınlık titreşti. "Soracağın soru *bu mu?* Neden onsuz burada durduğumuzu değil?"

"Oh, bu soruya sonra geleceğim, ama ben sadece *el değmemiş* Bakire'nin neden bilinen bir kumarhane *ve genelev* olan Kırmızı İnci'deki *özel* bir odada olduğunu anlamaya çalışıyorum."

O odaya zevkin nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için gelmişti. Bu gece oraya *yaşamak* için gitmişti.

Yine de bunu cesur ve cesurca masum buldum. Ve aynı zamanda özeldi. Kimseyle paylaşamayacağım kadar mahremdi. Kieran'la bile.

"Buna cevap veremem," dedim ve Kieran'ın gözleri kısıldı. "Doğruca odaya girdi. Orada olduğumu biliyor muydu bilmiyorum."

Kieran bir an sessiz kaldı. "Orada başka birinin olmasını bekliyor ya da yanlış odaya girmiş olabilir mi?"

Deneyimsizliğine -masum ve tereddütlü ama çok istekli tepkilerine- dayanarak, özellikle biriyle tanışmak için orada olduğunu düşünmedim. Yine de yanılıyor olabilirdim. Ne de olsa Maiden'la ilgili birkaç konuda yanıldığım açıktı.

"Bilmiyorum." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Oradaki varlığım pek çok kişi tarafından bilinmiyordu."

Kieran bu konu üzerinde düşünüyor gibiydi. "Şey, sadece birkaç tane ve bir muhafızla yüz yüze gelme riskini almak isteyeceğinden şüpheliyim. Tesadüfi olmalı."

Onu gözlemledim, dudaklarının köşelerinin aşağıya doğru dönmesini izledim. "Tesadüflere inanmaman dışında."

"Öyle mi?"

"Her zaman bir ilk vardır."

Başını iki yana salladı. Bir an daha geçti. "Riskli olmasına rağmen neden onu almadın?"

Çenemde bir kas esnedi. "Çünkü eğer yapsaydım, onu susturmak zorunda kalırdım. Zorlama kullanırdım. Ve bu onu şehirden çıkaracak kadar uzun sürmezdi."

Kieran bana baktı. "Sesin çok makul geliyor." Ben de

öyle.

Ama yine de yapmadım.

Çünkü tek sebebim bu değildi.

Ayrıca, eğer onu almış olsaydım, muhtemelen bunu Yükselmişlerin teşvik ettiği toplumun kurallarını çiğnediği ve artık isteyerek boyun eğdiğinden emin olmadığım kafesten çıktığı için bir tür ceza olarak görecekti.

Ve bazı nedenlerden dolayı, onun o çok kısa anları yaşamasına izin vermek, lekelemek istediğim bir şey değildi.

En azından şimdilik.

OceanofPDF.com

GEREKLI MALZEMELER

Emil Da'Lahr bir orospu çocuğuydu.

İnsan ya onun huzurunda olmaktan keyif alıyor ya da tüm zamanını onu öldürmenin çeşitli yollarını planlayarak geçiriyordu ki bunun Emil'e sapkın bir keyif verdiğine gerçekten inanıyordum.

Her iki durumda da, rutin olarak bu iki durum arasında gidip geldim.

Ama iş zora girdiğinde kumral saçlı Atlantisli benim arkamı kollardı, ben de onun. Sadıktı, kılıç ve hançer kullanmada olduğu kadar cevap vermede de hızlıydı ve günlerce şaka yapmasına rağmen, karşısına çıkıldığında bir canavara dönüşürdü.

Korunun derinliklerinde yer alan sakin bir gölün kıyısında, düz bir kayanın üzerinde oturmuş bizi bekliyordu.

Ve Emil yalnız değildi.

Ayaklarının dibine çömelmiş iri, gümüş-beyaz bir kurt vardı. Yaklaştığımızda yükseldi, neredeyse Emil'in kaya kadar uzundu. Yalnızca Wolven'in bile herhangi bir ölümlünün kalbini durdurabilirdi, bu yüzden bir ölümlü olarak seyahat ederdi, ama bahse girerim yapabildiği anda bu formdan kurtulurdu.

Kurtadamların hiçbiri, kendi tercihleri ya da bir durumun zorlamasıyla bile olsa, uzun süre ölümlü formlarında kalmaktan hoşlanmazdı.

"Arden," diye onayladım, gülümseyerek.

Kurt adam Emil'in yanından koşar adımlarla uzaklaştı, önce Kieran'ın bacaklarına sürtündü, sonra da gelip elimi dürttü. Emil ayağa kalkıp aşırı özenli, geniş bir selam verirken parmaklarımı kulaklarının arasındaki kürkte gezdirdim.

Kumral saçlı Atlantisli doğrulurken, "Beni o yakışıklı gülümsemenle karşılamayacak ?" diye sordu. "Gamzelerini göstermeyecek misin?"

"Şimdi olmaz."

Arden kahkahaya benzeyen alçak ses .

Emil bir elini göğsüne bastırdı. "Beni yaraladın." Durakladı. "Prensim."

Gözlerimi kısarak ona baktım ve adamın gülümsemesi derinleşti. "Bazen gerçekten ölmek istediğini düşünüyorum," diye mırıldandı Kieran Nefesinin altında.

Emil'le tanışan herkes böyle düşünüyordu.

Emil kıkırdayarak kayaya yaslandı. Kalçasında kılıç yoktu. Solis halkından birinin donuk kahverengi pantolonunu giydiği için bir kılıç çok fazla dikkat çekerdi. Yine de sade siyah ceketinin altında bir silah deposu olduğunu biliyordum.

"Buraya yolculuğunuz nasıl geçti?" Arden dikkatini karanlık ormana sordum. "Herhangi bir sorunla karşılaştın mı?"

"Arden ve benim halledemeyeceğimiz bir şey değil. Sadece birkaç Craven ve meraklı bir ya da beş muhafız," diye cevap verdi. "Bunca yıldır ve daha önce bir wolven'ın bir insanı yediğini hiç görmemiştim."

Arden'a bakarken kaşlarım çatıldı. Kurt adam neşelendi, bakışlarını ağaçlardan ayırmadı.

"Genelde bunu alışkanlık haline getirmeyiz," diye yanıtladı Kieran. "Ölümlü eti... oyun gibidir."

"*Ölümlü et* mi?" Nefesimin altında tekrarladım.

"İzlemesi hastalık derecesinde büyüleyiciydi. Gözlerimi kaçıramadım. Ayrıca çok iğrençti." Emil kollarını kavuşturdu. Doğuya doğru baktı. "Her neyse, Masadonia'da şimdiye kadar gördüklerimden, özellikle de şehre girdiğinizde gördüklerinizden pek etkilenmediğimi söylemeliyim." Dudakları kıvrıldı. "Tanrım, insanların bu şekilde yaşadığına inanamıyorum."

"Aşağı Mahalle'yi görmeyen çoğu kişi buna inanmaz." Öte yandan, Kan Krallığı halkına daha iyi baksa bile, şehirleri Atlantia'nın yanında sönük kalırdı.

Kırmızı İnci'ye dönmek için sabırsızlanıyordum ama bilmem gereken şeyler vardı. "Spessa's End'de işler nasıl?" Skotos Dağları'na bir günlük mesafede, Stygian Körfezi'nde yer alan Atlantis şehrini sordum. Bir zamanların işlek ticaret merkezinin, tıpkı yakındaki Pompay şehri gibi savaşta yok edildiğine inanılıyordu ve çok doğuda olduğu için Kan Krallığı'nın şehrin şu anki durumu hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Bu şekilde kalmalıydı.

"Güzel. Sanırım bazı mahsuller hasat edilmek üzere. En azından ben ayrılırken Vonetta bundan bahsediyordu," dedi Kieran'ın kız kardeşine atıfta bulunarak. "Çok daha fazla ev inşa edildi. Döndüğünde burayı zar zor tanıyacaksın." Kehribar rengi bakışları benimkilerle buluştu. "Hepimiz bunun yakında olmasını umuyoruz. Ben değil. Ama diğerleri, evet. Yakında olacağını umuyorlar."

Gülerek başımı salladım ve ardından konuyu çok daha hassas bir konuya kaydırdım. "Evaemon'dan haber var mı?"

"Kral ve Kraliçe... şu anda nerede olduğunuz ve bu kadar uzun süre olmamanızın sebepleri konusunda endişeliler," diye paylaştı, yüzündeki mizah ifadesi kaybolurken. "Alastir'in konuyla ilgili yorumları bu endişeleri hafifletmeye yardımcı olmadı."

Bir elimi saçlarımda gezdirerek iç çektim. Bunu duyduğuma hiç şaşırmamıştım. Kraliyet Danışmanı olarak Alastir Davenwell'in görevi Kral ve Kraliçe'yi her konuda bilgilendirmekti. Ancak yaşlı kurt adam babamın öfkesini dindirmek ya da savaş planlarını yatıştırmak için çok az şey yaptı. Kan Tacı'nın yandığını görmek istiyordu. Bunun için onu suçlayamazdım. Diğerleri gibi onun da kendine göre sebepleri vardı.

"Bu işe devam etsek iyi olur." Emil, Arden'a başıyla onay verdi. Wolven'e baktım. Kayaların yanında endişeyle volta atarken kulakları bir kez daha düzleşmişti. "Bu ormanı pek sevdiğini sanmıyorum. Korkarım içimizden birini yemeye başlayacak."

Arden Atlantisli'ye hırladı ve Emil sadece gülümsedi. Buraya olan yolculuklarının... ilginç ve uzun olduğunu hayal ettim.

"Kötü hisler," diye mırıldandı Kieran, bakışlarını durgun göle çevirerek. Emil kaşlarını bana doğru kaldırdı.

Başımı salladım. "Kieran bu ormanın perili olduğuna inanıyor."

"Ben inanmıyorum," diye karşı çıktı Kieran. "Biliyorum."

"O zaman gerçekten acele etmemiz gerekiyor." Emil ceketinin kollarını sıvamaya başladı. "Çünkü eğer bir hayalet bile görürsem, bir Atlantislinin daha hızlı koştuğunu asla göremezsiniz."

Kieran sırıttı. "Ölülerden daha hızlı koşamazsın."

Parmaklarını koluna dolayan Emil başını kurt adama çevirdi. "Bu... son derece ürkütücü bir ifadeydi."

Omuz silkti. "Sadece gerçek."

Emil kaşlarını çattı. "Bu yardımcı olmadı."

"Bunu yaptığınız için teşekkür ederim," diye araya girdim ve konuşma daha lemeden onları durdurdum. Biraz daha kısa olan erkeğe bakarken Emilin elini tuttum. "Buraya gelerek aldığın risk takdire şayan."

"Senin için her şeyi yaparım." Emil bakışlarımı karşıladı. "Bunu biliyorsun."

"." Elini sıktım. "Gerekenden fazlasını almayacağım."

Kieran'ın bakışları üzerimde keskinleşti. Başka tarafa bakmadığını biliyordum. Emil'in bileğini ağzıma götürürken değil. Çenem ağrımaya başladığında bile tereddüt ettim.

daha öfkeli bir şekilde. Kanı kesinlikle Bakire'nin kalan tadını silecekti ve lanet olsun ki bunu bile aptalca bir şey değildi.

Daha da ötesi, bu yüzden tereddüt ettiğim gerçeğiydi.

Emil'in nabzının güçlü bir şekilde attığı yeri hızlı ve temiz şekilde ısırdım, dişlerimi hızla geri çektiğimde sadece biraz sarsıldı. Baş parmağımla Bileğinin iç kısmı, acının kısa süreli sızısını yatıştırdı. Beslenmek acı verici ya da zevk verici olabilir. Bir ticari işlem kadar kişisel de olmayabilirdi. Onun kanını, yaşam gücünü içime çektiğimde bu ikincisiydi. Zengin, topraksı tat dilime değdiği anda vücudumdaki her hücre titreşiyor gibiydi. Uzun süre aç ya da susuz kalmak gibiydi. Yutkunmak istedim ama Emil kıpırdamadan dururken kendimi yavaşça, sabit bir şekilde çekmeye zorladım.

Beslenmek ve beslenmek türümüz arasında oldukça yaygındı, ancak biri diğerine güvenmiyorsa, gizlenemeyen içgüdüsel bir tepki vardı - fiziksel bir tepki. Emil böyle bir belirti göstermedi. Çekmedi
Uzakta. Ne gerildi ne de ses çıkardı. Emil bana güvenmişti. Geri dönülmez bir şekilde. Ve bunu hak etmek için ne yaptığımdan emin değildim.

İçtikçe zihnimde parça parça görüntüler oluştu. Kalın, koyu yeşil ağaçlar. Yeni sürülmüş toprak ve talaş kokusu. Hatıralar. Bu Emil'inkilerden biriydi. Uzun, siyah saçlı bir kız gördüğümde onun alaycı kahkahasını duydum. Beline kadar uzanan saç örgüleri ve teni, Bakire'nin akşamları aradığı gece açan güllerin rengindeydi. Onu hemen tanıdım.

Vonetta-Kieran'ın kız kardeşiydi. Emil neden şu anda onu düşünüyordu ki? Cevabı çok açıktı.

Emil'in bileğine karşı sırıttım. Adamım, gerçekten de ölmek istiyordu.

Kendimi geri çekilmeye zorlamadan önce birkaç dakika daha geçti. Başımı kaldırdım, dudağımı ıslatan tek bir damla kanı kovalarken gözlerim Emil'inkileri buldu. Kaşlarımı kaldırdım ve sırıttım. Kieran'a bakarken çenesi kilitlendi. Sırıtışım yayıldı.

Kieran, "Bu yeterli değil," diye söze başladı.

"Öyleydi." Diğer elimi Kieran'a uzattım. "Kendin gör."

Parmaklarını bileğime doladı, başparmağı nabzıma bastırdı. Emil de benim gibi tanrılar tarafından yaratılan ilk Atlantislilere kadar uzanan elemental soylardan biri olduğu için kanı saf ve güçlüydü. Şimdiden tenimin ısındığını hissettim. Zihnimi kaplayan hafif sis bulutu kaybolmuştu. Kalp atışlarım yavaşlamıştı.

Kieran duyulabilir bir rahatlama nefesi çekti.

"Emin misin?" Emil'in bakışları benimkileri aradı. "Daha fazlasına ihtiyacın varsa, ben iyiyim."

"Eminim." Elini önce bir kez daha sıktım. "Tekrar teşekkür ederim."

"Biliyorsun, kalabilirim." Emil kolunu sıvamaya başladı. "Gezerken dikkat çekmemeye çalış. Kimse benim burada olduğumu bilmeyecek bile. burada."

"Şehirden etkilenmediğinizi söylediğinizi sanıyordum."

"Biraz daha bekleyip daha uzun süre bakmanın fikrimi değiştirip değiştirmeyeceğini görmek istiyorum," dedi.

Gülümsedim, Emil'in de hepimiz gibi para harcamak istemediğini biliyordum. Kan Krallığı tarafından kontrol edilen herhangi bir yerde. Tekrar beslenmeye ihtiyacım olması durumunda hazır olabilmek için teklif etti. Umarım buna gerek kalmaz. Elemental Atlantisliler, yaralanmadığımız ve tipik ölümlü yöntemleriyle kendimizi iyi beslediğimiz beslenmeden uzun süre yaşayabilirlerdi.

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama sizden istemem gereken başka bir şey var. Bir iyilik daha," dedim ağırlığımı değiştirerek. Kaslarımı saran ve giderek artan gerginlik de azalmıştı. "Atlantia'ya ve Evaemon'a dönmeni istiyorum."

Arden dinlerken Emil'in başı öne eğildi. "Bu talebin arkasında daha ayrıntılı bir amaç olduğunu varsayıyorum."

"Var. Alastir'e göz kulak olmanı istiyorum."

Emil'in yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ondan şüpheleniyor musun?"

"Hayır. Alastir'i bebekliğimden beri tanırım. O benim ikinci ama daha Baba talep ediyor," dedim ve Kieran'dan bir homurtu duydum. "Ama ihtiyacımız olan en son şey, ne planladığımı öğrenmesi."

"En azından onun bilgisini geciktirmemiz gerekiyor," diye ekledi Kieran. "Alastir'in her yerde gözleri ve kulakları var. Mutlaka öğrenecektir."

"Yani, benim araya girmemi mi istiyorsun?" Emil tahmin etti ve ben de başımı salladım. "Bunu yapabilirim." Düşmüş bir yaprağı sanki bir engerek yılanıymış gibi koklayan Arden'e baktı. "Meraktan soruyorum, neden Alastir'i mümkün olduğunca uzun süre karanlıkta tutmak istiyoruz?"

"Alastir savaş istiyor. Muhtemelen babamdan bile daha çok. Kızlık'ı alma planlarımı öğrenirse, onu Kan Krallığı'na saldırmak için kullanmak isteyecektir."

Tıpkı babamın yapacağı gibi.

Emil dikkatini tekrar bana çevirdi. "Peki bunun senin yaptığından ne farkı ?"

"Onu öldürmeyi planlamıyorum," diye kesin bir dille ifade ettim. "Ve bu tam olarak onların yapacağı şey."

Atlantisli birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. "Umarım planınız *onlardan* beklediğiniz gibi sonuçlanmaz. Gerçekten."

"Ben de öyle," dedim. Geçen sabah Vikter'le antrenman yaparken hissettiğim tedirginlik geri dönmüş, şimdi yeni beslendiğim için çok soğuk ve ağır olan göğsüme yerleşmişti.

Emil ve Arden'e Atlantia'ya güvenli yolculuklar dileyerek yollarımızı ayırdık. Kieran şehre döndü ve Jansen ona çeşitli atölyelerden birinin üzerindeki küçük bir dairede biraz özel bir konaklama ayarladı.

Ben de Kırmızı İnci'ye doğru yol aldım ve saniyeler içinde Koru'dan kurtulacak kadar hızlandım. Ölümlü gözlerin takip edemeyeceği kadar hızlı hareket ederken, Kırmızı İnci'nin dışındaki ara sokağa ulaştığımda kendimi yavaşlamaya zorladım. Kalbim çarpmaya başladı ve bunun fiziksel eforla hiçbir ilgisi yoktu.

Arka basamakları tırmandım, her seferinde üç basamak çıkarak odanın dışındaki koridora ulaştım. Gideli bir saat bile olmamıştı ama kapıya varmadan önce zaten biliyordum. Yine de kontrol etmem gerekiyordu. Kapıyı iterek açtım, sadece onun kalıcı tatlı kokusunu buldum. Oda boştu.

Maiden beklememişti.

OceanofPDF.com

AVLANDI

Kız'ın sözünü tutmaması üzerine yaşadığım hayal kırıklığının acı dalgası, buruşuk yatağa bakarken yerini endişeye bıraktı.

Onun burada olmaması, dışarıda bir yerde olduğu anlamına geliyordu. genellikle kötü niyetli kişilerin dolaştığı gecenin bir saatinde, tek , genellikle niyetli sokaklar. Zayıf ve çaresizleri avlayan türden insanlar.

Ama Maiden tam olarak çaresiz değildi. Alaycı bir sırıtış dudaklarımı büktü. Bir hançer taşıyordu; kurt kemiğinden ve kan taşından yapılmış bir hançerdi bu ve onu öyle bir şekilde kullanıyordu ki, nasıl kullanılacağını bildiği iddiasını destekliyordu.

Yine de ilerledim. Battaniyeyi bir avuç tutarak kaldırdım ve derin derin içime çekerek tatlı ve topraksı kokuyu içime çektim. Bal özü. Örtüyü bırakarak döndüm ve Kırmızı İnci'den ayrıldım. Dışarıda, sayısız işyerinin içinden gelen kahkahaların ve müstehcen bağırışların sessiz uğultusu dışında sessiz olan loş sokakları taradım.

Ben ayrıldıktan hemen sonra Kırmızı İnci'den ayrıldıysa her yerde olabilirdi. Bakışlarımı Teerman Kalesi'nin sayısız penceresinden yayılan ışıkların uzaktaki parıltısına kaldırdım. Şatoya yaklaştıkça sokaklar daha güvenli hale gelmiyordu.

Aslında daha tehlikeli hale geldiler çünkü ölümlüler artık o bölgelerde . Kaleye ne kadar yaklaşırsanız, Yükselmişlere o kadar yakın olurdunuz ve gün batımından sonra serbestçe dolaşmaya başlarlardı.

Maiden gibi değil de halktan biri gibi giyinmiş olarak seyahat ederken, Yükselmişlerin kendilerine yardım etmeden önce tereddüt edeceklerinden şüpheliydim.

Öfke içimde kök salmıştı ama kime yönelik olduğundan tam olarak emin değildim. Hayatını aptalca tehlikeye attığı için Bakire'ye mi? Gerçekten suçlanması gereken Yükselmişlere mi? Ya da güvenli bir şekilde geri dönene kadar orada kalmasını sağlayamadığım için ben mi?

Bakire, kana susamış bir Yükselmiş'e kaptırılmayacak kadar değerliydi.

Caddenin karşısına geçerek, Wisher's Grove'un seyreltilmiş ve Masadonia'nın en ayrıcalıklıları tarafından park olarak kullanılan kısmını kesen köprülere ve patikalara yöneldim. Radiant Row'u çevreleyen tüm Yukarı Mahalle, evler, dükkânlar ve park hareketlilikle dolup taşıyordu, hassas kulaklarım uzaktaki at arabası tekerleklerinin ve konuşmaların sesini algıladı. Yolun yarısında beni çarptı ve tamamen durmama neden oldu.

Maiden zekiydi.

Muhafızlarını başarıyla atlatıp Kırmızı İnci'ye ulaştığına göre öyle olmalı. Ayrıca bunun kişisel korumasından ve güzel kafesinden ilk kaçışı olduğundan da şüpheliydim. Halka açık yollarda seyahat etmezdi, özellikle de hayatlarını ancak güneş battıktan sonra yaşayabilen Yükselmişlerle dolu olanlarda. Onlardan zarar görme korkusuyla kaçmazdı, çünkü
daha iyisini bilmiyordu, daha ziyade ortaya çıkma endişesinden dolayı. O...

Dar evlerden oluşan sessiz bir sıranın dışında, az önce geldiğim yerin kenarlarına doğru baktım. Çok az kişinin seyahat ettiği bir yere.

Wisher's Grove.

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Korunun en derin kısmı Teerman Kalesi'nin iç duvarlarına doğru .

Caddenin karşısına geçerek evlerin gölgelerine ulaştım ve koşmaya başladım. Evleri ormandan ayıran alçak taş duvara ulaştım ve üzerinden atlayarak bir kez daha Koru'ya girdim. Yavaşladım, onun kokusunu almak için ayrılırken çok hızlı hareket etmiştim. Hâlâ yakalayamayabilirdim. Daha önce lanetlediğim o kurtadam hisleri şimdi işe yarayabilirdi.

Çimlerin ayak izleri aşındığı belli belirsiz izleri hatırlayarak ağaçların arasından geçtim ve birkaç dakika içinde dolambaçlı toprak patikaya ulaştım. Karanlığa kalarak, park için temizledikleri alanın kenarlarına gittikçe yaklaşan patikayı takip ettim. Sadece birkaç kalp atışı sonra, ormanın nemli, zengin toprağına ait olmayan bir koku aldım.

Tatlı. Hafif meyvemsi.

İlerlerken içgüdülerim uğulduyordu, önümdeki ağaçları tararken hızım artıyordu, her duyum yüksek alarmdaydı. Sessizce ilerledim

Avını takip eden bir yırtıcı gibi ormanda dolaşıyordu. Atlantislilerin Yükselmişlerle paylaştığı tek şey vampirlikti. Ava çıktığımızda tek bir düşünceye odaklanmamız.

Şurada.

Birkaç metre ilerideki gölgelerde bir figür hızla hareket etti - pelerinli bir figür. Hızımı arttırıp ona bir düzine metre kadar yaklaştığımda gülümsemem geri geldi. Ve bu kesinlikle oydu. Rüzgâr onun kokusunu almış ve yüzüme doğru savuruyordu.

Onu takip ederken hafif adımlarla ilerledim. Koru, bir ölümlününkinden fersah fersah üstün olan görüşüm sayesinde yolumu bulabildiğim bir labirentti. Bakire'nin gece vakti bu yolu nasıl bulduğu beni aşıyordu ama adımları emindi. Birden fazla kez, göremediğini bildiğim ama orada olduklarını bildiği belli olan çıkıntılı kayaların ve devrilmiş dalların yanından geçti.

Kulaklarım konuşmanın alçak mırıltısını ve daha yumuşak, daha boğucu Parktan gelen sesler. Bana kalsa Maidendan gelen sesleri duymayı tercih ederdim.

Ancak, bunu yapmamış olmam muhtemelen iyi bir şeydi. Çünkü işleri çok ileri götürmeyecek kadar itidalli olduğuma inanmak hoşuma gidiyordu. O tür bir canavar olmadığıma. Ama doğruyu söylemek gerekirse? Daha fazlasını yaşamak isteseydi durur muydum? Annemin beni yetiştirdiği gibi *iyi bir adam* olur muydum? Yoksa bencil ve açgözlü mü olurdum? A

Onu takip ederken boğazımdan alçak bir gümbürtü geldi. Şu anda bile, içimde ilkel bir parça, beni sert bir şekilde yönlendiriyor, sınırı geçmemi istiyordu.

mesafeyi. Kendimi ortaya çıkarmak için. O ne yapardı? Takip ettiğim için kızar mı? Hoş bir şaşkınlık mı? Aklını kurcaladığı belli olan üzücü şeyler hakkında benimle konuşur muydu? Beni hoş karşılar mıydı, bedenimi bir kez daha onun mu? Yoksa gitmesi gerektiği gibi sağduyu mu galip gelecekti? Kaçacak mıydı? Eğer öyleyse, hiç şansı olmazdı. Onu yakalayabilirim. Ben-

Sol tarafımda bir dal kırıldı ve başımı o yöne doğru salladım. Onun duyamayacağı kadar sessizdi. Kalabalık ağaçları taradım, hızlı, neredeyse sessiz ayak seslerini seçtim. Ses ileriden, Bakire ile benim aramdan geliyordu.

Onu takip eden tek kişi ben değildim. Onu

avlayan.

Birkaç dalın altına dalıp yaklaşırken gözlerim kısıldı. Bir gölge soluna doğru ilerledi ve karanlığın içinden kısa bir süre geçti. Ay ışığının ince huzmesi açık renk saçlarına, yuvarlak, neredeyse çocuksu yüz hatlarına ve çıplak omuzlarına vuruyordu. Bir anlık bakış, arkasından yaklaşan şeyin Craven'a yeni dönüşmüş bir ölümlü olmadığını anlamam için yeterliydi - buraya geldiğim bir hafta içinde bunun talihsiz bir olay olduğunu keşfetmiştim. Jole gibi, teslim olmak için zamanları olduğunu düşünen ama sonunda teslim olmayan insanlar. Aynı şey Carsodonia'da ve Solis'teki her şehirde oluyordu. Ancak gür, parlak saçları ve pürüzsüz, soluk teni, o mutlu bir şekilde yoluna devam ederken onu takip eden şeyin farklı türde bir ölüm olduğu anlamına geliyordu.

Bir Yükselmiş.

Muhtemelen kimi takip ettiğinden haberi olmayan biri. Ve dişlerini kime geçirdiğini fark ettiğinde artık çok geç olacaktı. Sadece Yükselmişler arasında en yaşlı olanlar itidal gösterebilir ve kurbanlarının kanının son damlasını almadan önce durabilirlerdi. Bu yüzden bu kadar çok Craven şehri kuşatmıştı. Bir vampir bir ölümlünün kanını emdiğinde olan buydu.

Çoğu yalanda olduğu gibi, tarihin bu kısmı da gerçek olarak başlamıştı. Ama sözde zehirli öpücüğü Atlantisliler değil, Yükselmişler vermişti.

Burada sadece birkaç Yükselmiş bu tür bir kısıtlamaya sahip olacak kadar yaşlıydı. Dük ve Düşes. Lordlardan birkaçını arazide dolaşırken görmüştüm. Bu onlardan biri değildi. Bu durmayacaktı. Öldürecekti.

Bahçe duvarının benim kullandığım, Jericho'nun yakında kullanacağı ve Maiden'ın da aşina bölümüne yaklaştığımızı anlayınca kaslarım gerildi.

Sonra hamlemi yaptım.

Ağaçların arasındaki dar boşluklardan bir şimşek gibi fırladım ve devrilmiş bir çamın üzerinden atladım. Bakire, kale duvarının taşlarının ay ışığında parıldadığı Koru'nun kenarından kayarken, ben de Yükselmiş'in arkasına indim.

Vampir döndü, simsiyah gözleri karanlıkta daha da dipsizleşti. Yüz hatları bir hırıltıya dönüştü, dudakları geriye doğru sıyrılarak ince noktalar halinde keskinleştirilmiş iki köpek dişini ortaya çıkardı.

Dişlerimi gösterdim. "Benimkiler daha büyük."

Vampirin ağzı daha da açıldı ve büyük bir kükreme için hazırlandığını biliyordum - sadece yakındaki arkadaşlarını uyarmakla kalmayacak, aynı zamanda

Ayrıca muhtemelen Maiden.

"Hayır." Onu boğazından kavradım ve hırlamasını kestim. Geçmişte yakaladıklarımıza yaptığımız gibi onu da sorgulamam *gerektiği* aklımdan geçti ama hemen vazgeçtim.

Zevk için havaya girmiştim. Şimdi ise

şiddet havasındaydım.

Savurdu ama onu ayağından kaldırırken kolunu yakaladım ve döndürerek yere çarpmasını sağladım. Vampir, ben üzerine inip dizimi karnına sapladığımda hemen belinden doğruldu. Göğsümde asılı olan hançere uzanmadım; *kan taşı* bıçağı. Kabzasının kurt kemiğinden olması dışında Maiden'ın taşıdığına çok . Bir Yükselmiş'i öldürmenin en temiz yoluydu, geride tozdan başka bir şey bırakmazdı.

Ama dağınıklık havasındaydım.

Elimi ağzına vurarak çığlıklarını sustururken, diğer elimle vampirin göğsüne vurarak kemik ve kıkırdakları deldim. Parmaklarım piçin kalbine battı. Vahşi bir çekişle organı göğsünden kopardım. Göğsünden fışkıran kan kolumdan aşağı akarken Yükselmiş kıvranıyor, gözleri irileşiyordu.

" gece ormandan uzak durmalıydım," dedim ve geride kan ve lapadan başka bir şey kalmayana kadar kalbi sıktım. Vampir işe yaramaz çırpınışlarını durdurana kadar.

Elimden mendil parçaları düşerken geriye doğru sallandım. Yükselmiş'in pantolonunu elimden geldiğince temizledim ve sonra herifi saçlarından tutup Koru'nun kenarına doğru sürükledim. Onu yukarı çektim ve cesedini daha ağır, alçak dallardan birinin üzerine attım.

Türünün diğer üyeleri eninde sonunda onu keşfedecekti. Eğer , güneş doğduğunda onun işini bitirecekti.

Geri adım atarak aşınmış patikaya döndüm ve Bakire'nin kaybolduğu noktaya baktım. Gülümseyerek, hafifçe ıslık çalarak Hisar'a doğru geri dönmeye başladım.

OceanofPDF.com

TUTULMUŞ

Kalça banyosunun sıcak suyuna , duş için ne yapacağımı düşündüm, ama Atlantis altyapısı Yükselmişlerin çalmadığı tek şey olduğu için, idare etmek zorundaydım.

Ama lanet bacaklarımı bile uzatamıyordum.

Nefesimin altında küfrederek yakındaki tabureden sabunu aldım ve saçlarımı ve tenimi ovmaya başladım. Kanın çoğunu çoktan temizlemiştim, çünkü etimde kalan vampiri ıslatma havasında değildim.

Kalça derinliğindeki suyun yüzeyinde köpükler toplanırken düşüncelerim Emil'in Alastir ve ailem hakkındaki haberlerini tekrar gözden geçirdi. Emil'i tanıdığım kadarıyla, Arden'le birlikte şehirden ayrılmak için yola çıkmıştı bile. İstediğimi yapacak, Alastir'in neyin peşinde olduğumu öğrenmesinin kaçınılmazlığını erteleyecekti.

Yakında yapacağım şeyi.

Dizlerimi bükerek arkama yaslandım ve başımı bakır kenara dayadım. Gözlerim kapalıydı, düşüncelerim Maiden'a yöneldi - yapmayı planladığım şeye değil, sadece birkaç saat önce olanlara. Aletime çarpan ve onu kalınlaştıran bir zonklamadan sonra pek de iyi bir karar sayılmazdı.

Maiden'ı düşündükçe sertleşiyordum.

"Tanrılar," diye mırıldandım, bir elimi alnımda gezdirirken içimden kaba bir kahkaha yükseldi.

Bir ay önce aklımın ucundan bile geçmezdi. Bu mümkün bile olamazdı ve bunun onu gördüğüm şekilsiz beyaz elbiselerle ya da gerçekte neye benzediği hakkında hiçbir fikrim olmamasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Bu
olduğu *şeydi*. Bakir, el değmemiş bir Bakire ve gerçek bir Bakire'yi baştan çıkarmak ya da onunla birlikte olmak bana değildi. Tecrübe eksikliği yüzünden değil. Bu umurumda bile değildi. Zevk öğrenilebilirdi. Böyle bir şeye verilen değerdi. Onun bu kadar

Tüm varlığım onun bekaretine bağlıydı. *Bu* da ona öyle bakmamı bile engelliyordu.

Onun sembolize *ettiği şey*

buydu. Yükselmişler.

Oynadığı rolde tamamen istekli bir katılımcı olduğunu varsaymıştım. Bir şeyler varsaymamam gerektiğini bilmeliydim çünkü belli ki yanılmışım.

Gözlerim ince yarıklar halinde açıldı. Konu ona geldiğinde başka ne konuda yanılıyor olabileceğimi merak ettim. Yükselmişler hakkında ne bildiğini mesela. Ya da nasıl yaşadığı hakkında gerçekten ne düşündüğünü.

Başımı salladım, bunların hiçbirini düşünmek istemiyordum çünkü iyi bir yere götürmüyordu. Tıpkı altımda nasıl hissettiğini düşünmek gibi, yumuşak ve sıcak, iyi bir yere götürmüyordu. Yine de aletim buna katılmıyordu. Düşüncelerim ve anılarımla aynı gemideydi, sertleşti ve ucu sudan çıkarken hızla dolu ve çok hassas hissetti.

"Siktir," diye , diğer elimin parmakları küvetin bakır tarafına bastırırken avucumu yüzümde gezdirdim.

Elim yüzümden çekildi ve suyun altına düştü. Dokunuşuma nasıl içgüdüsel ve hevesli bir şekilde karşılık verdiğini düşünerek kendimi ereksiyonumun dibinden kavradım. Aldığım nefes çok sığdı. Bir şey isteme ve onu alma ihtimali öyle şaşırtmıştı ki, sanki böyle bir şey hiç aklına gelmemişti. Hiç mümkün olmamıştı. Belli ki ne isteyeceğini bilmediği için olmamıştı. Vücudunun ne için acı çektiğini kelimelere nasıl dökeceğini bilmiyordu.

Ama pelerinini çözdüğümde beklentiyle titremişti. Zihnimde, göğsünün tatlı kabarıklıklarının keskin bir şekilde yükseldiğini ve sıkı malzemeyi zorladığını, altındaki daha koyu teni ortaya çıkardığını, göğüslerinin uçlarının derin, pembe tonunun ince pelerinin arasından açıkça görülebildiğini görebiliyordum.

elbisesinin kumaşı. Bin yıl geçse de Maiden'ın böylesine görkemli göğüslere, yumuşak, güçlü kalçalara ve bıçak gibi keskin bir dile sahip olduğunu düşünemezdim.

Ham arzunun şimşeği geri döndü, içime çarptı. Tanrım, ben ne o kalçaların arasına ağzımı sokmak için neler vermezdim. Bir duş için yapacağımdan daha fazlasını çünkü bahse girerim tadı da kokusu kadar tatlıdır.

Eğer sözümüz kesilmeseydi, izin verilseydi ona bunu gösterirdim. Onu nasıl tadacağımı, ondan nasıl yudumlayacağımı düşünerek inledim.

Kan değil, o gür kalçaların arasında biriktiğini bildiğim nem.

İhtiyacımı gidermek için başka bir yol bulmalıyım.

şiddetle ya da bir başkasıyla - Masadonia'da istekli olanları bulmak kolaydı. Ama kendimi okşarken ikisi de bana cazip gelmedi.

Anılarımla kalmak cazip geldi. Odadaki o dakikalar

Hawke Flynn olmadığım zamanlar. Hakkımdaki her şeyin yalan olmadığı, karanlığın ve deliliğin gerçeğe dönüştüğü bir hayalete dönüşmediğim zaman. Sadece anı yaşıyordum, geçmişi ya da geleceği değil. Ve tanrılar aşkına, ben şu anda var olmamıştım... bununla hiç ilgilenmemiştim.

onlarca yıl.

Bunu bırakmak istesem aklımı kaçırmış olurum.

Kalmanın tehlikelerini fark etmemek için deli olmak gerekir.

Ama de ellerim sıkılaştı, düşüncelerim o odaya dönmek ve kendimi orada görmek için çok az çaba harcadı. Dut rengi dudaklarını ayırmış, yeşil gözleri arzuyla parlarken, ağzım göğsünün ucuna kapandığında, ipeğin çökmekte olan bir bariyer olduğu görüntüsünü canlandırmak için.

Elim pompalarken başım tekrar geriye düştü. Sesini duyabildiğime yemin edebilirdim - yumuşak kıvrımları kadar tahrik edici olan o şaşırtıcı, kesici ağzını. O kan taşı hançeri , bıçağı şilteden çekip çıkarışını. Nasıl yapılacağını biliyormuş gibi davranmıştı, bu da endişe verici olması gereken ancak tam tersi bir etki yaratan bir başka sürprizdi.

O sıkı, kıvrımlı his bir anda ortaya çıktı ve beni sertçe vurarak omurgamdan aşağıya doğru fırladı. Kalçalarım şaha kalktı ve taş zemine su sıçrattı. Boşalırken dişlerimi gıcırdattım, uyarılmanın yoğun dalgası, zevk içimde dalgalanırken nefesimin bir kısmını da beraberinde götürdü.

Derin nefes alarak orada uzandım, kalbim yavaş yavaş sakinleşmeye başladı. Kahretsin, uzun zamandır bu kadar hızlı ve sert boşalmamıştım.

Hatırlayabiliyorsam ne olayım.

Gözlerimi açıp donuk beyaz tavana baktım, vücudum küvetten çıkmayı bile deneyemeyecek kadar gevşemişti. Rahatlama kaslarımdaki gerginliği azaltmış, zihnimi sakinleştirmişti.

Ama bu sadece geçiciydi.

Bir başkasının sıcaklığının bana zevk vermesinden farklı değildi. Çünkü düşüncelerim çoktan , aynı saçmalıklara geri dönüyordu. Uyumaya çalıştığımda da tam olarak böyle oldu. Neden yatağa uzandım

Saatlerce, tam olarak şu anda yaptığım şeyi yaptım: sanki benim cevaplayamadığım şeyi cevaplayabilecekmiş gibi lanet olası tavana baktım.

Ama bu beni en son ne zaman bir boşalmanın mekanik hissettirmediğini hatırlamaya çalışmaktan alıkoymadı. Sadece ihtiyaç duyulduğunda bedenimin yapmak istediği bir şeydi. En son ne zaman sadece boşalmaktan başka bir şeymiş gibi hissetmemiştim? Çok kısa bir kaçış mı? Kan Tacı tehdidini tek başıma bitirebileceğimi düşünecek kadar aptalca davranıp Alındı mı? *Onunla* birlikteyken mi olmuştu? Elim suyun içinde bacağıma doğru kıvrıldı.

Anılarımı araştırırken bunun doğru olmasını istemedim. Seks Atlantisliler ve wolvenler için hem hiçbir şey hem de her şeydi. İnsanın kendini bir başkasıyla samimi bir şekilde paylaşması kutlanması gereken bir şeydi. Zevk yakınlıktan gelirdi, gerçek boşalmadan değil.

Ama Yükselmiş beni tutarken bu her türlü berbat hale gelmişti, değil mi? Karşılıklı şehvetin ifadesi olan bir şeyi alıp
bazen sevgi -hatta aşk- ve bunu korkulacak bir eyleme dönüştürmek. O soğuk, nemli kafeste geçirdiğim zamanın hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim. Kanımı benden çalarken, şişelere ve kadehlere, sonra da ağızlara boşaltırken vücudumda açtıkları sayısız kesik. Daha fazla Yükselmiş yaratmak için bir parçamı kullandıklarını biliyordum. O kaltak Kraliçe ve piç Kral izlerken *ısırıklar*, acımdan zevk alıyorlardı. Yoksa Kral öldürürken beni izlemeye zorluyordu, ama bir başkasına yapılabilecek her türlü iğrenç eylemi yapmadan önce değil? İçlerinden biri sonunda zavallı ruhun hayatına son verene kadar dönüp bana saldırmalarına izin verirdi. Buldukları yarı Atlantisliler ve savaştan sonra Solis'te kalan tam kanlılar vardı, o zamandan beri başka kafeslerde tuttukları
Ben daha doğmadan önce. Onlara yaptıkları şeyler. Hayatta kalmak için içmek kaldığım kan. Yoksa dokunuşlar mıydı? Zalimce başlayan ve sonra hiçbir uyarı olmadan şefkatli hale gelen okşamalar.

Kumral saçlı kaltağın görüntüsü zihnimde şekillendikçe bakır parmak uçlarımın altında ezilmeye başladı, neye benzediğini ne kadar unutmak de çünkü *bu* onun uzmanlık alanıydı.

Kraliçe Ileana.

Kan Kraliçesi.

Güzelliğin dış başka bir şey olmadığının canlı bir kanıtıydı çünkü o hepsinden daha kötüydü. Dokunuşu kazımaydı, keskin tırnakları

Etimi oyan ve sonra neredeyse sevgi dolu vuruşlara dönüşen, her zaman baştan çıkarıcı, her zaman çok... *etkili*.

Kanımı almaktan daha çok zevk aldığı şey buydu: Ben ona küfrederken ve beni bağlayan zincirlere karşı mücadele ederken, aklıma gelen her hakareti ona savururken vücudumun onun isteklerine boyun eğmesini izlemek. Hatta

Böyle bir zararı veren kişi olmaktan yorulduktan sonra ve diğerleri sadece Ileana'nın yerini alması gibi, onun kahkahalarını hâlâ duyuyordum; bir zamanlar Evaemon'un bahçelerinde asılı olan rüzgâr çanları gibi yumuşak ve tıngırtılıydı - eve döndüğümde kör bir öfkeyle parçaladığım, annemi korkutup babamı günlerce sessiz bıraktığım çanlar.

Elli yıl boyunca kim olduğuma dair parçalarım parça parça koparıldı. İntikam, öç alma vaadiyle hayatta kaldığım, kana susamışlığın eşiğinde her zaman aç olduğum elli yıl, ta ki kardeşimin benim için geldiği güne kadar. Onu zar zor tanıdım. Shea'yı zar zor tanıdım.

Ve artık kendimi tanımıyordum.

Bakışlarımı ellerime indirdiğimde onları gördüm. Onlarla ne yaptığımı gördüm. Bileklerim artık bağlı olmadıktan sonra yaptığım ilk eylem. İçimden bir ürperti geçti. Shea'nın bana ne yaptığını istemiyordum.

-Yükselmişlerle yaptığı pazarlık.

Ona ne yaptığımı düşünmek istemiyordum.

Ellerimi kaldırarak, geçmişte sayamayacağım kadar çok kez yalnız kaldığımda ve anılar yaptığımın aksine parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. Düşünceler gelmeyi bırakmadığında.

Zevk tek geçici kaçış değildi. Acı da vardı.

Ve eğer derim bir ölümlününki kadar kolay yara olsaydı, kollarım

Bir şeyler hissetmeye çalıştığım tüm zamanlara yol gösteren kaba bir harita-*hiçbir* şey *ama* o anıların canlandırdıkları.

Ne zevk ne de acı işe yaramıştı. Kurtarılmamdan sonraki yıllar ne pahasına olursa olsun unutmak için elimden gelen her şeyi yaptığım bir bulanıklık olsa da bunu biliyordum.

Parmaklarım başımın yanlarından kaydı. Onlara bir kez daha baktım ve bitmek bilmeyen kâbusları düşündüm. O uzun

içtiğim geceler. Kim olduğumu unutacak kadar sarhoş ya da kafam güzel olana kadar olgunlaşmamış haşhaş tohumlarını içtiğim daha da uzun günler. Ve

Sonrasında o karanlık yıllarda birlikte olduğum sayısız isimsiz ve yüzsüz beden. Atlantisli. Ölümlü. Kadınlar. Erkekler. Sadece kanıtlamak için becerdiklerim

Bana kimin dokunduğuna kendim karar verdim. Kime dokunduğuma. Kontrolün bende olduğunu. Bu eylemden hâlâ zevk alabileceğimi. Ama olsun, berbat bir haldeydim. Bunu kaç kez kanıtladığımın, neredeyse bir asır sonra şimdi yaptığım gibi ellerime kaç kez baktığımın ve etimi kesen zincirleri görmediğimin bir önemi yoktu.

Kieran ve diğerleri olmasaydı *hala* o kafa yapısında olurdum. Bana kim olduğumu ve *kim-ne-olmadığımı* hatırlatmak için ellerinden geleni yapmamış olsalardı. Kieran ağır işlerin çoğunu yapmıştı. Hâlâ yapmadıysa ne olayım. Ama beni . Beni karanlıktan çıkarıp tek bir amacı olan yeni bir hayata sürüklediler.

Kardeşimi kurtarmak için.

Ve ben böyle biri . Olduğum

tek şey.

Tam olarak ben değildim. Bir daha asla o olamayacaktım ama bu, ona en çok yaklaşabileceğim andı.

Artık kâbuslar beni sadece uykuda buluyordu ve o zamandan beri seksin kontrolle ya da kimseye -kendime bile- bir şey kanıtlamakla değil, kendimi bir başkasıyla paylaşmanın verdiği zevkle ilgili olduğu zamanlar olmuştu. Daha derin bir şeyle ilgili olduğu birkaç an.

Ama diğer zamanlar? Özellikleri hakkında net bir şey hatırlayamadığım pek çok kişi vardı. Çok fazla.

Bu farkındalığa eşlik eden bir gurur duygusu yoktu. Kendini beğenmiş bir tatmin ya da kibir yoktu. Çünkü doğruyu söylemek gerekirse, o karanlığı hala unutmamıştım. Öylece duruyordu. Perili. Tüm o salıvermeler kadar soğuktu.

Boş gibi.

OceanofPDF.com

MEVCUT III

Gözlerim kapalı, sırtımı yatak başlığına dayamış, Poppy'yi göğsüme yaslamış oturuyordum. Başının üst kısmı omzuma yaslanmış, kalçaları ve bacakları benimkilerin arasına girmişti. Kieran bir süre önce Hisa'nın Poppy için bulduğu soluk mavi bir slip ile geri dönmüştü. Bu kadar uzun sürmüştü çünkü beyaz olmayan bir şey aramak zorundaydı. Hisa muhtemelen bunun neden önemli olduğunu anlamamıştı ama Kieran, Poppy'nin Maiden'ın renginde uyanmasını istememişti.

Onun bana karşı olan ağırlığına odaklandım. Bu derin uykuda bile kalbimin atışını hissedebiliyor muydu? Bu durağanlıkta?

"Ben... Ben her şeyi sindirmekte çok zorlandım. Aptalca yakalanmama neden olan hatalar. Neler yaşadığımı. Shea. Sonrasında yaptıklarım. Bazen çok fazla şey hissediyordum; hem öfke hem de özgür olduğum için rahatlama. Ve bu yanlış hissettirdi. Suçluluk da vardı. Ve tüm bunlar o kadar her şeyi tüketiyordu ki başka hiçbir şey hissedemiyordum."

Elimi saçlarının üzerinde gezdirdim. "Bazen seks, uyuşturucu ve içki bu duyguları susturmuyordu. Anılar. İşte o zaman ben..." Sanki boğazım tıkanmış gibiydi. Kelimeler kifayetsiz kaldı.

Hayır, kelimeler beni yüzüstü bırakmamıştı. Hâlâ oradaydılar, dudaklarımı zorluyorlardı. Onları durduran şey... bunca yıl sonra bile duyduğum korkunç utançtı. Bana yaptıklarının ve başkalarına yapmaya zorlandığım şeylerin benim suçum olmadığını bilmeme rağmen. Bunu biliyordum.

Ama zihin, dostum... bunu görmezden gelmeyi severdi.

Yine de bu utancın bana ait olmadığını unutmazdım.

"Kazara oldu - acının her durdurabileceğini ilk kez fark ettim, tıpkı seks gibi," demek için kendimi zorladım. Beni duymasa bile bilmesine ihtiyacım vardı. Kendimi yüksek sesle söylerken duymaya ihtiyacım vardı. "Antrenman yapıyordum, kaslarımın kılıçla nasıl hızlı ve ayaklarımla nasıl daha da hızlı olacağımı yeniden öğrenmesini sağlıyordum, ama çok erkendi. Hâlâ çok derinlerde sıkışıp kalmıştım.

başını. Benimle birlikte çalışan Naill fark etmemiş olsa da ben o kadar hazır değildim."

Kuru, nefret dolu bir kahkaha beni terk etti. "Yapabildiğim kişilerden nasıl saklayacağımı iyi öğrendim. Bu yüzden ayağım kaydı ve o da göğsümü kesti. Derin değildi, ama o parlak, keskin acı beni düşündüğüm gibi kafese geri itmedi.

Onun yerine, her şeyi *susturdu*. Kafamdaki tüm o saçmalıkları atlatmamı sağlayacak kadar beni sersemletti. Düşünceleri durdurdu ve Tanrım, sadece bir dakikalığına orada olmamak, Malik'i ya da ne yaptığımı veya yapmadığımı düşünmemek... Sadece bir dakikalık sessizlik bile rahatlamak gibiydi. Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da. Çünkü sonrasında bir sakinlik hissi vardı. Berraklık."

İçimden bir titreme geçti. "Bazen bir bıçak kullandım. Diğer zamanlarda dişlerimi." Çenem çalıştı. "Kırmızıyı gördüğüm an rahatladım. Berraklık. Ve seks yapmaktan çok daha az çaba gerektirdi." Başımı sallarken sert bir kahkaha daha attım. "Ama şu var ki, Poppy? Uzun sürmedi. Bu sadece başka bir kaçıştı. Ama artık başkasının canımı yakması yerine ben kendi canımı yakıyordum. Bunu hemen fark edeceğimi sanırdın, ama içimi dökmem gerekti. Konuşmak. Kulağa klişe geldiğini biliyorum ama gerçek bu. Çünkü bu farklı bir şekilde acı verici olsa da, tüm o iğrenç şeyleri kelimelere dökmenin verdiği rahatlama gerçekten uzun sürdü."

Ve gerçekten de öyleydi.

Elbette konuşmak mucizevi bir çözüm olmamıştı. Bu boku konuşmak zaman aldı. Bir sürü yeniden yönlendirme. Dürüst olmak gerekiyordu, ki içimde tutuşmayı bekleyen bir fırtına olsa bile doğal tepki iyi olduğumu söylemek olduğunda bu her zaman kolay değildi.

Dudaklarımı başının üstünde gezdirdim. "Kimse bunların hiçbirini bilmiyor - her şeyden kaçmak için neler yaptığımı." Boğazım . "Kieran hariç. O biliyor. Bağlanma konusunda başka seçeneği yoktu." Ve işte kabul etmem gereken asıl berbat şey geldi. "Kendime yaptığım şey onu zayıflatıyordu. Ona ne yaptığını görmenin beni kendime getirmeye yeteceğini düşünürsünüz ama yetmedi. Kafamın içinde çok kaybolmuştum ama bunun beni ne kadar bencilleştirdiğini bilemeyecek kadar da kaybolmamıştım."

"Bencil değildin, Cas. Acı çekiyordun."

Kollarım refleks olarak Poppy'ye sarılırken içimden kesik kesik bir nefes geçti.

"Lütfen, bana bunu şimdi bildiğini söyle."

Gözlerimi açarak Poppy'nin ellerinden birini tutan ele baktım, ona bu şekilde dokunabileceğine geri dönülmez bir şekilde güvenebileceğim tek kişiye ait olan ele; ben üzerimdeki kan ve teri aceleyle temizlerken, o en savunmasız halindeyken yanında kalmaya devam eden ele. "Güveniyorum."

"Gerçekten mi?"

Bir nefes daha alarak başımı Kieran'ın oturduğu, omzunu omzuma dayadığı yere çevirdim. Çok ciddi görünüyordu. "Bazen bunu unutuyorum ama yapıyorum."

"Unutmak sorun değil," dedi, bakışları benimkileri ararken. "Daha sonra hatırladığın sürece."

Dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. "Evet, biliyorum." Yutkundum. "Keşke sana bunu yaşatmasaydım."

"Keşke bunların yaşamak zorunda kalmasaydın," diye karşılık verdi. "Yine de hiçbir şeyi değiştiremeyiz."

"Hayır, yapamayız."

Kieran bakışlarımı tuttu, sonra Poppy'ye baktı. "Shea hakkındaki gerçeği biliyor mu?"

Başımı salladım.

"Ona hiç söyleyecek misin?" diye sordu.

"Söyleyeceğim."

"Seni yargılamayacak." Bakışları benimkilerle buluşmak için yükselirken başparmağını parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi. "Anlayacak biri varsa, sanırım o da o olacaktır."

"Biliyorum." Başımı duvara yasladım. "Sadece... bunu öğrenmesi için uyanık olması gerekiyor."

Kieran bir an sessiz kaldı. "Kırmızı İnci'de onunla birlikte olduğuna hâlâ inanamıyorum." Sessizce güldü. "Beni şok etti."

"Sen ben de."

Sırıttı ve odanın içine biraz sessizlik sızdı. Önceki gibi kötü değildi. Kieran buradayken biraz daha rahattım, herkesin Poppy'ye zaman tanımak için elinden geleni yaptığını biliyordum.

Zaman.

Bu bana Kırmızı İnci'den sonra planlarımın nasıl harekete geçmeye başladığını düşündürdü.

Aklıma Kırmızı İnci'deki toplantının ardından olanlar geldi. Ölmek zorunda kalan o iyi adamı düşündüm. Katledilen masumları. Cezalandırılması gereken kötüleri.

Ve bir Bakire'nin cesareti.

OceanofPDF.com

BOŞ BAHÇE

Bakire önceki gece bahçeye çıkmamıştı, bu sabah ben antrenman yaparken de gölgeli oyuklara girmemişti. Şüphesiz gece geç saatlerde yaşadığı maceralar yokluğunu açıklıyordu. Kim olduğunu bildiğimi fark etmemişti ama benden uzak durmak için elinden geleni yapacağını düşündüm.

Ancak bu durum yakında değişecekti, hatta çoktan değişmiş olmalıydı.

Ancak Jericho'dan gün batımından hemen önce bahçeye gelmediği haberini alınca planlarımız ertelendi.

Onu bahçeye gitmekten alıkoyan neydi?

Kaleye döndüğünde yakalanmış mıydı? Hiç sanmıyorum. Jansen onu daha önce gördüğümde bundan bahsetmemişti. Eğer Bakire'nin başı belaya girmişse bunu duymuş ve bana iletmiş olmalıydı.

Dikkatimi kadim söğütten ayırdım. Bu lanet şey beni büyülüyordu. Atlantia'da hatırlayabildiğim kadarıyla bu ağaçlardan hiç yoktu. Kalenin iç duvarında yürüyüp aşağıdaki araziyi tararken yıldızlar gökyüzünü kaplamıştı.

Sabırsızlık cildimi açlık kadar gerginleştirdi. Bahçe bomboştu ve öyle de olmamalıydı. Tek yaşam belirtisi ahırların yakınındaki avludaydı ve Teğmen Smyth şu anda bir grup muhafızı cilasız botlar gibi önemsiz bir şey yüzünden azarlıyordu. Sanki Craven ya da başka bir düşman birinin ayakkabısını fark edecekmiş gibi.

Dikkatim Komutan Jansen'in omuzlarına örtülmüş beyaz örtüye kaydı. Birkaç Kraliyet Muhafızıyla birlikte salonlardan birinin dışında duruyordu. Kapılar açıktı, parlak ışık dışarıya vuruyordu. Duvardan, bir araya toplanmış hizmetkâr gruplarını görebiliyordum. Bu sık gördüğüm bir şey değildi. Teerman'lar hizmetkârları söz konusu olduğunda talepkârlıklarıyla ün salmışlardı. Eğer biri aktif olarak meşgul değilse, meşgulmüş gibi görünmeyi bilirlerdi.

Hiçbiri öylece durmadı. Bir

şey .

Uzun boylu, siyah saçlı bir figür salondan dışarı çıktı, tamamen siyah giyinmişti. Erkeğin solgun, yakışıklı yüz hatlarını bir kez daha gözden geçirirken gözlerim kısıldı. Bu Lord hakkında pek bir şey bilmiyordum ama adını biliyordum.

Lord Mazeen.

Ve yalnız değildi.

Aynı derecede siyah saçlı Düşes Jacinda Teerman, camgöbeği mavisi bir elbise giymiş olarak onun yanında yürüyordu. Yükselmiş güzeldi, bunu kimse inkâr edemezdi ve gülümsediğinde neredeyse ölümlü gibi görünüyordu. Yaşıyor.

Merhametliydi. Numara yapmakta çoğundan daha iyiydi. Neredeyse Kan Kraliçeleri kadar iyiydi ama gözleri diğerleri kadar soğuk ve ruhsuzdu. Üç Kraliyet Muhafızı onları takip etti.

Düşes ve Lord Mazeen kapının yanındaki gruba ulaşırken ben de duvarın gölgesinde kalarak iç basamaklardan indim. Jansen ve diğerleri selam verdiler, ilkinin hareketleri sertti. Sırıttım ve ana kattaki geçitte geniş bir sütunun arkasına geçtim. Onları duymak için çok yaklaşmama gerek yoktu.

"Tüm araziyi aradık, Majesteleri. Majesteleri gibi talep edildi," dedi Komutan Jansen ben serin taşa yaslanırken. "Bir İnişçiye ya da herhangi bir türden davetsiz misafire dair hiçbir işaret bulamadık."

Bir Descenter mı arıyorlardı? Jericho'nun görülmediğini biliyordum. Öyle bir şey olsaydı beni uyarırdı.

Lord geri çekilirken Düşes, "Burada biri olmalı," dedi, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. "O boyun kendi kendine kırılmadı."

Lord onun arkasında kısık bir kahkaha attı.

"Sanmıyorum," diye cevap verdi Jansen, ses tonu tamamen kibarlık ve profesyonellikten ibaretti. "Ama kimse bir şey görmemiş. Ana katta olanları bir kez daha sorgulayacağız ama cevaplarının değişeceğini sanmıyorum."

"İnenler vahşi oldukları kadar zekidirler de Komutan Jansen. Bunu siz de biliyorsunuz." Başını kaldırıp Komutan'a baktı, ellerini karnında . "Şu anda aramızda, muhafızlarımız olarak ya da evimizde çalışıyor olabilirler."

Kesinlikle yapabilirlerdi. Saldırdılar da. Yine de kimden dair hiçbir fikrim yoktu, ne de bir İnen'in bir ölümlü olduğunu varsaydığım birine neden saldırdığına dair.

Yükselmişlerin iddia ettiklerinin ya da inanmaktan hoşlandıklarının aksine, her ne kadar tüm komplolarından ve hilelerinden haberdar olmasam da, Yükselmişlere yakın olanlar da dahil olmak üzere başkalarına sık sık saldırmazlardı.

"Ve eğer , onları keşfedeceğiz," diye güvence verdi Komutan, o kadar içtendi ki neredeyse ona inanacaktım. "Ama bir İnen'in
bu saldırıdan sorumludur."

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi Düşes, Teğmen Smyth avluyu geçip onlara katılırken kaşları çatılmıştı.

"Sen...?" Komutan Jansen boğazını temizledi, sorması sormaya isteksiz görünüyordu. Ne kadar mükemmel bir . "Cesedi gördünüz mü majesteleri? Ya da durumunu duydunuz mu?"

"Cesedini kısa bir süre gördüm." Başını eğdi ve kıvırcık kuzguni saçları bir omzunun üzerinden döküldü. "Artık bu alemde olmadığını bilecek kadar uzun bir süre."

Jansen, "Boğazında delinme yaraları vardı," diye paylaştı. "Derin yaralar."

Düşes şok taklidi yaparken vücudumdaki her kas kaskatı kesildi ve kadının boğazında ısırık izleri varsa kesinlikle o nefesi taklit ediyordu. Kırık boyun şimdi mantıklı geliyordu. Muhtemelen kadının kanı çekilmiş ve daha önce öldüğünden emin olmak için boynu kırılmıştı.
Craven'ı kale duvarlarının içinde döndürdü.

"Bu haberi sizinle paylaşan kişi olduğum için üzgünüm," dedi Jansen, cesedi ne kadar kısa bir süre görmüş olursa olsun bunu kaçırmasının mümkün olmadığını çok iyi biliyordu. "Bir İnen'in bir ölümlünün kanını emmek için hiçbir nedeni olamaz."

"Hayır, cesetleri ağaçlara asıyorlar," diye konuştu Lord Mazeen. "Dün gece bir noktada onlardan Lord Preston'a yaptığı gibi."

bir gülümsemeyle kıvrıldı. Demek güneş onu yakalamadan önce bulunmuş. Bu bana vahşi bir tatmin verdi.

Teğmen Smyth, "Ama bu, başka birini suçluymuş gibi gösteremeyecekleri anlamına gelmez," diyerek adamın ne kadar embesil olduğunu kanıtladı.

Jansen kuru bir sesle, "Birisi elinde buz kıracağı ya da başka küçük, sivri bir cisimle etrafta dolaşmıyorsa, bu pek olası değil," diye cevap verdi.

Teğmen Smyth ofladı. "Sadece imkansız olmadığını söylüyorum."

Düşes Jansen'e öyle uzun süre baktı ki göğsümde bir kuşku ama ifadesi yumuşadı. "Hayır, değil ama pek olası değil. Bu da bize sadece bir şüpheli bırakıyor."

Onlar mı?

"Bir Atlantisli," diye tahmin etti Smyth - yine yanlış.

Çünkü *benim* kıçım dışında hiçbir tam kan Atlantisli kalenin yakınında bile dolaşmıyordu. Bunun yanı sıra, ölümlülerden içebiliyorduk ve bazen ateşli, tutkulu anlarda oluyordu ama ölümlü kanı bize besin sağlamıyordu. Aradığımız bir şey değildi.

"Karanlık Olan," diye fısıldadı Düşes. Oh,

hadi ama.

Jansen'in ifadesi duygudan yoksundu, "Bölgeyi bir kez daha kontrol edeceğiz, Majesteleri," dedi. Smyth'e döndü. "Rise ve Şehir Muhafızlarını Karanlık Olan'ın Masadonia'ya geldiğine dair herhangi bir işaret ya da kanıt olup olmadığına bakmaları için uyarın."

Teğmen Smyth başını salladı, ardından Düşes ve Lord'u selamladıktan aceleyle bu işi yapmaya koyuldu. Adam, topal bacaklarının onu taşıyabileceği kadar hızlı yürüyordu, Yükselmiş'in emirlerini yerine getirmek için fazlasıyla hevesliydi.

Masum insanların kaçınılmaz olarak hiçbir şekilde katılmadıkları ya da bilgi sahibi olmadıkları suçlarla itham edilmelerine yol açacak bariz ve yaygın yanlışları görmezden gelmekten çok mutluydu. Çünkü Yükselmişlerin tam olarak ne olduğunu biliyordu. Gerçek doğalarını Kraliyet Muhafızlarının üst saklamazlardı. Bunu başkentteki tutsaklık dönemimde öğrenmiştim.

Ne de olsa, Kraliyet Muhafızları'nın içindekiler genellikle Yükselmişler onları tükettiğinde cesetlerden kurtulur ve onları şehir surlarının dışında Craven'dönüşmeye bırakırlardı.

Ama suçlarını İnişçiler, Karanlık Olan ve Atlantislilerin üzerine atarak bu şekilde ediyorlardı. İnsanlara korkacakları bir şey verdiler, böylece *onlara* çok yakından bakmadılar. Smyth Yükseliş'e tırmanırken ona baktım. Yükselmişlerin aldatmacasına yardım eden ölümlüler, şeytani pisliklerin eşsiz bir türüydü.

Düşes, Jansen'e "Böyle bir şeyin bir daha yaşanmayacağından emin olmalıyız," dedi ve etrafını saran diğer muhafızlara rol yaptı

Komutan. Gerçeğin farkında olmayanlar. Umarım aynı konuşmayı diğer Yükselmişlerle de yapardı, çünkü onlardan biri kadının hayatına son vermişti. "Yaklaşan Ayin için güvenli olmalı. Ama en önemlisi, Bakire için güvenli olmalı."

The Maiden.

Sertleştim.

"Elbette. O çok önemli," diye yanıtladı Jansen, bu kez dürüstçe konuşarak. "Onun güvenliği her zaman her şeyden önemlidir."

Ancak hiçbiri, hatta Jansen bile, onun dün gece zarara ne kadar yaklaştığını fark etmemişti.

Sonra yolları ayrıldı, Jansen başını hafifçe bana doğru çevirdi. Ya varlığımı hissetti ya da beni gördü. Teerman Kalesi'nin içinde kaybolmadan önce dudaklarını hafifçe yukarı doğru çevirdi.

Düşes Teerman ve Lord Mazeen ters yönde ilerleyerek Radiant Row'a açılan kapılara doğru gittiler. Gölgelerin arasında saklı kaldığım noktaya yaklaştıklarında ne onlar ne de muhafızları beni fark etti.

Tekrar sertleştim.

Bakışlarım Lord'a sabitlendi ve o geçerken daraldı. Yükselmişlerin çoğu aynı kokuya sahipti ama Lord Mazeen bu gece farklı kokuyordu. Genelde sahip oldukları o bayat-tatlı kokunun altında bir miktar yasemin, demir ve... başka bir şey vardı. Elimin kılıcımın kabzasında sıkılaşmasına neden olan şey ondan aldığım çiçek kokusu ya da hafif kan izi değildi ve az önce konuştukları şeyi göz önüne alırsak öyle olmalıydı. Burun deliklerimin açılmasına ve göğsümden alçak bir hırıltının yükselmesine neden olan daha tatlı, hafif toprak kokusuydu. Onun kokusunu üzerinde taşıyordu.

The Maiden's.

Tanrı'nın gecenin içinde kayboluşunu izlerken solumdan yumuşak, hızlı ayak sesleri geldi.

"Hawke?" diye yumuşak bir ses geldi. "Sen misin?"

Dikkatimi Lord'u son gördüğüm yerden çekerek Britta'nın duvar boyunca ilerlediğini görmek için döndüm.

"İyi gizlendiğimi sanıyordum," diye cevap verdim.

"Sensin," dedi kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturarak. "Seni gördüm." Yuvarlak çenesini ikinci kattaki pencerelerden birine doğru eğdi. "Bir merhaba diyeyim dedim."

Sinirimi bastırarak, kokusu bana ulaştığında gülümsedim. Ekşiydi. Limonlu. Yaklaştığında bakışlarım onun söğüt gibi gövdesinde gezindi. Dün gece onun olmadığını nasıl olup da hemen fark etmediğimi anlayamadım. Muhtemelen beslenme ihtiyacımdan kaynaklanıyordu. Çok uzun süre kaldığımızda duyularımız zayıflıyordu, ama kahretsin. Britta güzeldi, ama onun gibi bir şey değildi.

Maiden.

"Bu gece bir şey mi oldu?" Bu kesintiyi kendi yararıma kullanarak sordum.

Başını sallarken birkaç keten buklesi kasketinin kenarlarından aşağıya doğru sıçradı. "Bir ölüm oldu." Bir eli ince boğazına gitti. "Bir... bir cinayet."

"Ben de öyle duydum." Kapılara baktım. Lord ve Düşes çoktan gitmişti. "Bir hizmetçi miydi?"

"Hayır. Malessa Axton'dı." Britta sesini alçalttı *ve* neredeyse aynı nefesleri paylaşacağımız kadar yaklaştı. Ne kadar sessiz konuştuğu düşünüldüğünde, ikincisinin söyledikleriyle pek ilgisi yoktu. "Tüccarlardan birinin dul eşi ve Leydi Isherwood'a oldukça yakın."

"Leydi ile birlikte mi geldi?"

Britta başını iki yana sallayarak eğildi ve göğsü koluma değdi. "Bildiğim kadarıyla Leydi Isherwood bu gece burada değil." Peygamber çiçeği mavisi gözleriyle bana bakarken başını geriye eğdi. "Bayan Axton yalnızdı..."

Sözünü kesme şekli bana söylediğinden daha fazlasını bildiğini gösterdi. Ama yine de Britta her zaman her konuda çok şey bilirdi.

Maiden hariç.

Britta'ya onu sorduğumda paylaşacak çok az bilgisi vardı.
Bunun diğer insanlardan bir farkı yoktu, ama Maiden Britta'nın pelerinini nasıl ele geçirmişti?

Bedenimi ona doğru eğdim ve kolum göğsünde gezinirken nefesinin nasıl sıkıştığını fark ettim. Çenemi eğdim ve kirpiklerinin aşağıya doğru süzülüşünü izledim. "Bir Descenter'ın hatalı olduğunu duydum."

"Bundan emin değilim." Boğazındaki elini indirdi. Parmakları hizmetkârların giydiği bordo üniformanın yakasına dolandı.

"Yalnız olmadığı için mi?" Bastırdım.

"Hayır." Diğer eliyle uzanarak, kolumun kayışını sabitledi.
Alt dudağını dişlerinin arasına alırken düzeltilmesi gerekmeyen baldric. Kirpikleri kalktı. Küçük çapkın. "Oturma odalarından birinde bir Lord'la birlikte olduğunu duydum." Parmağı göğsümden geçen kayışta oyalandı. "Bulunduğu oda. Boynu kırılmıştı."

"Ve kanı çekildi mi?"

Sivri burnu kırıştı. "Bunu duymamıştım. Sadece boynu hakkında." Yutkunarak elini geri çekti. "Kanı mı akıtılmış?"

"Ben de öyle duydum ama da olabilirim," diye ekledim, onu rahatsız istemeyerek. "Hangi Lord'la birlikte olduğunu biliyor musun?"

"Lord Mazeen," diye cevap verdi.

Bir nefes aldım. "Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum." Tüm söylediğim buydu. Ona detaylandırma fırsatı vererek sustum.

Britta aldı. "O... çok arkadaş canlısı olabiliyor," dedi çekingen ve temkinli bir şekilde. Hizmetkârlar, hatta kendisi bile, Yükselmişler hakkında kötü konuşulmaması gerektiğini iyi biliyordu. Boğazı bir kez daha yutkunmaya çalıştı. "Bazıları biraz fazla arkadaş canlısı diyebilir."

Maiden gibi kokmasını daha da az sevdim. "Bu konuda kişisel bir deneyiminiz var mı?"

"O yakınımdayken çok meşgul olduğumdan emin olma ."

"Akıllı kız," dedim ve o da bana sırıttı. "Sık sık şatoya gelir mi?"

Bir omzunu kaldırdı. "Diğerlerinden daha fazla değil ama genellikle Dük'le birlikte olur. Onlar iyi arkadaşlar."

Duke Dorian Teerman.

O Yükselmiş yarı hayaletti. Onu nadiren görürdüm.

Britta'ya Lord Mazeen'in Bakire'yle fazla samimi olup olmadığını açıkça soramadım. "Peki aynı ilgiyi şatodaki diğer kişilere de gösteriyor mu? Düşes'e? Bekleyen hanımlar ya da lordlar...?"

"Bilmiyorum ama temas ederse etsin kişisel alan konusunda çok az farkındalığı var gibi görünüyor," dedi, başını belirgin bir şekilde sallarken gülümsemesi gerildi. Güzel mavi gözleri bir kez daha benimkilerle buluştu. "Yakında Kırmızı İnci'yi ziyaret edecek misiniz?"

Gülümsemem biraz daha samimiydi. "Belki de."

"Güzel." Omzunun üzerinden bakarak geri çekildi. "Sana göz kulak olacağım. İyi akşamlar."

"İyi akşamlar," diye mırıldandım, onun şatoya geri dönüşünü izledikten sonra bakışlarımı kapıya çevirdim, yakın zamanda Kırmızı İnci'ye dönmeye hiç niyetim yoktu.

Ya da Britta'ya göz kulak olmak.

Bu da pek mantıklı değildi. Britta iyi vakit geçiren biriydi ve bazen, bu gece olduğu gibi, sohbeti işe yarıyordu. Ama bu tür bir iyi vakit geçirme fikri beni... ilgisiz bıraktı.

Bakışlarım bahçe duvarına kaydı, Kız'ın bu gece orada gerekiyordu. Şimdi neden orada olmadığını biliyordum.

Ama muhtemelen Axton denen kadının başına gelenlerden sorumlu olan Lord'un neden Bakire koktuğunu bilmiyordum.

OceanofPDF.com

BİTTİ

"Tamamdır."

Yükselişin tepesinde, Kan Ormanı'nın ay ışığıyla ıslanmış kıpkırmızı yapraklarına bakarak durdum. Emirlerim doğrultusunda gerçekleşen bir başka ölümü öğrendiğimde ne memnuniyet ne de rahatlama hissettim. Sadece kararlılık hissettim.

"?" Ben sordum.

"Keal."

Jansen'in ses tonu ve gardiyanın adını çiğneyip tükürme şekli ensemin gerilmesine neden oldu. "Ne oldu?"

Dönüşen sertçe nefes verdi. "Planlar değişti mi?"

Omzumun üzerinden bakarken kaşlarım birbirine çarptı. "Ne demek istiyorsun?"

Komutan birkaç adım arkamda durdu ama gözlerini şehirden ayırmadı. "Hatırladığım kadarıyla planlar Maiden'ın kişisel muhafızları arasında bir pozisyon açmaktı. Bakire'yi ele geçirmeye çalışmak değil. Onunla hiçbir temas olmayacaktı."

Orospu çocuğu.

Boynumu önce sola sonra sağa doğru uzattım. "Bu doğru olurdu."

Vücudunu yaklaştırırken bir duraksama oldu, Rise'daki diğerlerinin farkındaydı. "Onu almaya çalıştı."

Öfke kanımı o kadar hızlı ısıttı ki ne dediğini tam olarak anlamam bir anımı aldı. Jericho onu almaya *çalışmıştı*. "Başarısız mı oldu?"

"Karşı koydu."

Buzşok öfkemin bir kısmını yatıştırırken başımı ona çevirdim. "Açıkla."

"Onu kesti. Ardında bıraktığı kan miktarına bakılırsa onu iyi yakalamış. Kalede güvenle kalmasının tek nedeni

karşı koydu. Eğer karşı koymasaydı, muhafızlar onu almasını engellemek için zamanında gelemezlerdi." Bakışları kısa süreliğine benimkilerle buluştu. "Ya da onun daha fazla
zarar verir."

Tamamen hareketsiz kaldım. İçimdeki her şey. "Ona zarar mı verdi?"

"Ona vurdu." Jansen gözlerini kaçırdı ve o noktada onu görmeyi bıraktım. "Kieran ona işaret etmeseydi muhtemelen tekrar yapacaktı."

İçimde buzbir öfke seli yükselirken karanlık çöktü. Jericho, o orospu çocuğu, kelimenin tam anlamıyla tek bir işi vardı: Onun korumalarından birini öldürmek ve bunu kimseye görünmeden yapmak. Bakire ile etkileşime girmeyecekti. Ona dokunmaması konusunda uyarılmıştı. Ona zarar vermemesi için.

"Beni koru." Döndüm ve yürümeye başladım. "İlgilenmem gereken bir şey var."

Jansen peşimdeydi, sesini alçak tutuyordu. "Hawke-"

Bakışlarını karşılayacak kadar uzun süre durdum.

Her ne gördüyse kısa kesmesine neden oldu. Başını salladı. "Ben seni korurum."

Başka bir şey söylemeden Yükseliş'ten ayrıldım ve kapılardan birinin yanına indim. Birkaç muhafız yakınlarda oyalanıyordu ama asılı duran pelerinlerden birini aldığımda hiçbiri bana bakmadı. Onu takarken, en son kimin ya da kaç kişinin taktığını umursamadım. Kapüşonu kaldırdım ve hızla karanlığın içine karıştım.
Rise'ın gölgesinde yaşayanlar.

Jericho'nun tam olarak nerede bildiğimden, hiç vakit kaybetmeden Aşağı Mahalle'nin duman ve lağım dolu sokaklarını geçtim, kan sporları ve vahşi müşterileriyle bilinen bir kumarhane olan Üç Çakal'a yaklaştıkça her adımda öfkem artıyordu.

Gördükleri en vahşi patron olmak üzereydim.

Bir gölge duvarlardan sıyrılarak kaldırımdaki baygın bir adamın yanından sessizce geçti. Kieran, penceresiz girişi çerçeveleyen fenerlerin loş ışığında bana yaklaştı, donuk kahverengi bir pantolon ve halktan birinin yıpranmış ceketini giymişti, kasketi yüz hatlarını gizlemek için aşağı doğru çekilmişti. "Sorumsuzca ve pervasızca bir şey yapmak istediğini biliyorum ama onu öldüremezsin," dedi. Selamlaşma yoktu. Soru sormaya gerek yoktu. Neden burada olduğumu biliyordu.

"Onu öldürmeyeceğim," diye cevap verdim. "Sadece onu öldüreceğim."

Kieran yanımdan geçerek beni engelledi. "Bu da aynı şey."

"Hayır, öyle değil. Birini öldürmek, bunun bir kaza olabileceği anlamına gelir. Yapmak üzere olduğum şey tamamen kasıtlı olacak."

"Öfkeni anlıyorum. Anlıyorum-"

"Anladığını sanmıyorum." Yanından geçip gitmeye başladım ama Kieran elini omzuma koyarak beni durdurdu. Eline baktım ve sonra bakışlarımı onunkilere çevirdim. "*Gerçekten* bildiğini sanmıyorum."

"Dinlemedi ve çizgiyi çok aştı. Ben de çok kızgınım." Soluk mavi gözleri kasketinin siperliğinin altından parladı. "Ama onu öldüremezsin, öldüremezsin ya da hayata döndüremezsin."

Göğsümden bir uyarı gümbürtüsü yükseldi. "Canım ne onu yaparım," diye homurdandım, Kieran'ın üzerine yürüdüm ve kolunu bükmeye zorladım. "Ben onun lanet olası Prensiyim ve o bana itaatsizlik etti."

"Oh, yani *şimdi* bu unvanın sahibi olduğunu mu iddia ediyorsun?" Kieran karşı çıktı, sesi benimki kadar alçaktı. "Bunun tüm sorumluluklarını taşıyor musun? Güzel. Tam zamanında. Ailen ve Atlantia sevinecek. Alastir büyük ihtimalle mutluluktan altına kaçıracak, falan filan, ama sen oraya sadece onun Prensi olarak gitmeyeceksin. Oraya Atlantia'nın Prensi olarak gideceksin, hepimizi yöneten Prens olarak."

Kolunu bir kenara attım. "Burada onu savunduğuna inanamıyorum."

"O katlanamadığımı çok iyi biliyorsun, ama bu benimle ilgili değil. Bu seninle ilgili değil," diye karşılık verdi.

"O zaman bana bunun ne hakkında anlatın çünkü şu anda dünya benim oyun alanım."

"Sizin emirleriniz doğrultusunda hareket ediyordu ve evet, onu almaya çalışmaması gerekiyordu." Onun iyiliğini düşünmeden tekrar omzumu sıktı. "Ama sence bu işi hızlandırmaya çalışmasında bir sakınca gören olur mu? Aptalca bir girişim *olsa* bile?"

"Tek neden bu değil," diye tükürdüm. "Sen de oradaydın."

"Öyleydim." Omzumdaki tutuşu sıkılaştı. "Onun ne yaptığını gördüm. Ne yaptığını gördüm. Onu öyle derinden yaraladı ki, eğer ölümlü olsaydı öldü."

Başımı eğdim. "Onun kesilmesi umurumda mı sanıyorsun? Ona zarar görmeyeceğini söyledim."

"Biliyorum ve bunun için onu çoktan patakladım. Ama onunla birlikte olanların, seninle birlikte Solis'e gelen ve senin için hayatlarını tehlikeye atanların, Prenslerinin ölümünü görmeyi nasıl karşılayacaklarını düşünüyorsun?
eller?"

"Kardeşim için hayatlarını tehlikeye atıyorlar," diye öfkelendim.

"Bir fark var mı?"

Zihnimde vardı.

Kieran şapkasının kenarı pelerinimin kapüşonuna değene kadar eğildi. "Orada kimse onun Bakire'ye vurmasını umursamayacaktır. Doğru ya da yanlış, onu bir insan olarak görmüyorlar. Ona baktıklarında tek gördükleri Yükselmişler'in bir sembolü, soylarından pek çok kişiyi öldüren ve İnsanların soyu neredeyse tükenmek üzere. Bu hepsinin onun yaptıklarını kabul ettiği anlamına gelmiyor ama oraya girip en büyük ailelerden birinin soyundan gelen bir wolven'ı öldürürseniz ne olacağını düşünmeniz gerekir."

Sertçe nefes aldım, söylediklerinin bir kısmı öfke sisini yarmıştı.

"Seni bu kadar şeyin ne olduğunu biliyorum. Onu yakalamaya çalıştığı için değil," diye tekrarladı Kieran omzumu sıkarak. "*Biliyorum*."

Aldığım bir sonraki nefes çok sığdı. Bir kadına zarar verme fikri beni tiksindiriyordu; ancak Yükselmişler söz konusu olduğunda bile bazen talihsiz bir zorunluluk oluyordu. Yine de Kieran, Blood Crown'un beni tutarken bana yaptırdıklarının çoğunu biliyordu. Çoğunu ben birindeyken benden öğrenmişti. Almaya hayatları, yavaşça ve acıyla sonlandırmak zorunda kaldıklarımı biliyordu. Midem çalkalandı.

Bir adım geri çekildim ve kabaca nefes verdim. Kieran haklıydı. Diğerlerinin hiçbiri, Maiden'ı almaya kalkıştığı için aptal wolven'ı katledecek kadar öfkeli olmamı beklemiyordu. Ayrıca onu nasıl gördükleri konusunda da haklıydı.

Tıpkı benim yaptığım gibi.

Yükselmişler için bir sembol, hepimizin yaşadığı ve hala yaşamakta olduğumuz kan dökme ve kayıpların bir hatırlatıcısı. Onunla Kırmızı İnci'de geçirdiğim zaman bunu değiştirmedi. Maiden'ın zevk almak istemesi de değiştirmedi. Hiçbir şey değişmemişti.

"Seviye mi?" Kieran sordu.

Başımı salladım. "Teşekkür

ederim."

"Bana teşekkür gereken hiçbir şey yapmadım," dedi.

"Doğru değil." Bakışlarına karşılık verdim. "Her şeyi yaptın. Her zamanki gibi."

OceanofPDF.com

HAK ETTİ

Öfkemi bir nebze kontrol altına alarak, iki adamın kanlı ve kırıklı bir şekilde dövüştüğü ringi dolduranların arasından geçtim ve arka odalardan birine yöneldim. Çalışan kızlardan hiçbiri bize elini uzatmadı.
kimse bizi durdurmaya çalışmadı. Yürüme şeklimden ya da Kieran'ın yüzündeki ifadeden kaynaklanmış olabilir. Her neyse, herkes bizi görmezden geldi.

Dar bir salona girdiğimizde, muhtemelen hatırlamayacakları bir zevkle sarhoş olan erkeklerin, kumar oynanan odaların ve taşıması yasak olanlara çeşitli silahların satıldığı odaların yanından geçtik. Erkekler ve kadınlar bu arka alanlarda yaşam ve ölüm verildi.

Koridorun sonunda kapalı bir kapıya ulaştım ve elimi ortasına . Kapı duvara çarparak açıldı.

Birkaç adam hemen sandalyelerinden fırladı. Onları hızlıca taradım. Jericho'yla birlikte seyahat eden iki wolven, biri kahverengi saçlı Rolf. İki İnişçi: bir yarı Atlantisli ve sarı saçlı bir ölümlü.
Kieran kapıyı arkamızdan kapatırken bakışlarım Jericho'ya takıldı.

Jericho ayağa kalktı, belden yukarısı çıplaktı. Yanında kıpkırmızı lekeli bir bez tutuyordu. Masanın üzerinde yarısı boş bir viski şişesi ve birkaç bardak duruyordu.

Ben ilerlerken Jericho'nun beti benzi attı. "Cas-"

Kolunu tuttum ve Kieran'ın bana Üç Çakal'ın dışında söylediklerini zihnimde tekrarlarken yanından çektim. Onu *öldürme*. Onu *öldürmeyin*. Onu *hayata döndürme*. Yırtık yaraya kısa bir göz attım. Dudaklarım memnun bir gülümsemeye dönüştü. Onu iyi haklamıştı, kaburgasının altından da. Muhtemelen bir organı vurmuştu. Gerçi yara çoktan iyileşmişti, şu anda zar zor kan sızıyordu.

"Yaşayacaksın," diye ısırdım, pelerinimin kapüşonunu indirerek. Sarışın ölümlü yüzüme bakınca endişeyle yutkundu. Adının Lev olduğuna inanıyordum.

Mum ışığıyla aydınlatılmış odanın etrafındakiler topluca nefes alıp veriyor gibiydi.

"Yapacağım." Jericho kanlı bezi masanın üzerine fırlattı. Dağınık çenesi kalktı. "Üzerinde bir bıçak olmasını beklemiyordum. Hem de kurt kemiğinden yapılmış kan taşı bir hançer."

"Onu almaya çalışmanı beklemiyordum," dedim kelimelerimi dikkatle seçerek.

"Biliyorum," diye itiraf etti, en azından yalan söylemeye çalışmıyordu. "Yakınlarda başka muhafız . Bir fırsat gördüm ve değerlendirdim."

Elim yumruk şeklinde kıvrıldı ve zorla açtım. "Senden fırsat aramanı istemedim."

Jericho başını salladı ve elinin tersini ağzına götürdü. "Her şeyi berbat ettim."

"Sen yaptın." Kieranın sağıma yaklaştığını fark edince viski şişesine uzandım. "Ve... sen yapmadın. İstediğimi yaptın." Çenemi sandalyeye doğru salladım. "Otur."

Jericho şimdi beni dinliyordu, kıçının üstüne oturmuştu.

"Benim için yer açtın." kadehe bir shot viski doldurdum. "Ve bunun için minnettarım."

Kurt adam uzun tüylü saçlarının arkasından bana baktı. Kieran daha da yaklaştı.

"Bundan emin misin?" Jericho iki kolunu da masaya dayayarak sordu.

"Öyleyim. Artık planımıza doğru ve güvenli bir şekilde devam edebileceğim." Bardağı onun önüne koydum. "İç. Bunu hak ettin."

Yüz hatlarına sızan rahatlama, çenesindeki gerginliği hafifletti. "Teşekkür ederim," dedi ve bardağa uzandı.

"Bir şey var." Gülümsedim ve o da durdu. "Sağ elini kullanıyorsun, değil mi?" "Evet." Jericho'nun yüz hatlarında tedirginlik belirdi. "Neden?"

"Sadece merak ettim," dedim bardağı ona doğru yaklaştırarak. "İç."

Bardağa uzanmasını izledim. Kieran ben hareket etmeden bir saniye önce ne yapmak üzere olduğumu fark etti. Nefesinin altından küfretti ama ben daha hızlıydım.

Pelerinin içine uzanarak kısa kılıçlardan birini açtım. Jericho bardağı eline bile almamıştı, geldiğini görmemişti. Hissettiği tek , *kılıcımı* sol bileğine indirip elini kopardığımdaki temiz ve hızlı kesikti. Kan fışkırdı, masanın üzerine sıçradı.

"Vay anasını!" diye bağırdı biri.

Jericho o kadar hızlı geri çekildi ki, bir zamanlar elinin olduğu yere sandalyesini devirdi.

"Bir dahaki sefere, uygun gördüğünüz gibi değil, emrettiğim gibi yapın. Onu aldığımda Bakire'nin zarar görmemiş olması gerek. Bana bir daha itaatsizlik edersen, kellen gider." Odaya baktım, bakışlarla karşılaştım. "Bu herkes için geçerli."

Hızlıca başlarıyla onayladılar. Jericho

çığlık atmaya başladı.

Jericho iki büklüm olmuş, feryatları acınası inlemelere dönüşürken kolunu göğsüne bastırırken geri adım atarak kılıcımın ağzını pelerinimin üzerinde temizledim. Kılıcı kınına soktum, sonra Jericho'nun kullandığı beze uzandım. "Buna ihtiyacın olacak." Ona fırlattım, sonra döndüm ve ayrıldım.
Odaya.

Kieran da onu takip ederek koridora çıktı. Ona doğru baktım. Durmuştu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Ne oldu?" "Ne?" diye sordum. "Onu ben öldürmedim *ve* ona bir içki doldurdum."

Kieran'ın dudakları seğirdi.

"Ben çok daha kötüsünü yapmak istiyordum,"

diye hatırlattım ona. İç çekti. "Biliyorum."

"Şehirden gitmesini istiyorum," dedim. "Onu New Haven'a gönderin."

"Yapacağım." Dışarı çıkana kadar sessiz kalan Kieran, "Kurt kemiğiyle işlenmiş kan taşı bir hançeri nasıl ele geçirdi?" diye sordu.

"Biliyorsam ne olayım." İçeri girdiğimizde adamın baygın olduğu yerin yakınında durdum ama adam artık . Bir kalp atışı geçti. "Geçen gece Kırmızı İnci'de yanındaydı."

"Gerçekten mi?" Kelimeyi uzatarak söyledi.

Başımı salladım. "Beni çok şaşırttı. Nasıl kullanılacağını bildiğini söyledi." Başımı öne eğdim. "Sanırım bir dereceye kadar biliyor."

Kieran bakışlarını aya çevirirken başını salladı. "Kurt kemiğinden bir hançeri olan ve en azından onu kullanmaktan bir Bakire mi?" Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Neden onu hafife almış olabileceğimizi hissediyorum?"

Kısa, kısık bir kahkaha attım. "Çünkü bence yaptık."

OceanofPDF.com

İYİ BİR ADAM

Solis'teki ölüm törenleri benim ülkemdekilerden pek de farklı değildi. Alacakaranlıkta ya da şafak vakti yapılan bu törenlerde cesetler dikkatlice sarılır ve ardından ateşe verilirdi çünkü her iki krallıkta da ölümden sonra geriye kalanın bir kabuktan başka bir şey olmadığı kabul edilirdi. Ruh, kişinin ne tür bir hayat yaşadığına bağlı olarak çoktan Vadi'ye ya da Uçurum'a gitmişti.

Yükselmişler en azından bunu tamamen katletmemişlerdi.

Aralarındaki temel fark, güneş Ölümsüz Tepeler'in üzerine tırmanmaya başladığında, parlak ışıkları Tapınak duvarlarının siyah taşlarından yansıyarak Ebedi Tanrı Rhahar'ı kutlayanlar ile Yeniden Doğuş Tanrıçası Ione'un, Rhahar'ın Rylan Keal'in ruhunu beklediğine inanmalarıydı. Rhahar, Ione ve diğer tüm tanrılar gibi, hatta Tanrıların Kralı ve Eşi bile uyuyordu. Ruhların nasıl gönderildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama uyumadan önce bir süreçten geçtikleri düşünülebilirdi.

İkinci fark ise Kraliyeti temsilen kimsenin katılmamış olmasıydı. Evde Kral ve Kraliçe, Atlantia'nın yönetimine yardımcı olan Yaşlılar Konseyi ile birlikte, kendilerine hizmet eden tüm muhafızların son törenlerine katılırdı. Diğer şehirlerde Lordlar ve Leydiler cenazelerle ilgilenir, krallığa hizmet eden ya da hizmet ederken sona eren bir hayata gereken saygıyı gösterirlerdi. Burada Kraliyet'ten kimse katılmadı. Ne Düşes, ne Dük, ne de sarayın sayısız üyesi. Kabul etmek gerekir ki, hiçbiri alev almadan güneş ışığına adım atamıyordu. Tabii ki, onların da
Tanrılar yapamadığı için güneşte yürüyemediklerini iddia ederek buna bahane buldular.

Bu da şimdiye kadarki en yaratıcı olmayan bahane olsa gerek.

Cenazeleri alacakaranlıkta kaldırabilirlerdi. Ya da, en azından, henüz Yükselmemiş olan Lordları ve Leydileri Beklemeye gönderebilirlerdi.

Ancak, .

Yeterince umursamadılar.

Diğer muhafızların arasında dururken bir elimle ensemi ovuşturdum; ölüm emrini verdiğim bir adamın son ayinine katılırken Kan Krallığı'nın saygı göstermemesinden duyduğum rahatsızlığın tamamen farkındaydım.

İyi olduğu söylenen biri.

Ölmeyi hak etmeyen biri.

Kanı sonsuza dek ellerimi lekeleyecek olan.

Sessiz bir mırıltı önümdeki muhafızların arasından beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Birkaçı dönüp omuzlarının üzerinden baktı. Kaşlarımı çatarak bakışlarını takip ettim.

İçimdeki şok dalgasıyla dudaklarım aralandı. Gözlerimi kırpıştırdım, halüsinasyon gördüğümü düşündüm, muhtemelen bir saatlik uykum yüzünden eski anılarım beni ziyaret etmeye karar vermişti. Gördüğüm şeyin tek mantıklı açıklaması buydu. Ya da kim olduğunun.

The *Maiden*.

Beyaz cübbesi ve peçesiyle Vikter'in yanında yürüyordu, peçeyi yerinde tutan altın zincirler doğan güneşte parlıyordu.

Ben de diğerleri gibi şaşkın şaşkın bakıyordum. Kimse onun katılmasını beklemiyordu. Ben de . Rylan Keal'in onun koruması önemli değildi. Bakire asla bu şekilde toplum içinde görülmezdi.

Dük ya da Düşes. Onun ve Vikter'in kalabalığın arkasına yakın bir yerde durmalarını izledim. Adam dümdüz önüne bakıyordu. Kadın çenesini hafifçe eğmiş, ellerini kavuşturmuş duruyordu.

Mırıltılar gözümü hızla başka tarafa çevirdim. Keal'in ketene sarılı bedeni taşınarak odun yığınının üzerine kaldırılırken orada öylece dururken garip bir his kapladı içimi. Bu... içimde ve göğsümde bir çalkantıydı. Onun varlığı beni *tedirgin ediyordu*.

Ölen muhafıza gösterdiği saygı.

Kalbim küt küt atarak ona baktım. O kadar hareketsiz duruyordu ki, onu alacakaranlıkta ziyaret etmeyi sevdiği bahçeleri kaplayan heykellerden biri sanabilirdim. Bulunduğu konumdan ateşin büyük kısmını görebildiğinden şüpheliydim, çünkü neredeyse

önünde duranlar daha uzun boyluydu. Bakire olarak ön tarafa doğru yürüyebilir ve Kraliyet Muhafızlarının arasında durabilirdi. Vikter'in olması gereken yer orasıydı ama Vikter onun yanında durmaya devam etti. İsterse o lanet olası ateşin ayaklarının dibinde oturabilirdi, ama bence tam o sırada sessizce gelişi

Törenin başında çok fazla dikkat çekmek istemediğini söyledi.

Bunun onun varlığıyla ilgili olmadığını biliyordu ve böyle bir şeye dönüşmesini istemiyordu.

Benim aksime, dün gece öfkem hakkında konuşmuştum.

Eğer kendime karşı adil olursam, Jericho'nun emirlerime uymamasından çok onun vurulmasına kızmıştım. Bakışlarım yüzünün görebildiğim kısmına, sadece alt yarısına kaydı. Gözlerim daha da daralırken öfkem yeniden alevlendi. Dudağının kenarındaki deri kırmızı ve soluk bir maviydi.

Onun lanet kafasını kesmeliydim, ama bu
sorumsuz ve umursamaz, en azından Kieran'a göre.

Beyaz cüppeli Rahiplerden biri monoton bir şekilde konuşmaya başlarken onu izledim, sanki yarı uykuluymuş gibi ayinlere devam ediyordu. Ateşin üzerine tuz ve yağ döktü, hava tatlı bir kokuyla doldu.

Sonra hareket etti.

Çok değil. Vikter'e ve sonra tekrar Keal'in bedenine bakarken hafifçe sarsıldı. Elleri çözüldü ve sonra tekrar bir araya geldi.

Ateşin başında bakışlarım Teğmen Smyth'ten Jansen'in beklediği yere kaydı; elinde meşale tutarken esen rüzgâr beyaz mantosunu karıştırıyordu. Şuna bakıyordu.

Vikter.

Kahret

sin.

Muhafızlar arasındaki geleneğe göre ölüye en yakın çalışana ateşi yakma onuru verilmeliydi ama Vikter öne doğru bir adım atmaya başladığında durdu ve dikkatini Bakire' çevirdi. Onun da neyi fark ettiğini anlamıştım.

Vikter onu korumasız bırakmazdı.

Maiden'ın elleri bir ayağından diğerine geçerken büküldü, o kadar hareketsiz durduktan sonra duruşu neredeyse endişeyle titreşiyordu.

Ne yaptığımın farkına varmadan hareket ediyor, sessizce muhafızların arasına çıkıyordum. Kişisel korumaları dışındaki korumaların ona yaklaşmasının yasak olduğu gerçeği beni durdurmadı.

Arkalarından yaklaşarak sesimi alçalttım ve "Onu yakaladım" dedim.

Maiden yine inanılmaz derecede hareketsiz kaldı, o kadar ki acaba Nefes almayı bırakmıştı. Vikter'in bakışları benimkilere kaydı. Kısa bir an için,

Geçen sabah antrenman sırasında bana söylediklerini düşündüm. Tedirginliğin soğuk baskısı geri döndü.

"mi?" Vikter sordu.

Atlantia'ya ait olan ve o zamandan beri Yükselmişler tarafından çalınan sözleri söyleyerek Bakire'nin yanında durmak için hareket ettim. "Kılıcımla ve hayatımla."

Göğsü aniden ve derin bir şekilde yükseldi ve aslında hâlâ nefes aldığını doğruladı. Tanrılara şükürler olsun.

"Komutan bana senin Yükseliş'in en iyilerinden biri olduğunu söyledi. Senin yay ve kılıç kullanma becerini uzun yıllardır görmediğini söyledi," dedi Vikter.

Tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü zaten biliyordum. Birlikte antrenman yaptığımız sabah bunu açıkça belirtmişti. Ama yine de cevap verdim. Şimdi bir pislik olmanın zamanı değildi. "Yaptığım işte iyiyim."

"Neymiş o?" diye karşı çıktı.

"Öldürmek," diye doğru cevap verdim. Bu konuda her zaman iyiydim, tutsaklığımdan önce bile. O zamandan beri daha da iyi olmuştum.

Vikter bir süre sonra, "O bu krallığın geleceği," dedi ve göz ucuyla Bakire'nin ellerini öylesine şiddetle büktüğünü gördüm ki, kendini çürütmesi beni şaşırtmazdı. "İşte yanında durduğun kişi bu."

Vikter'in söylediği bir şey sinirime dokundu. Bunu o mu söyledi? Kim olduğu ya da neyi sembolize ettiği için mi? Bunun neden önemli olduğundan bile emin değildim ama o anda benim için önemliydi. "Kimin yanında durduğumu biliyorum."

Vikter hiçbir şey söylemedi.

Sonra, çok sayıda olacağından emin olduğum ilk yalanımı söyledim. "O benimle güvende."

Vikter bana bakmayı bitirdi ve sonra Kız'a döndü. Kızın ona sorun olmadığını söylemesini beklediğini hemen anladım.

Lanet olsun.

Açıkçası bununla nasıl başa çıkacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kırmızı İnci'deki küçük macerasından önce bile bilemezdim ama şimdi her iki şekilde de olabilirdi. Onun olduğunu bildiğimin farkında olmaması önemli değildi. Ben olduğumu biliyordu ve bunun onun için biraz... garip olduğunu hayal ettim.

Bakire başını salladı.

Biraz şaşırarak, Vikter'in dönüp Jansen'e gitmeden önce bana gönderdiği uyarı bakışını zar zor yakaladım. Buraya kendisi için gelmediğini hatırlatan bir başka şeydi bu. Rylan Keal'e hak ettiği saygıyı göstermeye gelmişti. İtiraz ederse dikkat çekecek ve Vikter'in yanında hizmet ettiği adamı onurlandırmasını engelleyecekti.

Başımı öne doğru tuttum ama yine de onun hafif dönüşünü yakaladım. Bana bakıyordu. Ne gördüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Peçenin arkasından ne kadarını görebildiğini birden fazla kez merak etmiştim ama kulağa ne kadar tuhaf gelse de onun bakışını *hissettim*.

Bana bakan tek kişi o değildi. Teğmen de bakıyordu ve sanki muhafızların arasından vücudunu Kız'ınkiyle benimkinin arasına sokmak üzereymiş gibi kızgın görünüyordu. Ama gidip kendini becerebilirdi.

Vikter meşaleyi alırken, Bakire bana bakmaya devam etti. Neden öne çıktığımı mı merak ediyordu? Yoksa onu tanıdığım için mi endişeleniyordu? Vikter'e benimle güvende olduğunu söylediğimde bana inanmış mıydı?

Burada durmasının tek nedeni benken bunu . Midemin çukuruna bir taş oturdu. Suçluluk hissettim. Çenemdeki o kas daha fazla kasıldı.

Tam ona bakmak için döndüğümde, Bakire'nin dikkati benden uzaklaştı. Peçe esintiyle dalgalanarak bana sadece bir burun deliğini . Bakışlarım alçaldı ve ağzının köşesine sabitlendi. Elim yanımda yumruk haline geldi. Tenindeki kırmızımsı mavi morluk artık o kadar da silik gelmiyordu bana, bu kadar yakın dururken değil.

Jericho'nun elini kestiğim için zerre kadar suçluluk hissetmedim. Zerre kadar.

Ateşin başında Vikter meşaleyi indirdi. Bakire'nin başını çevirmesini beklerdim ama çevirmedi. Derin bir nefes aldı, izledi ve...

Tam o anda, *beklemeyi* bıraktım. *Varsaymayı* bıraktım. Kieran, Maiden'ı hafife almış olabileceğimizi söylemişti ve ben de aynı fikirdeydim ama şu ana kadar gerçekten hafife aldığımızı fark etmemiştim. O örtünün altında kimin olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı açıktı. Sadece onun hakkında edindiğim azıcık bilgiye ve şimdi öğrendiklerime sahiptim.

Bakire gizlice kaçmakta ustaydı. Belli ki o kadar da dokunulmadan kalmak istemiyordu. Kurt kemiğinden ve kan taşından bir hançer taşıyordu ve Jericho saldırdığında ya şansı yaver gitmişti ya da

temelleri. Belli ki buradaki Yükselmişler gibi değildi, en azından muhafızlara en temel saygıyı gösterme konusunda.

Ateş odun yığınını tutuşturup ketene sarılı bedeni hızla sararken titrek bir nefes aldı.

Burada diğer muhafızlar için muhtemelen ne anlama geldiğini biliyor muydu? Kraliyet Muhafızları için bile mi? Eğer bilmiyorsa, bilmesi gerekirdi.

Vikter ateşin başında diz çökerken ona, "Burada bulunarak ona büyük bir onur veriyorsun," dedim. Dikkati bana yöneldi ve başını geriye doğru eğdi. Peçenin kenarı ağzının üzerinde dans ediyordu. "Burada bulunarak hepimize büyük bir onur veriyorsun.
burada."

Dudaklarını ayırdı ve... lanet olsun, nefesimi tuttum, sesinin Kırmızı İnci'de hatırladığım kadar dumanlı ve sıcak olup olmadığını duymayı bekledim.

Ama konuşmadı.

Ona izin verilmedi.

Ağzı kapandı ve dikkatimi bir kez daha emirlerimin istemeden geride bıraktığı ize çekti. "Yaralandın," dedim, tutuşması çok kolay olan öfkemi bastırarak. "Bunun bir daha asla olmayacağından emin olabilirsin."

OceanofPDF.com

NE GEREKLIYDI

Depo bölgesinin yakınındaki alçak binanın dar ve sıkışık salonunda Kieran'ı takip ederken kapalı kapı sıralarından boğuk konuşmalar yankılanıyordu. Havada ağır bir sandal ağacı kokusu vardı ve tek bir noktaya tıkıştırılmış çok sayıda insanın pis kokusunu bastırıyordu. Bu apartman sakinlerinin yapabileceği en iyi şeydi.

Jansen'e konut binasında daha önce görmedikleri bir şeyin olduğu haberi ulaşmıştı. Ve hiçbir tütsünün kapatamayacağı ölüm kokusuna dayanarak, bunun kötü bir şey olduğunu biliyordum.

Karanlık salonun arka tarafında Lev Barron, kahverengi şapkasını aşağıya çekmiş bekliyordu.

Ölümlü Descenter yaklaştığımızda duvarı itti. Kieran da ben de muhafız ve devriye kıyafetlerimizi gizleyen pelerinler giymemize rağmen bizi hemen tanıdı.

" oluyor?" Kieran sordu.

"Görmen gereken bir şey," diye yanıtladı Lev, bakışları gidip gelirken. Bir kardeşini ateşten, diğerini de Ayin'den kaybetmiş olan ölümlü endişe içindeydi. "Yapamam..." Boğazını temizledi. "Kelimelerle ifade edemiyorum."

Kieran bana bir bakış attı. Sesimi alçaltarak bir adım öne çıktım. "Göster bize."

Lev başını sallayarak elinin tersini çenesine götürdü, sonra koridoru geçip kapı koluna uzandı. Yanındaki kapı ağır ağır açıldı. "Burada görecek bir şey yok Maddie," dedi Lev kapının aralığında beliren küçük figüre. "Annenin yanına dön."

Lev çocuk kapıyı kapatana kadar bekledi ve sonra önünde durduğumuz kapıyı açtı. Ölüm kokusu beni neredeyse devirecekti.

"Tanrılar," diye mırıldandı Kieran, bir elini kısa kılıcının kabzasına indirerek.

Lev içeri girdi, yakındaki bir gaz lambasını yakmak için durdu. Donuk sarı ışık titreyerek canlandı ve ön odaya belli belirsiz bir parıltı yaydı. Bir ceset yatıyordu.

yerde, beyaz ketene sarılmış.

"Kim o?" Kafanın altındaki ahşap zeminde pıhtılaşan kırmızı havuza bakarak .

"Werner Argus," dedi Lev, elini burun deliklerine bastırarak. "Craven'ı dönüştürdü."

"O bir muhafız mıydı?" Dairenin hafif bir ses gelince Kieran sordu. "Bir Avcı mı?"

Lev başını salladı. "Komşuların söylediğine göre, sokakları temizleyen bir süpürgeciymiş. Burada doğmuş ve büyümüş. Hiç şehir dışına çıkmadım. Hiç bir kez."

"Yani beslendi ve buraya dönmeye mi bırakıldı?" Kieran, ses tonu tiksintiyle kalınlaşarak tahmin yürüttü. "Vampirler giderek daha da kaypaklaşıyor."

Günlerini, kendisini kaçınılmaz olarak katledenler için sokakları her türlü pislikten temizleyerek geçiren zavallı ruhun üzerinden geçerken Lev hiçbir şey söylemedi.

Küçük pişirme alanına baktım. Tezgahlar temizdi, ocaktaki ateş çoktan sönmüştü. Su ısıtıcısını kontrol ettim, et suyu buldum.
soğumuştu. Hiç dağınıklık yoktu. Burada yaşayan insanlar burayı düzenli tutmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Ses tekrar geldi ve dikkatimi arka bölümün, muhtemelen yatak odasının kapalı kapısına çekti. Bu garip sesi tam olarak çıkaramadım.

"Karısı nerede?" Lev'in şehirde dönüşen bir ölümlü için kimseyi çağırmayacağını çok iyi bildiğimden sordum. Elbette.
Yükselmişlerin bu kadar pervasız olması her zaman biraz şok ediciydi, ancak bu o kadar da alışılmadık bir durum değildi.

"." Lev başıyla kapalı kapıyı işaret etti. "ölmüş." Avucunu giydiği keten gömlek ve yeleğe sildi. Eli titriyordu. "*Onunla... onunla*."

"O mu?" Kieran tekrarladı.

Kapıya yaklaştım ve Lev'in daha fazla ilerlemediğini fark ettim. Ölü bir Craven ya da onun bir kurbanı adamın olduğu yerde kalmasına neden olmazdı. İsteksizliği her neyse *onunla* ilgiliydi.

Kapıyı iterek açtım ve bir elimi belimdeki hançere götürdüm. Sessiz güneş ışığıyla aydınlanan tek pencereli odayı tararken çürümenin iğrenç kokusu neredeyse beni boğuyordu.

"Kahretsin," diye küfretti Kieran arkamdan, yerden şey alırken. Tıkırdadı. "Burada bir bebek mi var?"

Odanın içine girdim ve yatağın yanına baktım. Karısını bulmuştum. Yerde cenin pozisyonunda kıvrılmış yatıyordu, kahverengi saçları yüzünün kenarına dökülmüştü. Bir kolu uzanmış, derin çizikler içindeydi. Parmakları sanki ölmüş gibi kıvrılmıştı.

Yerde küçük bir beşik yatıyordu. İçinde, paslı kahverengi bir maddeyle lekelenmiş *pütürlü* beyaz bir battaniye *kıpırdıyordu*.

Ve o yine geldi; yerini yumuşak bir çağıltıya bıraktı.
beşiğin içinden gelen alçak, ağlamaklı bir feryat. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca kıpırdayamadan yere düşmüş beşiğe baktım. Ancak Kieran'ın yaklaştığını hissettiğimde konuşabildim. "Lütfen bana bunun düşündüğüm şey olmadığını söyle."

"Ben... Keşke yapabilseydim," dedi Kieran, sesi boğuk çıkıyordu. "Ama muhtemelen ben de seninle aynı şeyi düşünüyorum."

Battaniyenin altındaki iki kol gibi görünen şey hareket ederken ikimiz de kıpırdamadık. İki küçük kol. Minik olanlar.

"Bir bebekleri oldu," dedi Lev açık kapının arkasından. Görülebilecek kadar yaklaşmıştı. Yine de çok uzağa değil. Onu suçlayamazdım. "A Küçük... Küçük bir kız. Maddie'nin annesine göre bir yaşından küçük."

"İmkânı yok," diye reddetti Kieran. "Yapmış olamazlar..."

"Buna inanmak istiyorum." Yutkundum. "Vampirlerin bile bu kadar ahlaksız ve zalim olamayacağına, ama yalan söylemiş olurum."

Kendimi zorlayarak ilerledim, annenin etrafında dolaştım. Battaniyenin altından gırtlaktan bir ses geldi, bozuk bir öksürme sesi. *Tanrım*, diye düşündüm uzanıp bir zamanlar pelüş olan battaniyenin kenarını eldivenli parmaklarımla tutarken. Yırttım.

"Lanet olası tanrılar." Kieran sendeleyerek geri çekildi ve eli kısa kılıcının düştü.

Yarı kundakta bir bebek kan rengindeki gözleriyle bana bakıyordu; göz çukurları en karanlık geceye benziyordu ve kurumuş kanla korkunç derecede soluk tombul yanakları vardı. O küçük kollarını bana doğru kaldırarak gerindi, sanki
onu istedi. Ama o minik parmakların tırnakları keskindi; derisini oyan pençeler.

Bebek tısladı ve inledi, ağzını sonuna kadar açtı. Sadece iki alt dişi vardı; keskinleşmiş kesici dişler. Kırılgan görünüyorlardı, acayip bir şekilde şekli bozulmuş süt dişlerinden başka bir şey değillerdi ama eti parçalayacak kadar güçlüydüler. Bulaştırmak için.

Başımı eğdim ve kolumun iç kısmında, dirseğin iç tarafındaki izleri gördüm. Delinme yaraları. Sadece iki tane. Kol, Craven'ın dört köpek dişini birden sokamayacağı kadar küçüktü. Gerçi buna gerek kalmamıştı.

"Bebeğin suyu boşaltıldı ve dönmeye bırakıldı," dedim kendimi kontrol altında tutarak, kilitlenmiş bir şekilde. "Ve öyle de oldu."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Lev. "Bebek babaya bulaştı ve..." Ve gerisi tarih oldu.

Çocuk havada çırpınarak kıvrandı. Başımı çevirdim, gözlerimi kapattım. Çok fazla berbat şey görmüştüm. Asla üstesinden gelemeyeceğimi düşündüğüm şeyler. Ama bu? Bu tamamen başka bir şeydi.

Bebeklerle beslenmek yeni bir şey değildi, ne kadar iğrenç olsa da. Tapınaklarda üçüncü oğullara ve kızlara -Lev'in kardeşine- yaptıkları buydu. Ama dönmelerine izin vermek? Söyleyecek söz yoktu. Hem de hiç.

Bir Craven feryadının alçak ve yumuşak sesiyle gözlerimi açtım.

"Durdurulmaları gerekiyor." Lev şapkasını çıkardı, bir elini Sarı saçlarının arasından. "Öyle olmalılar."

"Olacaklar," diye yemin etti Kieran. "Ve bunun bedelini ödeyecekler."

Bebeğe dönüp baktım, öfke sıkıyordu. Bakire'nin bundan haberi var mıydı? Kırmızı İnci'ye gizlice giderken ya da Rahibe ile ders yaparken böyle bir dehşetin yaşandığını?

Bilmiyordum.

Kan taşı hançerimi çekip yapmam gerekeni için bunun bir önemi yoktu. Gerekli olanı.

Tıpkı benim yapmaya devam edeceğim gibi.

OceanofPDF.com

DÜK İLE BULUŞMA

Masadonia Dükü Dorian Teerman, kıpkırmızı kadifeden bir koltukta oturduğu yerden, "Demek Hawke Flynn bu," diye gözlemledi.

"Umarım sadece iyi şeyler duymuşsundur," diye cevap verdim önümdeki vampire bakarken.

Solmakta olan öğleden sonra güneşini engellemek için pencerelerin üzerine çekilmiş ağır perdeler ve sadece birkaç dağınık yağ lambasının aydınlattığı oda ile Teerman, bir insanın kadar kansız görünüyordu. Neredeyse bembeyaz olacak kadar sarı olan saçları bile renksizdi, yani hayattan yoksundu.

O adamdan hoşlanmadım.

Bunun tek nedeni onun bir Yükselmiş değildi - savaştan kısa bir süre sonra yaratılmış olması gereken eski bir Yükselmiş.

İçimdeki yırtıcı hayvan, onun içindeki yırtıcıyı
tanıdı. Ve Teerman'ı istedi.

Teerman'ların tamamen maun ağacından inşa edilmiş gibi görünen özel odalarına bağlı bir odada dururken bunu belli etmedim. Duvarlar. Masa. Sürahilerle dolu çekmeceler.
Likör. Bir duvara dayalı birkaç baston vardı, biri hariç hepsi maundan yapılmıştı. Diğeri koyu kırmızı renkteydi ve bir Kan Ormanı ağacının odunundan yapılmış gibi görünüyordu.

"Hem başkentten hem de Komutan'dan parlak tavsiyeler," dedi, obsidyen bakışları kısa bir süreliğine Jansen'in yanımda durduğu yere kaydı. "Ve sevgili karım."

Başımı yana eğdim, apartmanlardaki aileyi düşündüm. Bebeği. Dük, vampirlerinden birinin Craven'ı dönüştürmek için bebekleri terk ettiğini biliyor muydu? Eğer öyleyse, piçin umursadığından şüpheliydim.

"Sana bakmayı seviyor," diye ekledi viski bardağından yudumlarken. Alkolün Yükselmişleri nasıl etkilediği beni her zaman eğlendirmiştir. Artık olmamasına rağmen

Vücutlarının hayatta kalması için yiyecek ya da suya ihtiyaç duyan Yükselmişler, içkinin etkilerine karşı çok daha hassas oldukları için içkilerin tadını dikkatle çıkarmak zorundaydı. "Gerçi bunu duyduğunuza pek de şaşırmadığınızı tahmin ediyorum."

Bugün viskiye ne kadar dikkat ettiğini merak ettim, özellikle de kısa bir süre sonra yapılacak olan Belediye Meclisi oturumu öncesinde. "Öyle değil."

Teerman kıkırdadı, gözlerindeki pürüzsüz deri kırışmadı bile. Bu ses, sıcak ve dostça olduğuna inandığından emin olduğum kapalı dudaklı gülümsemesi kadar soğuktu. Bunun yerine dudaklarının kıvrımı bana bir engerek yılanını hatırlattı. Yarı yarıya çatallı bir dilin ortaya çıkmasını bekliyordum.

"Sahte tevazu yok mu? Ferahlatıcı. Onaylıyorum." Çenesini eğdi. "Herkes için aşikâr olan bir şeyi inkâr edenlerin en samimiyetsiz kişiler olduğu kanısındayım."

Onun fikirleri umurumda bile değil.

"Bu da atılganlık ve özgüven gerektirir," diye devam etti. "Kraliyet Muhafızlarına, Bakire'nin kişisel muhafızlarından biri olarak katılacaksanız bu iki şey gereklidir. Ama bundan daha fazlasına da ihtiyaç var."

Bırakın gerçek bir insanı, yeni doğmuş bir tavşanı korumak için ne gerektiğini bildiğinden bile şüpheliydim ama bu onu inandığı şeyi detaylandırmaktan alıkoymadı. Yükselmişlerin çoğunun ortak bir özelliği vardı; kendi konuşmalarını dinlemekten çok hoşlanırlardı.

"İnsan sadece bir silahta ustalığa ve güce değil, aynı zamanda olası tehditleri öngörebilme becerisine de ihtiyaç duyar. Ne yazık ki Ryan Keal'in sahip olmadığı şey bu ikincisiydi."

Bekle. Kaşlarım çatıldı. Keal'in ilk adı Rylan'dı. Ryan değil.
Ancak Teerman'ın adamın ilk adını bilmediğini duyduğumda hiç .

"Ancak krallığın en değerli varlıklarından birini koruma görevini üstlenmek için daha fazlasına ihtiyaç var Başardığınız ya da başaracağınız hiçbir şey, Bakire'nin krallığımız için yapacakları kadar önemli değil. O yeni bir çağ başlatacak," diye devam etti ve elbette bu *yeni çağın* tam olarak ne olduğunu ya da nasıl başarılacağını detaylandırmadı. "Bakire'yi koruyanlar, onun için hiç tereddüt etmeden kendi hayatlarını feda etmeye hazır olmalı. Ölümden korkmamalılar."

"Buna katılmıyorum," dedim. Jansen yanımda gerildiğinde gülümsemenin acınası bahanesi dondu. "Kusura bakmayın Majesteleri," diye ekledim, karanlık, dipsiz bakışlarını tutarak, "eğer biri ölümden korkmuyorsa, o zaman

başarısızlıktan korkmuyorlar. Ölümün ardından bir kahramanın karşılamasıyla ödüllendirilmeye çok fazla bel bağlıyorlar. Ben ölümden korkarım, çünkü bu başarısız olduğum anlamına gelir."

Teerman'ın kafası sağa doğru eğildi.

"Ben de Bakire'yi koruma görevinin kişinin hayatını feda etmesini gerektirmediğine inanıyorum," dedim. "Onu koruyanlar, kendi hayatlarını olduğu kadar onunkini de koruyabilecek kadar yetenekli olmalılar."

"İlginç," diye mırıldandı Teerman, viskisinden kısa bir aldıktan sonra sessizleşti. "Peki siz olsaydınız bu olayla nasıl başa çıkardınız? bahçeler?"

Ben orada olsaydım böyle bir şeyin olmayacağı ironisi yanımdan geçip gitti. "Bakire'yi kaçırma girişimi gece güllerinin açtığı yerde gerçekleşti, doğru mu?" Cevabı zaten biliyordum ama başını sallamasını bekledim. "Burası aynı zamanda jakaranda ağaçlarının iç perde duvarına zarar verdiği yer.
Kale Teerman, bahçede özellikle tehlikeli bir yer var." "Öyleyse, onun gülleri

görmesine izin vermeyeceksiniz," dedi Teerman tahmin etti.

"Bahçede gitmek istediği yere erişimini kısıtlamak gereksiz," dedim. "Onu sadece bu zayıflığından faydalanmak isteyenlerin görüş alanının dışında kalacak şekilde konumlandırırdım."

"O zaman Keal'in yaptığı gibi onun yerine oku sen mi alacaksın?" Teerman sırıttı. "Az önce fedakârlığın gereksiz olduğunu söylememiş miydin?"

"Onu uzaktan vurulamayacak şekilde konumlandırmak, benim bir okla vurulmam anlamına gelmez," diye karşı çıktım. "Bu gülleri görmenin ikimizin de tehlikede olmamasını gerektiren yolları var."

Teerman'ın bakışları Jansen'e kaydı.

"Haklı, Majesteleri," diye konuştu Jansen. "Herhangi bir saldırıyı zorlaştıracak birkaç doğal engel var. Ne yazık ki, Keal ona karşı herhangi bir girişimde için Bakire'yi korumakta çok rahat davrandım."

"İşte bu yüzden öldü," dedi Teerman. "Karanlık Olan'ın tehdidinin azalmadığını unuttu ve bunun bedelini kanla ödedi." Dikkati tekrar bana döndü. "Ve sen bunun kaçınılmaz olarak ödeyeceğin bir bedel olmadığına inanıyorsun.
ödeme?"

"Evet," diye cevap verdim, en ufak bir eğlence belirtisi göstermeden.

Teerman ayak bileğini karşı dizine dayayarak kıpırdandı. "Yaklaşmakta olan Ayin ile birlikte, bu ayinle ilgili endişeler şimdiden artmış durumda.

İnenler ve Karanlık Olan. Ve Yükselişine yaklaştıkça, muhtemelen daha fazla girişim olacaktır."

"Kesinlikle olacak," diye kabul ettim. "Sonuçta, eğer insanlar ve Karanlık Olan onun Yükselişini durdurmak istiyorsa, o zaman bahçede olanlar sadece bir başlangıçtır."

"Bu doğru," diye onayladı Dük. "Kullanılan ok onların..." Dudağı kıvrıldı. "Miting çığlıklarıyla. Ya da daha doğru bir ifadeyle, ölmekte olan iniltileriyle."

Gülümsedim. "Kan ve külden mi?"

"Yükseleceğiz," diye tamamladı Dük benim yerime, beni çok eğlendirerek. Dük parmakları botunun baldırına vururken sessizdi. "Kızlık'ı ele geçirmeye yönelik son girişim ve buradaki huzursuzluğun artmasıyla birlikte, muhtemelen Kral Jalara ve Kraliçe Ileana, Bakire'nin başkente geri getirilmesini talep edecek. Bu da her an buradan ayrılıp Carsodonia'ya yolculuk yapmanız gerekebileceği anlamına geliyor."

Böyle bir şeyin gerçekleşmesi büyük bir nimet olurdu. Maiden'la birlikte gitme izni almak, onunla birlikte şehirden kaçmaktan çok daha kolaydı. Ama yalnız seyahat etmeyecektim. Muhafızlardan oluşan bir ekip olacaktı, bu da bir sorun teşkil edecekti.

"Bu bir sorun olur mu?" diye sordu Dük.

"Burada hiçbir bağım yok," diye cevap verdim.

"Doğru şeyler söylüyorsun Hawke," dedi bir süre sonra. "Ve Komutan Jansen senin böylesine büyük bir görev için sadece nitelikli değil aynı zamanda hazır olduğuna da inanıyor. Ancak, itiraf etmeliyim ki endişelerim var. Böyle bir pozisyon için genç sayılırsınız ve ben de böyle bir göreve hazır olduğunuza inanmakta zorlanıyorum. daha yaşlı olanlar daha uygun değildir. Yine de bunun mutlaka bir zarar olmadığını kabul ediyorum. Daha genç, daha taze gözler farklı deneyimler taşır. Ama aynı zamanda yakışıklısınız."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim.

Belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bakire çocuk değil. Dünya hakkında çok az deneyimi ve bilgisi olan genç bir kadın."

Ne kadar hatalı olduğuna *neredeyse* gülecektim.

Parmakları tıklamaya devam etti. "Onun yaşında bir erkekle de yakın bir etkileşimi olmadı."

"Sizi ilgilendiren buysa, Bakire'yi baştan çıkarmak gibi bir niyetim yok, Majesteleri."

Teerman elini umursamaz bir şekilde sallayarak güldü. "Bu konuda endişeli değilim," dedi ve neden bu kadar kendinden emin olduğunu merak etmeme neden oldu. "Ben daha çok onun aşık olmasından ve bu nedenle dikkat dağıtıcı olmasından endişe ediyorum. Başkalarıyla arasına sınır koymamak gibi bir huyu var."

Söyledikleri ve söylemedikleri merakımı körükledi. "Ayrıca ona yoldaş ya da arkadaş olmak gibi bir niyetim de yok."

Kaşlarını kaldırdı. "Şaşırtıcı derecede çekici olabiliyor - masumiyeti yani."

Onun çekici olduğu konusunda haklı olsa da, bunun masumiyetiyle hiçbir ilgisi yoktu. "Onunla aramızda bağ kuracak, hatta konuşacak hiçbir ortak nokta yok." Gerçek buydu. "O bir iş. Bir görev. Sahip olmaktan onur duyacağım bir görev ama daha fazlası değil."

"Pekâlâ, o zaman," Teerman. "Komutanla görüşmem bazı şeyler var. Kararımı size bildirecek."

"Teşekkür , ." Eğildim, sonra doğruldum ve kapıya doğru döndüm.

"Bir şey daha var," diye Teerman.

Onunla yüzleştim. "Evet, Majesteleri?"

"Eğer Bakire'nin muhafızı olursan, senin zarar görebileceğini bilmen gerekir..." Lamba ışığı siyah gözlerinden yansıyordu. "Diri diri deriniz yüzülür ve asılırdınız, böylece tüm şehir başarısızlığınıza tanıklık edebilirdi."

Başımı salladım. "Daha azını beklemezdim."

OceanofPDF.com

ŞEYLERIN DOĞAL DÜZENI

Büyük Salon'un tavanına boyanmış on bir tanrıya her baktığımda aklıma sorular geliyordu.

Soluk benizli, beyaz saçlı Ayin ve Tanrısı da kimdi? Yükselmişler ona Perus diyordu ama o hiç var olmamıştı. Sanırım ayinleri için bir tanrı uydurmak zorundaydılar.

Şehir halkı beyaz mor yasemin çiçekleriyle dolu gümüş vazoların arasından dikkatle geçerek mermer ve altından yapılmış uzun, beyaz odaya girerken bakışlarım tavanda gezindi. Bunu kim yaptıysa yetenekliymiş,
Ione, Rhahar ve ardından Atlantia'da sıklıkla tasvir edilen Sıradan İnsanların ve Sonların Tanrısı Rhain'in kasvetli ifadelerini yakalamak. Kızıl saçları Aşk, Bereket ve Güzellik Tanrıçası Aios, tavanın boyanmasından bu yana geçen yıllar boyunca hiç solmamış, ateş gibi canlıydı. Penellaphe, Tanrıça Bilgelik, Sadakat ve Görev Tanrıçası, huzurlu ve sakin görünürken, Av Tanrıçası Bele, hayal ettiğim gibi görünüyordu.
Uyanıktı: sanki yayıyla birinin kafasına vurmak üzereydi. Anlaşma ve Savaş Tanrısı Theon ve ikizi Barış ve İntikam Tanrıçası Lailah'tan Gökyüzü ve Toprak Tanrısı Saion'un daha koyu, daha soğuk siyah tenine kadar farklı ten tonları bile mükemmel ayrıntılarla işlenmişti. Bu bana sanatçının bir Atlantisli ya da en azından Atlantia'dan gelen biri olduğunu düşündürdü.

Ancak Nyktos, Tanrıların Kralı, Solis'in tamamında olduğu gibi resmedilmişti, yüzü ve formu sadece gümüşi ay ışığı olarak görünüyordu. Onu neden sakladıkları beni aşıyordu, tıpkı Yükselmişlerin
Eşinden bahsedilen her şeyi sildi. Onun adını ve yüzünü bile bilmiyorduk ama varlığından haberdardık. Efsane bunun Nyktos'un Kraliçesine karşı aşırı korumacı olmasıyla ilgili olduğunu söylüyordu, ancak Yükselmişlerin onu tamamen ortadan kaldırması bana her zaman maksatlı bir hareket gibi gelmiştir. Tıpkı Nyktos'un görünüşünü gizleme kararı gibi tuhaf bir karardı. Bunun bir nedeni olmalıydı.

Sebebi. Alastir bir keresinde bunun sebebinin Yükselmişlerin içten içe Tanrıların Kralı'nın gazabından korkmaları ve ona bakmaya cesaret edememeleri olduğunu söylemişti. Ve belki de bu doğruydu, ama Solis'teki çoğu kişinin hiçbir şey bilmediği noktaya kadar Eşinin tüm kayıtlarını kaldırmayı açıklamıyordu.
onun hakkında bilgi.

Bakışlarım, salonun tamamını kaplayan sayısız pencerenin arasında, tavandan yere kadar asılı duran altın Kraliyet Arması'nı taşıyan beyaz sancakların üzerinden atlayarak alçaldı. Eski öfke alevlendi. Beyaz ve altın Atlantia'nın renkleriydi. Onlarınkini bizimkine benzetmek de maksatlıydı.

Konuşma uğultusu odayı doldururken gözlerimi kısarak yükseltilmiş kürsüye baktım. Oyukta durduğum yerden engelsiz bir manzaraya sahiptim. Birkaç Kraliyet Muhafızı, Dük ve Dük'ün oturduğu iki sandalyenin etrafını sarmıştı bile.
Düşes yakında oturacaktı. Mermer bir sütuna yaslanmış, bu oturumun ne getireceğini merak ediyordum. Genellikle, zenginlerin Yükselmişlerin kıçını öptüğü bir gösteriden başka bir şey değildi. Bir Yükselmiş Muhafız olarak bu etkinliklere katılmak zorunda değildim ama katılıyordum çünkü Bakire katılıyordu. Ana katı dolduran pek çok kişinin her hafta gelmesine rağmen hiç konuşmamasının nedeni de buydu.

Onlar da onun için buradaydı.

Muhtemelen onun tanrılara Yükselmişlerden bile daha yakın olduğuna inandıkları için. Onun bu konuda ne düşündüğünü merak ettim. Buna inanıyor muydu? Tanrıların onu seçtiğine? Birkaç gün önce, öyle olduğunu varsayardım. Birçok şeyi varsaymıştım-

Kalabalık sessizleşti.

Dük ve Düşes, oldukça gönülsüz bir alkış dalgası eşliğinde içeri girdiler. İlginçti. Yükselmişler yerlerini alırken dikkatim yan kapıda kaldı.

Önce Vikter çıktı, eli kılıcının kabzasındaydı, yıpranmış yüzünün her çizgisine tetikte olmak kazınmıştı.

Sonra kalabalık tamamen sessizleşti ve Maiden göründüğünde hareketsiz kaldı. Sandalyelerin solunda durmak üzere yürürken tek bir ses, bir öksürük bile duyulmadı. Sessizlik... Görebildiğim yüzleri hızla taradım. Hepsi kürsüye bakmış, ona odaklanmıştı; hatta Divan üyeleri, Yükselmişler ve ön tarafta duran Bekleyen Lordlar ve Leydiler bile. Sık sık Bakire'yle birlikte görülen Bekleyen Leydi'yi tanıdım, sıcak kahverengi tenli ve kıvırcık saçlı olanı. Yarı uykulu görünüyordu. O da

Yine de ölümlüler gülümsedi. Bazıları sevinç gözyaşları dökmeye yakın görünüyordu. Diğerleri ağzı açık huşu içinde bakakaldı. Gülümsemeler huşu içindeydi.

Tanrılar.

Dük konuştu ve her zaman yaptığı gibi başkentten gönderilen bir mektubu okuyarak söze başladı. Kral Jalara ya da Kraliçe Ileana'nın şüpheliydim. Mutlak tehdit olmakla çok meşguldüler.

Bakire, bir önceki sabah Keal verilirken olduğu gibi hareketsizdi. Omurgası dik, önüne bakıyor ve elleri belinde . Dük'ün kâhyalarından biri hazır bulunanları anons edip konuşmak üzere öne çıkmalarını istediğinde bu durum değişti. Her şey ellerini değiştirmesiyle başladı; sol elini sağ elinin üstüne koydu ve sonra tekrar sağ elini sol elinin üstüne koydu. Onu izlerken kaşlarım çatıldı. İnsanlar haftalık kıç öpme geleneğine başlarken, o bir yandan ayak ayak üstüne atıyor, bir yandan da
yerinde duruyordu. Bu seanslar sırasında zaman zaman kıpırdanırdı, ancak genellikle en başında ve sonra her zaman sakinleşirdi. Acaba
Rahatsız mı? Endişeli miydi? Yoksa Keal'in başına gelenlerin kalıcı etkileri miydi? Belli adamı, cenazesine katılarak onu onurlandıracak kadar sevmişti.

Vikter onun arkasına eğildi ve bir şeyler fısıldadı. Bakire başını salladı, sonra sustu. Kalabalığa şöyle bir baktım ve pek çoğunun insanların Dük ve Düşes'e söylediklerine dikkat etmediğini gördüm. Bunun yerine, onlar benim gibi ona . Rahatsızlığının kaynağı *bu* muydu? Ama neden bugün onu daha önceki zamanlardan daha fazla rahatsız etsin ki? Benim
Bakışları tavana ve adaşına doğru ilerledi. Penellaphe. Tanrıların adını taşıyan başka kimseyi tanımıyordum. Atlantia'da hiç kimse buna cesaret edemezdi. Ailesi bunu yapmıştı ve ona bu ismin verilmesinin Kan Krallığı tarafından başlatılan bir başka maksatlı eylem olduğuna emindim-

"Düşes'i mi beceriyorsun?" Teğmen Smyth'in alçak, genizden gelen sesi arkamdan geldi.

Sorusuna gülümsedim ve bakışlarımı kürsüden ayırmadım. Maiden'a. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Bir süre sessizlik oldu ve ona dönmeyi Teğmen'in sessiz bir öfkeyle patladığını biliyordum.

Smyth yanımda durmak için hareket etti. "O zaman nasıl oldu da Keal'in yerine aday gösterildin?"

"Bunu Komutan'a sormanız gerekecek," diye cevap verdim.

"Söyledim," diye tersledi. "Tek söylediği senin en nitelikli kişi olduğundu."

"İşte böyle. Cevabınızı aldınız."

"Bu tam bir saçmalık. Sadece birkaç aydır buradasın. Senden daha nitelikli pek çok kişi var."

Sonra ona baktım. "Senin gibi mi?"

Kırmızı yanaklarının rengi daha da koyulaştı. Cevap vermedi. Gerek de yoktu. Gülümsedim ve dikkatimi kürsüye verdim. Ona. Bakire yeniden kıpırdanmaya başlamıştı.

Smyth omzu omzuma değecek kadar yakınıma eğildi. Dönüp boynunu kırmaktan başka bir şey istemiyordum. Beni durduran ahlak değildi, her ne kadar nedeni bu olsa da. İnsanları can sıkıcı oldukları için öldürmek muhtemelen yeterince iyi bir neden olarak görülmüyordu. O sadece yaşadı Çünkü onu yüzlerce insanın önünde öldürmek biraz gereksiz dramaya neden olacaktı.

"Bu işte bir terslik ," diye tısladı Smyth. "Ve bu işin aslını ."

"Sana iyi şanslar," diye mırıldandım.

İçinden küfretti ve benden uzaklaştı, somurtarak oyuğun kenarına doğru ilerledi. Onu izledim, iyi bir şey olduğunu düşündüm
ölme ihtimali vardı.

Oh, pekala.

Dikkatimi tekrar Maiden'a verdim. Bir adam Dük ve Düşes'in liderliğinin ne kadar harika olduğundan bahsetti.

Başını hafifçe durduğum yere doğru çevirdi ve gözlerini göremesem de bakışlarımızın kilitlendiğini biliyordum. Ensemdeki karıncalanma beni çok garip bir duyguya sürükledi. Bakışlarının kim olduğumun katmanlarını soyduğunu *hissedebiliyordum*. Vücudumdaki kaslar gerildi. Birkaç dakika geçti ve sonra başını yana eğdi. Bir çift kürsüye yaklaştığında, açıklanamaz ve inkar edilemez derecede aptalca olan bu his yavaş yavaş geçti. Ölümlülere baktım. Kâhyanın onları Tulise'ler olarak tanıttığına inanıyordum.

Çift konuşurken Maiden'ı incelemeye devam ettim. Kalabalığın içinde beni bulmuştu ve bu ilgi çekiciydi.

Çünkü buluşmamız sırasında Dük Teerman'a, onunla olan ilişkim de dahil olmak üzere pek çok konuda yalan söylemiştim.

Ona mümkün olduğunca yaklaşmayı planlıyordum. Onun güvenini kazanmak, onların güvenini kazanmak kadar gerekliydi. Her türlü taktiği kullanabilirdim. Arkadaşlık mı? A

Sırdaş mı? Daha fazla mı? Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Kırmızı İnci'deki gece Kieran'a söylediklerime rağmen, Bakire'yi baştan çıkarmak gibi gerçek bir planım ya da ilgim yoktu ama bu onunla tanışmadan önceydi. Dudaklarının tadına bakmadan. Onu altımda hissetmeden önceydi. Baştan çıkarma kesinlikle söz konusu değildi.

"İlk oğlunuz mu?" diye sordu Dük, beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. Kürsünün dibindeki çiftle konuştu. Kadın göğsünde küçük bir kundak tutuyordu; bir bebek.

Bay Tulis yutkundu. "Hayır, Majesteleri, değil. O bizim üçüncü oğlumuz." Hay sikeyim.

Apartmandaki bebeğin bir görüntüsü oluştu.

Düşes ise tam tersi bir tepki vererek sevinçle alkışladı. "O halde Tobias gerçek bir lütuf, tanrılara hizmet etme onuruna erişecek biri."

"Biz de bu yüzden buradayız, Majesteleri." Bay Tulis kolunu karısının boynundan çekti. "İlk oğlumuz - sevgili Jamie'miz - o... üç ay kadar önce vefat etti." Duygularını boğazından temizledi. "Şifacılar bize bir kan hastalığı olduğunu söylediler. Çok çabuk ortaya çıktı. Bir gün iyiydi, etrafta koşturuyor ve her türlü belaya bulaşıyordu. Sonra ertesi sabah uyanmadı. Birkaç gün oyalandı ama bizi terk etti."

Kan hastalığı mı? Her zaman var olan öfke derinden kaynıyordu. Tek hastalık, geceleri ölümlüler uyurken onları avlayan Yükselmişlerdi. Jole Crain'in ailesini kaçıran da muhtemelen buydu. Jole Crain'in ailesini o bebeği çevirdi. Ne gençler ne de yaşlılar geceleyin onları ziyaret eden şeyin bir hayalet ya da rüya olmadığını anladılar.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm," dedi Düşes koltuğuna geri otururken, narin yüz hatları sempatiyle sabitlenmişti. "Peki ya ikinci oğlunuz?"

"Onu da Jamie'yi alan aynı hastalıktan kaybettik," diye yanıtladı annesi. "Hayatının üzerinden bir yıl bile geçmemişti."

Sikeyim.

"Bu gerçekten bir trajedi," dedi Düşes. "Umarım sevgili Jamie'nizin ikinci çocuğunuzla birlikte tanrıların yanında olduğunu bilerek teselli bulursunuz."

"," diye paylaştı Bayan Tulis. "Onun kaybını atlatmamızı sağlayan şey buydu. Bugün buraya umut etmeye, sormaya geldik..."

Oh, *lanet olsun.*

Onlar daha konuşmadan önce biliyordum. Ne sormak üzere olduklarını biliyordum. için.

"Bugün buraya oğlumuzun ayine kabul edilmemesini istemek için geldik. yaşına geldiğinde," dedi Bay Tulis ve Büyük Salon'da bir nefes alma sesi duyuldu. Omuzları gerildi ama devam etti. "Sizden ve tanrılardan çok şey istediğimi biliyorum. O bizim üçüncü oğlumuz ama ilk ikisini kaybettik ve karım her ne kadar daha fazla bebek istese de Şifacılar daha fazla çocuk sahibi olmaması gerektiğini söylediler. O bizim kalan tek çocuğumuz. O bizim son çocuğumuz olacak."

"Ama o hâlâ senin üçüncü oğlun," diye karşılık verdi Dük Teerman. "İlk oğlunuzun başarılı olup olmaması, ikinci ve şimdi de üçüncünüzün kaderinde tanrılara hizmet etmek olduğu gerçeğini değiştirmez."

"Ama başka çocuğumuz yok, Majesteleri." Bayan Tulis'in göğsü yükselirken sesi titredi. "Eğer hamile kalırsam, ölebilirim. Biz-"

"Bunu anlıyorum," diye araya girdi Dük Teerman. "Ve tanrılar tarafından bize büyük bir güç ve yetki verilmiş olsa da
Ayin konusu değiştirebileceğimiz bir şey değil."

"Ama tanrılarla konuşabilirsiniz." Bay Tulis yaklaştı ama birkaç Kraliyet Muhafızı öne doğru kayınca durdu.

Bu...

Yürek parçalayıcıydı.

"Bizim adımıza tanrılarla konuşabilirsin. Değil mi?" Bay Tulis'in sesi sertleşti. "Biz iyi insanlarız."

Tabii ki öyleydiler.

Yükselmişler için bunun bir önemi yoktu. Beslenmek için annenin kollarında tutulan o küçük pakete ihtiyaçları vardı.

"Lütfen." Bayan Tulis açıkça ağladı, yanakları gözyaşlarıyla dolmuştu. "En azından denemeniz için size yalvarıyoruz. Tanrıların merhametli olduğunu biliyoruz. Bu armağan için her sabah ve her gece Aios ve Nyktos'a dua ettik. Tek istediğimiz-"

"İstediğin şey yerine getirilemez. Tobias senin üçüncü oğlun ve bu da Düşes araya girdi ve anneden göğsümü parçalayan kırık bir hıçkırık . "Zor olduğunu biliyorum ve şu an acıyor ama oğlunuz tanrılara bir armağan, onlardan bir armağan değil. Bu yüzden onlardan bunu asla istemeyiz."

Bunda doğal bir şey yoktu ve kalabalığa göz gezdirdiğimde bunu düşünen tek kişinin ben olmadığımı gördüm. Seyircilerin çoğu şok içindeydi ve Tulislerin böyle bir talepte bulunmaya cesaret edebileceklerine inanamıyorlardı. Fakat

Diğerleri dehşetin ortaya çıkışını izledi, yüzleri sempati ve zorlukla dizginlenen öfkeyle doluydu ve kürsüye, Yükselmiş'e ve Bakire'ye bakıyorlardı. Sütunu iterken ellerim yumruk şeklinde sıkıldı. Vikter ona yaklaştı, muhtemelen taşan öfkeyi hissetmişti.

Ve o -Kız- *rahatsız* görünüyordu. Parmakları durmadan bükülüyor ve göğsü hızla hareket ediyordu. Sanki kaçmanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu...

Ya da öne çıkmak.

"Lütfen. Size yalvarıyorum. Yalvarıyorum," diye yalvardı Bay Tulis, dizlerinin üzerine çökerek. Bu... Tanrım, bu şimdiye kadar tanık olduğum en kötü şeylerden biriydi,

ve bazı şeyler görmüştüm. Bazılarını yaptım. Ama bir anne ve babanın çocuklarını ellerinde tutabilmek için yalvardığını görmek bambaşka bir şeydi.

Kâbustan uzaklaşarak girintideki kalabalığın arasından sıyrıldım ve çıkışa doğru ilerledim. Bunu yapmak zorundaydım çünkü son derece sorumsuzca ve pervasızca bir şey yapmanın eşiğindeydim.

Yükselmişleri hemen orada katletmek gibi.

Ama yapabileceğim bir şey vardı. Büyük Salon'dan çıkarken içimi bir amaç doldurdu. Kardeşimle alakası olmayan bir şey. Emin olabilirdim Tulis ailesi bir bütün ve birlikte kaldı ve Tobias Yükselmişlerin bir başka kurbanı olmadı.

OceanofPDF.com

BAKIRE ORTAYA ÇIKTI

Komutan Jansen bana şatonun hizmetkârlar kanadında, Kız'ınkinin bir alt katındaki yeni yaşam alanımı gösterdikten sonra büyük fuayeyi geçtik. Ona göre, yatakhanede hâlâ bir odam vardı ama Maiden'ın kişisel muhafızları şatoda kalma eğilimindeydi. Bu benim için sorun değildi.

"Bil diye söylüyorum," dedi Jansen, sesi alçaktı, "Dük seni Bakire'nin muhafızlarından biri yapmayı kabul ama hâlâ tereddütleri var. Seni izleyen başkaları da olacak."

Tanrıça Penellaphe ve Tanrı Rhain'in kireçtaşından heykellerinin önünden geçerken başımı salladım. Bunu duyduğuma şaşırmamıştım ve sonunda istediğimi elde ettiğim için duyduğum memnuniyet dalgasını engelleyecek bir şey de yapmamıştım. Ya da en azından bunu yapma yolunda ilerliyordum. "Sanırım Smyth de hareketlerimi saplantılı bir şekilde takip edenlerden biri olacak."

"Haklısınız."

Bordo elbiseler ve beyaz başlıklı tunikler giymiş hizmetkârların sarmaşık çelenkler astığı kemerden geçerken sessizdim. Koyu renk saçlı bir kadın durdu, elleri yeşilliklere dolanmıştı.
Bakışlarıyla gülümsedi ve yürürken onu tanıyıp tanımadığımı, birlikte zaman geçirdiğim o isimsiz, yüzsüz insanlardan biri olup olmadığını merak etmemi sağladı.

Bunu bir kenara ittim. "O bir sorun olmaya başladı." "Biliyorum."

Taze çamaşır sepetleri ve kirli cam eşyalar taşıyan şato çalışanları dört bir yandan koşuştururken Jansen'e baktım. "Muhtemelen bir noktada onunla ilgilenilmesi gerekecek."

"Tahmin etmiştim," diye cevap verdi Komutan, Kırmızı İnci'de geçirdiği gece olduğu gibi tartışmaya zahmet etmedi. Smyth'in iyi bir adam olmadığını biliyordu.

Ziyafet salonu daha az kalabalıktı. Sadece gri saçları kasketinin kenarlarından kıvrılan yaşlı bir kadın uzun masanın üzerine altın bir vazo içinde gece açan güller yerleştirmişti. "Ne istediğimi kontrol ettin mi?"

Başıyla onayladı. "Onları Ayin'den önce çıkaracağız," diye bana güvence verdi Jansen. "Onları New Haven'a taşıyın. Ne yapmak istediklerine oradan karar verebilirler."

"Teşekkür ." Tulis ailesinden geriye kalanların bir arada kalacağını bildiğim için biraz rahatladım.

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diye yanıtladı huysuzca, elini çenesinde gezdirerek.

Yanılıyordu. Tulise'lerin şehirden kaçışını ayarlamak büyük risk taşıyordu, ama en basitinden genel ahlakın bir ifadesi gibi görünen bir şeyi yaptığı için neden kimsenin minnettarlığını istemediğini anlıyordum.

"Hazır mısın?" Ana kattaki birçok toplantı alanından birine geldiğimizde Jansen sordu.

"Hazırdım, dostum."

Dönüşen'de ender görülen hızlı bir sırıtış belirdi, sonra kapıyı açtı. Daha önce bu mekanda hiç bulunmadığım için, siyah sandalye rayları ve Dük'ün kaygan, parlak siyah bir masada oturduğu yerin arkasındaki beyaz ve altınla boyanmış Kraliyet Arması dışında çıplak olan mermer duvarlara hızlıca göz gezdirdim. Düşes onun yanında krem rengi bir sandalyede oturuyordu ve önlerinde
üç sıra kireçtaşı bank vardı.

Jansen ve ben içeri girince durduk ve selam verdik.

Düşes gülümsedi. "Lütfen ayağa kalkın."

Bakışlarının farkına vararak doğruldum. "Bugün çok hoş görünüyorsunuz, Majesteleri," dedim, yalan dudaklarımdan usulca döküldü. Elbette Düşes çok güzeldi ama bu ancak bir deri bir kemikti.

"Çok naziksiniz," diye karşılık verdi, biz öne çıkarken ayağa kalkarak. Ellerini öyle bir şekilde belinde kavuşturmuştu ki, göğüsleri korsajının dar satenine doğru gerilmişti. İnci düğmelerden birinin kopup gözlerimizden birini çıkarmasını bekler gibiydim.

Kocası çıplak bir gülümseme takındı. "Diğerleri de çok yakında bize katılacak. İkinizden biri içecek bir şey ister mi?"

"Teşekkür ederim ama buna gerek yok," diye cevap verdi Jansen ve Düşes'in yanına doğru ilerledi. Ben de onu takip ettim. Kendini neredeyse gardenyaya boğmuş olmalıydı çünkü Yükselmiş'in tatlı ve bayat kokusunu *neredeyse* algılayamıyordum. "Bakire'ye haber verildi mi?"

Dük sandalyesinde arkasına yaslandı. "Birkaç dakika içinde burada olacak."

Dikkatim onun üzerinde yoğunlaştı. Kapıya bakarken obsidyen parçalarını andıran gözlerinde tuhaf, hevesli bir parıltı vardı. Bana verdi

Düşes bir şeylerin peşinde olduğu izlenimine kapılmıştı.
Jansen'le yakında eğitimden ayrılacak olan bir sonraki muhafız grubu hakkında konuştu. Dük konuşmaya dikkat etmedi, onun yerine bakışlarını masasındaki kâğıtlara çevirdi. Yine de kaleyi ya da şehri yönetmekle pek ilgilenmediğinden şüpheleniliyordu.

Odanın dışından yaklaşan ayak sesleri dikkatimi çekti, ama içimde coşkulu bir beklenti patlaması yaşanırken bunu belli etmedim. Bakire'nin bunu nasıl karşılayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kapı açıldı ve içeri girdi. Adımları hemen durakladı.
Yüzünün büyük bir kısmı gizlenmiş olsa da, yaşadığı şok dudaklarının aralanmasından anlaşılıyordu.

Daha sonra Tawny Lyon, sık sık onunla birlikte görülen uzun boylu ve kıvrak Bayan Wait içeri girdi. Kara gözlü bakışları üzerime dikildiği anda tamamen durdu. Başını geriye atıp altın sarısı ve kahverengi buklelerini savururken, zengin kahverengi yüz hatlarında bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Tawny hızla Maiden'a baktı, dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı doğru eğildi.

Bakire hâlâ daha fazla ilerleyememişti. Beyaz cübbesinin altındaki göğsü sert bir şekilde yükseldi ve sağ eli seğirdi, hançerinin o gece kınında olduğu yan tarafında tekrar tekrar açılıp kapandı.
Kırmızı İnci'ye gel.

Şimdi onu taşıyor muydu?

Bakışlarım cübbesinin şekilsiz alt yarısına kayarken kanıma sıcaklık çarptı. Uyarılmanın hızlı çarpan nabzı son derece sorunluydu.

"Lütfen," diye konuştu Dük. "Kapıyı kapat Vikter." Muhafızın isteğini yerine getirmesini bekledi. "Teşekkür ederim." Teerman dikkati Bakire'ye kayarken kâğıdı indirdi. Onu öne doğru iterken gözlerindeki o tuhaf, hevesli parıltı geri döndü. "Lütfen otur, Penellaphe."

Penellaphe.

Başım hafifçe sarsıldı. Belli ki adını biliyordum ama daha önce kimsenin söylediğini duymamıştım. *Maiden* yerine tercih ederek sessizce tekrarladım. Bunun alakasız bir tercih olduğunu hemen anladım.

Bakire, Kırmızı İnci'deyken mevcut olmayan bir temkinlilikle öne çıktı. Artık bana doğru bakmıyordu, orta sıranın kenarına oturdu, ellerini kucağına koyarken duruşu inanılmaz derecede sertti. Bekleyen Leydi, Bakire'nin arkasına yerleşti. Vikter ise sanki onunla benim arama girmeye çalışıyormuş gibi Kız'ın hemen sağına doğru ilerledi.

Düşes masanın yanındaki sandalyeye dönerken, "Umarım kendinizi iyi hissediyorsunuzdur, Penellaphe?" konuştu.

Bakire başını salladı.

"Bunu duyduğuma sevindim. Saldırınızdan bu kadar kısa bir süre sonra Şehir Konseyi'ne katılmanın çok fazla olacağından endişeleniyordum," diye devam etti Düşes, sesi şaşırtıcı derecede samimiydi.

Bakire'nin tepkisi çok az oldu, başını hafifçe eğdi. "Bahçede olanlar

yüzünden hepimiz buradayız," dedi Dük Teerman.

içeri girdi ve imkansız gibi görünse de, Maiden'ın duruşu

daha da sertleşti. "birlikte..." Kaşları çatıldı. "Adı neydi?" diye sordu kaşları şaşkınlıkla çatılan karısına. "Muhafız mı?"

Ciddi miydi?

"Rylan Keal, Majesteleri," diye yanıtladı Vikter kesin bir ifadeyle.

Dük parmaklarını şıklattı. "Ah, evet. Ryan," dedi.

O zaman Bakire tepki verdi. Başka kimsenin fark ettiğinden şüpheliydim çünkü o kimse onu benim kadar dikkatle izlememişti. Ellerini yumruk yaptı; yumrukları sıkıydı ve ellerinin boğumlarını beyazlatıyordu.

"Ryan'ın ölümüyle birlikte bir muhafızınız eksildi. Yine," diye ekledi Dük sırıtarak. "Bir yıl içinde iki muhafız kaybettiniz. Umarım bu bir alışkanlık haline gelmez."

Hayal kırıklığına uğrayacaktı çünkü muhtemelen öyle olacaktı. "Her

neyse, yaklaşan Ayinle birlikte ve sen de

Yükseliş, Vikter'in sizi yakından izleyen tek kişi olması beklenemez," dedi Dük. "Ryan'ın yerine birini bulmalıyız."

Çenesinin kıvrımındaki bir kas esnedi.

"Eminim artık fark etmişsinizdir, bu da Komutan Jansen ve Muhafız Flynn'in neden burada olduklarını açıklıyor."

Bakire onu duyduğuna dair bir işaret bile vermedi.

"Muhafız Flynn derhal geçerli olmak üzere Ryan'ın yerini alacak," diye duyurdu Dük. "Şehrimizde yeni olduğu ve Kraliyet Muhafızlarının bir üyesi için oldukça genç olduğu için bunun şaşırtıcı olduğuna eminim."

Dudaklarımın kenarları seğirdi.

"Terfi etmek için sırada bekleyen birkaç Yükseliş Muhafızı var ve Hawke'ı göreve getirmek onları küçümsemek anlamına gelmez." Dük arkasına yaslandı ve bir bacağını

diğeri. "Ama Komutan bize Hawke'ın bu görev için daha uygun olduğunu söyledi."

"Muhafız Flynn şehirde yeni olabilir ama bu bir zayıflık değil. O Olası tehditlere taze gözlerle bakabiliyorlar," diye konuştu Jansen, daha çok Vikter'in yararına olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde. "Kraliçe'nin Bahçeleri'nde meydana gelebilecek bir ihlal olasılığını herhangi bir sayıda muhafız gözden kaçırabilirdi. Beceri eksikliğinden değil-"

Duke Teerman'ın "*Tartışılabilir*" diye mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirim. "Ama sahte bir güvenlik ve rahatlık duygusu olduğu için genellikle bir şehirde çok uzun süre kalmanın getirdiği bir durumdur," diye devam etti Jansen. "Hawke böyle bir aşinalığa sahip değil."

Jansen'in bana ilk adımı kullanarak hitap etmesi kaşlarımı kaldırmama neden oldu. Bir ton ayarlamak. Akıllıca.

Düşes, "Ayrıca Yükseliş'in dışındaki tehlikelerle ilgili yakın zamanda deneyimi var," diye ekledi. "Yükselişinize bir yıldan biraz daha az bir süre var, ancak beklenenden daha erken ya da Yükselişiniz sırasında çağrılsanız bile, bu tür deneyime sahip birine sahip olmak çok değerli. Başkente seyahatinizin mümkün olduğunca güvenli olmasını sağlamak için Avcılarımızdan yardım almak zorunda kalmayacağız," dedi ve görevleri şehirden şehre gezginlere eşlik etmek olanlara atıfta bulundu. "Bildiğiniz gibi orada korkulacak tek şey Alçalanlar ve Karanlık Olan değil."

Haklıydı.

Yine de Maiden'ın bu odadaki ya da şehirdeki ve ötesindeki gerçek tehlikenin kim olduğunu anladığını sanmıyorum.

"Başkente beklenmedik bir şekilde çağrılma ihtimaliniz kararımda rol oynadı," diye açıkladı Jansen. "Yükseliş'in dışına yapacağımız seyahatleri en az altı ay önceden planlıyoruz ve Kraliçe sizin başkentte bulunmanızı istediğinde Avcıların dönmesini beklemek zorunda kalabiliriz. Hawke'ın size atanmasıyla, bu durumdan büyük ölçüde kaçınabileceğiz."

Bakire'nin başı durduğum yere doğru hareket etti. Ensem karıncalandı. Sıkılı elleri gevşedi, parmakları düzeldi. Başımı eğdim ve nefesinin hızlanışını izledim.

"Bakire'nin kişisel Kraliyet Muhafızları'nın bir üyesi olarak, onu çıplak göreceğiniz bir durumun ortaya çıkması muhtemeldir." Düşes konuştu ama ses tonu beni duraksattı. Sesi her zaman yumuşaktı ama şimdi bir sempati vardı. "Birinin, özellikle de bir Seçilmiş'in yüzünü ilk kez görmek dikkat dağıtıcı olabilir ve bu onu koruma yeteneğinizi engelleyebilir. Bu yüzden tanrılar bu ihlale izin veriyor."

Dikkatim tekrar Maiden'a yöneldi ve lanet kalbim dengesiz bir şekilde atmaya başladı. Kahretsin, onu ve maskesiz görecektim.

Dük, "Komutan Jansen, lütfen dışarı çıkar mısınız?" diye sordu. Jansen başını salladı ve isteği hemen yerine getirdi. Dük'ün yüzündeki hevesli bakış

Duke'un gözleri şimdi gülümsüyordu ve bir gün önce söyledikleri aklıma geldi. Maiden'a karşı herhangi bir ilgi duymamdan endişe duymadığını söylerken ne kadar da kendinden emindi.

"Sadece birkaç kişinin gördüğü bir şeye tanıklık etmek üzeresiniz," dedi Dük, bakışları onun üzerindeyken. "Açıklanmamış bir Bakire."

Bakire'nin elleri kucağında titredi.

"Penellaphe, lütfen kendini göster," rica etti Dük ve lanet gülümsemesi uyarı çanlarının çalmasına neden oldu.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Birkaç saniye hareket etmedi. Kimse hareket etmedi. Bakışlarım arkadaşına kaydı. Tawny gözlerini kapatmıştı ve tekrar açtığında hafif bir parlaklık gördüm. Vikter'e baktım. Ona bakarken görünüyordu.

Maiden hâlâ hareket etmemişti.

"Penellaphe," diye uyardı Dük ve ellerim yumruk oldu. "Bütün gün bekleyemeyiz."

"Ona biraz zaman ver, Dorian." Düşes ona doğru döndü. "Neden tereddüt ettiğini biliyorsun. Zamanımız var."

Burada ne haltlar dönüyordu?

Yüzünün alt yarısı pembeleşti ama o hafif sivri çenesi kalktı ve metanetle dışarı çıktı. Tawny ile aynı anda ayağa kalktı. Arkadaşı zincirlere ve kopçalara uzandı ama Kız onlardan önce davrandı.

Zincirleri birbirinden ayırmasını izlerken tenim ürpermeye başladı, hareketleri hızlı ve sarsaktı. Kumaş gevşedi, sonra kaydı. Tawny onu yakaladı ve örtüyü gevşeterek çıkardı.

Sonra yüzünün sağ tarafının tamamı bana göründü.

Oval biçimliydi, elmacık kemikleri yüksek ve belirgin, tek kaşı kalın ve doğal kemerli. Kırmızı İnci'de gözüme çarpan kızıl saçlar, yapımı çok uzun sürmüş gibi görünen karmaşık bir örgü düğümle sarılmıştı. Duvak gittiğinde ve iyi aydınlatılmış

Odada, saç telleri derin, kırmızı şarap parlıyordu. Profili güçlüydü.

Çok güzel.

Dük'e bakarken dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. Sadece küçük bir parça, belli belirsiz bir gülümseme, ama karnım sıkıştı.

Tawny koltuğuna geri döndü ve Maiden benimle yüzleşirken peçeyi tuttu.

Tamamen.

Ve gördüm.

Ağzının tamamını. çenesi ve çenesinin keskin kıvrımı. Burnu köprüye doğru eğilmiş ve ucu hafifçe kalkıktı. Her iki kaşı da o doğal kavisi taşıyor, berrak yeşil gözlerini çerçeveliyordu.

Yüzünün iki tarafı arasındaki benzerlikler burada sona eriyordu.

Jericho'dan kalan ve başkaları tarafından fark edilebileceğinden şüphelendiğim bir morluk vardı, ama aynı zamanda derisinden biraz daha soluk bir pembe olan pürüzlü bir et çizgisi de vardı. Saç çizgisinin altından başlayıp şakağını boydan boya kesiyor, sol gözüne çok yaklaşıyor ve burnunun kenarında son buluyordu. Daha kısa, uzun zaman önce iyileşmiş bir oyuk alnının sol tarafını ve kaşını, tam o kemerin içinden kesti. Yine zümrüt gözüne çok yakındı.

Tanrım, iki gözüne de sahip olduğu için çok şanslıydı. Ama o izleri bırakan yaraların neden olduğu acı... Dayanılmaz olmalı. Özellikle de o türden. Çünkü o yaralara neyin sebep olduğunu biliyordum. Craven. O pençelerin bedenime sayamayacağım kadar çok kez saplandığını hissetmiştim ama tek fark benim etimin *neredeyse* her zaman iyileşmesiydi. Bir ölümlününki iyileşmezdi. Ama lanet olsun. Böyle bir saldırıdan sağ çıkmak için sahip olması gereken içsel güç akıl almazdı.

Maiden'ın *gücü* vardı. Pek çok kişide olmayan bir içsel dayanıklılık. Ayrıca... siktir et. *Çok güzeldi*.

Ve bu iki şey bir sorun gibi geldi. Büyük bir sorun.

Ben ona bakmaya devam ederken yanaklarına pembe bir renk yayıldı. İkisini birbirine bastırmadan önce alt dudağı titredi. Gözlerimiz kilitlendi. Bakışları hiç kırılmamıştı ve bariz rahatsızlığını görmezden gelmek mümkün değildi. Anlamamıştım. Çok güzeldi ve o yara izleri bunu azaltmıyordu. Hatta yüz hatlarını daha da güzelleştiriyordu ama...

Ama o Yükselmişlerin dünyasında yaşıyordu.

Kusursuz güzelliğe imrenilen ve tapılan bir dünya. Bazılarının sadece bu kusurları görebileceği bir dünya, ama hepsinin değil. Hatta her Yükselmiş

o yara izlerinden başka bir şey göremezdi. Ama bunu yapanlar.

Birdenbire Dük'ün neden Kız'a olan ilgim hakkında öyle söylediğini anladım. Bakışlarındaki ve gülümsemesindeki o iğrenç hevesi anladım çünkü o da kızın ne kadar rahatsız olduğunu görmüştü. İçerideki herkes lanet oda yaptı. Ama o bundan *zevk* alıyordu.

"O gerçekten eşsiz biri," dedi Duke Teerman memnuniyetle. " değil mi? Yüzünün yarısı bir şaheser," diye devam etti, kadının titremesine neden olarak. "Diğer yarısı ise bir kâbus."

Bir an için, gözlerimi ondan ayırmamış olmama rağmen, artık onu görmüyordum. Zihnimde gördüğüm tek şey Dük'tü ve yumruğumu lanet suratına defalarca indiriyordum. Kendimi dilini koparırken ve sonra da boğulsun diye boğazına sokarken gördüm. Yaptığı yorum gereksizdi. Dük'ün *Duke* gereksizdi.

Düşes, "Yara izleri bir kabus değil," dedi. "Onlar... onlar sadece kötü bir anı."

Onlar bir kabus ya da kötü bir anı değildi. Onlar hayatta kaldığının kanıtıydı. Güç nişanları. Onlarda ya da onda yanlış olan bir şey yoktu.

Bir adım öne çıktım, bu yorumlardan kesinlikle bıkmıştım. "Her iki yarım da bütün kadar güzeldir."

Elimi kılıcımın kabzasına koymamı izleyen Bakire'nin dudakları keskin bir nefesle aralandı. , Jansen'in daha önce konuşmamı söylediği Kraliyet Muhafızları tarafından verilen yemini okurken bakışlarım hâlâ onunkileri tutuyordu; bu yemini zaten biliyordum çünkü Atlantia Kralı ve Kraliçesi'nin tebaalarına söylediklerinin bir parçasıydı.

"Kılıcımla ve hayatımla seni güvende tutacağıma yemin ederim Penellaphe." Onun adını söylemek ensemdeki karıncalanmanın geri dönmesine ve omuzlarımdan omurgama doğru yayılmasına neden oldu. Zihnimin bir köşesinde, bunu söylememem gerektiğini biliyordum ama *birisini* tanıması önemliydi.

Dük'ün onu aşağılamaya çalıştığı o anda gördüm. Bunun planlarımla hiçbir ilgisi yoktu ve belki biraz da sizi siz yapan her şeyden sıyrılmanın, biri değil de bir *şey olmanın nasıl bir şey* olduğunu çok iyi biliyor olmamla ilgiliydi. Ve belki de onu son derece mükemmel bulduğumu bilmesini istememle de ilgiliydi çünkü ses tonum derinleşti ve bunu sesimde duydum. "Şu andan son ana kadar seninim."

OceanofPDF.com

POPPY

Yükseliş Muhafızlığı'ndan Bakire'yi koruyan muhafızlığa geçiş hiç de kolay olmadı. Vikter ve ben Penellaphe ve Tawny'ye eşlik ederken yeni rolüm hemen başladı...

Aslında, gerçekten bilmiyordum.

Dördümüz odadan çıkmıştık ve şu anda yemek salonuna doğru ilerliyorduk.

Durdum, onlarla yüzleştim. Bakire ve Leydi durdu. Vikter'in bakışları daraldı. Arkadaşının gözleri ve iki dudağını dişlerinin arasına almış, yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi görünüyordu. Bakire bir kez daha örtünmüş, yine gizlenmişti.

"Nereye gitmek istersin?" Ona sordum.

Vikter'in gözleri daha da kısılırken Bakire hiçbir şey söylemedi. Sessizliği bana Kırmızı İnci'ye ilk girdiği zamanları hatırlattı, o zamanlar onun fısıltının ötesinde konuşamayacağını düşünüyordum. Ama artık daha iyi biliyordum. Oldukça net ve keskin konuşabiliyordu.

İstediği zaman.

Saniyeler giderek gerginleşen bir sessizlik içinde geçip giderken, o odada olup biten her şeyin bizi buraya kadar takip ettiğini fark ettim. Cevap vermesini, benimle konuşmasını istedim ama belli ki hâlâ sıkıntılıydı.

Tawny'ye baktım.

Dudakları dişlerinin arasından fırladı. "Onun odaları..." Durakladı. "Bay Flynn."

Dudaklarımın bir tarafı yukarı kalktı. "Hawke iyi."

'ye bakarken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Onun odasına dönmek istiyoruz Hawke."

"Senin için uygun mu?" Bakire'ye sordum.

Hızla başını ve ardında taze, tatlı kokusunun hafif bir izini bırakarak aceleyle geçti. Tawny çok daha sakin yürüdü, gülümsemesi hafifledi

bir sırıtışa dönüştü. Vikter temas kurmadan yanımdan geçip gidemeyen tek kişiydi. Omzu benimkine çarptı. Arkalarından adım atarken bir kahkaha attım.

Fuayeye girdik ve hemen ardından, Maiden'ın huzurunda olmanın nasıl bir şey olduğuna dair küçük bir tat aldım. İki kadın heykellerin tozunu alıyor ve kendi aralarında konuşuyorlardı. Biz gelince ikisi de durdu, gözleri büyüdü ve konuşmaları kesildi. Biri tüy silgisini düşürdü. Biz yukarıdaki katlara çıkan ana merdivene doğru ilerlerken bakışları bizi takip etti. Merdivenlerde yanından geçtiğimiz hizmetkârlar da aynı şeyi yaptı, hepsi Bakire'ye bakıyor, o gözden kaybolana kadar gözlerini ondan ayırmıyorlardı. Sanki onu gören insanları donduran özel bir gücü varmış gibiydi.

Kaşlarım birbirine yaklaştı. Kadınlardan ve erkeklerden, gençlerden ve yaşlılardan belli bir düzeyde ilgi görmeye alışkın olsam da, bu farklıydı. Biliyordum ki
Bana bakanlar, kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmayanlar, yine de beni bir insan olarak gördüler. Genellikle, birlikte birkaç saat geçirmek istedikleri biri. Ama Bakire'ye baktıklarında, açıkça sadece onun *ne* olduğunu -Bakire- ve onlar için neyi sembolize ettiğini -tanrılar tarafından seçilmiş olanı- gördüler.

Tıpkı Kral ve Kraliçe'nin beni kafese koyup zincirledikleri zamanki gibi, Yükselmişler de sadece *ne* olduğumu - yok etmek istedikleri bir krallığın Prensi - ve onlar için *neyi* sembolize ettiğimi - hayatta kalmak ve çoğalmak için ihtiyaç duydukları kanı taşıyan taşıyıcıyı - görmüşlerdi.

Ellerine baktım. Önünde kenetlenmişlerdi ama bahse girerim Büyük Salon'da yaptığı gibi onları büküyordu. Ne yaptığının farkındaydı.
varlığı çağrıldı.

Ama onların kendisini görmediğinin farkında mıydı? Onlar sadece onun temsil ettiği şeyi görüyorlardı.

Bilmiyordum.

Sonunda onun katına ulaştık. Neden şatonun en eski bölümlerinden biri olan boş kanadında kaldığını . Buradaki koridorlar daha dardı ve bahse girerim odalar kışın cereyan yapıyordu.
Tek ses ayak seslerimizdi. Diğer tüm katları ve kanatları saran neredeyse sürekli hareketliliği ben bile duyamıyordum.

Odasının kapısına vardığımızda, kapıyı açıp neredeyse içeri uçmadan önce fazla bir şey söyleme şansım olmadı. Tawny bize başıyla veda etmeden önce çıplak taş zeminlere ve bir sandalyeye kısa bir bakış attım. Sonra, içeri girmem gereken odanın kapalı kapısına bakakalmıştım. Maiden o odadan çıkmayı başarmıştı ve

Kırmızı İnci'ye doğru yola çıktı. Bunu yapmak için bu kapıdan çıktığından şüpheliydim.

Söz konusu kapıya çarpan yumuşak bir gümbürtüyle başım yana eğildi. "Bunun için endişelenmeli miyiz?" Hayranım olmadığını bildiğim adama dönerek sordum.

"İyiler." Bir tutam kumral saçının arkasından bana ters ters baktı. "Komutanla konuşmam gerekiyor, bu da Kız'ı senin koruyacağın anlamına geliyor."

Başımı salladım.

"Koridordan," diye ekledi sanki gerekliymiş gibi. "Ve sakın yerinizden ayrılmayın. Hiç kimse ya da hiçbir şey için."

"Anlaşıldı."

"Tanrılar için bile değil," diye ısrar etti.

"Benden ne beklendiğini biliyorum." Bakışlarına karşılık verdim. "Ben buradayken ikisi de güvende."

Vikter bir şeyler daha söylemek ister gibiydi ama buna değmeyeceğine karar vermiş . Sert bir şekilde döndü ve koridorun sonuna doğru yürüdü. Randevum hakkında söylenmek için Jansen'i görmek istediğini düşündüm.

Ona bir olmaz.

Tawny'nin zayıf, boğuk sesini duyduğumda kapıya bakacak şekilde hareket etmeye başladım.

"Hawke Flynn senin koruman, Poppy."

Kaşlarım havaya kalktı. *Poppy mi?* Tawny ona böyle mi sesleniyordu? Hayır. Penellaphe. Ama... Gelincik. Spessa's End'in haşhaş tarlaları gözümün önüne geldi.

"Biliyorum," dedi daha yumuşak, daha da zayıf bir ses.

Bu oydu. *Poppy*. Ensemdeki karıncalanma bir kez daha ortaya çıktı. Kırmızı İnci gecesinden beri onun sesini duymamıştım.

"Poppy!" Tawny'nin sesi göz kırptığım kadar yüksekti. "Bu senin koruman!"

Kapıya daha da yakın durmak için değiştirirken dudaklarımın kenarları yukarı kıvrıldı.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alırken, "Sesinizi alçaltın," dedi Maiden. Onları duymamam için fısıldamaları gerekirdi ve geri çekilen ayak seslerini duyduğumda, arkadaşının neredeyse bağırmaya devam etmesini gerçekten umuyordum. "Muhtemelen dışarıda duruyordur-"

"Kişisel muhafızınız olarak," diye araya girdi Tawny.

"*Biliyorum*," diye bıkkın bir yanıt geldi.

Başımı yaklaştırdığımda Tawny'nin, "Kulağa korkunç geleceğini biliyorum," dediğini duydum; işitme duyumun artmasına hiç bu kadar şükretmemiştim. "Ama söylemek zorundayım. Zapt edemiyorum. Bu çok büyük bir
iyileştirme."

Sessiz bir kahkaha beni
terk etti. "*Tawny*."

"Biliyorum. Korkunç olduğunun farkındayım ama söylemek zorundaydım," diye yanıtladı. "Ona bakmak oldukça... heyecan verici."

Sırıttım.

Maiden, "Ve belli ki rütbesini yükseltmekle ilgileniyor," diye karşı çıktı.

Dudaklarımın kıvrımı düzleşti. Arkadaşıyla aynı fikirde değil miydi? Yapmak zorundaydı. oldukça heyecan verici
olduğunu biliyordum. "Neden böyle söyledin?"

Bir süre sessizlik oldu. "Hiç bu kadar genç bir Kraliyet Muhafızı duydunuz mu?"

Bunu söylediği için onu suçlayamazdım. Geçerli bir soruydu.

"Hayır, . Kraliyet Muhafızları Komutanı'yla arkadaş olmak sana bunu sağlayacak," dedi Bakire. Ve ne kadar haklı olduğunu bilmiyordu. "Bu kadar nitelikli başka bir Kraliyet Muhafızı olmadığına inanamıyorum."

Tawny birkaç dakika cevap vermedi. "Çok tuhaf, beklenmedik bir tepki veriyorsun."

Kollarımı kavuşturduğumda, tepkisinin Kırmızı İnci'de olanlardan çok başka şeylerle olduğunu hissettim.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi Maiden.

Tabii, diye düşündüm, sırıtarak.

"musun?" Tawny, hızla en sevdiklerimden biri olmaya başlamıştı. krallıktaki insanlar meydan okudu. "Onu bahçede antrenman yaparken izlediniz -"

"Yapmadım!" Bakire'nin sesi yükseldi. Ne
küçük bir yalancıydı. Kesinlikle öyleydi.

Tawny de benim arkamı kolluyordu. "Balkondan muhafızların eğitimini izlerken birden fazla kez seninle birlikte oldum ve sen herhangi bir muhafızı izlemiyordun. *Onu* izliyordun."

Bu Tawny'yi gerçekten sevdim.

Tawny, "Onun senin muhafızın olarak adlandırılmasına neredeyse kızmış görünüyorsun," diye devam etti. "Ve bana söylemediğin bir şey yoksa, nedenini bilmiyorum."

Bir sessizlik oldu.

"Bana söylemediğin şey ne?" Tawny, Bakire'nin Kırmızı İnci'ye yaptığı yolculukla ilgili detayları yol arkadaşıyla paylaşmadığı ortaya çıkınca talepte bulundu. "Sana daha önce bir şey mi söyledi?"

Dudaklarım büzüldü. Ne kadar yersiz bir mantık sıçraması.

"Onun benimle konuşması için ne zaman bir şansım olacaktı?" dedi Maiden.

Tawny, "Bu şatoda ne kadar sinsice dolaşırsan dolaş, eminim ki biriyle konuşmanı gerektirmeyen pek çok şeye kulak misafiri oluyorsundur," diyerek ilginç bir bilgi daha paylaştı ve şüphelerimden birinin doğruluğunu kanıtladı. Kız'ın etrafta gizlice dolaşma alışkanlığı olduğunu söylüyordu. "Kötü bir şey söylediğini mi duydun?"

Gözlerim kısıldı. Tawny favorilerim arasındaki o imrenilen yerini hızla kaybediyordu.

"Poppy..."

Kulak misafiri olmamak için kısa bir süre kapıdan uzaklaşmayı düşündüğüm uzun bir sessizlik oldu, ama bu fikri hemen reddettim.

Sonra Bakire, "Onu öptüm," diye açıkladı.

Başım kapıya yöneldiğinde çenemin kilidi açıldı. Bunu gerçekten itiraf ettiğine .

"Ne?" Tawny söyledi.

"Ya da beni öptü," diye ekledi Maiden, göğsümde bir parça endişe filizlenmeye başlarken. Bu onun için akıllıca mıydı? Bu Bekleyen Leydi'ye böyle bir bilgi konusunda güvenebilir miydi? Öyle umduğuma eminim. Sadece bu değil
Çalıştığım şeyi tehlikeye atarsam, Teermans'ın
böyle bir bilgiyi öğrenmekten hoşlanmazdı. Ancak Tawny'nin Bakire'yle konuşma şekli aralarında bir yakınlık olduğunu gösteriyordu. "Birbirimizi öptük. Karşılıklı öpüşme oldu-"

"Anladım!" Tawny çığlık attı ve boş koridora bakarken gözlerimi kırpıştırmama neden oldu. "Bu ne zaman oldu? Nasıl oldu bu? Ve ben bunu neden şimdi duyuyorum?"

Ayak sesleri tekrar duyuldu ve ardından Kızlık, "O... Kırmızı İnci'ye gittiğim geceydi," dedi.

"Biliyordum." Bir gümbürtü daha duyuldu, bu kez Tawny olduğunu tahmin ettiğim biri ayağını yere vuruyor gibiydi. "Başka bir şey olduğunu biliyordum. Çok garip davranıyordun, başın belaya girecek diye çok endişeliydin. Sana bir şey fırlatmak istiyorum. Hiçbir şey söylemediğine inanamıyorum. Bunu kalenin tepesinden haykırıyor olurdum."

Tamam. Gururum okşandı ve Tawny artık en sevdiğim insan yolunda ilerliyordu.

"Yapabildiğin için çığlık atıyor olurdun," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Maiden. "Sana hiçbir şey olmazdı. Ama bana?"

Ona tam olarak ne olacaktı? Ayrıntı vermedi ve sesleri hayal kırıklığıyla duyamayacağım kadar alçaldı ama birkaç dakika sonra Maiden'ın sesini duydum.

"Sadece... yapmamam gereken pek çok şey yaptım ama bu... bu farklı," dedi ve ben de *diğer şeylerin* ne olduğunu merak ettim. "Eğer bir şey söylemezsem, ne bileyim..."

"mi? Tanrılar bilmeyecek mi?" Tawny söyledi ve gözlerim doldu. "Tanrılar şimdi biliyorsa, o zaman da biliyordu, Poppy."

Haklıydı. Tanrıların bir bok bilmemesi dışında ve eğer bilselerdi, tüm bu Bakire ve Seçilmiş işi zaten saçmalıktı. Yükselmişlerin söylediklerine rağmen. Kieran'ın bu konuda merak ettiklerine rağmen.
tüm kefen saçmalığı.

Eğer Maiden cevap verdiyse, onu duymadım ama Tawny'yi sanki yanımda duruyormuş gibi duydum.

"Bana neler olduğunu çok ama çok ayrıntılı bir şekilde anlatırsan, anlatmadığın için seni affedeceğim."

Tam olarak ne dediğini duymak için nefesimi tutarak bekledim.

"Bilirsiniz işte, bir şeyler deneyimlemek istedim -herhangi bir şey- ve en iyi yerin orası olacağını düşündüm. Vikter'i orada gördüm," diye paylaştı Maiden. Bunu duyduğuma şaşırmamış olsam da, onu orada ben de görmüştüm, ona ilk ismiyle hitap ettiğini duyduğumda şaşırdım. "Yani orada bir kadın vardı ve beni tanıdı."

"Ne?" Tawny neredeyse tekrar bağırıyordu.

"Bilmiyorum," dedi Maiden. "Ama sanırım o bir Kahin ya da onun gibi bir şeydi."

Hah. Kaşlarımı çattım. Masadonia'da bildiğim kadarıyla hiç Kahin yoktu. Ya da Jansen'den başka Dönüşenler.

"Yine de yanılıyor olabilirim. Belki de beni başka bir yerde tanımıştır," dedi Bakire. Öyle olmalıydı çünkü Kırmızı İnci'de kesinlikle Kahin yoktu. Ben bilirdim. "Muhtemelen o kadar garip davrandım ki, belli oldu. Her neyse, boş olduğunu düşündüğüm bir odaya girdim ve o... o oradaydı."

"Ve?" Tawny bastırdı.

"Beni Britta sandı."

"Ona hiç benzemiyorsun," diye açıkladı Tawny. Bir duraklama. "Pelerini. Sen giyiyordun."

"Sanırım onlar hakkındaki söylentiler doğru, çünkü beni yakaladı - kötü bir şekilde değil, tutkulu, tanıdık bir şekilde," dedi, sesi alçalarak
Onu duymak için gerçekten zorlanmam gerekiyordu. Bu da artık gerçekten kulak misafiri olduğum anlamına geliyordu.

Bu yanlıştı. Bunu biliyordum.

Ama nadiren doğru davranırdım, işte .

"Bu... bu benim ilk öpücüğümdü," dedi.

Vücudumdaki her kas gerildi. Bunu zaten biliyordum ama şimdi duymak... Göğsümde bir tuhaflık hissettirdi. Aynı anda hem hafif hem de ağır.

"Peki seni başka biri sanırken bunu yapmaya devam etti mi?" Tawny sordu. "Eğer öyleyse, tam anlamıyla hayal kırıklığına uğrayacağım."

"İçimde mi?" Sesi o zaman zirveye ulaştı.

"Hayır, ona. Ve ayrıca senin güvenliğin için de endişeleneceğim. Kişisel alanınıza girdikten sonra Britta olmadığınızı fark etti. Bakması güzel olsun ya da olmasın, eğer durum buysa korumanız olmamalı."

Sırıttım. O haklıydı.

"Benim o olmadığımı çok çabuk anladı. Ona kim olduğumu söylemedim ama o... Sanırım o kadar deneyimli olmadığımı hissetmiş olmalı. Kuyruğunu kıstırıp kaçmayı sevmezdi. Bunun yerine, o..." Bakire'nin sesi tekrar alçaldı. "İstediğim her şeyi yapmayı teklif etti."

"Oh," Tawny. "Aman Tanrım. Herhangi bir

şey?" "Her şey," diye onayladı Maiden.

Ve benden istediği *neredeyse* her şeyi yapardım. Yumuşaksıcak vücudu altında, dudakları öpüşmekten dolgunlaşmış ve gözleri arzuyla parlarken kim yapmazdı ki?

Lanet olsun.

İçimde bir arzu nabzı sikimi kıpırdatmaya yetecek kadar vuruyordu.

Dinlemeyi bırakmalıyım. Vikter geldiğinde ereksiyon halinde olsaydım çok garip olurdu.

"Sadece öpüştük. Hepsi bu," dedi Maiden. Ama hepsi bu değildi. Onu başka bir yerinden öpmüştüm.

Gerçi şu anda bunu düşünmeme gerek yoktu. Kaşlarımı çatarken duruşumu değiştirdim ve bacaklarımı açtım. Tanrı aşkına, onun öpüşmekten bahsetmesi ve benim dürüstçe çok uysal aktiviteler olan şeyleri düşünmem beni sertleştirmemeliydi.

Tawny birkaç dakika sonra, "Aman Tanrım, Poppy," dedi. "Keşke kalsaydın."

"Tawny," dedi iç çekerek.

"Ne? Keşke kalsaydım . Birazcık bile." Başımı tekrar eğdim, bekledim...

ve bekledim.

Tawny, "Eminim öyle olsaydı artık genç kız olmazdın," dedi.

Hayır, o hala bir tane olurdu. O çizgiyi lanet olası bir genelevde aşmazdım. *Onunla* hiçbir yerde o çizgiyi aşmazdım.

"Tawny!" Onun şokunu duydum ve dudaklarım seğirdi.

"Ne?" Tawny güldü. "Şaka yapıyorum, ama bahse girerim bir Bakire," diye ekledi ve evet, zar zor olabilirdi. "Söylesene, hoşuna gitti mi? Öpüşmekten?"

"Evet," diye neredeyse duyulmayacak kadar sessiz bir

yanıt geldi. "Evet." Bunu biliyordum ama yine de

gülümsedim.

" zaman koruman olduğu için neden bu kadar üzgünsün?" Tawny sordu.

"Neden?" İnançsızlık Bakire'nin sesini kararttı. "Hormonların mantıklı düşünmeni engelliyor olmalı."

"Hormonlarım her zaman mantıklı düşünmemi engelliyor, çok teşekkür ederim."

Nefesimin altında kıkırdadım.

"Beni tanıyacaktır," dedi Maiden. "Konuştuğumu duyunca tanımak zorunda, değil mi?"

Bu endişeler için çok geç.

"Tahmin ediyorum," diye yanıtladı arkadaşı.

"Ya Dük'e gidip ona Kırmızı İnci'de olduğumu söylerse?" diye merak etti Bakire, açıkça endişeliydi ama endişelenmesine gerek yoktu. "Beni öpmesine izin verdiğimi mi? *En* genç olmasa bile en genç Kraliyet Muhafızlarından biri olmalı. İlerlemekle ilgilendiği çok açık.

Bunu sağlamanın yolu Dük'ün gözüne girmek değil mi? Onun nasıl olduğunu biliyorsun. Favori gardiyanlara ya da personele muamele ediliyor! Neredeyse sahadakilerden iyi muamele görüyorlar."

Konu ben olduğumda endişelenmesi gereken en son şey buydu.

"*Majestelerinin* gözüne girmek gibi bir derdi olduğunu sanmıyorum," dedi Tawny.

tartıştı. "Senin güzel olduğunu söyledi." "Eminim sadece nazik davranıyordu."

Gözlerim kısıldı. Söylemiyordum. Bu bok çukuru krallığa döndüğümden beri doğruyu söylediğim nadir anlardan biriydi. .

"," diye başladı Tawny, "çok güzelsin. Bunu biliyorsun-" "Bunu iltifat almak için söylemiyorum."

Tawny, "Biliyorum ama bunu size hatırlatmak için büyük bir ihtiyaç ," diye karşılık verdi. "Dük'ün genel bir pislik olmasına karşılık olarak bir şey söylemesine gerek yoktu."

Tawny kesinlikle en sevdiğim kişi konumuna geri dönmüştü.

"Bunu görmezden gelebilirdi," diye devam etti. "Ve Kraliyet Muhafızları yeminine geçebilirdi, ki bu arada, kulağa *seks* gibi geliyordu."

Gülümsedim.

"Evet," diye kabul etti Maiden. "Evet, yaptı."

Dudaklarımın kıvrımı daha genişleyerek boş salona azı dişlerimin bir kısmını gösterdi.

Tawny, "Neredeyse kendimi yelpazelemem gerekiyordu, haberiniz olsun," dedi. "Ama bu gelişmenin daha önemli kısmına geri dönelim. Sence seni çoktan tanıdı mı?"

"Bilmiyorum. O gece maske takmıştım ve da çıkarmadı ama sanırım maskeli ya da maskesiz birini tanıyabilirim."

Tawny, "Öyle olduğunu düşünmek isterdim ve kesinlikle bir Kraliyet Muhafızının öyle olmasını umardım," diye karşılık verdi.

"Demek ki hiçbir şey söylememeyi tercih etti," diye düşündü Bakire. "Yine de beni tanımamış olabilir. O oda loş bir şekilde aydınlatılmıştı."

Onu nerede görsem tanırım.

"Eğer konuşmadıysa, dediğiniz gibi konuştuğunuzda konuşacağını tahmin ediyorum. Onun yanındayken tamamen sessiz olman mümkün değil," dedi Tawny. "Bu şüphe uyandırıcı olurdu."

"Belli ki." "Ve garip."

"Katılıyorum," dedi Maiden. "Bilmiyorum. Ya bilmiyordu ya da biliyordu ve bir şey söylememeyi tercih etti. Belki de bunu benim başıma kakmayı falan planlıyordur."

"İnanılmaz derecede şüpheci " Kesinlikle

öyleydi.

"Muhtemelen beni tanımamıştır." Maiden sessiz kaldı ve sonra "Biliyor musun?" dedi.

"Ne?"

"Beni tanımadığı için rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım bilmiyorum. Ya da tanımış olabileceği heyecanlandım." Yumuşak bir kahkaha attı. "Bilmiyorum ama önemli değil. Aramızda olan şey sadece bir kerelikti. Sadece bu... şeydi. Bir daha olamaz. Bunları tekrar yapmak *isteyeceğini* düşünmüyorum bile, özellikle de benim yaptığımı bildiği için. Eğer isterse."

"Hı-hı," dedi Tawny.

"Ama söylemeye çalıştığım şey, bunun dikkate alınacak bir şey bile olmadığı," devam etti Maiden. "Önemli olan tek şey bu bilgiyle ne yaptığıdır."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Tawny

söyledi. "Bunu duymaktan yarı

korkuyorum."

Ben değildim.

"Burada işler çok daha heyecanlı bir hal almak üzere."

Başımı arkaya eğip tavandaki çıplak bakarken gülümsedim. Evet, işler *kesinlikle* daha heyecanlı hale gelmek üzereydi.

OceanofPDF.com

KIBIRLI VE UKALA

Vikter, Tawny'nin Maiden'ın odalarındaki bağlantı kapısından odasına girmesinden kısa bir süre sonra geri döndü. Elinde sıkıca tuttuğu beyaz bir bezle koridorda ilerledi ve elime tutuşturdu.

Altın parıltılı bembeyaz örtüye bakarken, bunun Kraliyet Muhafızları'nın örtüsü olduğunu fark ettiğimde tiksintimi güçlükle bastırabildim. "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Vikter, "Çok heyecanlı görünmemeye çalış," diye karşılık verdi.

Bakışlarımı ona doğru kaldırdım. "Aynı şey senin için de söylenebilir."

durdu, zayıf ışık göğsünü kaplayan siyah zırhındaki çentik ve oyukları yakalıyordu. "Bir şey yapmamış gibi davranmamı mı tercih edersin? bu kararı onaylıyor musunuz?"

"Hayır." Mantoyu bir omzumun üzerinden attım, acaba Kız *Gelincik*'e o mu seslendi diye merak ediyordum. "Komutan'a ne kadar şikâyet edersen et, kararını geri alamayacağını anladığın sürece sorun yok."

Vikter kısa bir kahkaha attı. "Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun?"

"Komutanı görmeye sadece mantoyu benim için nezaketen geri almak için gittiğine inandığımı mı sanıyorsun?"

"Ne düşündüğün umurumda bile değil," diye verdi Vikter.

"Peki," dedim başımı eğerek, "bu birlikte çalışmayı biraz zorlaştırmayacak mı?"

"Hayır." Başını salladı, mavi gözleri Evaemon yakınlarındaki Thronos'un Yüksek Tepeleri'ni kaplayan buz kadar soğuktu. "İkimizin de görevlerimizi yerine getirmesi için senin ne düşündüğünü bilmeme gerek yok. Ben zaten yeterince biliyorum."

"Peki ne biliyorsun?" diye sordum.

"Komutan senin sadece hazır değil, aynı zamanda bu sorumluluğu üstlenebilecek kadar yetenekli olduğunu düşünüyor. Belli ki yeteneklisin, kılıç kullanmakta hızlısın ve bir öküz kadar güçlüsün."

"Gururum okşandı," diye mırıldandım.

Bıçak gibi keskin bir gülümseme belirdi. "Sen de kibirli ve ukalasın."

Kaşlarımı kaldırdım. "İkisinin aynı şey olduğuna inanıyorum."

"Ve ukalanın teki," diye ekledi Vikter.

Adama duyduğum istenmeyen saygı arttıkça dudaklarım titredi. Bir şey onu bana karşı dikkatli olması konusunda uyarmıştı. Doğuştan gelen bir içgüdü, ki doğruydu. "Kötücül yakışıklılığı eklemeyi unutmuşsun."

Nefes nefese kaldı. "Unuttuğum şey, çeneni ne zaman kapatacağını bilmediğindi, ama bunu öğreneceksin."

Gülmemek için kendimi zor tutarak başımı koridorun sonuna, küçük bir pencereden sızan soluk güneş ışığına takılan toz zerreciklerinin olduğu tarafa çevirdim.
Pencere. "Bunu nasıl yapacağımı öğrenmemi isteyen ilk kişi sen olmazsın."

"Bunu duyduğuma hiç şaşırmadım," dedi. "Benim farkım şu ki
Ya kolay yoldan ya da zor yoldan öğrenirsiniz." Bir
sırıtış serbest kaldı.

"Seninle taşak geçtiğimi mi sanıyorsun?" Vikter alay etti. "Burada Kraliyet Muhafızlarının bile başına kazalar gelebilir, yeni terfi etmiş Kraliyet Muhafızlarının bile."

Başımı tekrar ona çevirdim. Gerçekten beni tehdit mi ediyordu? İnançsızlık patlaması yerini başka bir eğlence dalgasına bıraktı. "Seninle taşak geçmiyorum Vikter. Sadece bana tanıdığım birini hatırlatıyorsun."

"Şüpheli," diye mırıldandı.

"Dur tahmin edeyim, zor yol çenemi kırmayı ya da daha kötüsünü mü içeriyor?" Vikter'in gözleri kısılırken kısa bir kahkaha attım. "Yani haklıyım. Aynı şeyi birkaç kez söyledi."

Vikter bir an sessiz kaldı. "Peki bu zeki olduğu her halinden belli olan kişi
kim?" "Bir arkadaşımın babası." Bakışlarına karşılık verdim, mizahım
azalıyordu. "Bak, biz
birbirimizi sevmek zorunda değiliz. İyi geçinmemize bile gerek yok. Senin kendi görevin var, benim de kendi görevim ve bu sorumluluğu paylaşıyoruz. Onu hayal kırıklığına . Bilmen gereken tek şey bu."

Bakışlarımı tuttu, sonra dikkati omzumun üzerinden kapıya kayarken kısık, hırıltılı bir ses çıkardı. Bir an geçti. "Tawny hâlâ mi?"

"Hayır, biraz önce gitti." Bir tür anlaşmaya vardığımızı varsayarak elimi kılıcımın kabzasına koydum. "Bakire günün geri kalanında odasında mı kalacak?"

"Eğer seçtiği buysa," diye yanıtladı. "Komutan sizi rolünüz açısından neye hazırladı?"

"Temel bilgiler," diye cevapladım. "Programına gelince, neyin yasak olup olmadığı konusunda o kadar ayrıntıya girmedi."

Vikter başını salladı. "Gündüzleri ve geceleri dönüşümlü olarak çalışacağız. Biz de öyle yaptık.

Her zaman yaptığım gibi," diye açıkladı, omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı hafiflemişti. "Bilmen gereken bir şey var - geceleri onu korurken hazırlıklı olman için. Bazen... hoş olmayan rüyalar görüyor."

Onu terk eden gerginlik beni yakaladı. "Kabuslar mı?" Başı açıkken gördüklerimi düşündüm. "Onlara ne sebep oluyor?"

Sadece bana baktı.

"Nasıl yaralandığıyla mı ilgili?" Tahmin ettim.

Sessizlik.

Hayal kırıklığımı geri ittim. "Bak, ona karşı korumacı olduğunu anlıyorum. Hatta bir gardiyandan beklediğimden daha fazla," dedim ve gözleri kısıldı. "Ama işimi yapabilmem için onun hakkında her şeyi bilmem gerekiyor."

"Onu korumak için lanet olası işinden başka bir şey bilmene gerek yok," diye tersledi ve sonra alçak sesle küfretti. "Yara izlerini çocukken aldı. Altı yaşındayken. Ailesini öldüren ve neredeyse hayatını sona erdiren bir Craven saldırısında."

"Kahretsin," diye homurdandım, elimi çeneme sürterek. Craven saldırısını biliyordum ama duymamıştım, duyduysam da unutmuş olmalıydım. "Altı yaşında mıydı? Nasıl hayatta kaldı?"

"O Seçilmiş," diye cevap verdi.

Başımı sallayarak ona baktım. "Öyle olmalı," diye mırıldandım, omzumun üzerinden bakarak. Altı yaşında mıydı? Aman Tanrım. "Kabus görmesine şaşmamalı."

"Evet." Boğazını temizledi. "Çığlık attığını duyabilirsiniz," dedi, her kelimeyi sanki seçmeye zaman ayırıyormuş gibi yavaşça söyledi. "O iyi olacak, ama senden bu konuyu ona açmamanı rica ediyorum."

Onlarca yılını tatsız rüyalarla geçirmiş biri olarak ne demek istediğini hemen anladım. Onu utandırmak istemedi. Buna saygı duyabilirdim ama...

"Bir çığlığın kabus görmesinden mi yoksa baskı altında olmasından mı kaynaklandığını nasıl bilebilirim?"

Vikter homurdandı. "Baskı altındayken çığlık atmaz," dedi ve devam ederken bununla tam olarak neyi kastettiğini merak etmeme neden oldu. "Programına gelince, sabahın erken saatlerinde rahatsız edilmemesi gerekiyor. Bu zaman dua ve meditasyon içindir. Normalde sabahları

yemeklerini odasında yerdi." Görevlilerin onlara ne zaman hizmet ettiklerini, genellikle yemeği kapıda nöbet tutan kişiye teslim ettiklerini anlattı. "Hizmetkârlar genellikle o yemek yerken temizlik yapmak için odasına girerler.
Rahibe Analia ile dersler, onu koruduğunuz günlerde katılacağınız dersler. Bazen hizmetkârların erişimine ihtiyaç duyulduğunda o da orada oluyor. Bundan kaçınmaya çalışıyoruz ama..." Boğazını temizleyerek sözünü kesti. "O zamanlar peçeli olacak ve sizin de onun yanına girmeniz gerekecek. hizmetkârlar ya da diğer personel oradayken odasında bulunabilir. Odasında siz olmadan bulunmasına izin verilen tek kişiler Teerman'lar ve Tawny'dir. Şimdiye kadar-"

"Bekle," diye araya girdim. "Dük onun odasını ziyaret ediyor mu?"

"ama bu imkânsız değil." Vikter'in çenesinde bir kas kıpırdadı ve görünüşü hiç hoşuma gitmedi. Hızla devam etti. "Kadın
Bazen oturur, genellikle öğleden sonraları avlu boşken. Ayrıca sabahları ve özellikle akşam yemeğinden sonra kale arazisinde yürüyüş yapmayı sever. Arazide dolaşırken başkalarıyla etkileşime girmez..."

O konuştukça kaşlarım birbirine yaklaştı ve Maiden'ın yaptığı şeylerin çok kısa listesine ulaştığında neredeyse birleşmiş olmalıydı. Bu olamazdı ama söylediği bir şey bana Lord Mazeen'i düşündürdü.

"Peki ya Lordlar ve ?" Ben sordum. "Onunla etkileşime giriyorlar mı?"

"Bazıları öyle," diye onayladı. "Onu açık bir şekilde

görmüyorlar." "Ama onlarla yalnız mı kalacak?" Üsteledim.

"Genelde olmaz. Elbette onunla özel olarak konuşmayı talep edebilirler ama bu nadiren olur." Beni inceledi. "Neden sordunuz?"

"Sadece neye izin verilip verilmediğini tam olarak bildiğimden emin olmak istiyorum." Kollarımı kavuşturdum. "Bazı Lordların ve Leydilerin kişisel sınırlara saygısızlık ettiklerini duydum."

Vikter'in sol gözü kısıldı. "Birkaçı bununla tanınır."

"Maiden söz konusu olduğunda bilmem gereken bir şey var mı?"

Bir an geçti. "Bakire'nin Lord'da fazla uzaklaşmasına izin vermem
Mazeen'in varlığı."

Çenem gerildi. Lord'un Bakire'nin kokusunu taşıması için birinin buna izin vermiş olması gerekiyordu ama bunun Vikter olduğuna inanmıyordum. "O bir... sorun mu?"

"Olabilir." Bir elini zırhlı göğsünün üzerinde gezdirdi. "Ama sadece kendini sıkıntıya soktuğu noktaya ."

Britta'nın anlattıklarına bakılırsa, Lord Mazeen'in davranışını bir baş belası olarak görmezdim. Ama Vikter'in *Yükselmişler* hakkında söyleyebileceği ya da bana tam olarak güvenmediğini düşünürsek söyleyebileceği çok şey vardı.

Ama Lord Mazeen'e göz kulak olmam gerektiğini bilecek kadar çok şey biliyordum. Konuyu değiştirdim. "Yani tek yaptığı bu mu?"

Vikter, "Kent Konseylerine katılmak dışında, bu kadar," diye doğruladı. "Halkın içine çıkmıyor."

Evet, biliyordu ama bu konumuzun dışındaydı. Vikter çok daha uzun bir listeyle devam ederken arkamdaki kapalı kapılara baktım yapamazdı. Başkalarıyla konuşamazdı, topluluk içinde yemek yiyemezdi, şato arazisinden ayrılamazdı; liste uzayıp gidiyordu, ta ki banyo odalarına izinsiz girmesine izin verilip verilmediğini merak edene kadar. "Geri kalan zamanında ne yapıyor?"

Kaşlarını çattı. "Neden sordunuz?"

"Neden?" Onunla yüzleştim. Ciddi miydi? "Zamanının çoğunu odasında mı geçiriyor? Tek başına mı?"

O kas şimdi iki kat daha fazla çalışıyordu. "Evet ve yukarıda saydığım durumlar dışında, kendinizi onun içinde bulmanız nadir olacaktır. odaları." Çenesi eğildi. "*Çok* nadiren. Ve bunu yaptığınızda da kapılar açık bırakılmalıdır. O bunun farkında."

Onun açık uyarısına yanıt vermedim ve aramıza sessizlik çöktü. Maiden'ın zamanının tamamını gerçekten yalnız ya da izleniyordu. İkincisini biliyordum, ama günlerini sözde Maiden ne yapıyorsa onu yaparak geçirdiğini varsaymıştım.

Görünüşe göre, bu... .

Lanet olsun. Bir elimi başımın üzerinde gezdirdim. Onun varlığı yalnız bir varlık olmalıydı. Lanet olsun.

"Onun adını kullandın."

Dikkatim Kraliyet Muhafızlarına yöneldi. "Ne?"

"Yemin ederken," dedi Vikter, "ona verilen ismi kullandınız. Neden?"

Dilimin ucuna bir sürü yalan geldi. Nedenini bilmediğimi iddia edebilirdim ama öğrendiklerimden sonra? "Sadece birinin onu gördüğünü bilmesini istedim."

Vikter başını eğdi ama başka bir onaylama olmadı. Azarlama da yoktu. Bununla bir sorunu olduğunu düşünmedim ve ona duyduğum isteksiz saygı arttı.

Ve bu çok utanç vericiydi.

Çünkü eğer başkente çağrılsaydık, o da muhafızlar ona eşlik ediyordu. Bu da, yapmaya geldiğim şeyi başarabilmem için Vikter Wardwell'in ölmesi gerektiği anlamına geliyordu.

OceanofPDF.com

YENI BIR ARKADAŞ EDINDIM

Eldivenli elimi kaldırıp demirci dükkânındaki gevşemiş tuğlayı kaldırdığımda soğuk kesilmiş çeliğin keskin kokusu havayı doldurdu. Karmaşık bir destekçiler ve casuslar zincirinden geçen bir parşömen parçası gevşek bloğun arkasına sıkışmıştı. İmzasızdı ve sadece beş kelime içeriyordu.

Yeni bir arkadaş edindim.

Notu pelerinimin iç cebine sokarken dudaklarım kıvrıldı. Onu daha sonra yok edecek, varlığına dair hiçbir iz bırakmayacaktım. Sokağın ağzına doğru ilerledim; burada hızlı ve sağanak yağmurun oluşturduğu su birikintileri, çukurlu kaldırım taşlarında dar dereler oluşturuyordu.

Alacakaranlıkta tıkanmış sokaklarda aceleyle ilerleyen insan kalabalığının arasına hızla karıştım; bazıları evlerine giderken bazıları da güne yeni başlıyordu. Havada bir ürperti vardı, pek çoğu benim gibi gizlenmişti. Aralarına karıştım, görünmedim ya da bir diğerinin yanından geçtiğim anda unutuldum.

Aşağı Mahalle'nin kıvrımlı, dolambaçlı sokak ağında. Rise'ın gölgelerinde her zaman kasvet vardı, ama daha önce güneşi ve şimdi de ayı boğan kalın bulutlarla daha da fazla.

Alçak, dar evlerin kapılarına yapıştırılmış beyaz mendillere dikkat ettim - üç tane. Çenem sıkıştı ama kendimi devam etmeye zorladım, kendime birilerinin sessiz çağrılara cevap vereceğini söyledim. Jole'un Maiden hakkında söylediklerini düşündüm ve başımı salladım.

İki muşamba kaplı vagonun arasından geçerek caddeyi geçtim ve aniden katliam ve hayvan kokusu tarafından yutuldum. Biri kokuyordu
Et paketleme girmeden önce. Yağmur kokuları bastırmak için hiçbir şey yapmadı. Buradaki dükkânların çoğu gece kapanmadığı için sokaklar halktan insanlar ve evsizlerle doluydu.

Buraya geldiğimden beri, barınağı olmayanların sayısı ikiye, hatta üçe katlanmıştı. Kan Krallığı onlar için hiçbir şey yapmıyordu, en soğuk aylar yaklaşırken bile. Atlantia'da ev isteyen herkesin bir evi vardı.

Her ne sebeple olursa olsun bunu kendi başlarına yapamayanların ihtiyaçlarını karşılamak kolay değildi ama imkânsız da değildi. Atlantia bunu her zaman yapmıştı, tüm kıtaya hükmettiğimiz zamanlarda bile.

Tütsülenmiş domuz eti satan bir satıcının yanından geçerek dumanla kaplı iki deponun arasındaki dar bir sokağa ulaştım. Binalardan birinin yan girişine doğru ilerlerken sokak lambalarının titrek sarı ışığında, biri kız biri erkek iki küçük çocuğu neredeyse görmüyordum. Hayatlarının onuncu yılını bile görmemişlerdi. Yüzleri kir içindeydi, çok ince gömlek ve pantolonlarının altında incecik bedenleri vardı. Gözleri bir halde, kullanılmayan bir sahanlığa sıkışmayı başarmışlardı ama yine de savaş görmüş bir yetişkinin temkinliliğiyle kaldırımdakileri izliyorlardı.

Tanrılar, bu tür bir hayat için çok gençlerdi.

Adımlarımı yavaşlatarak döndüm ve satıcıya geri dönerek bir paket domuz eti aldım.

Çocuklardan biri öne doğru eğildi ve ben yaklaşırken vücudunu diğerine siper etti. Kan bağı mı vardı yoksa kardeş miydiler?

Diz çöktüm, onları korkutmamak için kendimi bir kol boyu uzakta tuttum. Gerçi tek gördükleri, önlerinde çömelmiş siyahlar içinde, pelerinli ve kapüşonlu bir figürdü, bu yüzden yaptığım her şeyin onları korkutmayacağından şüpheliydim.

"Al." Paketi uzattım. Öne doğru eğilen çocuk kahverengi gözleriyle beni izledi. Arkasındaki diğer çocuk omzunun üzerinden baktı. "Bu senin."

Çocuk pakete baktı, boş yüz hatlarında açlık parlıyordu. Yine de domuz etini almadı. Onu suçlamadım. Sokaklarda hiçbir şey bedava verilmezdi.

Bu gece hariç.

Paketi çocuğun kirli botlarının yanına koydum, sonra daha fazla bir şey söylemeden ayağa kalktım ve geri çekildim. Bir saniye geçti ve sonra çocuk paketi kaptığı gibi merdiven sahanlığının gölgeleri arasında kayboldu. Domuz eti
Tuzluydu, muhtemelen tadı bok gibiydi ve en sağlıklısı değildi ama boş bir mideden daha iyiydi ve onları sadece hedef haline getirecek olan bozuk para vermekten daha akıllıydı. Yapabileceğimin en iyisi buydu.

Şimdilik.

Binanın yan girişinden geçerek kalabalık depoya girdim. Tahta sandıklar masalara çarpıyor, keskin satırlar kemik ve dokuları kesiyordu. Ben masaların arasında yürürken kafalar yükseldi,

atılmış parşömenler botlarımın altında kırışıyordu. Birkaç gülümseme vardı. Kimse tek kelime etmedi. Beni daha önce görmüşlerdi.

Kim olduğumu tahmin edebilirlerdi.

Mekânın arka tarafında, sadece Mac olarak tanıdığım iri yarı bir adam kapalı bir kapının yanındaki taburede oturuyordu, başı keldi ve önlüğü kurumuş kanla lekelenmişti. O da hiçbir şey söylemedi ama başını salladı. O benim kim olduğumu biliyordu, ben de *onun* kim olduğunu çok iyi biliyordum. O buradaki İnişçilerin gayri resmi lideriydi.

Kapıyı iterek açtım. Salon kullanılmayan kasalarla doluydu ve Dışarıdaki dolaşan domuzların sesi, et paketleme katının sesini bastırıyordu. En sonda iki kapı vardı ve biri dışarıya açılıyordu. Sağdaki diğer kapıdan girdim, dik ve ışıksız bir merdivenden aşağıya indim, ışıksız ya da görüşüm olmayan biri inmeye çalışırken boynunu kırabilirdi.
Bir kapı daha vardı ve çerçevesinden donuk sarı ışık ve soğuk hava sızıyordu. Kapıyı iterek açtım ve kirişlerden sarkan kesilmiş etleri yukarıdaki katta paketlenebilecekleri kadar uzun süre taze tutmak için kullanılan donmuş suyun büyük bloklarıyla dolu yeraltı buz mahzenine girdim. Burası soğuktu ve taze av kokuyordu ama aşağıda olanlar yukarıda duyulmuyordu.

"Tam zamanında," dediğini duydum Kieran'ın, asılı iki et arasında yürürken. "Sanırım bütün parçalarım donmak üzere."

Kieran'ın iyi olduğunu bildiğim için . Wolven'in vücudu tanıdığım herkesten daha sıcaktı. Bu tür sıcaklıkların gerçek bir etki yaratması çok daha uzun sürerdi.
ona zarar verdi. Sarı ışık havuzuna ulaştığımda Kieran'ı çıplak ahşap bir masaya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş halde buldum. O da benim gibi giyinmişti ama kapüşonu yoktu. Ben benimkini açık bırakmıştım. Bu şekilde daha korkutucu olduğu kanıtlanmıştı. Dikkatim bağlı olduğu sandalyeye yığılmış olan erkeğe kaydı.

Kieran bakışlarımı takip ederek, "Sizi Lord Hale Devries ile tanıştırmaktan memnuniyet ," dedi. "Pensdurth'tan geliyordu," dedi yakındaki liman şehrine atıfta bulunarak. "Ama kendisi Carsodonia'lı ve buraya gelirken onun dayanılmaz böbürlenmelerini dinlemek zorunda kalan herkese göre Kan Krallığı'yla iyi bağlantıları ."

Bilinci yerinde olmayan vampire bakarken gülümsedim. Koyu renk saçlıydı ve ikinci ya da üçüncü on yılında gibi görünüyordu ama bahse girerim birkaç on yıl daha yaşlıydı. "Tanrılar, böbürlenmeyi ne çok severim."
İnişçilerimiz vardı.
Muhafızlar ve şehirler arasında yolculara eşlik edenler arasında. Çok değil, ama birkaç Yükselmiş'in buraya inmesine yetecek kadar. Sinsice dolaştım.

Lord'un etrafında dolanırken şakağında mavimsi mor bir çürük gördü. "Ne zamandır baygın?"

"Buraya atıldığından beri. Onu uyandırmamı ister misin?" "Elbette." Arkasında durmaya geldim.

Kieran masayı itti ve altında bir kovanın durduğu yere doğru eğildi. Büyük bir kepçe kaldırdı. Bana bir sırıtma göndererek Yükselmiş'in gevşekçe oturduğu yere gitti. "Wakey. Uyan," diye mırıldandı ve bir fincan dolusu buzlu suyu Yükselmiş'in başının üstüne boşalttı.

Vampir bir solukla uyandı, başını salladı ve her yöne su damlaları saçtı. "Bu da ne-?" Lord her ne söylemek üzereyse, Kieran'ın karşısında durduğunu gördüğünde yüzlerce kez ölmüştü.

"Merhaba." Kieran elindeki kepçeyi masaya fırlattı. "İyi uyudun mu?"

"Kim... kimsin sen?" diye sordu Lord başını sağa sola çevirirken, asılı et parçalarını gördükçe vücudu kaskatı kesiliyordu. "Neredeyim ben?"

"Sanırım nerede belli olmalı." Kieran'ın yüzü duygudan yoksundu ama gözleri parlak, ışıltılı bir maviydi. "Ve benim için endişelenmemelisin. Arkanızdaki kişiyi soruyor olmalısınız."

Lord'un başı yana doğru sallandı. "Kim var orada-?"

Elimi başının üstüne koyarak onu durdurdum. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Lord Devries. Size cevaplayabileceğinizi umduğum birkaç sorum var."

"Bu ne cüret?" diye mırıldandı.

Eldivenli parmaklarımı kafasına bastırırken sırıttım. " ne cüret?" "Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu Lord.

"Sanırım bu tespit edildi," dedi Kieran.

"Anladığınızdan şüpheliyim-"

"Konuşurken ona bak," diyerek başını Kieran'la yüzleşecek şekilde çevirdim.

Lord savaştı ama kaybetti. Sonunda Kieran'a bakarak, "Ben bir Lordum, Kraliyet Divanı'nın bir üyesiyim ve sen büyük hata yaptın," diye uyardı. Devries yere tükürdü. "*Alçalan*."

Kieran kaşlarını kaldırdı.

"Seni bu kadar kötü seçimler yapmaya iten şey ne?" Devries, tüm Yükselmişlerin sahip o sinir bozucu kibir havasıyla sordu. "Toprak mı? Para mı?"

"Sizin paranıza ihtiyacımız yok," dedi Kieran. "Peki toprak? Evet, ama bunun beklemesi gerekecek."

Kıkırdadım.

"Şimdi gülüyorsun ama tanrıların gazabını göze alıyorsun," diye tısladı Devries, bana doğru dönmeye çalışırken başını avuçlarıma bastırdı. "Tacı başına yıkma riskini alıyorsun."

Kulağına yakın olacak şekilde eğildim ve " canı cehenneme" diye

fısıldadım. "Arkamda duran korkaktan cesur sözler," dedi Lord koptu.

Sırıtarak kafasını ittim ve geri adım attım. Kendisi ve sandalye öne doğru devrilirken küfretti. Kieran göğsüne bir tekme atarak onu yakaladı ve ben de etrafından dolaşarak sandalyeyi düzelttim.

"Seni aptal kafir. Yanacaksın..." Ben ortaya çıkınca sustu. Önünde dikilmemi izlerken simsiyah gözleri büyüdü.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordum.

Siyah pelerinime, yüz hatlarımı gizleyen ağır kapüşonuma ve eldivenli ellerime baktı. Bu tek başına bir endişe yaratmazdı ama içinde bulunduğu zor durumla birleşince bunu anlaması hiç zaman almadı.

Lord'un başı öne eğildi ve dudakları dişlerinin üzerinden geriye doğru sıyrıldı; keskin köpek dişlerini gösterdiğinde tüm numara bir anda yok oldu. "Karanlık Olan."

Eğildim. "Hizmetinizdeyim."

"Dramatik," diye mırıldandı Kieran.

Gülümseyerek doğruldum. "Tanışma faslından önce de söylediğim gibi, size sormak istediğim sorular var."

"Sorularının canı cehenneme," diye tersledi. "Öleceksin."

Kieran, "Hava çok soğuk ve koktuğu için araya girmeme izin verin," diye araya girdi. "Bizi tehdit edeceksin. Biz güleceğiz. Sorularımıza cevap vermeyeceğine yemin edeceksin ama biz seni zorlayacağız."

Lord'un başı kurt adama doğru döndü.

"Ve şu anda, buradan yürüyerek çıkamayacağını bildiğin için işbirliği bir anlamı olmadığını düşünüyorsun," diye etti Kieran. "Ama henüz kafana dank etmemiş olan şey, ölmekle çok uzun, yorucu ve acılı bir ölüm arasında fark olduğu."

Bakışları aramızda gezinirken Devries'in burun delikleri alevlendi.

"Peki ya burada gereğinden fazla kalmak zorunda kalırsam? Ölüm için yalvaracağına söz verebilirim," diye devam etti Kieran. "Bir seçeneğin var."

"Doğru söylüyor," dedim, gözlerim Devries'e dikilmişti. "Prens Malik'i nerede tuttuklarını bilmek istiyorum."

"Prens Malik hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye homurdandı, kollarını bükerek. "Ama buraya gelirken herkese iyi bağlantılarınız olduğunu söylediniz.
"dedi Kieran.

Vampirler onu yerinde tutan ipleri koparabilecek kadar güçlüydü.

İçimi çektim. "Akıllıca bir seçim yapmayacak."

Bağlar koptu ve vampir sandalyeden bir ölümlünün hareket edebileceğinden daha hızlı çıktı.

Ama bir wolven'den daha hızlı değil.

Kieran onu omuzlarından yakalayarak vampiri geride tuttu. "Neden bunu hep yapıyorlar?" diye sordu çenesi düşerken.

"Belki de bunun eğlenceli olduğunu düşünüyorlardır," diye düşündüm.

"Öyle değil." Burun delikleri düzleşirken ve yüz hatlarının derisi incelirken Kieran'ın göğsünden bir hırıltı yükseldi. Yükselmiş'in omuzlarındaki el uzadı, tırnaklar büyüdü ve keskinleşti, vampirin omzuna saplandı.

Kieran et ve kasları pençelerken Lord uludu. Devries'i soğuk taş zemine fırlatarak et yığını haline gelmesine neden oldu. "Sen bir..." Nefes nefese kalmış, parçalanmış omzunu tutuyordu. "Wolven."

"Bana öyle diyebilirsin." Kieran derin bir nefes kendini dizginledi. Derisi doldu, eli normal boyutuna döndü. Parmak uçlarından kan ve doku damlıyordu. "Ya da bana ölüm diyebilirsin. Hangisini tercih edersen."

Ona şöyle bir baktım. "Eminim bunu söylemek için bütün gün beklemişsindir." Kieran kanlı orta parmağını kaldırdı.

"Sana pis köpek dememe ne dersin?" Devries karşılık verdi.

Öne atıldım ve çizmelerimi yıkık omzuna indirdim. Lord çığlık attı. "Bu çok kabaydı." Bastırmaya devam ettim. "Özür dile."

"Siktir git."

"Özür dile." Ayağımı soktum, kemiklerim çatladı. "Daha kırılacak çok kemiğin var."

Diğer eliyle bacaklarıma uzanmak için savurdu sanırım ama bunun neyi başaracağını düşündüğünden emin değildim. Kieran onun kolunu kolayca yakalayarak geriye doğru çekti ve bu sırada kemiğini kırdı. Devries

diye uludu, ayağını Kieran'a doğru tekmeleyerek ayağa kalktı, kalçama doğru ilerlerken dişlerini gösterdi.

İçimi çektim.

Bu bir süre devam etti ve Tanrı'nın o kadar da bilge olmadığını kanıtladı. Sonunda bizi ısırmaya çalışmayı bıraktığında iki bacağı da kırılmıştı. Sol kolu da öyle. Sağ kolu ise can çekişiyordu. Dağınık bir et ve kemik yığınına dönüşmüştü, her yerinden su akıyordu.

Temizlemek çok olurdu.

"Bana Prens Malik'in nerede tutulduğunu söyle," dedim yüzüncü kez.

"Tutulan bir Prens yok," diye inledi vampir ve bu en azından bana gidip kendimi becermemi söylemekten daha iyi bir şeydi.

Göğsüne bir tekme attım ve onu sırt üstü yere düşürdüm. "Orospu

çocuğu." Devries inledi.

"Nerede tutuluyor?" Tekrar ettim.

"Hiçbir yerde," diye kükredi vampir, kan ve tükürük tükürerek.

Öfke patladı. Ona doğru ilerleyerek bacağımı kaldırdım ama Kieran kolumu tuttu ve botumu vampirin kafasına indirmeden önce beni durdurdu.

"Seviye mi?" Kieran sordu.

Derin bir nefes alarak geri çekildim ve başımı salladım. Şu anda seviyenin ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. "Pekâlâ. Devam edelim, Devries. Bana Maiden'ı anlatmanı istiyorum."

Lord inleyerek yan yattı. "Kan Krallığı için

neden bu kadar önemli?"

"O Seçilmiş," diye inledi vampir. "Kraliçe tarafından. Tanrılar

tarafından." Kieran bana baktı.

"konuştuğunu unutuyorsun," diye öğüt verdim. "Tanrıların hiç kimseyi, hele de ölümlü bir kızı seçmediğini biliyoruz."

"O Seçilmiş, seni aptal. Yeni bir çağın getiricisi," diye soluk soluğa bağırdı, solgun yüz hatları acıyla buruşuyordu. "Ve sen bir aptalsın."

Kieran kaşlarını kaldırarak, "Sanırım ölmek istiyor," dedi.

Siyah gözlerinden biri açıldı ve bana sabitlendi. "Ben... Ben senin ölmek istediğin zamanı hatırlıyorum. Bunun için yalvardığın zamanı."

Göğsüm kabardı.

Kieran'ın kafası vampire doğru döndü. "Ne dedin sen?"

"Beni tanımıyor. Sen tanıyor musun? Tabii ki tanımadı." Lord Devries'in kahkahası kanlı ve ıslaktı. "Kendinde değildin, çığlık atıyor ve

hava bir saniye..."

Sertleştim.

Tanrı'nın bahsettiği şey Kieran'ı bir anda vurdu. "Kapa çeneni."

"Sonra da ölüm için yalvarıyorsun," dedi Lord, sırt üstü yatarken gülerek. "Seni yakaladıklarında ben de başkentteydim."

Donup kalmıştım ama her hızlı nefes alışımda göğsüm kıpırdıyordu. "Kapa çeneni," diye homurdandı Kieran.

"Seni yeraltında ve o kafeste nerede tuttuklarını hatırlıyorum." O nemli parmaklıkların görüntüleri zihnimde , kolları işe yaramaz bir şekilde iki yanına düştü. Kansız teninin görüntüleri. Karanlık gözler. Keskin tırnaklar. "Acı içinde nasıl kıvrandığın ve sonra nasıl kendinden geçtiğin-"

Lord Devries'in sözleri bir gürültüyle sona erdi ve beni irkiltti. Gözlerimi kırpıştırdım, çevrem tekrar gözümün önüne geldi. Asılı etler. Kalın buz . Taşın üzerine saçılmış kan ve madde yığınları. Kieran geri çekilirken Lord Devries'in vücudu seğirdi, adımları kana bulandı.

"Cas?"

Cevap vermeyince Kieran omzumu sıktı. "İyi misin?"

Gözlerimi kapadım ve başımı salladım ama değildim. Kieran bunu biliyordu. Ne kadar öyle olduğumu söylesem de değildim.

Asla olmazdım.

OceanofPDF.com

MEVCUT IV

"Bunu tamamen unutmuştum," dedim, çenesinin zarif kıvrımlarına ve sonra yanağını ve kaşını kesen cesur çizgilere bakarak. "Lord Devries. Senin hakkında söylediklerini." Kesik kesik nefes aldım. "Bana söyledikleri."

Saat geç olmuştu, gecenin bir yarısıydı. Kieran işleri kontrol etmek için ayrılmıştı. Şimdi onun yanında yatıyordum, bedenim onunkini kucaklıyordu. Aramızda bir santim bile boşluk yoktu. Gözlerimi yüzünden ayırmadan mum ışığındaki odada ellerini buldum. Karnında, göğsünün hemen altında duruyordu. Parmaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. Parmaklarımın arasında inanılmaz derecede hareketsiz ve pürüzsüzdüler. Altındaki kemikler o kadar kırılgandı ki.

Teni hâlâ buz gibiydi.

"O haklıydı, biliyor musun? Senin Seçilmiş olduğun konusunda. O zamanlar ne Kieran ne de ben anlamıştık." Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. Saniyeler geçip gitti, dakikalara dönüştü. "Sanırım ikimiz de tüm bu olanları görmezden geldik. Ben... ben yaptım çünkü hatırlamak istemediğim bir şeydi. Kieran da aynısını yapardı çünkü bunun bana acı verdiğini biliyordu."

Gözlerimi kapatmak istedim. Bırakın bu konuda konuşmayı, esaret zamanımı düşünmek bile zordu. Kalıcı bir utanç vardı. Kendime zarar verdiğimi kabul etmek kadar konuşmak da zordu.

"Onu tanıyamadım Poppy ve katılanların tek bir yüzünü bile unutmayacağımı düşünmüştüm. Ama unuttum ve bu... kafamı karıştırdı. Kaç tanesini unuttuğumu merak ettim. Bunun neden önemli olduğunu bile bilmiyorum. Artık bir önemi olduğunu da sanmıyorum." Bakışlarım onun profilinde gezindi. "Ama bu beni etkiliyor, biliyor musun? Bu Lord'un ne giydiğini hatırlayamamam
tanık. Beni kullanılırken gördü mü? Başkalarına zarar verdiğimde, hiçbir şey kalmayana kadar onlardan beslendiğimde orada mıydı? Başlangıçta Malik'in yanında mıydı?"

Başparmağımı elinin üstünde gezdirdim. "Malik konusunda da haklıydı." Alçak, sert bir kahkaha beni terk etti. "'Saklı Prens diye bir şey yoktur' demişti ve doğru söylemişti."

Sessizlik içinde, bunun gerçekten doğru olup olmadığını sormak zorunda kaldım.

Malik, Kan Kraliçesi'yle birlikte olduğu süre boyunca bir kafeste tutulup zincirlenmemiş olabilirdi ama *tutulmuştu*.

"Zincirleri görünmezdi," dedim yüksek sesle, kapalı oda kapısına doğru bakarak. "Ve bu zincirlerin bir adı vardı."

Millicent.

Kalp arkadaşı.

Poppy'ye baktım ve rollerimizin tersine döndüğünü hayal etmek bile istemedim. Millie'nin yerine Poppy. Malik'in yerine ben. Ama bir şeyi biliyordum. "Senin güvende olman anlamına gelecekse, herhangi bir canavar varlığa *seve seve* hizmet ederdim. Bunun için onu suçlayamam. Gerçekten yapamam. Ama..." Bakışlarım yanağına döndü. Şunlara
Yara izleri. Eğildim ve şakağındakini öptüm. "Sana yapmayı planladığı şey için onu nasıl affedebileceğimi bilmiyorum. Sana kendi elleriyle zarar vermemiş olabilir ama yaptıkları sende iz bıraktı."

Hem fiziksel hem de duygusal izler. Hala taşıdığı ve muhtemelen her zaman taşıyacağı izler.

"Muhtemelen onu affetmemi istiyorsun. ama..." Ama zamana ihtiyacım vardı. Onunla konuşmam gerekiyordu. Anlamaya ihtiyacım vardı ve bunların hiçbiri şu anda gerçekleşmeyecekti. Yine de istedim.

Çünkü Malik'in Kemik Tapınak'ta öldüğünü görmüştüm. Vurulmuştu. Ve, kahretsin. Bu benim bir parçamı alıp . O benim kardeşimdi, berbat seçimler ve her şey.

Malik'le yaşadığım karmaşayı bir kenara itip Poppy'yi koruduğum ilk günü yüzümde hafif bir gülümseme belirdi. "Sonunda benimle konuştuğun zamanı hatırlıyor musun? Sen avluya girdikten sonraydı."

Sırada ne olduğunu düşündüğümde gülümsemem hızla kayboldu. Dük.

Ve kabusları.

OceanofPDF.com

BAKIRE KONUŞUYOR

Ertesi gün öğleden sonra, mutfaklara giden koridorlardan dışında durup Tawny'nin dönmesini beklerken Maiden sessizdi.

Her zamanki gibi sessiz duruyordu, çenesi eğikti ve elleri belinde gevşekçe kenetlenmişti. "Biz beklerken bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başını iki yana salladı.

"Dün gece iyi dinlendin mi?"

Başını salladı.

Yanağımın içini ısırdım. Sorduğum her soruya böyle cevap verirdi. Bir baş sallama ya da kafa sallama. Benimle konuşmamıştı. Benim önümde de konuşmamıştı.

Tawny ile konuştuklarına kulak misafiri olduğumu düşününce sırıtmamak için kendimi zor tuttum. Bir noktada benim yanımda konuşmak zorunda kalacaktı. Konuşmak zorundaydı.

Bunu biliyorum.

Tawny, ben daha fazla anlamsız soru soramadan geri döndü, eteğinin kenarları topuklarına takılıyordu. Dilimlenmiş sandviçlerden oluşan bir tabağı kaldırdı. "Bak ne aldım!" diye bağırdı. "En sevdiğin."

Bakire gülümsedi. Sayılır. Dudaklarının köşeleri en azından yukarı doğru kıvrıldı.

"En sevdiğin hangisi?" Elimi kılıcımın kabzasına dayayarak sordum.

Bakire hızla başını başka yöne çevirdi.

"Salatalık," diye cevap verdi Tawny, karamel rengindeki sıkı bukleleri büküldükleri yerden kurtulup omzunun üzerinden düşerken, bir başka koridorda yürümeye başlayan Maiden'a pek de gizli olmayan, kısık gözlerle baktı. "En sevdiğin hangisi Hawke?"

"En sevdiğim sandviç mi?" Kız'dinlemek için başını hafifçe eğdiğini fark ederek düşündüm. "Bir sandviçim olduğundan emin değilim."

"Herkesin favori bir sandviçi vardır," diye ısrar etti Tawny. "Benimki, Poppy'nin iğrenç olduğunu düşündüğü somon-salatalıklı."

Poppy. Bu lakap çok şirindi. Garip bir şekilde uyuyordu çünkü Maiden tam olarak *sevimli* olduğunu düşünebileceğim biri değildi. Yine de benim önümde konuşmayı reddetmesi... kesinlikle çok . "Ona katılmak zorundayım."

Tawny dudaklarını büzerek alay etti. "Hiç denedin

mi?" Başımı salladım. "Denemeyi de düşünmüyorum."

Bakire'nin dudakları kıpırdadı ama gülümseme yoktu.

"Peki senin favorin hangisi?" Tawny, Emil'in bile etkileyici bulacağı oldukça dramatik bir iç çekişten sonra sordu.

"Sanırım etli herhangi bir şey," diye karar verdim, savaşta nasıl çabuk öldürülür mantom olarak adlandırdığım şeyin ağırlığını omzuma silkerek. Eğer manto giyen biriyle savaşıyor olsaydım, elime alacağım ilk şey bu olurdu.

Tawny, "Bu şimdiye kadar duyduğum en tipik erkek lafı," diye karşılık verdi.

Kıkırdayarak peşlerinden gittim ve bir gün önce olduğu gibi yanlarından geçtiğimiz her hizmetçi ya da ev çalışanının durup baktığını gördüm. Tawny ve Maiden sanki farkında değilmiş gibi ama fark etmemelerine imkân yoktu. Tabii buna alışmamışlarsa.

Beyaz ve altın rengi halıların parıldadığı bir salona girdiğimizde, Wardwell'in Kız'ın tercih ettiğini söylediği aydınlık ve havadar avluya ulaştık. Tüm alanı ve bahçenin baktığı bölümü görebileceğim bir pozisyon seçtim. Onlar sandviçlerini yerkonuşmanın hepsini olmasa da çoğunu Tawny yaptı. Yaklaşan Ayin hakkında konuştu ve sonra nispeten

hangi Lord ve Leydilerin birlikte gizlice kaçtıklarından şüphelenildiği hakkında zararsız dedikodular. Tüm bu süre boyunca, odağımı Maiden'da tuttum. O

Yemek yerken titizdi, çayından bir yudum almak ya da keten peçeteleri tutmak için bile olsa her küçük hareketi önceden düşünülmüş gibiydi.

Ayak sesleri ve kıkırdama sesleri dikkatimi girişe çekti. Biri siyah saçlı ve elinde bir kese taşıyan, diğeri sarışın iki genç Bekçi Kadın belirdi. Onları birkaç kez kale arazisinde, muhafızların eğitimini izlerken görmüştüm. İsimleri neydi? Loren ve Dafina mı? Öyle sanıyordum ama hangisi hangisiydi bilemiyordum. Ve dürüst olmak gerekirse, dikkatim Bakire'ye kaydığı için bunun bir önemi yoktu.

İki Bekleyen Hanım'ın Bakire'nin yanındaki sandalyelere oturmasını dikkatle izledim, içimi bir temkinlilik kapladı. Wardwell'in anlattığına göre, Bakire'nin Tawny dışında diğerleriyle etkileşime girmemesi gerekiyordu ama ikisi de gitmeye kalkışmadı.

Bir seçim yapmam gerekiyordu. Ya onun muhafızı gibi davranacak ve muhtemelen kim bilir ne kadar kalacağı odasına kadar ona eşlik edecektim ya da bu konuda onun yolundan gidecektim. Kuralların saçmalıktan ibaret olduğunu düşündüğüm için ikincisini seçtim.

Bekleyen iki hanımefendi geldikten sonraki ilk birkaç dakika içinde bir parçam pişman oldu.

sürede oldukça...ele avuca sığmaz oldular, her şey hakkında heyecanla ve yüksek sesle konuştular. Yine de nedense ne hakkında konuştukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Konuşmalarının akışını takip etmek zordu.

Ama dikkatimi çeken şey, Bakire'nin üzerinde meydana gelen ince değişimdi. Sadece o ve Tawny varken o kadar da rahat göründüğünü söyleyemezdim ama en azından... rahattı sanırım. Duruşu şimdiki kadar sert değildi. Nasıl olduğunu bile anlayamadım.

Birisi bu kadar dik ve hareketsiz oturabilir miydi? Zenginlerin çoğunun elbisenin altına tercih ettiğini bildiğim o kemik korselerden birini giymeye zorlanmış mıydı? Elbise

Bugün giydiği kıyafet bir gün öncekinden farklıydı. Daha özenliydi. Kolları uzun ve dökümlüydü, çay içmek için her uzandığında kollarını sandviçlerin üzerine nasıl sürmediğini merak etmeme neden oluyordu.

Elbisenin yakası neredeyse boynuna ulaşıyor ve boğazımın kaşınmasına neden oluyordu. Bakışlarım omuzlarına ve boncuklu korsajına kaydı. Malzeme ince görünüyordu, bu yüzden altında bir korse olduğundan şüpheliydim. Duruş tamamen ona aitti. Alt yarısına baktım. Ellerini kucağında kavuşturmuştu.

O hançeri taşıyor muydu?

Duruşumu değiştirdim, sonra beyaz terlikli ayaklarının elbisesinin eteklerinin altında kaybolduğunu fark ettim. Oturuş şekli, sanki elleri ya da ayakları yokmuş gibi görünmesine neden oluyordu.

Sarışın, refleks olarak dikkatimi çekecek şekilde yelpazesini kapattı. Muhtemelen ne konuştuklarını çözmekte zorlanmamın nedenlerinden biri de . Yelpazesinin bağcıklı kenarlarının arkasından bana baktı, iri mavi gözleri bir karşılamadan çok daha fazlasıyla doluydu. Bu bir sözdü.

Wait'teki hanımların zamanlarını kimlerle ya da nasıl geçirecekleri konusunda o kadar da katı olmaları gerekmiyordu, ama ben bunun zaten çok iyi farkındaydım.

Siyah saçlı olan oturduğu yerde kalamadı ve bahçeye bakıp dışarıdaki bir kuşu izlerken üzerine minik mücevherler diktiği maskeyi masanın üzerinde bıraktı. Muhtemelen sadece birkaç dakikalığına penceredeydi ki yumuşak bir gümbürtü ve ardından kristallerin çınlaması duyuldu. Baktığımda siyah saçlı olanın bir sebepten dolayı taşıdığı keseden güneşin altındaki her renkten mücevherin döküldüğünü gördüm.

"Olamaz!" diye soluk soluğa bağırdı, öyle umutsuz ve bir şekilde dağınıklığa bakıyordu ki, insan bir bebek düşürdüğünü sanabilirdi. "Kristallerim!"

Tawny oturduğu yerden onu izlerken, "Çok Loren," diye söylendi.

"Biliyorum!" Loren dramatik bir ipek ve dantel gösterisiyle diz çöktü ve kristalleri teker teker toplamaya başladı.

"Yardımcı olmama izin verin." Öne doğru yürüdüm.

"Çok ," diye gülümsedi Loren, doğrulurken. "İnanılmaz derecede kibarsınız."

"Denerim," diye mırıldandım, kristalleri toplayıp keseye boşalttım. Ayağa kalkarak ona geri verdim.

"Teşekkür ." Loren çantayı aldı, bu sırada eli benimkinin üzerinde . "Çok teşekkür ederim."

Sırıtmamak için kendimi zor tutarak başımı salladım ve köşeme dönmeden önce onu selamladım. Çok geçmeden sarışın, içeceklerin bulunduğu masanın ortasında durdu.

"Aman Tanrım." Dafina gevşek bir elini alnına götürdü. "Başım çok dönüyor." Sallanmaya başladı.

Aman Tanrım.

Mavi ipekten bir yığının içine düşmeden önce yanına gittim. kristaller yere saçıldı. "İşte." Dirseğinden tuttum ve neredeyse yanıma düşecekti. "Otursan iyi olur," diyerek onu Maiden'ın yanındaki şezlonga doğru yönlendirdim. "Senin için bir içki getirmemi ister misin?"

"Eğer çok nazikseniz." Dafina kalın kirpikli gözlerini kırpıştırdı. "Nane suyu, eğer ." Yelpazesini sallayarak diğerlerine baktı. "Burası çok sıcak, değil mi?"

"Pek sayılmaz." Tawny etkilenmemiş bir şekilde .

Bir bardak naneli su doldururken Maiden'ın ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Suyu diğer Bekleyen Hanım'a uzatırken Loren, "Sıcaktan olsa gerek, bu kadar sakarım," diye ekledi.

daha çok okşamak gibi hissettiren bir şekilde dokundu. Loren şimdi yayılmış, vücudunu öyle bir kıvırmıştı ki, elbisesinin ne kadar dekolte olduğunu fark *etmemek* için tamamen dikkatsiz olmak gerekirdi. *İkisinin* de elbisesi birdenbire ne kadar dekolte olmuştu. "Söylemeliyim ki, bu bana çok korkunç bir baş ağrısı verdi."

Tawny gözlerini devirerek içini çekti.

Onun yanında, Bakire çenesini eğdi.

Loren hiç istifini bozmadan iki narin parmağını şakağına bastırdı ve ben onun şezlongdan kaymak üzere olduğundan şüphelendim.

"O halde oturduğunuzdan emin olmanızı öneririm," dedim, herhangi bir yükselme girişimini tomurcukta durdurmayı düşünerek. Ona geçmişte bana pek çok kapalı kapıyı açan bir gülümseme verdim ve gamzemi gösterdim. "Tamam mı?"

Loren elini şakağından korsajının dantellerine indirirken ağzıma baktı, cüretkârlığı eğlendiriciydi. Başını salladı.

Hepsine bir kez daha gülümseyerek döndüm. Her iki hanım da dikkatlerini Tawny'ye çevirdiğinde, küçük bir rahat nefes aldım.

"Ne duydum biliyor musun?" Dafina bana doğru bakarken yelpazesini şıklatarak sordu. Sesini alçalttı ama söylediği her şeyi kolayca duydum. "Birisi şehirdeki o... o inlerden birini sık sık ziyaret ediyormuş."

"Dens?" Tawny sordu ve sakarlıkları ve zayıf bünyeleri hakkında yorum yapmanın dışında onlarla ilk kez etkileşime girdiğini fark ettim.

Dafina vücudunun üst kısmını öne doğru eğdi. "Hani şu erkeklerle kadınların sık sık iskambil ve *diğer* oyunları oynamak için gittikleri türden."

Tawny kaşlarını kaldırdı. "Kırmızı İnci'den mi bahsediyorsun?"

Bakire, bahçede görebildiğim kireçtaşı heykeller kadar hareketsiz oturuyordu. "Tedbirli olmaya çalışıyordum." Dafina iç çekerek Bakire'ye baktı.

"Ama, evet."

Dikkatimi kısa bir süreliğine üzerimizdeki cam panellere verirken ağzımın içini ısırdım.

"Peki böyle bir yerde ne yaptığını duydun?" Tawny, elbisesinin eteği kıpırdarken ve terliğinin burnu görünürken sordu-

Bakire hafifçe sarsıldı.

Tawny az önce Maiden'ı masanın altından mı tekmeledi?

"Sanırım kart oynamak için orada, değil mi? Yoksa sen...?" Tawny bir elini göğsüne bastırarak sandalyesinde geriye yaslandı. "Ya da sence o

diğer yasadışı oyunlarda?"

"Tek yaptığı şeyin kâğıt oynamak olduğuna eminim." Loren yelpazesini göğsüne bastırırken bir kaşını kaldırdı. "Eğer tek yaptığı buysa, bu bir... hayal kırıklığı olur."

Hayal kırıklığına uğrayacağını

düşünmemiştim. Çoğunlukla.

Maiden'ın orada olduğu geceden beri Kırmızı İnci'ye dönmemiştim ve ondan önce de neredeyse her gece oraya gitmiştim.

Tawny, "Sanırım oraya gittiğinde herkesin yaptığını yapıyor," dedi. "Birlikte kaliteli zaman geçirecek birini buluyor." Başını hafifçe Maiden'a doğru eğdi.

Dudağımın iç kısmını daha sert ısırmak zorunda kaldım.

Dafina, "Şu anki ortamda böyle şeyler önermemelisin," diye uyardı.

Tawny çayını yudumlarken ben de neredeyse nefesimde boğuluyordum.

Loren, "Bayan Willa bugün hayatta olsaydı, onu ağına düşürürdü diye düşünüyorum," dedi. "Sonra da günlüğüne onun hakkında yazardı."

Kimdi bu Bayan Willa?

"Sadece en yetenekli... *partnerleri* hakkında yazdığını duydum," diye ekledi Dafina, hafifçe gülerek. "Yani, eğer o sayfalara girmeyi başardıysa, bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Bu günlüğe girebilecek kadar yetenekli olduğuma karar vermeleri gururumu okşamıştı.

Ne yazık ki, konuşmaları benim algılanan *yeteneklerimden* Ayin'e doğru kaydı, ancak Loren'in ve
Dafina bana doğru bakışlar fırlatmaya devam etti.

Ama sadece değildi. Maiden da

baktı.

Gözlerini göremiyordum ama başını bana doğru hafifçe eğmişti. Bana asıl haber veren şey garip karıncalanmaydı ve bunu Kieran'a sormayacaktım çünkü onu tanıdığım için muhtemelen vicdanım olduğunu söyleyecekti.

Dafina, "Umarım kim bildiğiniz kişi bazılarının söylediği gibi şehirde değildir," dedi. "Eğer öyleyse, Ayini iptal edebilirler."

Loren, "Ayini iptal etmeyecekler," diye güvence verdi. "Ve bunun bir ayin olduğunu sanmıyorum.

eğer." Kız'a baktı, sonra arkadaşına anlamlı bir bakış gönderdi. "Bunun onun yakınlarda olduğu anlamına geldiğini biliyorsun." Çenesini kaldırdı. "Prens Casteel."

Lanet olsun.

Az önce gerçek adımı mı söyledi? Genelde benden sadece Karanlık Olan diye bahsedilirdi.

Dafina kaşlarını çattı. "Çünkü..." Bakireye pek de nazik olmayan bir bakış attı. "Saldırı yüzünden mi?"

"Bunun dışında." Loren'in dikkati şu anda kırmızı bir kristal dikmekte olduğu maskeye döndü. Dudaklarımın kenarları aşağı doğru döndü. O şeyin üzerinde kaç tane lanet renk vardı? "Britta'nın bunu söylediğini duydum. Sabah."

"Hizmetçi mi?" Dafina alay etti.

"Evet, hizmetçi." Loren çenesini daha da kaldırdı. "Onlar her şeyi bilir."

Bu doğruydu.

Çoğunlukla.

Dafina güldü. "Her şey mi?"

Başını salladı. "İnsanlar önlerindeki *her şey* hakkında konuşurlar. Ne kadar mahrem ya da özel olursa olsun. Neredeyse bir odadaki hayaletler gibiler. Kulak misafiri olmadıkları hiçbir şey yok."

"Britta ne dedi?" Tawny fincanını yere bıraktı.

"Prens Casteel'in Üç Nehir'de görüldüğünü söyledi," dedi Loren. "Dük Everton'ın canını alan yangını başlatanın o olduğunu söyledi."

Yangını ben başlattım.

Ama Duke Everton o zamana kadar çoktan ölmüştü.

"Biri bunu nasıl iddia edebilir?" Tawny sordu. "Karanlık Olan'ı gören hiç kimse onun neye benzediğinden bahsetmez ya da onu tarif edebilecek kadar uzun yaşamamıştır."

Dafina, "Bundan emin değilim," diye karşı çıktı. "Ramsey'den duyduğuma göre kelmiş, sivri kulakları varmış ve solgunmuş, tıpkı... bilirsin işte."

Bu... saldırgandı. Bir Craven'a benzemiyordum, ima ettikleri şey buydu.

"Ramsey mi? Majestelerinin kâhyalarından biri mi?" Tawny meydan okudu. "Bunu nasıl *inandırıcı* bir şekilde iddia edebileceğini belirtmeliydim."

Loren, "Britta, Prens Casteel'i gören birkaç onun aslında oldukça yakışıklı olduğunu söylediğini iddia ediyor," diye ekledi.

"Oh, gerçekten mi?" Dafina mırıldandı.

Loren başını salladı. "Goldcrest Malikanesi'ne bu şekilde girdiğini söyledi. Düşes Everton fiziksel bir ilişki geliştirmiş.

ve bu sayede malikanede rahatça dolaşabildi."

Bunun bir kısmı doğruydu. Görünüşüm malikâneye kolayca girmemi sağlamıştı. Ama hepsi bu kadardı.

"Söylediklerinin neredeyse tamamı doğru çıkıyor." Loren omuz silkti ve bana Maiden'ın gözlerini hatırlatan zümrüt rengi yeşil bir mücevher aldı. "Yani Prens Casteel konusunda haklı olabilir."

"Bu ismi söylemeyi gerçekten bırakmalısın." İki kişi ona odaklanırken Tawny ince bir şekilde gülümsedi. "Eğer biri seni duyarsa, hapishaneye gönderilirsin.
Tapınaklar 'Daha iyi biliyordum' diyebileceğinizden daha hızlı."

Loren güldü. "Endişelenmiyorum. Kulak misafiri olabileceğim bir yerde böyle şeyler söyleyecek kadar aptal değilim ve buradaki kimsenin de herhangi bir şey."

"Ya... ya gerçekten buradaysa?" Loren ürperdi. "Şimdi şehirde mi? Ya Teerman Kalesi'ne bu şekilde girdiyse?"
Sesini heyecana benzer bir şey doldurdu. "Burada biriyle arkadaş olmuş, hatta belki de zavallı Malessa'yla."

Tawny fincanını kaldırarak, "Bu ihtimalden pek de endişeli görünmüyorsun," . "Açık konuşmak gerekirse, sesin heyecanlı geliyor."

"Heyecanlı mısın? Hayır. Merak mı? Muhtemelen." İç çekerek maskeyi kucağına indirdi. Kaşlarım kalktı. "Bazı günler çok sıkıcı oluyor."

"Yani, eski güzel bir isyan sizin için işleri canlandırabilir mi? Ölü erkekler, kadınlar ve çocuklar bir eğlence kaynağı mı?"

Loren'in ve Dafina'nın yüzlerindeki şaşkınlık ifadesi benimkini de yansıtıyordu ve bir şok kapladı. Başımı yavaşça Bakire'ye çevirdim. Bu oydu. O konuşmuştu. *Sonunda konuşmuştu*.

Loren önce toparlandı. "Sanırım... yanlış konuşmuş olabilirim, Maiden. Özür dilerim."

"Lütfen Loren'i görmezden gel," diye yalvardı Dafina. "Bazen hiç düşünmeden konuşuyor ve hiçbir şey kastetmiyor."

Loren başıyla onayladı.

Bakire hiçbir şey söylemedi, çünkü başını onlara doğru çevirmişti. Ancak, o gizli bakışı hissettiklerine hiç şüphem yoktu çünkü bundan sonra hızla ayrıldılar.

"Sanırım onları korkuttun," dedi Tawny.

Bakire bir aldı ve elinin hafifçe titremesi karşısında gözlerim kısıldı. Sertleştim ve kapıya baktım.

"Poppy." Tawny onun koluna dokundu. "İyi misin?"

Başını salladı ve fincanı masaya koydu. "Evet, ben sadece..." O anlarda ne söyleyeceğinden emin değil gibiydi.

Dafina ve Loren'in dikkatsiz sözlerinin ona Keal'i düşündürdüğünü hayal ettim. Çenem büküldü.

"Ben iyiyim," diye devam etti Maiden, sesi alçaktı. "Sadece Loren'in söylediklerine inanamıyorum."

"Ben de öyle," diye kabul etti Tawny. "Ama o her zaman... en ürkütücü şeylerle eğlenir. Dafina'nın da dediği gibi, bu konuda hiçbir şey demek istemiyor."

Başını salladı.

Tawny ona doğru eğildi. "Ne ?" Tawny fısıldadı.

"Karanlık Olan'ın şehirde olma ihtimali hakkında mı?" Bakire'nin kafası karışmış gibiydi.

"Ne? Hayır." Tawny onun kolunu sıktı. "Onun

hakkında." "O mu?"

Ben mi?

Maiden'ın başı bana doğru eğildi.

"Evet. O." Tawny onun kolunu bıraktı. "Tabii kimliğin gizliyken öpüştüğün başka bir adam yoksa."

Tamam, bu çok daha iyi bir konuşmaydı.

"Evet, çok var. Gerçek bir kulüpleri var," diye cevap verdi Maiden, Kırmızı İnci'de sesinde duyduğum kurulukla. "Benim yapabileceğim bir şey yok."

"Onunla hiç konuştun mu?" Tawny sordu.

"Hayır."

Tawny ona, "Bir noktada onun önünde konuşmak zorunda kalacağının farkındasın," dedi ve krallıkta en sevdiğim kişi olduğunu bir kez daha kanıtladı.

"Şu anda ben konuşuyorum," diye itiraz etti Maiden ve ben bir kahkaha attım. kadar alçak sesle konuşuyordu ki onu duyamayacağımı sandığını biliyordum.

Tawny bir sonraki kalp atışında ona bunu söyledi. "Fısıldayarak konuşuyorsun, Poppy. Seni zar zor duyabiliyorum."

"Beni gayet iyi duyabiliyorsun."

Tawny başını salladı. "Onunla henüz nasıl yüzleşmediğin hakkında hiçbir fikrim yok. Riskleri anlıyorum ama beni tanıyıp tanımadığını bilmem gerekirdi. Ve eğer tanıdıysa, neden hiçbir şey söylemedi?"

"Bilmek istemediğimden değil, ama..." Sözlerini yarıda kesti, peçeli yüzü benimkine döndü.

Yine o bakışı hissettim ve ensemdeki tuhaf karıncalanma omurgamdan aşağıya doğru ilerledi. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, o lanet peçeyi görmedim. *Onu* gördüm: yüzü çıplak, inatçı ve gururlu, çenesi kalkık.

Bu görüntünün yoğunluğundan tedirgin olmuş ve orada durup aptalca şeyler düşündüğüm için kendime kızmış bir halde girişe bakarken şu sesi duydum

Biri yaklaşıyordu. Dük'ün Kraliyet Muhafızlarından biri göründü. Çenesini sertçe kaldırdı. İki kadına bakarak hızla kapıya doğru ilerledim.

"Majesteleri Bakire'yi dördüncü kattaki ofislerine çağırdı."

"Anlaşıldı." Dük'ün ne isteyebileceğini merak ederek Kraliyet Muhafızları'na döndüm.

"O sadece işini yapıyor," diyordu Maiden. "Ve ben... ne söylediğimi unuttum."

"Öyle mi?" Tawny cevap verdi, sesi doğunun Çorak Toprakları kadar kuruydu. "Elbette." Ellerini elbisesinin kucağında düzeltti.

"Yani, o sadece senin hala hayatta olduğundan emin olmak istiyordu ve-"

"Nefes alıyor musun?" Masalarının yanına gelerek önerdim. İkisi de hafifçe sıçradı. "Onu hayatta tutmaktan ben sorumlu olduğuma göre, nefes aldığından emin olmak öncelikli olacaktır."

Bakire kaskatı kesildi.

Tawny bir peçeteyi ağzına götürdü, sanki kendini boğmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Bunu duyduğuma sevindim," demeyi başardı.

Ona sırıttım. "Aksi takdirde görevimi ihmal etmiş olurum, değil mi?"

"Ah, evet, senin görevin." Tawny peçetesini çıkardı. "Poppy'yi canın ve uzuvlarınla korumak ve dökülen kristalleri toplamak arasında çok meşgulsün."

Dük'ün çağrısına cevap vermek için acele etmeden Kız'a bakarak, "Bayılmadan önce en yakın sandalyeye kadar bekleyen zayıf Hanımlara yardım etmeyi unutmayın," diye ekledim. "Ben çok yetenekli bir adamım."

"Eminim öylesindir." Tawny sırıtışıma karşılık verdi.

"Yeteneklerime olan inancınız kalbimi ısıtıyor." 'ye baktım. "Poppy?"

Ağzı o kadar çabuk kapandı ki, azı dişi kırıldı mı diye merak ettim.

"Bu onun takma adı," diye açıkladı Tawny. "Sadece arkadaşları onu böyle çağırır. Ve erkek kardeşi."

"Ah, başkentte yaşayan mı?" Ona 'ye- sordum. Çenesindeki gerginlik biraz azaldı ve sonra başını salladı.

"Poppy," diye tekrarladım. "Hoşuma gitti."

Dudaklarının kenarları yukarı kalktı. Pek gülümseme sayılmazdı ama yine de bir şeydi.

"Dikkat etmemiz gereken bir başıboş kristal tehdidi mi var, yoksa senin ihtiyacın olan bir şey mi var Hawke?" Tawny sordu.

"İhtiyacım olan pek çok şey var," dedim Maiden'a sırıtarak. Çenesine yayılan hafif bir kızarıklıkla hemen ödüllendirildim. "Ama bunu daha sonra konuşmamız gerekecek. Dük tarafından çağrıldın, Penellaphe. Size hemen ona kadar eşlik edeceğim."

İkisinin yanında o kadar uzun süre kalmamıştım ama ruh hallerinin hemen değiştiğini fark ettim. Tawny'nin alaycılığı da sırıtışı gibi kayboldu. Maiden birkaç kalp atışı için tekrar sakinleşti ve sonra ayağa kalkarken bir gülümseme belirdi. Sıkı, *pratik bir* gülümseme.

Tawny ona, "Sizi odanızda bekleyeceğim," dedi.

Kız yanımdan geçerken tepkileri alarm zillerini çaldırdı. Arkasından gittim ve fuayeye girerken hafifçe onun yanında yürüdüm. Elleri bir kez daha bükülüyordu ama biz yaklaşırken hiçbir hizmetçi kımıldamadı. merdivenlerden. Alarmlar çalmaya devam etti.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Başını salladı.

Buna bir an bile inanmadım. "Hem siz hem de hizmetçiniz bu çağrıdan rahatsız olmuş gib."

"Tawny bir hizmetçi değil," diye cevap verdi ve hemen keskin bir nefes aldı.

Bana cevap vermek istememişti.

Arkadaşı konusunda bu kadar savunmacı olmasını beklemiyordum. *Arkadaşı*. Dük'ün, Bakire'nin sınır koymama gibi bir alışkanlığı olduğunu nasıl iddia ettiğini düşündüm. Görünüşe göre gerçeğin bu olduğunu duyduğuma gerçekten sevindim. Benim için işleri kolaylaştırdı. Ama neden tüm bu geniş alemde
Maiden'ın bir arkadaşı olsa ne fark ederdi ki?

Her iki da, onu benimle ikna ettiğim ve artık nasıl yanıt vereceğini bildiğim için zafer çığlıkları atmak istedim.

Onu kızdırırsan, dili hareket ederdi.

"Öyle değil mi?" diye sorarken yüz ifademi boş tuttum. Kendisi Bekleyen Leydi olabilir ama bana sizin leydinizin hizmetçisi olmakla yükümlü olduğu söylendi." Bana böyle bir şey söylenmemişti ve ayrıca bir hizmetçi ile bir leydinin hizmetçisi arasındaki farkı da biliyordum. İkincisinin rütbesi vardı. Diğeri yapmadı. "Sizin
yoldaş."

"Öyle, ama değil. O..." Merdiven kıvrılırken başını bana doğru çevirdi. "Önemli değil. Yanlış bir şey yok."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Ne-?" Ayağı elbiseye takıldı ve yanlış adım atmasına neden oldu. Dirseğinden yakalayıp onu sabitledim. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

İşte o... cesur tavır, onda gördüğüm ateş vardı. "Samimiyetsiz teşekkürlere gerek yok. Seni güvende tutmak benim görevim. Hatta
hain merdivenler."

Derin, duyulabilir bir nefes aldı. "Minnettarlığım samimiyetsiz değildi."

Ses tonundaki kızgınlığı fark ederek sırıttım. "Özür dilerim o zaman."

Üçüncü kat sahanlığına ulaştık ve sola dönerek şatonun yeni kanadına çıktık. Her zamanki gibi yine sessizdi ve ben de bu zamanı ona ne söyleyeceğimi planlamak için kullandım. Belli ki onu tanıyıp ihbar edeceğimden endişeleniyordu ki bu çok aptalcaydı. Ama benim onu tanımadığıma gerçekten inanıyor muydu?
Sesini tanıyamadınız mı? Ya da o gece Kırmızı İnci'de onun yüz hatlarını yeterince görmemiş miydi ki, ortaya çıktığında o olduğunu anladı? Bana o kadar da aptalca gelmedi. Belki de Tawny'ye söylediklerine rağmen onu tanımadığıma inanmak *istiyordu*.

Koridorun sonundaki geniş, ahşap kapılara ulaştığımda, bir tarafı açarken kolumun bilerek onunkine değdiğinden emin oldum. Dudakları karşılık olarak hafifçe aralandı. Kapıyı onun için tuttum ve içeri girmesini bekledim.

"Adımına dikkat et," dedim, spiral merdiven duvar boyunca uzanan çok sayıda oval şekilli pencereden iyi aydınlatılmış olmasına rağmen. Tekrar tökezleyeceğini sanmıyordum ama ondan başka bir yanıt alacağımdan emindim.
"Burada tökezler ve düşersen, aşağı inerken muhtemelen beni de dışarı
atarsın." Ofladı. "Tökezlemeyeceğim."

"Ama az önce yaptın."

"Bu nadir görülen bir
şeydi."

"O halde, buna tanıklık ettiğim için onur duyuyorum." Gülmemek için kendimi zor tutarak geçtim. "Seni daha önce de gördüm, biliyorsun."

Nefesi kesildi.

"Sizi alt balkonlarda görmüştüm." Dördüncü katın kapısını açtım. "Beni antrenman yaparken izliyordun."

"Seni izlemiyordum. Ben-"

"Temiz hava mı alıyorsunuz? Hanımefendinin hizmetçisini bekliyorsun. Hizmetçi mi?" Dirseğini bir kez daha yakalayarak onu durdurdum. Başımı, duvakla örtülü kulağına birkaç santim kalana kadar eğdim. "Belki de yanılmışımdır," diye sesimi alçaltarak konuştum. "Ve o sen değildin."

İşte yine nefesi kesilmişti. Bu küçük tepkiler iyiye işaretti. "Yanılıyorsun," dedi, sesi daha yumuşaktı ama o şekilde değil itaatkar bir şekilde.

Kolunu bıraktığımda dudaklarımın bir tarafı yukarı kalktı. O örtülü baş benimkine doğru eğildi, dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti vardı. Biri o kadar sıkı değildi. Çalıştığım gibi de değil. Koridora adım attığımda iki Kraliyet Muhafızının Dük'le ilk konuştuğum yerin dışında. Onu bekledim ama yine hareketsiz kalmıştı. Aşağı baktım, bana değil koridorun sonundaki iki Kraliyet Muhafızına baktığını fark ettim.

"Penellaphe?" diye sordum.

Hafifçe sarsıldı ve sonra derin bir nefes daha aldı. Onu sıktı ellerini birleştirdi ve ilerledi. Önlerinde durduğunda iki Kraliyet Muhafızı ona bakmadan önlerine baktı. Biri kapıyı açmaya başladı ama o başını tekrar bana çevirdi.

Bununla ilgili bir şey, yüzünün tamamını görebilmeyi dilememe neden oldu. Bakışlarım Dük'ün ofisinin kapısına kayarken uyarı zilleri yeniden çalmaya başladı.

"Seni burada bekleyeceğim," diye teminat verdim.

Bir an tereddüt etti ve sonra başını sallayarak arkasını döndü. Kraliyet Muhafızı kapıyı onun girebileceği kadar açtı, Yükselmiş'in baygın, bayat-tatlı kokusunun dışarı yayılmasına yetecek kadar. Görüş alanımı terk ettiğinde, takip etme dürtüsü sert ve beklenmedik bir şekilde vurdu. Yaşadığım uyarı zillerinden daha fazlası. Şimdi daha da yüksek sesle çalıyorlardı.

Kapıların ardında bir şeyler duymak için kendimi zorladım ama hiçbir şey yoktu. Kalenin yeni bölümlerindeki duvarlar daha kalındı.

İki Kraliyet Muhafızına bakarken elim kılıcın kabzasında sıkılaştı. İkisini de tanıyamadım. "Burası sıradan bir yer mi?" Kapıya doğru başımı sallayarak sordum.

Daha koyu tenli olan bir süre sonra cevap verdi. "Çok yaygın değil." Bu pek de iyi bir cevap sayılmazdı. "Bu... toplantılar ne kadar sürüyor?"

Konuşan kişi yine tereddüt etti. "Duruma göre değişir."

Diğer gardiyana baktım. Konuşmadan hiçbir şey duymamış gibi dümdüz önüne bakıyordu. İkisinin arasına baktım, korkunç bir şeye tanık olduklarından emindim.

Bilerek yaşayabileceklerine karar verdikleri zulümler.

Gördüklerini bana anlatmaları için onları zorlayabilirdim.

-Ama zorlama kullanmak çok büyük bir riskti. Bazı ölümlüler direniyor, yapmaya zorlandıkları her şeyi hatırlıyorlardı.

Onun yerine Vikter'i alması için bir kamarot gönderdim. Belki o bana neler olduğunu anlatabilirdi.

Her iki muhafızın yüzünü de hafızama kazırken çenemde bir kas kasıldı. Koridorun sonundaki kapılar açılana kadar yaklaşık on dakika geçti ve Wardwell içeri girdi, beyaz mantosu arkasından akıyordu. Birkaç adım ötemde dururken bana ilerlememi işaret etti.

Hareket etmedim. Birkaç saniye boyunca. Sanki ayaklarım yere çakılmış . Dük'ün ofisinin kapısına bakarak kendimi hareket etmeye ve Wardwell'e katılmaya zorladım.

"Ne zamandır ?" diye sordu bir elini saçlarının kumlu tellerinde gezdirerek.

"On dakikadan biraz fazla oldu," diye cevap verdim, gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıkların nasıl derinleştiğine dikkat ederek. "Dük ondan ne istiyor?" "Muhtemelen yaklaşan Yükselişini konuşmak istedi," diye cevap verdi, dikkati arkamdaki kapılara odaklanmıştı. "Bundan sonrasını ben devralacağım ve günün geri kalanında da devam edecek."

İçimdeki her şey alarma geçti. "Vardiyam birkaç saat sonra bitecek."

"Biliyorum." Bakışları benimkilere kaydı. "Ama artık buradayım. Bununla ilgili bir sorunun varsa, bunu Dük'le konuş."

Öfke derinlerde alevlendi ve içimdeki enerji yükseldi. Wardwell'in bakışlarını yakaladığımda bana neler olduğunu anlatması için içimde bir dürtü oluştuğunu hissettim. Buna koymam gerekiyordu. Şansımı biliyordum, bu herif baskı altındayken yaptıkları her şeyi hatırlayan biri olacaktı.

Derin bir nefes alarak dürtümü . Omzumun üzerinden kapalı kapılara baktım. "O..."

"O ne?" sözümü bitirmediğimde beni zorladı.

Sanki burada olup onu bekleyeceğime dair güvenceye ihtiyacı varmış gibi bana baktı.

Ve bu beni memnun etmeliydi. Bu, onun muhafızı olarak geçirdiğim kısa süreye rağmen bana güvenmeye başladığı anlamına geliyordu. Kırmızı İnci'nin bununla çok ilgisi olduğunu düşündüm, ama her halükarda, ondan buna ihtiyacım vardı. Güven. Ancak bu konuda içime sinen bir şey yoktu.

"Hawke," diye tersledi Wardwell.

"Hiçbir şey," dedim bakışlarımı kapılardan ayırarak. Yaşlı Kraliyet Muhafızına gülümsedim. "İyi günler."

Sonra uzaklaştım.

Dördüncü kattan ayrıldım. Maiden'ı terk ettim.

OceanofPDF.com

BIR ÇEŞIT ÇARPIK IRONI

Dük ve Bakire arasındaki buluşmanın nedeni, giderek artan hoşnutsuzluğuma rağmen bir sır olarak kaldı.

Özellikle de Vikter programı değiştirip, o gün göz kulak olmam gerekirken ertesi gece beni ona göz kulak olmam için görevlendirdiğinde. Bugün de aynısını yapmıştı ve nedenini öğrenmek istediğimde bana *çocuk* diyerek rütbesini düşürmüştü. Bu iki şeyden hangisinin beni daha çok sinirlendirdiğinden emin değildim, çünkü Maiden'ın odasının dışında duruyordum, karanlık salon dağınık birkaç duvar aplikleriyle aydınlatılmıştı.

Onu Dük'ün ofisinde bıraktığımdan beri Bakire'yi görmemiştim ve bildiğim kadarıyla odasından da çıkmamıştı. Gerçi Tawny hem dün hem de bugün gece geç saatlere kadar onunla birlikteydi.

"Kendini hissetmiyor," demişti Tawny, ben sorduğumda.
Bakire'nin nasıl olduğunu. Sonra aceleyle bitişikteki odasına girdi, başka bir şey sormam için yeterince uzun kalmadı.

Kendi kendime sinirlenmemin planlarımdaki bir başka gecikmeyle ilgili olduğunu söylerken ellerimi yumruk yapıp esnetiyordum. Ayin er ya da geç burada olacaktı ve o zamana kadar Bakire'nin geri dönülmez güvenine ihtiyacım vardı - emirleri sorgulamayacak ya da hiçbir şeyden şüphelenmeyecek bir noktada olması gerekiyordu.
Biz orada değildik. Oraya yakın bir yerde değildik. Ve olacakları geciktirmezdim.

Malik'in zamanı yoktu.

Hayal kırıklığımın kaynağı buydu. Dük'ün ofisinin dışında bana dönüp bakmasıyla ya da güven tazelemeye çalıştığını hissetmemle hiçbir ilgisi yoktu.

Nefesimin altında küfrederek koridorun sonundaki küçük pencereye baktım. Hafif, keskin duman kokusu bana ulaştı. Günün erken saatlerinde yangın çıkmıştı. Radiant Row'daki evlerden biri, bir grup İnişçi sayesinde temeline kadar yanmıştı. Ağzımda bir gülümseme belirdi.

Yükselmişlerden birkaçını ele geçirmişlerdi, Teermanlar kayıplarını itiraf edecek değillerdi.

Aptallar.

Bu kayıpları nefret ve korkuyu körüklemenin bir yolu olarak kullanabilirlerdi. Bunun yerine, zayıflıklarının bilinmesini istemediler. Tanrısal olarak görülmek istediler. Ölümsüz.

Alçalanlar, son Şehir Konseyinde yaşananların da etkisiyle kendi başlarına hareket etmişlerdi. Tulis'lerin durumu sadece Yükselmişlere karşı olanların intikam arayışına girmesine neden olmakla kalmadı, aynı zamanda bazı fikirleri de değiştirdi. Artık Karanlık Olan'ı duyduklarında korkudan titremeyenlerin sayısı giderek artıyordu. Bunun yerine, farklı ve daha iyi bir gelecek için umut gibi, kararlılık da korkunun yerini aldı. Bunun kardeşimi özgürleştirmenin ötesinde de devam etmesini istedim.

Solis halkının karşılık vermesini istedim.

Sadece Yükselmişlerin iddia ettikleri kişi olmadıklarını bilmeleri gerekiyordu. Tanrılar onları kutsamamıştı ve tüm krallık yalanlar üzerine kurulmuştu. Malik'i serbest bırakmak ilk fırsat olacaktı. O olmadan,
Artık Yükselişler olmayacaktı ve halklarını inandırdıkları şey yüzünden, tanrılar Yükselmişlere sırt çevirmiş gibi görünecekti.
Ne de olsa Kan Krallığı, Yükselişleri için kötü adam haline getirdikleri kişilerin kanını kullandıklarını kabul edemezdi. Yalanları onların çöküşü olacaktı.

Ama bu her şeyi düzeltmedi.

Babamın ya da Alastir'in gözünde değil.

Hala hüküm süren Yükselmişler vardı-Kraliçe Ileana ve Kral Jalara ve tüm Dükleri, Düşesleri, Lordları ve Leydileri ile ilgilenilmesi . Hâlâ Atlantia'nın topraklarının tükenmekte olduğu ve aşırı tarım ve aşırı nüfusun eşiğinde olduğu gerçeği vardı. Zamanımız vardı ama çok değildi. Çok değil-

Ani bir çığlık kafamı Maiden'ın kapısına doğru çevirdi. Kötü rüyalar. Vikter beni uyarmıştı ama bunu riske atmak istemiyordum.

Kalçamdaki hançeri çekerek Bakire'nin karanlık odasının kapısını açtım. Bulutlu bir geceydi, ay ışığı pencerelerden içeri giremiyordu ama karanlıkta onu hemen buldum.

Yatağında, yan yatmış, uykuda ve yalnızdı. Belli ki saldırıya uğramamıştı.

En azından benim görebildiğim kadarıyla.

Elleri, ayrılmış dudaklarından birkaç santim uzakta durdukları yerde açılıp kapanıyordu. Sadece bir yanağı görünüyordu, sol yanağı. En az diğeri kadar güzel olduğunu düşündüğüm yanağı. Nemliydi, parlıyordu. Gözyaşları. Sırt üstü kayarak inledi. Nefesi sessizliği bozdu.

Tek uyarı buydu. Lanet

olsun.

Şimşek hareket ettim, kendimi gecenin gölgelerinin en derin olduğu ve en ağır şekilde yapıştığı duvara yasladım.

Bir dirseğinin üzerinde yükselip yan tarafına doğru sarsılırken kalın saçları öne düştü. Nefesleri düzensizdi. Titreyen bir elini kaldırıp saçlarını yüzünden geriye doğru iterken kendimi tamamen hareketsiz tuttum.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Bana bakıyordu ama beni göremediğini biliyordum. Ama onu ve

gözlerindeki dehşeti gördüm. Saf dehşet.

"Sadece bir rüya," diye fısıldadı, tekrar yan yattı. Vücudu içe doğru kıvrıldı, kolları ve bacakları birbirine yaklaştı. Orada yatarken gözleri açık kaldı, kendini hafifçe ileri geri salladı. Gözleri her kapandığında yeniden açılması daha uzun sürüyordu.

Ne yaptığını biliyordum, uykuya geri dönmek için savaşıyordu. Tanrım, ben Bunu sayamayacağım kadar çok kez yaptım. Sonunda savaşı kaybedip tekrar uykuya dalmadan önce birkaç dakika geçti. Yine de hareket etmedim. Sadece onu izledim. Bir sürüngen gibi. Hafif bir kahkaha beni sarstı. Aslında yapıyordum

Uzun zamandır yaptığım en ürkütücü şeydi; ancak şu anda onu izlemek için iyi bir nedenim yoktu. Maiden iyiydi.

The Maiden.

Kafamın arkasında istenmeyen bir ses bana *onun* bir *adı olduğunu* hatırlattı. Penellaphe. Dük ve Düşes ona böyle seslenirdi ama Tawny'ye göre arkadaşları ona Poppy derdi. Ama o benim için sadece Bakire'ydi.

Baskı altındayken çığlık .

Vikter'in ne demek istediğini hâlâ anlamamış bir halde yatağına yaklaştım. Battaniye belinde toplanmış, içinde uyuyakaldığı ya da normalde yatarken giydiği uzun kollu bornozu ortaya çıkarmıştı. Buna şaşırmazdım. Yatak odasına göz gezdirdim - *seyrek,* soğuk yatak odasına. Burada neredeyse hiçbir şey yoktu. Bir masa. Bir sandık. Bir gardırop. Kaşlarımı çattım. kişisel eşya yok. Krallığın en evlerinde daha fazla eşya olduğunu görmüştüm.

Bu da başka bir yasaklı şey miydi? Kişisel eşyalar? Dikkatim tekrar ona kaydı. Biraz düzensiz de olsa derin derin nefes alıyordu, sanki uykusunda bile o tatsız rüyaların geri gelmesinden gibiydi. Uyandığında onları hatırlıyor muydu? Her zaman değil. Bazen uyandığında sadece genel bir endişe hissi oluyordu, bütün gün süren bir korku hissi.

Eğildim, çam ve adaçayı kokusunu yakaladım, bana arnika bitkisini hatırlattı - her türlü şeyi tedavi etmek için kullanılan bir bitki. Battaniyeyi dikkatlice kaldırıp omuzlarına yerleştirdim. Yüzüne baktım. Gözleri kapalı, dudakları gevşemişti. Yara izlerini gördüm ve kâbuslarının kaynağını düşündüm.

Geri çekilerek yatak odasından çıktım, gecenin en karanlık saatlerinde ikimizi de bulan şeyin sorumlusunun aynı insanlar çarpık bir ironi buldum.

OceanofPDF.com

MEVCUT V

"Sana bundan hiç bahsettiğimi sanmıyorum. Senden sakladığımdan değil. Sadece utanmanı istemedim," dedim Poppy uyurken, kolumu beline dolayarak. "Ayrıca sen uyurken yatak odana girdiğimi öğrenirsen muhtemelen beni bıçaklayacağını düşündüm." Durakladım. "Birden fazla kez."

Gülüşüm şakağındaki saç tellerini karıştırdı ama eğlencem azaldı. "Dük'ten haberim yoktu. Sadece bir şeyler olduğunu biliyordum. Sen ve Tawny'nin tepkilerinden. Vikter çıktığında nasıldı. Şimdi beni neden kovduğunu biliyorum. *Dersini* bitirdikten sonra benim ya da başka birinin seni görmesini istemeyeceğini biliyordu. Seni elinden geldiğince koruyordu."

Elinden gelenin en iyisi bence yeterince iyi değildi. Ona ne yapıldığını biliyordu ama yine de seyirci kaldı. Ama bu fikrimi kendime sakladım. Bunu duymasına gerek yoktu.

Ona baktım. Şafak hızla yaklaşıyordu. Delano buradayken uyumaya çalışmalıydım, wolven formunda yatağın dibinde dinleniyordu. Onu rüyalarımızda bulmaya çalışabilirdim. Ama zihnim kapanmıyordu ve Belki de birbirimizi bulamayacağımızdan çok korkuyordum. İkimiz de birbirimizin rüyalarına nasıl gireceğimizi bilmiyorduk - bu ikimiz de uyurken doğal olarak gerçekleşen bir şey miydi yoksa birimiz mi başlatmıştı. Ama bu normal bir uyku değildi. Durağanlık içindeydi.

Yine de, her dinlenmek akıllıca olurdu. Buna ihtiyacım vardı. Ama o güzel gözlerini açıp beni tanıyana kadar bunu yapmamın bir yolu yoktu. Kendini tanıyordu.

Ve yapardı.

Buna

inanmıştım.

Çünkü çok güçlü ve . Cesurdu. Onun ne kadar güçlü olduğunu

her zaman bilmiyordum.

Onun ne kadar cesur ve yetenekli olduğunu ilk kez gerçekten anladığım anı düşününce dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Kırmızı İnci'deyken o hançeri bulduğumda. Nasıl kullanılacağını bildiğini söylemiştin. Sana inandığımdan emin değildim. Neden inanayım ki? Sen Bakire'ydin, ama sonra Jericho'yu kestin ve o zaman senin beklediğim gibi biri olmadığını anlamalıydım. Hem de hiç."

Başımı eğdim ve Vonetta'nın onun için bulduğu elbisenin ince askısının yanındaki omzunun çıplak tenini öptüm. "Ama Yükseliş'teki gece, Craven saldırdığında, Kieran ve benim seni gerçekten hafife *aldığımızı* o zaman anladım." Zihnimde şimdi onu görebiliyordum, bana bir hançer fırlatmadan hemen önce pelerini rüzgârda dalgalanıyordu. "İşte o zaman değişmeye başladı -seni nasıl düşündüğüm. Seni gördüm. Artık Bakire değildin. Oluyordun... Poppy oluyordun."

OceanofPDF.com

IÇIMDEKI CANAVAR

Atmosfer değişti.

Vikter beni rahatlattıktan sonra Yükseliş'e doğru yürürken havada bunu hissettim. Zaten gergindim, harcanmamış enerjiyle dolup taşıyordum. Bunun bir kısmı, Maiden'ın ikinci gününde de ortalıkta görünmemesinin yarattığı hayal kırıklığından kaynaklanıyordu. Dük'le ilgili her neyse. Onun kâbusları. Benimkiler. O lanet olası ölü Lord Devries.

Ama vücudumun her yerindeki küçük tüylerin kabarmasına neden olan şey tamamen başka bir şeydi.

Ön doğru ilerlerken Rise'daki sessizlik tedirgin ediciydi, soğuk esinti lanet olası mantoyu yakalıyordu. İleride, lanet olası bir
çorak topraklara bakan muhafızlar. Pence'in güzel başını görünce, elinde yayıyla bir okçu yuvasında durduğu yere gittim. "Ne oldu?
gidiyor...?" Bakışlarım onun solgun yüzünü terk edip Yükselişin ötesine ve yanan meşalelerin çelik sırasına odaklanınca sözümü yarıda kestim.

O zaman bir cevaba ihtiyacım
yoktu. Onu gördüm.

Sis.

O kadar yoğundu ki Kan Ormanı'nı neredeyse gizliyordu ve ay ışığı altında hareket ediyor, çalkalanıyor ve hiç de alışıldık olmayan bir şekilde zeminde kayıyordu.

"Siktir," diye mırıldandım.

"Evet," diye homurdandı Pence. "Sis normaldi, biliyor musun? Yerden sadece bir metre kadar yüksekteydi ama sonra kalınlaşmaya ve hareket etmeye başladı. Son üç dakika içinde üç katına çıktı bile."

Bu şüphesiz iyiye işaret değildi.

Rise'daki herkes bunu biliyordu, o sisin içinde ne olduğunu biliyordu. Craven.

Burada böyle bir şey görmemiştim ama bana doğudaki Skotos Dağları'nı kaplayan İlkel sisi hatırlattı - Atlantia Krallığı'nı koruyan tanrıların büyüsünü. Ve bu büyünün burada bir şekilde bu kadar çarpıtılmış olması her türlü berbat bir şeydi. Atlantia Krallığı'nı
Yükselmişlerin yarattığı canavarlar.

Solis'te sisin neden bu şekilde davrandığını kimse gerçekten yanıtlayamazdı. Atlantia'daki Yaşlılar bile. Ancak şu anda en önemli mesele bunun nedeni değildi. Sis her iki tarafa da göz alabildiğine yayılmıştı ve Yükseliş ile sis arasındaki mesafe yaklaşık
Aşağı Koğuş'un genişliği ve uzunluğu, metrelerce ileriye uzanan dalların dışarı sızmasını izlerken yeterince uzak değildi. Sis ayakta duran meşalelere ulaştığında Yükseliş'te toplu bir nefes tutulmuş gibiydi.

Esinti durdu.

Ama alevler titremeye ve sonra çılgınca dans etmeye başladı, ateş yere çılgınca gölgeler düşürdü. Atlantis yaylı tüfeklerimizden biri için neler vermezdim. Çok daha üstündüler ve yivli yaylardan çok daha fazla hasar veriyorlardı. Geniş kılıcımın kabzasına uzandım.

Ortadaki meşale ilk sönen oldu. Diğerleri de hızla onu takip ederek Yükselti'nin dışındaki araziyi zifiri karanlığa gömdü.

"şunu!" Teğmen Smyth'in komutu sessizliği bozdu.

Rise'ın aşağısında muhafızlar, ok uçlarının arkasında barut karışımı içeren sıkı bir beze sarılmış ok uçlarıyla aceleyle . Birbiri ardına ateş kıvılcımları çaktı. Sonra serbest bırakıldılar, gece gökyüzünü yararak ve keskin bir şekilde aşağıya doğru yön değiştirerek çıra dolu bir hendeğe çarptılar. Karıktan fışkıran alevler, toprağın ve sisin üzerine turuncu-kırmızı geniş bir parıltı yaydı.

Sis hızla ilerlerken Yükselti boyunca bir kez daha sessizlik çöktü. Yaklaştıkça daha da . Siperin içine ve çıranın altına sızıp, üzerinde sürünerek içindeki alevleri boğarken gözlerimi kıstım.
yanma anları.

Sisin içinde karanlık, gümüşi ay ışığında şekiller görülebiliyordu. Bükülmüş bedenler. Sisin tamamı onlarla doluydu.

"Alarmları çalın," diye bağırdı biri aşağıdan. "Alarmları çalın."

Rise'ın dört bir yanından şehre yaklaşan saldırıyı haber veren kornalar çalındı. Dönüp yakındaki merdivenlere yöneldiğimde daha çok bir kuşatma gibiydi. Birkaç dakika içinde Masadonia'nın her yerinde ışıklar söndü.

Evler ve hâlâ açık olan işyerleri karanlığa gömülürken -Tapınaklar hariç- hava korkudan sessizleşti.

Çünkü Craven orduları daha önce de şehirlere girmişti ve hiçbiri Rise'ı geçememiş olsa bile, birçok aile bu gece sevdiklerini kaybedecekti.

Okçulara ateş emri verildiğinde, uzaktan gelen bir gümbürtü duydum, demirin taşa sürtünme . Kaleye bir bakış attım. Kalın ve ağır demir kapılar kalenin her giriş noktasından aşağıya doğru inmeye başlamıştı bile. İçerideki herkes güvende olacaktı, en önemlisi de Bakire. Birkaç dakika içinde taş ve demir ayakların arkasında olacaktı ve Vikter de onunla birlikteydi.

"Nereye gidiyorsun?" Pence bir ok sadağı kaparken seslendi.

"Savaşmaya."

Bunun ne anlama geldiğini bilen Pence'in ağzı açık kaldı. "Yapmak zorunda değilsin. Sen bir Kraliyet Muhafızısın. Sen Bakire'nin-"

Sözünü kestim. "Biliyorum." Merdivenlere ulaştığımda, "Hayatta kal." diye ekledim.

Ben dar merdivenlerden inerken Pence şaşkın şaşkın bakıyordu. Yapamadım. Onu suçlayamam. Aklı başında hiç kimse bırakın şimdi, iyi bir günde bile Yükseliş'in ötesine geçmek istemezdi ama Yükselmişler süslü evlerinde sinmişken, ben bir Craven'ın ısırmasından korkmuyordum. Hiçbir Atlantisli korkmazdı. Bizim üzerimizde hiçbir etkisi yoktu.

Ama çoğu gün de aklım başımda değildi, çünkü bir Craven bir Atlantisliyi hâlâ . Üstünlüğü ele geçirirlerse birini öldürebilirlerdi bile.

Bunun planlamamıştım.

Bunun yerine, bastırılmış agresifliğimi atmaya niyetliydim. sürünün büyüklüğüne bakarak bunu yapabileceğimi düşündüm. Okçuların hepsini yok etmesine imkan yoktu.

Sağlam bir zemine çıktığımda, mantoyu çözerken Yükseliş'in gölgelerinden uzak durdum. Kapıya yaklaştığımda onu banklardan birinin üzerine attım ve hızla Yükseliş kapılarında bekleyen yaklaşık yüz muhafızdan oluşan gruba katıldım.

Oklar havada vızıldarken hiçbirine bakmadım. Geri dönmeyecek olanların yüzlerini görmeye ihtiyacım yoktu. Yarın birçok siyah bayrak göndere çekilecekti.

bekleyenlerin endişesi arttıkça saniyeler dakikalara dönüştü. Yanlarıma uzandım ve kısa kılıçları çıkardım, hafif kavisli bıçakları ay ışığında kan gibi parlıyordu. Yanımda, nefesinin altında bir dua mırıldanan bir muhafız titriyordu.

"Yükseliş'in başarısızlığı ile etiniz ve kanınızla ziyafet çekmek isteyen sisin içindeki canavarlar arasında duran tek kişi biziz," diye bağırdı Komutan Jansen yukarıdan. Bizi alırlarsa Yükseliş'i de alırlar. Sonra da şehri. Bu gece Tanrı Rhain'le memnuniyetle buluşacak mıyız?"

Kılıçların kabzaları kalkanlara ve göğüslere çarparken etrafımda inkâr gürledi.

"O zaman Yükseliş'i ve onun ötesindeki yaşamları kalkanlarımız, oklarımız ve kılıçlarımızla savunacağız." Jansen kılıcını gökyüzüne doğru savurdu. "Gidin ve onların size ve sizinkilere yaptığı gibi siz de onlara yapın, çünkü tanrılar Theon ve Lailah yanınızda at sürüyor. Çürümüş etlerini parçalayın ve toprağı kanlarıyla ıslatın."

Başka bir durumda olsa Jansen'in tanrılardan bu şekilde bahsetmesine gülerdim ama şimdi değil. Kana susamış kükremeler duvar boyunca yankılanırken değil.

Teğmen Smyth Rise'ın aşağısından, "Kapıları açın," diye emretti. "Açın!"

Demir gıcırdadı ve gıcırdayarak açıldı. Kapılar arasındaki boşluk genişlerken bekleyen muhafızlardan hiçbiri konuşmadı. Adım adım ilerleyen topraklar ortaya çıktı; yoğun, hızla yaklaşan sis ve içindeki cesetlerden başka bir şey yoktu.

"Tanrılar sizinle olsun!" diye bağırdı Komutan. "Ve tanrılar kucaklarına gelenleri kahraman olarak karşılasın!"

Tek bir muhafız bile tereddüt etmedi. Yüzleri ne kadar solgun olursa olsun ya da Saniyeler önce ne kadar kötü sarsılmışlardı. Kılıçları çekilmiş ve savaş çığlıkları havayı yararak ileriye doğru koştular ve Yükseliş'in hemen ötesindeki araziye yöneldiler.

Kapılar arkamızdan çarparak kapanırken ve oklar sisin içindeki canavarları vurarak devam ederken, birkaç muhafız hattı oluştu.

Kendilerini hazırladılar, birçoğunun daha önce hiç savaş görmediğini biliyordum. Muhtemelen ilk Craven'larıyla yüzleşiyorlardı.

Bekledim, gözlerim sisin şekillere odaklanmıştı. Çok

beklemem gerekmedi.

Ardından bir ses geldi. Craven'ın alçak, iniltili feryadı bir kreşendo halinde yükselirken, okçular bir yaylım ateşi daha açıp siperi yeniden alevlendirirken *tüylerim* diken diken oldu.

Kılıçları sıkıca kavrayarak boynumu yavaşça soldan sağa doğru uzattım.

Sonra geldiler, sisin içinden döküldüler, bedenleri çeşitli çürüme . Bazıları tazeydi, hala çoğunlukla giydikleri kıyafetler üzerlerindeydi.

Döndüklerinde yüzleri solgundu. Diğerleri bir süredir Craven'dı, giysileri süt beyazı vücutlarından paçavralar halinde sarkıyordu, kolları ve bacakları altlarındaki kemikler kadar inceydi, yüzleri daha da çökük ve iskelet halindeydi.

gözleri kıpkırmızı yanıyordu.

Zemini sular altında bıraktılar ve *saniyeler* içinde bizi batırdılar, uzun parmakları ve iki çift sivri dişleri kadar keskin tırnaklarıyla pençelediler. Pençeler Maiden'ın üzerinde iz bırakmıştı. Pençeler derime saplanmıştı.

Sürü ilk muhafız hattını yuttu, adamlar çığlıklar ve kan püskürmeleri içinde yere serildi. İkinci sıra devreye girdi ve artık beklemek yoktu. Craven'lar her yerdeydi.

Canavarımı serbest bırakmanın zamanı gelmişti.

İleri atıldım, kısa kılıcımı savururken düşmüş bir üzerinden fırladım ve yakındaki bir Craven'ın kafasını omuzlarından ayırdım.

Dönerek diğer kılıcı kaldırdım, bir diğerini kasığından yakaladım ve tam ortasından ikiye böldüm. iç organlar yere sıçradı. Çürümenin ve o bayat tatlılığın kokusu ben geriye doğru sarsıldıkça arttı. Başka bir Craven benden öncekinin yerini almıştı, pençeli eli göğsümdeki zırhı kazıyordu.

Piç kurusu.

Craven'ın göğüs kafesine tekme atarak onu geri savurdum. Bir başkası yandan üzerime geldi. Kılıcımı onun boynuna doğru savurdum ve diğer muhafızlar yerlerini koruyarak dövüşürken diğer kılıcımı etrafına getirdim. Bazıları düştü ve ben bile, ne kadar hızlı olsam da, Craven onları boğmadan önce onlara ulaşamadım. Artık vahşi ok yayları değil, yetenekli, amaçlı atışlar vardı. Bilenmiş ok uçları muhafızların arasından uçarak Kuzgun'a isabet ediyordu.

Ama Yükseliş'in ötesindeki bizler için bu tür bir savaşta beceri yoktu. Sanat yoktu. Düşünmek yoktu ve bir bakıma bu bir tür rahatlamaydı. Her şey hareket etmekle ilgiliydi. Ayakta kalmak. Erişimden uzak durmak. Sonsuz bir kuru, gri et dalgası gibi görünen şeyi kesip biçerek yolumu açıyordum. Uzuvları kestim. Deriyi yırtarak açtım. Koyu, yağlı likör akıyor, daha parlak, daha kırmızı kana katılarak paketlenmiş zemine dökülüyordu. Kaç tanesini indirdiğimi söylemenin bir yolu yoktu. Bir düzine. İki mi? Üç mü?
Yine de kalbimi ve kanımı pompaladı.

Zihnimi susturdu.

Dirseğimi bir Craven'ın suratına çarparak döndüm, kemiklerimin içeri göçtüğünü hissederek ileri atıldım ve düşmüş bir muhafızı tekmeledim. Bir ölümlü geniş kılıcını Craven'ın üzerine indirdi, beyaz bir parıltı dikkatimi çekti. Bir ok vızıldayarak yanımdan geçip bir muhafıza sinsice yaklaşan bir Craven'ın kafatasına saplanırken başımı kaldırdım.

Bir *Kraliyet*

Muhafızı. Vikter.

Birkaç metre ötede duruyordu, Rise'a dönerken yanakları kan içindeydi. Bir an vardı, kısa bir an.

Şimdi saldırıp onu ortadan kaldıracak, bir Craven'ın çabucak bitirmesine yetecek kadar yaralayacaktım. Bu gerekliydi çünkü o zaman Maiden'ı şehirden çıkarma zamanım geldiğinde etrafta olmayacaktı. Bu benim şansımdı. Mükemmel bir fırsat. Parmaklarım bir kılıcın kabzasının etrafında seğirdi. Hayır.

kimse bilemezdi. Kimse bir şeyden şüphelenmezdi.

Ama ben yapmadım.

Nedenini bile bilmiyordum.

Vikter arkasını döndü ve neredeyse anında beni fark etti. Bakışlarımız bir kalp atışı için kilitlendi ve sanki o anda ikimiz de aynı şeyi fark ettik.

Eğer o buradaysa ve ben de buradaysam, bu şu anlama geliyordu.

Orospu çocuğu, diye mırıldandı Vikter.

"Kahretsin." Bir kılıcımı kınına sokarak döndüm.

Kaygan, bedenlerin tıkandığı kalabalığın üzerinden atladım. Bakire, hiçbir Craven'ın ona ulaşamayacağı bir yerde, kalede güvenle saklanmıştı ama bu güvende olduğu anlamına gelmiyordu.

Özellikle de Yükselmişlerle birlikte kilit altında tutulduğu ve onlar için önemli olmasına rağmen, tek bir kişiye bile güvenmediğim için.

Bir Craven'ın yarı yırtık tuniğini kaptığım gibi yere fırlattım ve kan taşı kılıcımı göğsüne doğru indirdim. Küfrederek kılıcı geri çektim ve devam ettim. Sürünün önemli bir kısmı hâlâ ayaktayken savaşı terk etmekten hoşlanmıyordum ama Maiden korumasızdı ve şansımı biliyordum...

Yükseliş'in eteklerine yakın bir yerde, bir muhafız kılıcını bir Craven'ın göğsünden kurtardı. Adam tökezleyerek geri çekildi ve kılıç kolunu kaldırdı. Elinin derisi parçalanmıştı.

Isırılmıştı.

Muhafız döndü ve savaşın karmaşası içinde geniş bakışları benimkilerle çarpıştı. Onu tanıyamadım. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şimdi başına ne geleceğini anladığını biliyordum. Bir ısırık. Tek gereken buydu. Çenesi kararlılıkla dikildi.

Adam kılıcını bıraktı ve belindeki hançeri çıkardı. Ne yapmak üzere olduğunu hemen anladım. Hiç tereddüt etmedi. Bir saniye bile... Bu işi *bitirmeyi* umuyorsa yapamazdı da. Isırık bunu birkaç dakika içinde imkânsız hale getirecekti.

Ölümlü muhafızlar o anda çoğu kişinin gösterebileceğinden daha fazla onur gösterdiler - Yükselmişlerin hak ettiğinden daha fazla.

Kendi boğazını kesti.

Lanet olsun.

Başka tarafa baktım. Başarılı olmak için gereken çabukluk? Temelde daha büyük bir iyilik için bunu yapma cesareti?

Sikeyim.

Kapıdan yukarı baktım. "Komutan!" diye bağırdım ve bir Craven'ı kılıcımın aparkatıyla yakalayarak piçi ikiye böldüm.

Jansen dönüp aşağı baktı. Çenesinin sertleşmesinden anladım ki Krallığının tek özgür Prensi olan beni Yükseliş'in dışında görmekten memnun olmadığını biliyordu ama bunu sineye çekmek zorundaydı.

"Kapıyı açın!" diye bağırdı.

Düşen Craven'ın üzerinden atlayarak aceleyle ilerledim ve küçük açıklıktan geçtim. Kontrol edilmekle vakit kaybetmedim, sadece en yakın basamaklara koştum ve Yükseliş'e tırmandım. Kaleye geri dönmenin en hızlı yolu buydu. Zirveye ulaştığımda Jansen bana bir bakış attı. Gülümsememi gizleyerek duvardan aşağı indim, boş bir mazgalın yanından geçtim, sonra bir başkasını, Yükseliş'in daha önce insan bulunmayan kısmına yaklaştım. Her birini dolduracak kadar yetenekli okçu yoktu-

Bir şey dikkatimi çekti. Sessizce durdum ve döndüm. Benim Gözlerim kısıldı. Yuvalardan biri artık boş değildi ama beni durduran bu değildi. Kaşlarımı çatarak geri çekildim ve içeriye baktım. İlk başta neye baktığımdan emin değildim.

Birisi okçu yuvasında diz çökmüş, taş çıkıntının arkasına gizlenmişti. Yay kirişini geri çekerken gizlenen biri bir ok fırlatarak Yükselti'nin tepesine yaklaşan bir Craven'a ateş etti.

Havayı koklayarak derin bir nefes aldım. Üzerimdeki kanın ve Craven'ın çürümüşlüğünün kokusunu alıyordum ama aynı zamanda belirgin bir şekilde taze, tatlı bir koku da vardı.

sadece-

Lanet *olası Maiden*.

OceanofPDF.com

SEN KESINLIKLE BÜYÜLEYICI, KATIL KÜÇÜK BIR YARATIKSIN.

"Sen Tanrıça Bele ya da ölümlü şekline bürünmüş Lailah olmalısın," diye mırıldandım, yanılıyor olmam gerektiğini düşünerek.

O olmasına imkan yoktu.

Figür tek dizinin üzerinde döndü, pelerini ve *cübbesi* etrafından akıp giderken tam kafama bir ok doğrulttu.

Vay anasını.

Başlığın altından yüz hatlarını göremiyordum ama o olduğunu biliyordum. Bu Kızlık, burada, Yükseliş'in üzerindeydi -olması gereken yerde değil- ve lanet olası bir ok kafama nişan almıştı.

Gülsem mi bilemedim. Ya da

bağırsam mı?

Aldığı nefes duyulabiliyordu ama diz çökmeye devam ederken hiçbir şey söylemedi ve lanet olsun, oku tutan parmakları titremedi.

"Sen..." Kılıcımı kınına soktum ve kendimi biraz suskun buldum ama uzun sürmedi. "Kesinlikle muhteşemsin. Çok güzelsin."

Ondan hafif bir tepki gördüm. Kukuletalı başı bir santim kadar döndü ama hepsi bu kadardı.

Ona bakarken aklım başımdan gitti. Belli ki beni tanımıştı ama muhtemelen kimliğinin bilinmediğini düşünüyordu ve bu anlaşılabilir bir şeydi. Kokusunu alabileceğim hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kalbim hâlâ adrenalin pompalıyordu ama kanımı çarptıran tek şey bu değildi. Rise'ın aşağısına kısa bir bakış attım. Yakınımızda kimse yoktu, kimse de dikkat etmezdi. Yerde zar zor kontrol edilen kaos varken olmazdı.

O zaman hızlıca bir karar verdim ve onunla dalga geçmeye karar verdim. Bunu ne kadar ileri götüreceğini görmek için. Bunu ne kadar ileri *götüreceğimi*.

Ve zaten çoğu zaman işleri çok ileri götürdüğümü biliyordum.

"Beklediğim son şey, birinde okçuluk yeteneği olan kapüşonlu bir kadın bulmaktı," dedim, o sessiz kalırken dudaklarımda bir sırıtış belirdi. Elimi uzattım. "Yardımcı olabilir miyim?"

Elimi tutmadı. Tabii ki tutmadı. Ama yayı indirdi ve tek eline aldı. Geri çekilmemi işaret ederken hiçbir şey söylemedi.

Tanrım, gerçekten konuşmayacaktı.

Uzattığım eli göğsümün üzerinde kavuşturup geri çekilirken kaşlarımı kaldırdım. Sonra gülmemek için kendimi zor tutarak eğildim.

Yayı altındaki çıkıntıya yerleştirirken tam olarak çözemediğim yumuşak bir ses çıkardı. Merdivene doğru ilerleyip aşağı inerken bakışlarını üzerimde hissettim.

Gözlerini benden ayırmamıştı. Ve o

yayı tekrar eline almıştı. Akıllı kız.

"Sen bir..." Bir kez daha sessizliğe gömüldüm. Yayı pelerininin *altından* geçirip sırtına asarken gözlerim kısıldı.

Onun yayı mıydı?

Ne diye yayı vardı ki?

Craven'ı öldürmek için tabii ki, ama bu bir sonraki soruma yol açtı. Bir Craven'ı öldürmek için yay kullanmayı nereden biliyordu?

Çok fazla sorum vardı.

Bakire sağa doğru adım atarak siperden çıkmak için hamle yaptı. Onu engelledim. "Burada ne yapıyorsun?"

Cevap gelmedi.

Onun yerine, bir *prensesin* kibiriyle yanımdan geçip gitti.

Dudaklarım kıvrıldı. Kırmızı İnci'de ona böyle seslendiğimi unutmuştum.

Döndüm ve kolunu yakaladım. "Sanırım-"

Kız dönerek kolumun altında kıvrıldı. Ağzım açık kaldı.

Şok beni dondurdu. eğilip tekme atarak bacaklarımı altımdan çekerken kıpırdamadım bile.

Bacaklarımı *altımdan* çekip *aldı*.

"Kahretsin," diye nefes nefese kaldım ve düşüşümü durdurmak için kendimi duvara tuttum. Şok içimde yuvarlanmaya devam etti. Buna inanamıyordum.

Maiden neredeyse kıçıma tekmeyi basıyordu.

Şu anda benden kaçmakta olan *Maiden*. Olamaz.

Duvarı iterek aşağı uzandım ve kalçamdaki hançeri çıkardım. Hassas bir şekilde fırlattım ve pelerininin arkasını yakaladım. Bu onu döndürdü ve duvara yasladı. Kukuletalı başı eğildi.

Ona doğru ilerlerken sırıttım. "Bu hiç hoş değildi."

Bıçağımın sapını kavradı ve onu serbest bıraktı. Şaşkınlığıma ve hızla artan *ilgime* rağmen, lanet olası hançeri bir profesyonel gibi çevirdi ve bıçağından yakaladı.

Durdum. "Yapma."

Yüzüme doğru fırlattı ama hızlı hareket ederek sapından yakaladım. Yarı kızgın, yarı da onun bu cüretkârlığı karşısında büyülenmiş bir halde ona doğru yürümeye başladım.

Bir kez daha havalandı, dar, tehlikeli derecede yüksek Yükseliş'ten aşağı koşarken... terlikler giyiyordu. *Çıldırmıştı*.

Bir kahkaha atarak kendimi çıkıntıya fırlattım ve hızlandım. Onu yukarıdan geçerken bir gölgeden başka bir şey değildim. Çıkıntıdan atladım ve onun önünde çömelerek yere indim.

Sarsıldı, ayakları kaydı. Kalçasının üzerine düştü ve neredeyse kendimi kötü hissedecektim.

Yüzüme bir hançer fırlatması dışında.

"İşte bu hiç de hoş değildi." Başını çıkıntıya doğru sallayınca ayağa kalktım. "Saçlarımın düzeltilmeye ihtiyacı olduğunun farkındayım ama nişan alma yeteneğin yok. Yüzüme oldukça düşkün olduğum için bu konuda gerçekten çalışmalısın."

Ona doğru yürüdüm ve tamamen hareketsiz kaldığını gördüm ve daha iyi bilmeliydim. Gerçekten . Ama zihnimin bir kısmı henüz gördüklerimi idrak . Ne öğrendiğimi. Diğer yarısı ise hâlâ onun hareketlerinden, içindeki ateşten büyülenmişti.

Tekmesini savurdu ve alt bacağıma çarptı. Ayağa fırlayıp sağa doğru dönmeye başladığında, acı dolu bir parıltıyla homurdandım. Onu engellemeye çalıştım ama lanet olası cadaloz sola savruldu ve benimle bir acemi gibi oynadı.

Ve o an kendimi öyle hissettim. Ben de o yolu kestim.

Bu konuda mutlu değildi. Belli oluyor. Çünkü döndü, pelerininin kıvrımlarından dışarı fırladı-

Ayak bileğinden yakaladım, pelerinin kenarları ayrılıp dizden aşağısı çıplak bacağını ortaya çıkarırken tutundum. Ona kaşlarımı kaldırdım. "Skandal."

Hırladı.

Maiden aslında bana *hırladı*.

Durdurmayı bile umamadığım bir kahkaha patladı. "Ve böyle zarif küçük terlikler. Saten ve ipek mi?" Dedim. "Bacağın kadar ince dikilmişler. Hiçbir Rise muhafızının giymeyeceği türden bir terlik."

Elimi çekti.

"Tabii benden farklı bir kıyafet giymiyorlarsa." Bileğini düşürdüm ama çabuk öğrenen biriydim. Kolundan tutup göğsüme doğru çektim ve tekmeleyebileceği bir alan bırakmadım. Planım buydu.

Kokusu hariç, tüm o tatlılık etrafımı sarmıştı ve vücudunun deri ve demirle kaplı olmayan her yerime değdiğini hissediyordum. Bizi ayıran bir santim bile yoktu ve bu kadar yumuşak bir bedene en son bu kadar yakın olduğum zaman...

Kahretsin, onunla birlikteyken oldu.

Kukuletalı yüzüne bakarken içimde bir uyarılma nabzı attı, o kadar ani ve yoğundu ki nefesimi tuttum-

Kokusu yoğunlaştı, daha da tatlı hale geldi, ki bu gerçekten de öyleydi, *gerçekten* ilgi çekici.

Diğer kolumu kaldırırken başımı eğdim. "Ne düşünüyorum biliyor musun-?" Bir bıçağın boğazıma yaptığı sıcak baskı beni durdurdu.

Maiden boğazıma bir bıçak dayamıştı.

O lanet kurt kemiğinden hançer.

olduğunu unutmuşum.

Öfke alevlendi çünkü bana bu iş biraz fazla ileri gidiyordu. Bir bıçak saplanana kadar her şey eğlence ve oyundan ibaretti.

Bir acı beni sersemletti. Acıttığı için değil. Neredeyse hiç acımadı. Zihnimi susturduğu için de değil. Acı bu sefer hiçbir şey yapmadı. Şok oldu.

Kan çekmişti.

Benim kanım.

Ben bakarken öfke şokla birlikte kayboldu, yerini başka bir şeyle birlikte eğlence aldı. Çok daha güçlü bir şey. Şehvet. Saf, sert ve ateşli bir şehvet. Ve tanrılar aşkına, bunun benim hakkımda berbat şeyler söylediğini biliyordum. Ama beni bir anda kaya gibi sertleştiren şey acı değildi. Acı bana bunu asla yapmazdı.

Bu onun cesaretiydi.

Cesareti.

Onun yeteneği.

Pervasızlığı ve içinde parlayan ateş.

Ve hiç kimseyi onu istediğim kadar çok istememiştim. Tam burada.

Tanrılar aşkına, eğer başka biri olsaydı, ondan aldığım tahrikle harekete geçerdim. Onu duvara yaslardım ve sikim ona öyle hızlı, öyle sert girerdi ki ikimizin de başı dönerdi. Ama o başka biri değildi.

"Düzeltiyorum," dedim, kan boynumdan aşağı süzülürken bir kahkaha daha attım. "Sen kesinlikle büyüleyici, katil küçük bir yaratıksın." Hançere baktım, artık onu tanımadığımı düşünmesine izin vererek onu eğlendirmiyordum. "Güzel silah. Kan taşı ve kurt kemiği.
Çok ilginç..." Durakladım. "*Prenses*."

Şok bir dalga gibi içinden geçti. Bıçağı geri çekti. Bileğini

yakaladım. "Seninle konuşacak çok şeyimiz var."

"bir şeyimiz yok," diye tersledi.

İçimden vahşi bir memnuniyet dalgası geçti. "Konuşuyor! Konuşmayı sevdiğinizi sanıyordum, Prenses. Yoksa bu sadece Kırmızı İnci'deyken mi oluyor?"

Bir kez daha sessizleşti.

"Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrin yokmuş gibi davranmayacaksın, değil mi? Sen o değil misin?"

Kolumu çekti. "Bırak gideyim."

"sanmıyorum." Aniden döndüm ve onu duvara yasladım.
boştaki kolunu bana karşı kullanmaya karar vermeden önce. Eğildim, tamamen onun alanına girdim. "Paylaştığımız onca şeyden sonra mı? Yüzüme bir hançer mi fırlattın?"

"Tüm paylaştıklarımız mı? Bir avuç dakika ve birkaç öpücüktü," dedi hafifçe sarsılarak.

"Birkaç öpücükten fazlasıydı," diye hatırlattım ona, derin nefes alış verişleriyle göğüslerinin yükselip alçaldığı yere bakarak. "Eğer unuttuysan, sana hatırlatmaya hazırım," diye teklif ettim.

Onun uyarılma kokusu arttı ve aletim neredeyse acı verici bir zonklamayla cevap verdi.

Başını kaldırdı. "Hatırlamaya değer bir şey yoktu."

Ne küçük bir yalancı. "Yüzüme bir hançer fırlattıktan sonra şimdi de bana hakaret mi ediyorsun? Hassas duygularımı incittin."

"Hassas duygular mı?" Kadın homurdandı. "Fazla dramatik olma."

"*Kafama* bir hançer fırlatıp sonra da boynumu kesersen olmamak zor," diye karşılık verdim.

"Yoldan çekileceğini biliyordum."

"Yaptın mı? Bu yüzden mi boğazımı kesip açmaya çalıştın?"

"Derini *çizdim*," diye karşı çıktı. "Çünkü beni tuttun ve bırakmadın. Belli ki bundan hiçbir şey öğrenmemişsin."

"Aslında çok şey öğrendim, Prenses. Bu yüzden elleriniz ve hançeriniz boynuma yaklaşmıyor." Başparmağımı bileğinin iç kısmında gezdirdim. "Ama hançeri bırakırsan, ellerinin yaklaşmasına izin vereceğim çok şey var."

Ben de isterdim.

O anda, her şeyi yapmasına izin verirdim. Bana sessiz

kalması dışında.

"Ne kadar cömertsiniz," diye karşılık verdi.

Sıvı ısı kanıma çarptı ve lanet olsun, bunun nasıl hissettirdiğiyle ilgili hiçbir alay yoktu. "Beni bir kez tanıdığınızda, *oldukça iyi olabileceğimi* göreceksiniz.

yardımsever."

Nefesi kesildi. "Seni tanımak gibi bir niyetim yok."

"Yani, kaçmadan önce genç erkeklerin odalarına gizlice onları baştan çıkarmayı alışkanlık haline mi getirdiniz?"

"Ne?" diye nefesi kesildi. "Erkekleri baştan çıkarmak mı?"

"Bana yaptığınız bu değil miydi Prenses?" bileğinin üzerinde ileri geri hareket ettirdim.

"Saçmalıyorsun."

"Benim *merak* ettiğim şey." Ve gerçekten de öyleydim.

İnledi, tutuşumu çekiştirdi. "Neden beni bu şekilde tutmakta ısrar ediyorsun?"

"Daha önce konuştuklarımızın yanı sıra, yani yüzüme *ve* boynuma olan düşkünlüğünüzün yanı sıra, olmamanız gereken bir yerdesiniz. Seni gözaltına alıp sorgulayarak işimi yapıyorum."

"Rise'da tanımadığınız kişileri genellikle bu şekilde mi sorgularsınız?" diye sordu. "Ne tuhaf bir sorgulama yöntemi."

"Sadece düzgün, çıplak bacaklı güzel bayanlar." Ona doğru eğildim, Kırmızı İnci ile onun Bakire olması arasında bir bağlantı kurmadığımı düşünmesi beni eğlendirmişti "Craven saldırısı sırasında burada ne yapıyorsun?"

"Dinlendirici bir akşam gezintisinin tadını çıkarıyorum."

Sırıttım. "Burada ne yapıyordunuz, Prenses?" "Ne

yapıyor gibi görünüyordum?"

"İnanılmaz derecede aptalca ve umursamaz davranıyormuşsun gibi

görünüyordu," dedim. "Pardon?" İnançsızlık sesini doldurdu. "Ne kadar

dikkatsiz davranıyordum?

Craven'ı öldürdüğümde ve-"

"Rise'da artık pelerinli yarı kadınlara ihtiyaç duyulduğu yeni bir işe alım politikasından haberim yok mu?" Ben sordum. "Korunmaya o kadar mı ihtiyacımız var?"

"Çaresiz mi?" İnançsızlık o tek kelimeyle yok olmuştu. Şimdi öfke vardı. "Gördüğünüz gibi yay kullanmayı biliyorken neden Yükseliş'teki varlığım çaresizlik sinyali olsun ki? Bir dakika. Göğüslerim olduğu için mi?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Çok daha az güzel göğüslere sahip, bir erkeği gözünü bile kırpmadan yere serebilen kadınlar tanıyorum ama o kadınların Masadonia'da değil. Ve sen inanılmaz derecede yeteneklisin. Sadece okla değil. Sana nasıl dövüşeceğini ve hançer kullanacağını kim öğretti?"

Sessizlik.

"Bahse girerim sana o bıçağı verenle aynı kişidir," diye bahse girdim. "Her kimse sana yakalanmaktan nasıl kaçacağını öğretmemiş olması çok kötü. Yani *senin* için çok kötü."

Bu ondan bir tepki aldı.

Dizini kaldırdı ve vücudumun oldukça değerli bir bölgesini hedef aldı.

Beni birkaç oktav daha yüksek sesle konuşturmadan önce darbeyi engelledim.

"İnanılmaz derecede şiddet yanlısısın." Durakladım.

"Sanırım bundan hoşlanıyorum." "Bırak beni!" diye bağırdı.

"Ve tekmelenmek ya da bıçaklanmak mı?" İlkini tekrar yapmak üzere olduğunu hissederek bacağımı onunkinin arasına soktum ve bunu engelledim. "Bunu zaten konuşmuştuk, Prenses. Hem de birden fazla kez."

Kalçalarını duvardan ve ben onun

Beni geri atmak. Hayır, ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Aslında akıllıca bir hamleydi.

Ama ona bu değildi.

Sonunda kalçama *bindi* ve ben bundan şikayetçi değildim. Hem de hiç. İçimde gürleyen uyarılmanın beni biraz dengesiz bırakması dışında. Çok yoğundu. Çok hızlıydı. Sanki devam ederse, gençliğimden beri yapmadığım bir şeyi yapabilir ve dokunulmadan bile pantolonumun içinde serbest kalabilirdim.

Ve, , bu...

Bunun ne olduğunu bilmiyordum.

Yanağımı onun kapüşonlu başına indirdiğimde Yükseliş'in zemini kayıyormuş gibi hissettirdi. Verdiğim cevaptan ve onun her şeyinden sarsılmıştım.

"O gece senin için geri geldim. Tıpkı sana gibi. Senin için geri döndüm ve sen orada değildin. Bana söz vermiştin, Prenses."

Nefesi yumuşaktı. belli belirsiz bir titreme geçti. "Ben... Ben ."

"Yapamadın mı?" Bir an için gözlerimin kapanmasına izin verdim ve bu aptalcaydı.

Muhtemelen bana kafa atacaktı ama o yumuşak nefesi ve sessiz sözcükleri sevdim. "Eğer yeterince istediğin bir şey varsa, hiçbir şeyin seni durduramayacağına dair bir his var içimde."

Güldü, soğuk ve sert bir gülüştü. Gözlerim açıldı. "Hiçbir şey bilmiyorsun," dedi.

Bu konuda haklı olduğunu düşünmüştüm.

"Belki." Bıraktım ama o hareket etmeden önce elimi kapüşonunun içine soktum ve sağ yanağını kavradım. Sadece bir anlığına sıcak tenini tenimde hissetmeme izin verdiğimde nefesi kesildi. "Belki de fark ettiğinden daha fazlasını biliyorumdur."

Hareketsizdi.

çekilmedi.

Bu beni memnun etti. Hem de çok. Ama büyük ihtimalle benim onun iki versiyonunu biliyordu. Meraklı, duyarlı, dövüşmekte şaşırtıcı bir becerisi olan genç kadın ve sessiz, itaatkâr beyazlar içindeki Bakire. Ya da onun aynı kişi olduğunu bilmiyormuşum gibi davranacaktı.

Ben buna izin vermezdim.

Yanağımı kapüşonunun sol tarafına bastırdım. "Gerçekten senin kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Bana karşı gerildi.

Evet. Haklıydım.

Haklıydım.

Gülümsedim. "Buna söyleyecek bir şeyin yok mu?" Sesimi fısıltıya düşürdüm. "*Penellaphe*?"

Yüksek sesle nefes verdi. Bir an geçti, o anı keskinleştirmek için kullandı. onun diliyle. "Bunu yeni mi ? Eğer öyleyse, kişisel korumalarımdan biri olman konusunda endişeliyim."

Kıkırdadım. "Peçeyi kaldırdığın anda anlamıştım." O zamandan önce de biliyordum ama o bunu bilemezdi.

"Neden... neden o zaman bir şey söylemedin?"

"Sana mı?" Ben sordum. "Yoksa Dük'e mi?"

"İkisine de," diye fısıldadı.

"açıp açmayacağını görmek istedim. Görünüşe göre, Kırmızı İnci'ye sık sık gelen kız sen değilmişsin gibi davranacaktın."

"Kırmızı İnci'ye pek sık gitmem," dedi. "Ama sık sık gittiğinizi duydum." "Beni mi soruyordunuz? Gururum okşandı."

"Yapmadım."

"Size inanabileceğimden emin değilim. Çok fazla yalan söylüyorsunuz, Prenses." "Bana öyle deme," diye tersledi.

"Sana söylemem gerekenden daha çok hoşuma gitti. *Maiden*." Lanet olsun, eğer bu doğru değilse. "Senin bir adın var. O değil."

"Senin neyi sevdiğini sormadım," dedi bana.

"Ama Dük'e neden senin küçük kızından bahsetmediğimi sormuştun. Keşifler," diye karşı çıktım. "Bunu neden yapayım ki? Ben senin muhafızınım. Sana ihanet edersem, bana güvenmezsin ve bu da seni güvende tutma işimi kesinlikle çok daha zorlaştırır."

Başını hafifçe eğdi. Birkaç dakika daha geçti. "Gördüğünüz gibi kendimi güvende tutabiliyorum."

"Anlıyorum." Geri çekildim, kaşlarım çatıldı ve sonra Vikter'in ne dediğini hatırladım.

"Hawke!" Pence seslenerek sertleşmeme neden oldu. "Yukarıda her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda" diye bağırmadan önce bakışlarım aşağıya kaydı ve kapüşonun hâlâ yerinde olduğundan emin .

"Beni bırakmalısın," diye fısıldadı. "Buraya mutlaka biri gelecek-"

"Ve seni yakalamak mı? Seni kimliğini açıklamaya zorlamak mı?" Dedim. "Belki de bu iyi bir şey olurdu."

Keskin bir nefes çekti. "Bana ihanet etmeyeceğini söylemiştin-"

"Sana ihanet etmediğimi söyledim, ama bu senin böyle bir şey yapacağını bilmeden önceydi. Böyle bir şey yapmak zorunda olmasaydım işim çok daha kolay olurdu. Craven'la savaşmak için gizlice dışarı ... ya da Kırmızı İnci gibi yerlerde rastgele adamlarla buluşmandan endişeleniyorum," diye düşündüm, çoğunlukla kendi kendime. "Ve kim bilir herkes senin güvende olduğuna inanırken başka neler yapıyorsun?

odaları." "I-

"

"Bunu Dük ve Düşes'in dikkatine sunduğumda, bir yayla silahlanma ve Yükseliş'e tırmanma tutkunuzun endişelenmem gereken bir şey olmaktan çıkacağını hayal ediyorum."

"Ona gidersen ne yapacağını tahmin bile edemezsin. O-" Kadın sustu.

Kapıyı kilitledim. "Ne yaptı?"

Çenesini kaldırdı. "Önemli değil. Ne yapman gerektiğini hissediyorsan onu yap."

Dük'e hiçbir şey söylemeye niyetim yoktu. Sadece onunla dalga geçiyordum. Çoğunlukla. "Acilen odanıza dönseniz iyi olur Prenses." Geri adım attım. Başka sorularım da vardı ama beklemek zorundaydılar. "Bu konuşmayı daha sonra bitirmeliyiz."

OceanofPDF.com

O ELBISE BENIM ÖLÜMÜM OLACAK.

Hiç vakit kaybetmedim, sadece yüzümdeki kanı yıkayacak ve ağır geniş kılıcı atacak kadar durdum. Vikter'in görev yerine ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve ona soracak sorularım vardı...

Onu artık Maiden olarak düşünemiyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, Kırmızı İnci'den beri onu bu şekilde düşünmekte zorlanıyordum.

Şimdi, o... Penellaphe'ydi.

Ellerim iki yanımda kasıldı. Önceden, kendimi onu sadece Bakire olarak düşünmeye zorlayabilirdim. Ama artık değil. Değişim sanki bir düğmenin atılması gibiydi. Gerçi ne zaman olduğundan tam olarak emin değildim. Yükseliş'teki kişinin o olduğunu fark ettiğim an olabilirdi. Ya da neredeyse bacaklarımı altımdan çekip aldığı zaman.

Ya da o hançeri yüzüme fırlattığında.

Merdivenleri tırmanırken dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. *Ne zaman* olduğu önemli değildi. Nedenin önemi vardı, olmaması gerekse de, ama Rise'da olanları görmezden gelemezdim. Ya da ne olmadığını.

Neden orada olduğumu düşünmemiştim. Geçmişimi. Geleceğimi. Kardeşimi. Planlarımın hiçbirini düşünmemiştim. Sadece anı *yaşıyordum*. Var olmuyordum. Komplo kurmuyordum. İntikam fikriyle gelişmiyordum. Tüm bunları Malik için yaptığımı bilerek hayatta kalıyordum.

Kendimde değildim.

Ya da belki de , sadece o dakikalar için. Ve bu
çok rahatsız ediciydi.

Ancak bu sonuçta hiçbir şeyi değiştirmedi.

Nefes nefese boş koridorda ilerledim ve Penellaphe'nin odasının önünde durdum. Tawny'nin konuştuğunu duyabiliyordum.

"Yarın bir sürü siyah bayrak göndere çekilecek," dedi. Evet, ne
yazık ki öyle olacaktı.

Kapıyı çaldım.

"Ben bakarım," dedi Tawny ve hızlı, hafif adımlar onu takip etti. Kapı açıldı ve bir gülümseme belirmeden önce Leydi'nin güzel yüzünde bir dizi duygu titreşti. "Bakire uyuyor-"

"Şüpheli." Nezaket ya da görgü kurallarına tahammülüm olmadığı için hemen içeri girdim. Bakışlarım odayı taradı ve onu buldu-

O... *Penellaphe* yataktan kalkıp dönerken, parmakları çözmekte olduğu örgüye dolanırken kapının hemen içinde durdum.

Açığa çıkarıldı.

Yüz hatlarını incelerken birkaç kalp atışı boyunca donup kaldım. Gururlu alnı. Çenesinin inatçı kıvrımı. Ağzı açıktı, dudakları şaşkınlıkla . O-

Kendimi toparlayıp kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım. Kendime olan kızgınlığım artmıştı. "Konuşma vakti geldi Prenses." Tawny'nin durduğu yere doğru baktım. "Bu akşam artık hizmetinize ihtiyaç yok."

Tawny'nin ağzı açık kaldı.

Penellaphe'nin elleri saçlarından kaydı. "Onu görevden alma yetkisine sahip değilsin!"

" muyum?" Kaşlarımı kaldırdım. "Kişisel Kraliyet Muhafızınız olarak, her türlü tehdidi ortadan kaldırma yetkisine sahibim."

"Tehditler mi?" Tawny'nin kaşları birbirine çarptı. "Ben bir tehdit değilim." "Bahane uydurma ya da yalan söyleme tehdidi oluşturuyorsun.

Penellaphe. Tıpkı Rise'da olduğunu bildiğim halde uyuduğunu söylediğin gibi," diye belirttim.

Tawny ağzını kapattı, sonra Penellaphe'ye döndü. "İçimde önemli bir bilgiyi kaçırdığıma dair bir his var."

"Sana söyleme fırsatım olmadı," diye başladı Penellaphe. "Ve o kadar da önemli değildi."

. "Eminim uzun zamandır başına gelen en önemli şeylerden biriydi."

Penellaphe'nin gözleri kısıldı. "Eğer gerçekten böyle düşünüyorsanız, hayatımla ilgili aşırı şişirilmiş hissiniz var."

"Sanırım hayatında ne kadar büyük bir rol oynadığımı çok iyi anladım."

"Şüpheli," diye karşılık verdi.

Bakışlarına karşılık verirken dudaklarım seğirdi. "Söylediğin yalanların yarısına gerçekten inanıp inanmadığını merak ediyorum."

Tawny'nin dikkati aramızda gidip gelirken, "Yalan söylemiyorum," dedi. "Çok teşekkür ederim."

O zaman mücadeleyi kaybettim ve gülümsedim. "Kendinize ne söylemeniz gerekiyorsa, Prenses."

"Bana öyle deme!" Ayağını yere vurdu.

Kaşlarım kalktı. Bu... çok tatlıydı. Ayaklarını yere vurması. Özellikle de Çünkü yüzümü ayağının altına almayı tercih edeceğinden şüpheleniyordum. "Bu seni iyi hissettirdi mi?"

"Evet!" diye haykırdı. "Çünkü diğer tek seçenek seni tekmelemek."

Haklıydım. Kıkırdadım, onun bu yönünün tadını çıkarıyordum. "Çok vahşi."

Elleri yumruk oldu. "Burada olmamalısın."

"Ben senin kişisel muhafızınım," diye cevap verdim. "Seni güvende tutmak için ihtiyaç duyduğum her yerde olabilirim."

"Peki beni burada neyden koruman gerektiğini düşünüyorsun?" Etrafına bakınıyormuş gibi yaptı. "Ayak parmağımı çarpabileceğim asi bir yatak direği mi? Bekle, bayılacağımdan mı korkuyorsun? Bu tür acil durumlarla başa çıkmakta ne kadar iyi olduğunu biliyorum."

"Biraz solgun görünüyorsun," dedim. "Zayıf, narin kadınları yakalama yeteneğim işe yarayabilir."

Penellaphe keskin bir nefes çekti.

"Ama tespit edebildiğim kadarıyla, rastgele bir kaçırma girişimi dışında, siz Prenses, kendiniz için en büyük tehditsiniz."

"Şey..." Tawny kelimeyi çıkardı. "Haklı bir nokta var." "Hiç yardımcı olmuyorsun," diye tersledi.

"Penellaphe ve benim konuşmamız gerekiyor," dedim. "Sizi temin ederim ki benim yanımda güvende ve eminim ki onunla konuşmak üzere olduğum her şeyi daha sonra size anlatacaktır."

Tawny kollarını kavuşturdu. "Evet, yapacak ama bu tanık olmak kadar eğlenceli değil."

Penellaphe iç çekti. "Sorun değil, Tawny. Sabah görüşürüz." "Ciddi misin?" Tawny ağladı.

"Ciddiyim," diye onayladı. "Eğer gitmezsen, orada öylece durup odamdaki değerli havayı tüketecekmiş gibi bir his var içimde-"

"Son derece yakışıklı görünürken," diye ekledim, sırf onu kızdırmak için. İşe yaradı. Kaşları çatıldı. "Bunu eklemeyi unuttun."

Tawny kıkırdadı.

Penellaphe, "Ve güneş doğmadan önce biraz dinlenmek istiyorum," dedi.

Tawny yüksek sesle nefes verdi. "Peki." Bana baktı. "*Prenses*."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Penellaphe.

Tawny'nin gidişini izledim. "Ondan hoşlandım."

"Bildiğim iyi oldu," dedi. "Sabaha kadar bekleyemeyecek ne hakkında konuşmak istiyorsunuz?"

Ona dönerek, kendime ona bakmak için izin verdim - onu gerçekten görmek için. Kalan örgü çözülmüştü. Çok fazla saçı vardı. Kırmızı İnci'de bunu pek fark etmemiştim ve onu gördüğüm diğer zamanlarda da saçları bağlıydı. "Çok güzel saçların var."

Gözlerini kırpıştırdı, hazırlıksız yakalanmış gibiydi. Kahretsin, ben de *kendimi* yakaladım.

Yine de çabuk toparlandı. "Konuşmak istediğin şey bu muydu?" "Tam olarak değil." Sonra bakışlarımı indirdim, dikkatim çok fazla dağılmadı.

O zamana kadar yüzünü görmedim.

Bunu yapmama izin vermemeliydim çünkü şömineden ve lambalardan gelen titrek ışık sayesinde *çok şey* gördüm.

Üzerinde ince, beyaz bir uyku tulumu vardı.

hayal gücüme bıraktım. Ve tanrılar geniş bir hayal gücüm olduğunu biliyordu. Ama gördüğüm şey.

Mükemmeldi.

Omuzlarının eğiminden taşa kıvrılmış ayak parmaklarının ucuna kadar her şey, özellikle de aradaki her şey mükemmeldi. Elbise boldu ama vücudunun geniş kıvrımları elbisenin altından görünüyordu. Dolgun göğüslerinin kabarıklığı. Belinin içe doğru hafif kıvrımı, kalçalarının genişliği ve o gür kalçalar.

Allah kahretsin.

Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdim. Yatağın ayakucunda duran bornoza doğru ilerlerken yanaklarında güzel bir belirmişti.

Dudaklarımın bir tarafı yukarı kıvrıldı.

Durdu, bakışlarını benimkilere kaldırdı. Üstünü örtmesini beklerken çenesi bir çentik yükseldi, bir yanım örtmesini umuyordu.

Diğer yarısı sessizce yapmaması için yalvarıyor.

O yapmadı. Utangaçlık ve cesaretin garip, ilgi çekici bir karışımı içinde kendini tuttu... sadece yıkıcıydı. Bu odadan çıkıp kafamı toplamam gerekiyordu. Kendime gelmeliydim.

Ben yapmadım.

"Pelerinin altında giydiğin tek şey bu muydu?" diye sordum. "Bu seni ilgilendirmez," diye cevap verdi.

Öyleydi. Tanrı aşkına, pelerinin altında neredeyse çırılçıplak benimle dövüşüyordu. Bunun farkına varmak kanımın daha da ısınmasına neden oldu ki bu ihtiyacım olan son şeydi. "Öyle olması gerekiyormuş gibi geliyor," dedim.

Göğsü keskin bir şekilde yükseldi. "Bu senin sorunun gibi geliyor, benim değil." Ona şaşkın şaşkın bakarken boğazıma bir kahkaha düğümlendi.

Ve tahrik oldum. Tamamen ilgimi çekti. Tanrım, en son çeken şeyi hatırlayamıyordum. Dürüst olmak gerekirse, onun bu yönünden hoşlanmamalıydım. İtaatkâr, korkmuş bir Bakire'yle uğraşmak daha kolay olurdu.

Onunla ilgili hiçbir şey kolay olmayacaktı.

"Sen... sen hiç beklediğim gibi değilsin."

Uzun bir süre bana baktı. "Ok ya da kılıç kullanma becerim miydi? Yoksa seni yere sermem mi?"

"Beni *zar zor* yere indirdi," diye düzelttim. "hepsi. Ama Kırmızı İnci'yi eklemeyi unutmuşsun. Maiden'ı bulmayı hiç beklemiyordum Orada."

Kadın . "." Bakışlarımı bir süre daha tuttuktan sonra döndü. Yürüme şekli daha önce ondan gördüğümden tamamen farklıydı. Adımları zarif ve ölçülüydü, bacağının çıplak uzunluğu elbisesinin yırtmacından görünüyordu. Duvağının zincirleri gerçek ya da mecazi anlamda onu ağırlaştırmadığı için miydi?

"Kırmızı İnci'ye ilk kez o zaman gelmiştim." Oturdu, elleri kucağına düştü. Onu Maiden olarak da böyle otururken görmüştüm ama şimdi farklıydı. "Ve ikinci katta olmamın nedeni Vikter'in gelmesiydi."

Burnu kırıştı. "Maske olsa da olmasa da beni tanırdı. Ben gittim Çünkü bir kadın bana odanın boş olduğunu söyledi. Bunu size kendimi açıklamak zorunda hissettiğim için söylemiyorum, sadece... gerçeği söylüyorum. Senin odada olduğunu bilmiyordum."

"Ama sen benim kim olduğumu biliyordun," dedim.

"Elbette." Dikkati ateşe yöneldi. Kalın kütüğün üzerinde alevler dalgalanıyordu. "Gelişiniz şimdiden epeyce konuşulmaya başlandı."

"Gururum okşandı," diye mırıldandım.

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Neden odada kalmaya karar verdiğim tartışmaya değil."

Bunu tartışmak pek de gerekli değildi. "Neden odada kaldığını biliyorum."

"Öyle mi?"

"Şimdi mantıklı geliyor." O zaman da anlamlıydı. Oradaydı çünkü yaşamak istiyordu.

"Benim Yükseliş'te olmam konusunda ne yapacaksın?" sordu parmakları kucağında dönerken.

Onu ele vereceğimi mi düşündü? Oturduğu yere gittim ve boş koltuğu işaret ettim. "Oturabilir miyim?"

Başını salladı.

Onun karşısına oturdum, dirseklerimi dizlerime dayayarak
Ateşin gölgeleri yüz hatlarının üzerinde dans ediyor. "Seni eğiten Vikter'di, değil mi?"

Cevap gelmedi ama nabzı hızlandı.

"O olmalı," diye tahmin ettim. "Siz ikiniz yakınsınız ve Masadonia'ya geldiğinizden beri o da sizinle birlikte."

"Sorular soruyordun."

"Korumak için ölmekle yükümlü olduğum kişi hakkında her şeyi öğrenmemek aptallık olurdu." Ya da çalmak.

"Sorunuza cevap vermeyeceğim."

"Daha önce githalde Dük'e gitmemden korktuğun için mi?" Ben de öyle düşündüm.

"Rise'da bunu yapman gerektiğini söylemiştin," diye hatırlattı bana. "Bu senin işini kolaylaştıracaktı. Benimle birlikte başka kimseyi aşağı indirmeyeceğim."

Başımı öne eğdim. "*Yapmam gerektiğini* söyledim,
yapacağımı değil." "Arada fark var mı?"

"Olduğunu bilmelisin." Bakışlarım elmacık kemiklerinin zarif yamaçlarında gezindi. Yara izleri görünüşünü bozacak hiçbir şey yapmamıştı. Onu peçeli tutmalarının nedeni güzelliği miydi? Bu onu... *erdemini* güvende tutmayı kolaylaştırıyordu. Bu düşünceleri bir kenara ittim. "Eğer ben onu öldürseydim, Majesteleri ne yapardı?
ona gittin mi?"

Parmakları içe doğru kıvrıldı. "Önemli değil."

Saçmalık. " zaman neden ne yapacağına dair hiçbir fikrim olmadığını söyledin? Sanki daha fazlasını söyleyecekmişsin gibi konuştun ama kendini durdurdun."

Derin bir nefes alarak ateşe baktı. "Hiçbir şey söylemeyecektim."

Buna bir an bile inanmadım. Dük'ü görmeye gittiği zamanı düşündüm. Onun yokluğunu. "Hem sen hem de Tawny onun çağrısına garip tepki verdiniz."

"Ondan haber almayı beklemiyorduk," diye açıkladı. "Neden iki gün boyunca odanızda kaldınız?
onun tarafından mı çağrıldı?" Onu dikkatle izledim, parmaklarının avuçlarının içine nasıl sertçe bastırdığını kaçırmadım ve dün gece gördüğü kâbusu düşündüm. Onun üzerinde kokladığım şeyi. Çam ve adaçayı. Arnica. Bu bitki yaraları ve çürükleri iyileştirmek de dahil olmak üzere pek çok şey için kullanılırdı.

İçimde bir öfke birikirken arkama yaslanıp ellerimi sandalyenin kollarına doladım. "Sana ne yaptı?"

"Neden umursuyorsun ki?"

"Neden ki?" diye sordum. Planlarım hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bu planlar onun zarar görmesini içermiyordu - yani, zaten olduğundan daha fazla zarar görmesini.

Yavaşça yüzünü bana doğru çevirdi. "Beni tanımıyorsun-"

"Eminim seni herkesten daha iyi tanıyorumdur."

Yanakları yine pembeleşmişti. "Bu beni tanıdığın anlamına gelmez Hawke. Umursayacak kadar değil."

"Mahkemenin diğer üyeleri gibi olmadığınızı biliyorum," diye mantık yürüttüm. "Ben Mahkeme üyesi değilim," diye belirtti.

Kaşlarım havaya kalktı. "Sen Bakire'sin. Halk tarafından tanrıların çocuğu olarak görülüyorsun. Seni bir Yükselmişten daha yüksek görüyorlar, ama ben merhametli olduğunu biliyorum. Kırmızı İnci'deki o gece, ölüm hakkında konuştuğumuzda, yaşadığım kayıplar için gerçekten sempati duydun. Bu zoraki bir nezaket değildi."

"Nereden biliyorsun?"

"İnsanların sözlerinden iyi anlarım," dedim. "Tawny'den hizmetçin olarak bahsedinceye kadar keşfedilme korkusuyla konuşmadın. Kendini ifşa etme riskini göze alarak onu savundun." Kent Konseyi sırasında gördüklerimi düşünerek durakladım. "Ve ben de seni gördüm."

"Neyi gördün?"

Sesimi alçaltarak tekrar öne doğru eğildim. "Sizi Belediye Meclisi sırasında gördüm. Dük ve Düşes'le aynı fikirde değildiniz. Yüzünüzü göremedim ama rahatsız olduğunuz belliydi. O aile için kötü hissediyordunuz."

Hareketsiz kalmıştı. "Tawny de öyle."

Neredeyse gülecektim. "Arkadaşın kusura bakmasın ama bu konuşmanın çoğunda yarı uykulu görünüyordu. Neler olup bittiğinin farkında olduğundan bile şüpheliyim."

Parmakları kucağında biraz hareketsiz kaldı.

"Ve nasıl dövüşüleceğini biliyorsun ve iyi dövüşüyorsun," diye devam ettim. "Sadece bu da değil, belli ki cesursun. Bir Craven saldırısı sırasında kalmadıkça Yükseliş'e çıkmayacak pek çok *adam* -eğitimli adamlar- var." "Yükselmişler de oraya çıkabilirdi ve hayatta kalma şansları daha yüksek olurdu ama çıkmadılar. Sen yaptın."

Başını iki yana salladı. "Bunlar sadece karakteristik özellikler. Başıma ya da gelmeyen şeylerle ilgilenecek kadar beni iyi tanıdığın anlamına gelmezler."

Yükselmişler hakkında söylediklerime hiçbir yanıt vermemesi dikkatimden kaçmadı, ki bu da ilgi çekiciydi. "Bana ne olacağı umurunda mı?"

"Şey, evet." Kaşları çatıldı. "Yapardım-" "Ama beni tanımıyorsun."

Dudakları büzüldü.

Arkama yaslandım, derin bir nefes verdim. Ona duyduğum saygı kök saldı. "Siz iyi bir insansınız Prenses. Bu yüzden önemsiyorsunuz."

"Ve sen iyi bir insan değil misin?"

Öfkelendim. "Ben pek çok şeyim. İyi olmak nadiren bunlardan biridir." Bunu düşünürken burnu kırıştı.

Onun konuşmak istemediği geri dönme vaktim gelmişti. "Bana Dük'ün ne yaptığını söylemeyeceksin, değil mi?" Biraz gerildim. "Biliyorsun, öyle ya da böyle öğreneceğim."

Belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Eğer öyle düşünüyorsanız."

"Biliyorum," dedim ve ensemdeki o karıncalanma yeniden ortaya çıktı. Birkaç saniye sessizlik içinde otururken sandalyeye tutunduğum yer gevşedi. İçimi çok garip, çok açıklanamaz bir duygu kapladı. "Garip, değil mi?"

"Neymiş o?"

Bakışlarımız kilitlendi ve ben yine hissettim. Boynumdaki o karıncalanma. Göğsümde bir sızı. O his... "Sanki seni daha uzun zamandır tanıyormuşum gibi geliyor. Bunu sen de hissediyorsun." Sözcükler ağzımdan çıktığı anda, belki de kendi aletimi yumruklamam gerektiğini düşündüm. Kulağa aptalca geliyorlardı. Aptalcaydı. Yine de hissettiklerimi değiştirmedi.

Dudakları aralandı ve cevap verebileceğini düşündüm. Ya da en azından bana güleceğini. İkisini de yapmadı, görünüşe göre benden daha mantıklı davranıyor ve en derin düşüncelerini sessiz tutuyordu. kaçırdı, bakışları ellerine kaydı.

Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Neden Rise'daydın?" "Belli değil miydi?"

"Senin motivasyonun bu değildi. En azından bunu söyle," diye ısrar ettim. "Onlarla savaşmak için oraya gitmenize neyin sebep olduğunu söyleyin."

gevşetip ikisini sağ kolunun altına kaydırırken sessizdi. "Yüzümdeki yara izi. Nasıl olduğunu biliyor musun?"

"Sen çocukken ailen bir Craven tarafından saldırıya uğradı," dedim. "Vikter..."

"Seni bilgilendirdi mi?" Eli kolunun altından kayarken yorgun bir gülümseme belirdi. "Tek yara izi bu değil. Ben altı yaşındayken ailem başkenti terk edip Niel Vadisi'ne gitmeye karar vermiş. Çok daha sakin bir hayat istemişler, ya da bana öyle söylendi. Annem ve babamın her şey boyunca inanılmaz gergin olmaları dışında yolculuğa dair pek bir şey hatırlamıyorum. Ian ve ben gençtik ve Craven hakkında çok fazla şey bilmiyorduk, bu yüzden orada olmaktan ya da daha küçük köylerden birinde durmaktan korkmuyorduk - daha sonra on yıllardır bir Craven saldırısı görmediğim söylendi."

O konuşurken sessiz kaldım, sadece ona odaklandım. Gözümü bile kırpmadım. "Küçük kasabaların çoğunda olduğu gibi sadece kısa bir duvar vardı ve biz

handa sadece bir gece kalıyorlardı. Burası tarçın ve karanfil gibi kokuyordu. Bunu hatırlıyorum." Gözleri kapandı. "Gece, sisin içinde geldiler. Ortaya çıktıklarında hiç vakit yoktu. Babam... annem bizi saklarken onları savuşturmak için sokağa çıktı ama o daha dışarı adım atamadan kapıdan ve pencerelerden girdiler."

O yutkunurken sandalyenin kollarını sıkıca kavradım. Tanrılar aşkına, çok korkmuş olmalıydı.

"Bir kadın -handa kalan biri- Ian'ı yakalayıp bu gizli odaya çekmeyi başardı ama ben annemi bırakmak istemedim ve bu sadece..." Yüzü soluklaşırken kaşları birbirine kenetlendi. "Günler sonra başkente döndüğümde uyandım. Kraliçe Ileana yanımdaydı. Bana neler olduğunu anlattı. Ailemizin gittiğini söyledi."

"Özür dilerim," dedim ve ciddiydim. "Gerçekten üzgünüm. Hayatta kalman bir mucize."

"Tanrılar beni korudu. Kraliçe bana böyle söyledi," dedi. "Seçilmiş olduğumu. Sonradan öğrendiğime göre, Kraliçe'nin annemle babama başkentin güvenliğinden ayrılmamaları için yalvarmasının nedenlerinden biri de buymuş. Karanlık Olan, Bakire'nin korumasız olduğunu fark ederse, peşime Craven'ı takacakmış."

Çenemi sıkmaktan çenem ağrıyordu. Ailesine olanlarla kesinlikle hiçbir ilgim yoktu. Onun hakkında bir şey bilmiyordum bile.

O noktada.

"O zaman ölmemi istiyordu, ama görünüşe göre şimdi yaşamamı istiyor." Güldü ve bana bakarken sesi acı dolu geliyordu.

Ses tonumu zorla . "Ailenizin başına gelenler sizin suçunuz değil ve o saldırıya uğramalarının birçok nedeni olabilir.
köy." Bir elimi sandalyeden kaldırıp saçlarımın arasında gezdirdim. "Başka ne hatırlıyorsun?"

"Hiç kimse... o handaki hiç kimse nasıl dövüşüleceğini bilmiyordu. Ne ailem, ne kadınlar, hatta ne de erkekler. Hepsi bir avuç muhafıza bel bağlamıştı." Ellerini birbirine sürttü. "Annemle babam kendilerini nasıl savunacaklarını bilselerdi, hayatta kalabilirlerdi. Bu sadece küçük bir şans olabilirdi ama yine de bir şans."

Sonra anladım. Tam o anda. Neden dövüşmeyi öğrendiğini. "Ve sen bu şansı istiyorsun."

Başını salladı. "Yapmayacağım... Çaresiz kalmayı reddediyorum."

Bu sözü çok iyi biliyordum. "Kimse olmamalı."

Parmakları hareketsizleşirken yumuşak bir nefes bıraktı. "Bu gece ne olduğunu gördün. Rise'ın tepesine ulaştılar. Eğer biri başarırsa, diğerleri de onu takip edecektir. Hiçbir Yükselti aşılamaz değildir ve öyle olsa bile ölümlüler Yükselti'nin dışından lanetli olarak geri dönerler. Bu insanların fark ettiğinden daha fazla olur. O lanet her an bu şehre yayılabilir. Eğer aşağı iniyorsam-"

"Savaşarak öleceksin."

Tekrar başını salladı.

Tüm düşünerek bir an sessiz kaldım. "Dediğim gibi, çok cesursun."

"Bunun cesaret olduğunu sanmıyorum." Bakışları ellerine döndü. "Bence bu... korku."

"Korku ve cesaret çoğu zaman bir ve aynı şeydir." Ona, kılıç kullanmayı ilk öğrendiğimiz zamanlarda babamın Malik ve bana söylediği şeyi söyledim. "Bu sizi ya bir savaşçı ya da bir korkak yapar. Aradaki tek fark
içinde bulunduğu kişi."

Bakışları benimkilere kaydı. "Göründüğünüzden çok daha yaşlı görünüyorsunuz."

"Zamanın sadece yarısı," diye cevap verdim küçük bir sırıtışla. "Bu gece hayat kurtardınız, Prenses."

"Ama birçoğu öldü."

"Çok fazla," diye katıldım. "Craven'lar hiç bitmeyen bir bela."

Minik ayak parmaklarını ateşe doğru oynatırken başı yaslandı. "Bir Atlantisli yaşadığı sürece Craven da var olacaktır."

"Öyle derler." Sönmekte olan ateşe döndüm ve kendime onun daha iyisini bilmediğini hatırlattım. Çoğu ölümlü bilmiyordu. Onlar... Aklıma başka bir şey geldi. Her şey yerli yerine oturmaya başladı. İnsanların ona duyduğu hayranlık, tanrılar tarafından seçildiğinin söylenmesinin ötesindeydi. Jole Crain'in söyledikleri. O beyaz mendiller ve acı çekenlere barış getirmeye yardım eden insanlar. "Dışarıdan gelenlerin sayısının daha fazla olduğunu söylemiştiniz.
İnsanların fark ettiğinden daha lanetli. Bunu nereden biliyorsun?"

Sessizlik

"Söylentiler duydum," diye yalan söyledim. Bakışlarım ona kaydı. "Çok fazla konuşulmuyor, konuşulduğunda da sadece fısıldanıyor."

"Daha ayrıntılı olmanız gerekecek."

"Tanrıların çocuğunun lanetlenenlere yardım ettiğini duydum," dedim ona, Jole'u düşünerek. "Onlara yardım ettiğini, onurlu bir şekilde ölmelerini sağladığını."

Dudaklarını ıslattı. "Kim böyle şeyler söyledi?" diye sordu.

"Gardiyanlardan birkaçı," dedim ama bu doğru değildi. Bir gardiyan söylemişti. -Ölmek üzere olan bir gardiyan. "Dürüst olmak gerekirse ilk başta onlara inanmadım."

"İlk tepkine sadık kalmalıydın," dedi.
"Kraliyete karşı açıkça ihanet edeceğimi düşünüyorlarsa yanılıyorlar."

Dürüst olmadığını . "Az önce sana iyi bir karakter yargıcı olduğumu söylemedim mi?"

"Yani?"

"Yalan söylediğini biliyorum ve neden söylediğini de anlıyorum. O adamlar senden öyle bir huşu ile bahsediyorlar ki, tanışmadan önce tanrıların çocuğu olmanı bekliyordum," dedim. "Seni asla ihbar etmezler."

"Durum böyle olabilir, ama onların konuda konuştuklarını duydunuz. Diğerleri de onları duyabiliyordu."

"Belki de söylentileri duymakla ilgili söylediklerimde daha açık olmalıyım. Aslında benimle konuşuyorlardı," diye açıklık getirdim. "Çünkü ben de lanetlenenlerin onurlu bir şekilde ölmelerine yardım ettim. Bunu başkentte yaptım ve burada da yapıyorum." Ki bu doğruydu. Jole ne ilkti ne de son olacaktı.

Bana bakarken dudakları aralandı. Belli ki bunu söylememi beklemiyordu.

"Lanetli olarak geri dönenler zaten krallık için her şeylerini verdiler," dedim ona. "Kahramanlardan başka bir şeymiş gibi muamele görmek ve öldürülmek üzere halkın önüne sürüklenmek, onların ya da ailelerinin yaşaması gereken en son şeydir."

Kadın bakmaya devam etti ama mücevher yeşili gözlerinde belli belirsiz bir parıltı belirdi. Bir an geçti. Sonra birbirimize bakarken bir an daha geçti. Ne düşündüğünü bilmiyordum. Kahretsin, ben de ne düşündüğümü *bilmiyordum*.

Bu gece beni şok etmişti. Birçok kez. Bunu hazmetmek çok zordu. Ve onun da benim hakkımda ne düşüneceğini bilmediğinden emindim. Bana tam olarak güvenmediği açıktı, en azından sırları konusunda ve benim onun güvenine ihtiyacım vardı.

Ben *istedim*.

Ama bu gece bunu alamazdım.

Sandalyede öne doğru eğildim. "Seni yeterince ayakta tuttum."

Bir kaşını kaldırdı. "Yükseliş'te olmam hakkında söyleyeceğin tek şey bu mu?"

"Senden tek bir şey istiyorum." Ayağa kalktım. "Bir dahaki sefere dışarı çıkarken daha iyi ayakkabılar ve daha kalın giysiler giy. Bu terlikler seni öldürecek gibi görünüyor." Çok ince elbiseme baktım ve neredeyse inleyecektim. "Ve bu elbise... benim ölümüm."

OceanofPDF.com

İYİ GRACES

"Neden sessizliğini koruyorsun?"

Kaşlarımı çatarak Vikter'e döndüm. Tawny, Penellaphe'nin çağrı için hazırlanmasına yardım ederken sessizlik içinde duruyorduk. Teerman'lar Craven saldırısının ardından şehir halkına hitap etmek zorundaydı. Küçük bir olay olarak geçiştiremeyecekleri kadar çok kişi ölmüştü. "Neden sessizliğimi koruyorum?"

Uyanık ve her zaman tetikte olan mavi gözler benimkilerle buluştu. "Rise'da olduğunu."

Kapıya bir göz attım, bana ok atarkenki görüntüsü ile yatak odasında omuzlarına dökülmüş saçlarını açtığı görüntüsü arasında gidip geldim. "Dün gece sana geldiğimde bunu bana neden sormadın?" Odasından çıkar çıkmaz ona gitmiştim, kısmen kızgınlık ve strateji yüzünden. Onu koruması gerekirken neden Rise'ın ötesinde olduğunu bilmek istiyordum. Ayrıca benden önce ona söylerse, ondan bir şey sakladığımı düşüneceğini de düşündüm. Bu da onun zaten olduğundan daha temkinli olmasına yol açabilirdi, bu da ondan sakladığım diğer daha önemli şeyleri keşfedene kadar etrafı kurcalamasına neden olabilirdi.

Vikter, "Bunun üzerinde uyuma şansım oldu," diye verdi. "O yüzden sana şimdi soruyorum."

"Gördüğüm şeyi sır olarak saklamam gerekmiyor mu?" diye sordum. "Onu Majestelerine ihbar etmeli miydim?"

Bana döndüğünde derin bir nefes aldım. "Sana ciddi bir soru sordum Hawke."

"Ben de senin gibi," diye karşılık verdim.

Sabrı da ağzı gibi incelmeye başlamıştı. Benimki de öyle. Şu anda ortak bir noktamız vardı. "Bırak Rise'ı, yanında muhafız olmadan kalenin dışında bile olmaması gerektiğini çok iyi biliyorsun."

"Teknik olarak onu ihbar ettim. Sana, yani dün gece ona göz kulak olması gereken kişiye," diye belirttim ve çenesini o kadar sert kapattı ki kemiklerinin gıcırdadığını duyduğuma yemin edebilirim. "Görev yerinde kalsaydın belki de Rise'da olmayacaktı." Bunun içime işlemesine izin verdim. "En azından şimdi bir Craven saldırısı sırasında Maiden'ı *neden* korumasız bıraktığını biliyorum."

Vikter buna hiçbir şey söylemedi.

"Ancak, kapısında kalsaydınız bile dışarı çıkmanın yolunu bulacağına dair bir his var içimde," diye devam ettim, dikkatimi kapalı kapıya geri verip Rise'da olma nedenlerini düşünerek. "Bana neden orada olması gerektiğini söyledi."

"Ve?" Vikter bastırdı.

Ahşabın damarlarına bakarken, Kraliyet Muhafızları ile tam olarak ne paylaştığını merak ettim. "Ve buna saygı duyuyorum

-Kendini korumak için başkalarına güvenmekten başka bir şey yapmaya ihtiyaç duyuyor." "Yaşadıkları yüzünden mi?"

Evet.

Ve

hayır.

Buna duyduğum saygı -onun *için*- karmaşık bir karmaşaydı. "Craven'la yaşadıklarını yaşamamış olsa bile, bir insanın kendi ülkesini koruma ve savunma konusunda neden daha aktif olmak istediğini anlayabiliyorum. önemsedikleri kişiler."

"Özellikle de onun kim olduğu düşünüldüğünde, çoğu kişi bunu yapmazdı."

Hayal kırıklığı alevlendi. "Ben çoğu insan değilim." Ona baktım. "Ve sen de değilsin."

Gözleri kısıldı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Hadi ama Vikter." Başımı sallayarak kıkırdadım. "Onu dövüşmek ve yay kullanmak için kimin eğittiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Çok iyi bir iş çıkardın. Neredeyse beni yere seriyordu."

"Belli ki yeterince iyi bir iş değil," diye mırıldandı. "Eğer öyle olsaydı, kıçının üstünde olurdun."

Buna gülümsedim. Bunun *neredeyse* ne kadar etkileyici olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Ona söylediğim gibi, onu Teerman'lara ya da başka birine ihbar etmeyeceğim.

başka."

Vikter sadece birkaç dakika sessiz kaldı. "Hiç mantıklı değil."

İçimi çektim.

Vikter, "Onları bilgilendirerek Teerman'ların iyiliğini kazanabilirsin," diye düşündü. "Onlarla daha da iyi geçinirsin."

Vikter'i yumruklamanın bana o sözde iyiliklerden hiçbirini kazandırmayacağını kendime hatırlatarak, "Onların gözüne girmek gibi bir arzum yok," dedim.

Artık kadar yakınımda duruyordu ki nefes aldığında göğsünün koluma değdiğini hissediyordum. "O zaman *onun gözüne* girmek mi istiyorsun?"

Yavaşça ona döndüğümde öfkem alevlendi. "Şimdi bunun ne anlama geldiğini soran benim."

Bakışları birkaç gergin an boyunca benimkilerle kilitlendi. "O Bakire. Bunu unutmamanız en iyisi."

Ne demek istediğini biliyordum ve bana bunu hatırlatmak için her türlü nedeni vardı. Fark ettiğinden daha fazla çünkü onu artık Bakire olarak düşünmüyordum. Son bir düzine saat boyunca, onu düşündüğümde, onu dün gece gördüğüm gibi görüyordum, Rise'da değil, yatak odasında, üzerinde neredeyse hiç olmayan geceliğiyle. İkincisinde bir sorun görmüyordum. Peki ya ilkinde? Onu Bakire olarak düşünmemek mi? Bu sorunlu olabilir.

Çünkü tıpkı saygıda olduğu gibi, bu da karmaşık bir karmaşaydı.

"Günün büyük bir kısmını onu neden sır olarak sakladığını düşünerek geçirdim. Bunu yaparak ne kazanacağını düşündüm," diye devam etti Vikter. "Aklıma ne geldi biliyor musun?"

"Eminim bana söyleyeceksin," diye
mırıldandım. "Onun güvenini kazanmaya
çalışıyorsun."

Vikter haklıydı. Onun güvenine ihtiyacım vardı. Bunu istiyordum ve istemekle ihtiyaç duymak arasında dağlar kadar fark vardı. Ve bu da kendimi içinde bulduğum üçüncü karmaşık karmaşaydı.

"Elbette onun güvenini istiyorum," dedim. "Bana güvenmezse görevimi yerine getiremem."

"Bu doğru." Vikter yüzünü kapıya döndü. "Ve onun güvenini kazanmanın tek nedeni bu olsa iyi olur."

"Yanılıyorsam beni düzeltin," dedim, "gerçi yanılmadığımdan oldukça eminim. Ancak, ikimizin de görevlerimizi yerine getirmesi için ne düşündüğümü bilmenize gerek olmadığını söylediğinize inanıyorum."

Çenesindeki kasların zonklamasını izledim. Gülümseyerek kapıya bakmaya devam ettim.

Vikter bir süre sonra, "Haksız değildin," diye itiraf etti.

"Biliyorum. Nadiren öyleyimdir." Tanrılara şükür, diğer taraftan yaklaşan ayak sesleri duydum.

"Hawke?"

"Öyle mi?"

"Haklı olabilirsin." Kapı nihayet açıldığında önüme geçti. "Ve hala hatalı olabilirsin."

OceanofPDF.com

KAN VE KÜLDEN

"Tanrıların Lütfu sayesinde dün gece Yükseliş düşmedi." Dük Teerman yalanını Masadonia'daki herkesin ve daha sonra bazılarının duyması için haykırdı.

Penellaphe ve Tawny'nin arkasında dururken balkondan aşağıya doğru gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Yükseliş, onu savunanlar ve bu uğurda ölenler sayesinde ayakta kalmıştı. *Çok fazla*, diye düşündüm aşağıdaki kalabalık. Hava hâlâ cenaze ateşlerinin ve tütsülerin dumanıyla ağırlaşmıştı. Kaç kişinin yas beyazı giydiğini ya da evlerine siyah bayrak astığını sayamadım bile.

"Zirveye ulaştılar!" diye bağırdı bir adam aşağıdan, kalabalığın kandillerin ve meşalelerin ışığında durduğu yerden. "Neredeyse Yükselti'yi aştılar. Güvende miyiz?"

"Tekrar olduğunda mı?" Düşes Teerman yanıtladı. "Çünkü tekrar olacak."

"Bu kesinlikle korkuları hafifletecektir," diye mırıldandım.

"Gerçekler korkuları yatıştırmak için tasarlanmamıştır," diye cevap verdi Vikter aynı sessizlikle.

Sırıttım. "O zaman bu yüzden mi yalan
söylüyoruz?" "Peki ne yalanı söylendi?" diye
karşı çıktı.

Sanki sadece bir tane varmış gibi. "Yükseliş'in düşmemesinden tanrılar sorumluydu. Onu savunanlar sorumludur."

"Bu iki şey birbirini dışlayan şeyler değil," diye yanıtladı.

Bir an için Vikter'i boğazından tutup balkondan aşağı atma fikrini düşündüm. Ancak bunun Penellaphe'nin güvenini kazanmama yardımcı olmayacağını düşündüm.

"Tanrılar sizi yüzüstü bırakmadı," dedi Düşes Teerman ellerini bel hizasındaki korkuluklara koyarak ilerlerken. "Biz seni yüzüstü bırakmadık. Ama tanrılar mutsuz. İşte bu yüzden Craven Yükseliş'in tepesine ulaştı."

Bir korku dalgası aşağıdakileri sel gibi sürükledi.

Düşes, "Onlarla konuştuk," diye devam etti ve hayatımda duyduğum en az güven verici konuşmayı . Kalabalıktakiler
her saniye daha da solgunlaşıyordu. "Burada ve yakın şehirlerde yaşanan son olaylardan memnun değiller. Solis'in iyi insanlarının
kararlarına olan inançlarını kaybetmeye başladılar ve bu büyük krallığın geleceğinin tehlikeye girdiğini görmek isteyenlere yöneliyorlar."

Ne saçmalık ama.

Yine de etkili bir saçmalıktı. Kalabalık, tıpkı dün gece Jansen Yükseliş'in başarısız olmasına izin verip vermeyeceklerini sorduğunda muhafızların yaptığı gibi protestolarını haykırdı. Kalabalığı tarayıp at sırtındaki Kieran'ı gördüğümde atların gergin sıçrayışları dikkatimi çekti.

"Karanlık Olan'ı destekleyenler ve onunla birlikte komplo kuranlar şu anda aranızdayken ne olacağını sanıyordunuz?" diye sordu Dük. "Ben konuşurken, tam da şu anda, Craven'ın dün gece bu kadar çok can almasından heyecan duyan Descenter'lar bana bakıyor."

Kieran başını eğdi ve muhtemelen onun da benim kadar zorlandığını, Yükselmişler saçma yalanlarını kusarken hiçbir şey yapmadığını biliyordum.

Dük, "Bu kalabalığın içinde, Karanlık Olan'ın geleceği gün için dua eden İnişçiler var," dedi. Ve bu doğruydu. "Üç Nehir katliamını ve Goldcrest Malikânesi'nin düşüşünü kutlayanlar. Sağınıza ve solunuza bakın, Bakire'yi kaçırmak için komplo kurmaya yardım eden birini görebilirsiniz."

Penellaphe bir ayağından diğerine geçerken gözlerim kısıldı.

"Tanrılar her şeyi duyar ve bilir. Konuşulmayan ama kalpte yer eden şeyleri bile," dedi Dük karısının yanında durduğu yerden. "Herhangi birimiz ne bekleyebilir ki? Tanrıların korumak için her şeyi yaptığı kişiler çıkıp Ayini sorgularken?"

Ne oluyor ?

Daralan gözlerim Dük'e döndüğünde Penellaphe hareketsiz kaldı.
Dün gece olanların, açıkça bahsettiği Tulis'ler bir yana, tanrılarla bile bir ilgisi yoktu.

"Bizi ölü görmek isteyenler varken kim ne bekleyebilir ki?" diye sordu Dük ellerini kaldırarak. "Biz tanrılar olduğumuzda
Karanlık Olan ve onun halkının bu topraklar üzerinde yarattığı lanet ile aranızda duran tek şey."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Yükselmişler insanlarla bir fare arasında durmazdı.

Dük saçmalamaya devam etti, kalabalığı kızdırdı ve tıpkı lanet bir Ruh Yiyen'in yapacağı gibi onları endişe ve öfkeyle doldurdu.
Kitleleri bu şekilde kontrol ediyordunuz. Onlara korkacakları, tüm kayıplarınız için suçlayacakları ve nefret edecekleri bir şey verin. Bunun ne kadar etkili olduğu beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi, ama yine de-

Kieran çenesini kalabalığın ön tarafına doğru sallayarak dikkatimi çekti. Aşağıdaki yüzlere bakarken, ilerlemekte olan tanıdık sarı saçlı ve geniş omuzlu bir erkekte durdum.

Lev Barron.

Kahretsin.

Neyin peşindeydi? Yaklaşık son yarım saattir, insan kalabalığının önüne doğru giderek yaklaşıyordu. Tek kişi o değildi. Yanında tanımadığım üç kişi daha vardı. Diğerlerinin aksine
Duke, her bir Descenter'ı tanımadığımı söylerdi.

Penellaphe aniden geri adım attı.

Vikter onu omzundan yakaladı. " misin?"

Ona odaklandım. Hareketsizdi ama titriyordu. Başka kimsenin fark ettiğini sanmıyordum. Dük'ün avazı çıktığı kadar bağırdığı düşünüldüğünde onu kim suçlayabilirdi ki?

"Ama böyle devam edersek tanrılar bizi bir daha kutsamayabilir. Craven Yükselti'yi aşacak ve o zaman kederden başka bir şey olmayacak."
Duke Teerman dedi ki. "Ve eğer şanslıysanız, boğazınıza saldıracaklar ve hızlı bir ölüm olacak. Çoğunuz o kadar şanslı olmayacaksınız. Etinizi ve dokunuzu , siz inancınızı kaybettiğiniz tanrılar için çığlık atarken kanınızla ziyafet çekecekler."

Aman Tanrım... "Bu belki de bir saldırıdan sonra yapılan en az sakinleştirici konuşma," diye mırıldandım.

Penellaphe hafifçe sarsıldı ama birkaç dakika sonra titremesi kesilmiş gibi görünüyordu. Sırtının düz çizgisine bakarken içimde bir gerginlik oluştu. Dün gece gördüklerime ve ondan önce bildiklerime dayanarak, kolay korkan biri olmadığını söyleyebilirim.

Ama Dük'ün şeyin kendisine yapılmasının nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu. İlk elden bildiği acı ve korkuydu bu.

Yine de her an dönüşebileceklerini bile bile dışarı çıkıp enfekte olanlara yardım etti.

Ona duyduğum isteksiz saygı arttı.

Penellaphe başını Vikter'e doğru eğdi. "Onu görüyor musun?" diye fısıldadı. "Muhafızların yanındaki sarışın erkek. Geniş omuzlu. Uzun boylu. Kahverengi bir pelerin giyiyor. Belli ki kızgın."

Lev'i tarif ederken içimi bir şaşkınlık kapladı. Bu alemde onu nasıl görmüştü?

"Evet." Vikter ona doğru yaklaştı.

"Onun gibi başkaları da var," dedi.

"Onları görüyorum," diye onayladı Vikter. "Dikkatli ol Hawke. Orada-"

"Sorun olabilir mi?" Lev'i bir kez daha kalabalığın içinde bularak araya girdim. Evet, açıkça kızgındı. Yüz hatlarındaki sert ifadeden bu anlaşılıyordu ve diğerleri de tıpkı onun gibi görünüyordu. Sessiz. Öfke yüzlerine kazınmıştı. "Yirmi dakikadır sarışını takip ediyorum. Yavaş yavaş öne doğru ilerliyor. Üç kişi daha yaklaştı."

"Güvende miyiz?" Tawny sessizce sordu.

"Her zaman," diye mırıldandım. Onlardı. Lev mi? İçimde öyle olmayacağına dair bir his vardı.

Tawny ona baktığında Penellaphe salladı, elini elbisesinin sağ tarafına indirdi. Dudaklarımın kenarları kalktı. Hançer üzerindeydi, değil mi?

Birden alkışlar yükseldi ve Teerman'ların sonunda ilham verici bir şey söylediklerini tahmin ettim.

"Solis halkına olan inançlarını, Karanlık Olan'ı desteklediğinden şüphelendiğiniz ve başka bir şey istemeyen kişileri korumayarak onurlandıracağız.
Yıkım ve ölüm," dedi Düşes. "Bu hayatta ve öbür dünyada büyük ödüller alacaksınız. Bunun için size söz verebiliriz."

Kalabalık sevinçle karşılık verdi, hatta Ayin sırasında tanrıları nasıl onurlandıracaklarını haykırdılar.

Eğer tanrılar gerçekten uyanık olsalardı, muhtemelen Düşes'i durduğu yerde yere sererlerdi.

Düşes çıkıntıdan geri çekilerek Dük'ün yanında durdu. "Tanrılara minnettarlığımızı göstermenin en iyi yolu
Ayin mi?"

"Yalanlar!" Lev kalabalıktan bağırdı.

"*Yalancılar*." Kahretsin, ne düşünüyordu ki?

"Kalelerinizde, muhafızlarınızın arkasında saklanırken bizi korumak için hiçbir şey yapmıyorsunuz! Sahte tanrılar adına çocukları çalmaktan başka bir şey yapmıyorsunuz!"

Lev bağırdı. "Üçüncü ve dördüncü oğullar ve kızlar nerede? Gerçekten neredeler?"

Kalabalıktan ve Penellaphe'den bir şok mırıltısı yükseldi.

Lev pelerininin içine uzandı ve lanet olsun, çok hızlıydı. Kolunu geri çekti-

"Yakalayın onu!" diye bağırdı Jansen.

Vikter Penellaphe'yi bir saniye geriye itti, ben de bir kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çektim, o sırada yanımızdan bir nesne uçarak geçti, duvara çarpıp balkonun zeminine düştü.

Lev bir el fırlatmıştı, Craven'ın eli.

Vikter eğilip onu . "Tanrılar aşkına, bu da ne?"

Penellaphe'ye tutunurken Lev'i dizlerinin üzerinde, kolları arkaya bükülmüş ve ağzına kan bulaşmış halde buldum. Müdahale etme içgüdüsüyle savaşırken kolum Penellaphe'nin beline dolandı. Yapamadım. Hiçbir şey yoktu

Lev için artık kimse bir şey yapamazdı. Bunu biliyordu ama yine de meydan okurcasına balkona, Penellaphe'ye baktı.

"Kandan ve külden-" diye bağırırken bir muhafız başının arkasını kavradı. "Yükseleceğiz! Kandan ve külden yükseleceğiz!"

Yapardık.

Onun için.

Sessiz kalan, konuşamayan herkes için. Ayağa

kalkacağız.

OceanofPDF.com

BIR SEÇIM VAR

"Bu adam Craven'ın elini nereden bulmuş?" Vikter Komutanla konuşmak için geride kalırken, sancakların altından geçip Büyük Salon'un önünden geçerken Tawny sordu.

"Yükseliş'in dışında olabilir ve dün gece öldürülenlerden birini kesmiş olabilir," diye düşündüm, Penellaphe'nin yanında yürürken ama bir adım geride dururken, düşüncelerim Lev ve onun kaçınılmaz kaderi üzerindeydi. Adamı o kadar iyi tanımıyordum ama ona ne olacağı hakkında hiçbir şey bilmemekten nefret ediyordum.

Sessiz kalmalıydı ama bir kırılma noktasına gelmişti ve Craven'ı dönüştüren bebeğin bununla çok ilgisi olduğuna emindim. Bu anlaşılabilir bir şeydi. Onun gibi başkaları da olacaktı. Bu beni heyecanlandırmalıydı. Heyecanlandırmıyordu çünkü Lev'le aynı kaderi paylaşacaklardı.

"Bu..." Tawny elini göğsüne bastırırken yutkundu. "Bunun için gerçekten söyleyecek sözüm yok."

Penellaphe, "Çocuklar hakkında -üçüncü ve dördüncü oğulları ve kızları- söylediklerine inanamıyorum," dedi.

"Ben de öyle," diye onayladı Tawny.

Sorduğu şey çok iyi bir . O çocuklar tanrılara hizmet etmiyorlardı. Onlar sığırdan başka bir şey değildi.

"Daha fazla insan aynı doğrultuda düşünürse hiç şaşırmam."
Onlar bana şaşkınlıkla bakarken kaşlarımı kaldırarak söyledim.
Penellaphe'nin de bana öyle baktığını varsayabilirdim. O lanet peçeyi takıyordu. "O çocukların hiçbiri görülmedi."

Tawny, "Rahipler, Rahibeler ve Yükselmişler tarafından görüldüler," dedi.

"Ama aile tarafından değil." Avluyu taradım, heykellerden başka bir şey göremedim. "Belki de insanlar çocuklarını sık sık görebilselerdi, tür inançlar kolayca yok sayılabilirdi. Korkular yatışır."

"Hiç kimse elinde kanıt olmadan böyle iddialarda bulunmamalıdır." Penellaphe bunu savundu. "Bunun tek yaptığı gereksiz endişe ve paniğe yol açmaktır; bu paniği İnişçiler yaratmıştır ve daha sonra da kullanacaklardır."

"Anlaştık," diye mırıldandım, merdivene ulaştığımızda aşağı baktım. "Adımlarınıza dikkat edin. Yeni alışkanlığınıza devam etmenizi istemem Prenses."

"Bir kez takılıp düşmek alışkanlık değildir," dedi. "Ve eğer aynı fikirdeyseniz, neden daha fazlası da aynı şekilde hissederse şaşırmayacağınızı söylüyorsunuz?"

Çünkü aynı fikirde değildim. Ancak, bunu söyleyemezdim. "Çünkü aynı fikirde olmam, bazılarının neden böyle düşündüğünü anlamadığım anlamına gelmiyor. Eğer Yükselmişler bu iddialara inanılmasından gerçekten endişe duyuyorlarsa, tek yapmaları gereken çocukların görülmesine izin vermektir. Bunun mümkün olacağını hayal bile edemiyorum.
Tanrılara olan kulluklarına çok kötü bir şekilde müdahale ediyor."

Penellaphe arkadaşına baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence ikiniz de aynı şeyi söylüyorsunuz," dedi.

Merdivenleri sessizce tırmanıp odalarının bulunduğu kata girerken dudaklarımın bir tarafı kıvrıldı. Tawny'nin odasına ulaştığımda durdum. "Sakıncası yoksa Penellaphe ile biraz özel olarak konuşmam gerekiyor."

Tawny Penellaphe'ye bağırmanın ya da gülmenin eşiğindeymiş gibi baktı.

Penellaphe, " yok," diye onu temin etti.

Tawny başıyla onayladı ve kapısını açtı. "Bana ihtiyacınız olursa, kapıyı çalın." Dramatik bir duraklama yaptı. "*Prenses*."

Kapı kapanırken Penellaphe inledi.

Ben güldüm. "Ondan gerçekten
hoşlanıyorum." "Eminim bunu
duymak hoşuna gidecektir."

"Senden gerçekten hoşlandığımı duymak ister misin?" Yüzümü ona dönerek alay ettim. "Hayır desem üzülür müydün?"

"Yıkılırdım."

Penellaphe homurdandı. "Eminim."

Sırıttım. Onun alaycılığı... Hoşuma gitmişti.

Kapısını açmaya gitti. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Önüne geçtim. "Önce ben girmeliyim, Prenses."

"Neden? Sence beni bekleyen biri olabilir mi?"

"Karanlık Olan senin için bir kez geldiyse, yine gelecektir," dedim etkileyici bir yüz ifadesiyle, onun odasına girerken.

Yatağın ve kapının yanında iki kandil yanıyordu. Şöminede odun yanıyordu. Yine de oda soğuk ve hayattan yoksun gibiydi.

Pencerelere daha yakın olan başka bir kapıya dikkat ettim. Geçen gece fark etmemiştim -ona bakmakla çok meşguldüm- ama odasından nasıl fark edilmeden çıktığını keşfettiğimi düşündüm. Bu kapının eski kanattaki kullanılmayan hizmetçi merdivenlerinden birine açıldığını hissediyordum. Gülümsedim.

"İçeri bir sakınca var mı?" diye sordu arkamdan. "Yoksa sen yatağın altını başıboş toz tavşanları için incelerken ben burada beklemeli miyim?"

Omzumun üzerinden baktım. "şey toz tavşanları değil.
Diğer yandan basamaklar? Evet."

"Aman Tanrım-"

"Ve Karanlık Olan istediğini elde edene kadar gelmeye devam edecek," dedim başka tarafa bakarak. "Odanıza girmeden önce her zaman kontrol edilmelisiniz." Ona bakarken, daha önce ne kadar sarsılmış olduğunu düşündüm. "Hepiniz
değil mi?"

"Evet. Neden sordunuz?"

"Dük halka hitap ederken size bir şey olmuş gibi göründü."

"Ben..." Bir omzunu kaldırdı. "Biraz başım döndü. Sanırım bugün yeterince yemek yemedim."

Ağzından yukarısını göremediğim için doğru söyleyip söylemediğini anlayamadım. "Bundan nefret ediyorum."

Başını eğdi. "Neyden nefret
ediyorsun?" "Peçe ile
konuşmaktan nefret ediyorum."

"Oh." Elini uzatıp zincirlere dokundu. "Sanırım çoğu insan bundan hoşlanmıyor."

"Sevdiğini hayal bile edemiyorum."

"Sevmiyorum," diye itiraf etti ve içimden... bir şey geçti. Peçe takmaktan hoşlanmadığını duymanın verdiği memnuniyet mi? Öyle olduğunu sanmıyordum. "Yani, insanların beni görmesini tercih ederim."

Bunu tercih ederdim. "Nasıl bir his?"

Dudakları aralandı ama sandalyelerden birine doğru yürüyüp otururken dayanılmaz derecede sessizdi. Cevap vereceğini düşünmemiştim.

Sonra o yaptı. "Boğucu hissettiriyor."

Onu izlerken göğsüm sıkıştı. Neredeyse cevap vermemiş olmasını dileyecektim. Ya da soruyu sormamış olmayı. " zaman neden takıyorsun?"

"Seçme şansım olduğunu fark etmemiştim."

"Artık bir seçeneğin var." Önünde diz çöktüm. "Sadece sen, ben, duvarlar ve acınacak derecede yetersiz bir mobilya var."

O dudaklar seğirdi.

"Tawny ile birlikteyken peçeni takıyor musun?" diye sordum.

Başını salladı.

"O zaman neden şimdi giyiyorsun?"

"Çünkü... Onun yanındayken peçesiz olmama izin var."

"Bana, sizi görmesine izin verilen kişilerin bile her zaman örtülü olmanız gerektiği söylendi," dedim.

Buna hiç cevap vermedi. Ben

de bekledim.

İçini çekti. "Odamdayken peçemi takmıyorum ve Tawny'den başka kimsenin içeri girmesini beklemiyorum. O zaman da takmam.
Çünkü kendimi daha kontrollü hissediyorum.

Yapabiliyorum-" "Takmama kararı mı?"

Tahmin ettim.

Penellaphe yavaşça başını salladı.

"Artık bir seçeneğin var," dedim ona.

"Var," diye fısıldadı.

Peçeye baktım, altında gölgelerden başka bir şey göremedim. Ama elleri... yine kucağında seğiriyor, yüz hatlarında göremediklerimi ortaya çıkarıyordu. Ayağa kalktım. "Bir şeye ihtiyacın olursa dışarıda olacağım."

Odasından çıktığımda Penellaphe sessizdi. Pozisyonumu aldım.
Kapısının önünde, hiçbir şey yapmadığım için kalbim çok hızlı çarpıyordu. Karşımdaki duvara baktım. Neden seçimden söz etmiştim? Emin değildim ama var olduğunu anlamasının önemli olduğunu düşündüm. Bu onun benim yanımda açılmasının sorun olmayacağını biliyordu. Ve bunun onun güvenine ihtiyacım olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Bunun benim planlarımla hiçbir ilgisi yoktu.

OceanofPDF.com

HUZUR DOLU BIR DOKUNUŞ

"Skotos," diye araya girdi Rahibe Analia Penellaphe. "*Skotis* gibi telaffuz ediliyor."

Gözlerim Rahibe'nin sırtında daraldı. Skotos böyle telaffuz edilmiyordu.

"Nasıl telaffuz edildiğini biliyorsun, Bakire," diye devam etti Rahibe, odaya girdiğimizden beri sinirlerimi bozan o keskin ses tonuyla. Kadının söylediği her kelime bir eşek arısı iğnesiyle söyleniyordu. "Doğru şekilde söyle."

Penellaphe bir nefes aldı ve sadece yalanlarla dolu olamayacak kadar büyük bir kitaptan okumaya yeniden başladı.

Ve görünüşe göre, yanlış telaffuzlar.

Yine de, Rahibe sürekli sözünü kestiğinde kitapta ne olduğunu ya da okumanın amacının ne olduğunu gerçekten kim bilebilirdi ki?

Her beş saniyede bir Penellaphe mi? Kitabı elinden kapmak ve onunla kadının kafasına vurmak istedim. Daha iyisi, Penellaphe'nin oturduğu sert tabureyi kaldırdığını görmek için iyi para öderdim ve

Rahibeye fırlat. Sırıttım. Bu biraz aşırı olabilir, ama kahretsin ki onun yere düşmesini izlemekten zevk almazdım.

Ayrıca Rahibe'nin kıçını pencereden aşağı atmaktan da zevk alırdım.

Söylemeye gerek yok, kötü bir ruh hali içindeydim.

Ve bunun uykusuzluk başta olmak üzere bir sürü nedeni vardı. Bu da odamda, yatakhanede olduğundan daha kolay olmamıştı. Bunun bir nedeni de Lev'in başına gelenler ve en azından Jansen'e göre, Teerman'ların son on yılın en az motive edici konuşmasının yol açtığı asılsız suçlamalardı. Hiçbirinin İnişçilerle bir ilgisi olmayan beş kişi Komutan'a rapor edilmişti.

Sonra, uyumayı başardığımda, kabuslar beni buldu, ama kafese kapatıldığım kabuslar , kardeşimle ilgiliydiler.

"'*Skotis Dağları'nın eteklerinde oturan*-'"

"Aslında Skotos diye okunuyor," diye araya girdim, bu işin peşini bırakmak istemiyordum.

Kırmızı giysili Rahibe, Penellaphe'nin karşısında oturduğu yerde kaskatı kesilince peçeli başı bana doğru döndü. Bana bir kez daha bakmak için döndü.

Kahverengi saçları şahin yüz hatlarından o kadar keskin bir şekilde geriye doğru toplanmıştı ki, saç tellerinin kopmamış olması bir mucizeydi.

Rahibe Analia'nın koyu kahverengi bakışları küçümseyici bir hal aldı. "Peki sen nereden biliyorsun?"

"Ailem Pompay'dan çok da uzak olmayan çiftliklerden geliyor, Bölge yok edilmeden ve bugün bildiğimiz Çorak Topraklar haline gelmeden önce," dedim, ki bu teknik olarak yalan değildi. Ailem o civardan geliyordu. "Benim ailem ve o bölgeden gelen diğerleri dağ silsilesini her zaman Maiden'ın ilk söylediği gibi telaffuz etmişlerdir. Uzak Doğu'dan gelenlerin dili ve aksanı bazıları için ustalaşması zor olabilir. Ancak Maiden bu gruba girmiyor gibi görünüyor."

Penellaphe alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve gülümsemesini gizlemek istercesine çenesini eğdi.

Rahibe benzer bir tepki vermedi. Kıpkırmızı elbisesinin altındaki kemikli omuzları kesildi. "Düşüncelerinizi sorduğumu fark etmemiştim."

"Özür dilerim." Başımı öne eğdim. *Sadece birkaç gün daha,* diye hatırlattım kendime. Hepsi bu kadar.

Rahibe Analia başını salladı. "Özür dilerim-"

"Skotos Dağları hakkında herhangi bir tartışma çıkarsa, Rahibe'nin yanaklarında beliren öfke kızarıklığının tadını çıkararak, "Sadece Bakire'nin eğitimsiz görünmesini istemedim, ama bundan sonra sessiz kalacağım," diye devam ettim. Penellaphe'ye baktım. Ağzı şimdi mükemmel bir oval oluşturuyordu. "Lütfen devam edin, Maiden. Öyle güzel bir okuma sesiniz var ki, ben bile kendimi Solis'in tarihi ile büyülenmiş buluyorum."

Elindeki kitabı yavaşça gevşetti. *"Skotos Dağları'eteklerinde oturan tanrılar sonunda bir taraf seçmişlerdi.*"

Bu saçmalıktı.

"'*Tanrıların Kralı Nyktos ve oğlu Savaş Tanrısı Theon, Jalara ve ordusunun* karşısına *çıktılar*,' diye devam etti Penellaphe.

Başka bir yalan. Theon Nyktos'un oğlu değildi. *"Nyktos'a güvenmeyerek*

Atlantis halkı ve onların kana ve güce olan doğal olmayan susuzlukları, bu toprakları biçen zulüm ve baskıyı sona erdirmeye yardım etmeye çalıştılar Atlantia'nın egemenliği altında. Jalara Solis ve ordusu cesurdu, ama Nyktos, bilgeliğiyle, masumların kanını dökerek tanrısal bir güce ulaşan Atlantislileri gördü-'"

"Hüküm sürdükleri süre boyunca yüz binlerce kişiyi öldürdüler," diye bir kez daha detaylandırdı Rahibe, bu kez sesi neredeyse orgazmik geliyordu. "Kan dökme, aslında yaptıkları şeyin nazik bir tanımı. İnsanları *ısırdılar.*"

Şu onu ısırmak isterdim.

"Kanlarını içtiler ve güçle sarhoş oldular - güç ve neredeyse ölümsüzlükle," diye devam etti. "Öldürmedikleri de şimdi Craven olarak bildiğimiz bela oldu. Sevgili Kral ve Kraliçemizin cesurca karşı durduğu ve uğruna ölmeye hazır olduğu kişiler bunlardı.
devirmek."

Penellaphe başını salladı.

"Devam edin," diye emretti Rahibe.

"'*Vodina Adalı Jalara'nın başarısızlığını görmek istemeyen Nyktos, tanrıların ilk Lütfunu verdi, Jalara ve ordusuyla tanrıların kanını paylaştı*,'" diye okudu Penellaphe, hafif bir ürperti vererek. "'Jalara *ve ordusunun Vodina Adalarından Jalara ve ordusu, Kırık Kemikler Savaşı sırasında Atlantislileri yenmeyi başardı ve böylece yozlaşmış ve sefil krallığın saltanatına son verdi.*"

Solis'te insanlara gerçekten bunu mu öğretiyorlardı? Tanrılarım, bunların hepsi saçmalıktı. Tanrılar tarafından verilen bir Lütuf yoktu. Onlar zaten uykudaydı. Sahte Kral da Atlantis ordularını yenemedi.
Atlantia insanların iyiliği için geri çekilmişti; hem Atlantislilerin hem de ölümlülerin hayatlarını ve geleceklerini mahveden savaşı sona erdirmek için.

Penellaphe bir sayfa çevirmeye başladı ve bir sonraki sayfayı duymak için
.

"Neden?" Rahibe Analia sordu. Ona
doğru baktı. "Neden, ne?"

"Kutsama ile ilgili kısmı okuduğunda neden ürperdin?" "I..." Parmakları kağıdın kenarlarında sıkılaşarak konuşmasını sürdürdü.
bir kez daha kitap.

Rahibe, "Rahatsız görünüyordunuz," dedi. "Kutsama hakkında seni bu kadar etkileyecek ne var?"

"Rahatsız olmadım. Kutsama bir onurdur-"

"Ama ürperdiniz," diye Rahibe. "Kutsama eylemini zevkli , bunun sizi rahatsız ettiğini varsaymam gerekmez mi?"

Bu ne biçim bir soruydu böyle? Rahibenin ses tonunu da, Penellaphe'ye doğru ilerleyişini de beğenmedim.

Penellaphe'nin yüzünün alt yarısı kızardı. "Sadece... Kutsama Atlantislilerin nasıl bu kadar güçlü olduklarına benziyor. Onlar masumların kanını içtiler, Yükselmişler ise tanrıların kanını içiyor-"

"Yükselişi Atlantislilerin sahip olduğu şeyle karşılaştırmaya nasıl cüret edersin? bitti mi?" Rahibe Analia Penellaphe'nin çenesini kavradı. Elim kılıcımın kabzasından kaydı. "Bu aynı şey değil. Belki de bastondan hoşlanmaya başladın ve bilerek sadece beni değil, tüm dünyayı hayal kırıklığına uğratmaya çalışıyorsun.
Duke."

Baston mu?

"Öyle olduğunu söylemedim," dedi Penellaphe ben bir adım öne çıkarken. Acı çekiyor gibi görünmüyordu ama bu kadın ona dokunmamalıydı. "Sadece bana şunu hatırlattı-"

"Bu iki şeyi aynı anda düşünmüş olman beni çok endişelendiriyor, Maiden. Atlantisliler verilmeyeni aldılar. Yükseliş sırasında kan tanrılar tarafından özgürce sunulur." Rahibe bir başka sözlü iğneleme daha yaparak saldırdı. "Bu benim yapmam gereken bir şey değil.
Krallığın geleceğine, Yükselmişlerin mirasına açıklama yapmak zorundayız."

"Tüm krallığın geleceği benim on dokuzuncu yaş günümde tanrılara teslim edilmeme mi bağlı?" Penellaphe sordu. "Yükselmezsem ne olur?" diye sordu ve ben de bunun duymak isteyerek durakladım. "Bu diğerlerinin yükselmesini nasıl engelleyecek? Tanrılar
kanlarını bu kadar özgürce vermeyi reddediyorlar-"

Rahibe Analia boştaki elini geriye savurdu. Rahibenin bileğini kavrayarak ileri . Bununla işim bitmişti. "Parmaklarını Bakire'nin çenesinden çek. Şimdi."

Rahibenin kocaman gözleri benimkilerle buluştu. "Bana dokunmaya nasıl cüret edersin?"

Lanet olsun. Daha fazlasını yapmak istedim. Penellaphe'ye dokunma cüretini gösterdikleri için parmaklarımın altındaki kemikleri kırmak. "'ye elini sürmeye nasıl cüret edersin? Belki de senin için yeterince açık olamadım. Elini Bakire'den çek, yoksa ona zarar verme girişimin üzerine harekete geçeceğim," diye uyardım,

Ve büyük bir parçam onun sağduyudan yoksun olduğunu umuyordu. "Ve seni temin ederim ki, sana dokunmam endişelerinin en küçüğü olacak."

Bir an geçti.

Sonra bir tane daha. Tanrım, umarım yapmamıştır.

Gerçekten umuyordum. Gülümsemeye başladım.

Ne yazık ki Rahibe'nin az da olsa sağduyusu vardı. Elini Penellaphe'nin çenesinden çekti. Bileğini bırakmam için kendimi zorlamam gerekti. Ama bırakmak istemedim. O elleri bir daha Penellaphe'ye ya da herhangi birine zarar vermek için kullanamayacağından emin olmak istedim.

Penellaphe'ye dönerken Rahibe'nin öfkesi açıkça görülüyordu. , hemen arkasında durdum. Kadına hiç güvenmiyordum. Penellaphe'ye ilk kez olamayacak kadar rahat bir şekilde elini kaldırmıştı. Ayrıca hiç kimsenin, hiçbir muhafızın ve hatta
Penellaphe geçmişte onu durdurmuştu.

Bu kadının yüzünü yere serebilecek Penellaphe'nin nasıl olup da oturup bunu kabul ettiğini anlayamıyordum. Rahibenin başının tepesine baktıkça öfkem artıyordu.

Rahibe Analia Penellaphe'ye, "Böyle bir şey söylemen bile sana bahşedilen onura saygı duymadığını gösteriyor," dedi. "Ama tanrılara gittiğinde, bugün gösterdiğin kadar saygıyla muamele göreceksin."

"Bu ne anlama geliyor?" Penellaphe sordu.

"Bu seans sona ermiştir." Rahibe ayağa kalktı. "Ayine sadece iki gün kala yapacak çok işim var. Senin gibi değersiz biriyle geçirecek zamanım yok."

Burun deliklerim gözlerim kısıldı. Bu kadın kucağına düşse bile değerini bilemezdi.

"Odama dönmeye hazırım," diye duyurdu Penellaphe, ben Rahibe'ye onun değerlilik anlayışı hakkında ne düşündüğümü söyleyemeden. Kadına başını salladı. "İyi günler."

Kendimi Penellaphe'yi odadan çıkana kadar takip etmeye zorlayarak, kadını yalanlarının hesabını er ya da geç verecek olanlar listeme ekledim.

Penellaphe ziyafet salonunun yarısına gelene kadar konuşmadı. "Bunu yapmamalıydın."

İnançsızlık içimde gürledi. "Sana vurmasına izin mi vermeliydim? Hangi dünyada bu kabul edilebilir?"

"Acıtmayacak bir şey yüzünden cezalandırıldığınız bir dünyada."

Duyduklarıma inanamıyordum. "Yavru bir fare gibi vurması umurumda değil, eğer birileri bunu kabul edilebilir buluyorsa bu dünyanın çivisi çıkmış demektir."

Penellaphe durdu ve o lanet peçenin ardından bana baktı. "Bunun için pozisyonunu kaybetmeye ve dışlanmaya değer mi?"

Benim durumum hakkında endişeleniyor muydu? İnançsızlık, kaynayan öfkenin üzerine çöktü. "Eğer bu soruyu sormak zorundaysan, o zaman beni hiç tanımıyorsun demektir."

"Seni neredeyse hiç tanımıyorum," diye fısıldadı.

Kahretsin, haklıydı. Beni tanımıyordu. Lanet olsun. Çoğu zaman kendimi bile tanımıyordum ama bunu biliyordum. "Artık biliyorsun ki, birisinin sana ya da başka birine vurmasına asla seyirci kalmayacağım."

Penellaphe bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ama fikrini değiştirdi. Döndü ve yürümeye başladı. Öfkemi yatıştırmaya çalışarak ben de ona katıldım.

Birkaç dakika sonra sessizce, "Bana davranışından memnun değilim," dedi. "Kitabı ona fırlatmamak için her şeyimi verdim."

Kuşkusuz bunu duymak beni rahatlatmıştı. Orada öylece oturup kabul etmesi fikri... "Keşke kabul etseydin."

"Eğer yapsaydım, beni ihbar ederdi. Muhtemelen seni de ihbar edecektir."

"Dük'e mi? Bırak ." Omuz silktim. "Dük'ün onun Bakire'ye vurmasını sorun edeceğini sanmıyorum."

Kadın . "Dük'ü tanımıyorsun."

Bunu söyleme şekli... "Ne demek istiyorsun?"

"Muhtemelen onu alkışlardı," diye belirtti Penellaphe. "Konu öfkelerine geldiğinde kontrol eksikliği yaşıyorlar."

Bir parçam bunu zaten anlamış olsa da o zaman bir araya geldi. Sadece bunu düşünmek istemiyordum. "Sana vurdu," diye ısırdım, hizmetçilerin yanımızdan geçerken bize doğru attıkları gergin bakışların farkındaydım. "Bastondan hoşlanmaya başladığını söylerken bunu mu kastediyordu?" Kolunu kavradım, zihnim onun özel ofisindeki bastonlara ve onunla görüştükten sonra günlerce ortalıkta görünmemesine gitti. Ve arnika kokusu...? Lanet olası tanrılar, o piçi öldürecektim. "Sana da baston kullandı mı?"

Biraz ve sonra kolunu çekti. "Ben öyle bir şey demedim." "Ne diyordun?"

"Sadece Dük'ün sizi cezalandırma olasılığı Rahibe'den daha yüksek. Bastonla ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok," diye hızla ekledi. "Bazen anlamsız şeyler söylüyor."

Şu anda doğruyu söylemiyordu ama biliyordum. Kahretsin, *biliyordum.* Rahibe ona daha önce vurmuştu. Dük onu sopayla dövmüştü. Bu cezalara alışkındı - benim bilmemi istemediği cezalara.

İçim soğudu. Boş ya
da boş değil.

İçimi buz gibi bir öfke kapladı ve sadece büyük bir çabayla kendimi o anda Dük'ü bulmaktan ve onun sefil, acınası varlığına son vermekten alıkoydum. Kısa süreliğine gözlerimi kapattım. "O halde söylediklerinizi yanlış anlamış olmalıyım."

"Evet," diye onayladı. "Sadece başının belaya girmesini
istemiyorum." Benim için endişeleniyor muydu? Yine mi? "Peki
ya sen?"

"İyi olacağım." Penellaphe tekrar yürümeye başladı. "Dük sadece... bana bir ders verecek, bunu bir ders haline getirecek, ama sen-"

"Hiçbir şeyle yüzleşmeyeceğim," diye söz verdim. O da öyle. Boynumdaki gerginliği zorla . "Hep böyle midir?"

Penellaphe içini çekti. "Evet."

"Rahibe bir şey gibi görünüyor..." Söyleyecek uygun bir şey bulamadım. "Bir kaltak. Bunu pek sık söylemem ama şimdi söylüyorum. Gururla."

Ondan yarı boğuk bir kahkaha geldi. "O... o bir şey ve benim... Maiden olmaya olan bağlılığım konusunda her zaman hayal kırıklığına uğradı."

"Öyle olduğunu tam olarak nasıl kanıtlayacaksın?" Gerçekten merak ederek sordum. "Daha da iyisi, neye bağlı olman gerekiyor?"

Peçeli başı sertçe bana döndü ve sonra başını salladı. "Pek emin değilim. Kaçmaya ya da Yükselişimden kaçmaya çalışıyor değilim."

Pencerelerle dolu kısa, dar bir salona girdiğimizde ona baktım. Söylemesi ne tuhaf bir şey. "Yapar ?" "Komik bir
soru," diye mırıldandı.

"Ciddi bir olaydı."

Penellaphe cevap vermedi ve kalbim biraz düzensiz çarpmaya başladı. Bunu yapmayı düşünmüş müydü? Yükselişinden mi kaçıyor? Eğer öyleyse...

Avluya bakan bir pencereye gidişini izledim. O kadar sessiz ve ki, sanki Bakire'nin beyazına bürünmüş bir ruh gibi görünüyordu. Sonra bana baktı.

"Bunu sorduğuna inanamıyorum," dedi sonunda.

Sesimi alçaltarak arkasında durmak için hareket ettim. "Neden?"

"Çünkü bunu yapamazdım," diye itiraf etti ama sesinde tutku yoktu. Sadece kofluk vardı. "Ben yapmazdım."

Kalbim hâlâ çarpıyordu. "Bana öyle geliyor ki sana bahşedilen bu onurun çok az faydası var. Yüzünü göstermen ya da kale dışında bir yere seyahat etmen . Rahibe sana vurmak için harekete geçtiğinde bile o kadar şaşırmış görünmedin. Bu da bana bunun oldukça yaygın bir şey olduğunu düşündürüyor. Çoğu kişiyle konuşmana izin verilmiyor ve seninle de konuşulmuyor. Günün büyük bölümünde odanızda kafese kapatılmışsınız, özgürlüğünüz kısıtlanmış. Başkalarının sahip olduğu tüm haklar sizin için ayrıcalık, kazanmanız imkansız gibi görünen ödüller."

Ağzını açtı ama sadece başka tarafa baktı. Bunun için onu suçlayamazdım.

"Yani, bu *onurdan* kaçmaya çalışırsan şaşırmam," dedim ona.

"Bunu yaparsam beni durdurur musun?" diye sordu.

Tabii ki hayır. Onun için kapıyı tutardım. Kaskatı kesildim. Ne düşünüyordum ki? Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. "Vikter yapar mıydı?"

"Vikter'in beni önemsediğini biliyorum. O sanki... babam hayatta olsaydı nasıl olurdu diye hayal ediyorum," dedi. "Ve ben de Vikter'in hiç nefes alamayan kızı gibiyim. Ama o beni durdururdu."

Yapardı.

Önümüzdeki iki gün içinde bunu yapacaksa ben de yapmalıydım. Ona ihtiyacım vardı.

-

"Yani, yapar mıydın?" diye tekrar sordu.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim, o yüzden gerçeği söyledim. "Sanırım ben nasıl kaçmayı planladığınızı öğrenmek için çok meraklı olacaklardır."

Hafifçe güldü. "Biliyor musun, buna gerçekten inanıyorum."

Konuşmayı bir kenara iterek, bahçenin canlı renklerine bakarken şu anda önemli olan şeye odaklandım. "Seni Dük'e rapor edecek mi?"

"Neden sordun ki?"

"Soracak mı?" Israr ettim.

"Muhtemelen hayır," diye cevap verdi. Ona inanmadım. "Ayinle çok meşgul. Herkes öyle." Uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Daha önce hiç bir Rite."

"Ve sen hiç bir tanesine gizlice girmedin mi?"

Çenesini indirdi. "Böyle bir şeyi önerdiğin için bile kırıldım."

Kıkırdadım, ses kulağıma tuhaf geliyordu. "Geçmişi yaramazlıklarla dolu olan senin böyle bir şey yapacağını düşünmem ne kadar tuhaf."

Bana küçük bir sırıtış verdi.

Gülümseme değil.

Gerçekten gülümsediğini düşünmemiştim.

"Dürüst olmak gerekirse pek bir şey kaçırmadın. Çok fazla konuşma, bir sürü gözyaşı ve çok fazla içki var," dedim ona, Solis'te geçirdiğim süre boyunca gördüğüm Ayinleri düşünerek. "Ayinden sonra işler... ilginçleşebilir. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Bilmiyorum," dedi.

Dudaklarımın bir tarafı kalktı. Ayinden sonra neler olduğunu tam olarak bildiğine dair bir his vardı içimde. "Ama bir maske taktığında kendin olmanın ne kadar kolay olduğunu biliyorsun," diye hatırlattım ona. "İstediğin her şeyin nasıl
Kimse kim olduğunuzu bilmiyormuş gibi davranabildiğinizde bunu
başarabilirsiniz." "Bu konuyu açmamalısın." Sesi nefes nefese
çıkmıştı.

Başımı eğdim. "Kimse duyacak kadar yakın değil." "Bu
önemli değil. Sen... bunun hakkında konuşmamalıyız." "Hiç
mi?"

Evet demesini bekledim ama dikkatini tekrar avluya çevirdiği için demedi.

Penellaphe'nin bana fikrini söylemekte bir sakınca görmediğini biliyordum. Eğer bu konuyu açmamı hiç istemeseydi, bunu açıkça belirtirdi. Mesele şu ki... onun istediği bu değildi.

Etrafında olup bitenlerin, başına gelenlerin çoğunu istediğini sanmıyorum.

Kalbim yine o çarpma şeyini yapıyordu ve ensemdeki da ona katılmaya karar verdi. "Evine geri dönmek ister misin?
oda?"

Başını salladı ve altın zincirlerin hafifçe çınlamasına neden oldu. "Pek sayılmaz."

"Onun yerine dışarı çıkmak ister misin?" Dışarıyı işaret ettim.

"Sence güvenli olur mu?"

"Aramızda kalsın, ben öyle düşünürdüm."

Yine belli belirsiz bir sırıtma belirdi. "Eskiden avluyu çok severdim. Bilmiyorum, zihnimin sessiz olduğu ve sadece olabildiğim tek yerdi. Hiçbir şey hakkında düşünmez ya da endişelenmezdim. Orayı çok huzurlu bulurdum."

"Ama artık değil mi?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Artık değil."

İçimde suçluluk duygusuna benzer bir şey tohum gibi yeşerdi. Huzurunu kaybetmesine ben sebep olmuştum. Onda çok az olduğunu yeni yeni fark etmeye başladığım bir şey. Ve bu bana hiç iyi gelmedi.

Asla olmazdı.

"Kimsenin Rylan ya da Malessa'dan bahsetmemesi çok garip," diye devam etti. "Sanki hiç var olmamışlar gibi."

"Bazen ölenleri hatırlamak, kendi ölümlülüğünüzle yüzleşmek anlamına gelir."

"Yükselmişlerin ölüm fikrinden rahatsız olduklarını mı düşünüyorsunuz?"

"Onlar bile," dedim ona. "Tanrısal olabilirler ama öldürülebilirler. Ölebilirler."

Penellaphe, bir avuç Bekleme Salonundaki Hanımefendinin görünmesiyle sessizliğe gömüldü.

başka türlü boş salon. Ayin hakkında konuşurken bahçeye bakıyorlardı. Avluya çıkmayı istemesini dileyerek ona bakmaya devam ettim.

"Ayine katılacağın için heyecanlı mısın?" O bir şey söylemeyince ben sordum.

"Merak ediyorum," diye paylaştı. Ayine sadece iki gün kalmıştı.

İki gün. Bunun gerçekte ne anlama geldiğini düşünmek yerine, kendimi *onu* düşünürken buldum. Ayinlerde herkes kırmızı giyerdi ve Bakire için de aynı şeyin olacağını hayal ettim. "Seni görmeyi merak ediyorum. Başın açık olacak," diye düşündüm çünkü herkes Ayin'de maske takıyordu.

"Evet," diye onayladı. "Ama maskeli olacağım."

"Senin bu halini tercih ederim."

"Benim maskeli versiyonum mu?"

"Dürüst mü?" Sesimi alçak tutarak başımı . "Senin maske ya da peçe takmayan halini tercih ederim."

Dudakları yumuşak bir nefesle ayrılırken içinden hafif bir titreme geçti - inanılmaz derecede yumuşak olduğunu açıkça hatırladığım dudaklar. Damarlarıma ısı pompalandı. Dürtülerime yenik düşüp hiç de akıllıca olmayacak bir şey yapmadan önce geri çekildim.

Boğazını temizledi, ama konuştuğunda sözlerinde hâlâ kışkırtıcı bir solukluk vardı. "Babanızın bir çiftçi olduğunu söylediğinizi hatırlıyorum. Hiç kardeşin var mı? Ailede Bekle Lordları var mı? Bir kız kardeş?
Ya da...?" Sığ bir nefes aldı. "Benim için sadece Ian var, yani sadece bir kardeşim var. Onu tekrar göreceğim için heyecanlıyım. Onu özlüyorum."

Ian.

Yükselen kardeş.

Başkentte olan, benimkinin tutulduğu yerde. Sakinleştim. "Bir kardeşim vardı."

Başka tarafa baktım. Bazen öyle hissediyordum. Vardı. Geçmiş zamanda. Diğer zamanlarda, çok geç kalacağımı hissettim. Ben onu kurtaramadan o benim için kaybolmuş olacaktı ve onun ölümü ve tüm acısı...

Benim hatamdı.

Izdırap göğsümde birikti ve kadar nefes alırsam alayım, acı yüz kayanın ağırlığıyla oraya yerleşti. Malik asla-

Elinin benimkinin üzerine yerleştiğini hissetmek beni şok etti. Ona bakmaya başladım ama parmaklarımı sıktı ve... Tanrım, bu basit teselli jestinin anlamı çok büyüktü. Göğsümdeki baskı hafifledi, ıstırap geri çekildi.

"Özür dilerim," dedi.

Konuşmak için bir nefes aldım ama haftalardır -belki de aylardır, hatta yıllardır- aldığımdan daha gevşek ve derindi. Gözlerimi kırpıştırdım, artık bana dokunmadığının bile değildim.

"İyi misin?" diye sordu.

Elimi göğsüme bastırırken kaşlarım çatıldı. İyi miydim? İyi hissediyordum. Güzel, hatta. Daha hafif.

Huzuru tatmış gibiydim.

OceanofPDF.com

KIM OLUYORDUM

Bir şey beni çağırdı, yavaşça uykunun sakin uçurumundan bilincime doğru çekip çıkardı.

Erken yatmıştım, en azından benim için. Penellaphe'nin ders aldığı odadan aldığım eski kitabı açmamıştım. Saf merak beni kitabı almaya yöneltmişti, Solis'in tarihinin okumaya zorlandığından çok daha ince bir versiyonu, ama daha az çılgınca değil. Kendimi Penellaphe'ninkinden bile daha seyrek olan odamın tavanındaki ince çatlaklara bakarken bulmamıştım. Gecenin uzun ve karanlık saatlerinde geçmişin anıları canlanmıyordu. Bunun yerine, kendimi... emin değildim. Daha hafif mi?
Yüksüz mü? Rahat mı?

Huzur içinde mi?

Her iki da, başımı yastığa koyduğum anda uykuya daldım ve öylece *kaldım*. Bu şekilde, ve bu *on yıllardır* olmamıştı. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hediye edilen atın ağzına bakılmaması gerektiğini iyi biliyordum.

O *şey* yine geldi. Elime yumuşak bir dokunuş, sonra koluma. Tenime değen bir parmak sıyrığı. Sonra en çılgınca şey oldu. *Onu* düşündüm. Penellaphe. Kırmızı İnci'de bana dokunuşundaki çekingenliği.
Vücudunun hevesle karşılık verme şekli ve elinin benimkine dolanmış kısa hissi. Yarı uykulu zihnim, parmaklarının çok daha ilginç bir parçamın etrafında kıvrıldığı görüntüleri canlandırdı. Aletim bu hararetli düşüncelere tepki verdi, içimde şehvet nabızları atarken sertleşti. İnledim.

Tanrım, istedim-

"Hawke."

O ses. O dokunuş. Rüyalarımdan gelmiyordu ve
onun.

Derin bir nefes alarak gözlerimi açtığımda ekşi limon kokusunu aldım. Perdelerdeki aralıktan sızan güneş ışığında tozlar dans ediyordu.

tek pencerenin üzerinden. Başımı sağa çevirdiğimde parlaklık bana genellikle uyandığım saatin çoktan geçtiğini söylüyordu.

Britta yatağımın kenarına tünemiş oturuyordu, sık, sarı bukleleri çıplaktı. Bakışlarım elinin dayandığı koluma kaydı.

"Burada ne yapıyorsun?" Uykulu bir sesle sordum.

Yanaklarının ortası pembeleşti. "Odanızı temizlemek için buradayım. Normalde şimdiye kadar gitmiş ," diye açıkladı. Ben de çoğu gün bu saatte antrenman yapıyor *olurdum*.

"Her zaman yaptığım gibi kapıyı çaldım ama..." Mavi bakışları benimkilerden ayrılıp çıplak göğsüme indi ve çarşafın belime dolandığı, ince örtüye karşı tahrik olduğumu çok iyi bildiğim yeri geçti. "Ama cevap gelmedi."

Sesi , tıpkı limon bastıran toprak kokusu gibi. "İçeri girerken seni uyandırmaya çalıştım. Birkaç kez adını söyledim. Düşündüğümden daha derin uyuyorsun."

Normalde yapmazdım.

"Ama sanırım bugün benim şanslı günüm," diye ekledi, çarşafın altındaki kalın sırta bakmaya devam ederken nefesi hızlandı. "Sabahları bulmak için oldukça çekici bir sürprizsin." Parmak uçları kolumun üzerinde gezindi. "Çok hoş, beklenmedik bir sürpriz."

Dudağını dişlerinin arasına almasını izlerken hiçbir şey söylemedim. Eğildi ve elini kolumdan karnıma doğru kaydırdı. Karnımın alt kısmındaki çukur ve kabarıklıkların izini sürerken parmak uçları temizlikten dolayı biraz pürüzlüydü. Uykum ya da vücudum hakkında bir şeyler söylüyordu ama ellerine bakarken ve onunla geçirdiğim önceki zamana dair herhangi bir ayrıntı için hafızamı yoklarken dinlemiyordum. Çok fazla viski içmiştik. İkimizin de zevk aldığı, hızlı ve sert bir sevişme olduğu izlenimini edinmiştim. Boşalmıştı. Yüksek sesle. Ben de öyle. Sessizce. Hepsi bu kadardı.

Parmakları göbeğimin üzerinde gezinirken "Bölünmeyeceğiz," dedi.

Vücudum tepki verdi, kaslarım gerildi ve elini yarı belime kadar izledim. Gözlerimi açtım. Perdelerdeki aralıktan giren güneş ışığına bakılırsa, Penellaphe'yi korumadan önce zamanım olduğunu biliyordum. Muhtemelen hâlâ dua etmekle ve kahvaltıyla meşguldü.

Eminim sabahları yaptığı şey buydu. Ama bu ne burada ne de *oradaydı* çünkü Britta buradaydı ve ben uzun zamandır kendi ellerim dışında bir serbestlik bulamamıştım... kahretsin, uzun zaman olmuştu.

Sikim ihtiyaçtan zonkluyordu, Britta'nın da bunu iyi bildiğinden emindim. Çünkü ilk baktığından beri bakışlarını aletimin dış hatlarından ayırmamıştı. Neredeyse acı veren sertliğin onun varlığıyla hiçbir ilgisi yoktu. Çoğu sabah lanet olası bir ereksiyonla uyanırdım, ama bu sabah? Bugün bir nedeni vardı. Bakışlarımı sarı buklelere doğru kaldırdım. Şu anki uyarılmamın nedeni, zengin kırmızı şarap renginde saçlara sahipti.

Sikeyim.

Ama bu bunu durdurmak için bir sebep değildi. Britta eğlenceliydi. Bunu hatırladım. Ve birçok kişiyle eğlenmeyi severdi. Bunu ben de biliyordum. Burada bağlılık yoktu. Karmaşa yoktu. Sevişebilir, zevk alabilir ve neşeli yollarımıza devam edebilirdik.

Bunda kesinlikle yanlış bir şey yoktu.

Britta'nın eli çarşafın altından kaydı, parmakları aletimden sadece birkaç santim -eğer öyleyse- uzaktaydı.

Aşağı uzandım, ince bileğini kavradım.

Britta'nın kocaman gözleri benimkilere

kaydı.

"Özür dilerim," dedim, nazikçe ama sertçe elini çarşafın altından çektim.

"Oh," diye fısıldadı, gözlerini kırpıştırarak. "Düşündüm ki-"

" değil. Sadece doğru zaman değil," diye kestirip attım, çünkü aletim doğru zamanın tam olarak ne zaman olacağını bilmek istiyordu. Biliyorsam ne olayım.

Elini kucağına bıraktı, bakışları aşağıya kayarken beyaz şapkası oradaydı ve sonra benimkine döndü. "Bundan emin misin?"

"Olumlu." Çarşafı bir kenara atarak bacaklarımı yatağın diğer tarafına salladım ve ayağa kalktım. "Gün için hazırlanmam gerekiyor."

Britta ayağa kalktı, ben odayı geçerken bakışları adımlarımı takip ediyordu. "Daha sonra gelmemi ister misin?" Bir duraklama. "Temizlemek için

odaları?"

Banyo odamın kapısını açtığımda, odamı temizlemenin sikime binmek için bir kod olduğunu hissettim. Durdum ve omzumun üzerinden ona baktım. Yüzüme bakmıyordu. Bakışları sikime yapışmıştı. "Buna gerek kalmayacak."

Yanıt beklemeden kapıyı kapattım ve kandili yaktım. Makyaj masasının kenarlarını sıkıca kavrayarak oval aynadaki yansımama baktım; kolay, karmaşık olmayan bir zevkten uzaklaştığım için kendime biraz şok olmuştum.

"Ne oluyor lan?" Mırıldandım.

Altın gözler bana bakarken cevap gelmedi. Yüz hatlarımı tanıyordum ama kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu... kime dönüştüğüm hakkında.

OceanofPDF.com

MEVCUT VI

"Umarım uyandığında bu son kısmı pek hatırlamazsın," dedim elinin tendonlarını izleyerek.

"Ona söylediğin her şeyin dışında, yatak odandaki Britta kesinlikle hatırlayacağı tek şey," dedi Kieran gülerek. "Muhtemelen sürekli bahsettiğin o alete biraz zarar vermek isteyecektir."

Kıkırdayarak Kieran'ın Poppy'nin diğer tarafında oturduğu yere baktım. "Hayır, sanırım benim aletimi deldirmekle ilgileniyor."

Kieran kaşlarını kaldırdı. "Birinin aletini delmesine izin verdiğine tanık olmak için inanılmaz miktarda para öderdim."

"Çok acı verici olmalı." Sırıttım. "Ama buna değer."

"Son kısmı bilmiyorum ve seni bundan vazgeçirmek için biraz zaman harcamam gerektiğini hissediyorum."

Başımı eğip Poppy'nin omzunu öperken bir kahkaha daha attım. "Britta'yla olan kısmı sadece düşündüm çünkü buna hazır olmamam beni gerçekten şaşırttı."

Kieran, "Sen de buna hazırdın," dedi. "Sadece onunla değil."

"Evet." Dirseğimin üzerinde hafifçe yükselerek yer değiştirdim. Yüz hatlarını tararken Poppy'nin kalın kirpikleri dalgalanmıyordu. "Sence gözlerinin altındaki gölgeler azalmış mıdır?"

"Birazcık." Eğildi ve kızın yanağındaki dalgayı fırçaladı. "Gerçekten öyle düşünüyorum."

"Bu çok iyi." Yutkundum.

"O gece senin için yaptıkları akıllara durgunluk veriyor. Ne olduğunu Kieran kaşlarını çatarak, "Tüm önce yapabileceklerini yaptı," dedi. "Seni neyin rahatsız ettiğini bile bilmeden, sadece elinin bir dokunuşuyla sana gerçek bir huzur verdi."

"Biliyorum." Lanet olası göğsüm, orada kabaran duygu yoğunluğuyla ağrıyordu. "Bunu iyilik olsun yaptı -bana göstermek zorunda olmadığı bir şey,

Özellikle de ben onun için tam bir sinir bozucu olmaya çalışırken."

"Evet, ama sanırım o zaman bile bu tür tahrişlerden hoşlanıyordu." Başımı salladığımda yüzümde bir gülümseme belirdi. "Cazibeme karşı koyamadı." Kieran homurdandı.

Derin bir nefes alarak ona baktım. Poppy'yi izliyordu, yüz hatları uzun zamandır görmediğim bir şekilde yumuşaktı.

"Benim için bir gelişme var mı?" diye sordum. Anlattıklarımın ortasında geri dönmüştü ve sözümü kesmemişti.

"Şehirde işler şimdilik sakin. Birkaç Descenter dışarı çıktı ve konuda yardımcı oldu." Bir eliyle çenesindeki gölgeli büyümeyi kaşıdı. "Düzinelerce Yükselmişin yeri tespit edildi - belki de yüzlerce. Tam sayıya sahip değilim. Hâlâ bekliyorum."

"Ve?"

"Ve emredildiği gibi hepsi ev hapsinde tutuluyor." "Nasıl gitti?"

"Anladığım kadarıyla pek çok kişi istenileni yaptı." Bakışları acımasızdı. "Bazıları yapmadı ve talihsiz bir sonla karşılaştılar."

Bu benim üzerinde duracağım bir konu değildi. "Onlara bir şans veriyoruz. Bu, birçoğunun bize vereceğinden daha fazla."

Kieran başını salladı. "Bir Soydan Gelen, sanırım adı Helenea? Emin değilim. Ama her neyse, Emil'e gitti ve onu tüneller ve Yükselmişlerin gün boyunca seyahat etmek için bunları nasıl kullandıkları konusunda uyardı" dedi. Bunu bekliyorduk ama yine de şehirde yardım etmek isteyen destekçilerimiz olduğunu bilmek güzeldi. "Hisa şu anda bir gruba liderlik ediyor."

Elim yanımda kenetlenirken başımı salladığımı hissettim.

"Zor olduğunu biliyorum," dedi Kieran. "İnsanlarımız risk alırken dışarıda olmamak. Benim için zor ama senin burada olman gerekiyor."

"Burada olmamız gerekiyor." Elimi rahatlamaya zorladım. "Malik'ten haber var mı?" "Henüz yok."

Tanrım, hangi cehennemdeydi? Millicent her neredeyse, ki bunu herkes tahmin edebilirdi. Naill'in eninde sonunda onun izini bulacağından şüphem yoktu, ama bunun daha sonra değil de daha erken olmasını umuyordum. Böylece endişelenecek bir şey daha azalırdı. En azından şimdilik.

Kieran, "Baban ve diğerleri muhtemelen Padonia'da geciktiler ama burada olacaklar," dedi. "Dinlenmelisin Cas."

"Dinlendin mi?"

"Benim hakkımda konuşmuyoruz."

Sırıttım. "Dinlendim. Sen ." Poppy'nin elini tuttum. Teni hâlâ soğuktu. "Bir saat kadar uyudum. Onun rüyalarına girmedim."

"Uyuman gerektiğini söylememin nedeni bu değil."

"Biliyorum." Elini kaldırdım ve avucuna bir öpücük kondurdum. "Ben iyiyim." Bakışlarını buldum. "Sen mi?"

Başını salladı. Mesele şu ki, eğer ikimizden biri uyumayı başarırsa bir ya da iki saatten fazla, dinlendirici olmazdı. Poppy kadar olmaz. Biz öğrenene kadar olmaz.

"Ayin ne zamandı?" Kieran sordu. "Hikâyendeki o noktadan itibaren mi?" "Cehennemde. Yaklaşık... iki gün, sanırım." Başımı geriye doğru eğdim ve

O zamanki anılarım. "Bayan Willa." Kieran'ın kaşları kalktı.

Poppy'ye baktım. "Onun günlüğü." Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Ama Bir de seninle yaptığımız toplantı vardı." Kieran'a kısa bir bakış attım. "Ve ondan önceki gece."

OceanofPDF.com

SICAK, AĞIR ISTEK

Akşam gezintisinden sonra Penellaphe'nin odasına ondan önce girerek ilerledim. Şöminede çıtırdayan alevlere rağmen mekân boş ve soğuktu.

"Yatağın altını da kontrol edecek misin?" Ben odayı geçerken Penellaphe sordu. "Ya da banyo odasını?"

Sırıtarak tam da o odanın kapısını ittim. "Söz konusu görevim olduğunda çok titizimdir Prenses."

"Uh-huh." Ellerini önünde gevşekçe kavuşturdu. "Burada bizden başka kimse yok."

Karanlık banyo odasına hızlı bir bakış da bunu doğruluyordu.
Burada birinin olmasını beklediğimden değil. Ona özel olarak birkaç soru sormak ve onunla biraz zaman geçirmek için mükemmel bir bahaneydi.

Yüzümü ona döndüm, odanın kapısını kısmen kapattığını ve birkaç santim açık bıraktığını fark ettim. Bu da biraz çaba sarf etmedikleri sürece kimsenin odanın içini göremeyeceği anlamına geliyordu. Kapının açık bırakılması gerekiyordu ve her kapatıldığında bunu ben yaptım. Bu bir ilerlemeydi.

"Odanız her zaman çok soğuk." Şömineye gittim ve demiri aldım.

"Bunu hiç fark etmemiştim," diye cevap verdi kuru bir sesle.

"Sanırım şu pencereler yüzünden." Ocağın yanında diz çökerken onlara doğru başımı salladım. "Etraflarındaki taşlar aşınıyor."

"Sanırım birçok nedenden biri de bu. Çok fazla cereyan var
dış duvar boyunca uzanan bölümler." Bakarken peçeli başı geriye doğru eğildi. "Yüksek tavanlar da yardımcı olmuyor, ama onları seviyorum - yükseklik. Odanın daha ferah görünmesini sağlıyor."

Zamanının çoğunu burada geçirdiğinden emindim. Kütükleri hareket ettirerek hava boşlukları yarattım. "Kalenin yeni kanatlarında daha geniş odalar olmalı."

"Var."

Omzumun üzerinden ona baktım. Yaklaşmıştı. "Tanrıların seçilmiş çocuğu olan seni kalenin en köhne yerine yerleştirmelerinin bir nedeni var mı?"

Penellaphe'nin dudakları alaycı bir sırıtışla büküldü. "Yapmadılar." Bana doğru birkaç santim daha ilerledi. "Ben yaptım."

Beklediğim cevap bu değildi. "Peki neden bunu seçtin?"

Beyaz örtülü bir omuz yükseldi. "Ben sadece eski kanadı tercih ediyorum."

Alevleri körükledim ve odayı bir kez gözden geçirdim. Pencerelerin yanındaki dar kapı, eski hizmetkârların merdivenine açıldığından emin olduğum kapı.

Dudaklarımın kenarları yukarı kalktı. "Bu garip bir tercih gibi görünüyor."

"Belki de." Bir an sessiz kaldı. "Odalarınız mı? Onlar da mı bu kanatta?"

"Ziyaret etmek istediğin için mi soruyorsun?" Demiri bir kenara bıraktım.

Yanaklarının alt yarısı pembeleşti. "Bu yüzden sormamıştım." "Emin misin?" Alay ettim, sebebin bu olmadığını çok iyi biliyordum ama yüzünün alt yarısına yayılan kızarıklığın tadını çıkardı. "Eğer öyleyse sorun değil."

Çenesi yükseldi. "Değildi."

"Hiç sorun olmazdı." Britta'nın başına gelenlerin aksine, onunla uyanmak beklenmedik bir zevk olacaktı.

"Sorduğumu bile unut," diye mırıldandı.

Kıkırdadım, yüzeye çabuk çıkan de tadını çıkarıyordum. "Evet, odalarım bir kat aşağıda." Ellerimi pantolonuma sürerek ayağa kalktım. "Gerçi tavanı ne senin odaların kadar yüksek ne de o kadar soğuk."

"Bunu duyduğuma sevindim. Demek istediğim odanız rahatmış." Peçesinin altındaki tenin rengi derinleşmeye devam ederken bile, kenetlenmiş parmakları gevşedi. "Yurtta hâlâ odanız var mı?"

Başımı salladım.

"Onlarda mı kalıyorsun?" Beyaz cüppesinin etekleri taşın üzerinde sessizce süzülerek öne doğru geldi. "Vikter'in pek sık kaldığını sanmıyorum."

"Hizmetkârınız olduğumdan beri yapmadım."

"Sen benim değilsin," diye hemen düzeltti.

"Ama ben size hizmet etmek için buradayım." Başımı eğdim, yüzünün alt yarısını yakından izledim. Oradaki deriyi. Ağzını. "Ne şekilde gerekiyorsa."

Penellaphe neredeyse benzeyen bir ses çıkardı. "Sen benim muhafızımsın, hizmetkârım değil. Benim korumam olarak hizmet ediyorsun ve..."

"Ve?"

"Ve sen de bir rahatsızlık kaynağı olarak hizmet ediyorsun."

Derin bir kahkaha attım. "Beni yine yaraladınız Prenses."

"Şüpheli." Sanki gülümsemeye karşı koyuyormuş gibi dudaklarında seğirme oldu. "Ve bana öyle deme."

Ona sırıttım. "Bu arada bu akşam hayal kırıklığına uğradım."

"Neyle?" Yaklaşmayı bırakmıştı. Duvağının altın zincirleri lamba ışığında parıldıyordu.

"Bahçede yürüyüş yapmak isteyeceğinizi umuyordum."

"Ah." Pencerelere bakarken dolgun alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Ben... Ben bunu düşündüm." Umutsuz bir iç çekiş onu terk etti, göğsümü çekiştirdi. "O yürüyüşleri özlüyorum."

Tanımak istemediğim bir duygu içimi kemiriyordu. Suçluluk duygusu. Bakışlarım onunkileri takip ederek ilerideki mavi-siyah gökyüzüne yöneldi. Sadece bir anlığına, planımı ilerletmek için farklı bir yer seçmiş olmayı diledim - onun huzur bulmadığı bir yer. O zaman bunu ondan çalmamış olurdum.

"Belki bu hafta başka bir gece, Ayin'den sonra," dedi.

Ona döndüm ve beni izlediğini fark ettim. "Elbette," diye yalan söyledim. Ona nelere mal olduğumu aklımdan çıkarmak kolay değildi ama kardeşimi düşündüm. Ondan çalınan huzuru. Bu işimi gördü. "Dediğim gibi, size hizmet etmek için yaşıyorum."

İç çekişi etkileyiciydi. "O halde oldukça sıkıcı bir hayat yaşıyor olmalısınız."

"Ben yaptım." Yavaşça onun durduğu yere doğru ilerlerken çenemi eğdim, ateşin yanında yarattığı küçük oturma alanlarının hemen ötesinde. "Ta ki ben
senin..." Gözlerinin kısıldığını hissettiğime yemin edebilirim.

"Koruyucu." "Muhafız," diye açıkladı.

"Şimdi biraz kafam karıştı." Aramızdaki mesafeyi geçtim ve aramızda sadece yarım adım durdum. Onu yakından izledim, anlamaya çalıştım. Yakınlığıma verdiği tepkiyi ölçmek için. Nabzı hızlandı ama geri çekilmedi. "Muhafız ve koruyucu aynı şey değil mi?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Biri sadece koruyor, diğeri ise koruyor."

Ona bakarken kaşlarım çatıldı. "Yine mi, aynı değiller mi?"

"Hayır."

"Açıkla." Peçenin tepesindeki zincirlerden ikisinin birbirine dolanmış gördüm.

"Korumak... daha pasiftir. Korumak proaktiftir," dedi ve küçük bir sırıtış belirdi, bu sırıtışı sadece kendinden memnun olması olarak tanımlayabilirdim.

"İkisi de pasiflik ve hazırlık gerektirir," diye karşı çıktım.

Bir omzu tekrar kalktı. "Bu sadece benim fikrim."

"Açıkçası," diye mırıldandım.

Penellaphe'nin başı yana eğildi. "Bu akşam artık hizmetinize ihtiyaç olduğunu sanmıyorum."

"Yani, hizmetinizdeyim?"

"Görünüşe göre değil, eğer hala burada duruyorsanız," diye espri yaptı.

Ağzımın kenarlarını çekiştirerek bir kahkaha daha attım. "Yakında senin... peçenden ."

"Duvağımdan mı?" diye tekrarladı. "Saçımdan çıkması gerekmiyor mu?"

"Evet, ama saçınızı göremediğim için peçenin daha mantıklı olduğunu düşündüm." "Sen..."

"Ne?"

Sessizlik

.

"."

Dantelli cübbesinin göğsü derin bir nefesle kalktı. "Çok tuhafsın."

"Eminim çok daha aşağılayıcı bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm. Ama peçenden bahsetmişken," dedim bir elimi kaldırarak. Ona doğru uzandığımda sertleşti. Nabzı şimdi titriyordu. "Zincirleriniz birbirine dolanmış."

Penellaphe boğazını temizleyerek "Ah," diye fısıldadı. Elini kaldırdı.

"Anladım." Parmaklarımı zincirlerin altına kaydırırken elim onunkine dokundu.

Yumuşak nefesi ve taze, tatlı kokunun ani kalınlığı, eğildiğimde dudaklarıma sıkı bir gülümseme getirdi. "Bir şeyi merak ettim."

"Peki bu ne olabilir?"

Sözlerinin solukluğu boğazıma dokundu ve kanımı ısıttı. "Teerman'ların halka hitap ettiği zamanı düşünüyordum." Zincirleri yavaşça çözmeye başladım ve hayal ettiğim kadar ağır olduklarını keşfettim. "Kalabalıktaki pek çok kişi mutlu değildi ve bunun nedeni sadece
saldırı."

Ben zincirin uzunluğunu ayarlarken hiçbir şey söylemedi ama elleri çözülmüş ve yanlarına düşmüştü.

"Kalabalıktan bazılarının şiddete başvurabileceğini nereden biliyordun?" Lev'in hareketlerini o kadar da şiddet yanlısı olarak nitelendirmesem de sordum.

"Ben... Emin değildim," diye cevap verdi. Parmakları kıpırdadı. "Sadece yaklaşma şekillerini ve yüz ifadelerini gördüm."

"O zaman çok iyi görüyorsun." Zincirleri çekiştirmeye devam ettim, küçük bir çocuk bile şimdiye kadar bu işi bitirebilirdi ama ben acele etmiyordum.

"Sanırım."

"Şaşırdım." Zincirleri yavaşça çözerken gözümü ondan ayırmıyor, her küçük tepkisini yakalıyordum. Nabzıyla birlikte nefes alış verişi de hızlanmıştı. Parmakları hareketsiz kalmıştı. "Birçoğunun gördüğü şeyi sen de gördün.
gardiyanlar yapmadı."

"Ama sen fark ettin."

"Fark etmek benim işim Prenses."

"Ve ben Seçilmiş olduğum için, sanırım bu tür şeylere dikkat etmek benim görevim değil?"

"Söylediğim bu değil."

"O zaman ne-?" Zincirlerin ucuna ulaştığımda nefesi kesildi ve parmaklarımın arkası omzuna değdi. "Nesin sen?
ne diyorsun?"

Dikkatim tekrar yüzüne yöneldi. Tek bir zinciri yukarı bakacak şekilde çevirdiğimde dudakları aralandı. Elbisesinin kumaşının beklediğimden daha ince olduğunu hissedebiliyordum. Verdiği tepki beni şaşırttı ama da. Dokunmaya karşı ne kadar duyarlı olduğunu unutmamıştım ama elimin sıyrılması pek de okşama sayılmazdı. Yine de Tawny ve belki Vikter dışında ona kim dokunmuştu? Nezaketle? Şehvetli olsun ya da olmasın, her türlü temas ona aşırı gelecektir. Onu baştan çıkarmak ve her türlü şeye ikna etmek kolay olurdu.
ona yasaklanmış şeyler.

"Gözlem yeteneğinizin sürpriz olduğunu söylüyordum," diye yanıtladım sorusunu. "Ve bunun senin kim olduğunla hiçbir ilgisi yok. Dışarıda bir sürü insan vardı. Bir sürü yüz ve hareket eden bir sürü beden."

"Biliyorum." Sağ elini birkaç santim kaldırdı, sonra tekrar yanına . "Sadece doğru anda onlara bakmışım."

Bana dokunmak üzere miydi? Ben de öyle düşünmüştüm. Bir tatmin dalgası hissetmek yerine, tek hissettiğim şey istemekti. Sıcak, ağır bir *istek*.

"O adama ne olacağını düşünüyorsun?" diye sordu.

Başındaki lanet örtüyü yırtmadan ve pervasızca ama aynı zamanda çok zevkli bir şey yapmadan önce elimi zincirlerden çekerek Penellaphe'ye baktım. Başı geriye doğru eğilmişti ve-

İçimi bir şok kapladı.

Penellaphe yaklaşmıştı. Aramızda belki bir santim kadar mesafe vardı ama beni şaşırtan bu değildi. Bunun farkında olmadığım gerçeğiydi.

Büyük bir parçam da şimdi bunu fark etmemiş olmayı diliyordu. Bu kadar yakın durduğumuza göre, ağzımı onunkine indirmek çok kolay olacaktı. Nasıl tepki vereceğini bilmek . İtiraz edecek miydi? Yoksa yumuşayacak mıydı?

Ama çeşitli nedenlerden dolayı çok riskliydi. Bunlardan biri, herhangi birinin odanın önünden geçip içeriye bakabileceğini ya da onu korkutup bunaltabileceğimi bilmekten bile daha riskliydi. Dudaklarının viski olmadan nasıl bir tada sahip olduğunu öğrenmeyi çok istiyordum.

"Hawke?"

Gözlerimi kırptım. "Özür dilerim. Ne sormuştunuz?"

"O adama ne olacağını düşündüğünüzü sordum."

Bu soru kanımı soğutmalıydı. "Muhtemelen sorgulanacak ve sonra da mahkûm edilecek." Geri adım attım, Lev'i düşününce omuzlarım gerildi. Jansen'den gelen haberlere göre Descenter hâlâ yaşıyordu. Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildim. "Duruşma olmayacak, ama ben
Bunu zaten bildiğinizi hayal edin."

"Evet." Parmakları korsajının ortasındaki bir sıra küçük boncuğa gitti. "Ama bazen onlar..."

Devam etmesini bekledim ama . "Bazen ne yapıyorlar?" Penellaphe

başını salladı. "Onun gerçekten de bir
Descenter?"

Soru çekti. "Fark eder mi?" Kafasını başka

yöne çevirdi. "Muhtemelen değil."

"İnenlerin sık sık kullandığı sözcükleri okudu," dedim. "Sanırım o da öyle biri."

Başını salladı ve aramıza sessizlik girerken onu izledim. Onu her zaman izlerdim ama şu anda farklı hissediyordum. Sanki bir şey arıyordum. Ne, emin değildim. Ona iyi geceler diledikten ve Vikter vardiyası için gelmeden önce salona döndükten sonra bile bunu anlayamadım. Ama içimde çok güçlü bir his vardı - aradığım şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen - her neyse bulamazsam daha iyi olacaktı.

OceanofPDF.com

PLANLAR DEĞIŞMEDI

Kırmızı İnci'nin üst katlarından birinin koridorunda ilerledim.
Bir elimde içtiğim viski şişesi, diğerinde de bir çuval . Kat sessiz değildi. Koridorun her iki yanından inlemeler ve homurtular geliyordu, o kadar çoktu ki tam olarak hangi odaların olduğunu söylemek zordu
ve hangilerinin kullanılmadığı.

Toplantılar için ayrılan odaya ulaştığımda viskiden bir yudum aldım ve kapıyı çalma zahmetine girmedim. Kapıyı iterek açtım.

Bana ulaşan ilk şey seks kokusuydu.

Sonra yumuşak, soluk soluğa bir zevk nefesi şaşkınlığa dönüştü.

Kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatırken şişeyi indirdim ve bakışlarım yatağa kaydı; Penellaphe'yi yatırdığım yatağa.

Yatakta yatan kesinlikle o değildi.

Dizlerinin üstündeki kadın yemyeşil kıvrımlara sahipti ama saçları siyah ile kahverengi arasında bir renkteydi. Gözleri de kahverenginin koyu bir tonuydu,
elleri sıkılaşıp etine bastırırken gözleri genişlemiş ve bana sabitlenmişti. Gözlerimi kıstım, kadını tanıdığımı düşündüm.

"Kapıyı çalmayı düşünüp düşünmediğinizi soracaktım," dedi Kieran, kadının arkasında yavaşlarken kalçalarındaki ve kıçındaki kaslar esnedi. "Ama belli ki bu aklının ucundan bile geçmemiş."

İtişiyle sarsılan kadının dolgun kalçasını kaldırırken kaşlarımı kaldırdım. "Misafirin olduğunu fark etmemiştim."

"." Cildi hafif bir ter pırıltısıyla parlıyordu. "Beklediğimden daha erken gelmişsin."

"Açıkça," diye .

"Madem buradasın..." Kieran bir elini kadının kalçasından çekip karnının yumuşak derisinden yukarı, sonra da sallanan göğüslerinin arasından geçirdi. "Katılmak ister misin?"

Kadın inledi ve adamın parlayan sikinin üzerinde öne doğru sallandı.

Kieran kıkırdadı, parmakları kızın boynunun dibinde kıvrıldı ve onu geri çekerek göğsüyle aynı hizaya getirdi. "Circe'in buna aldıracağını sanmıyorum."

"Hiç de değil," diye soludu Kirke, elini uzatarak. "Bize katıl."

Kieran'ın diğer eli onun kalçasından ayrılıp kalçalarının arasına girdiğinde fark ettim. Neden tanıdık geldiğini biliyordum. O bir İnişçiydi.

Birini becerdiğimden oldukça emindim.

Kieran benimle göz göze geldiğinde sırıtışı bir kademe daha arttı. Başını eğerek kızın boğazını ısırdı ve kızdan irkilmiş bir zevk çığlığı kopardı. Bakışlarım tekrar kalçalarının arasındaki iri eline gitti, ikisi de hoş ve keyifli bir oyalanma vaat ediyordu. Penellaphe'nin odasındayken aletimin Kieran'ınki kadar sertleştiğini düşünürsek, sundukları şeye balıklama dalmalıydım.

Ama Britta'yla sabahki gibi, arzu orada değildi. "Teşekkürler,"

dedim. "Ama böyle iyiyim.

"Emin misin?" Kieran onun klitorisine şakacı bir şaplak attı.

"Olumlu." Döndüm ve kanepeye doğru ilerledim. Benimle ilgili bir sorun vardı. Oturdum, elimde viski şişesi, kanvas çuvalı yere bıraktım. "Ama lütfen, ben burada yokmuşum gibi davranın," dedim, ikisinin de bunu yapmayacağını, ama bir sonraki söylediğimi ikisinin de yapacağını çok iyi biliyordum. "Ve keyfinize bakın."

Kieran gülmekle inlemek arası bir ses çıkardı. Sırıttım. Viskiden bir yudum daha alarak ayaklarımı alçak masanın üzerine koydum.

Circe bir şeyler fısıldamış olmalı ki Kieran'dan beni rahat bırakması için bir uyarı aldı. Sırıtışım büyüdü ve neredeyse onun sıcak bakışlarını hissedebiliyordum.

Vücutlarının birbirine yaklaşırken çıkardığı seslerin ya da Kieran'ın nasıl sikiştiğinin, itişlerinin sıkı kontrolünün ve onun kıçına nasıl vurduğunun hiçbir etkisi olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum ama bakışlarım Circe'in gül uçlu göğüslerinin çıkıntısında gezinirken zihnimde gördüğüm onun vücudu değildi.

Onunmuş.

Penellaphe'ni

n.

Fantezilerim onu Kieran ve benim aramdaki o yatağa koymaya karar verdi ve adamım, bunu hayal etmek bile şehvetli bir yumruk oldu.

Tanrım, birçok nedenden ötürü onu bu şekilde düşünmemeliydim, en azından Penellaphe duygusallığa meraklı olsa da, bu muhtemelen onu erken bir ölüme sürükleyecek bir skandal olacaktı.

Tanrılara şükürler olsun ki Circe'in serbest kalması uzun sürmedi. Kieran onu midesine götürdü, içine girdi ve ne kadar sert sikebildiğini biliyordum - Circe'in gürültüyle onayladığı bir şey. Serbest kaldığında, Circe'in kendini gelecekteki her sevgilisini onunla kıyaslarken bulacağını hissediyordum.

Onlar birbirlerinden ayrılıp yataktan kalkarken gözlerim kapandı. Kieran onun kıkırdamasına neden olan bir şey fısıldadı. Kapının yumuşak kapanış sesi onun ayrıldığını duyurdu.

"mi?" diye sordum. "Ne

düşünüyorsun?"

Gözlerimi açarak sırıttım. "Aslında bu gece misafirin olmasına sevindim. Pratik yapmak işine yarayabilirdi."

Kieran bir bezi su dolu bir leğene daldırırken homurdandı. "İyi hissediyor musun?"

"Tabii ki." Viskiden yudum aldım. "Neden sordunuz?"

"Şurada sert aletle oturuyorsun," diye işaret etti ıslak bezi onunkinin üzerine çekerek. "Kendi seçimim."

"Evet," dedim. "Geçmişte daha rahatsız edici şeyler seçmediğimden değil."

"Doğru." Bezi bir kenara fırlattı. "Benim için bir gelişme var mı?"

"Biliyorum," dedim ve ona olanları anlattım; Dük'e ne yapmayı planladığım kısmına gelene kadar bu onun pek ilgisini çekmemişti.

Kieran bana katılırken giyinirken, "Dük'ü öldüremezsin," dedi. "Oh,

onu öldüreceğim." Bacağımı düzelttim. "Onu öldürmene imkân yok. "Bunun etrafında." Ve eğer zamanım ve fırsatım olsaydı, Lord Mazeen başka bir ölü orospu çocuğuydu.

O lanet Rahibe de öyleydi.

Ve Teğmen Smyth'i unutamazdım. Ortalık

kan gölüne dönerdi.

"Craven Rise'a saldırdığında o da oradaydı," dedim ve o da iki kez baktı. "Kimliğini gizli tuttu ama o gece muhafızları kurtardı. Ok ve yay kullanmakta çok iyi ve muhtemelen hançer kullanmakta da bir o kadar yetenekli. O bir savaşçı, Kieran. Bunun onun için ne anlama geldiğini biliyorsun.

Dük'ün ona yaptıklarına katlanabilir miydi? Onu durduramamak mı?"

"Hawke-"

"Onu sopayla dövüyor, Kieran," diye kestim sözünü, öfke içimde zonkluyor ve son kalan garip huzur duygusunu da kovalıyordu. "Ve başka neler yaptığını sadece tanrılar bilir. O ölmeli. Bakire olsun ya da olmasın, ona yapılanlar affedilemez."

Çenesi gerildi. "Kimsenin istismara uğramasına karşı değilim ama bahsettiğin şey intikam."

"Ve?"

Kieran'ın bakışları benimkilerle buluştu. "Bu bir tacizciyi durdurmakla aynı şey değil." "Bana tamamen aynı şey gibi geliyor."

"Biri diğerini korumak için yapılan bir eylem," diye karşı çıktı. "Diğeri ise seninle ilgili."

"Peki bu iki şey aynı doğru olamaz mı?" Sert bir kahkaha atarak sordum. "Çünkü öyle."

"Ben olamayacaklarını
söylemedim." "O zaman ne
diyorsun?"

Birkaç dakika boyunca sadece bitişik odadan gelen sessiz tutku çığlıkları duyuldu ve sonra Kieran, "Onu önemsiyorsun," dedi.

"Ne?" Çizmeli ayağım alçak masadan kaydı ve Poppy'ye uyacağından yüzde doksan emin olduğum kıyafetlerle doldurduğum kanvas çuvalın yanına düştü. Pantolon. Kazak. Bir pelerin. Kieran giderken bunları da yanında götürecekti, çünkü Ayin gecesi benim bunlarla dolaşmamdan daha az şüphe uyandıracaktı. "Bunu tekrar söylemen gerekiyor çünkü seni doğru duymadığım kesin."

"Beni doğru duydunuz." Kieran kollarını kavuşturdu.

Bir an için tek yapabildiğim ona bakmak oldu, bir tür akıl hastalığına yakalanıp yakalanmadığını merak ediyordum. "O zaman bu çok saçma soru."

"Bu bir soru değildi," dedi. "Bu bir ifadeydi. Birine verilen zararın intikamını almak için onu olmalısınız."

Bu doğru muydu? Ben öyle düşünmüyorum. Her davada değil. Bu olayda değil. "Dürüst olmak gerekirse, o kadar da şaşırmadım. Çok fazla zaman harcamak zorunda kalıyorsun.
onunla zaman geçirmek için. Onu korumak için," diye devam etti. "Sanırım ona karşı bir şeyler hissetmeniz doğal."

"Dük'ün yakında ölecek olmasının onunla ya da algılanan hislerle çok az ilgisi var ve her şey onunla ilgili. Çünkü bunu ona yapıyorsa? Başkalarına da yapıyor. Buradan ayrılıp buna izin vermeyeceğim ve senin de onun başkalarına zarar vermeye devam etmesini istemeyeceğini çok iyi biliyorum." Bakışlarını inceledim. "Planlar değişmedi, Kieran.
Ayin gerçekleşecek. İnenler harekete geçecek ve ben de onu alacağım. Bunların hiçbiri değişmedi."

Kieran burnundan sertçe nefes alarak baktı. "Bunu duyduğuma sevindim." Kaşlarım çatıldı. "Öyle olduğunu mu düşünüyordun?"

"Bilmiyorum." Bakışları yanmayan şömineye sabitlendi. Birkaç dakika geçti. "Sana bu planının ne kadar kötü bir fikir olduğunu söylemiş miydim?"

Dudaklarımda bir sırıtış belirdi. ". Birçok kez."

"Sana bunun muazzam bir hata olduğunu düşündüğümü söylemiş miydim?" diye sordu. "Bunun çok büyük bir hata olduğunu söylediniz. Sanırım siz de buna
Geçmişte devasa. Mamut başka zaman," diye hatırlattım ona. Yüzüne kazınan ifade milyonlarca kez gördüğüm bir şeydi. Babasını gururlandıracak bir dersin eşiğinde olduğunu haber veren bir ifadeydi bu. "Bu noktada, sıfatların tükeniyor olmalı."

"Devasa ile başlayan bir listem var."

Güldüm. "Bana Emil'i hatırlatmaya başladın, biliyor musun?"

Kieran homurdandı. "Pek olası değil." Soluk mavi bakışları ciddileşti. "Tüm bu Dük meselesi seni etkilemeyecek, değil mi?"

"Hayır." Ölmesini istediğim diğerlerini kendime saklamanın en iyisi olduğunu düşündüm. "Ayin gecesi yapılacak saldırının talihsiz bir kurbanı olacağına inanıyorum."

Gözlerini kıstı. "İnişçiler kaleyi kuşatmayacak." "Hayır, ama en azından bir tanesi sızmayı başarmış gibi görünmesini sağlayacağım."
dedi. "Her iki durumda da gitmiş olacağız, o yüzden pek önemi yok."

Kaşlarının çatılması bunun hâlâ önemli olduğunu gösteriyordu. "Maiden yay kullanmayı nasıl öğrendi?"

"Tek yapabildiği bu değil. Göğüs göğüse de dövüşebiliyor. Neredeyse beni yere seriyordu."

"Bu konuda daha fazla şey bilmek istiyorum."

Kuru bir kahkaha beni terk etti. "Düşündüğün kadar ilginç değil."

"Katılmıyorum," diye mırıldandı.

"Sanırım diğer muhafızıydı. Vikter," diye yanıtladım sorusunu. "Onu o eğitmiş olmalı."

"Bu beklenmedik bir şey ve potansiyel bir sorun olabilir." İçimi çektim, boş elime baktım. "Bunu bilmiyor muyum?"

Bir kalp atışı geçti. "Onu sopalamak mı?"

Başımı sallarken öfke içimde kaynıyordu.

"Lanet olası tanrılar." Mavinin daha parlak bir tonu olan gözleri benimkilerle buluştu. "Canını yak."

"Planlıyorum."

"Güzel." Çenesini kaşıdı. "Bu lağım çukurundan kurtulmak için sabırsızlanıyorum."

"Sen ve ben," dedim ve öyle de . Çok yakında. Planımız işe yarayacaktı.

Ama işler olduğundan daha karışık ve kanlı bir hal alacaktı ve Kieran'ın bunların hiçbirinin yakınında olmasını istemiyordum. Onu burada hiç istememiştim.

Bunu biliyordu ama yine de bana katılmakta ısrar etti. Ama bu onu ikna etmeye çalışamayacağım anlamına gelmiyordu.

Ayağa kalktım ve Kieran'ın gözleri hemen kısıldı. "Biliyorsun, seni tercih ederdim-"

"Yine başlama," diye araya girdi, sesi alçalıyordu, ama bizi kimse duymuyordu. "Ne söyleyeceğini çok iyi biliyorum, Cas."

"Seni en burada istememiştim," dedim ona. "Bana Atlantia'ya dönmüş olurdun ya da en azından Spessa's End'de kız kardeşinin canını sıkıyor olurdun."

"Sana bu saçmalığa başlama demedim mi?"

"Sen sormadın. İstememi talep ettin ve ben bunu görmezden geliyorum." Omzunu sıktım. "Risklerin yanı sıra-"

"Bana bir şey olursa babamın senin kıçını tekmeleyeceği gerçeği dışında ne demek ?"

"O da var." Kieran'ın söylediklerinin doğruluğuna rağmen sırıttım. Oğlunun başına bir şey gelirse babası canıma okurdu. Kim olduğum onu durduramazdı. "Burada olmanın, bu formda kalmak zorunda olmanın kolay olmadığını biliyorum."

"İdare ediyorum. devam edeceğim, bu yüzden benim için endişelenmeyin."

Elbette öyle derdi. Ama hiçbir kurtadam ölümlü formlarına hapsolmaktan hoşlanmazdı, bu kendi tercihi olsa bile. "New Haven'a kadar önden gidebilirsiniz."

"Seninleyim," dedi Kieran, elini uzattığım koluma dolayarak. "Her zaman. Yaptığın şeyin aptalca olduğunu düşünsem bile."

Tıpkı Dük hakkındaki fikrimi değiştiremeyeceğini bildiği gibi, bu konuda da onun fikrini değiştirme şansımın olmadığını biliyordum. Yine de denemek zorundaydım. Omzunu sıktım, sonra elimi bıraktım. "Ben çok daha aptalca şeyler yaptım."

"Birini söyle."

Bir tutam siyah saçımı geriye attım. "Yüz tane sayabilirim ama o zaman Ayin'e kadar burada kalırız."

"Olurduk." Eğilip çuvalı alırken mizahı dağıldı. "Her şey yolunda giderse, bir dahaki sefere görüştüğümüzde..."

Derin bir nefes aldım. "Masadonia'dan ayrıldığımızda olacak."

OceanofPDF.com

BAYAN WILLA COLYNS

Gülsem mi bağırsam mı bilemedim.

Çok kötü davranan Maiden yine sıvışmıştı ve ben bunu sadece kapıyı çaldığımda cevap gelmeyince odasına girdiğim için biliyordum. Canım sıkılmıştı. Vikter yakınlarda değildi ve bu ona yaklaşmak için mükemmel bir fırsattı. Ama odası boştu.

Pencerelerin yanındaki kapıyla ilgili şüphelerim doğru çıkmıştı. Tozlu, örümcek ağlarıyla dolu, yıkılmaya ramak kalmış gibi görünen bir merdiven boşluğuna açılıyordu.

İç duvarın kırık bölümünü kullanarak buradan ayrılacağını düşünmüştüm. sonra da Wisher's Grove'dan gitmeyi planladığı yere gidecekti. Haklıydım, tam ormandan çıkarken ona yetişmiştim.

Onu durdurmadım, bu da beni tartışmasız kötü bir gardiyan yaptı *ve* akıl sağlığımı sorgulattı çünkü bir kez daha onunla için önemli bir fırsat ortaya çıkmıştı ve ben bunu değerlendirmedim.

Ama Kieran'la temasa geçmem gerekecekti ki bu da pek hızlı sayılmazdı ve yine de tam kadrolu Rise'ı geçmemiz gerekecekti.

Ayrıca, neyin olduğunu merak ediyordum. Kırmızı İnci'ye mi gidiyordu? Biriyle mi buluşacaktı? Böyle bir şey olduğunu düşünmemiştim.

Kalabalık caddelere girdiğinde onu bir süre kaybettim ve Atheneum yakınlarında kokusunu tekrar almam uzun sürdü.

Şehir kütüphanesine gizlice gidiyordu, bu iğrenç derecede sevimliydi... ta ki kütüphaneye gitmek için gerçekten *gizlice* kaçması gerektiğini düşünene kadar.

Atheneum kadar zararsız bir yer. Bu onun hayatıydı. Onun için üzüldüm.

Ta ki başımı kaldırıp onu Grove'a bakan, sert zeminden çok uzakta, lanet olası bir pencere dururken görene kadar. Ben bile yapamadım Atheneum'a girdiğimde onun ne halt ettiğini anlamaya çalışıyordum. Onun olduğuna kata ulaşmak için pek çok koku, koridor ve merdiven kullandım. Ve en sonunda, onun olduğuna emin olduğum şeyin izini sürdüm.

Güzel kıçımı özel ve diğer alanların rağmen oldukça soğuk bir odaya indirdim. Açık pencereye odaklandım.

Ve bu yaklaşık olarak mizahımın solduğu zamandı.

Özel odanın kapısının kilitli olduğundan emin olduktan sonra lanet olası *pencereye* doğru yürüdüm.

"Hâlâ orada mısın, Prenses?" Seslendim. "Yoksa düşüp öldün mü? Umarım durum böyle değildir çünkü odanızda olduğunuzu varsaydığım için bunun beni kötü etkileyeceğinden oldukça eminim." Ellerimi pencere pervazına koydum. "*Davranıyorum*. Ve anlayamadığım ama öğrenmek için can attığım nedenlerden ötürü birkaç düzine metre yükseklikteki bir çıkıntıda değil."

"Kahretsin," diye fısıldadı.

Ona kızgın olduğumu kendime hatırlatarak bir sırıtışa karşı koydum. Haklı olarak. Hem kendi hayatını hem de benim planlarımı tehlikeye atıyordu. Pencereden dışarı eğildim ve sağıma baktım. İşte oradaydı, taş duvara yapışmış, göğsünde bir kitap tutuyordu. Bir kaşımı kaldırdım.

"Merhaba?" diye ciyakladı.

Tüm söyleyeceği bu muydu? "İçeri gir."

Hareket etmedi.

İç çekerek elimi uzattım. Tanrılara yemin ettim, eğer oraya tırmanmak zorunda kalırsam... "Şimdi."

"*Lütfen* diyebilirsin."

Gözlerim kısıldı. "Sana söyleyebileceğim ve kendime sakladığım için minnettar olman gereken bir sürü şey var."

"Her neyse," diye mırıldandı. "Geri çekilin."

Bekledim, sırf kayıp düşüp ölmeyeceğinden emin olmak için elini tutmak istedim ama elini tutmak için hiçbir hareket yapmayınca bir araba dolusu küfür yuttum ve geri çekildim. "Eğer düşersen başın büyük belaya girecek."

"Düşersem ölmüş olurum," diye yaptı. "Yani, başımın nasıl belaya gireceğinden pek emin değilim."

"Poppy," diye tersledim.

Bir saniye sonra, pelerinli bedeninin alt yarısı göründü. Pencere. Pencerenin üst pervazını kavradı, sonra daldı. Gitmesine izin vermeye başladı-

Bir kolumu beline dolayarak öne atıldım. Onu içeri çekerken tatlı, taze kokusu etrafımda kıvrılıyordu. Ayaklarını yere indirdiğimde vücudunun ön kısmı benimkine bastırılmıştı. Kolumu etrafında tutarak

kapüşonunun arkasına uzandım. Eğer ona bağıracak , bunu gölgeli bir alana değil, ona bakarken yapardım.

"Yapma-"

Başlığını aşağı çektim. Yüz hatları hâlâ bana kısmen açıktı. Hayal kırıklığım arttı ama bu bir peçeden daha iyiydi. "Bir maske." kurtulup yanağına düşen ipeksi saç tellerine baktım. "Bu eski anıları canlandırıyor."

çekiştirirken yanakları ısındı ama bir yere varamadı. "Muhtemelen üzgün olduğunu anlıyorum-"

"Muhtemelen mi?" Güldüm.

". Kesinlikle üzgünsün," diye düzeltti. "Ama açıklayabilirim." "Umarım

öyledir, çünkü o kadar çok sorum var ki.

odanızdan çıktınız mı?" Nasıl olduğunu çok iyi bildiğim halde söyledim. Sadece itiraf istiyordum. "Ve Tanrılar aşkına neden o çıkıntının üzerindeydin?"

O inatçı çene kalktı. "Beni bırakabilirsin."

"Yapabilirim, ama yapmalı mıyım bilmiyorum. Bir metreden fazla olmayan bir çıkıntıya tırmanmaktan daha pervasızca bir şey yapabilirsin. geniş."

Beyaz maskenin ardında gözleri kısıldı. "Ben düşmedim."

"Sanki bu bir şekilde tüm bu durumu daha iyi hale

getiriyormuş gibi?"

"Ben öyle bir şey demedim. Sadece durumun tamamen kontrolüm altında olduğunu belirtiyorum."

Bunun kontrol altında olduğunu mu düşünüyordu? Gerçekten de öyle. Gözlerimi kırptım, güldüğümde eğlencem geri dönmüştü. "Durumu kontrol altına aldın mı? Olmadığında neler olduğunu görmekten nefret ediyorum."

Aslına bakarsan, bunu yapmadığı zaman görmek hoşuma giderdi.

İçinden bir ürperti geçti. Neredeyse fark etmeyecektim ama pelerini açılmıştı ve altına giydiği şey o kadar da kalın değildi. Tanrım, umarım yine lanet bir gecelik değildir. Ya da belki de öyleydi.

Kıpırdandı, kurtulmaya çalıştı. İşe yaramadı. Yaptığı şey alt bedenlerimizi birbirine daha da yaklaştırmak oldu. Yumuşak karnı leğen kemiğime değdiğinde bir laneti ısırdım ve içimde keskin, titreşen bir uyarılma şimşeği gönderdim.

Poppy durgunlaştı, nefes alış verişi hızlandı. Vücutlarımız birbirine yapışmış halde öylece dururken kıpırdamaya cesaret edemedim. Sonra yavaşça başını geriye eğdi ve o yeşil gözleri benimkilerle kilitlendi. Derin derin içime çektim.

kokusundaki kalınlık. Kahretsin, lanet kalbim tepki olarak göğsümde ağır bir şekilde tekmeledi.

Ona bakarken aklımdan yüzlerce farklı şey geçti, tekrar uzaklaşmaya çalışmasını bekliyordum. Ama yapmadı. Bana duyduğu çekim onu kontrol ediyordu ve bunun iyi bir şey olduğunu biliyordum. Bunu onun güvenini daha da kazanmak için kullanabilirdim. Ayin bu geceydi ve ondan sonra her şey çok hızlı gelişecekti. Baştan çıkarma bir ihtiyaçtı.

Ve aynı zamanda bir *istekti*.

Bir elimi kaldırdım ve maskenin kıvrımlı kenarlarının hemen altına yerleştirdim. Yumuşak tenini altımda hissedince çenem gevşedi. Ben yapmadım

Elimi hareket ettirmeliydim çünkü dokunulmaktan hoşlandığını biliyordum. Onu baştan çıkarmak zor olmayacaktı ama ne yapacağını görmek için bekledim. Bu benim için önemliydi.

Poppy uzaklaşmadı.

İçimde kabaran tatmin değil, saf, ham şehvetti. Parmaklarımı maskenin alt kısmının hemen altından geçirdim ve sonra ayrık dudaklarının köşesinden aşağı indirdim. Tanrım, yumuşak ve yastık gibiydiler.

Başımı eğdim, nefesinin nasıl sıkıştığını, tatlılığının nasıl arttığını sevdim. Dudaklarım, tenine dokunduklarının farkına bile varmadan parmaklarımın izini takip etti. Başını geriye yatırdığımda arzusu havada yoğunlaştı. Ağızlarımız artık sadece santimetrelerce ayrıydı. Onu öpebilirdim. Muhtemelen çok daha fazlasını da yapabilirdim ama göğsüm çok daralmıştı.

Ben de yapmadım.

Nedenini bile söyleyemedim. Çünkü buna ihtiyacım vardı. İstiyordum. Ama yapamadım.

Onu önemsiyorsun.

Böyle bir düşünceyi aklımdan geçirdiğim için kendime ve Kieran'a lanet ederek başımı eğdim ve ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Poppy?" Sesim kulaklarıma kalın geliyordu.

"Evet?" diye nefes aldı.

Parmaklarımı boğazının zarif çizgisinden aşağı kaydırdım. "Ben seni görmeden odadan nasıl çıktın?"

Küçük bir sarsıntı geçirdi. "Ne?"

Bu soruyla onu şaşırtmıştım. Hatta onu hayal kırıklığına uğratmıştım, çünkü ağzımın onu sorgulamaktan daha fazlasını yapmasını istiyordu. Bunun üzerine gülümsedim. "Odanızdan nasıl çıktınız?"

"Kahretsin," diye mırıldandı, elimi bir kez daha çekiştirerek.

Bu sefer bıraktım, bedenim onun sıcaklığını hemen özledi ve bu karardan pişmanlık duydu.

Geri çekilip elindeki kitabı indirirken yüzü kızardı ama çenesi kalktı. "Belki de yanından geçip gitmişimdir."

"Hayır, . Pencereden tırmanmadığını da biliyorum. Bu imkansız olurdu. Peki nasıl yaptın?"

Poppy benden yana döndü ve yüzünü pencereden içeri giren serin havaya doğru kaldırdı. "Odama eski bir hizmetçi girişi var."

Yüzüme baksaydı tüm yalanlarımı görebileceği kadar geniş bir şekilde gülümsedim.

"Oradan, görünmeden ana kata ulaşabilirim."

"İlginç." Sesimi düz tuttum. "Ana katta nereye boşalıyor?"

Benimle yüzleşti. "Bunu bilmek istiyorsan, kendin öğrenmelisin."

"." Cevabı zaten bildiğim için bunu geçiştirdim. "Rise'a görünmeden bu şekilde girdin."

Poppy omuz silkti.

"Vikter'in tüm bildiğini varsayıyorum. Rylan biliyor

muydu?" "Fark eder mi?"

Evet, vardı. "Bu girişi kaç kişi biliyor?" "Neden soruyorsun?"

diye karşılık verdi.

"Çünkü bu bir güvenlik sorunu, Prenses." Ve gerçekten de öyleydi. "Unuttuysan diye söylüyorum, Karanlık Olan seni istiyor. Bir kadın çoktan öldürüldü ve kadarıyla şimdiden bir kaçırma girişimi oldu." Ona doğru bir adım attım. "Kalenin içinde görünmeden hareket edebilmek, doğrudan odanıza gidebilmek, onun değerli bulacağı türden bir bilgi," dedim ona, ima ettiğim şekilde değerli olmasa da. Ben daha çok Yükselmişlerin bu erişimi kullanmasından endişe ediyordum.

Yutkundu. "Uzun süredir Teerman Kalesi'nde olan bazı hizmetkârlar bunu biliyor ama çoğu . Endişe edilecek bir şey değil. Kapı
Kilitler içeriden. Birinin kapıyı kırması gerekirdi ve böyle bir durumda ben hazır olurdum."

"Eminim öyle olurdun," diye mırıldandım.

"Ve Malessa'ya ne olduğunu ya da birinin beni kaçırmaya çalıştığını unutmadım."

"Yapmadın mı? O zaman sanırım şehir içinde *kütüphaneye* doğru gezintiye çıkmaya karar verdiğinizde bunların hiçbirini dikkate almadınız."

"Hiçbir şeyde *gezintiye* çıkmadım. Wisher'ın Grove'a gittim ve bir dakikadan daha kısa bir süre sokakta kaldım." "Ayrıca pelerinimi çıkarmıştım ve bu maskeyi takmıştım. Kimse yüzümün tek bir santimini bile göremedi. Kaçırılmaktan endişe etmiyordum ama her ihtimale karşı hazırlıklı da gelmiştim."

"Güvenilir küçük hançerinle mi?" Sırıttım.

"Evet, güvenilir küçük hançerimle," diye karşılık verdi. "Beni daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmadı."

"Rylan'ın öldürüldüğü gece kaçırılmaktan bu şekilde mi kurtuldun?" Bildiğim ama konuşmadığımız başka bir şeyi sordum. "Adam yaklaşan muhafızlar tarafından korkutulmadı mı?"

Yüksek sesle ve biraz da dramatik bir şekilde nefes verdi. "Evet. Onu kestim. Birden fazla kez. Geri çağrıldığında yaralanmıştı. Umarım ölmüştür."

"Çok saldırgansın."

"Bunu söyleyip duruyorsun," diye tersledi. "Ama gerçekten ."

Tekrar güldüm, öfkesinin ne kadar çabuk yükseldiğinin tadını çıkarıyordum. "Kendinin o kadar da farkında değilsin."

"Her neyse," diye mırıldandı. "Gittiğimi nasıl fark ettin?"

"Seni kontrol ettim," diye yalan söyledim, elimi kanepenin arkasında gezdirerek. "Arkadaş isteyebileceğini düşündüm ve sen odandayken, büyük ihtimalle canın sıkkın bir şekilde koridorda dikilmek bana aptalca geldi. Belli ki gittiğinden beri öyleydin."

"Gerçekten mi?" Derin bir nefes aldı. "Yani, gerçekten beni kontrol edip... arkadaş isteyip istemediğimi sordun mu?"

Başımı salladım. "Bu konuda neden yalan söyleyeyim ki?"

"I..." Başka tarafa baktı, dudakları büzülmüştü. "Önemli değil."

Ama olabileceğini düşünmüştüm.

Kanepeye yaslandım. "Çıkıntıya nasıl çıktın?" "Şey, bu biraz komik bir hikâye..."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum. O yüzden lütfen ayrıntı vermeyin." Kollarımı kavuşturdum.

İç çekti. "Okuyacak bir şeyler bulmaya geldim ve bu odanın içinde durdum. Ben... Ben henüz kendi odama dönmek istemedim ve bu odayla ilgili herhangi bir şeyin özel olduğunu fark etmedim."

Bakışlarını içki dolabına kadar takip ettim. Bu, buranın özel bir oda olduğunu ele vermemiş ?

"Buradaydım ve Dük'ün dışarıda koridorda olduğunu duydum. Bu yüzden bir çıkıntıda saklanmak, beni burada yakalamasından çok daha iyi bir seçenekti."

"Peki ya olsaydı ne olurdu?"

Tekrar omuz silkti. "Yapmadı ve önemli olan da bu. Burada hapishaneden bir gardiyanla görüştü. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Craven'ın elini fırlatan Descenter hakkında konuşuyorlardı. Muhafiz adamı konuşturdu. Descenter'ın Karanlık Olan'ın şehirde olduğuna inanmadığını söyledi."

"Bu iyi haber," diye .

Bana doğru baktı. "Ona inanmıyor musun?"

"Karanlık Olan'ın, en ateşli destekçileri tarafından bile nerede olduğunun bilinmesine izin vererek bu kadar uzun süre hayatta kaldığını sanmıyorum," diye cevap verdim.

"Sanırım..." Elindeki kitabı sıkıca kavradı. "Sanırım Dük, İnen'i kendisi öldürecek."

Bana ne sorduğunu hatırladım. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Bilmiyorum."

Başımı öne eğdim. "Bence biliyorsun ve bunu söylemek istemiyorsun."

Dudakları büzüldü. "Sadece birinin zindanda ölmesi fikrinden hoşlanmıyorum."

"Halka açık idamla ölmek daha mı iyi?"

Bana baktı. "Tam olarak değil, ama en azından o zaman hissettirecek bir şekilde yapılıyor..."

Kalbim şimdi daha hızlı atıyordu. "Ne gibi hissediyorsun?"

Poppy başını iki yana salladı. "En azından zaman sanki..." Bana baktı.

Vereceği cevap için nefesimi tutuyordum. "Saklanan bir

şey var," dedi.

Ona baktım. Yükselmişlerin işleri ele alış şeklinden hoşlanmıyordu. Zaten bundan şüpheleniyordum ama bu durumdan gerçekten ne kadar rahatsız olduğunu görmek...

Önemli.

Ve bunu daha sonra ortalık sakinleştiğinde düşünmek zorunda kalacaktım ve bunun gerçekten ne anlama geldiğini anlayabilecektim.

"İlginç," dedim.

"Neymiş o?"

"Sen." Elindeki kitaba baktım. "Ben mi?"

Başımı sallayarak kitabı kaptığım gibi fırladım.

"Yapma!" diye nefes nefese kaldı.

Çok geç.

Kitabı elinden kurtardım ve bir adım geri çekilerek kitaba baktım. "Bayan Willa Colyns'in Günlüğü mü?" Kitabı kaşlarım çatıldı. "Bu isim neden tanıdık geliyor?"

"Geri ver onu." Ona uzandı ama ben uzaklaştım. "Onu bana hemen geri !"

"Benim için okursan okurum. Eminim bu, krallığın tarihinden ilginç olmalı." Gülümseyerek kitabı açtım ve hızlıca taradım.
sayfa. Bir cümle cesurca göze çarpıyordu.

Beni arkadan yakaladı, erkekliğinin demir çeliğini
Ben.

Gözlerimi kırpıştırırken ağzım açık kaldı. Birkaç sayfa daha çevirdim, kaşlarım *meme uçları* ve *tuzlu* boşalma gibi sözcükler *gözümün* önüne *geldikçe* yükseliyordu.

Ne okuyordu bu kız? Daha iyisi, neden okuyordu? "Ne kadar ilginç bir okuma materyali," dedim ona bakarak.

Poppy yüzüme küt ya da keskin bir cisim fırlatmak ister gibi bakıyordu.

Sırıtışım geri döndü. "*Penellaphe*." Şok olmuş gibi yaptım. "Bu... sadece Bakire için skandal bir okuma malzemesi."

"Kapa çeneni." Kollarını kavuşturdu.

"Çok yaramazsın," diye takıldım.

Çenesi sanki bir işaretmiş gibi kalktı. "Aşk hakkında okumamda yanlış bir şey yok."

"Ben demedim." Romantik dizelerin olduğu sayfaya göz attım -Tanrım, *burada oturup bunları yazarken bile sırılsıklam oldum.* Ona baktım. "Ama yazdığı şeyin aşkla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Oh, yani şimdi bu konuda uzman mı oldun?" "Sanırım senden daha fazla."

Ağzını kapattı. Sadece bir saniye geçti. "Bu doğru. Kırmızı İnci'ye yaptığınız ziyaretler pek çok hizmetkârın ve Bekleme Salonu'ndaki hanımefendilerin diline dolandı, yani sanırım epey tecrübelisiniz."

"Birileri kıskanmışa benziyor."

"Kıskanç mı?" Gözlerini devirerek güldü. "Daha önce de söylediğim gibi, hayatımdaki önemini abartıyorsun."

Homurdandım ve kitabı gözden geçirmeye geri döndüm. Kahretsin, bu Bayan Willa çok... betimleyici bir yazardı.

"Senin Kırmızı İnci'de olup bitenlerle ilgili daha fazla deneyimin olması," dedi, "aşkın ne olduğunu bilmediğim anlamına gelmez."

"Hiç aşık oldun mu?" Yarı şaka sordum ama soru dilimden çıkar çıkmaz artık şaka gibi gelmemeye başladı. Gözlerim kısıldı. "Dük'ün kâhyalarından biri gözünüze çarptı mı? Biri
Lordlar mı? Ya da belki cesur bir muhafız?"

Poppy içki dolabına bakarken başını iki yana salladı. "Hiç aşık olmadım."

"O zaman nereden biliyorsun?"

"Annemle babamın birbirlerini sevdiklerini biliyorum." Bir sürahinin mücevherli tepesiyle oynadı. "Peki ya sen? Sen hiç aşık oldun mu Hawke?"

"Evet," diye dürüstçe cevap verdim, göğsüm burkulmuştu. Sonra kitaba baktım, Shea'yı düşünürken hiçbir kelimeyi göremiyordum.

Poppy omzunun üzerinden bana baktı. Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Evinizden biri mi?"

"Öyleydi," dedim. "Gerçi uzun zaman önceydi."

"Uzun zaman önce mi? Ne zaman? Çocukken mi?" diye sordu.

Ses tonundaki şaşkınlığa kıkırdadım ve sorusunun Shea ile ilgili her şeyi bir kenara atmamı normalden daha kolay hale getirmesini memnuniyetle karşıladım. I
sayfaya yeniden odaklandı ve bir paragrafı hızlıca okudu. "Bunun ne kadarını okudun?"

"Bu seni ."

"Muhtemelen hayır, ama bu kısma gelip gelmediğini bilmem gerekiyor." Boğazımı temizledim.

"Sadece ilk bölümü okudum," diye hızla ekledi. "Ve sen de kitabın ortasındaymışsın gibi görünüyorsun, yani-"

"Güzel. O zaman bu senin için taze ve yeni olacak. Bir , nerede kalmıştım?" Parmağımı sayfanın üzerinde gezdirdim ve yarısında durdum. "Ah, evet.
İşte. "*Fulton benimle işi bittiğinde bir gün bile düzgün yürüyemeyeceğime söz vermişti ve haklıydı*. Hah. Etkileyici." Durakladım, ona gizlice bir bakış attım.

Gözleri maskenin ardında kocaman açılmıştı ama belki de Kieran'ın bir gece önce teklif ettiği şeyin onu utandıracağını düşünerek yanılmıştım.

"'*Adamın dili ve parmaklarıyla yaptığı şeyler, sadece şok edici derecede büyük, çökmüş bir şekilde nabzı atan ve hınzırca zonkluyor*-'" Kıkırdadım. "Bu kadın zarflar konusunda çok becerikli, değil mi?"

"Artık durabilirsin."

"'*Erkeklik*.'"

"Ne?" Poppy'nin nefesi kesildi.

"Bu cümlenin sonu," dedim ona, başımı kaldırıp bakarak. Gülümsememi geri aldım. "Erkeklikten kastının ne olduğunu bilmiyor olabilirsin. Onun sikinden bahsettiğine inanıyorum. Penis. Dick. Onun-"

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Devam ettim. "Onun -görünüşe göre- aşırı büyük, zonklayan ve nabız gibi atan -"

"Anlıyorum!" diye bağırdı kollarını açarak. "Tamamen anlıyorum."

"Sadece emin olmak istedim." Gülmemek için kendimi zor tuttum. Derin bir nefes aldı ve nefesini tuttu. "Soramayacak kadar utanmanı ve ona olan aşkından falan bahsettiğini düşünmeni istemem."

Ciğerlerindeki hava boşaldı. "Senden nefret ediyorum." "Hayır, etmiyorsun."

"Ve seni bıçaklamak üzereyim," diye ekledi. "Hem de çok şiddetli bir şekilde."

Eli kalçasına yakın olduğu için bu gerçek bir endişeydi. "İşte bu, sanırım."

"Günlüğü bana geri ver."

"Ama tabii ki." değerli bir mücevher gibi göğsünde tutarken sırıtarak uzattım. "Tek yapman gereken istemekti."

"Ne?" Ağzı bir karış açık kaldı. "Ben de soruyordum." "Özür dilerim. Kulaklarım seçicidir."

"Sen..." Gözleri kısıldı. "Sen en kötüsüsün."

"Kelimeleri yanlış anladın." Kanepeden iterek yanından geçtim ve başını okşadım. Bana doğru hamle yaptı -hem de hızlıca- neredeyse beni sırtımdan yakalıyordu. "Ben en iyisiyim demek istedin."

"Sözlerimi doğru söyledim."

Yine kocaman gülümseyerek kapıya yöneldim. "Gel. Kendi aptallığından başka bir şey seni tehlikeye atmadan önce seni geri götürmem gerekiyor." I

durdu, onu bekliyordu. "Kitabını da unutma. Yarın her bölümün bir özetini bekliyorum."

Poppy ofladı ama öne çıktı, sessizce değil. Ayağını yere vurdu. "Nerede olduğumu nasıl bildin?"

Omzumun üzerinden ona baktım, gülümsemem artık daha solgundu. "İnanılmaz iz sürme becerilerim var Prenses."

OceanofPDF.com

SADECE BİR İSİM

"Beni takip etmek zorunda değilsin," dedi Poppy, koyu renkli pelerini Wisher's Grove'un karanlığına karışarak ilerlerken. "Kaleye dönüş yolunu biliyorum."

"Biliyorum." Onun bir adım gerisinden yürümeye devam ettim. "Ama gece vakti ormanda tek başına yürümene izin verirsem nasıl bir bekçi olurum?"

"Daha az sinir bozucu bir tane mi?"

Bu karşılık gerçek bir kahkaha getirdi.

"Bunu eğlenceli bulmana sevindim." Kukuletalı başı hafifçe döndü. "Çünkü ben eğlenmiyorum."

Tekrar konuşmaya başladığına sevinmiştim. Atheneum'dan ayrılırken sessizdi, bu da zihnimin tedirgin edici yerlerde dolaşmasına izin vermişti, örneğin daha önceki ihtiyaç ve sonra onu baştan çıkarma isteğinin nasıl birbirini dışlamadığı gibi.

Onu önemsiyorsun.

Siktiğimin Kieran'ı.

"Neyi eğlenceli buluyorum biliyor musun?"

Ben sordum. "Duymak için

sabırsızlanıyorum."

Gölgeleri başıboş Yükselmişler için taramaya devam ederken dudaklarımda bir sırıtış belirdi. "Herkesin yanında dilini nasıl da köreltmeyi başarıyorsun."

"Bu seni eğlendiriyor mu?" Kayalardan oluşan bir çıkıntının yanından geçti.

"Çünkü o anlarda düşündüklerinizin denizcilerin kulaklarını yakacağını tahmin ediyorum."

Homurdandı. "Bazen." Pelerininin etekleri bir çalıya takıldı. Sinir bozucu da olsa yardımsever bir gardiyan olarak günlüğü onun için çözdüm. Günlüğü göğsüne bastırarak, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Bana teşekkür ettiğin son seferden biraz daha samimi görünüyorsun," diye belirttim.

"O zaman da samimiydim."

"Uh-huh."

Ağır iç çekişi beni gülümsetti. Wisher's Grove'un bu bölümünü sık sık gezen birinin bilebileceği sivri kayalardan ve engebeli araziden kaçınarak ilerledi. "Kolay değil," dedi birkaç dakika sonra.

"Ne değil?"

Poppy hemen cevap vermedi. "Sessiz kalıyorum," dedi. "Dilimi köreltiyorum."

Neredeyse bunu neden yaptığını soracaktım ama cevabı zaten biliyordum. Rahibenin ona kötü davranmasına izin vermesiyle aynı sebepten. Başka seçeneği yoktu.

"Her neyse," diye devam etti boğazını temizleyerek, "bu ormanın perili olduğuna dair söylentiler olduğunu biliyor muydun? En azından Tawny buna inanıyor."

Konunun izin verdim. "Benim de aynı şeyi düşünen bir arkadaşım var."

"Arkadaşların mı var?"

Güldüm. "Evet, biliyorum. Şok edici, değil mi?"

Kapüşonunun derinliklerinden yumuşak bir ses geldi, kahkaha . Hiç yüksek sesle ve kontrolsüzce güldüğü olmuş muydu? Bilmiyordum ama ben... ben çok uzun zamandır onun yanında güldüğüm kadar kolay gülmemiştim, hatta gülümsememiştim.

Bunun nedenini ben de bilmiyordum.

Göğsümü ovuşturarak düşen birkaç dalın üzerinden geçtim ve bu düşünceleri bir kenara ittim. "Demek okumayı seviyorsun?"

"Ben...ben biliyorum."

"Ne okumaktan hoşlanırsınız? Aşırı ayrıntılı kalın, zonklayıcı anlatımlar dışında-"

"Her şeyi okurum," diye araya girdi hemen. "Her zaman böyle bir şey olmak zorunda değil... ve okumama izin verilen her şeyi çoğunlukla okudum."

"İzin var mı?" Ben sorguladım.

"Rahibe Analia sadece tarih ya da dualar gibi uygun şeyleri okuyarak zaman geçirmem gerektiğine inanıyor."

"Rahibe Analia gidip kendini becerebilir."

Poppy o zaman güldü -kısa ve şaşkınlık doluydu ama yüksek sesle ve gerçekti. Buna sevindim ama o Rahibe'nin mizahi bir yanı yoktu.

"Böyle söylememelisin," dedi, sesi hafiflemişti. "Evet,

biliyorum."

"Ama umurunda değil
mi?" "Aynen öyle."

"Bunu yapmamak harika bir duygu olmalı."

Sesindeki hüzün bakışlarımı çekti ve göğsümdeki baskının artmasına neden oldu. "Keşke o duyguyu bilseydin."

Kukuletalı başı bana doğru kaydı ve sonra tekrar öne doğru döndü. Aramıza sessizlik çöktü ve bu iyi değildi çünkü Poppy'nin sanki bir çocukmuş ya da kendi seçimini yapmasına güvenilmiyormuş gibi sadece belirli şeyleri okumasına nasıl *izin verildiğini* düşünüyordum. Söz konusu o olduğunda Yükselmiş'in kontrol etmediği hiçbir şey yoktu.

Bu tam olarak doğru değildi. Gerçek şu ki, biz
Kırmızı İnci'de kendine ayırdığı zaman gibi, gizlice kaçtıktan sonra Grove'da geçirdiği zaman da bunun kanıtıydı. Ama bunlar yıllar boyunca orada burada sadece dakikalardı.

Bu doğru değildi.

Ama ne zaman değişecek-

Kendimi durdurdum, ensem diken diken olmuştu. İstediğimi elde ettiğimde onun için ne değişecekti? Sonunda o canavarların, sahte Kraliçe ve Kral'ın yanına geri dönecekti. Kan Krallığı daha fazla Atlantisli kanı ararken hayatı bu hale dönecek ya da muhtemelen daha da katılaşacaktı. Yükselişlerini tamamladılar. En azından durdurulana kadar. Değişecek tek şey yaldızlı kafesinin nerede olduğu olacaktı ve artık Dük'e tabi olmayacaktı. Ancak başkentte çok daha kötü Yükselmişler vardı. Bundan emindim.

Kalbim küt küt atarak onun kapüşonlu figürüne baktım. Yükselmişler hakkındaki gerçeği, değerli Kraliçesi Ileana'yı öğrendiğinde nasıl tepki verecekti? Eninde sonunda gerçeği öğrenecekti, er ya da geç. Zaten dayanarak, Yükselmişlerin onun için beslediği maskaralığa devam edeceğini sanmıyordum. Ama ne olmuş yani?

Malik'i aldıktan sonra ona bir seçenek sunabilirdim, değil mi? Bizimle kalmasına izin verebilirdim. Bunu yapmak zor olurdu, ne benim ne de halkımın ihtiyaç duyduğu bir dizi riski beraberinde getirirdi. Malik'i kurtarmak için anlaşmışlardı. Onu ve Bakire'yi kurtarmak için değil. Peki halkım onu kabul eder miydi? Muhtemelen kabul etmezlerdi. Atlantisliler en iyilerine bile kin besleyebilirler.

Hay sikeyim. Şimdi bunları düşünecek zaman .

"Merak ettiğim bir şey var." Birkaç alçak dal görünce soluna doğru yürümek için hareket ettim. "Her gün ne yapıyorsun?

Sabah mı?"

"Günlük dualarım." Kukuletalı başı benimkine doğru eğildi. "Ve kahvaltı."

Uzandım, altından geçebilmesi için dallardan birini tuttum. "Sana inanmadığımı söylesem kızar mısın?"

Poppy ofladı. "Söylediklerime inanmaman için sana hiçbir neden vermedim." "Gerçekten mi?" Bir dal daha kaldırarak söylendim. "Sanırım biliyorum."

"Öyle mi?"

"Emin olmak için sadece bir soru sormam gerekiyor," dedim daha ince dalların altından geçerken. Ay ışığının çizgileri karanlığı deliyordu. "Vikter dualarınız sırasında yanınızda oluyor mu?"

Poppy hiçbir şey söylemedi.

Gülümsedim, o onaylamadan cevabımı almıştım. Muhtemelen onunla birlikteyken o hançeri nasıl kullanacağını ve nasıl dövüşeceğini öğreniyordu.

"Ben de bir şeyi merak ediyordum," dedi, sanki kitabı bir kez daha elinden alacağımdan endişeleniyormuş gibi iki kolunu kitabın üzerinde kavuşturmuştu. "Senin hakkında."

"Evet. Hançer kullanabilen ve beni neredeyse kıçımın üstüne deviren kadınları son derece çekici buluyorum," diye cevap verdim, ona doğru bakarak. "Ve
tahrik edici."

Yeşillikteki bir şeye takılıp düştüğünde yumuşak nefesi bir nefese dönüştü. Üst kolunu yakalayıp onu sabitledim.

"Bunu sormayacaktım." Çabucak toparlandı ve boğazını temizledi. "Yine de doğru."

"Bu, bile değil."

Küçük yalancı. Elim pelerininden kaydı. "Neyi merak ediyordun?"

Birkaç dakika yine sessiz kaldı. "Sen... sen bana orada, Atheneum'da Poppy dedin."

Ben mi?

"Bana Penellaphe diyordun," diye devam etti. "Neden?" "Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordum.

"Hayır." Kaputun altından bana baktı. "Soruya cevap vermedin."

Soruya cevap veremedim. Kahretsin, ben bile fark *etmemiştim*
ona Poppy derdim. Ya da artık onu öyle gördüğümü. Kaşlarımı çattım. Öyle değildi.

önemli. Bir isim sadece bir . "Neden olduğundan emin değilim." Tawny'nin ne dediğini hatırladım. "Sanırım bu arkadaş olduğumuz anlamına geliyor."

Keskin sözlerine ihanet eden yumuşak bir nefes daha aldı. "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim."

Kıkırdadım. "Ben
olsam yapardım."

Poppy iç çekti.

Beni bir kahkaha daha bıraktı. "Biz kesinlikle arkadaşız."

OceanofPDF.com

MEVCUT VII

"O günlüğü senden aldığımda beni bıçaklamayı ne kadar çok istemiştin?" Güldüm, ses sessiz odada yankılandı. "Çok fazla olduğunu tahmin ediyorum. Yine de buna değerdi."

Çenemi eğerek Poppy'nin başının tepesine bir öpücük kondurdum. Bana yaslanmıştı, başı göğsümdeydi ve bacaklarım onu destekliyordu. Delano hâlâ yatağın ayak ucunda, kurt formunda, beyaz kürkten büyük bir tümsek halindeydi. Yine de uyanık ve tetikte olduğunu biliyordum. Poppy'nin yanından fazla uzaklaşmamıştı.

Akşam olmak üzereydi ve Kieran şu anda bitişikteki banyo odasını kullanıyordu. Poppy olduğu gibi duruyordu ama teninin eskisi kadar soğuk olduğunu sanmıyordum ve gözlerinin altındaki gölgeler da solmuştu. Yakındaki bir masanın üzerinde neredeyse hiç dokunulmamış bir tabak dilimlenmiş et ve meyve duruyordu. Birkaç lokma yemeyi başarmıştım ve uykuya dalmamıştım ama garip bir şekilde yorgun değildim. Benden daha fazla uyumamış ya da yememiş olan Kieran da öyle. Elbette yorgunluk vardı ama bu endişeden kaynaklanıyordu. Bunun dışında kendimi iyi hissediyordum ve bunu açıklamak için aklıma gelen tek bir şey vardı. Üçümüz arasındaki bağ. Poppy'nin yaşam gücü -Nektas'ın bahsettiği içindeki tüm o hava- bizi besliyor, güçlü tutuyordu. Ne Kieran'ın ne de benim bu güce layık olduğumuzu hissettiğimizi sanmıyordum.

"Ama seni o çıkıntıda dururken gördüğümde? Çok öfkeliydim. Ne düşündüğünü bile anlayamadım," diye devam ettim. "Yine de uzun süre kızgın kalamadım. Sırf kendi seçtiğin bir kitabı okuyabilmek için neler yapmak zorunda kaldığını fark ettikten sonra."

Hiçbir zaman tam olarak uzakta olmayan eski öfke yükseldi ve geri itilmesi zordu. Bu tür bir duygunun ne yeri ne de zamanıydı. "Günlüğü almana sevindim. O kitabı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun."

Bayan Willa'nın günlüğünde en çok hoşuma giden şey, ne zaman ben ya da bir başkası bu konuyu açsa Poppy'nin yüzünün kızarmasıydı. Bir de günlüğü okurken sesinin gırtlaktan gelen seksiliği.
bunu yapmaya başladı.

Sikeyim.

Aletim kıçının kıvrımlarında kabardı. Şimdi *gerçekten* bunun zamanı değildi.

Başımı arkaya doğru eğdim. "Sanırım birçok şey için Bayan Willa'ya teşekkür etmeliyiz," diye mırıldandım, Atheneum'un nasıl
Ona Poppy dediğim zaman. Ve o geceden sonra benim için nasıl o hale geldiğini. "O zaman anlamalıydım ve belki de bilinçaltımda anlamıştım çünkü o zaman planlarımı yeniden düşünmeye başladım, sana nasıl seçim ve özgürlük verebileceğimi merak ettim. Sanırım o zaman bile, söğüdün altında zaman geçirmeden ve Masadonia'dan ayrılmadan önce, seni Yükselmişlere geri gönderemeyeceğimi biliyordum. Ama bunu nasıl kabul edeceğimi bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, o zamanlar bunu yapabilecek kapasitede olduğumu sanmıyorum."

Onu önemsiyorsun.

"Ama Kieran biliyordu ya da en azından Dük'e yapmak istediklerim yüzünden şüphelenmeye başlamıştı," dedim ve Delano'nun kulakları dikildi. "Onu öldürmek ilk planlarımızda yoktu. Eğer biraz terbiyeli olsaydı, yaşayabilirdi ya da en azından ölümü çabuk olurdu." Dudaklarım inceldi. "Öyle değildi."

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, Dük'ün kamarasındaki o günü düşünürken ipeksi saç tellerini yanağından geriye doğru fırçaladım. "Sana neler yaşattığını -nelere izin verdiğini- çok sonraya kadar tam olarak bilmiyordum bile. Tanrım, kaç kez geri dönüp durumu onun için daha da kötü hale getirmeyi dilediğimin sayısını unuttum."

Odanın içinden ılık bir esinti geçti. "Ama Kieran'a söylediğim gibi canını yaktım." Ağzıma soğuk, acımasız bir gülümseme yayıldı. "Pişman olduğum hayatlar aldım. Ama Dük'ünki? Bu *asla pişman* olmayacağım bir ölüm. pişmanlık."

OceanofPDF.com

DÜK

Ayin günü Dük Teerman'*ın* çalışma odasında, masasında, sandalyesinde oturdum ve sabırsızlıkla bekledim.

Sabır tipik bir becerim değildi, genel olarak bir erdem olarak da görmüyordum.

Yine de, için, başa çıkabilirim.

Botlarımın dayandığı Kraliyet Muhafızının sırtına baktım. Zorlamayla, boynunu kırmadan önce sarı saçlı adamdan bilmem gerekenleri öğrenmiştim. Onu öldürmek gerekli değildi. Zorlamanın etkisi geçtiğinde burada olmayı planlamıyordum ama Dük'ün *dersleri* sırasında burada neler olup bittiğini biliyordu. Kapıyı sık sık gözetleyen diğer Kraliyet Muhafızlarının da bildiğinden emindim ama bu seferki, Dük'ün onu belden yukarısını nasıl soyduğunu ve sonra oturduğum masanın üzerine nasıl eğdiğini anlatırken sertleşmişti. Sonra da sopayla derisini yüzdü.

Bazen, Lord Mazeen *izlerdi*. Bir kereden fazla, bu odadan bilinci yerinde olmadan çıkmıştı. Ona ne yaptıklarını bilemezdi.

"Siktiğimin piçi." Ölü muhafızın yan tarafına bir tekme attım ve onu yere savurdum.

Bakışlarım maun masanın köşesine dayalı duran uzun, ince bastona takıldı. Poppy'yi cezalandırmak için kullandığı bu muydu? Yoksa masanın yanındaki diğerlerinden biri mi? Öfke içimde kaynıyordu, kontrol altında tutmak zordu.

Bir sürü korkunç şey yapmıştım. Korkunç şeyler. öldürdüm. Öfkeyle öldürdüm. Asla temizleyemeyeceğim kan ellerimi lekeledi. Canavarca eylemler yapabilen bir canavardım ama Duke Teerman'ın Poppy'ye yaptıkları? Muhtemelen yıllardır ona yaptığı şey? Bu benim bile altımda bir şeydi.

Onu önemsiyorsun.

Parmaklarım sandalyenin koluna dolandı. Bir insanın başkalarının ona davranışından çileden çıkması ve iğrenmesi için onu önemsemesi gerçekten inanmıyordum ama Kieran'a yalan söylemiştim.

Bu intikamla ilgili değildi.

Onunla ilgiliydi.

Başımı bir o yana bir bu yana çevirip bastona bakarken artan gerginliği hafiflettim. Tek gördüğüm, Rahibe Analia'yla derslerinden ayrıldığımız gün söylediklerini fark ettiğinde Poppy'nin yüzünün alt yarısından akan kandı. Sesindeki o hafif titremeyi şimdi bile duyabiliyordum. Ne olduğunu biliyordum.

Korku.

Geceleri gizlice çıkıp şehirde dolaşan kızdan gerçek korku. Bir Craven saldırısı sırasında Rise'a çıkan kızdan. Öfkemin yükseldiğini hissettim. Ve bundan daha fazlasıydı. Bu piçlerin Poppy'ye yasaklanan her şeyde oynadıkları rol, ondan aldıkları şeydi. Arkadaşlığı. Fiziksel temas. Keşfetme özgürlüğü. Deneyimleme özgürlüğü. Ne okuyacağını bile seçemiyordu. Yapmak zorunda kaldığı şeylerden dolayı
O şeylerin tadına bakmak için aldığı riskler. Ama daha da kötüsü, inkarlarında duyduğum utançtı.

Tüm bunlar, neden bu riskleri almaya istekli olduğumu açıklıyordu.

Sonrasında ne olacağı önemli değildi. Sesini dolduran korkunun sebebi kaçınılmaz ben olacaktım. O da benim içinde olduğum bir başka canavarca hareketti.
bağlanma süreci. Bir gece önce şatoya geri dönerken seçenekleri düşünürken bunu aklıma getirmemiştim. O yapmazdı
Gerçeğimizi öğrendikten sonra bizimle kalmayı seçti.

Ama onun *utanç* duymasına neden olmam.

Eğer yapsaydım?

O zaman bu, ruhumdan asla temizleyemeyeceğim başka bir eylem haline gelirdi.

Ayak sesleri bana ulaştı. Sandalyenin kolunu kavrayışım gevşedi.

Dük Teerman çalışma odasının kapısını açtı ve arkasından kapanmasına izin verdi. Hafif bir demir kokusu aldım. Kan. Yaklaşık üç adım atmıştı. Piç kurusu haznenin boş olmadığını fark etmeden önce.

"Ne...?" Teerman durdu. Sandalyeyi yavaşça ona doğru çevirirken dudaklarımın bir tarafı yukarı kıvrıldı. O karanlık, ruhsuz gözler kocaman oldu. Ölü muhafızı fark ettiğinde daha da genişledi. "Ne oluyor *lan*?"

"İyi günler." Arkama yaslandım ve çizmeli ayaklarımı masasının pürüzsüz, parlak yüzeyine dayadım. Bileklerimi çaprazlayarak büyük bir gösteri yaptım. Ayin için henüz giyinmemişti, bir şeyler atıştırmakla meşguldü. "*Majesteleri*."

Soluk saçlı piç çabuk toparlandı. Hakkını vermeliydim. Doğruldu ve pelerinini kanepenin üzerine bıraktı. Öfke ağzının etrafındaki deriyi sıkılaştırdı. "İtiraf etmeliyim ki, yaptığınız saygısızlık karşısında ne diyeceğimi bilemiyorum ama sanırım buraya
İstifa."

Başımı öne eğdim. "Peki neden böyle düşünüyorsun?"

Burun delikleri alevlendi. "Çünkü bu ofisten ayrıldığınızda koruma görevinizi sürdüreceğinize inanmak için aptal olmanız gerekir."

"Öncelikle, ben hiçbir yere gitmiyorum." Dük kaskatı kesilirken gülümsemem yayıldı. "İkincisi, zaten hiç saygı duymadığım birine karşı saygısızca davranamam."

Kıpkırmızı dudakları aralandı. Bakışlarım beyaz gömleğinin yakasına kaydı. Orada küçük kırmızı bir damla vardı. Dağınık yiyici.

"Sen aklını kaçırmışsın."

"Pek çok şeyim bitti." Uzanıp bastonu aldım. Bakışları ona kaydı. Bir adım öne çıktı, iri ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Sabır da onlardan biri. Bir süredir dönmeni bekliyordum." Durakladım. "Dorian."

Bir kez daha durdu, bana bakarken sırtı dikleşti.
Yüz hatlarında anlayış belirdi. Sonunda . Kim olduğumu. Korumalarına memnuniyetle kabul ettiği ve çatısı altında uyumasına izin verdiği kişi. Neden burada olduğumu. Gözleri kapıya kaydı.

"*Koş*," diye ısrar ettim. "Sana
meydan okuyorum." Duke
Teerman kapıyı kilitledi.

"Ah, burada." Parmaklarımı bastonun uzunluğunda gezdirerek öne doğru eğildim. "Bir zekâ *pırıltısı* bulunacak."

"Sen," diye hırladı.

Elimi sopanın ucuna doladım. "Ben mi?"

Teerman'ın dudakları . İçinden alçak bir yükselirken çenesi düştü. "Karanlık Olan."

"Öyle diyorlar." Ona gergin bir gülümseme verdim. "Ama bana düzgün bir şekilde hitap etmenizi tercih ederim. Adım *Prens* Casteel Da'Neer."

"Ben de bunun hain piç olacağını düşünmüştüm."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "O da olur ama başlığın bir kısmını unutmuşsun. Hain, *katil* piç."

Boğazı yutkunmak için çalıştı. "Öyle mi?"

Başımı salladım.

"Bir cinayet işlemeyi planlıyor musun?" "Her

zaman," diye mırıldandım.

Uzun bir an geçerken şakağında bir kas zonkladı. "Ne planladığını biliyorum. Bundan kurtulamayacaksın. Bunu bilmen gerek."

"Öyle mi?"

"Benim evimdesin, benim şehrimdesin - her ikisi de muhafızlarımla dolu." Çenesini yukarı kaldırdı. "Tek yapmam gereken bağırmak ve etrafınız sarılacak.

Kaçmana imkân yok." "O zaman ne

olacak?" diye sordum.

Gülümsedi. "O zaman kelleni Kraliçe'ye geri göndereceğim."

. "Bu kulağa tamamen dramatik ve fena halde yanlış geliyor." "Peki tam

olarak yanlış olan neydi?" Bir adım geri çekildi, açıkça

Fark etmediğimi sanıyordum.

"Şehriniz size sadık muhafızlarla dolu değil. Bir süredir de öyle değil," dedim ona. Her nasılsa Yükselmiş'in rengi daha da soldu. "Ve ne planladığım hakkında hiçbir fikrin yok."

Teerman o zaman güldü. "Bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bir süredir şehrinizde ve evinizde olduğumuzdan haberiniz yoktu," dedim. "Gördüğünüz gibi, size çok fazla kredi vermek istemem."

Güldü, alçak sesle ve sertçe. "Biliyor musun, Kraliçe senin akıllı bir ağzın olduğunu söyledi."

"mi yaptı?" diye sordum. "Bunca zaman sonra hâlâ ağzıma takıntılı olduğunu duyduğuma şaşırmadım."

"Söylediği tek şey bu değildi."

"Öyle olmadığına eminim." Lord Devries'in tekrarı olmayacaktı. Fazla zaman yoktu. Kendimi hazırlamam bir Ayin vardı. "Ama buraya o kaltak hakkında konuşmaya gelmedim."

"O zaman neden buradasın?" Bastona baktı. "Kardeşin mi?" Başımı

salladım.

Yanakları çukurlaştı. "." Gülümsedim.

"Ona elini süremeyeceksin," diye yemin etti, kara gözleri parlıyordu. "Söz veriyorum. Yapmayacaksın-"

"Kan Ormanı'nda yetişen ağaçlar hakkında neyi büyüleyici bulduğumu biliyor musun?" Sözünü kestim, avucumu kırmızımsı kahverengi bastonun pürüzsüz tarafına götürdüm ve öfkesinin gürlemesinin tadını çıkardım. "Bu bastonlara sanki solmuş bedeninizin bir uzantısıymış gibi davranmanızın yanı sıra
horoz?"

Sıktığı dişlerinin arasından hava tısladı.

Kıkırdadım. "Kan taşı bir Yükselmiş'ten geriye hiçbir şey bırakmazken, Kan Ormanı ağacının odunu bir vampiri kolayca öldürür. Yavaşça. Acı çektirerek." Onun bakışlarıyla karşılaştığımda dudaklarımın bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Kalıntıları çürümeye ve bozulmaya bırakır, tıpkı diğer bedenler gibi."

Teerman yutkundu. "Peki bu bir Atlantisliye ne yapar?"

"Fazla değil." Sırıttım. "Eminim bu seni etkiliyordur. Yükselmişler tanrılar tarafından kutsanmış gibi davranmayı çok istiyorlar. İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz. Sen özel biri değilsin. Hiçbir zaman da olmadınız. Hiçbiriniz . Siz sadece bizim kötü bir taklidimizsiniz, azalan gücünüzün ve ayrıcalığınızın son kalıntılarına umutsuzca tutunmaya çalışıyorsunuz."

"Bizden daha iyi olduğunuzu mu sanıyorsunuz?" diye karşılık verdi.

"Çoğumuz öyleyiz. Ben mi? Hayır. O kadar da iyi değilim. Belki de bazı Yükselmişlerden bile daha kötüyüm. Ama sen?" Bastonu ona doğrulttum. "Benimle kıyaslandığında at boku bile değilsin."

"Seni küstah-"

"Hain, katil piç. Biliyorum." İçimi çektim. "Neyse, konumuza dönelim. Bu ." Yarı açık gözlerle onu izledim. "Onlarla ne yaptığını biliyorum."

Teerman sustu.

"Bunları ona karşı kullandığını biliyorum."

Omuzları dikleşti. "Peki bunu sana o mu söyledi?"

"Poppy tek kelime etmedi."

Teerman'ın kaşları havaya kalktı. "Poppy?" diye tekrarladı ve orada bir hata yaptığımı anladım. *Kaymıştım*. Dük baktı, yavaş bir gülümseme yüzüne yayıldı.
yanaklarını. "Benimle dalga geçiyor olmalısın." Şimdi
sessizliğe gömülen bendim.

Başını arkaya eğdi ve güldü. "Başka birinin onunla ilgilenmesi beni o kadar da şaşırtmazdı. Kendine has tarzı var. Bir ateş." Tekrar güldü ve ben soğudum. "Son muhafızının ona karşı zayıf bir noktası vardı. Ama sen? Karanlık Olan? Bunun olacağını tahmin etmemiştim." Bir tarafı

dudakları kıvrıldı. "Yine de *Poppy* çok güzel. En azından yarısı-"

Sonra hareket ettim, masanın üzerinden atlarken bastonu masanın üzerinde bıraktım. Bir anda Dük'ü gömleğinin yakasından tutmuş, sırtını botlarımın az önce kirlettiği noktaya dayamıştım. Bir elimi boğazına, çenesinin hemen altına kenetledim ve parmaklarımı soğuk derisine bastırarak oradaki kırılgan kemikler çatlamaya başlayana kadar bastırdım. Yine de onları kırmadım. O pisliğin hâlâ
nefes al ama çığlık atma.

"Onun adını bir daha ağzına almayacaksın," dedim ağzından ince bir nefes çıkarken. "Penellaphe olmaz. Özellikle de Poppy."

Teerman sopayı kaptı.

Kolunu yakalayıp dirseğinden kırdım. Kemiklerin çatırdaması beni gülümsetirken ondan alçak bir inilti yükseldi. Diğer kolunu savurdu. Onu da omzundan kırdım.

"Bir hareket daha yaparsan sıradaki bacakların olur," diye uyardım, teni alnına doğru nemlenirken. "Anladın mı? Evet için bir kez göz kırp."

Teerman gözlerini kırpıştırdı.

"Mükemmel." Göğsünü okşadım. "Anlamanı istediğim bir şey var. Sen beni görmeden önce zaten ölmüştün. Zaten zamanın tükeniyordu. Ama senin ölümünün, neden şimdi geldiğinin, Kan Kraliçesi'yle ya da çalınmasında rol aldığın taht ve topraklarla hiçbir ilgisi yok. Bunun kardeşimle bir ilgisi yok. Sen
onun yüzünden olduğunu söylediğinde haklıydın. Şu anda, tam burada, onun yüzünden ölüyorsun."

Duke Teerman nefes almakta zorlanırken içinden bir titreme geçti. Yine de bastonu elime aldığımda lanet bir heykel gibi hareketsiz kaldı.

"*Bunun* yüzünden ölüyorsun." Bastonu yüzünün üzerinde hareket ettirirken onu izledim. "En son onun üzerinde kullandığında, kaç kez tenine değdirdin?"

İnledi, masanın üzerinde dengesiz bir şekilde sıçradı.

Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaklaşana kadar eğildim. "Gözlerini kullan. Göz kırp," diye talimat verdim. "Vurduğun her kırbaç için bir kez göz kırp."

Teerman'ın gözleri birkaç dakika boyunca açık kaldı, sonra gözlerini kırpıştırdı. Bir kere. İki kez. Beşe ulaştığında, göğsümde kan tadı veren bir öfke belirdi. Sonunda göz kırpmayı bıraktığında, titredim.

Titriyordum.

Poppy'yi maruz bıraktığı şey için kısmen dehşete düşmüş, kısmen de Poppy'nin buna dayanmış olmasına hayranlık duymuştu. Ve birkaç gün sonra o Rise'da dışarıdaydı.

Allah kahretsin.

"Derisini mi kırdın?" diye sordum. "Evet için bir kez. Hayır için iki kez."

Hızla iki kez göz kırptı.

"Daha önce kan aldınız mı?"

Dük Teerman dudakları incelip dişlerinin üzerinden geriye doğru çekilirken bir kez göz kırptı.

Yukarı iterken derin bir nefes aldım. Tabii ki yapmıştı.

Onu yıkık omzundan tutarak kabaca yüzüstü yatırdım. Boğuk acı iniltisi sadece bir haberciydi. Gömleğinin arkasını yırtarak omurgasının soluk çizgisini ortaya çıkarırken eğildim ve kulağına kaç kez göz kırptığını fısıldadım.

Sonra sopayı sırtına defalarca indirdim, her bir kırbaç havada ıslık çalarak vücudunu spazmlara sokuyor, her darbe deride ince yarıklar açıyordu.

Sırf içimden geldiği için fazladan bir tane teslim .

İşimi bitirip onu bir kez daha sırt üstü çevirdiğimde, titreyen bir dağınıklık içindeydi ve havada güçlü bir sidik kokusu vardı. İğrenerek başımı salladım.

Çatlamış gırtlağının etrafında konuşmaya çalışırken dudakları kıpırdadı, sonunda kelimeleri sadece Atlantisli ya da kurtadam kulakların kırık bir hırıltıyla çıkardı. "Senin kim olduğunu öğrendiğinde *senden nefret* edecek."

"Biliyorum." Bastonu kavradım. "Ve bilesin diye söylüyorum, Poppy'nin her yeri güzel."

"O...öyle." Gözlerinde bir şey parladı. Karanlığın ortasında ölmekte olan bir güneş ışığı titremesi. "Ve... o... her zaman... benim olacak."

"Seni hasta piç," diye hırladım. "O hiçbir zaman senin

olmadı." Sonra sopayı göğsüne sapladım.

Bastonu bıraktığımda Duke Teerman'ın vücudu şaha kalktı, kolları savruldu. Ben geri adım atarken sopa göğsünde kaldı. Bu sefer beklemek için tüm sabrım vardı. Ölümü çabuk olmadı. Kalbini bilerek delmiştim, bu yüzden kan ağacının görevini yerine getirmesi birkaç dakika sürdü.

Masadonia Dükü, vücudu parçalanmış ve idrarı pantolonunu kirletmiş bir halde, sızlanmadan dışarı çıktı. Yine de gözlerindeki hayatın sönüşünü izlemenin verdiği vahşi tatmin duygusu kısa sürdü. Elini bile sürmedi

Poppy'ye -ya da herhangi birine- bir daha yapamazdı ama ona yaşattığı acıyı ve aşağılanmayı silemezdi. Bunların hiçbirini geri alamazdı.

O hasta piçi tekrar diledim.

Dük'e doğru dönerken durdum. Bu gece olacakları ve şimdi karşıma çıkan dramatik yetenek fırsatını düşündüm.

"Şey, ,"-ona dönerek gülümsedim- "Ayin için iyi bir merkez olacağınıza inanıyorum."

OceanofPDF.com

NEFESIM KESILDI.

Geç kalıyordum.

Dük ile ziyaretim ve sonrasında yapılan düzenlemeler beklediğimden daha uzun sürdü.

Yeni yıkanmıştım, nihayet Ayin için kıpkırmızı giyinmiştim, tıklım tıklım dolu ilerlerken maskemi takmıştım. Planım Poppy'yi bulmak, onu Vikter ve Tawny'den ayırmak, sonra da bahçeye, Kieran'ın eninde sonunda olacağı yere götürmekti. Yine de adımlarım yavaşladı. Burası tam bir tımarhane gibiydi.

Halktan kişiler Yükselmişler ile Lordlar ve Leydiler arasında kırmızı dalgalar gibi bekleyerek ilerliyordu. Bir avuç muhafızı sadece taşıdıkları silahlardan dolayı fark ettim. Çok fazla insan vardı ve havada ağır bir gül kokusu vardı, Büyük Salon'a yaklaşırken neredeyse beni boğacaktı.

Ellerimdeki Dük'ün kanını temizlemiştim ama hiçbir şey sırıtışımı yok edememişti. Yüzüme sıkıca yapışmıştı ve muhtemelen öngörülebilir gelecekte de orada kalacaktı.

Özellikle de onun değerli Kan Ormanı bastonunu düşündüğümde.

Açık kapılardan içeri giren yüzlerce kişinin zemini ve oyukları doldurduğunu gördüm. Altın ve beyaz afişler sökülmüş, yerlerine bana Wayfair'de asılı olanları hatırlatan Rite'ın kırmızısı . Üst dudağım kıvrıldı. Her iki adımda bir yerleştirilmiş her tondan gül vazoları vardı ve onları görmek bana Tawny'nin onlardan şikâyet ettiğine kulak misafiri olduğum zamanı hatırlattı. Sütunların önünde durup önümdeki manzarayı tararken dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. Herkes bana aynı görünüyordu, taze kan renginde giyinmiş ve maskelenmişlerdi. Bakışlarım bir adamın üzerinden geçti.

ve sonra sütunlardan birine geri döndü- İyi tanrılar.

Poppy'nin Vikter ve Tawny ile birlikte orada durduğunu gördüm ve nefesim kesilirken ensemde yine o tuhaf, lanet karıncalanma hissi belirdi.

Sütunlardan Poppy'ye bakarken, hâlâ ondan birkaç metre uzaktayken, sanki nefes almayı unutmuşum gibi ciğerlerimdeki hava boşaldı. Ve
Bu kulağa ne kadar aptalca geliyordu? İnsan nasıl nefes alacağını unutmazdı ama hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim... göğsümdeki o *vınlamayı.* Hiçbir zaman. Başı örtülü olmadığı için mi, yoksa beyazlar içinde olmadığı için mi bilmiyorum.

Belki de şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratık olduğu içindir.

Saçları yüzünden geriye doğru ve sırtından aşağıya gevşek dalgalar halinde dökülüyordu, rengi bana Büyük Salon'un ışığında ahududuları hatırlatıyordu.
Kırmızı domino maskesi duvağın fersah fersah üzerindeydi ve durduğum yerden bile dudaklarının daha koyu, daha gür göründüğünü düşündüm. Ve o elbise.

Elbisenin kolları da geri kalanı gibi kıpkırmızıydı. Sadece korsajdan kalçalara kadar olan kumaş opaktı. Geri kalanı yarı saydamdı ve tamamı vücudunun baştan çıkarıcı kıvrımlarını sarıyordu.

Poppy dönerek durduğum yerden uzaklaştı. Saçları kıçının tatlı, gür kabarıklığının hemen üzerinde bitiyordu.

Şu elbise.

Nefesimin kesilmesinin muhtemel kaynağıydı çünkü müstehcen bir şekilde çökmüştü ve günah için yapılmıştı.

Ve hayal gücüm çılgına döndü, ona doğru ilerlerken zihnimi bir insanın günah işleyebileceği tüm eğlenceli ve çeşitli yollarla doldurdu. Kalabalığın arasına girip çıkarken ensem karıncalanıyor, kalbim güm güm atıyordu.

Poppy'nin omuzlarının eğimi gerildi ve sonra döndü. Pembe dudakları aralandı ve kahretsin... çok fazla istek beni ele geçirdi. Çok fazla. Pantolon ve tunik şu anda hissettiklerim için çok inceydi.

"Merhaba," dedi Poppy ve sonra ağzını kapattı.

Yanakları pembeleşirken sırıttım. "Görünüyorsun..." Gerçekten bir
Onun hakkını verecek tek bir kelime bile bulamadım, bu yüzden o an aklıma gelen en iyi kelimeyle yetindim. "Çok güzel." Tawny'ye döndüm ve Tanrı şahidim olsun ki
Bildiğim kadarıyla çıplak ya da çuval giyiyor olabilirdi. "Sen de
öyle." "Teşekkür ederim," diye cevap verdi Tawny.

Vikter'e baktım. "Sana da."

O homurdandı ve Tawny güldü ama Poppy'nin gülümsemesini görünce ödüllendirildiğimi hissettim.

Vikter'e döndü. "Bu gece son derece yakışıklı görünüyorsun." Yaşlı adam başını hafifçe sallarken yüzü kızardı.

Poppy'nin arkasında, olabildiğince yakınında durmak için hareket ettim. "Gecikme için özür dilerim."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, sesi gergindi.

"Elbette," güvence verdim. "Güvenlik taramalarına yardımcı olmak için çekildim." Ki bu tamamen doğru değildi. Jansen'le inenlerin planladıkları yangınları konuştum. Bu gece kimse zarar görmeyecekti -en azından ölümlüler- ama Yükselmişlerin birçoğu evlerine dönmekte zorlanacaktı. "Bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim."

Poppy daha fazla bir şey söylemek ister gibi göründü ama dikkatini kürsüye çevirirken sadece başını salladı. Hizmetkârlar yan kapılardan içeri girip kırılgan bardaklar ve narin yiyeceklerle dolu tepsiler taşırken müzik çalmaya başladı.

Vikter bana bakarak, "Komutanla konuşmam gerekiyor," dedi. "O bende," dedim ona.

Normalde yaptığı gibi bana onun ne kadar önemli olduğunu hatırlatmak yerine, sadece başını salladı ve sonra sertçe geri döndü. İçimi bir rahatlama kapladı. Vikter'in ve onun kaçınılmaz olarak yol açacağı şeylerin etrafında çalışmak zorunda kalmayacaktım.

Vikter'in yerine geçip Poppy'nin sağında durdum. "Kaçırdığım bir şey var mı?"

"Hayır," diye cevap verdi Tawny. "Tabii bir sürü dua ve gözyaşlarıyla vedalaşmayı dört gözle beklemiyorsanız."

" sayılmaz," dedim kuru bir sesle.

Poppy Tawny'ye baktı. "Tulis ailesini mi çağırdılar?" Tawny'nin kaşları çatıldı. "Biliyor musun, söylediklerini sanmıyorum."

Gülümsemekten kendimi alamadım. Öyle olsaydı, Tulis'ler cevap veremezdi. New Haven'a doğru yola çıkmışlardı.

Bir hareket dikkatimi çekti. Düşes bize doğru geliyordu, onu birkaç Kraliyet Muhafızı takip ediyordu.

Düşes gülümseyerek, "Penellaphe," dedi.

"," diye cevap verdi Poppy o kadar kibarca ki, küfür ettiğini duyduğuma inanmak neredeyse zordu.

Düşes, Tawny ve bana başıyla selam verdi, bakışları tıpkı benim Poppy'ye baktığım gibi üzerimde gezindi. Kocasını özler miydi? Hiç sanmıyorum.

Gülümsedim.

"Ayin hoşuna gidiyor mu?" diye sordu Poppy. Anlaşılan Tawny'nin ya da benim iyi vakit geçirip geçirmediğimizin bir önemi yoktu.

Poppy başıyla onayladı. "Majesteleri katılmıyor mu?" Gülümsemem bir kademe daha arttı.

"Sanırım geç kalacak." Düşes'in ağzının kenarları gerildi ve endişesini ele verdi.

Olmamalı.

Dük zaten buradaydı.

Poppy'ye yaklaştı, sesi alçaktı ama ben onu net bir şekilde duyuyordum. "Kim olduğunu unutma, Penellaphe."

Gülümsemem yüzümden kayıp gitti.

Düşes, "Birbirinizin arasına karışmayacak ya da sosyalleşmeyeceksiniz," diye devam etti.

Elim yanımda yumruk haline gelirken Poppy, "Biliyorum," diye ona güvence verdi. Düşes'in Yükselmişler'e hayranlık duyan kalabalığın içine doğru ilerleyişini izledim.

Lordlar ve Bayanlar Beklemede, çenemdeki o kas yine titriyor. "Bir sorum var."

Poppy başını eğdi. "Evet?"

"Eğer kaynaşmaman ya da sosyalleşmemen gerekiyorsa, ki bunlar aynı şeydir," dedim, dudaklarının hafifçe kıvrılmasıyla öfkemin biraz azaldığını hissederek, "katılmana izin verilmesinin anlamı ne?"

O küçük sırıtış kayboldu.

"Bu aslında iyi bir soru," dedi Tawny.

Poppy'nin dudakları büzüldü. "Dürüst olmak gerekirse, amacın ne olduğundan emin değilim." Ben de öyle.

Kalabalığa baktım ama birkaç dakika sonra bakışlarım tekrar Poppy'ye, onun dağınık saçlarına ve o lanet elbisesine kaydı. Tanrım, neden bu kadar güzel olmak zorundaydı? Bu kadar *vahşi*?

Elleri birbirine dolanıyordu ve ben yüzüne baktım. Tawny'yi izliyordu. Bir an geçti ve sonra arkadaşının adını söyledi.

Tawny ona doğru döndü. "Evet?"

"Burada benim yanımda durmak zorunda değilsin," dedi. "eğlenebilirsin."

"Ne?" Tawny'nin burnu kırıştı. "Ben eğleniyorum. Sen eğlenmiyor musun?"

"Elbette," dedi Poppy ama ben bundan kuşkuluydum. "Ama hemen yanımda olmak zorunda değilsin. Dışarıda olmalısın." Ana kattakileri işaret etti. "Sorun değil."

Tawny itiraz etti ama Poppy buna izin vermedi ve sonunda onu gitmesinin doğru olduğuna ikna etti. Sosyalleşmesi için. Sonra Poppy gülümsedi. Çok büyük bir gülümseme değildi ama beyaz dişlerini bir anlığına görebildim. Arkadaşının eğlenmesi onu mutlu etmiş, gülümsemesini sağlamıştı.

Hay sikeyim.

Onun eğlenmesini istedim.

Mutlu olmasını.

O gülümsemeyi istedim.

Ve biraz sonra, tekrar gülümsemesi için uzun bir zaman geçecekti. Poppy benim hiçbir çabam olmadan . Hissetmem gereken rahatlama hiçbir yerde yoktu.

Ona yaklaştım. "Çok ."

" sayılmaz. Benim yapabileceğim tek şey bu diye neden burada durup hiçbir şey yapmasın?"

"Gerçekten tüm yapabildiğin bu mu?"

"Majesteleri bana ortama karışmamam gerektiğini hatırlattığında tam burada duruyordunuz ya da-"

"Ya da dostluk."

"Sosyalleşin dedi," dedi Poppy.

"Ama burada kalmak zorunda

değilsin."

"." Tekrar yere döndü. "Odama geri dönmek istiyorum."

Dişlerimi sıktım. "Emin misin?"

"Elbette."

Kenara çekildim. "Önden buyurun, Prenses."

Gözleri kısıldı. "Bana öyle demeyi bırakmalısın." "Ama

hoşuma gidiyor."

Beni geçip eteğinin kenarını kaldırdı. "Ama ben istemiyorum." "Bu bir

yalan."

Başını sallarken dudakları kıpırdadı. Maskeli katılımcıların oluşturduğu kalabalığın arasından onu takip ettim, hiçbiri aralarında kimin yürüdüğünün farkında değildi. Büyük Salon'un dışındaki hava daha serindi. Poppy bahçeye açılan açık kapılardan birine baktı.

"Nereye gidiyorsun?" telaşla bahçeden kaçırarak devam ederken sordum.

Poppy bana baktı, burnu şaşkınlıkla maskeye yapışmıştı. "Odama dönüyorum, ben..."

Konuşmaya başladım ama bakışlarım önce saçlarının düşüşüne, sonra da korsajının narin dantellerine takıldı. "Daha önce çok güzel göründüğünü söylerken yanılmışım."

"Ne?" diye fısıldadı.

"Kesinlikle enfes görünüyorsun, Poppy. Çok güzelsin." Gerçekten de öyleydi. "Sadece... bunu sana söylemem gerekiyordu."

Bana, neyse ki yüzüme bakarken gözleri maskenin arkasında genişledi. Eğer aşağıya baksaydı, sözlerin ne kadar doğru olduğunu göreceğinden korkuyordum. Bakışlarım korsajının dantellerine döndü.

Kendimi daha iyi kontrol etmem gerekiyordu.

Ve buna devam etmem gerekiyordu.

Onu bu kadar çabuk ve kolay yalnız bırakacağımı tahmin etmemiştim. Kieran gelmeden önce biraz zamanım vardı. Onu odasına götürüp daha sonra ikna edebilirdim ama...

Bahçe onun yeriydi ve orayı son bir kez görmesini istedim. Ondan o gülümsemeyi istedim.

Ve eğer kendime karşı dürüst olsaydım, onu bahçeye çıkarmam sadece planlarımla ilgili değildi. Onunla vakit geçirdiğimde bir şeyler olduğu gerçeğiyle de ilgiliydi. Neredeyse büyülü bir şey.

Ben... Ben sadece

bendim. Cas.

Ve eğer bu tehlikeli hissettirmiyorsa lanet olsun. Hatta belki de aptalca. Çünkü onu tanıdığım kısa süre içinde aramızda tek taraflı olmayan bir bağ oluştuğunu fark edecek kadar kendimin farkındaydım. Biraz sağduyulu olsaydım ya da Kan Krallığı beni esir almadan önce olduğum gibi olsaydım, bu saçmalığa bir son verirdim. Ama artık o değildim. On yıllardır değildim. Artık çok daha düşüncesiz ve umursamazdım. Bencil. İstediğim zaman *istiyordum*.

Ve bu geceden sonra bunun için daha fazla fırsat olmayacak gibiydi.

"Bir fikrim var," dedim bakışlarımı onunkilere

dikerek. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Odana dönmene gerek yok."

Dudağını dişlerinin arasına aldı. "Ayin'de kalmadığım sürece odama dönmemin bekleneceğinden eminim."

"Sen de benim gibi maskelisin ve Maiden gibi giyinmemişsin," diye belirttim. "Dün geceki ideolojini kullanacak olursak, ikimizin de kim olduğunu kimse bilmeyecek."

"Evet, ama..."

"Tabii odaya geri dönmek istemiyorsanız." Sırıtmaya başladım. "Belki de o kitaba çok dalmışsındır-"

Yanakları pembeleşti. "O kitaba dalmış değilim."

Bunu biraz hayal kırıklığı olarak gördüm. "Odana kapanmak istemediğini biliyorum. Bana yalan söylemen için bir sebep yok."

"I..." Bakışları etrafımızda dolaştı. "Peki nereye gitmemi öneriyorsun?"

"Nereye gitmemizi?" Çenemi bahçe girişine doğru eğdim.

Derin bir nefesle göğsü kabardı. "Bilmiyorum. Bu..."

"Burası eskiden bir sığınma yeriydi. Şimdi, bir yer haline geldi Kabuslar," dedim, artık kabus görmemesinin sebebinin ben olduğumu bildiğim için midem çalkalanıyordu. "Ama sadece sen izin verirsen öyle kalabilir."

"Eğer izin verirsem? Rylan'ın orada öldüğü gerçeğini nasıl değiştirebilirim?" "Değiştiremezsin."

Ağzının kenarları gerildi. "Bununla nereye varmak anlamıyorum."

Ona yaklaştım ve bakışlarıyla tanıştım. "Orada olanları değiştiremezsin. Tıpkı avlunun eskiden sana huzur verdiği gerçeğini değiştiremeyeceğin gibi. Kötü olan son anını iyi yeni bir anıyla değiştirirsin," dedim ona, bunu kendim de öğrenmiştim. "Ve bunu ilk hatıran artık diğerinden daha ağır basmayana kadar yapmaya devam edersin.
değiştirme."

Poppy'nin dikkati bahçe kapısına kayarken dudakları aralandı. "Kulağa çok kolaymış gibi geliyor."

"Öyle değil. Zor ve rahatsız edici ama işe yarıyor." Ona elimi uzattım. "Ve yalnız olmayacaksın. Orada seninle olacağım, sadece seni izlemekle kalmayacağım."

Bakışları benimkilere kaydı. Sanki sözlerim onu ürkütmüş gibi kilitlenmiş gibiydi. İlk başta böyle bir tepkiye neden olacak ne söylediğimden emin ama sonra onun hakkında bildiklerimi düşündüm. Belki Tawny dışında, onunla vakit geçirenler bunu görevleri olduğu için yapıyorlardı. Vikter bile, bir dereceye kadar. Hatta ben bile.

Hay sikeyim. Bu göğsüme bir kaya gibi oturdu.

Poppy elini benimkine götürdü ama sonra durdu. "Biri beni gördüyse," dedi. "Seni gör-"

"Bizi gördün mü? El ele tutuşurken mi? Yüce Tanrım, skandal." Sırıttım, etrafıma bakındım. "Burada kimse yok. Benim göremediğim insanları görmediğin sürece."

"Evet, hayatlarında kötü seçimler yapmış olanların ruhlarını görüyorum," cevap verdi kuru bir sesle.

Güldüm. "Avluda kimsenin bizi tanıyacağından şüpheliyim. İkimiz de maskeliyken ve sadece ay ışığı ve etrafı aydınlatan birkaç lamba varken yol." Parmaklarımı oynattım. "Ayrıca, dışarıdaki herkesin umursamayacak kadar meşgul olacağını hissediyorum."

Poppy elini benimkinin içine koydu. "Çok kötü örnek oluyorsun."

Hiçbir fikri yoktu.

Elimi onunkine doladım. Boynumun arkası gerildi. "Sadece kötüler etkilenebilir, Prenses."

OceanofPDF.com

SÖĞÜT

"Bu bana hatalı bir mantık gibi geliyor," diye yorumladı Poppy.

Güldüm ve onu açık havanın serinliğine doğru yönlendirdim. "Benim mantığım asla hatalı değildir."

Bu bana hafif bir gülümseme getirdi. "Sanki öyle olsaydı kimsenin farkında olmayacağı bir şeymiş gibi geliyor."

Ama fener ışığında, bahçeye göz gezdirirken ve esinti yürüyüş yolunu dolduran çalıları salladığında küçük sırıtış çok çabuk soldu. Adımları yavaşladı. Duyularım olmasa bile, neredeyse endişeyle mırıldandığını biliyordum.

Dikkatini dağıtmak için aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Kardeşimi son gördüğüm yerlerden biri benim en sevdiğim yerlerden biriydi."

Dikkati ne fenerlerin ne de ay ışığının girebildiği karanlık yollara yöneldi. Geniş gözleri benimkilerle buluştu.

Elimi onun elinin etrafında sıktım ama parmakları düz kaldı. Elini tuttum. O benimkini tutmuyordu. "Bizim oralarda, çok az insanın bildiği gizli mağaralar vardır. Bu özel tünelde epeyce yürümek zorundasınız. Dar ve karanlıktır. Pek çok insan sonunda ne olduğunu bulmak için onu takip etmeye istekli değildir."

"Ama sen ve kardeşin yaptınız?" diye sordu.

"Kardeşim, bir arkadaşımız ve ben gençken ve sağduyudan çok cesaretimiz yaptık." Kaşlarım çatıldı. "Ama iyi ki de yapmışız çünkü tünellerin sonunda, o güne kadar gördüğüm en mavi, fokurdayan, ılık suyla dolu kocaman bir mağara vardı."

Sol tarafımıza baktı, karanlıktan alçak bir konuşma mırıltısı sızıyordu. "Kaplıca gibi mi?"

"Evet ve hayır. Evdeki su... Gerçekten kıyaslanamaz bile." "Neredey-?"

Yumuşak bir sesle başını sağa çevirdi

İnledi. O yutkunurken sırıttım. "Nereden... Nerelisin?"

"Eminim adını hiç duymadığınız küçük bir köy," dedim elini sıkarak. Parmakları düz duruyordu. "Her fırsatta gizlice mağaraya kaçardık. Üçümüz. Kendi küçük dünyamız gibiydi." A
Peçeli Bakire'nin suretinde yontulmuş mermer ve kireçtaşı çeşmeyi gördüğümde içimi uzun zamandır hissetmediğim bir hüzün kapladı. Elindeki ibrikten akan su, ayaklarının dibindeki leğene dökülüyordu. "Ve o zamanlar pek çok şey oluyordu -o zamanlar bizim anlayamayacağımız kadar yetişkin ve büyük şeyler. Bu kaçışa ihtiyacımız vardı, gidebileceğimiz ve ebeveynlerimizi strese sokan şeyler hakkında endişelenmeyeceğimiz ve tam olarak anlamadığımız tüm fısıltılı konuşmalar için üzülmeyeceğimiz bir yere. Kötü bir şeyin habercisi olduklarını bilecek kadar bilgimiz vardı. Bu bizim cennet."

Çeşmenin başında durdum ve onunla yüzleştim. "Bu bahçenin senin olduğu gibi. İkisini de kaybettim. Küçükken kardeşimi, ondan birkaç yıl sonra da en iyi arkadaşımı" dedim ki bu kısmen doğruydu. İkisini de aynı anda kaybettim. Birini aptallığım yüzünden. Birini de benim ellerimde. "Bir zamanlar mutluluk ve macera dolu olan bu yer, anılar mezarlığına dönüşmüştü. Onlar olmadan oraya geri dönmeyi düşünemezdim bile." Keder ve acının düğümü çözülürken kolumdan hafif bir titreme geçti. "Sanki orası perili bir yer haline gelmişti."

"Anlıyorum," dedi, berrak gözlerle bana bakarak. "Etrafıma bakıp duruyorum, bahçenin farklı görünmesi gerektiğini düşünüyorum. Şu anda bana hissettirdiklerini temsil edecek gözle görülür bir değişiklik olacağını varsayıyorum."

Boğazımı temizledim. "Ama aynı , değil mi?" Poppy
başını salladı.

"Mağaraya geri dönmek için cesaretimi toplamam çok uzun zaman aldı. Ben de öyle hissettim." Yalnız geri dönmemiştim. Kieran oradaydı. Tek başıma gidebileceğimi sanmıyordum. "Su gibi kesinlikle
yokluğumda çamurlu, kirli ve soğuk olmuş olmalı. Ama öyle değildi. Her zaman olduğu gibi hala sakin, mavi ve sıcaktı."

"Üzücü anıların yerine mutlu olanları mı koydun?" Poppy sordu.

Başımı salladım. "Henüz fırsat bulamadım ama planlıyorum." Ona bir yalan daha söyledim. Bunun başarabileceğim bir şey olduğundan şüpheliydim. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu hak ettiğimi de düşünmüyordum.

"Umarım yaparsın." Bunu çok içten söyledi. Tanrım, esintinin saç telleriyle oynamasını, saçlarını savurmasını izlerken içime bir yumruk gibi indi.

omzunda ve göğsünde gezdirdi. "Kardeşin ve arkadaşın için üzgünüm."

Evet, bunu gerçekten hak etmedim.

"Teşekkür ." Yıldızlarla dolu gece gökyüzüne baktım. Bir canavar olduğumu biliyordum. Ama buradaki tek canavarın ben olmadığımı da biliyordum. "Burada Rylan'a olanlar gibi olmadığını biliyorum ama nasıl hissettirdiğini anlıyorum."

"Bazen düşünüyorum da... Ian ve ben anne babamızı kaybettiğimizde genç olmamın bir lütuf olduğunu düşünüyorum," dedi bir süre sonra. "Onlarla ilgili anılarım çok silik ve bu yüzden de... bilmiyorum, bir tür kopukluk mu var? Kulağa ne kadar yanlış gelse de, bir bakıma şanslıyım. kayıpla başa çıkmayı kolaylaştırıyor çünkü sanki gerçek değillermiş gibi. Ian için öyle değil. Onun benden çok daha fazla anısı var."

"Bu yanlış değil, Prenses. Bence bu sadece aklın ve kalbin çalışma şekli," dedim. "Başkente gittiğinden beri kardeşinizi hiç görmediniz mi?"

Poppy kendi elini tutan elime bakarken başını salladı. "Mümkün olduğunca sık yazıyor. Genellikle ayda bir, ama gittiği sabahtan beri onu görmedim." Yavaşça parmaklarını benimkilere doladı ve lanet olsun, o zafer dalgası tekrar geldi. Artık sadece onun elini tutmuyordum. "Onu özlüyorum." Çenesini kaldırdı, bakışları benimkileri buldu. "Eminim sen de kardeşini özlüyorsundur ve umarım... umarım onu tekrar görürsün."

Sikeyim.

Bunu da en az önceki sözleri kadar içtenlikle söylemişti. *Ona* yapacağımı söylemeye başladım ama lanet olsun, bunu söylemek çok yanlış geldi.

Esinti saçının başka bir tutamını yakaladı. Kıvrımı yakaladım, parmak eklemlerimin arkası boğazının hemen altındaki çıplak teni sıyırdı. Tuttuğum elden bir titreme geçti. Kokusu yoğunlaştı, vücudu bu zar zor dokunuşa hevesle karşılık verdi.

Poppy elimi bıraktı ve geri adım atarak arkasını döndü. "I..." Boğazını temizledi ve dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Bahçede en sevdiğim yer gece açan güller. Orada bir bank var. Eskiden neredeyse her gece açtıklarını görmek için oraya gelirdim. En sevdiğim çiçekti ama şimdi kesilip buketlere bakmakta bile zorlanıyorum."

"Şimdi oraya gitmek istiyor musun?" diye

sordum. "Ben... Sanmıyorum."

"En sevdiğim yeri görmek ister misin?" Ben teklif ettim.

Poppy omzumun üzerinden baktı. "Favori bir yerin var mı?"

"Evet." Elimi bir kez daha uzattım. "Görmek ister misin?"

Sadece bir kalp atışı kadar tereddüt etti, sonra elini benimkine geri verdi. Onu Kız Çeşmesi'nden uzaklaştırıp başka bir patikadan bahçenin güney tarafına doğru götürürken kalbim güm güm atıyordu. Onun tatlı, taze kokusu tüm duyularımı istila etti, hatta yaklaştığımız lavanta çiçeklerini bile gölgede bıraktı ve bu yüzden endişeli olduğunu düşünmeme neden oldu. Arzusu onu endişelendiriyordu.

"Ağlayan söğüt hayranı mısınız?" diye sordu.

Bahsettiği yaşlı ve büyük söğüt fener ışığında belirdi, dalları neredeyse yere kadar uzanıyordu.

Başımı salladım. "Buraya gelene kadar hiç görmemiştim."

"Ian ve ben içeride oynardık. Kimse bizi göremezdi."

"Oynamak mı? Yoksa saklanmayı mı kastediyorsun?" diye sordum. "Çünkü ben olsam öyle yapardım."

Bana küçük bir sırıtış attı. "Şey, evet. Ben saklanırdım ve Ian da her iyi ağabey gibi peşime takılırdı." Başını geriye eğdi. "Hiç altına girdin mi? Banklar var ama şu anda onları göremezsin. Aslında, şu anda herhangi biri oranın altında olabilir ve biz bunu bilemeyiz."

Söğüt hızlıca bir göz attım, dallardan oluşan gölgenin karanlığından görebiliyordum. "Orada kimse yok."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Öyleyim işte. Gel ." Onu ileri doğru çektim. "Adımına dikkat et."

Onu alçak taş duvarın etrafından dolaştırırken Poppy sessizdi. Bir elimle dalları ayırarak içeri girmesine izin verdim ve diğer elimi söğüdün altında ona katılırken sıkıca onunkinin etrafında tuttum, hiçbir şey göremeyeceğini biliyordum.

"Tanrım," mırıldandı. "Geceleri buranın ne kadar karanlık olduğunu unutmuşum."

"Buranın altında farklı bir dünyadaymışız gibi hissediyorum," dedim. "Sanki bir perdeden geçip büyülü bir dünyaya adım atmışız gibi."

"Hava ısındığında görmelisin. Yapraklar açıyor-oh!" Sesi heyecanla doldu ve dudaklarıma bir sırıtış getirdi. "Ya da kar yağdığında ve alacakaranlıkta. Taneler yaprakların ve toprağın tozunu alır ama içeriye pek bir şey girmez. O zaman gerçekten farklı bir dünya gibi oluyor."

"Belki görürüz." "Öyle

mi düşünüyorsun?"

"Neden olmasın?" Yapmayacağımızı bildiğim için söyledim. Karanlıkta ona doğru döndüm. Birbirimize yakın durduk, bedenlerimiz birbirinden birkaç santim uzaktı. "Kar yağacak, değil mi?
değil mi?" Kendime izin vererek sordum... yani, rol yaparak. "Hava kararmadan hemen önce sıvışıp buraya geleceğiz."

"Ama burada olacak mıyız?" diye sorarak içime bir şaşkınlık şimşeği gönderdi. "Kraliçe beni o zamandan önce başkente çağırabilir."

"Muhtemelen." Ses tonumu hafif kalmaya zorladım. "Eğer öyleyse, sanırım farklı maceralar bulmamız gerekecek, değil mi? Ya da ben onlara *yanlış maceralar*?"

Poppy sessizce güldü ve bu yumuşak ses iki şeyi aynı anda yaptı: Göğsümü ve kanımı ısıttı. Göğüs kısmı kafamı karıştırdı. İşin kan tarafı öyle değildi. "Sanırım gizlice kaçmak zor olacak.
Başkentin herhangi bir yerinde," dedi. "Benimle değil... Yükseliş'e bu kadar yakınken değil."

"Gizlice kaçmamız için bir yol bulamayacağımı düşünüyorsan bana daha fazla güvenmelisin," dedim ona bunun olmayacağını söylemek yerine. "Seni temin ederim ki bizi bulaştırdığım her şey senin bir çıkıntıda olmanla sonuçlanmayacak." Yanağındaki bir tutam saçı geriye doğru taradım. "Biz burada
Ayin gecesi, ağlayan bir söğüdün içine saklanmış." "O
kadar da zor görünmüyordu."
"Bunun tek nedeni benim önden gidiyor olmam," diye
takıldım. Bu da ondan yumuşak bir kahkaha daha getirdi.
"Elbette."
"Şüphen beni yaralıyor." Ondan uzaklaştım. "Burada banklar olduğunu mu söylemiştin? Bekle. Onları görüyorum."
"O bankları nasıl görebiliyorsun?" "Göremez
misin?"
"Uh, hayır."
Karanlığa sırıttım. "O zaman benim gözlerim senden daha iyi görüyor
olmalı." "Sanırım sadece onları görebildiğini söylüyorsun ve biz
muhtemelen
bir saniye uzakta-"
"İşte " Birinin yanında durup oturdum. Poppy bana
bakakaldı.
"Oturmak ister misiniz?" diye sordum.
"İsterdim ama senin aksine ben karanlıkta göremiyorum-" Onu aşağı çekip kalçama tünemesini sağladığımda nefesi kesildi.

Göremediğine sevinmiştim, çünkü gülümsemem o kadar genişti ki, dişlerimin göründüğüne şüphe yoktu. "Rahat mısın?"

Poppy'den cevap gelmedi ama kokusu zengin ve güzeldi, giderek artıyordu.

"Rahat edemezsin," dedim, bir kolumu ona doladım ve onu daha da yaklaştırdım, böylece tüm tarafı göğsüme sıkıca bastırıldı ve başının tepesi çenemin hemen altındaydı. "İşte böyle. Bu çok daha iyi olmalı."

Nefesi kısa, sığ nefesler halinde geliyordu.

"Çok üşümeni istemiyorum," diye ekledim sırıtarak. "Kişisel Kraliyet Muhafızınız olarak bunun görevimin önemli bir parçası olduğunu ."

"Şu anda yaptığın şey bu mu?" Sesi daha kalın, daha yumuşaktı. Fark etmiş miydi? Çünkü ben kesinlikle fark etmiştim. "Beni kucağına çekerek soğuktan mı koruyorsun?"

Ne kadar az deneyimi olduğunu avucumu dikkatlice ve hafifçe beline koydum. Oturma düzeni konusunda cesur davranmış olsam da, bunun onun için de bir ilk olduğunu biliyordum. "Aynen öyle."

Nefesi boğazımı gıdıkladı. "Bu inanılmaz derecede uygunsuz." "Senin müstehcen bir günlük okumandan daha mı uygunsuz?"

"*Evet*," diye ısrar etti.

"Hayır." Güldüm. "Yalan bile söyleyemem. Bu hiç uygun değil." "O zaman neden?"

"Neden?" Bu iyi bir soruydu. Bizi gizleyen dallara bakarken çenem başının tepesini sıyırdı. Birçok nedeni vardı ve hepsi de zamanı öldürmekten önce geliyordu. Onun bana olan ihtiyacı. Benim onu istemem.

Bakışlarım yay şeklindeki dudaklarında, burnunun gururlu ucunda gezindi. "Çünkü ben istedim," dedim, ona bir parça daha dürüstlük göstererek.

"Peki ya ?"

Kıkırdadım. "Prenses, eğer benden bir şey yapmamı istemeseydiniz, bir sonraki nefesimi bile alamadan boğazımda bir hançerle sırtüstü yatıyor eminim. Önünüzü bile göremiyor olsanız bile."

Bunu inkar etmedi.

Bacağının kıvrımına baktım. "Hançeriniz yanınızda, değil mi?"

İç çekti. "İstiyorum."

"Biliyordum." Elini bıraktığımda içimdeki arzu kabardı. Beni tahrik eden şey hançer değildi. Bıçağın sembolize ettiği şeydi. Onun direncini. Onun kabiliyeti. Gücünü. Kâbusları ve korkuyu alıp onları güce dönüştürdüğünün kanıtı. *Onu* dönüştüren şey buydu.

Ben. "Kimse bizi göremez. Kimse burada olduğumuzun farkında bile değil. Herkesin bildiği siz odanızdasınız."

"Bu, birçok nedenden ötürü hâlâ pervasızca bir davranış," diye karşı çıktı. "Eğer biri buraya gelirse-"

"Onlar önce ben duyardım," dedim ona. Buranın altında olmak için kendimce nedenlerim vardı. Birçok neden. Bunlardan biri, onun sadece Poppy olduğu en azından bir avuç dakikaya sahip olmasını istememdi. Maiden değil.

Yakalanma endişesi duymayacağı dakikalar. Kırmızı İnci'de olduğu gibi olmasını, özgürce deneyimlemesini istedim. Yaşamak için. "Ve eğer biri bunu yaparsa, kim olduğumuz hakkında hiçbir fikri olmaz."

Poppy arkasına yaslandı ve gölgelerin arasından yüzümü görmeye çalıştı. "Bu yüzden mi beni buraya getirdin?"

"Nedir *bu* Prenses?"

"Uygunsuz olmak."

Başta öyle değildi. Şimdi mi? Kesinlikle. Koluna dokundum. "Peki bunu neden yapayım?"

"Neden? Bence çok açık, *Hawke*," dedi. "Kucağında oturuyorum. Normalde bu şekilde masum konuşmalar yaptığınızdan şüpheliyim. insanlar."

"Çok nadiren yaptığım bir şey masumdur, Prenses." "Şok edici," diye mırıldandı.

"Yani seni *yataklı* özel bir oda yerine buraya getirmemi mi öneriyorsun?" Dokunmanın onun için ne kadar yasak olduğunu bildiğim için bundan faydalandım ve parmak uçlarımı sağ kolunda gezdirdim. "Belirli bir tür uygunsuz davranışta bulunmak için mi?"

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum, gerçi benim odam daha iyi bir seçenek olabilirdi."

"Ya bunun doğru olmadığını söylersem?"

"I..." Elimi kalçasına götürdüğümde nefesi çenemi okşadı. "Sana inanmazdım."

"Peki ya bu şekilde başlamadığını söylersem?" Sadece başparmağımı oradaki yumuşak, yuvarlak etin üzerinde gezdirdim. Doğruyu söyledim. Bunu planlamamıştım. Özellikle de ona ihanet etmeden hemen önce. Bu beni ne tür bir piç olduğumu gösterirdi. "Ama sonra ay ışığı vardı ve sen, saçların açık, bu elbisenin içindeydin ve *sonra* aklıma şu fikir geldi buranın çılgınca uygunsuz davranışlar için mükemmel bir yer olacağını düşündüm."

"O zaman ben... ben bunun daha olası olduğunu söyleyebilirim."

Elimi aşağı doğru kaydırdım. "İşte böyle."

"En azından dürüstsün." Gözleri yarı yarıya kapanırken dudağını ısırdı.

"Bak ne diyeceğim," dedim onu dikkatle izleyerek. "Seninle bir anlaşma yapacağım." "Anlaşma mı?"

"Eğer hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam..." Elimi kalçasının üst kısmına götürdüm ve ince panellerin altındaki hançeri hissettiğimde durdum. Elimi üzerine kapatıp gülümsedim. "Beni bıçaklamana izin veriyorum."

"Bu aşırı olurdu," diye belirtti.

"Bana sadece küçük bir yara açmanı umuyordum," dedim. "Ama öğrenmeye değerdi."

Dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Çok kötü bir etki bırakıyorsun."

"Sanırım sadece kötülerin etkilenebileceğini zaten tespit ettik."

Parmaklarım hançerinin kabzasından kayıp bıçağın üzerinde gezinirken Poppy'nin gözleri kapandı. "Ve sanırım sana mantığının hatalı olduğunu zaten söyledim."

Yükselen duyularım nefesinin ve nabzının nasıl hızlandığını fark etti. İçinde yükselen sıcak huzursuzluğu hissedebiliyordum.

İçimde bir şeyler oluşuyordu.

"Ben Maiden'ım Hawke," dedi, sesi daha çok bu gerçeği kendine hatırlatıyormuş gibi çıkıyordu.

"Ve umurumda değil."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Söyledim." Ciddiydim, çünkü söylediğim onca yalana rağmen gerçek buydu. Şu anda, bu söğüdün altında, önemli olan tek şey onun *kim olduğuydu*. "Ve tekrar söylüyorum. Ne olduğun umurumda değil." Elimi sırtından çektim ve yanağını kavradım. "Kim olduğun umurumda," dedim ve... lanet olsun, Kieran haklıydı. Onu gerçekten önemsiyordum.

Çenemdeki kaslar bükülürken alt dudağı titredi. "Neden?" fısıldadı. "Neden böyle bir şey söyledin?"

Gözlerimi kırptım, sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı. "Cidden bunu bana soruyor musun?"

"Evet, öyle. Bu hiç mantıklı değil." "Sen mantıklı değilsin," dedim.

Omzuma yumruk attı ve o kadar da hafif değildi.

. "Ah." "Bir şeyin yok."

"Morarmışım," diye takıldım.

"Saçmalıyorsun," diye karşılık verdi. "Ve asıl saçmalayan sensin."

"Burada oturup dürüst olan benim." Bu da tamamen berbat bir durumdu. Bunu çok uzun süre düşündüm. Bunu yapmayı planlamamıştım çünkü daha sonra bunun bedelini ödeyeceğimden emindim. "Bana vuran sensin. Nasıl mantıklı olmayabilirim?"

"Çünkü bütün bunlar çok anlamsız. Herhangi biriyle vakit geçiriyor olabilirsin Hawke, birlikte olmak için bir söğüt ağacına saklanmak zorunda kalmayacağın herhangi bir sayıda insanla."

Bu doğruydu. "Ama yine de burada seninleyim. Ve sen bunun sana olan görevim yüzünden olduğunu düşünmeye başlamadan önce, öyle değil. Seninle odana kadar yürüyebilir ve koridorda kalabilirdim."

"Demek istediğim de bu. Hiç mantıklı değil. Bu her neyse, çok sayıda gönüllü katılımcınız olabilir. Bu kolay olurdu," diye karşı çıktı. "Bana sahip olamazsınız. Ben... Ben sahip olunamaz biriyim."

Kaşlarımı çattım. *Elde edilemez* mi? "Bunun bir kelime bile olmadığına eminim."

" bu değil. Bunu yapmaya iznim yok. Bunların hiçbirini. Kırmızı İnci'de yaptığım şeyi yapmamalıydım," diye devam etti. "İstesem de fark etmez-"

"Ve istiyorsun," dedim, sesim kısıktı çünkü çok yüksek sesle söylersem onu kaçırtacakmışım gibi geliyordu. "İstediğin şey benim."

"Bunun bir önemi yok," dedi.

Bu saçmalıktı. "Ne istediğin her zaman önemli olmalı."

Acımasız bir kahkaha onu terk etti. "Öyle değil ve bu da konumuz olmayan başka bir şey. Yapabilirsin-"

"Sizi ilk seferinde duydum Prenses. Haklısınız. Daha kolay birini bulabilirim." Maskesinin kenarını yanağının üzerinde gezdirdim. "Kurallar ya da sınırlamalarla yükümlü olmayan, korumaya yemin ettiğim Bakireler olmayan Bekleyen Hanımlar ya da Lordlar. Zamanımı neden bu işi yapmayı seçtiğimi ayrıntılı olarak açıklamayı içermeyen pek çok yolla . *Nerede* olursam olayım, *kiminle* olayım."

Poppy'nin burnu kırıştı.

"Mesele şu ki," diye devam ettim, "hiçbiri çekmiyor. Sen ilgimi ."

"Senin için gerçekten bu kadar basit mi?" diye sordu.

Hayır.

Hiç de değil.

Burada, söğüdün altında bile.

"Hiçbir şey asla basit değildir." Alnımı onunkine bastırdım. "Ve öyle olduğunda da, buna değdiği nadirdir."

"O zaman neden?" diye fısıldadı.

Dudaklarım kıvrıldı. "Bunun en sevdiğin soru olduğuna inanmaya başlıyorum."

"Belki de. Sadece... Tanrım, nasıl bu kadar ilgini çekebildiğini anlamamamın pek çok nedeni var. Beni gördün," dedi. Onu doğru duymuş olamazdım. "Neye benzediğimi gördün-"

"Evet," diye kestim sözünü, çünkü lanet olsun, onu doğru duymuştum ve bu aklının ucundan bile geçmemeliydi. Ama bu gibi piçler yüzünden Duke, öyle oldu. Tanrım, o herifi tekrar öldürmek istiyordum. "Ve sanırım ne düşündüğümü zaten biliyorsunuz. Bunu senin önünde, Dük'ün önünde ve Büyük Salon'un dışında söyledim-"

"Ne dediğini biliyorum ve beni iltifat yağmuruna tutman için nasıl göründüğümden bahsetmiyorum. Sadece..." Başını iki yana salladı. "Boş ver. Bunu söylediğimi unut."

"Yapamam.

Yapmayacağım."

"Harika."

"Sen sadece Dük gibi pisliklere alışkınsın." Unvanını hırıldayarak söyledim. "Yükselmiş olabilir ama beş para etmez."

Kadın sertleşti. "Böyle şeyler söylememelisin Hawke. Sen-" "Gerçeği

söylemekten korkmuyorum. Güçlü olabilir, ama o sadece bir zayıf bir adam." Ve ölü . "Kendisinden daha güçlü olanları aşağılamaya çalışarak gücünü kanıtlayan biri. Senin gibi biri, senin gücünle mi? Bu ona kendini yetersiz hissettirir, ki zaten öyle. Peki ya yaraların?
Onlar sizin bir kanıtı. Onlar hayatta kaldığınızın kanıtı. Sizin yaşınızdaki pek çok kişi burada olamazken sizin neden burada olduğunuzun kanıtı. Çirkin değiller. Aksine. Çok güzeller, Poppy."

"Bana üçüncü kez böyle sesleniyorsun" diye fısıldadığında üzerindeki gerginlik azaldı.

"Dördüncü," diye düzelttim. "arkadaşız, değil mi? Sadece arkadaşların ve kardeşin seni böyle çağırıyor ve sen Bakire olabilirsin, ben de Kraliyet Muhafızıyım, ama her şey göz önüne alındığında, seninle arkadaş olduğumuzu umuyorum."

"Öyleyiz."

Olmam gereken kişi olduğum için kendimi bok gibi hissetmeliydim. Onun arkadaşı. Güvenini kazandığım için. O iltihaplı suçluluk duygusu yayıldı. Bakışlarım

söğüdün sallanan dalları. Bu kadar ileri gitmeme gerek yoktu. Bunu biliyordum. Kahretsin, Atheneum'da onu öpmediğimde de biliyordum. İhtiyacım olanı almıştım. Gerisi tarih olacaktı.

İçimi çektim, yanağını avuçladım. "Ve ben... Ben şu anda iyi bir arkadaş ya da gardiyan değilim. Ben..." Elimi saçlarının ağır dökülüşünün altına götürdüm ve parmaklarımı orada kıvırarak onu kendime yakın tuttum. Sadece birkaç dakika daha çünkü kollarımda hissettiklerini seviyordum ve bu geceden sonra onu bu kadar yakın tutacağım tek zamanın bana yumruk atmasını engellemek olacağını düşündüm. "Seni odana geri götürmeliyim. Geç oluyor."

Nefes verişi düzensizdi. "Öyle."

Tam tersini yapma arzusuyla savaşarak onu kucağımdan kaldırmaya başladım.

"Hawke?" diye fısıldadı. "Öp beni. Lütfen."

Şok beni hareketsiz tuttu ama ona lanet olası kalbim kaburgalarımı yumrukluyordu. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bir geçmiş vardı. Bu söğüdün dışında bir gelecek vardı. Dün gece yaptığım şeyi yapmam gerekiyordu. Buna hiç gerek yoktu.

Benden onu öpmemi istemesi dışında.

Ve ben bunu *istedim.*

İyi niyetleri ve içimdeki iyi bir adam olan parçacığı sikeyim.

"Tanrım," diye mırıldandım, elimi tekrar yanağına doğru kaydırdım. Bunun bedelini daha sonra mutlaka ödeyecektim ama şu anda hiçbir bedel çok yüksek görünmüyordu. "Bana iki kez sormak zorunda değilsin Prenses ve asla yalvarmak zorunda değilsin."

Aramızdaki mesafeyi kapatarak dudaklarımı onunkilere değdirdim. Bu bir öpücük değildi. Hem de hiç. Ama ağzıma karşı öyle tatlı bir nefes aldı ki gülümsedim. Ve fazla düşünmeden yavaşladım. Bunu kaldıramayacağını düşündüğüm için değil. Kaldırabileceğini biliyordum. Benim bunu kaldırıp kaldıramayacağım şu an için tartışılabilirdi ama onun da bundan zevk almasını istiyordum. Hissedebildiği kadar çok şey hissetmesini istedim.

Daha fazla deneyim yaşamasını istedim.

Her şey nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın buna sahip *olabilirdi*. Sahip *olacaktı*.

Başparmağım boğazındaki nabza ulaşsın diye elimi kaydırırken ağzımı onunkinin üzerinde gezdirdim. Nabzı vahşi bir tempoda atıyordu. Tuniğimin önünü yumruklarken benimki de öyle. Kumaşı çekiştirdi. Onun bile olduğundan emin değildim

talebin farkındaydım, ama öyleydim.

Daha fazlasını istedi.

Ona daha fazlasını verebilirim.

Başımı eğerek öpücüğü derinleştirdim, dolgun dudaklarını kendime çektim ve bu onun hoşuna gitti, bana daha fazla bastırdı. Öpüşme sona erdiğinde, şişmiş, parlayan dudaklarını görecek kadar geri çekildim. Ondaki görüntüsü gerçekten hoşuma gitmişti. Hem de çok.

Poppy, ben dudaklarını geri alamadan bir saniye önce bana doğru hareket etti ve bu daha da hoşuma gitti. Onun hevesi kanıma ateş düşürdü. Ellerimi omuzlarından aşağı indirirken, keskin köpek dişlerimi hissetmemesi için dikkatli olmalıydım ama artık alay etmek yoktu. Ürperdi, öpücüğüme daha önceki tüm öpücükleri aşan deneyimsiz bir tutkuyla karşılık verdi. Göğsümden bir onay hırıltısı yükseldi ve dudaklarında dans . Alt dudaklarını ısırdım ve nefesinin kesilmesine sırıttım.
Parmakları tuniğe saplanmıştı, kucağımda neredeyse çaresizce tutuyordu ve bunun ne anlama geldiğini de biliyordum.

Daha fazlasını istedi.

Ve bunu ona vermeye çok istekliydim.

Onu belinden kavrayarak kaldırdım ve bacakları açılıp kalçalarıma doğru kayacak şekilde aşağı indirdim. Onu kendime doğru çektim, yumuşaklığı sertliğime karşıydı. Ve beni hissedebildiğini biliyordum. Uyarılmışlığının kokusu etrafımızdaki havaya yayıldı. Kalçaları sarsıldı ve uyluklarının arasındaki tatlılığın sikimin çıkıntısı boyunca sürüklenmesine neden oldu. Sürtünmeden dolayı inledim.

Ve Poppy.

Ona karşı hissettiklerimden ne kadar hoşlandığını bana gösterdi. Ağzı benimkine karşı hareket ederken saçlarımı kavradı. Dudaklarından yudumlarken kollarım ona sıkıca sarıldı. Saçlarımdaki parmaklar sıkıştı ve Kalçaları hareket etti. Saf, çiğ onları yuvarladı, yumuşaklığını sikime bastırdı. Alt dudağını tekrar yakaladım. Nefesli bir ses çıkardı.
hareketleri onu zevkle ödüllendirirken küçük bir inilti. Tanrım, o
Açım.

Ve onun beni yutmasına izin vermeye hazırdım.

Kollarımı hareket ettirerek eteklerini kavradım ve ellerimi eteklerinin altına sokacak kadar kaldırdım. Avuçlarım çıplak baldırlarına değdi ve titredi.

"Unutma," diye hatırlattım, kavrayışımı bacaklarının yanlarına doğru kaydırırken. "Hoşuna gitmeyen bir şey olursa söyle, ben de durayım."

Poppy başını salladı ve karanlığın içinde ağzımı buldu. Öpüşürken ellerim yukarı doğru kayıyordu. Bana yaklaştı, üzerime bastırdı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Daha fazlasını istiyordu. Açgözlüydü.

İyi ki ben de öyleydim.

doğru kavis çizdiğinde saf bir arzu şimşeği içimi dövdü. Kalçalarımı yukarı doğru sallarken parmaklarım kalçalarının etine bastırıyordu. Titriyor, üzerimde gıcırdıyordu ve lanet olsun, bu en enfes işkenceydi.
vardı. Bacaklarını kavradım, biraz sağa doğru sürükledim, orada sert uzunluğuma tamamen bastırıldı.

"Hawke," diye inledi ağzıma karşı, bana karşı kıvranıyor ve sonra ileri geri hareket ediyordu. Tanrım, bu hızı bulmasına yardım ettim.

Poppy pantolonumun ve giydiği dayanıksız iç çamaşırının içinden bana asılıyordu, kalçalarının arasında hissettiğim sıcaklık öpücükleri kadar bağımlılık yapıyordu. Dizleri kalçalarımı sıkıyordu ve lanet olsun, onu yere yatırıp
kendimi onda kaybetmek. Onun kaygan sıcaklığında her şeyimi kaybediyordum. Kollarım titredi. Arzuyla ürperdim. Onun altımdaki görüntüsü, geceliğinin içinden gördüğüm o koyu renkli meme uçlarını ortaya çıkaran korsajı ve kalçalarına doğru kıvrılan eteği o kadar gerçekti ki ellerimi oraya doğru çekmeye başladım. Onu bir kez daha kaldırmak, tam da hayal ettiğim şeyi yapmak için
Çünkü o iyi insan kırıntısı şimdi daha da zayıflamıştı.

Poppy'nin dili dudaklarımın arasından kayarak dişlerime sürtündü. Hay sikeyim.

Kazara beklemediği bir şeyle karşılaşmadan önce sarsılarak . Onu dehşete düşürecek bir şey.

"Poppy." Nefes nefese, gözlerimi sımsıkı yumarak alnımın onunkine izin verdim. Tüm vücudum arzuyla doluydu. Aletim zonkluyordu.

Elleri saç tellerimin etrafında kasıldı. "Evet?"

Arzumu dizginlemeye çalışarak, "Hâlâ takip ediyorsan, bu senin adını beşinci söyleyişimdi," dedim.

"Öyleyim."

"Güzel." Baştan çıkma isteğime düşüp kaymadan önce ellerimi elbisesinin altından çekmeye zorladım. İstememiştim ama ondan hak etmediğim bir şeyi almaya çok yaklaşmıştım. Yutkundum, ona bu kadar çabuk kapılmam beni tedirgin etmişti.

Kesik kesik bir nefes vererek yanağını avuçladım, parmağımın ucu maskesini buldu. İzini sürdüm. "Birkaç dakika önce dürüst olduğumu sanmıyorum."

"Ne hakkında?" Poppy ellerini omuzlarıma indirdi. "Durmak hakkında," diye itiraf ettim. "Ben dururdum ama senin duracağını sanmıyorum.
beni durdurur."

"Ne dediğinizi tam olarak anlamıyorum." Gözlerimi
açtım. "Açık sözlü olmamı mı istiyorsun?"
"Her zaman dürüst olmanı istiyorum."
Suçluluk duygusu eski, kötü bir yara gibi iltihaplanmıştı ama şakağını öperken bu konuda ona karşı dürüst olabilirdim. "Seni yere sermeme ve çok ama çok kötü bir muhafız olmama saniyeler kalmıştı."
Göğsü benimkine doğru sertçe kalktı ve kokusu doldu. "Gerçekten mi?"
"Gerçekten," dedim ona.
"Seni durdurabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadı.
İnledim. "Hiç yardımcı olmuyorsun."
"Ben kötü bir Maiden'ım."
"Hayır." Diğer şakağımı öptüm. "Sen tamamen normal bir kızsın. Senden beklenen şey kötü olan." Bunu tekrar düşündüm. "Ve evet, sen de çok kötü bir Bakiresin."
Poppy daha sonra bu talihsiz maceranın başında ondan istediğim şeyi yaptı.
Güldü.
Ve bu gerçek, derin bir kahkahaydı. Başını arkaya eğdi ve yüksek sesle güldü, sesi içimde dolaştı.
İyi tanrılar.
Onu tekrar göğsüme yatırırken kollarımı onun etrafında kavuşturdum. Gözlerimi tekrar kapattım, ikimizin de istediği şeyi yapmak için yenilenen arzuyla savaşırken yanağını omzuma doğru yönlendirdim: Onu yere sermek. İkimiz de kim olduğumuzu bilmeyene kadar onu becermek. O da doğruyu söylüyordu. Poppy beni durdurmazdı. Beni içine alırdı. Ve bundan pişman olmayacağını biliyordum.
Sonra görüşürüz.
Daha sonra, benimle geçirdiği her an için pişman olacaktı.
tepesini öperek yanağımı saçlarının yumuşak tellerine bastırdım. Onu geri götürmeli, güvenli bir şekilde odasına kapatmalıydım. Yakında bir şeyler olacaktı ya da belki de çoktan başlamıştı, bu da Kieran'ın yakınlarda olması gerektiği anlamına geliyordu.
"Seni geri götürmeliyim, Prenses."
Poppy'nin tutuşu beni daha da sıkılaştırdı.
"Biliyorum."
Kıkırdadım. "Yine de gitmeme izin vermelisin."
"Biliyorum." İç geçirdi, olduğu yerde kaldı. "İstemiyorum"

Onu kendime doğru tuttum, muhtemelen biraz fazla sıkı. Biraz fazla uzun. Ama onun sıcaklığını ve ağırlığını bırakmak istemiyordum çünkü onu kollarımda bu şekilde, rahat ve güven dolu hissetmek, bana hızlı ve sert bir şekilde gelen bir dizi duyguyu ortaya çıkardı. Çoğunu tarif edemiyordum.

Biri hariç.

Bir doğruluk hissi.

Sanki parçalar olması gereken yere düşmüş ve kenetlenmiş gibiydi. Kulağa fantastik geldiğini ve çok az anlam ifade ettiğini biliyordum ama beni huzursuz etti.

"Ben de öyle," diye itiraf ettim ve sonra her şeyi . Bunu yapmakta iyiydim. Tıpkı anılar çok sert ve karanlık olduğunda benim yaptığım gibi. Bu
Kendimi iki kişiye ayırmak gibi. Bir Cas vardı. Bir de bu vardı, kontrolü elinde tutan.

Ayağa kalktım, Poppy'yi nazikçe ayağa kaldırdım, ama hâlâ birbirimize tutunuyorduk, bedenlerimiz birbirine sıkıca bastırılmıştı. Belki de kontrol tamamen bende değildi.

Geri adım atan Poppy oldu. Göğsüm garip bir şekilde boşaldığında elini tuttum. Onu tutuşum da konuşurkenki ses tonum gibi nazikti, ama içimde? Dostum, öfke ve hüsran birikmişti. "Hazır mısın?" diye sordum.

"Evet," diye fısıldadı.

Onu söğüdün altından sessizce çıkardım ve bizi lamplili yürüyüş yoluna geri götürdüm. Bahçe, rüzgârın dalları ve gövdeleri tıkırdatması dışında sessizdi. Çeşmeye yaklaştığımızda tanıdık bir koku bana ulaştı-

Vikter.

Sikeyim.

Tek düşünebildiğim buydu.

Hay sikeyim.

Kieran hazırdı. O buradaydı. Onu almam gerekiyordu ama söğüdün altında çok uzun kalmıştım ve şimdi... şimdi Vikter aşmam gereken bir engeldi ve Poppy'ye verdiğim bahçenin güzel anısını silmek üzereydim, yerine Keal ile olanlardan daha da korkunç bir anı koymak üzereydim.

Varlığımın her parçası isyan etti. Bu gece bir Kraliyet Muhafızı'nın boynunu kırmış olsam da bunu yapamazdım. Dük'e çok daha kötüsünü yapmıştım ama Vikter'i onun önünde öldüremezdim.

Sikeyim.

Düşüncelerim hızla . Bu büyük bir mesele değildi. Planlarda ufak bir değişiklik oldu. Onu bu gece daha sonra götürmem gerekecekti.

Kapı.

Bir köşeyi daha döndük ve Poppy maskesiz bir Vikter'le karşılaştığımızda bir adım geri çekildi. Onu yakalamak için döndüğümde elini sıkıca kavradım ama ayağa kalkmıştı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Neredeyse kalp krizi geçirecektim."

Vikter'in sert bakışları ondan bana kaydı. Hâlâ Poppy'nin elini tuttuğum yere bakarken burun delikleri alevlendi.

Muhtemelen bırakmalıydım ama . Vikter bakışlarını yüzüme doğru kaldırırken nedenini açıklayamadım.

Poppy elimi ve adamla göz temasını kesmeden, bırakmadan önce bir süre daha tuttum.

Vikter, Poppy'ye dönerek, "Odana dönme vakti geldi, *Maiden*," diye homurdandı.

Yüzünü buruşturdu.

Hay sikeyim. Bu hoşuma gitmedi. "*Penellaphe*'ye eşlik etme sürecindeydim odasına geri dönsün."

Vikter'in kafası bana doğru döndü. "Tam olarak ne yapmak üzere olduğunu biliyorum."

"Şüpheli," diye mırıldandım, Vikter'in öfkesini kasıtlı olarak körükledim.

"Bilmediğimi mi sanıyorsun?" Vikter benimle aynı seviyeye geldi. "Bunu anlamak için ikinize de bir kez bakmak yeterli."

Muhtemelen haklıydı. "Hiçbir şey olmadı Vikter."

"Hiçbir şey mi?" Vikter hırladı. "Oğlum, gece doğmuş ama dün gece doğmadım."

"Bariz olanı gösterdiğin için teşekkürler, ama çizgiyi aşıyorsun."

"Öyle miyim?" Vikter bir kahkaha attı. "Onun ne olduğunu anlıyor musun? Benden başka biri olsaydı nelere sebep olabileceğini anlıyor musun? ikinizin üzerine mi geliyor?"

Poppy ona doğru ilerledi. "Vikter-"

"Onun kim olduğunu çok iyi biliyorum," diye araya girdim. "Olduğu şey değil. Belki de onun sadece cansız bir nesne olmadığını unutmuşsundur. amaç bir krallığa hizmet etmektir, ama ben ."

"Hawke." Döndü.

"Oh, evet, bunu senden duymak çok güzel. Onu nasıl görüyorsun Hawke?" Vikter o kadar yakındı ki aramıza ancak bir sivrisinek girebilirdi. "Yatak direğine bir çentik daha mı?"

Poppy nefesini tutarak arkasına döndü. "*Vikter*."

"En büyük meydan okuma o olduğu için mi?" diye devam etti.

"Onu koruduğunu anlıyorum." Sesim kısılırken çenem düştü. "Bunu anlıyorum. Ama sana bir kez daha söyleyeceğim, haddini aşıyorsun."

"Ve sana söz veriyorum... onunla bir an daha yalnız kalmadan önce cesedimi gerekecek."

O zaman gülümsedim, öfkem yatışmıştı ama bu Vikter için iyi bir haber değildi. Sakin olduğumda en kötü şeyleri yapma eğilimindeydim ve onun sözün gerçekleşmesi. Tam burada. Hemen şimdi. Onu bitir ve Poppy'i al. Yapmam gereken şey bu.

Ama bunu Poppy'nin önünde yapmak istemedim. "Seni babası görüyor," dedim usulca. "Başına talihsiz bir şey gelirse bu onu çok üzer."

"Bu bir tehdit mi?" Vikter talep etti.

"Şu sözünü yerine getirmememin tek nedeninin bu olduğunu bilmeni istiyorum," dedim. "Ama geri adım atmalısın. Eğer bunu yapmazsan, birisi zarar görecek ve bu kişi ben olmayacağım.
O zaman Poppy üzülür." Ona döndüm. Kocaman gözlerle baktı. "Bunu altıncı kez söylüyorum," dedim ve gözlerini kırpıştırdı. Bir kez Vikter'le yüzleştim. "Onu üzgün görmek istemiyorum, o yüzden adım at. Lanet olsun. Geri çekil."

Vikter tam tersini yapacakmış gibi görünüyordu. Sırıtışım

bir kademe daha arttı.

"İkinizin de durması gerek." Poppy Vikter'in kolunu tuttu. "Ciddiyim. Ortada hiçbir şey yokken olay tırmanıyor. Lütfen."

Başka bir koku bana ulaştığında bile Vikter'in bakışlarını üzerimde tuttum. Doğrudan Vikter'in gözlerinin içine baktım ve ne olduğumu biraz olsun yüzeye çıkardım. Sonunda birbirimiz için gerçekte kim olduğumuzu anlamasına yetecek kadar.
gün.

Yırtıcı. Ve

av.

Sonra Vikter geri adım attı. Adam taşaklıydı. vermeliydim. Vikter bana,

"Gecenin geri kalanında onu ben koruyacağım," dedi.
"."

Sırıttım, gözlerim Vikter'in Poppy'nin kolunu tuttuğu yere kaydı ve benden uzaklaştı. Tutuşu nazikti. Hâlâ bir kolu olmasının tek nedeni buydu.

Geri adım atarak Poppy'ye son bir kez baktım, artık birbirine karışmış saçlarını ve ellerimle tuttuğum yemyeşil kıvrımlarını inceledim. Sonra ışıksız bir patikanın gölgelerine doğru ilerledim. Jakaranda ağaçlarının altında yürürken rüzgâr şiddetlendi ve saçlarımın birkaç telini alnıma savurdu. Ağaçlardan birine yaslanmış Kieran'ı gördüğümde hafif, keskin bir koku aldım.

Şehir Muhafızları'nın siyahını giymiş yaşlı, yosunlarla süslü heykeller. Hiç kimse, Nyktos'un kendisi bile, ona Ayin'in kırmızısını giydiremezdi.

"Bir şey mi unuttun?" diye sordu.

"Hayır." Uzanıp domino maskesini yırttım ve bir kenara attım. "Diğer koruması geldi."

"Yani?" Kaşlarını çatarak heykeli itti. "Onu dışarı çıkarabilirdin göğsünden kalbini sökebilirdin." "Ben asla böyle bir

şey yapmam."

Bana bilmiş bir bakış atarak homurdandı. "Ne oluyor lan?"

"Önemli bir değil. Sadece küçük bir gecikme," dedim ona. "Onu birazdan getireceğim ve onun yerine Grove'da buluşacağız."

Kieran boğazından alçak bir ses çıkardı. "Bundan hoşlanmıyorum,

dostum..." "Biliyorum." Kendime, Vikter'e ve tüm bu

lanet olası şey yükseldi. "Bakın, eğer onu dışarı çıkarırsam, bizimle zaten olduğundan daha fazla savaşacak. Bu baş ağrısına ihtiyacımız yok."

"Sanırım şimdiden başım ağrıyor," diye karşılık verdi. "Her neyse, Alçalanlar harekete geçti, bu yüzden onu Koru'ya götürsen iyi olur."

OceanofPDF.com

MEVCUT VIII

"Söğüdün altındayken hissettiğim o garip duygu mu?" Poppy'ye dudaklarımı başının tepesinde gezdirerek, tıpkı o zaman hissettiğim gibi, dedim. "Doğruluk hissi mi? Ruhumun bir parçasının seninkini tanımasıydı. Kalp arkadaşı. Yerine oturduğunu hissettiğim şey buydu. O zaman hissettiğim bu olduğunu bilmiyordum."

"Ve sen buna inanmak istemedin," dedi Kieran. Poppy ve Delano'nun arasına bağdaş kurmuş, küçük bir kase bademi karıştırıyordu. "Sana onun senin kalp arkadaşın olduğunu söylediğimde."

"Buna kim inanır ki?" Ben de karşı çıktım.

Kuru bir bakışla beni kıstırdı. "İkinizi birlikte gören herkes." Başımı sallayarak bir kahkaha attım. "İnanması çok zordu. Gönül dostları nadir bulunur."

Kieran'ın bakışları Poppy'ye kaydı. "Evet, ama o nadir bulunur."

Ona şöyle bir baktım. "Hayatımın en küçümseyici ifadesi." Bir kenara fırçaladım yüzüne düşen saç telini tuttu. "Söğüdün altında kendine ne izin verdi? Cesurcaydı. Bize öyle görünmeyeceğini biliyorum ama öyleydi."

"Hayır. Anladım." Kieran ağzına bir badem attı ve birkaç dakika boyunca usulca çiğnedi. "O zamanlar onu gerçekten tanımıyordum ama Yükselmişlerin yarattığı toplum ve ondan beklenenler hakkında yeterince bilgim vardı - nelerin yasak olduğunu."

Yavaşça başımı salladım.

"Bu arada, o zaman bile şüphelerim vardı." Bir badem fırlattı, ben de yakaladım. "Bir şeyler olduğunu biliyordum."

"Dük yüzünden mi?" Cevizi ağzıma attım.

Kieran kıkırdadı ve Delano'ya bir avuç badem uzatırken başını salladı. "Ondan önce."

Delano fındıkları alırken kaşlarımı kaldırdım ve bir şekilde bu sırada Kieran'ın elini ısırmamayı başardım.

"Kırmızı İnci'den sonra, onun hakkında konuşmak istemediğin zaman. O zaman anlamıştım." Kieran eğildi ve kâseyi yere koydu. "Ona karşı zaten korumacıydın."

Öyleydim ve şimdi bile biraz saçma geliyordu ama kalp arkadaşlarının olayı buydu. Bu, diğer aşkların daha az olduğu anlamına gelmiyordu. Kahretsin, birbirlerini Poppy ve benim sevdiğimiz kadar güçlü seven başkalarını da tanıyordum. Gönül dostları bambaşka bir türdü. Daha güçlü ve daha güvenli olan bir duygu, inkar edilemez bir çekim yaratıyordu. O zamanlar Poppy'yi tanımıyor olmamın bir önemi yoktu. Birbirine uyan iki parçaydık ve ikimiz de tanımasak bile ruhlarımız bunu fark etmişti.

Ve bu bana kardeşimi düşündürdü. İddia ettiği şeyi. Carsodonia'da kalması ve defalarca kaçma girişiminde bulunmaması için doğru olması gerektiğini biliyordum. Ama Millicent? Uzun bir nefes verdim. O bile bir kalp arkadaşı *var* mı? İmkansız olmadığını sanıyordum ama.. "Bu *da* ne? Millicent?"

Kieran'ın kaşları kalktı. "Bu rastgele oldu."

Öyleydi. Ama meşru bir soruydu. "Yani, o tam olarak bir Revenant değil, değil mi? Yine de Ires'in kızı. Bu onu bir tanrı yapar."

"Ama değil," dedi Kieran, kara kaşları çatılmış bir halde. "Çünkü o Yükselmedi. Senin kanın..." Kaşlarını çattı. "Yeterince iyi."

"Teşekkürler."

Poppy'nin geceliğinin eteklerini düzeltirken kısa bir gülümseme belirdi. "Hortlakların nasıl yapıldığını bile hâlâ tam olarak bilmiyoruz. Ya da Callum denen herifin nasıl olup da bu kadar uzun süre hayatta kalmayı başardığını." Arkasına yaslandı ve kurt adam alçak sesle hırlarken Delano'yu okşadı. "Ama eminim Millicent biliyordur."

"Evet." Başımı geriye atıp tavana bakarken başparmağımı Poppy'nin omzunda yavaş daireler çizecek şekilde . "Ayin gecesi..."

"İşler kontrolden çıktı," diye bitirdi Kieran.

Elden mi kaçtı? Bu hem bir başarı hem de bir felaketti.

Kieran, "O gece olanlar senin planladığın gibi değildi," dedi. "Alçalanlara Rite'a saldırmalarını emretmediniz, ölümlülere saldırmalarını emretmediniz. Sadece birkaç düzine kadar ateş yakmaları ve bazı Yükselmişleri ve onların destekçilerini ortadan kaldırmaları gerekiyordu. Hepsi bu."

"Biliyorum." Çenem çalışıyordu. "Ama yine de ben sorumluyum. Karşı koymak için kendi güçlerini ve kuvvetlerini buldular. İstediğim buydu ve bunu benim adıma yaptılar. Bunu kabul etmek zorundayım. Hepimiz öyleyiz."

Kieran sustu ama anladığını biliyordum.

Dişlerimi alt dudağımın üzerine çektim. "Bazılarını öldürmek zorunda kaldım. Benim için, Atlantia ve özgürlük için her şeyi riske atan adamları. Bu beni hasta etti."

"Hepimizi hasta etti," dedi Kieran sessizce. O da bazı İnişçilerin hayatlarına son vermek zorunda kalmıştı.

"Ama yapılması gerekiyordu." Poppy'nin tenine çizdiğim daireler beni sakinleştirdi. "Babam derdi ki, bir insanın tarihin doğru tarafında başlaması orada anlamına gelmez," dedim, aynı şeyin herhangi bir noktada benim için de söylenebileceğini biliyordum. Ama o gece olanlar farklıydı. Avluda sinek kuşları gibi kanat çırpan iki Bekleyen Bayan'ı düşündüm. Dafina ve Loren. Ölmeyi hak etmemişlerdi. Beklemedeki Lordların ve Leydilerin çoğunun Yükselmişlerin gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Masadonia'nın ezilmiş, parçalanmış insanları daha iyisini bilmeyenler ile zalimlere olanak sağlayanlar arasındaki farkı anlayamıyordu.

"Babam da masumların ölümünün bir suç olduğunu söylerdi. Tiranlığa karşı mücadelenin talihsiz bir sonucu," dedim. "Ve samimi olacaktı. Savaşta hiç kılıç kaldırmamış biri gibi umursamaz ya da tarafsız değil. Kaybedilen her hayatın bedelini bilir. Son savaşın sonunda Atlantis kuvvetlerini geri çekmesinin nedeni de buydu." Gözlerimi kıstım. "Ama benim bildiklerim? Ne öğrendim? Doğru ile yanlış arasındaki çizgi ince bir çizgidir ve çoğu zaman kasıt ya da bilgi olmaksızın aşılır. Çoğumuz her iki tarafa da bir ayağımızı koyarak yaşarız.

"O gece mi?" Poppy'nin dudaklarının nasıl ayrıldığını ve yanaklarını dalgalandıran kirpiklere bakarken başparmağım hareketsiz kaldı. "Çok azı kendini doğru tarafta buldu." Alnına bir öpücük kondurdum. "Tanrı biliyor ya, ben bulamadım."

OceanofPDF.com

PLANLADIĞIM GIBI DEĞIL.

"Kan ve külden!" Boğuk haykırış, bir kurt adamını andıracak şekilde oyulmuş gümüş maskenin arkasından geliyordu. Adam ince çelik kılıcını havaya kaldırarak saldırdı. "Biz-"

Küfrederek kılıcı adamın göğsüne sapladım ve yere düşmeden hayatını sonlandırdım. Kılıcımı çektim ve dönerek Büyük Salon'un dönüştüğü dehşeti taradım.

Cesetler etrafa saçılmıştı; ezilmiş güller ve düşmüş kurt maskeleri arasında kıpkırmızı bir kumaş denizi ve parlak, taze kırmızı. Uzuvlar kesilmişti. Kafatasları ezilmişti. Göğsüne ok saplanmıştı. Yüzlerin şekli bozulmuştu. İnsanlar inledi. Haykırdılar. Büyük Salon bir savaş alanına benziyordu. Döndüm ve yerde yatan bir sarışın gördüm. Gözünden cam çıkmıştı. Onu tanıyordum.

Dafina.

Bunun gerekiyordu.

Kürsüye, Dük'ü bıraktığım yere baktım. Artık ondan geriye kül ve taşa bulaşmış siyah bir lekeden başka bir şey kalmamıştı.

Poppy'i bulmak zorundaydım.

Burada değildi, Tawny ya da Vikter de yoktu ama odasına gitmiş olsa bile güvende olmayacağını biliyordum. Bu bok başladığı anda, olayların tam ortasında olacaktı. Bunun tek yararı, kimsenin onun kim olduğunu bilmemesiydi ki bu da iyi bir şeydi. Çünkü eğer

İnişçiler onu ele mi geçirdi?

Kanı dökülecekti.

Arkamı dönerek salondan çıktım. Kalbim küt küt atarken elimin tersiyle yanağımdaki kan lekelerini sildim.

Her adımda öfke artıyordu, yanından geçtiğim her ölümlü ölüyor ya da ölüyordu, bazıları katılımcılar, bazıları da İnişçilerdi. Bu kadar ileri gitmemeliydi. Bunların hiçbiri olmamalıydı.

Fuayeye girdim. Orada da cesetler vardı. Biri inledi. Başım yana kaydı. Bir Descenter köşeye çömelmiş, elinde eline büyük gelen küçük bir bıçak tutuyordu. Bir çocuk. O sadece bir *çocuktu*. Ben çocukları işe almazdım.

Hızla yaklaşan ayak seslerini duyunca döndüm.

Teğmen Smyth kılıcını çekmiş ve kan damlatarak dairesel odaya girdi. Tabii ki, o orospu çocuğu hâlâ hayattaydı.

"Bakire'nin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Doğruca çocuğa yönelirken bana bir bakış gönderdi. "Düşes'in yanında güvende. Görünüşe göre senin sayende değil." Alay ederek dikkatini çocuğa çevirdi. Gitmeye başladım. "Ayağa kalk."

Çocuk hareket etmedi.

"Kalk ve kılıçla yüzleş, seni küçük pislik." Smyth'in ağzından tükürükler saçıldı.

Maskenin arkasından bir inilti geldi. Bıçağı düşürdü. Ana salona baktım, kılıcımı sıkıca kavradım. Bu saçmalık için zamanım yoktu. Poppy'ye ulaşmam gerekiyordu.

"Bunun için çok geç." Smyth eğildi ve kemikli bir kolu yakaladı. Çocuğu ayağa kaldırdı ve duvara doğru itti.

Sikeyim.

"Rhain bekliyor." Smyth kılıcını geri çekti. "Seni pislik-" İleri atılarak kılıcımı Smyth'in sırtına sapladım.

Smyth sarsılarak kurtuldu, yana doğru tökezledi, tuniğinin göğsündeki sivri yırtığa bakarken kılıcı elinden kaydı. Başını kaldırdığında ağzının kenarından kan sızıyordu.

"Kahretsin, bu iyi hissettirdi," dedim.

"Piç kurusu," diye homurdandı Smyth, sırtını duvara yaslayarak.

"Evet, çok sinir bozucusun." Gözlerindeki ışık sönerek yere yığılmasını izledim. "Ve artık ölüsün. Her neyse."

Çocuk donakaldı.

"Buradan defolup gitmen gerek." Ona yaklaştım ve maskenin kenarından tuttum. Kayışı kopardım ve yüzünü ortaya çıkardım. İçimden bir şaşkınlık geçti. Bu bir erkek değildi. O bir *kızdı*. Kieran'ın Lord'dan yeni bir arkadaş edindiği gün et paketleme deposunun dışında gördüğüm kız.

Devries. Lanet olası tanrılar. Eğildim, geniş ve dehşete düşmüş gözlerini yakaladım. Maskeyi kenara fırlattım. Penellaphe heykelinin dibine düştü ve paramparça oldu. Çocuk irkildi. "*Şimdi* git."

Küçük şey bir süre daha bana baktı ve sonra döndü, dal gibi ince bacakları ve çıplak ayaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde havalandı.

"Tanrılar," diye tükürdüm. Mac ile gerçekten uzun bir konuşma yapmam gerekecekti.

Fuayeden çıktım, koridora girdiğimde hızımı arttırdım. Her birkaç adımda bir, düşmüş muhafızlar ve inenler vardı. Koridorun sonuna yaklaştığımda bir kılıcın diğerine çarpma sesi yankılandı. Ardından sessizlik geldi.

Sonra Poppy'nin çığlığını duydum. "Hayır!"

Ölümlü bir gözün takip edebileceğinden daha hızlı hareket ederek havalandığımda vücudumdaki tüyler diken diken oldu. Bir karşılama odasının bir kapısının açık olduğunu gördüm. Eşikte yaralı bir Descenter duruyordu. Onun ötesinde Vikter'in tanıdık, yıpranmış yüzünü gördüm ama bu doğru değildi. Bir kanepenin üzerinden atlayarak hızla ilerlerken bile bunu anlayabiliyordum. Güneşin ısıttığı cildin tüm renkleri akmıştı.

Birkaç muhafız daha içeri doluştu, ama kanlar içindeki Descenter kılıcını geriye doğru çekerek kılıcın-

Bunun gerekiyordu.

Yavaşlayarak kılıcımı yukarı kaldırdım ve Descenter'ın kafasını gövdesinden ayırdım. Odada başka kimin olduğunu bile söyleyemedim.

Sadece Poppy'nin başına kendi elimle değil, yaptıklarımla ne getirdiğimi gördüm.

Vikter'in yanında dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini onun göğsüne bastırmıştı.

Vikter'in göğsü çok hızlı yükselirken, nefesleri çok sığlaşırken parmaklarının arasından kan pompalanıyordu. O yara. Bütün o kan. Kılıcımı indirirken dudaklarım aralandı. Planladığım şey bu değildi.

"Hayır," dedi Poppy ve o tek kelimedeki dehşet. Keder...

Göğsüme baskı uygulandığında gözlerim kapandı. Bunu istememiştim.

"Hayır. Hayır. Hayır," diye tekrarladı Poppy ve ben gözlerimi açtım.

"Hayır. Tanrılar, hayır.

Lütfen. Bir şeyin yok. Lütfen-"

"Özür dilerim," diye mırıldandı Vikter, titreyen elini kaldırıp onunkinin üzerine koydu.

"Ne?" diye bağırdı. "Üzgün olamazsın. İyi olacaksın.

Hawke." Geniş bakışları benimkilere kaydı. "Ona yardım etmelisin."

Vikter'in yanında diz çöktüm ve elimi omzunun hemen altına koydum. Zaten bildiğim şeyi hissettim. Göğsündeki çatırtı ve fokurdamayı. Adını sessizce söyledim.

"Ona yardım edin," diye rica etti. "Lütfen! Git birini bul. Bir şeyler yapın!"

Tanrım, yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yapabilseydim, . Sadece paniği durdurmak ve sesindeki dehşeti yok etmek için. Daha önce onu ölümle tehdit etmiş olmamın bir önemi yoktu. Ya da bu kaçınılmazdı. Bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Çünkü Poppy... O

kırılıyordu.

"Hayır. Hayır." Gözlerini kapattı ve inkâr edercesine başını salladı.

"Poppy," diye hırıldadı Vikter. Ağzının kenarından kan sızıyordu. "Bana bak."

Ürperdi, dudakları birbirine yapıştı ama o, kahretsin, güçlüydü. Gözleri açıldı.

"Özür dilerim," dedi. "Seni... koruyamadığım için."

Ona doğru eğildi. "Beni korudun. Hâlâ da koruyacaksın." "Ben...

korumadım." Hızla gözlerini kırpıştırdı ve bakışlarını kaldırdı.

Lord Mazeen'in durduğu yere kadar takip ettim. Siyah saçlı Yükselmiş *eğlenmiş* görünüyordu ve bu gece tek bir kişiyi bile savunmak için elini kaldırmamış gibiydi. Ve yapabilirdi de. Vampirlerden herhangi biri yapabilirdi. Burun deliklerim alevlenirken, bu gece o herifle daha sonra uğraşmak için aklıma bir not aldım.

"Ben... seni... bir erkek olarak hayal kırıklığına uğrattım," dedi Vikter ona.

"Beni affet."

"Seni affedecek bir şey yok," diye yemin etti. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Lütfen," diye homurdandı Vikter.

"Seni affediyorum." Poppy alnını onunkine bastırdı ve lanet olsun, bunu durdurmak istedim. "Seni affediyorum. Gerçekten affediyorum. Seni affediyorum."

Elimin altında Vikter ürperdi.

"Lütfen yapma," dedi Poppy. "Lütfen beni bırakma. Lütfen. Yapamam... Bunu sensiz yapamam. Lütfen."

Tanrılar.

Poppy'nin bakışları çılgınca Vikter'in yüzünü taradı, bir mucize belirtisi aradı ama hiçbir şey bulamadı. O gitmişti.

"Vikter?" Tawny'yi fark ettiğimde göğsüne bastırdı. Yakınlarda durmuş, ağlıyordu. "Vikter?"

"*Poppy*." Elimi onunkinin üzerine koyarak atmayan bir kalp aramasını engelledim.

Bana baktı. "Hayır."

"Özür dilerim." Ve üzgündüm. Elini kaldırdım. "Çok özür dilerim."

"Hayır," tekrarladı, nefesi kısa ve hızlı nefesler halinde geliyordu. "*Hayır*."

Lord Mazeen konuştu. "Bakiremizin Kraliyet Muhafızlarıyla da belli bir çizgiyi aştığına inanıyorum. Verdiği derslerin hiç de etkili olduğunu sanmıyorum."

Yavaşça Lord'un durduğu yere baktım. O sırada Düşes'in burada olduğunu fark ettim. "Onunla bir kelime daha konuşursan dilini yutarsın" diye uyarırken onu umursamıyordum.

Lord Mazeen kaşlarını kaldırdı. "Özür dilerim?" dedi, bana bakarken dudakları kıvrıldı. Poppy'nin elinin altımdan çekildiğini hissettim. "Benimle mi konuşuyorsun?
Ben mi?"

Onunla konuşmaktan çok daha fazlasını yapacaktım.

Metalin taş üzerindeki yumuşak sürtünmesi dikkatimi düşmüş bir kılıca çekti.
Poppy'nin kabzayı saran kanlı parmaklarına.

Ayağa kalkışını izledim, elleri ve kolları kan içindeydi ve elbisesinin dizleri kanla ıslanmıştı. Ona döndü.

Lord Mazeen sırıttı.

Ayağa kalktım.

"*Bunu* yakın zamanda unutmayacağım." Lord Mazeen çenesini Vikter'e doğru eğdi ve sırıtışı büyüdü.

Poppy'i durdurabilirdim. Kılıcı ondan alabilirdim. Onu bu odadan çıkarıp o pisliği kendim halledebilirdim. Kolayca.

Ama *biliyordum*.

Kulağa çılgınca gelse de, içgüdüsel bir seviyede biliyordum ki bu lanet olası alemde ya da ötesinde hiçbir şey onu durdurmamı sağlayamazdı.

Poppy'nin çığlığı öylesine acı ve öfke doluydu ki irkildim. Daha önce de duyduğum bir sesti. Shea'nın ne yaptığını anladığımda ben de duymuştum.

Belki de Poppy'yi durdurmamamın nedeni buydu. En azından nedenlerden biriydi. Çünkü ne yapmak üzere olduğunu biliyordum.

Kendim yapmıştım.

Poppy hızlı davranıp kılıcını savurdu. Vampir, kimsenin tahmin edemeyeceği bir şey yapmak için elini kaldırdı. Her , onun için korkunç bir şekilde yanlış gitti. Kılıç kasları ve kemikleri doğradı ve o lanet sırıtışı da koluyla birlikte alıp götürdü.

Kaşlarım havaya kalktı. Bu onun için inanılmaz derecede şiddetliydi.

Lord'un nefesi kesilirken biri çığlık attı. Düşes mi? Tawny Poppy'ye bağırdı.

Lord'un kolunun olması gereken yerden kan fışkırırken gülümsedim. Geriye doğru tökezledi, aptal bir piç gibi kopmuş koluna bakıyordu.

Öyleydi.

Kılıcını tekrar indirdi ve Lord'un sol elini kesti.

Çığlık. *Onun* çığlığıydı. Gülümsemem soldu.

Ve Poppy... Döndü ve *muhteşemdi*, kılıcını yükseğe kaldırdı.

Onu boğazından yakaladı. Lord'un başı bir yöne, vücudu ise diğer yöne gitti.

Sonra onun göğsüne, karnına vurdu ve *çığlık* attı, öfkesi ve kederi onu ele geçirdi, onu daha da parçaladı.

Buna izin veremezdim.

Bir kolumu beline dolayarak öne atıldım. Kılıcın kabzasını sıkarken onu kendime doğru çektim - kahretsin, bu Vikter'in kılıcıydı. Kılıcı onun elinden kurtardım, ama o Lord'a geri dönmek için mücadele etti, ayağını bacağıma çarptı, kolumu büktü ve dövdü.

"Dur." Onu Mazeen'den geriye kalanlardan uzaklaştırdım. Başımı eğip yanağımı onunkine bastırdım. "Tanrım, dur. Dur."

Ayağı geri gitti, önce kaval kemiğime sonra da kalçama çarptı. Çok sertti. Şaha kalkıp tökezlememe neden olunca homurdandım.

Tanrılar.

İki kolumla onu sıkıca kavradım ve kapıya doğru sürükleyerek İnen'in cesedinin geçirdim. Nöbetçiler geri çekildi, o çığlık atarken bize geniş bir alan bıraktılar, tırnakları derime battı, ateşli bir acı olana kadar çizdi.

dizlerinin üzerine çökmeye zorladım ve kalkamasın diye orada tuttum.

"Dur.

Lütfen. Poppy-"

Başını göğsüme yasladı. Çenesinin ve boğazının derisi parlak kırmızı bir renk almıştı. Nefes alış verişi düzensizdi ve çığlıkları...

Göğsüm mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde çatladı. Üzerine eğildim, vücudumla onu hapsettim. Ve hala çığlık atıyordu. Kendine zarar vermeden önce bunu ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordum. Ve verecekti de. Bu çığlıklar... Sanki onu öldürüyormuş gibi geliyordu.

Başımı çevirdim ve ağzımı onun çok sıcak şakağına bastırdım. "Özür dilerim," diye fısıldadım. Acı dolu çığlıklardan beni duyamıyordu.

Bu durumdayken ona zor kullanarak ulaşamayacağımı bildiğimden, bunu yapmak için mahremiyetimiz olsa bile, bir sonraki en iyi şeyi yaptım. Bir kolumu ondan ayırdım ve etrafına uzandım, parmaklarımı boğazındaki noktalara, oradaki nabza bastırdım. İttim. Çığlıkları aniden kesildi. Bir kalp atışı sonra vücudu kollarımın arasında gevşedi, başı geriye düştü.

"Poppy," diye Tawny arkamdan. "Poppy mi?"

Onu kollarıma alarak ayağa kalktım ve yürümeye başladım. Düşes konuştu ama tek duyduğum Poppy'nin çığlıklarıydı.

OceanofPDF.com

ACISI

Tawny, Poppy'nin gevşek elini yatağın üzerine koyarak, "İyi olacak," dedi. "Sadece zamana ihtiyacı var."

"Daha ne kadar zaman var?" Pencerelerin yanında durduğum yerden talep ettim.

Tawny battaniyeyi Poppy'nin üzerine örterken ona baktı. "Çok şey yaşadı Hawke ve Vikter..." Dudaklarını birbirine bastırarak bir an durdu. "Vikter onun için önemliydi."

"Biliyorum." Soru niyetlendiğimden daha sert çıkmıştı. Bakışlarım Poppy'ye kaydı ve sonra bir elimi saçlarımda gezdirerek başka tarafa baktım. "Çok uzun süre uyudu. Bu sağlıklı olamaz. Hiç yemek yedi mi?"

"Birkaç kez uyandı." Ayağa kalkarken Tawny'nin kaşları çatıldı. "Ve Ona su içirmeyi ve biraz çorba içirmeyi başardım." Yatağın ayak ucuna gelip ellerini soluk nane yeşili elbisesinin üzerinde düzeltirken yüzünde belli belirsiz, yorgun bir gülümseme belirdi. "Ama sen zaten Bunu biliyorum. Her konuştuğumuzda bunu sordun."

Görmüştüm ama Poppy'yi sadece bir kez uyanık görmüştüm, o da sayılmazdı çünkü sesini hiç kullanamamıştı. Çığlıklar boğazına zarar vermişti. Düşes Şifacı'yla birlikte gelmişti ve sonra Tawny derisindeki kanı yıkamasına yardım etmişti. Ama ondan sonra? Tek gördüğüm, uykuda bile kaçamadığı kederdi. Çok derin görünen bir uyku. Bir yudum su ve çorba kimseye yetmiyordu.

Bakışlarımı tekrar pencereye çevirerek, alacakaranlığın gri gökyüzüne karşı yükselen Rise'ın soğuk taşlarına baktım. Her şey berbattı. Pek çok şey öyleydi. Bunlardan biri de o huysuz piçi gerçekten özlemiş olmamdı. Vikter'i sevdiğimi söyleyemezdim. Tanrılar onun benden hoşlanmadığını biliyordu, Poppy'nin bana ısındığını düşünmesine rağmen. Ama ona saygı duyuyordum. Poppy'ye olan sadakati için, onun ne olduğuna değil. Başka hiçbir muhafız ona onun öğrettiklerini öğretemezdi, o riskleri alamazdı. Poppy onun sayesinde yaşadı.

Vikter'in ölümü kaçınılmaz değildi. Planladığım şeyi yapmış olsaydım. Vikter bizi bulmadan önce onu Kieran'a götürürdüm, gerekirse zorlama kullanırdım. O hâlâ hayatta olacaktı ve Poppy asla
engellemeye çalıştığım şeyi gördüm. Buna tanık olmak. Onu yaşamak.

O anılara ihtiyacı yoktu.

Ama tek berbat şey bu değildi. Belli ki Kieran'la Grove'da tanışmamıştım. Jansen ona haber vermişti ve muhtemelen çıldırmak üzere olduğunu biliyordum ama şu anda Poppy'ye bunu yapamazdım. Yapamazdım işte.

Gecikmenin bir önemi yoktu zaten.

Tawny'nin beni izlediğini hissettim. Aynı mekânı paylaştığımız ve Poppy'nin bize dönmesini beklediğimiz son günlerde bunu çok yapıyordu. Hiçbir noktada yapmadığı şey ise neden sürekli Poppy'nin odasında olduğumu sormaktı. Tawny bana kurallara uyan biri gibi gelmemişti ama Poppy ve benimle ilgili bildiklerini düşününce merak ediyor olmalıydı.

Ama Poppy'yi nerede koruduğum hakkında hiçbir şey söylemeyen tek kişi o değildi. Düşes'in çok yakın ve kişisel bir nöbet tuttuğumun farkında olduğuna hiç şüphem yoktu.

Tawny boğazını temizledi. "Sen..." Sesi . "Ne?" Onunla
yüzleştim.

Başını hafifçe salladı ve sık bukleler yanaklarının kenarlarına doğru savruldu. Yatağa geri döndü. "Onu önemsiyorsun."

Kieran'ın da aynı lanet şeyi söylediğini duyunca kaskatı kesildim. Kendi sesim sıkarken onların hiçbirinin sesini duymaya ihtiyacım yoktu.

Çünkü iç sesim onun sorusunu tereddüt etmeden yanıtladı. Evet, Poppy'yi önemsiyordum. Ve bununla da kalmadı. Hayır, bir sürü gevezelik yapıyor, bana acı çeken herhangi biriyle ilgilendiğimden daha fazla ilgilenmemem gerektiğini hatırlatıyordu. Derin bir şekilde umursamamam gerektiğini. Kim olduğu yüzünden.

Kim olduğumu.

Ve ona ne yapacağımı.

" değil," dedi Tawny sessizce. "Kimseye
söylemeyeceğim." Başım ona doğru döndü.

"Katılmam gereken dersler var. Askıya alındıklarını düşünebilirsiniz ama tabii ki değil." Tawny başını eğdi. "Sonra görüşürüz."

Tawny'nin kapıyı arkasından sessizce kapatarak odadan izledim. "Kahretsin," diye mırıldandım, pencerelerden uzaklaşarak.

Kısa kılıçları kınlarından çıkarıp sandığın üzerine, geniş kılıcın yanına yerleştirdim. Poppy'nin yanına doğru yürürken oda çok sessizdi ama hep böyleydi, değil mi? Muhtemelen ben Masadonia'ya gelmeden çok önce.

Şimdiye kadar bir düzineden fazla kez yaptığım gibi Poppy'nin yanına oturdum. Saçları yastığın üzerine dökülmüş kırmızı şarap gibi dağılmıştı, dudakları ayrıktı ve nefesleri düzenli ve eşitti. Gözlerinin etrafındaki deri kızarmış ve şişmişti, bu da o anki huzurlu uykunun nadir olduğunun kanıtıydı.

Kabuslar onu rahatsız ediyordu. Yıllar öncesinden mi yoksa Ayin gecesinden mi geliyorlardı, bilmiyordum ama uykusunda ağlıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Gözyaşları, onları silebileceğimden daha hızlı düşüyordu ama onunla konuştuğumda sakinleşiyordu. Ona her şeyin yolunda olduğunu söylerdim. Ve de olacaktı.

Ve...olmazdı.

Kollarıma baktım, tüniğimin kolları dirseklerime kadar kıvrılmıştı. Poppy'nin panik ve çaresizlik içinde tırnaklarını etime geçirdiği yerlere baktım - öfkesi ve acısı. Kollarımda bıraktığı çizikler solmuştu ama onları hâlâ görebildiğime yemin edebilirdim.

Kabaca nefes vererek başımı ellerimin arasına aldım, parmak alnıma ve şakaklarıma bastırdım. Orada otururken suçluluk duygusu çalkalanıyordu. Ayin sırasında olanlar planladığım, istediğim gibi olmamıştı. Ama yine de sorumlusu bendim. Yüzlerce kişi ölmüştü ve bunların ezici çoğunluğu ölümlüydü. Bazıları yardımcı olmuştu ama birçoğu masumdu. O kadar çok cenaze töreni olmuştu ki, aynı anda birden fazla cenaze töreni düzenlenmişti. Onların kanı benim ellerimdeydi.

Kulağa ne kadar berbat gelse de bununla yaşayabilirdim. Katlanmak zorundaydım. Ama yutması zor olan neydi? Onun acı çekmesine neden olmuştum. Avuç içlerimi yüzümde düzeltirken sert bir kahkaha attım. Bakire'yi alıp kardeşimi kurtarmak için kullanmak üzere yola çıktığımda nasıl bir cehennem yaratacağımı bilmiyor değildim. İnenleri kışkırtacağımı, muhtemelen onları şiddetli bir ayaklanmaya teşvik edeceğimi biliyordum. Masum insanların hayatlarını kaybetmesine neden olacağımı biliyordum. Ve Kız'ın hayatına bir fırtına gibi gireceğimi, bu süreçte bildiği her şeyi, belki de kendisini bile yok edeceğimi biliyordum.

Bunu kabul etmiştim.

Bu benim ödemeye razı olduğum bir bedeldi ve başkalarını da buna katlanmaya zorlayacaktım çünkü biliyordum ki benim ellerimde kaç kişi ölürse ölsün ya da
benim eylemlerim yüzünden kaybedilen hayatların yanında çok sönük kalacaktır.

Babam ordularımızı Solis'e sürdü. Milyonlar ölecekti. Bütün o büyük iyilik saçmalığı buydu.

Bir doz intikamla birlikte.

Ama beklemediğim şey oydu. Poppy. Onun hakkında sahip olduğum tüm önyargılar yanlıştı. Poppy ne sessiz ve itaatkâr ne de gönüllü bir katılımcıydı. O da daha iyisini bilmeyen ya da kendini korumak için etraflarında yolunda gitmeyen şeylere çok yakından bakmak istemeyen pek çok kişi gibiydi. Nazik olmasını istememiştim ama bununla başa çıkabilirdim. Başa çıkamadığım şey ise
cesurdu. Ne kadar savaşçı olduğunu.

Maiden'ı *sevmeyi* beklemiyordum, onu mutlu etmek, gülümsetmek ve güldürmek için çabalayacak kadar değil.

Maiden'ı önemsemeyi beklemiyordum, bu işin yürümesi için başka bir yol düşünecek kadar değil. Benim ihtiyacım olanı almam ve onun da istediği şeye sahip olması için: bir hayat. Özgürlük.

Bakire'yi arzulamayı beklemiyordum, şu anda bile dudaklarının tadı ve ellerimin altındaki çıplak etinin hissi kanımı hızlandıracak kadar değil.

Onun yanında bu değişeceğimi tahmin etmemiştim, öyle ki kendimi bir anda geçmişi ya da geleceği düşünmez ve neden burada olduğumu unuturken buldum. Sakin hissediyordum. Huzur içinde.

Basitçe, istemeyi beklemiyordum. Çünkü istememiştim. Özgür olduğumdan beri geçen yıllar ve on yıllar boyunca. Gerçekten hiçbir şey istememiştim.

Ama bunları Poppy için istiyordum ve *onu* istiyordum.

Peki, şimdi ne olacak?

Ellerimi dizlerimin arasındaki boşluğa bıraktım ve bakışlarımı kaldırdım. Rüzgâr pencerelere vuruyor, odayı serinletiyordu. Bir gün önce Düşes'e çağrılmıştım. Jansen de oradaydı. Hızlı bir görüşme olmuştu. Utangaç gülümsemeler yok. Bana Kraliyet'in son kaçırma girişimi nedeniyle Kız'ın güvenliğinden endişe duymaya başladığını söylemişti.
Dük ilk görüşmemizde söylemişti ve başkente Ayin'de olanları bildiren bir haber gönderildiği için Kraliyet'in cevabının bir çağrı olacağından emindi. ki, Komutan'a Kız'la birlikte Carsodonia'ya gidecek bir grup oluşturmasını emretmişti.

Almak için geldiğim şeyi alıyordum. İhtiyacım olanı. Kraliyet'in izniyle ona Masadonia'dan çıkarken eşlik edecektim.

Ama istediğim bu değildi.

Ben orada oturmuş, bu iş bittiğinde Poppy'yi en azından nasıl özgür bırakabileceğimi düşünürken senaryo üstüne senaryo oynanıyordu. Farklı seçenekler.

Seçenekler. Ama hepsi yarı pişmiş imkansızlıklardı.

Yumuşak bir inilti beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Poppy titrerken belimden büküldüm, elleri Tawny'nin özenle üzerine örttüğü battaniyeyi sıkıyordu.

Yanakları nemliydi.

Yüzündeki gözyaşlarını silerken göğsümde bir baskı oluştu. "Sorun yok," dedim ona. "Yalnız değilsin. Ben yanındayım. Her şey yolunda."

Nemi kovaladım, parmaklarımın ucu sol yanağındaki yara izinin daha pürüzlü derisini sıyırdı. "Özür dilerim," dedim ona, sanki bunu neredeyse yüz kere söylemişim gibi. "Her şey için özür dilerim, Vikter için.

Son konuşmamıza rağmen, o bunu hak etmedi. O... o iyi bir adamdı ve bunun olmasına üzüldüm."

Bunu ona daha önce de söylemiştim. Ona fısıldamaya devam ettim ve birkaç dakika sonra battaniyeyi tutuşu hafifledi. Nefes alış verişi düzene girdi ve göğsümdeki baskının bir kısmı kalktı.

Dakikalar geçti. Ona dokunmaya devam ettiğimi, çenesinin kıvrımlarını hafifçe izlediğimi fark edene kadar kaç dakika geçtiğini sadece Tanrılar biliyordu. Bunu yaptığımın farkında bile değildim. Tıpkı onu rahatlatırken uyuyakaldığım son iki gecede yapmadığım gibi.

Ve uyandığında hala onun yanında yatıyordu.

Bunların hiçbirini takdir edeceğini . çok, burada bulunmam ve yaşadıklarına tanık olmam. Başparmağımı çenesine götürdüm.

"Şimdi ne olacak?" Midem sıkışırken ona fısıldadım.

Cevap gelmedi ama yastığın yanındaki yastıktan çıkan kırmızı bir şey dikkatimi çekti. Üzerine uzanarak kaldırdım. Kırmızı, deri ciltli günlüğü tanıdığımda dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Bayan Willa'nın günlüğü. Yastığı bırakıp Poppy'ye baktım. Geceleri onu okuyor muydu?

Bu sayfaları okurken ne hissettiğini ve herhangi bir eylemde bulunup bulunmadığını merak etmeden önce bu düşünceleri kestim. Şimdi bunu düşünmenin zamanı değildi.

Gece çöktüğünde, yaklaşan ayak seslerini duydum. Birden fazla kişi olduğunu bildiğim için yataktan kalktım ve

kısa kılıçları kınına sokarak penceredeki yerimi aldım.

Kapı çalınmadan açıldı ve beyazlar giymiş Düşes ortaya çıktı. Yas rengi. Kusursuz teninde keder belirtisi yoktu ama daha önce hiç ağlayan bir Yükselmiş de görmemiştim. Bu mümkün olmayabilir. Koyu renk gözleri hemen durduğum yere sabitlendi.

Ona sert bir selam verdim.

Düşes odaya girdi ama iki muhafızı kapıda kaldı. "Penellaphe'yi kontrol etmeye geliyordum. Herhangi bir değişiklik var mı?"

"Hayır, . Uyumaya devam ediyor."

"Çok derin hayal ediyorum." Yatağın ayak ucunda durdu, ellerini gevşekçe birbirine kenetledi. "Ama sanırım uyku cereyanından faydalanmak ona iyi gelecektir."

"Uyku taslağı mı?" Tekrar ettim.

Düşes başını salladı. "Şifacı onu muayene ederken yaralanmadığından emin olmak için yanında biraz ," diye açıkladı.

Şifacı'nın ziyareti, Tawny ilk uyandığında yanındayken ve ben yıkanmak için odamdayken gerçekleşmiş olmalı.

Bu, nasıl bu kadar uzun süre uyuyabildiğini ve etrafında olup biten hiçbir şeyden rahatsız açıklıyordu.

Düşes, "Çok yazık, değil mi?" diye söze başladı. "Bir kişinin böyle bir kayba uğraması."

Öyleydi.

Bana döndü ve varlığımla ilgili bir şey söylemesini bekledim. Nerede olduğum değişmeyecekti.

"Manton nerede?" diye sordu.

"Unuttum."

"Hmm. Anlaşılabilir. Eminim aklınız... onu korumakla meşguldür," dedi.

Ne oluyor lan? Sorgulaması gereken tek şey bu muydu?

"Ona olan sadakatin takdire şayan." Tekrar Poppy'ye baktı. "Buraya bir şey gönderilmesini ister misiniz? Akşam yemeği, belki?"

"Ben iyiyim," dedim. Tawny yemek getiriyordu.

"O zaman sizi görevinizle baş başa bırakayım." Düşes kapıya doğru ilerledi, sonra durdu. Sonra gülümsedi ve tüylerim diken diken oldu. "Kraliçe bağlılığından çok memnun olacak Hawke. Kraliyete hizmetin için seni fazlasıyla ödüllendireceğine eminim."

OceanofPDF.com

ONUN İNTIKAMI

Düşes gittikten kısa bir süre sonra uyku taslağını bulmuştum. Şişenin içindeydi. komodinin çekmecesinde buldum. Onu odasından çıkardım. Poppy bana istediği kadar kızabilirdi. Umurumda değildi. Yemesi ve içmesi gerekiyordu, kendini unutturmak için uyuşturucu kullanması değil.

İyi haber, Poppy'nin artık uyumuyor olmasıydı. Kötü
haber ise bendim.

Wisher's Grove'da sinsice ilerlerken, ay ışığında Poppy'nin gizlenmiş figürünü önümde gördüğümde onun için kötü haber bendim. Onu bırakabilirdim.
ilk seferinde gizlice odasından çıkacağını bilseydim
fırsatını buldu. Her ne kadar gönlünce keşfetmesine izin versem ve tam olarak neyin peşinde olduğunu merak etsem de, şimdi bunun zamanı değildi.

Yükselmişler Ayin'de yaşananların intikamını gece vakti alırken olmazdı. Şu anda bile rüzgâr taze kan kokusu taşıyordu. Sabah olduğunda, evlerinde ve sokaklarda soğuk ve ağdalı cesetler bulunacaktı. Ve pek çok kişi Poppy'nin neye benzediğini bilmediğinden, statüsü onu korumayacaktı.

Poppy'nin adımları yavaşlayıp açıktaki köklerden oluşan bir arapsaçına doğru ilerlerken uzandım ve kalçamdaki hançeri kınından çıkardım. Hançeri parmaklarımın arasında tutacak şekilde çevirerek gözlerimi kıstım. Çamların arasından esen rüzgâr iğneleri yere savururken, pelerini etrafını dalgalandırdı.

Gülümseyerek hançeri fırlattım.

Bıçak pelerinine saplanıp onu geriye doğru çekince Poppy irkildi. Kendini tutarak hançere uzandı ve köklere saplandığı yerden çıkardı.

"Sakın," diye uyardım, bana doğru dönmeye başladığında, kolu çoktan geriye kalkmıştı, "bunu aklından bile geçirme."

Etrafında döndü. "Beni öldürebilirdin!"

"Kesinlikle," diye hırladım, mesafeyi geçerek. "Geldiğini bile göremezdin."

Eldivenli eli hançerin kabzasını sıkıca kavradı. Kukuletasının gölgeleri arasında yüzünü göremiyordum ama o bıçakla aptalca bir şey yapmak üzere olduğunu hissediyordum.

O yapamadan bileğini yakaladım. "Onu geri alacağım." Ona ters ters bakarken bileğini tuttuğu yerden çektim, ama gözümü ondan ayırmadım, muhtemelen yanında bir silah getirdiğini biliyordum.
wolven hançeri. Öyleydim. "Görüyorum ki odanızdaki kapıyı kilitlemem gerekecek."

Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltı çıkardı.

"Bu çok ." Hançeri kınına soktum. "Bana küçük, kızgın bir yaratığı hatırlattı. Kabarık bir yaratık."

Poppy beni tuttu.

"Gitmene izin vermeyeceğim. Bacağıma tekme yememeyi tercih ederim, Prenses." Üzerimize bir iğne yağmuru daha yağdı. "Nereye gidiyordunuz?"

Ondan sessizlikten başka bir şey gelmedi.

Bu yanıtı alınca şaşırmadım. Uyandığından beri pek bir şey söylememişti ama ben de söylememiştim. Çünkü kendimi ne söyleyeceğimi bilememek gibi tuhaf bir çıkmazın içinde bulmuştum ve benim de söyleyecek bir şeyim vardı.

Bu farklıydı.

Öyleydi.

Öyleydim.

Bütün bu lanet *şey* farklı hissettirdi.

"Peki," diye tersledim. "Bana anlatma. Yapmayı planladığın pervasızca şeyin ne olduğunu bilmeme gerek yok. Ama bilmeniz gereken şey, bir daha böyle bir şey yapmayacağınızdır. Şu anda işler çok dengesiz ve sen-"

"Ne? Ben ölmeyecek kadar önemli miyim? Başka kimse değilken mi?" diye homurdandı, sesi göğsüne inen bir yumruk gibiydi. Çığlık atmanın verdiği hasar yüzünden sesi hâlâ hırıltılıydı. Acısından. "Çünkü ben Maiden'ım
-"

Onu göğsüme doğru çektim, sözleri bir solukta bitti. İçime öfke pompalandı. Şu anda ona mı yoksa kendime mi kızdığımdan emin değildim. "Daha önce de söylediğim gibi, senin Maiden olman umurumda bile değil. Şimdiye kadar bunu fark etmiş olman gerekirdi."

Buna da yanıt vermedi, ki bu harikaydı. Tek kelimeyle harika. Sesi hâlâ kulaklarımda çınlarken ve göğsümde hâlâ üç yüz kiloluk bir kurt oturuyormuş gibi hissederken onu köklerin arasından çıkardım.
Bu yüzden uyandığından beri onunla pek konuşmamıştım. Bu yüzden onun acısında oynadığım rol yüzünden. Büyük rol. Lanet olası tek rol. Bunu aşmak zorundaydım.

Konuştuğunda sadece birkaç adım atmıştık. "Biliyordu," diye homurdandı.

Çenemde bir kas kasıldı. "Kim?"

"Agnes."

Kaşlarımı çattım.

"Ayin'deydi ve uyardı-" Poppy titrek bir nefes aldı. "Karanlık Olan'ın bir şeyler planladığı konusunda bizi uyardı. Agnes bize söylediğinden daha fazlasını biliyordu ve bizi daha önce uyarabilirdi."

"Sonra ne olacak?" Poppy'nin duyamayacağı uzak bir çığlık duyduğumda gözümü önümdeki karanlıktan ayırmadan sordum.

"Olanları engelleyebilirdi," diye savundu.

Başımı salladım. "Tek bir kişi engelleyemezdi." "Yardımcı olabilirdi,"

diye ısrar etti, sesi yarıda kesilmişti.

Gerçekten ama onu ikna edemeyeceğimi biliyordum. "Peki, ne yapmayı planlıyordun? Agnes'i bulup bunu ona söylemeyi mi?"

"Onunla konuşmayı planlamamıştım."

"Öfkenizi ondan çıkarmayı mı planladınız?" Yatak odasındaki silah sandığını düşündüm. Muhtemelen onu kaldırmam gerekecekti. "Seni uyarmaya çalışan ."

"Yeterli değildi," diye tısladı.

İntikam arzusuna ve içindeki o lanet ateşe saygı duyabilirdim. Başka bir durumda, onu durdurmayabilirdim. Ama bu durumda? "İyi ki buradayım," dedim ve tutuşumu bileğinden eline doğru kaydırırken neredeyse sözlerime gülecektim.

"Gerçekten mi?" dedi, sesinde alaycı bir ifade yoktu.

Şimdi göğsümde iki kurt varmış gibi hissediyordum. "Yapmak istediğin şeyi başarmış , pişman olurdun. Belki şu anda değil ama daha sonra pişman olacaktın."

Poppy birkaç dakika sessiz kaldı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Parmakları parmaklarımın etrafında kıvrılırken ona baktım ama yüzünü göremedim.

" olursun," dedi. "Ben asla
yanılmam."

"Bu sefer öyle olacaktın."

Bakışlarımı ilerideki kalabalık çam ağaçlarına çevirerek elini sıktım ve ağzıma isteksiz bir gülümseme yerleştiğini hissettim. Her nasılsa, bu onun gece yarısı kaçamaklarından daha sinir bozucu ve çileden çıkarıcıydı.

Daha da endişe verici.

OceanofPDF.com

YALAN SÖYLEDİM

"Sana bir şey olduğunu düşünmeye başlamıştım." Kırmızı İnci'deki özel odaya girdiğimde Kieran oturduğu yerden başını kaldırdı. "Senden bundan daha erken haber almayı bekliyordum."

"Evet." Kapıyı kapatarak odaya geçtim ve karşısındaki sandalyeye oturdum. "İlk defa bu kadar uzaklaşabildim."

Kieran kaşlarını kaldırdı.

İlk kez kaleden ayrılırken, yani Poppy'den ayrılırken kendimi rahat hissediyordum. Tawny'yle birlikteydi ve eski hizmetkârların kapısı kilitli olduğu ve silah zulası ortadan kaldırıldığı için -ki bu silahlar şaşırtıcı derecede çeşitliydi- olduğu yerde kalacağından emindim. Kısa bir süre için. Ama onu korumasız bırakmamıştım. Jansen koridordan onu izliyordu. Şu anda ona yönelik herhangi bir tehditten endişe ettiğimden değil. Dük ve Mazeen ortalıkta olmadığına göre, onun için en büyük tehlike bendim.

Ben daha çok öfkelenmesinden endişeleniyordum.

Kieran, "Diğer muhafızın artık sorun olmayacağını duydum," dedi.

Derin olmayan bir nefes aldım. "Hayır, olmayacak."

"Bu konuda pek mutlu görünmüyorsun."

Bakışlarını üzerimde hissedince gülümsemeye zorladım. "Öyle mi olmalıyım?"

" fazla değil, ama sesin..." Viski sürahisini alarak bana bir içki doldurdu. "Pişmanım."

İçimi çektim, bardağı aldım. Sonra arkama yaslandım ve bardağı sandalyenin dayadım. "Soyunda bir Kahin olmadığına emin misin?"

Kieran güldü. "Sesindeki çatışmayı fark etmek için biri olmak gerekmiyor." Başını eğdi. "Ya da uzattığın sakalı."

Homurdanarak elimi çenemde gezdirdim ve tıraş olmadığımı fark ettim. Gözlerimi kısarak elimi sandalyenin diğer koluna bıraktım. "Düşes başkentten bugün ya da yarın haber bekliyor."

"Duydum." Kieran bir ayağını alçak masanın üzerine koydu. "Jansen bana söyledi. Ben de terfi ettim." Geniş, alaycı bir gülümseme verdi. "Huntsmen'e."

"Bunun bir terfi sayıldığını sanmıyorum."

Güldü. "de bilmiyorum ama zamanı geldiğinde Maiden'a başkente eşlik etmem için izin verildi."

The *Maiden*.

Viskiden bir yudum aldım. Bok boğazımı yaktı.
Yatakta. Orada Kieran ve Circe'i görmedim. Poppy ve beni gördüm. Tanrım, bu lanet oda.

"Biliyorsun, çoktan gitmiş olabilirdik." Kieran göğsünü kaşıdı. "Gitmiş olmalıyız."

"Biliyorum, ama... işler zorlaştı." Jansen'in Kieran'la ne paylaştığından emin değildim ama o konuşmadı. "Diğer muhafızı? Vikter mi? Onun için bir baba gibiydi ve gözlerinin önünde öldü." İkinci viskiyi yutmak daha kolaydı. "Ondan sonra kendini kaybetti. Birini öldürdü
Yükselmiş."

"Bu bana söylenmemişti." Kaşları kalktı. "Bunu neden yaptı?"

"O piç Vikter'in ölümüne güldü. Onu parçalara ayırdı." Dudaklarımda kısa bir gülümseme belirdi. "Ve parçalara ayırmaktan bahsediyorum."

"Kahretsin," diye
mırıldandı. "Evet."

Kieran bana bakarken sessizdi. Uzun sürmedi. "Ve Kraliyet'in onu muhtemelen geri çağıracağını öğrenmeden önceki günlerde onu Grove'a götüremediniz mi?"

"Yapabilir miyim?" Kuru bir kahkaha attım ve likörün geri kalanını yudumladım. "Kendi kendini tedavi ediyordu ve siz bunun işleri kolaylaştıracağını düşünmeden önce, yemiyor ve içmiyordu. Onu götüreceğimiz türden bir yolculuk için zayıf olması iyi olmazdı."

Bardağı bir kenara bıraktım. "Ama şimdi buradayız, bize bir lütufta
bulunuldu, değil mi?" "Sanırım bu da bir bakış açısı ama evet. Şimdi, biz İzin. Bu da şüphe çekmeden çok daha fazla yol alabileceğimiz anlamına geliyor," dedi parmaklarıyla bükülmüş dizine dokunarak. "Ama bu aynı zamanda uğraşmamız gereken başkaları olacağı anlamına da geliyor."

"Öyle, ama muhtemelen New Haven'a o gelmeden önce varabiliriz. gerçeği öğrenir," diye karşı çıktım. "Daha önce, gerçekleri saklamak için savaşıyorduk.

Buradan oraya kadar onu kontrol altında tutacağız ve inanın bana, bunu geciktirmek istiyoruz, o biraz kıç tekmeleyebilir."

"Bir Yükselmiş'i parçalara ayırdıysa bunu yapabileceğini düşünüyorum." Kieran hâlâ sinir bozucu zekâsıyla beni süzüyordu. Parmaklarının tıkırtısı durdu ve ben gerildim. "Garip davranıyorsun, bil diye söylüyorum."

İnkar etmeye başladım ama ne anlamı vardı ki? Kafam lanet olası bir Dağınıklık. Bakışlarımı tavandaki kirişlere doğru kaydırdım. "Korkunç şeyler atlattı ve bunu kanıtlayacak yara izleri ve gücü var. O cesur biri, Kieran.
Tutkulu. Hayata ve deneyime aç." Çenem çalıştı. "Vahşi, hatta kışkırtıldığında biraz hırçın." Durakladım. "Ya da çok hırçın. Onu hafife aldığımızı söylediğinde haklıydın. O bizim gibi değil.
bekleniyordu."

"Ondan hoşlanacağım gibi görünüyor."

"Yapacaksın." Bunun üzerine gülümsedim. "Yükselmişler hakkındaki gerçeği bilmiyor ama özellikle Ayinlerle ve hatta onların arasındaki konumuyla ilgili pek çok uygulamayı kabul etmediğini biliyorum. Neden Seçilmiş olduğunu anlamıyor ve biliyorum ki..." Boynumu bir o yana bir bu yana salladım. "Seçme şansı olsaydı, Maiden'ın hayatını seçmeyeceğini biliyorum."

"Bundan emin misin?"

"Olumlu." Kabaca nefes verdim. "Ve neden Seçilmiş olduğunu ya da Yükseliş'te nasıl bir rol oynayacağını hâlâ de, bunun boktan bir şey olacağını varsayabiliriz."

"Hiç şüphesiz." Sürahiye uzandı ve kendine bir içki doldurdu. "Ne düşünüyorsun?"

"Düşünüyorum da o... onun için planladıkları şeyi hak etmiyor. Bir hayatı olması için bir şansı hak ediyor," dedim.

"Eğer planlar , Cas," dedi ve bakışlarım onunkilere kaydı. "O zaman bütün bunlar ne anlama geliyor?"

"Hiçbir şey." Güldüm ama sesimde mizah yoktu. "Günün sonunda hiçbir şey ifade etmiyor."

Kieran başını salladı. "Bundan emin misin?"

Kesinlikle olmazdı. Bu, Poppy'nin yaşamasına izin veren bir geleceği hak ettiği anlamına geliyordu ama bu Kieran'ı dahil edeceğim bir şey değildi.

Ben de yalan söyledim. "Evet."

OceanofPDF.com

BU BIR ILERLEME.

Kapısına yaklaşmadan önce Düşes'in muhafızının Poppy'nin odasının önündeki koridordan çıkmasını bekledim.

Kola uzanırken durdum. Bir şeyi böldüğümden şüpheliydim. Poppy muhtemelen pencere kenarında oturuyordu. İntikam almak için gece yarısı odasından ayrıldığından beri tek yaptığı buydu.

Poppy her zamankinden daha da sessizleşmiş, içine kapanmıştı. Çenesinin çıkıntısı daha inatçıydı. Onu uyanık gördüğümden beri bir kez bile ağlamamış ya da gözleri cam gibi olmamıştı. İlk başta bunun iyi bir şey olduğunu düşündüm.

Ama şimdi?

Ben öyle düşünmemiştim.

Tanrılar biliyordu ki duygularıyla başa çıkma konusunda uzman değildim -açıkçası- ama onun için önemli birini kaybetmişti. Bu acı uyandıktan sonra öylece geçmedi.

Kapıyı çaldım, bir süre bekledikten sonra içeri girdim. Poppy beklediğim gibi pencerenin yanındaydı, ama orada durup yorgun gözlerine ve normalden daha soluk ten rengine bakarken aklıma bir şey geldi.

Uyandığından beri o lanet peçeyi takmamıştı. Poppy'nin gözleri kısıldı. "Ne?"

Kollarımı kavuşturdum. "Bir şey yok." "O zaman neden buradasın?"

Küstahlığı yüzüme bir gülümseme getirme tehdidinde bulundu. Muhtemelen onu daha da sinirlendirecek bir gülümseme. "Bir nedene ihtiyacım var mı?"

"Evet."

"." Bu kez odasında olmak için bir nedenim vardı; ancak bana sessizce bakmak yerine gerçekten konuşuyordu.

"Odadan çıkmanın bir yolunu bulmadığımdan emin olmak için mi kontrol ediyorsun?"

"Bu odadan çıkamayacağınızı biliyorum Prenses."

"Bana öyle deme," diye tersledi.

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum ama sessizliğin yarattığı öfkeyi memnuniyetle karşıladım. "Bunun bir ilerleme olduğunu kendime hatırlatmak için bir saniyemi ayıracağım."

Poppy kaşlarını çattı. "Neyle ilgili ilerleme?"

"Seninle," dedim ona. "Pek nazik davranmıyorsun ama en azından konuşuyorsun. Bu bir ilerleme."

"Kötü niyetli değilim," diye karşılık verdi. "Sadece bana böyle hitap edilmesinden hoşlanmıyorum." "Uh-huh."

"Her neyse." Poppy uzaklara baktı, taş çıkıntının üzerinde biraz kıpırdandı.

Sert omuzlarından sızan ellerine bakarken onu izledim. Sessizce yaklaştım. Emin değildim. A
Biraz kayıp mı? Ya da belki öfke ve keder arasında sıkışmış. Bu duyguyu biliyordum. "Anlıyorum," dedim ona.

"Öyle mi?" Kaşları kalktı. "Anlıyor musun?"

"Özür dilerim."

"Ne için?" Sesindeki soğukluk kaybolmuştu.

"Bunu sana daha önce de söyledim, her şeyden kısa bir süre sonra, ama beni duyduğunu sanmıyorum," dedim. "Daha önce tekrar söylemeliydim. Olan biten her şey için özür dilerim. Vikter iyi bir adamdı. Aramızda geçen son sözlere rağmen ona saygı duyuyordum." Her kelimesinde ciddiydim. "Ve hiçbir şey yapamadığım için üzgünüm."

Sertleşti. "Hawke-"

"Orada olmamın -olmam gerektiği gibi- sonucu değiştirip değiştirmeyeceğini bilmiyorum," diye devam , "ama olmadığım için üzgünüm. Oraya vardığımda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Üzgünüm-"

"Özür gerektirecek bir şey yok." Ayağa , elleri elbisesinin eteğine düştü. "Olanlar için seni suçlamıyorum. Sana kızgın değilim."

"Biliyorum." Bir parçam öyle olmasını diledi. Ondan uzağa baktım ve uzaktaki Rise'ı buldum. "Ama bu, keşke bunu önleyebilecek bir şey yapsaydım dediğim gerçeğini değiştirmiyor."

"Keşke farklı yapsaydım dediğim pek çok şey var," paylaştı. "Eğer odama gitseydim-"

"Eğer odana , bunlar yine olacaktı. Koyma
bunu kendin yap." Ona döndüm. Ellerine bakıyordu. Parmaklarımı çenesinin altına yerleştirdim ve bakışlarını nazikçe kendime doğru kaldırdım. "Bunu yapmayacaksın.
Bunun için suçlanamazsın Poppy. Hiç de bile. Eğer bir şey varsa, ben-" Kalbim çarptı ve

Boğazım kurudu. Ne söylemek üzereydim? Sığ bir nefes aldım. "Başkalarına ait olan suçu üstlenme. Anlıyor musun?"

Yorgun gözleri benimkileri aradı. "On."

"Ne?"

"Bana on kere Poppy dedin."

rahatlayarak sırıttım. "Sana böyle hitap etmeyi seviyorum ama *Prenses* demeyi daha çok seviyorum."

"Şok edici," diye yanıtladı.

Bakışlarım kaşlarının çizgilerinde, narin kavislerinde ve sol kaşını kesen mağrur yara izinde gezindi. Malik kaçırıldıktan sonra nasıl hissettiğimi düşündüm - Shea'nın ölümünden sonra. Çok fazla şey hissettiğim anlar da olmuştu, şey hissetmediğim anlar da. Peki ya ikincisi? Bunda utanç da vardı. Onun da benzer bir şey yaşadığını hayal ettim. Keder, sonra hiçbir şey, hatta belki normallik, sonra biraz iyi hissettiğim için suçluluk.

Bakışlarını tutarak çenemi indirdim. "Sorun yok, biliyor musun?"

"Neymiş o?"

"Hissettiğiniz ve hissetmediğiniz her şey."

Göğsü keskin bir nefesle yükseldi, sonra hızla hareket etti, onu sararak kollarını bana doladı. İçimden bir şaşkınlık geçti ama ne olduğunu anlamadan kollarım ona sarılmıştı. Bana sarıldığı kadar sıkı ona, yanağını göğsüme bastırırken elimi başının arkasına koydum. Buna ihtiyacı vardı.

Belki ben de öyle yaptım.

Bir süre birbirimize sarıldık ve belki de bir hayatta sadece bunun için yaratılmış olabileceğimi düşündüm.

Ama bu benim hayatım değildi. Ve onunki de olmayacaktı.

Arkama yaslandığımda, her zaman örgüsünden kaçıyormuş gibi görünen saç gördüm. Onları düzelttim. "Buraya bir amaçla geldim. Düşes'in sizinle konuşması gerekiyor."

Poppy kısa bir süre gözlerini kapadı. "Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" "Birbirimize söyleyeceklerimizin çok daha önemli olduğunu düşündüm." "Düşes'in aynı fikirde olacağını sanmıyorum," dedi. "Artık benim için Tanrı'ya yaptığım şey için nasıl cezalandırılacağımı öğreneceğim, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Seni cezalandırmak için teslim edeceğimi düşünseydim, seni oraya götürmezdim."

Gözleri büyüdü. "Beni nereye götüreceksin?"

"Buradan uzakta bir yerde," dedim, sözlerimin doğruluğu karşısında biraz afallamıştım. Göğsümde yeniden bir kasılma hissine neden oldu. "Çağrılıyorsunuz çünkü başkentten haber geldi."

OceanofPDF.com

MEVCUT IX

Poppy'nin yanında yatarken sessizliğe gömüldüm ve Ayin gecesinden sonraki günleri düşündüm. Poppy'nin çığlıklarını hâlâ o kadar net duyabiliyordum ki, şimdi bile onları düşünmek irkilmeme neden oluyordu.

Vikter'in gerçekte ne olduğunu öğrenmenin onun kaybının etkisini azaltmadığını biliyordum.

"Senin uyuduğun ve benim seni izlediğim o günler mi?" "Bu bana eve ilk döndüğümde Kieran'ın neler yaşamış olabileceğini düşündürüyor. Durumlar farklıydı ve ben o keder ve öfke içinde çok daha uzun süre kaldım, hatta uyandıktan çok sonra bile."

Kolumu beline doladım. "Peki Dük'le olan her şey?
Neyle uğraşmak zorunda kaldığını, sana neler hissettirdiğini bilmek mi? Hala bazen seni nasıl etkilediğini biliyor ?"

Öyle olduğunu biliyordum.

Bazen uyurken anıları onu Dük'ün çalışma odasına geri götürüyordu. Nadiren de olsa bu şekilde doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kalıyordu. Birisi Duke Teerman'dan bahsetti.

Aynı şeyleri yaşamadık ama travma travmaydı. Herkesi farklı etkiledi ama her zaman etkiledi.

Boğazımı temizledim. "Eskiden kendime bana yapılanların önemli olmadığını söylerdim çünkü ben bunları halletmiştim. O bokla başa çıktım. Ama kendime söylemem, gerçekten üstesinden gelmediğimi kanıtlıyordu. Çünkü yaşadıklarım her zaman bir şekilde önemli olacak - bazen önemsiz ve zar zor fark edilebilir, bazen de tüm gününüzü mahvedebilir. Ama sorun değil. Ve ciddiyim. Çünkü birinin geçmişte yaşamayı seçtiğini, kendisine yapılan kötü şeyleri tekrarladığını söylemek saçmalıktır. Bunu seçemezsiniz. Şeyler İçinizde mi? Buna zihninizin ve bedeninizin kontrol edemediğiniz karar verir. Ve kontrol *edebildiğim* şeylerin benim için önemli olduğunu öğrenmem çok uzun zaman aldı.
O anılara, o duygusal yaralara nasıl tepki verdiğimi. Nasıl

Kendime nasıl davrandığımı. Bu yüzden başkalarına nasıl davrandığımı. Bunu söylemek o kadar basit değil. Biliyorum. Hiçbir şey basit değildir."

Derin bir nefes aldım. "Aptalca davranışlarım yakalanmama yol açmış olsa da, bana yapılanların benim hatam olmadığını biliyorum. Bunu anlamam uzun zaman aldı ama . Nasıl tepki ? İyi bir yol bulmak
bununla başa çıkmak benim sorumluluğumdu." Ona gülümsedim. "Ama bence sen bunu zaten biliyorsun. Çünkü yaşadığın her şeyle başa çıkıyorsun. Ben sadece başa çıkamadığını hissettiğinde bunu bilmeni istedim." Eğildim ve yanağından öptüm. "Sorun değil."

Burnunun kenarına bir öpücük daha kondurarak yanına yerleştim. "Düşes'in odanızda bulunmamla ilgili bir sorunu olmadığını gördüğümde bir şeyler döndüğünü anlamalıydım, ama geriye dönüp baktığımda her şey farklı görünüyor, değil ? O zamanlar kim olduğumu bildiklerini ve seni götürmeme izin vermekle kalmayıp kolaylaştırmama yardım ettiklerini düşünemezdim bile.
o."

Bakışlarım tavana kaydı. Isbeth'in ne kadar çok şeyi manipüle ettiği ya da kontrol ettiği beni hâlâ şaşırtıyordu ama sonuçta, tüm entrikalarına ve planlarına rağmen Poppy söz konusu olduğunda başarısız olmuştu.

Başımı ona çevirdim. Isbethin Kolis'i tam gücüne kavuşturması için sevdiği birini feda etmeyi seçmiş ve kalp arkadaşının kızını -*kızlarını*- geçmesine izin vermişti. Hay sikeyim. Isbeth'in içindeki o bir parça nezaketi aklım almıyordu.

Sadece küçük bir parçaydı ama oradaydı. Ve ben bu konuda ne düşüneceğimi bilemezken Poppy nasıl bilebilirdi?

Ben de aynısını yapmayacağımdan emin değildim.

Ama yine de çocuğum yoktu. Bu tür bir sevginin hissettirdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne tür bir bağ kurduğunu - kendinizi asla yapabileceğinize inanmadığınız seçimlere yol açabilecek bir bağ.

Ama iş başında görmüştüm.

Isbeth'e ne yaptığına bir bakın. Oğlunun kaybı onu uçurumun kenarına getirmişti. Ailem mi? Malik'i ve beni koruduklarına inanarak yüzyıllarca yalan söylediler. Öldürdüler. Ve bu bağ kanla kurulmuş bir bağ değildi. Coralena ve Leopold bunun örnekleriydi. Oğullarını ve kızları gibi büyüttükleri Poppy'yi korumak için hayatlarını riske atmakla kalmamış, onları kaybetmişlerdi.

Bu sevgi insanı en büyük özverileri yapabilecek hale getirirken, aynı zamanda kötülüğün derinliklerine sürüklenmesine de neden olabiliyordu. Ve Isbeth, tıpkı

Ne kadar ahlaksız olursa olsun, yine de kızlarını sapkın ve hastalıklı bir şekilde seviyordu. "Malec'in kızları olmasaydı Isbeth'e ne olurdu diye merak etmemek elde değil.

farklı seçimler yaptı. Lanet olsun. Annem onun peşinden gitmeseydi, onu mezara gömmeseydi," dedim. "O ve Malec basitçe çekip gider ve hayatlarını yaşarlar mıydı? Yükselmişler, o ve onun bilgisi onlara rehberlik ederken asla bu güçlü bir şekilde kök salamazlar mıydı?"

Ben öyle düşünmemiştim.

Gerçekte, diyar farklı bir yer olurdu. Daha iyi bir yer. Kolis bir tehdit olmazdı. Pek çok hayat kurtulmuş olurdu. Ama bu aynı zamanda şu anda burada olmayacağım anlamına da geliyordu.

Poppy hayatta olmazdı.

Başımı salladım. Hiç olmamış ya da olabilecek şeylerin üzerinde durmanın gerçekten bir anlamı yoktu.

Uzun bir nefes üfleyerek Masadonia'daki son günümüzü düşündüm. "Hatırlıyor musun," diye sordum usulca, "Yükseliş'in yanında gözlerin kapalı ve yüzün güneşe dönük durduğunu? Ben hatırlıyorum."

OceanofPDF.com

ÖNEMLI BIR AN

"Buradan çıkmak için sabırsızlandığını biliyorum," diye mırıldandım Setti'ye, bakışlarım atta değil ondaydı. "Ama çok uzun sürmeyecek."

Poppy Yükseliş'te durmuş, serin bir sabah esintisi şakaklarındaki saç tutamlarıyla oynuyordu.

Açıldı.

Güneşin ve rüzgârın teninde yarattığı hissin tadını çıkardığı belliydi. Başını geriye eğmiş, gözlerini kapatmış ve ağzında yumuşak bir gülümseme belirmişti. Güneşin yanaklarını ya da kaşlarını en son ne zaman öptüğünü merak ettim. Muhtemelen yıllardır. Bu onun için önemli bir andı.

Onu acele ettirmek istemedim ama diğerleri de yakında bize katılacaktı. Ben de kıçımı kaldırıp Setti'yi onun yanına götürdüm. "Eğleniyor gibi görünüyorsun."

Poppy vücudunu benimkine doğru eğerken gözlerini açtı. Tawny'nin ona eşlik etmesine izin vermediğim için bana hâlâ kızgın olup olmadığını bilmiyordum. Eğer öyleyse bile bunu ona karşı kullanmadım. Tawny onun arkadaşıydı ve ona ihtiyacı vardı ama Tawny'nin ona eşlik etmemesini sağlayarak ikisine de büyük bir iyilik yapıyordum.

Ama Poppy bana uzun uzun baktıkça, bunu bana karşı kullandığını düşünmüyordum. Bakışları gezinirken yanaklarının uçları , dikkati göğsümdeki tunik ve giydiğim kahverengi pantolona takılmış gibiydi.

Kaşlarımı kaldırdım ve beni kontrol bitirmesini bekledim. Şikayet değil. Bunu yapması hoşuma gitti.

Bakışları benimkilere kaydı. "Güzel bir

his." "Havanın yüzüne dokunması mı?"

Poppy başını salladı.

"Sadece öyle olduğunu hayal edebiliyorum," dedim. "Ben bu versiyonu tercih ederim."

Dikkati siyah ata kayarken dudağını ısırdı. Setti'nin burnunun kenarını okşadı. "Çok güzelmiş. Bir adı var mı?"

"Setti olduğunu söylediler," dedim, bu ismi benim seçtiğimi ve onu bir tayken yetiştirdiğimi söyleyemedim.

"Theon'un savaş atının adı mı?" Setti her zaman ilgi çekmek isteyen elini dürttüğünde dudakları yukarı kıvrıldı. "Doldurması gereken büyük toynakları var."

"," diye cevap verdim. "Ata binemediğini varsayıyorum."

Başını iki yana salladı. "O zamandan beri binmedim..." Gülümsemesi büyüdü. "Tanrım, üç yıl önceydi. Tawny ve ben gizlice ahıra gitmiş ve Vikter gelmeden önce bir tanesine tırmanmayı başarmıştık." Elini bırakıp geri çekilirken gülümsemesi kayboldu. "Yani, hayır, ata binemem."

"Bu ilgi çekici olacak," dedim, Vikter'in adının çağrıştırdığı acıdan onu uzaklaştırmaya çalışarak. "Ve benimle birlikte bineceğin için işkence gibi olacak."

Poppy başını benimkine doğru eğdi. "Peki bu neden ilgi çekici? Ve işkence edici?"

Sırıttım. "Sana çok yakından göz kulak olmamı sağlayacak olması dışında mı? Hayal gücünüzü kullanın Prenses."

Kaşları çatıldı ve sonra düzeldi. "Bu çok uygunsuz," mırıldandı ve çok iyi bir hayal gücüne sahip olduğunu kanıtladı.

" mi?" Çenemi eğdim. "Sen burada Maiden değilsin," dedim ona. "Sen Poppy'sin, açık ve yüksüz."

O büyüleyici yeşil gözler bir kez daha benimkilere dikildi. "Peki ya başkente vardığımda? Bir kez daha Bakire olacağım."

"Ama bu ne bugün ne de yarın." Heybelerden birine döndüm. "Senin için bir şey getirdim."

Biraz sabırsızlıkla bekledi, ben fazladan giysileri kenara iterken etrafıma bakmaya çalıştı. Aradığım şeyi bulduğumda, onu serbest bıraktım ve sardığım bezi hızla çözdüm.

"Hançerim," diye nefes nefese kaldı. "Ben... Ben kaybolduğunu sanmıştım."

"O gece daha sonra buldum," diye paylaştım. "Kaçıp kullanmandan endişe ettiğim için vermek istemedim ama bu yolculuk için ihtiyacın olacak."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Boğazını , hançeri ve kılıfı uzatırken bakışlarımı kendisine çekti. Gözleri nemliydi ve
Kabzayı kavrarken parmakları hafifçe titredi. "Vikter bunu bana on altıncı yaş günümde vermişti. O zamandan beri en sevdiğim şey."

Vikter'in hediyesi olduğunu duyduğumda hiç şaşırmadım. "Çok güzel bir silah."

Başını salladı, pelerininin kıvrımlarını ayırırken hafifçe döndü ve hançeri sağ kalçasına sabitlerken giydiği pantolonu kısa bir süre görmemi sağladı.

Pantolon.

Güzel, dar bir pantolon giyiyordu. İçim sıkıştı. Şaşırdığımdan değil. Seyahat edeceğimiz yollarda elbise giymesinin imkânı yoktu ama vücudunun her kıvrımını ortaya çıkaracak bir şey giyeceğini düşünmemiştim.

Bu çok ilgi çekici bir yolculuk olacaktı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Başımı salladım, diğerlerinin sesiyle döndüm. "Parti geldi."

Poppy bakışlarımı takip etti, onu onlarla tanıştırırken farkında olduğundan emin olmadığım bir şekilde bana yaklaştı. Hiçbiri onu selamlarken bakışlarını ondan ayırmadı ama ben bir diğerine geçer geçmez bakışlarını kaldırdılar ve her birinin yüz hatları ya huşu ya da şaşkınlıkla doldu. Hiçbiri daha önce Bakire'nin örtüsünün açıldığını görmemişti ve şimdi o örtünün altında her zaman ne olduğunu görüyorlardı.

Güzel bir genç bayan.

Gözlerim ona eşlik etmekle görevli muhafızların en genci olan kahverengi saçlı Airrick'e takıldı. Sudan çıkmış balık gibi ağzı açık şaşkınlıkla bakıyordu.

Çenem titreyerek grubun son üyesine döndüm. "Bu Kieran," Anons ettim. Wolven bana hızlıca yan yan baktı. "Benimle birlikte başkentten geldi ve gitmemiz gereken yolu biliyor."

"Sizinle tanışmak bir zevk," dedi Kieran atına binerken. "Ben de."

Poppy ona bakarken başını hafifçe yana eğdi.

Kieran'ın dikkati bir süre onun üzerinde kaldı, yüz ifadesi onu tanımayan birine boş görünüyordu. Ama ben tanıyordum. Gözlerinin hafifçe genişlediğini ve dudaklarının bir tarafının hafifçe yukarı kıvrıldığını fark ettim. O da nihayet kızı görüyordu.

"Yola koyulmamız gerekiyor," dedi. "Eğer geceye kadar ovayı geçme umudumuz varsa."

"Hazır mısın?" Poppy'ye sordum.

Yanımızdan geçip Masadonia'merkezine ve son birkaç yıldır evim dediği kaleye doğru baktı. Arkadaşı Tawny'nin ve tüm

en son anıları -iyi ve kötü- kalmıştı. Ve bu anın onun için ne kadar muazzam olduğunu bir kez daha fark ettim. Şehirden gerçekten de Maiden olarak değil Penellaphe Balfour olarak ayrılıyordu.

Poppy olarak.

OceanofPDF.com

BÜYÜLENDİ

Hayatımda hiçbir zaman bir başkasının kendi başına ata binememesinden bu kadar heyecanlanacağımı düşünmemiştim.

Ama Poppy önümde otururken ve alt bedenlerimiz arasında çok az boşluk varken, belki de bir şükran duası etmem gerektiğini düşündüm.

Poppy hareket ederken bir iniltiyi yuttum. Eyer düz ve oturaksız olduğundan, kıçının kıvrımı tamamen uyluklarımın arasına bastırıldı ve kıvrıldığında, ki bu çok oldu, o güzel kıçı sikimi fırçaladı.

Bu da normalde boş topraklarda sıkıcı geçecek bir yolculuğu oldukça ilgi çekici ve özdenetimimi biraz zorlayıcı hale getirdi.

Ve bu sadece birinci gündü.

Doğruca Kan Ormanı'na gitmemiştik. Bu en hızlı yol olabilirdi ama aynı zamanda en kalın bölümden geçmek anlamına da geliyordu. Kimse, Kieran ve ben bile bunu istemedik. Bu yüzden, Kan Ormanı'nın Pensdurth'a doğru ilerliyorduk. Oraya girecektik.

Kieran'ın daha tecrübeli muhafızlardan biri olan Phillips'le birlikte önden gittiği yeri izleyen Poppy yine kıpırdandı.

Yer değiştirdim, kolumu pelerininin açıklığından geçirdim ve kalçasını kavradım.

Sustu.

Öne doğru eğildim ve başımı onunkine yaklaştırdım. "İyi misin?"

"Bacaklarımı gerçekten hissedemiyorum."

Güldüm. "Birkaç gün içinde alışırsın."

Başparmağımı kalçasında gezdirirken aniden nefes yüzüme bir sırıtış getirdi. "Harika."

"Yeterince yediğine emin misin?" Ben sordum. Sadece biraz yemişti. peynir ve fındık yemeye alışık olmadığını biliyordum.

aynı anda sürme.

Başını salladı. "Duracak mıyız?"

"Hayır."

"O zaman neden yavaşlıyoruz?"

"Bu yol-" Airrick bakışlarımı yakalayınca sözünü kesti.

İlk defa, ona dememek için kendini tutmayı başardı. Onu atından düşürme sözüm de buna yardımcı olmuş olabilir. Poppy'nin genç muhafıza sırıttığını gördüm.

Airrick her iki durumda da atından düşebilir.

"Yol burada düzensizleşiyor," diye devam etti Airrick. "Ve bir dere var, ama büyümenin arasından görmek zor."

"Hepsi bu değil," dedim, başparmağımı Poppy'nin kalçasında bir daire içinde hareket ettirerek. "Hepsi bu değil mi?" diye sordu.

"Luddie'yi gördün mü?" Yanımızda at süren sessiz Avcı'ya atıfta bulunarak söyledim. "Barratlara göz kulak oluyor."

Dudağı kıvrıldı. "Hepsinin gittiğini
sanıyordum." "Craven'ın yemediği tek şey
onlar."

Poppy ürperdi. "Sence burada kaç kişi vardır?"

Muhtemelen binlerce ama bunu bilmesine gerek olduğunu düşünmüyordum. "Bilmiyorum."

Airrick'e baktı.

Genç muhafız bakışlarını hızla kaçırdı. Akıllı adam.

Poppy her zamanki gibi yılmamıştı. "Kaç kişi olduklarını biliyor musun
Airrick?" "Eh, şey, eskiden daha fazla olduğunu biliyorum," dedi,
bakışları
Bana doğru. Kaşlarımı kaldırdım. "Eskiden sorun , sen
Biliyor musun? Ya da en azından ben çocukken büyükbabam bana böyle söylerdi. Burada yaşıyordu. Son kalanlardan biriymiş."

"Gerçekten mi?" Poppy'nin sesi ilgiyle doluydu.

Airrick başını salladı. "Mısır, domates, fasulye ve patates yetiştirirdi." Küçük bir gülümseme oluştu. "Bana barratların eskiden baş belasından başka bir şey olmadığını söylerdi."

Poppy, "Yaklaşık iki yüz kilo ağırlığındaki farelerin sadece bir baş belası olduğunu düşünemiyorum," dedi.

Airrick, "Onlar sadece leş yiyicilerdi ve bizim onlardan korktuğumuzdan daha çok insanlardan korkuyorlardı," diye açıkladı. "Ama herkesin birlikte..."

"Yiyecek kaynağı mı?" diye tahmin etti.

Airrick ufku tarayarak başını salladı. "Şimdi, çıkan her şey yiyecek."

"Biz de dahil," diye mırıldandı Luddie'ye bakarak.

Setti'yi öne doğru iterek diğerleriyle aramıza biraz mesafe koydum. "İlgi çekicisin."

"En sevdiğin kelime merak uyandırmak," diye

cevap verdi. "Senin yanındayken öyle."

Poppy sırıttı. "Neden şimdi merak uyandırıyorum?"

"Ne zaman ilgi çekici *değilsin*?" Ben de cevap verdim. "Korkmuyorsun Descenters ya da Craven, ama bir barrattan söz edildiğinde ıslak bir kedi yavrusu gibi titriyorsun."

Öfkelendi. "Craven ve Descenter'lar dört ayak üzerinde koşuşturmazlar ve kürkleri de yoktur."

"Barakatlar koşuşturmaz," dedim ona. "Avına kilitlenmiş bir av köpeği kadar hızlı koşarlar."

Bir kez daha ürperdi. "Bu hiç yardımcı olmuyor."

Güldüm. "Şu anda ne isterdim biliyor musun?"

"İnsan yiyen dev farelerden söz edilmemesi için mi?" diye önerdi.

Onu hızlıca sıktım. "Bunun dışında."

Poppy homurdandı ve bunu yapması gitti. Küçük, sevimli bir sesti.

Kaşlarımı çattım. "Bana bir iyilik yap ve sol bacağının yanındaki çantaya uzan. Ama dikkatli ol. Kulpuna tutun."

"Düşmeyeceğim." "Uh-

huh."

Yine de dinledi. Dayanarak çantaya uzandı ve kapağını kaldırdı.

Etrafta dolanırken onu yakından izledim. Onu tam olarak ne zaman bulduğunu biliyordum. Kaşlarını çattı ve kırmızı deri ciltli günlüğü çıkardı.

Poppy'nin nefesi kesildi. "Aman Tanrım." Onu çantasına geri itti.

Onun tepkisi beni çözdü. İçimden bir kahkaha patladı, o kadar

yüksek sesle ki

Kieran ve Phillips omuzlarının üzerinden baktılar.

"Sana inanamıyorum." Eyerde iki büklüm oldu. Ses tonundaki sıcaklık biraz azalmıştı. "O kitabı nasıl buldun ki?"

"Leydi Willa Colyns'in o yaramaz günlüğünü nasıl buldum?" Sırıttım. "Kendi yöntemlerim var."

"Nasıl?" diye sordu. "Asla

söylemeyeceğim."

Poppy koluma vurdu.

Sırıtışım bir kademe daha arttı. "Çok
vahşi." Gözlerini devirdi.

"Bana kitap okumayacak mısın?"

"Hayır. Kesinlikle okumayacağım."

Başımı onunkine yaklaştırdım, kendimi onu kızdırmaktan alıkoyamadım. "Belki daha sonra sana kitap okurum."

Çenesi kalktı. "Buna gerek yok." "Emin
misin?"

"Olumlu," diye mırıldandı.

Yanaklarını istila eden sıcaklığın tadını çıkararak güldüm. "Ne kadar uzağa gittiniz Prenses?"

İnatla dudaklarını birbirine yapıştırdı. Bir cevap bekledim. İç çekerek geldi. "Neredeyse bitirdim."

Şaşkınlık, sıcak ve dumanlı bir şeyle birlikte içimde titreşti. Bu, onun okuyacağını düşündüğümden çok çok daha ileriydi. "Bana her şeyi anlatmak zorunda kalacaksın."

Burnu . Dudaklarının kenarları kıpırdadı ve sonra her şey oldu.

Poppy gülümsedi ve gülümsemesi genişti, gözlerinin derisini kırıştırıyordu. Çok güzeldi.

Sonra güldü ve bu sessiz bir kıkırdama değil, derin, gırtlaktan gelen bir kıkırdamaydı.

Ve ben... Hayatımda ikinci kez nefesim kesildi. karıncalandı. Onu hiç böyle gülerken görmemiştim. Gülüşünü hiç duymamıştım.
. Ve başka bir sıkışma hissi vardı. Ben... büyülenmiştim.

Poppy'nin içimde rahatladığını fark etmem birkaç dakikamı aldı. Sırtını dik tutarak dik oturuyordu ama artık öyle değildi. Bana doğru eğildi, başı göğsüme yaslandı ve vücuduma mükemmel bir şekilde oturdu. Yine, onu Düşes'e götürmeden önceki gibi düşünmekten kendimi alamadım. Başka bir hayatta olsaydım, bunun için yaratılmış olurdum.
Kolum ona daha sıkı sarıldı.

Oturuşundaki rahatlık -onu tutmama izin vermesi- uzun sürmedi. Güneş batarken değil. Uzakta görebildiğim şeyle değil.

Kırmızı bir ufuk.

Hızımız arttı ve Poppy'nin onu görmesi uzun sürmedi. Gerildi, sonra her adım bizi ileriye taşırken, herhangi birimiz görebilene kadar dik oturdu

gri, bükülmüş ağaç kabuğu ve kurumuş kan renginde yapraklardı.

Artık Kan Ormanı'nın eteklerindeydik. Alay etmek yoktu. Poppy'ninki de dahil olmak üzere eller hazırdı. Onunki hançerinin kabzasına düşmüştü. Hepimiz tetikteydik. Tek ses atların toynaklarının kayaların üzerinden geçişi ve ardından çok daha kırılgan bir şeyin çıtırtısıydı.

Poppy bakmaya başladı.

"Yapma," diye uyardım onu. "Aşağı bakma."

Ama tabii ki baktı.

Ona baktım, yol boyunca dağılmış donuk kemiklere bakarken yüzünün solgun olduğunu gördüm.

Nefes nefese, sarsıldı ve yüzü öne doğru döndü. "Kemikler..." Yutkundu. "Bunların hepsi hayvan kemiği değil, değil mi?"

"Hayır."

Sol eli koluma gitti. "Bunlar ölen Craven'ın kemikleri mi?"

"," dedim, onu şımartmamam gerektiğini biliyordum. Bu barratlardan çok daha tehlikeliydi. Titrediğini hissettim ve içimden küfrettim. "Sana bakmamanı söylemiştim."

"Biliyorum," diye fısıldadı.

Ağaçların arasındaki boşlukları taramaya devam ettim, ama çoğunlukla zemini. Biz iyiydik. Şu ana kadar. Sis yoktu.

Zemin açıkta kalan kökler ve büyük kayalardan oluşan bir arapsaçına dönmüştü, bu da bizi yavaşlamaya ve dar bir hatta ilerlemeye zorluyordu. Airrick'in bineği hoşlanmadığı bir şeyin kokusunu alarak şaha kalktı. Kieran da yakalamıştı. Başını kuzeye çevirdi, çenesi gergindi. Biz ilerledikçe ve Sıcaklık düştüğünde, zaten kokusunu almış oldukları şeyi algıladım. Hafif bir çürüme kokusu.

"Yaprak yok," diye fısıldadı Poppy.

Ormanın zeminine baktığını gördüm. Sonra başını kaldırıp üzerimizdeki kırmızı yapraklardan oluşan kalın gölgeye baktı. Solmakta olan güneşin altında parlıyorlardı. Artık öyle değillerdi. Şimdi, hızla yaklaşan geceye karşı kan birikintileri gibi karanlıktılar.

"Ne?" Ona doğru eğildim, alçak sesle konuştum.

"Yerde hiç yaprak yok," dedi. "Sadece çimen. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Burası doğal bir yer değil," diye cevap verdi Phillips . "Bu hafif bir ifade olur." Airrick burnunu kırıştırdı.

Buna . Arkama yaslandım. "Yakında durmamız gerekecek. Atların dinlenmeye ihtiyacı var."

Poppy'nin kolumu tutuşu sıkılaştı. Pelerinimin altına giydiğim süveterin içinden parmaklarının baskısını hissedebiliyordum. İtiraz etmedi, şikâyet etmedi ya da cesaretini kaybetmedi. Öyle olsaydı kimse onu suçlamazdı. Hepimiz daha önce Kan Ormanı'nda bulunmuştuk. Yapmamıştı. Ve onunla bir çocuk olarak deneyim?

Poppy korkmuş olmalıydı ama dehşete kapılmamıştı. Bunu rahat nefes alışından, etrafımıza sakin bir şekilde göz kulak oluşundan ve hançerinin üzerinde sabit duran sağ elinden anlıyordum.

Gülümsedim.

OceanofPDF.com

ONUN ZEVKİ

Setti'yi kontrol edip yeterince saman yediğinden emin olduktan sonra kamp alanını geçtim, dikkatim Poppy'nin bir battaniyeye sarılmış halde yattığı yerden çok uzaklaşmadı. Kieran'a katıldığımda uyumakta olan dört muhafızı uyandırmak istemediğim için sessizce ilerledim; geri kalanları rahatlatmak için yakında kalkacaklardı.

"Neye ?" İleriye baktığını fark ederek sordum. "Dereye," diye cevap verdi, sesi kısıktı. "Su kırmızı."

Gözlerimi kıstım ve ay ışığında birkaç metre ötede bahsettiği şeyi görebildim. "Airrick buranın doğal olmadığını söylediğinde haksız değildi."

"Yok artık," dedi Kieran kollarını kavuştururken.

Gölgeleri taradım, bakışlarım Poppy'ye takıldı. Uyanıktı, ne zaman bir dal kırılsa ya da rüzgâr bir dalı sallasa gözleri açılıyordu. Bulunduğum yerden bile titrediğini görebiliyordum. Hava neredeyse buz gibiydi.

Ama uykuya daldığında huzurlu olacak mıydı? Yoksa kâbuslar onu bulacak mıydı? Böyle bir yerde olası görünüyordu.

Tekrar Kieran'a baktım. "Bugün erken saatlerde yakaladığın Craven mı? Sence ne kadar uzaktaydılar?"

"Yeterince uzak." Durakladı. "Şimdilik."

Ne söylediğini biliyordum. Burada çok uzun süre dinlenemeyecektik. Er ya da geç, Craven kendi bölgelerinde taze kan ve etin dolaştığını fark edecekti.

"Phillips'le biraz konuşuyordum," dedi.

"Fark ettim."

"Çok soru soruyor ve dikkatli. Şüphelidir." "Bizden mi?" Uzakta Phillips'i buldum.

Kampımız.

Kieran, "Şimdiye kadar, sadece genel olarak," diye yanıtladı.

"*Şimdiye kadar* ortak bir tema olduğunu görüyorum." Poppy'yi kontrol ettim. Gözleri kapalıydı. Hâlâ titriyordu.

Kieran, "Daha önce beni şaşırtmıştın," dedi.

"Öyle mi?" Dikkatimi tekrar ona çevirdim.

Kieran şimdi Poppy'ye doğru bakıyordu. "Güldün." Gözlerini kıstı. "Yıllardır senden duymadığım bir şekilde güldün."

Buna ne diyeceğimi bilemedim ve birkaç dakika durduk.

"Üşümüş," dedim sonunda.

"Ormanın zemininde kendini sallamasına ramak kalmış gibi görünüyor," diye kuru bir gözlemde bulundu.

"Buna alışık değil." Gözlerim Poppy'ye dikildi. "Ve o biz değil."

"Sadece soğuk olduğunu belirtiyordum." Ses tonunu eğlence doldurdu. "Savunmaya geçmene gerek yok."

"Ben-" diye attım. Savunmacı davranıyordum. Ona karşı. Omuzlarım gerildi.

"Onu ısıtamayacağına bakmalısın," dedi ve kaşlarımı kaldırdım. "Diğerleri bunu yapma fikrine kapılmadan önce."

Omurgam sertleşti. "Böyle bir şey ." "Ben
olsam buna güvenmezdim."

Onu izlerken bunu görmezden geldim. Kieran'la yüzleşirken sesimi daha da alçaltarak, "Bazen kötü rüyalar görüyor," dedim. "Gece terörü."

Kieran, ikimizin de kabul etmek istemeyeceği kadar çok benim vurulmama şahit olmuş biri olarak ona baktı. "Yara izleri mi?"

Başımı salladım.

"Artık ona katılmak için daha fazla nedenin var."

"Kapa çeneni." Tekrar Poppy'ye döndüm. Gözleri yeniden ve şimdi daha da çok titriyordu.

Kieran'ın yanından ayrıldım, sessiz kahkahası küçük açıklıkta beni takip ediyordu. Durup Poppy'nin önünde diz çöktüm, şimdi gözleri kapalıydı ama uyanık olduğunu biliyordum. Ona baktım, kendini bir tür kozaya sarmış olmasına ve sadece başının görünmesine sırıtarak baktım.

"Üşümüşsün."

"Ben iyiyim," diye mırıldandı, dişleri takırdıyordu. Burnunun ucu kızarmıştı ama yanakları solgundu.

Bir eldiveni çekiştirip pelerinimin cebine sokarken gülümsemem soldu. Yanağına dokundum ve gözlerini açtım. Kahretsin. "Düzeltiyorum. Donuyorsun."

"Isınacağım. Eninde sonunda."

Takındığı tavrı ve şikâyet etmek istemeyişini takdir ediyordum ama bu durum tehlikeli olabilirdi. "Bu tür soğuklara alışık değilsin, Poppy."

Kırmızı uçlu burnu kırıştı. "Peki ya sen?"

"alışık olduğum hakkında hiçbir fikrin yok." Bundan çok soğuk ve nahoş durumlarla karşılaşmıştım ama ölümlü değildim.

Poppy öyleydi.

Ayağa kalktım ve çantamın onun başının birkaç adım ötesinde durduğu yere gittim. İhtiyacım olanları çıkardım. Poppy'nin üzerinden geçerek arkasına koydum. Yatağı sererken beni izledi, sonra kendimi ağır kürk battaniyenin yanına indirdim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Donarak ölmeyeceğinden emin olmak için." Postu bacaklarımın üzerine örttüm. Hareket ederken o kadar, ama yerde böyle hareketsiz yatarken? Vücudum soğuyacaktı. "Eğer öyleyse, bu beni çok kötü bir muhafız yapar."

"Donarak ölmeyeceğim."

"Yapacağın şey, beş mil yarıçapındaki her Craven'ı titreyişinle cezbetmek olacak." Yanına uzandım, Ayin gecesinden sonra yanında uyuyakaldığım o birkaç saati kısaca hatırladım. O zamanlar bilinci yerinde değildi ve vücudumun tüm uzunluğunun onunkinin etrafında nasıl kolayca kıvrıldığını fark etmemiştim.

"Benim yanımda uyuyamazsın," dedi.

"Ben ." Yan döndüm. Yüzümü ona dönerek battaniyemi aldım ve kolumu onun üzerine örttüm ama elimi havada tuttum.

Poppy gözlerini kırpıştırdı. "Buna ne diyorsun o

zaman?" "Seninle yatıyorum."

Benden sadece birkaç santim uzakta olan gözleri kocaman açıldı. "Bunun ne farkı var?"

"Arada büyük bir fark var."

Başını dallara çevirdi. "Benimle uyuyamazsın Hawke."

"Ve senin donmana ya da hastalanmana izin verememem. Ateş yakmak çok tehlikeli ve seninle yatması için başka birini bulmamı tercih etmezsen,"

"Kieran dışında, ki bir şey olmayacak, başka pek fazla seçenek yok" dedi.

"Başka kimsenin benimle yatmasını istemiyorum," diye karşı çıktı. "Bunu zaten biliyordum," diye alay ettim.

"*Kimsenin* benimle yatmasını istemiyorum," diye düzeltti, başı tekrar benimkine doğru döndü.

Bakışlarını karşıladım ve tuttum. "Kâbuslar gördüğünü biliyorum Poppy ve bunların çok şiddetli olabildiğini de biliyorum. Vikter beni onlar hakkında uyarmıştı."

"Öyle mi yaptı?" Sesi kalın ve boğuktu.

"Yaptı."

Gözleri kapandı ve lanet olsun, solgun, gergin yüz hatlarında gördüğüm acıyı hafifletebilmeyi diledim.

Ama yapamayacağımı biliyordum.

"Bir kabus görmen durumunda müdahale edebilecek kadar yakın olmak istiyorum," diye devam ettim, ki bu doğruydu. Onun için çok soğuk olabileceğinden endişelenmem de öyle. "Eğer çığlık atarsan..."

Poppy yavaşça nefes verdi.

"O yüzden lütfen rahatlayın ve dinlenmeye çalışın. Önümüzde zor bir gün var

Eğer Kan Ormanı'nda iki gece geçirmek zorunda kalmamak için bir umudumuz varsa yarın."

Bana bakarken sessizdi. Ben de öyle kaldım. O yapmadı

Daha önce onun yanında uyuduğumu biliyordu. Yanında karşı cinsten birinin uyuması onun deneyimlediği bir şey değildi.

Ama bana bakmaya devam etti.

Dudaklarım kıpırdadı. "Git uyu, Poppy."

Verdiği nefes etkileyiciydi, yanağını yastık olarak kullandığı çuvala bırakışı da öyle. Kendine zarar verip vermediğini merak ettim.

Aramıza sessizlik çöktü ama uyumadığını biliyordum. Titremesi ve sürekli küçük hareketleri onu veriyordu. Bir kez daha Setti'de onunla birlikte olmak gibiydi.

"Bu son derece uygunsuz," diye mırıldandı.

Kıkırdadım, isteyerek yaptığı şeylere kıyasla uygunsuz bulduğu şeyler beni her zaman eğlendirmiştir. "Kırmızı İnci'de bambaşka bir hizmetçi kılığına girmenden daha mı uygunsuz?"

Sustu.

"Ya da bana izin verdiğin Ayin gecesinden daha uygunsuz-"

"Kapa çeneni," diye tısladı.

"Daha işim bitmedi." Ona doğru yaklaştım. "Peki ya Yükseliş'teki Craven'la savaşmak için gizlice kaçmaya ne dersin? Ya da şu günlük-?"

"Demek istediğini anladım Hawke. Artık konuşmayı kesebilir misin?"

Başının arkasına bakıp sırıttım. "Bunu başlatan sensin." "Aslında hayır, ben başlatmadım."

"Ne?" Güldüm. "Dedin ki, aynen aktarıyorum, 'Bu çılgınca, iğrenç, inkar edilemez bir şekilde...'"

"Zarfın ne olduğunu bugün mü öğrendin?" diye sordu. "Çünkü ben öyle demedim."

"Özür dilerim." Üzgün değildim. "Tüm o diğer uygunsuz şeyleri yapmamışız gibi davranmaya geri fark etmemiştim. Şaşırdığımdan değil. Ne de olsa sen saf, lekesiz ve el değmemiş bir Bakiresin. Seçilmiş. Kendini bir Kraliyet kocası için saklıyor," diye devam ettim. "Bu arada kim saf, lekesiz ya da dokunulmamış olmayacak-"

Poppy bana vurmaya çalıştı ama sadece yarısını ortaya başardı. Güldüm.

"Senden nefret ediyorum." Battaniyeyi tekrar çenesine kadar çekti. "İşte sorun da bu. Benden nefret etmiyorsun."

Poppy bunu inkar edemezdi.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Dedim. "Hayır. Ve bilmek de istemiyorum."

Tabii ki bu bir yalandı. "Benden hoşlanıyorsun." Poppy bunu yine inkâr edemedi.

"Bana karşı *çılgınca uygunsuz* davranacak kadar," diye . "Birçok kez."

"Tanrı aşkına, şu anda donarak ölmeyi tercih ederim."

Küçümsemesine sırıttım. "Doğru ya. Bunların hiçbiri olmamış gibi davranıyoruz. Unutup duruyorum."

"Her beş dakikada bir bu konuyu açmamam, olmamış gibi davrandığım anlamına gelmez."

"Ama her beş dakikada bir bunu gündeme getirmek çok eğlenceli."

Poppy battaniyesinin kenarını kaldırdı ama ağzı battaniyenin altında kaybolmadan önce küçük sırıtışını yakaladım.

Birkaç dakika sonra, "Bunların hiçbiri olmamış gibi davranmıyorum," dedi. "Sadece..."

"gerektiğini mi?" Artık alay etmeden sordum. Söğüdün altında olanlar hakkında ne düşünüyordu? Bunu bilmeme gerek yoktu.
Biliyorum, ama bilmek istedim.

"Sadece bunların hiçbirini... yapmamam gerekiyor," dedi sonunda. "Bunu biliyorsun. Ben Maiden'ım."

Ama o böyle biri değildi. "Peki bu konuda gerçekten ne hissediyorsun Poppy?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap vereceğini düşünmedim. "İstemiyorum. Tanrılara verilmek istemiyorum." Konuştuğu anda, geri kalanı neredeyse acı verici bir telaşla ortaya çıktı. "Ve ondan sonra, eğer bir sonrası varsa, hiç tanımadığım biriyle evlendirilmek istemiyorum, muhtemelen..."

"Muhtemelen ne?" Yumuşakça sordum.

"Muhtemelen kim olacak..." Poppy içini çekti. "Kraliyet ailesinin nasıl olduğunu bilirsin. Güzellik bakanın gözündedir ve kusurlar kabul edilemez. Eğer Yükselmiş biri olursam, eminim Kraliçe beni kiminle eşleştirirse eşleştirsin aynı olacaktır."

Derin bir nefes almak zorunda kaldım çünkü küfretmeye başlayacağımdan korkuyordum. Yüksek sesle. Yükselmişlerden pek çok nedenden ötürü nefret ediyordum ama bu mu? Poppy'ye kendini kusurluymuş gibi hissettirmelerinden mi? Utanılacak biriymiş gibi? Bu, onlardan nefret etme nedenlerimin en üstüne çıkmıştı.

"Duke Teerman bir ," diye ısırdım. "Ve öldüğüne memnunum."

Gülüşü sert ama hızlıydı. "Tanrım, çok gürültülüydü."

Gülüşünün bir Craven sürüsünü çekip çekmediğini umursamadan gülümsedim. " değil." "Kesinlikle , ama... bu yaralarım olmasaydı bile, ben
heyecanlanmazdı. Ian'ın bunu nasıl yaptığını anlamıyorum. O bile zar zor Karısını tanıyordu ve ben... mutlu olduğunu sanmıyorum," dedi ve bunun onu rahatsız ettiği açıktı. "Onun hakkında hiç konuşmuyor ve bu üzücü, çünkü annemle babam birbirlerini seviyorlardı. Buna sahip olmalı."

Ve neden buna sahip olmasın ki? "Annenin Yükselmeyi reddettiğini duydum."

"Bu doğru. Babam ilk doğan oğullardan biriydi. Varlıklıydı ama Seçilmiş değildi," dedi bana. "Tanıştıklarında annem Bekleyen Leydi'ymiş. Bu bir tesadüftü. Babası -büyükbabam- Kral Jalara'ya yakındı. Babam bir keresinde onunla birlikte kaleye gitmiş ve annemi o zaman görmüş. Güya ilk görüşte aşkmış." İçinde biraz kıpırdandı

Koza. "Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama ben buna inanıyorum. Oluyor - en azından bazıları için."

"Saçma değil. Gerçekten var." Bakışlarımı dallara ve karanlık yapraklara diktim, göğsüm kabardı. Kan Kraliçesi'ne geri döndüğünde ona ne olacaktı? Ona kardeşimin kanını soğuk, ruhsuz bir canavara mı dönüştüreceklerdi? Onu Dük gibi bir piçle mi evlendireceklerdi? Göğsüm sıkıştı. Yapamazdım-

Ne yapamazdım? Bunun olmasına izin veremez miydin? Neredeyse gülecektim. Anlaşma yapıldığında Poppy bir kez daha Maiden olacaktı. O andan çok önce yeniden o olacaktı.

Başımı salladım. "Kırmızı İnci'ye bu yüzden mi gittin? Aşkı mı arıyordun?"

"Kimsenin oraya aşk gittiğini sanmıyorum," dedi kuru bir sesle.

"Orada ne bulacağını asla ." Benim bulmadığım kesin. "Ne buldun, Poppy?"

"Hayat."

"Hayat mı?"

Başını salladı. "Sadece Yükselişimden önce bir şeyler deneyimlemek istiyorum. Deneyimlemediğim çok şey var. Bunu biliyorsun. Oraya özel bir şey aramaya gitmedim. Sadece deneyimlemek istedim-"

"Hayat," diye bitirdim.

"Anlıyorum." "Anladın mı?

Gerçekten mi?"

Sözlerinde o kadar çok umut vardı ki, Kieran'la onun için bir çıkış stratejisi hakkında konuşmakta haklı olduğumu anladım. "Ben biliyorum. Etrafındaki herkes temelde ne isterse yapabiliyor ama sen arkaik kurallarla zincirlenmiş durumdasın."

"Tanrıların sözlerinin arkaik olduğunu mu söylüyorsun?" "Bunu sen söyledin, ben değil."

"Neden böyle olduğunu hiçbir zaman anlayamadım," diye itiraf etti, o kadar sessizdi ki fısıltının ötesine geçemiyordu. "Hepsi benim doğuş şeklim yüzünden."

"Tanrılar seni daha doğmadan seçti." Göğsüm sırtını . "Çünkü sen '*tanrıların kefeninde doğdun, rahimde bile korundun, doğuştan örtülüydün*'."

"Evet. Bazen keşke... Keşke ben..." "Ne?"

Bekledim.

Ve bekledim.

"Boş ," dedi sonunda. "Ve ben iyi uyuyamıyorum. Pearl'de olmamın bir başka nedeni de buydu."

"Kabuslar mı?"

"Bazen. Diğer zamanlarda, kafam... sessizleşmiyor. Her şeyi tekrar tekrar yaşıyor."

Bunu çok iyi biliyordum. "Aklından neler geçiyor böyle?"

Kozasının içinden bir kıpırtı daha geldi. "Son zamanlarda, Yükseliş oldu."

"Tanrılarla tanışacağın için heyecanlı olduğunu tahmin ediyorum."

Gözlerimi devirdim.

O şirin küçük homurtuyu çıkardı. " çok uzak. Aslında korkutuyor-" Ani bir nefesle kendini durdurdu.

"Sorun değil," dedim ona, böyle hissettiği için rahatlamıştım. "Yükseliş ve tanrılar hakkında pek bir şey bilmiyorum ama onlarla karşılaşmak beni dehşete düşürürdü."

"Sen mi?" İnançsızlık sesini bastırdı. "Dehşete mi düştün?"

"İster inanın ister inanmayın, bazı şeyler beni korkutuyor. Gerçek Yükseliş ritüeli etrafındaki gizlilik bunlardan biri." Ve bu doğruydu çünkü başkalarını nasıl *Yükselttiklerini* tam olarak biliyordum. Bana ne yaptıklarını Kardeşim bunun gerçekleşmesini sağladı. "O gün Rahibe'yle birlikteyken haklıydın," diye devam ettim, kelimelerimi dikkatle seçerek. "Craven'ın yaptığına çok benziyor, ama yaşlanmayı durdurmak için ne yapılıyor - bir ölümlünün gözünde sonsuzluk olması gereken hastalığı durdurmak için?"

"Bu tanrılar, onların lütfu. Yükseliş sırasında kendilerini gösterirler. Onlara bakmak bile seni değiştirir," diye paylaştı ama sözleri tuhaftı, içi boştu.

"Görülmeye değer bir manzara olmalılar," dedim kuru bir sesle.

"Şaşırdım." "Neden?"

"Sen. Beklediğim gibi biri değilsin."

Her konuştuğumuzda beni şaşırtıyordu. Ya merakı ve soruları, bilgiye ve anlamaya olan açlığıydı. Ya da sadece düşündükleri. İnandıkları. Umutları. Korkuları. . Ama beni asıl şaşırtan şey merakıydı. Yükselmişlerin kendilerini sunduklarından daha fazlasını nasıl görememişti? Tutarsızlıkları nasıl fark etmemişti? Yalanları nasıl görmemişti?

Ama bu adil değildi.

Bu şeyleri tanımak ve görmek onun tüm dünyasını yıkabilirdi. Ve bunu yapmak için cesaret ve güçten daha fazlası gerekirdi.

Kaybedecek hiçbir şeyin

olmaması gerekiyordu.

Kendini bile.

"Uyuyor olmalıydım," diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Senin de öyle."

"Güneş sandığımızdan daha erken ama sen yakın zamanda uyumayacaksın. Bir yay kirişi kadar gerginsin."

"Kan Ormanı'nın sert ve soğuk zemininde uyumak, bir Craven'ın boğazımı çalışmasını ya da bir barratın yüzümü beklemek pek de rahatlatıcı değil."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Bir Craven sana ulaşamaz. Bir barrat da öyle." "Biliyorum. Hançerim çantamın altında."

"Tabii ki biliyorsun." Gülümsedim. Gerçekten de barakatlardan korkuyordu ama gelirlerse birini ilk onun öldüreceğine dair bir his vardı içimde.

Bunu takip eden sessizlik anlarında, benimle paylaştıkları tekrar tekrar aklıma geldi. Ve orada yatarken, neden Kırmızı İnci'ye gittiğini düşündüm. Yaşamak için. Deneyimlemek için.

Boğulma ve acı duygularından başka bir şey deneyimlemek.
Zevk almaya gitmişti.

Dişlerimi alt dudağımın üzerine çekerken aklıma gerçekten uygunsuz bir fikir geldi ve Poppy'nin yanındayken başını kaldıran o dürtüsel, tamamen uygunsuz yanım kontrolü ele geçirdi. O gece Kırmızı İnci'de aradığı şeyi ona verebilir ve uyumasına yardımcı olabilirdim.

Kıpırdanmasına bakılırsa hâlâ yapmıyordu.

Sırıttım. "Bahse girerim seni bir bulutun üzerinde güneşin tadını gibi uyutacak kadar rahatlatabilirim."

Bana küçük bir homurtu daha verdi.

"Benden şüphe mi ediyorsun?"

"Bu dünyada hiç kimse ya da hiçbir şey bunu gerçekleştiremez."

"Bilmediğin o kadar çok şey var ki," dedim ona. "Bu doğru olabilir, ama bildiğim tek şey bu."

"Yanılıyorsun. Ve bunu kanıtlayabilirim."

"Her neyse." İç çekti.

"ve işim bittiğinde, sen yüzünde bir gülümsemeyle uykuya dalmadan hemen önce, bana haklı olduğumu söyleyeceksin."

"Şüpheli."

Elimi karnına bastırdım.

Başını iki yana salladı. "Ne yapıyorsun?" "Seni rahatlatıyorum." Başımı onunkine yaklaştırdım.

"Bu beni nasıl rahatlatıyor?"

"Bekle," dedim ona. "Ve sana göstereceğim."

Poppy' soruları, elimi etrafını saran aşılmaz gibi görünen kumaş katmanları arasında gezdirip sonunda kazağının altındaki ince atleti bulduğumda kesildi. Nefes alışını dinleyerek
Yavaşça, başparmağımı ileri geri kaydırırken parmaklarımı küçük daireler çizerek, hâlâ bana bakıyor ya da en azından bakmaya çalışıyor olsa da, vücudundaki sertliğin bir kısmının gittiğini hissedene kadar göğüslerinin alt kısımlarındaki tatlı kabarıklıklara sürtündüm. Sonra parmaklarımı daha geniş daireler çizerek göbeğinin hemen altında gezdirdim.

Nefes alış verişi hızlandı. "Bunun beni rahatlattığını sanmıyorum."

"Boynunu germeye çalışmayı bırakırsan olur." Eğildim ve dudaklarımın yanağına değmesine izin vererek, "Uzan, Poppy," dedim.

İstediğimi yaptı. Şok olmuştum.

"Beni dinlediğinde yıldızların düşünüyorum," diye itiraf ettim sessizce. "Keşke bu anı bir şekilde yakalayabilseydim."

"Şimdi başımı tekrar kaldırmak istiyorum."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Neden şaşırmadım?" Parmaklarımı göbeğinin altına kadar indirdim. "Ama eğer , ne planladığımı öğrenemezdin. Ve eğer senin hakkında bir şey biliyorsam, o da meraklı olduğundur."

Bana karşı titredi ama bu daha önce soğuktan titremesine hiç benzemiyordu. "Ben... Bunun olmaması gerektiğini düşünüyorum."

"Nedir *bu*?" Parmaklarımın uçları pantolonunun bandı üzerinde gezindi. "Sana daha iyi bir sorum var. Neden Kırmızı İnci'ye gittin, Poppy? Neden söğüdün altında seni öpmeme izin verdin?" Dudaklarım bir kez daha yanağına değdi. "Yaşamak için oradaydın. Öyle dememiş miydin? Hayatı deneyimlemek için seni o boş odaya çekmeme izin verdin. Seni söğüdün altında öpmeme izin verdin çünkü hissetmek istedin.
Bunda yanlış bir şey yok. Hem de hiç. Bu gece neden böyle olmasın?" Poppy sessizdi.

Kalbim güm güm atmaya başladı. Sadece bir şey istediğinde sessizleşirdi. "Kırmızı İnci'ye geri dönmeyerek neler kaçırdığını sana biraz göstereyim."

"Muhafızlar," diye fısıldadı.

Endişesinin kendisine dayatılan kurallarla ve inanmaya zorlandığı sonuçlarla hiçbir ilgisi olmadığı gözümden kaçmadı.

Hafifçe geçip elimi kalçalarının arasına kaydırdığımda bu yüzüme bir gülümseme getirdi. "Ne yaptığımı kimse göremez."

Poppy'nin pantolonunun üzerinden onu nefesi kesildi, bu yumuşak, nefes nefese sesle sertleşti.

"Ama orada olduklarını biliyoruz. Neler olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok. Hayır.

"Elimin Bakire'nin kalçalarının arasında olduğuna dair ipucu ver."

Kalçalarım kıçını kavrayacak şekilde onu geriye doğru çektim. Onu hissettiğimde inledim ve kendime bunun benimle ilgili olmadığını hatırlattım. Bu onunla ilgiliydi. Onun zevki. İçimden hafif bir titreme geçti. "Sana dokunduğumdan haberleri yok."

Sadece profilini görebiliyordum. Pantolonun içinden ona dokunup iki parmağımı kasık dikişi boyunca okşadığımda gözleri açıktı. Tatlı kokusu etrafımda yükseliyordu. O mükemmel yerleştirilmiş dikişi takip ederken dudaklarımda onun tadını alabildiğimi hayal ettim, önce tüy gibi hafif, sonra her geçişte biraz daha sert. Ben bastırdıkça nefesi kesiliyordu. Kalçaları seğirdi ve ben sıcak, sert arzunun akıntısıyla gözlerimi kısa süreliğine kapattım.

Ama gözlerim bir kalp atışı sonra açıldı, elimi yukarı çekerken bunun bir saniyesini bile kaçırmak istemedim, atletinin bileğimin üzerinde toplanmasına neden oldum. Çıplak teni koluma sımsıcak değiyordu.

Kalçalarını hareket ettiren o noktayı , pantolonun içinden klitorisini okşarken çenem sıkıştı. "Eminim yumuşak, ıslak ve hazırsındır," diye fısıldadım kulağına. "Öğrenmeli miyim?"

Poppy ürperdi ve lanet olsun, elimi pantolonunun altına sokmaktan başka bir şey istemiyordum. Sıcak, ılık etini tenimde hissetmek ve bulacağımı bildiğim nemli sıcaklık.

"Bunu ister miydin?" diye sordum.

Poppy kalçalarını sallayarak cevap verdi, battaniyeyi sıkıca kavradığı kendini elime bastırdı.

Ben durduramadan içimden alçak bir onay sesi yükseldi. Benim Bakışlarını Kieran'ın nöbet tuttuğu yere kaldırdı. Bunu duymuş ihtimali çok yüksekti. Ve ne yaptığımı hissedebilirdi. Ne . Eğer içimde zerre kadar dürüstlük olsaydı, dururdum. Bu işe hiç başlamazdım bile. Uyumasına yardım etmenin başka yolları da vardı.

Ama iyi değildim.

"Bundan daha fazlasını yaparım," diye söz verdim, kafam yapmak istediğim her türlü şeyle doluydu, buna onun tadının ne kadar tatlı olduğunu keşfetmekle başladım.

Dudakları aralandı ve parmaklarımın okşayışına karşılık vermeye devam ederken gözleri yarı yarıya kapandı. Kalçalarının hareketleri
Bu küçük bilinçaltı sarsıntıları, her biri kalçalarının yuvarlanması amaca yönelik olana kadar zevki artırıyordu.

Ve tanrılar aşkına, elimi sallama şekli kanımı sıvı ateşe çevirdi. "Ne yaptığımı hissediyor musun, Poppy?"

Başını salladı.

"Parmaklarımın senin teninle arasında hiçbir şey yokken nasıl hissedeceğini hayal et." Ürperdim. Ya da o ürperdi. Belki de ikimiz de aynı anda ürperdik. "Bunu yapardım." Daha sert bastırdım ve bacakları kıvrıldı. "Senin içine girerdim, Poppy. bakardım." Bunu yapma ağzım sulandı. "Eminim bal özü kadar tatlısındır."

Battaniyeyi bırakırken dudağını ısırdı. Eli battaniyenin altından geçerken nefesimi tuttum ve parmaklarını ön kolumda hissettim. Elimi çekip çekmeyeceğini görmek için bekledim.

Poppy kalçalarını kaldırırken parmakları elimin üst kısmına bastırdı.

İşte benim kızım, diye düşündüm onu okşamaya devam ederken. "Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadı.

Sikeyim.

Keskin şehvet içime işledi. Neredeyse orada kendimi kaybediyordum. "Bir parmak daha sokardım. Sıkı olursun ama daha fazlası için de hazırsın."

Elimi aşağı doğru tutup parmaklarımla ne yaptığımı hissederken nefes alış verişi bir dizi hızlı pantolondu. Kalçaları beni takip etti.

"Parmaklarımı sokup çıkarırdım," dedim kulağının kıvrımına . "Tıpkı şu anda elimi sürdüğün gibi sen de onları sürersin."

Poppy ürperdi ve kolumu tutarak tam da bunu yaptı: elime bindi. "Ama

bunu bu gece yapmayacağız. Yapamayız," diye kendime hatırlattım. Onu. "Çünkü eğer *herhangi bir* parçamı sana sokarsam, *her* parçam senin içinde olacak ve bu olduğunda çıkardığın *her* sesi duymak istiyorum."

Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdim. Ondan bir inilti kaçtı ve bu ses... iyi tanrılar, onunla yaşayabilirdim, içebilir ve o iniltiyle beslenebilirdim. Ama kalçaları elimi sıkıca kavradığında? *Hay sikeyim*.

Diğer kolumu onun altına sokarak göğsünün üst kısmına geçirdim ve kalçaları elime doğru hareket etmeye başladığında onu sıkıca kendime çektim.
çılgınca. Yaklaştığını biliyordum. Tüm vücudu titriyordu. Nefesleri

sığ ve hızlıydı. Kolumdaki sıkışma arttı. O alçak iniltiler karanlık havada dans ediyor, beni neredeyse delirtiyordu. Ağzımı kulağının arkasındaki boşluğa bastırdığımda serbest kalışının onu kükrettiğini hissedebiliyordum. İçimdeki acımasız ihtiyaç yüzünden dudaklarım geri çekildi. Onu oradan öptüm. Tenini yaladım. Çenem zonkladı. Başım eğildi. Dişlerimin etini sıyırdığını hissettim. Poppy'nin vücudu gerildi. Benimki de öyle.

Elimi ağzının üzerine kapattım ve boşalırken attığı çığlıkları bastırdım. Bedenimi dizginlemek büyük çaba gerektiriyordu. O titrerken ve bana karşı kıvranırken çenemi kapatarak nefesime odaklanmaya çalıştım.

Boğazını öperken, ihtiyacımla savaşırken ürperdim. Göğsümdeki sıcaklığı anlamaya çalışırken. Ani *doluluk* hissini. Tamamlanmaya ulaşmadan tam olma hissi.

Poppy'nin titremesi hafifledi ve elimi tutuşu da hafifledi. Elimi bacaklarının arasından çekip karnına götürdüm. Ona sarıldım, kalbim neredeyse onunki kadar hızlı çarpıyordu. Vücudu benimkine karşı gevşese, ben taş gibi sert kalırken doygun ve rahatlamış olsa bile onu tutmaya devam ettim. Gece etrafımızda devam ederken sessizlikte ona sarıldım.

Derin bir nefes alarak başımı Poppy'nin yüzünü görecek kadar kaldırdım. Gözleri kapalıydı, kirpikleri yanaklarında küçük hilal ayları oluşturuyordu ve bunun düşünebileceğim en aptalca şey olduğunu düşündüm, ama tanrım, zevkten sonra kesinlikle nefes kesiciydi.

"Bunu kabul etmeyeceğini biliyorum," dedim, sesim harcanmamış arzuyla kalınlaşmıştı. "Ama ikimiz de haklı olduğumu her zaman bileceğiz."

Poppy'nin dudaklarında yorgun bir gülümseme ve kollarımı ona dolayarak arkasına yerleşirken benimkiler de aynı şekilde karşılık verdi. Sikim acıyordu ve bunun hafiflemesi biraz zaman alacaktı, ama lanet olsun, bu küçük rahatsızlık buna fazlasıyla değerdi.

Çünkü benim serbest bırakılmam, onun zevk ilk kişi olduğum bilgisiyle asla kıyaslanamazdı. İlkel bir tatmin duygusu beni ele geçirdi. Utanmam gereken ama utanmadığım bir tatmin. Utanamazdım. Zevki bulmasına yardım etmişken olmazdı.

Tecrübe edin.

Yaşa onu.

OceanofPDF.com

NASIL ?

Yaklaşan sabahın gri gökyüzü Poppy'den ayrılmak istememiştim ama bir süredir uyanıktım, sadece onu izliyor ve düşünüyordum.

Dün gece konuştuklarımızı düşünüyordum. Neler yaşadığını. Onun *yaşamına* tanıklık etmenin nasıl bir onur olduğunu. Olacakları.

Ve tüm bunlar olurken Poppy o kadar huzurlu görünüyordu ki, sanki canavarların onu asla bulamayacağı bir yerdeydi.

Ama zaten vardı.

Ben de onlardan biriydim, Yükselmişlerden daha iyi değildim.

Çünkü istediğimi elde ettiğimde, onu akla hayale gelmeyecek gaddarlıklar yapabilen canavarlara geri gönderecektim. Buna mecburdum çünkü Kan Krallığı'nın pazarlık yapacağı tek şey oydu. Kardeşimi kurtarmamın ve savaşı önlememin tek yolu oydu.

Ama bunu nasıl yaptım?

Dün geceden sonra mı? Kendisi için bir şeyler ararken ne kadar cesur davrandıktan sonra - zaten şüphelendiğim şeyi doğrulayarak, seçeceği hayatın bu olmadığını dile getirdikten sonra? Onu Düşes'e götürmeden önce bana sarılmasından sonra mı? Ayin gecesi çektiği tüm acıları ve söğüdün altında yaptıklarımızı gördükten sonra mı? Onu Atheneum'da küçük, kirli bir günlük okurken bulduktan sonra mı? Ayine katılmadığını itiraf ettikten sonra mı? Dük ona vahşice davrandıktan sonra, Rahibeyi durdurduğum için başımın belaya girmesinden mi endişe ediyordu? Onu Yükseliş'te bulduktan, Kırmızı İnci'de keşfettikten ve aradaki tüm o saniyeler, dakikalar ve saatlerden sonra, bana tekrar tekrar benim istediğim gibi biri olmadığını gösterdiğinde Beklediğin? Onun yanındayken nasıl oldu da ya da geleceği düşünmedim? Sadece yaşadım.

Ama nasıl yapmayayım?

Kan Krallığı için önemliydi. O ve sadece o, uğruna her şeyi yapmaya hazır oldukları şeydi. Durum olmasaydı bile, bu işe çoktan girmiştim. Bu işe başladığım anla şu an arasında çok fazla ceset yatıyordu - geri çekilemeyecek kadar çok hayat ödünç alınmıştı.

Lanet olsun, bunu ilk kez düşünmüyordum bile.

Kırmızı İnci'de onun olduğunu fark ettiğim andan itibaren, şüphe sürekli olarak içime işlemiş ve büyümüştü. Bunu görmezden , şüpheyi ve suçluluğu silmek için elimden geleni yaptım, kendime nedenlerimin adil olduğunu söyledim. Yaptığım her şeyin kardeşim ve yüce iyilik için olduğunu.

Yanağındaki bir tutam saçı dikkatlice tararken göğsümde bir baskı oluştu. Kıpırdandı, uykusunda bana sarıldı.

Göğsümde esneyen bir boşluk açılırken gözlerimi kapattım. Kahretsin, bunu onun için istemiyordum.

Peki neden bu şekilde olmak zorundaydı?

Gözlerimi açtığımda bir kas kıpırdadı ve Kieran'ı atları kontrol ederken buldum. Başka bir yol olmalıydı. Düşüncelerim kalp atışlarım kadar hızlı ilerliyordu. Kan Ormanı'nın ürkütücü sessizliğinde, senaryo üzerine senaryo daha önce olduğu gibi oynandı. Tabii ben
Poppy'yi etmeden önce bir şekilde Kanlı Kraliyet'in Malik'i serbest bırakmasını sağlayabilirse, uygulanabilir bir seçenek yoktu. Ve bu bir seçenek bile değildi. Kan Krallığı pek çok şey olabilirdi ama aptal değillerdi.

Bir şeyler olmalı.

Yarım yamalak bir imkânsızlık olmayan bir çözüm düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

Başıboş bir esinti bir tutam saçımı yakaladı. Sıkıştırdım ve geri topladım. Yine de fazla zamanım yoktu. İçim sıkıştı. Er ya da geç Poppy gerçeği öğrenecekti. Ona yalan söylediğimi, onu kullandığımı öğrenecekti.

Yükselmişlerden daha iyi olmadığımı.

O zamana kadar onun için bir çıkış planı yapmalıydım, çünkü bunu bir kez öğrendi mi? Poppy ona söylediğim hiçbir şeye güvenmezdi. Aktif olarak bana karşı çalışacaktı.

Benden nefret ederdi.

Kendinden nefret
eder.

Ben istemedim-

Nefesimin altında küfrederek bu düşünceyi kestim. Zamana ihtiyacım vardı. Buna değil.

Kıpırdandığında durarak kolumu onun etrafından çektim. Ona bakarken ensem diken diken oldu, sol yanağı bana açıktı. Yaralı olan. Dün gece potansiyel bir Yükselmiş'in onu nasıl göreceği hakkında söyledikleri zihnimde tekrarlandı.

Eğer onun güzelliğini görmediyse, o zaman onlar önemsizdi.

Sonra tekrar, Yükselmişlerin çoğu alakasızdı.

Kürkü kaldırıp Poppy'nin üzerine örttüm. Kalkmaya başladım ama tekrar durdum.

Battaniyeyi düzelttim, yatağın içine bastırdım. Eğilerek başının öptüm. Sonra kendimi kalkmaya zorladım. Kalkarken Kieran'ı gördüm. Kanlı ağaç kümesinin yanında durmuş beni izliyordu. Muhtemelen bunca zamandır ne halt ettiğimi merak ediyordu.

Dönüp çantayı aldım ve fırçamla macunumu çıkardım. Dişlerimi hızlıca temizledim, temizlemek için sadece bir yudum suyla yetinmek zorunda kaldım. kum. Sonra tuvaletimi yapmak için ağaçların biraz daha derinliklerine gittim. Döndüğümde Kieran hâlâ bekliyordu ve Poppy hâlâ uyuyordu.

Ben de ona katıldım. "İyi uyudun mu?"

Kaşlarını kaldırdı. "Senin kadar iyi değil."

Gözlerimi kıstım ve yatağını alıp katlarken ona bir bakış attım.

"Peki ne sıklıkla bu kadar iyi uyuyorsun?" Kieran sordu.

Ne demek istediğini anlamıştım. "Bu bir ilkti." Yatağını çantasına . "Çok uzun zamandır bir ilk."

Ben ayağa kalkarken Kieran sessizdi. "Senden hoşlanıyor." Kaşlarımı çattım. "Peki sana bunu düşündüren ne?"

"O battaniyenin altında her ne yapmana izin vermesi dışında mı?"

Bunu görmezden geldim, çuvalını atına taşıdım.

" önce fark etmiştim." Alçakta asılı bir dalın altına daldığımda Kieran da beni takip etti. "Siz ikiniz birlikte olur olmaz gördüm."

"Dün gece bu konuda hiçbir şey söylemedin."

"Hayır, dün gece söylemedim. ihtiyacı hissetmedim." "Peki şimdi ihtiyaç hissediyor musun?"

"İstiyorum." Çenesi sertleşmişti.

Çantayı eyere bağlarken, az önce düşündüğüm her şey yüzeye çıktı ve bu da söyleyeceklerimin sert bir şekilde ortaya çıkmasına neden oldu. "Onun

hoşlanması onun güvenini kazandığım anlamına geliyor," diye ısırdım, lanet olası derimi istiyordum. "Bu da planın bir parçası."

"Dün gece planın bir parçası mıydı?" Gözleri buz parçalarına dönüştü. "Bil diye söylüyorum, seni gerçekten yumruklamak istiyorum. O bir-"

"Onun ne olduğunu biliyorum, Kieran."

"Ama sen kim olduğunu biliyor musun?" Elini

yumruk yaptı. Sertleştim, derin bir nefes aldım.

"Biliyorum."

Nefes vermeden önce bana uzun uzun ve sertçe

baktı. "Yakında ayrılmamız gerekiyor."

Başımı sallayarak onunla yüzleştim. Zaman. Zamanım tükeniyordu. Gözlerimi karanlığa New Haven'a varmadan önce bir ya da iki gün nerede kalabileceğimi düşünmeye çalıştım. Açıkçası, Kan Ormanı ideal değildi. Geriye sadece Üç Nehir kalıyordu ama o da zor bir ihtimaldi.

Kollarımı kavuşturarak, "daha fazla yol aldık," dedim. "Hava kararmadan önce Three Rivers'a ulaşmalıyız."

"Orada kalamayız," dedi Kieran, sanki bir şekilde kaçınılmaz olanı ertelemeye çalıştığımı biliyormuş gibi. "Bunu biliyorsun."

"Biliyorum," diye tekrarladım, hayal kırıklığına uğramıştım. Orada oyalanmak bizimle gelen diğerlerinin çok fazla dikkatini çekecek ve onlarla bir an önce gerektirecekti. "Eğer Three Rivers'a giden yolun yarısında mola verirsek, gece boyunca at sürebilir ve sabaha New Haven'a varabiliriz."

"Bunun için hazır mısın?" Kieran sordu.

Bakışlarına karşılık verdim. "Neden olmayayım ki?"

"Neler olup bittiğini fark etmediğimi mi sanıyorsun?" Sesi bir fısıltının biraz üstüne düştü. "Gerçekten mi? Az önce ne konuştuğumuzu unuttuğumu mu?

Ne hakkında? Endişelendiğim tek şey onun sana karşı bir şeyler hissetmesi değil,

Hawke."

Kızgınlık alevlendi.

Bunu hisseden Kieran bana sıkı bir gülümseme verdi. "Görevinizin ne olduğunu unutmayın." Hayatımız boyunca birçok kez birbirimizin kıçına tekmeyi basmak istemiştik,

Ama bunu hiç şu an istediğim kadar istememiştim.

"Görevini unutma," diye tekrarladı.

"Bir saniye bile unutmadım." Ses tonum sertleşti. "Bir saniye bile."

Kieran çenesini kaldırdı. "Bildiğim iyi oldu."

Etrafından dolanırken bana bakışı pek inanmadığını gösteriyordu. Kafamdaki saçmalıkları ona anlatmam gerekecekti ama şimdi bunun da zamanı değildi.

Aradaki mesafeyi geçip Poppy'nin önünde diz çöktüm. Hâlâ onu uyandırmak istemiyordum ama zaman... evet, zamanımız tükeniyordu.

Yanağına dokundum ve kirpikleri kalktı. Yeşil gözleri benimkilerle buluştu ve

Bu hayal kırıklığı ve kızgınlıktan kurtulmanın benim için bu kadar kolay olması mucizevi bir şeydi.

Başparmağımı yanağının çizgisi boyunca ve sonra alt dudağının üzerinde kaydırarak gülümsedim. Bu da kolay oldu. "Günaydın, Prenses."

"Günaydın,"

"İyi uyudun."

"Uyudum."

"Sana söylemiştim," diye takıldım.

Poppy kızarırken sırıttı. "Haklıydın." "Ben her zaman haklıyımdır."

Gözlerini devirdi. "Şüpheli."

"Bunu sana tekrar kanıtlamak zorunda mıyım?"

Poppy'nin kokusu yoğunlaştı, Kan Ormanı'nın bayatlığına karşı hoş ve hoş bir erteleme oldu. "Bunun gerekli olacağını sanmıyorum."

"Yazık," diye mırıldandım. "çıkmamız gerekiyor."

"Tamam." Oturdu, yüzünü buruşturdu. "Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Battaniyeden çözüldükten sonra elini tuttum ve ayağa kalkmasına yardım ettim. Sinirli bir ruh hali yerine yardımsever bir ruh hali içinde olmayı tercih ettiğim için kazağını düzelttim ve kalçalarından aşağıya doğru çektim.

Poppy'nin bakışları benimkilere kaydı ve Kieran'la konuşma sanki onlarca yıl önce yaşanmış gibi geldi. Bakışlarında ve ağzının yapısında bir belirsizlik vardı ve bir gece önce yaşadıklarının onun için bir ilk olduğunu hatırlamak sadece bir kalp atışı sürdü. Kafasından neler geçtiğini sadece tanrılar biliyordu. Sebepleri farklı olsa da muhtemelen benimki kadar karışıktı.

Sesimi alçalttım. "Dün gece için teşekkür ederim."

Dudakları aralandı. "Sana teşekkür etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"hissettiğini bilmek egomu tatmin etse de" -ve gerçekten de etti -"Bunu yapmana gerek yok." Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. "Dün gece bana güvendin ama daha da önemlisi, paylaştığımız şeyin risk olduğunu biliyorum."

Pek çok yönden.

Ona yaklaştım ve güzel olduğu kadar üzücü de olan bir gerçeği söyledim. O kadar derin bir şeydi ki beni . "Ve bu bir onurdur

benimle bu riski aldın, Poppy. Bu yüzden teşekkür ederim."

OceanofPDF.com

ORMANDAKİ KAN

Kan Ormanı'nın derinliklerine doğru ilerledikçe kar yağmaya başladı. Kan ağaçları burada daha az sıktı, bu da biraz daha yayılmamızı sağlıyordu ama atlarımızdan birini yaralama riskini almak istemiyorsak fazla hızlanamazdık. Ormanın zemini kalın kökler ve kayalardan oluşan boğumlu bir arapsaçıydı.

Poppy'ye baktım. Yere bakıyordu, büyük olasılıkla barakat arıyordu. Dudaklarıma alaycı bir gülümseme geldi. Ağaçlara bakıyordu.
Kan Ormanı'nın bu kısmında çok daha yabancıydılar, kolları ve dalları bükülmüş ve birbirine dolanmıştı, Airrick'in dediği gibi kabukları hiç de doğal olmayan bir şekilde parlıyordu.

Poppy yolculuğun büyük bölümünde sessizdi. Hepimiz Kan Ormanı'nın bu kadar içindeydik ama Setti'yi arkasına bindirdiğim anda bana karşı hemen rahatlamıştı. Kolumu ona doladığımda ve elimi kalçasının üzerine koyduğumda duymaktan çok hoşlandığım o küçük nefes alış verişi hâlâ vardı. Başparmağımla daireler ve işaret parmağımla çizgiler çizmekle yetinmiştim ama elim hareketsiz kalmıştı.

Karmakarışık ağaçların acımasız gölgeleri tararken duyularım karıncalandı. Çenem kilitlendi. Buz gibi rüzgâr dalların arasında dönüyor, çürüme ve kokuşma kokusu taşıyordu.

Kieran'ın atı aniden şaha kalktı. Kieran atının boynunu ovarak onu sakinleştirirken Setti'nin dizginlerini sıkıca kavradım. Kolumu Poppy'nin belinden çektim.

Arkamdakilere durmalarını işaret ettiğimde Noah adında bir Huntsman önümüzden "Ne ?" diye sordu.

Kieran'ın yanında Phillips parmağını dudaklarına götürdü. Gözlerim ağaçlara dikildi. Setti'nin kasları seğirirken Poppy gerildi ve sinirli bir şekilde kişneyerek geri çekilmeye başladı. Onu sakinleştirmek için hamle yaptım ama Poppy benden önce davrandı. Öne doğru uzanıp yelesini okşadı. Etrafımızdaki tüm atlar kıpırdanmaya başladı.

Bir şey geliyordu.

Dört ayak üzerinde koşuşturan ve muhtemelen Poppy'ye kalp krizi geçirtecek şey.

Poppy'nin kınlı hançerine dokundum. Başka bir talimata ihtiyacı yoktu. Başını salladı ve pelerininin içine uzandı.

Kieran'ın kafası solumuza doğru sallandı, aynı anda ben de kırmızımsı siyah kürkü gördüm. İkimiz de bir şey söylemedik çünkü uğraşacak bir gardiyan eksilmişti.

Barrat birden ortaya çıktı. Bir yaban domuzu büyüklüğünde siyah ve kırmızı bir şey havaya sıçradı ve Poppy bana doğru gerilerken Noah'ın atının yan tarafına çarptı. İrkilen at şaha kalktı ve ölümlüyü fırlattı. Her zamanki gibi fırsatçı olan barrat anında adamın üzerine atıldı ve Avcı yağlı kürküne tutunmaya çalışırken yüzüne saldırdı.

Phillips eyerinde döndü, yayı elindeydi. Yivli oku serbest bıraktı ve piçi boynundan vurdu.

Nuh onu fırlatırken barrat çığlık attı. Ölümlü hiç vakit kaybetmedi. Kısa kılıcını çekip kıpkırmızı parlayan kılıcını indirerek kemirgenin acısına son verdi. Ya da bizimkini. Dikkatimi tekrar geldiği yere çevirdim. Sadece bu değildi.

"Tanrım," diye homurdandı Noah. "Sağ ol dostum."

"Lafı bile olmaz," dedi Phillips, bir ok daha hazırdı. "Bir tane

varsa, bir sürü de vardır," dedim. "Gitmemiz gerek-"

Barakatlar aniden her yerdeydi, yeşilliklerin arasından fırlıyorlardı ve bu kadar yakın olmalarına ben bile şaşırmıştım. Poppy bana doğru bastırdı.

"Kahretsin," diye küfretti Noah, alçak bir dala sıçrayarak. Kırmızımsı siyah bir kürk denizi üzerimize akın ederken bacaklarını yukarı çekti.

Gevezelik eden ve kişneyen barratlar yanımızdan uçarak geçtiler, gergin atların arasından koşarak geçtiler. Diğer tarafımızdaki sık yeşilliklerin içinde kayboldular.

Bu hiç de iyi değildi.

Açıktaki kökler boyunca toplanan sis dalları da öyle. Çürüme kokusu arttı ve sis solumuzda yükselip kalınlaştı.

"Buradan çıkmamız gerekiyor," dedi Kieran. "Şimdi."

Sonunda ağaçta sallanmayı bırakmaya karar veren Nuh yere düştü. Sis çoktan bacaklarının kaybolacağı kadar derinleşmişti. Kılıcını çekerek aceleyle atının yanına gitti ve Setti gerilirken dizginleri yakaladı.

Bir Craven sisin içinden lanet olası barakatlardan daha hızlı koşarak çıktı, parçalanmış giysileri lime lime vücudundan sarkıyordu. Noah, zavallı piç kurusu.
bir şansı var. Uyarıya rağmen. Birden üzerine atıldı, keskin tırnaklarıyla adamın göğsünü ve sivri dişleriyle boğazını parçaladı. Nuh geri çekilirken lanet ettim, atı havalanırken kılıcını düşürdü.

Sonra ulumalar geldi, bitmeyen açlığın alçak iniltisi.

"Kahretsin," diye hırladım Luddie atını döndürüp Noah'yı kan taşı mızrağıyla indiren Craven'ı yakaladığında.

"Kaçarsak başaramayız." Luddie silahını yukarı doğru çevirdi. "Bu köklerde olmaz."

O haklıydı.

Sis çoktan belimize kadar gelmişti. Kaçmaya çalışsaydık başımızın üstünde olurdu.

Poppy'ye baktım ve hiç tereddüt etmeden "Ne yapacağını biliyorsun. Yap hadi."

Poppy başını salladı.

Setti'den sallanarak daha kalın köklerden birinin üzerine indim. Poppy hemen , bir bacağını Setti'den ayırmış, köklerin üzerine düşüyordu. Göz ucuyla, Airrick'in kaşlarını kaldırdığını ve onun hançerini gördüğünü gördüm.

"Nasıl kullanacağımı biliyorum," dedi.

Airrick'in dudaklarının kıvrımı çok . "Nedense hiç şaşırmadım."

Gözlerim genç adama dikildi.

Kieran kılıcını kaldırarak, "," diye duyurdu. Geldiler
de.

Kısa kılıcı kınından çıkararak, soluk gri tenli, parçalanmış giysiler ve kemiklerden oluşan bir kalabalık bize doğru koşarken kendimi hazırladım. Öne doğru bir adım attım ve kılıcımı bir Craven'ın göğsüne sapladım.

Poppy'yi gördüğümde dönerek bıçağı bir diğerinin boynuna sapladım. Bir elini Craven'ın omzuna vurdu ve hançerini kalbine onu geride tuttu. Ben döndüğümde o da döndü ve bir an bile tereddüt etmeden Setti'ye doğru koşmaya başlayan Craven'ı yakaladı. Kahretsin, nasıl da hareket ediyordu... Hareketlerinden ne kadar da emindi. Belinden bükülürken saç telleri yanağına düşüyor, sisin içinde siyahımsı kırmızı bir kan izi bırakırken yüz hatları kararlılık ve mutlak bir korkusuzlukla belirleniyordu. Bundan daha seksi bir şey olamazdı. Bir Craven'ı sırtından yakalayıp kalbini deldim. Poppy başını kaldırdı, bakışları benimkileri buldu.

"Craven'la ilgili bir şeyi seksi bulacağımı hiç düşünmezdim." En yakın Craven'ın kafasını kopardım. "Ama senin onlarla dövüşmeni izlemek inanılmaz derecede tahrik edici."

"Çok uygunsuz," diye mırıldandı, topallayan Craven'ı kenara iterek.

Nefesimin altında gülerek bir kök boyunca dans ettim, Kieran iki kısa kılıcını savururken bir Craven'ı ikiye böldüm, çürümüş kan havaya fışkırırken dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı. Kılıcımı bir Craven'ın boynuna savurduğumda etrafımızdan çığlıklar yükseldi. Gruba doğru ilerleyen tanesinin yırtık kumaşını tuttum ve gözümü Poppy'den ayırmadım. Bu onun yeteneğine güvenmediğimden değildi. Hançerini bir diğerinin göğsüne sapladı. *Muhteşemdi* ama silahı Craven'a yaklaşmasını gerektiriyordu. Poppy'yi gördüğümde

Sis dizlerimize ulaşırken Luddie mızrağını saplıyordu. Bir Craven beni yakaladı, kanlı dişleri havaya fırlıyordu. O pisliği tekmeleyerek geri ittim. Kieran dönüp kılıcını ona indirdi ve bir ok fırlayıp yeni dönmüş başka bir Craven'ın kafasının arkasına saplandı.

Kökten atladım ve yere indim. Sis dağıldı. Bir Craven döndü, yamalı kafa derisinden dökülen tel tel saçlar başının yan çarpıyordu. Ağzını açtı. Tanrım. Kılıcı göğsüne sapladım ve delici feryadını sona erdirdim. Geriye, Noah'ın üzerine düştü. Düşen kılıcını fark edip yerden aldım. Başımı Poppy'ye doğru çevirdim.

Hançerini çökmüş bir göğüsten çekip çıkardı ve sendeleyerek geri çekildi.

"Prenses," diye seslendim, ayağa kalkarak. "Sizin için daha iyi bir silahım var." Kılıcı ona fırlattım.

Poppy onu yakaladı ve hançerini hızla kılıfına soktu. "Teşekkürler." Dönerek bir Craven'ı biçti.

Tanrım, o...

Bir Craven çığlık atarak bana doğru koştu. Bir diğeri de onun hemen arkasındaydı. İkisi de artık canlı bir şeye benzemiyordu. İkisi de her şeyden çok kemik ve ince dokudan ibaretti. Poppy'nin tam bir baş belası olmasını izleyemediğim için sinirlenerek önce birinin sonra da diğerinin kafasını kestim. Daha küçük bir Craven ileri atılırken sis yerde dönmeye başladı. Bir *çocuğun* küçük, solgun yüzü görününce kaskatı kesildim ve bir adım geri çekildim.

"Lanet olsun," diye mırıldandım, şaşırmıştım.

Kan Tacı beni tutsak ederken doymak bilmez bir açlıkla etimi parçalayanlar da dahil olmak üzere Craven'lara karşı hep bir acıma duygusu vardı. Ondan önce kim olduklarını merak ederdim. Çiftçi mi? Avcılar mı? Köylüler mi?

Hayatları, aileleri, gelecekleri, istekleri ve ihtiyaçları ellerinden çalınan masum ölümlüler mi? Uzun zamandır bu soruları sormayı bırakmıştım. Onları şimdi oldukları gibi görmek daha kolaydı: uzun zaman önce ölmüş yaratıklar.

Ama bu? Bir çocuk mu? Ve et ambalajlama deposunun dışında gördüğüm ikisinden daha büyük olamazdı. Hatta belki de bir şekilde kendini şatoda bulan ve bir Descenter maskesi takan küçük kızın yaşı bile aklını kaçıracak kadar korkmuştu. Bu onun kaderi olabilirdi. Yükselmişler durdurulmadıkça.

Elimdeki acımasız göreve odaklanarak öne doğru bir adım attım ve elimle çocuğu çenesinin altından yakaladım. Vahşi bir hayvan gibi hırladı ve tısladı. Bunu görmemek zor olacaktı. Unutmak. Kılıcımı göğsüne sapladım. "Lanet olsun."

"Sis ." Kieran bir Craven'ı tekmeleyerek arkamdan baktı. "Kahretsin."

Poppy geriye doğru yuvarlanırken ben de döndüm. Airrick Poppy'ye ulaşıp onu kenara iterken ilerlemeye başladım. Pençeler lanet pelerinime takıldı ve beni geri çekti. Küfrederek döndüm ve Craven'ın kafasını kopardım. Etrafımda dönerken kalbim küt küt atıyordu. Poppy'yi görmedim. Panik kök salmıştı. Eğer ona bir şey olduysa-

Yerdeki sisin en yoğun olduğu yerden yükseldi. Bir haykırışla kılıcını tüysüz, bir deri bir kemik kalmış Craven'ın göğsüne sapladı.

Rahatlama neredeyse ciğerlerimdeki havayı söküp alıyordu. O iyiydi. çekip ilerlerken iyiden de öteydi, pelerininin kenarları etrafında dalgalanarak incelmekte olan sisi daha da dağıtıyordu. Ayağını yaralı Craven'ın sırtına indirerek onu yere düşürdü. Hızlı bir yumrukla, vahşi bir gülümsemeyle onun çığlıklarına son verdi.

"Tanrım," diye mırıldandım, etrafımızdaki ölüm ve çürümeye rağmen kanım ısınıyordu. "Bunu gördünüz mü?"

"Ben yaptım." Kieran kolunun tersini yanağında gezdirerek kan lekelerini sildi.

Dudaklarımın bir tarafı yukarı kalktı. "Çok ."

Kieran sırıttı. "Öyleydi."

Nefesimin altında gülerek döndüm ve ağaçları taradım. Sis artık neredeyse tamamen kaybolmuş, kan ağaçlarının kül rengi kabuklarını ve parıldayan kızıl yapraklarını ortaya çıkarmıştı. Luddie bir Craven'ı okuyla mızrakladı

Karnından çıkıntı yapıyordu. Köklerin arasında çırpınan bir başkasını gördüm; hırıltılı, kırmızımsı kahverengi saçları öbek öbek sarkarken tıslıyor ve hırlıyordu. Düşmüş bir Craven'ın üzerinden atlarken kemikli, kanlı ellerim havayı pençeledi. A

Güneş ışığı ağaçların arasından süzülerek yanağının ince, mumlu etine ve ruhsuz, kıpkırmızı gözlerine vuruyordu. Akılsız bir açlıkla bana doğru hamle yaptı. Kılıcımı göğsüne sapladım.

Kılıcımı çekerek hasarı incelemeye başladım. Biz almıştık

Bazı kayıplar. Sadece dört muhafız ayakta kalmıştı. Kieran ve Luddie göğsü ve karnı bir Avcı'ya bakıyorlardı. Kafamı kaldırdığımda Poppy'nin Phillips'in yanında diz çökmüş olduğunu gördüm. Yaşlı adam ellerini Airrick'in parçalanmış, kanlı göğsüne bastırmıştı.

Kılıcımı bir Craven'ın yırtık pırtık giysileri üzerinde temizledikten sonra kınına soktum ve gözlerimi Poppy'ye diktim. Kahverengi saçlı Airrick'in yanında diz çöküp kılıcını yere koyarken kaşları üzüntüden çatılmıştı.

onun yanında. Düşmüş bir Avcı'nın bacaklarının üzerinden geçerek yavaşça onlara doğru yürüdüm. Poppy'nin yüzü solmuştu. Bu tür ölümlere alışkındım ama...

Ama da öyleydi, değil mi?

"Beni kurtardın," dedi Poppy usulca.

Airrick'in kahkahası zayıftı. Ağzından kan damlıyordu. "Senin kurtarılmaya ihtiyacın olduğunu sanmıyorum."

"Baktım," dedi ona, karnına bakarak. Bakışlarını takip ettim ve hemen bakmamış olmasını diledim. Craven genç adamın canına . Çok fazla kan ve vahşet vardı. "Ve sen benim için oradaydın. Beni kurtardın, Airrick."

Airrick acı içinde kıvranırken ben Phillips'in diğer tarafına diz çöktüm. Zavallı piçin göğsü hızla inip kalkarken Poppy umutsuz bir umutla bana baktı. Başımı salladım ve ona zaten bildiği şeyi söyledim. Şu anda yapabileceğimiz tek şey bir merhamet eylemiyle acısına son vermekti. Bu tür bir yaranın geri dönüşü yoktu.

Poppy kısa bir süre gözlerini kapadı ve sonra Airrick'in solgun elini tuttu. Genç muhafızın titreyen elini kendi ellerinin arasına sıkıştırırken kaşları daha da çatıldı. Sadece genç adama odaklanmış gibiydi, ağzının kenarlarındaki deri gergindi-

Bir şey oldu.

Airrick titremeyi bıraktı. Yüzündeki acı hafifledi. İlk başta öldüğünü sandım ama adam hâlâ yaşıyordu. Ve yine o geniş, huşu dolu gözlerle Poppy'ye bakıyordu.

"Artık canım... yanmıyor," diye fısıldadı.

"musun?" Kadın ona gülümsedi, elleri hâlâ onunkilere sarılıydı.

"Hayır." Airrick'in başı soğuk zemine doğru gevşedi. "Öyle olmadığımı biliyorum ama kendimi... iyi hissediyorum."

Airrick'in yüzüne huzurlu bir ifade yerleşirken Poppy, "Bunu duyduğuma sevindim," dedi.

Kaşlarımı çatmaya başladım. Burada ne haltlar dönüyordu? Airrick'in kötü yarasına baktım. Adamın bağırsakları bacaklarına yarı yarıya dağılmıştı. Bu huzurlu bir ölüm değildi.

"Seni tanıyorum," diye konuştu Airrick, nefes alışları yavaşlamıştı, kelimeleri artık acıdan kalın ve bozuk değildi. "Bir şey söylemem gerektiğini düşünmemiştim ama
tanıştık." Ağzından daha fazla kan sızdı. "Kart oynadık." Gülümsemesi
yayıldı. "Evet, oynadık."

Kart mı oynamışlardı? Kırmızı İnci'ye gizlice girdiği zaman mıydı? Ya da gereken bir yerde olduğu başka bir zaman? Bunların hiçbiri önemli değildi. Şu anda Airrick'e ne olduğu önemliydi.

Adam açıkça hiç acı hissetmiyordu. Sadece bu da değil, rahatlamış ve *Barış*.

"Sorun... gözlerin," dedi Airrick. "Kaybediyordun."

Kalbim çarpmaya başladı. Bir tutam saç öne düşmüş, burnunun ucunu okşuyordu. Burada ne haltlar dönüyordu?

"Öyleydim." Poppy onun üzerine eğildi. "Normalde kartlarda daha iyiyimdir. Ağabeyim öğretti ama sürekli kötü eller dağıtıldı."

Airrick güldü - iç organları açığa çıkan adam *güldü*.
"Evet... kötü ellerdi. Teşekkürler..." Bakışları Poppy'nin ötesine kaydı, kanlı dudakları titreyen bir gülümsemeyle aralandı. "Anne?"

Airrick bir nefes aldı. Bir an geçti. Bir an daha. Elini göğsüne indirirken Poppy'ye baktım, az önce gördüklerime inanamıyordum.

Kefen içinde doğdu.

Poppy başını kaldırdığında kalbim hâlâ çarpıyordu. "Ona bir şey yaptın."

"Doğru," diye mırıldandı Phillips, tecrübeli muhafız açıkça sarsılmıştı. "Söylentiler. Duydum ama inanmadım. Tanrım. Sende dokunuş var."

OceanofPDF.com

ÜÇ NEHİR

Sende dokunuş var.

Noah'nın atının yanından geçerken Phillips'in sözleri tekrar tekrar dönüp duruyordu. Atı Kan Ormanı'ndan ayrıldıktan birkaç saat sonra bir çayırda umursamaz bir şekilde otlarken bulmuştuk. Sıkı bir şekilde at sürmüş, alacakaranlıkta Three Rivers'ın dış mahallelerine ulaşmış ve birkaç saat dinlendikten sonra yolun geri kalanını New Haven'a doğru sürmeyi planlamıştık.

Ağaç kümesine yaklaşırken, Poppy'nin ateşin yanında oturmuş, kurutulmuş et ve peynirden oluşan bir akşam yemeği yediği yere baktım - fark ettiğim kadarıyla çoğunlukla peynir. Sadece birkaç dağınık çamın ve her yöne açık bir manzaranın olduğu yüksek bir yerdeydik. Soğuktan korunmak için küçük bir ateş yakmak güvenliydi ama fazla uzaklaşmadım. Phillips onun yanındaydı ve Airrick'le tanık olduklarımızdan bahsetmemiş olsa da ona merakla bakmaya devam ediyordu.

Neden ki?

Phillips, Poppy'nin -tanrının cezası Seçilmiş'in- ölmek üzere olan bir adamın ağır ve acı verici yaralarını *dokunuşuyla* hafiflettiğine tanık olmuştu.

Kahretsin, hayranlık ve biraz da inançsızlıkla doluydum.

O seçilmiş, kefen içinde doğmuş.

Tanrılar.

Kieran'ı aradım. Şimdiye kadar konuşma fırsatımız olmamıştı. Neyse ki çok uzağa gitmemişti.

Ağaçların arasında belirdi, tuniğinin yakası kanı temizlemek için kullandığı dereden dolayı .

"Kan Ormanı'nda neler olduğunu gördün mü?" Zaman kaybetmedim.

"Phillips'in bir dokunuş hakkında garip şeyler söylediğini duydum." Önümde durdu. "Ama neler olduğunu görmedim."

"Kefen hakkında ne dediğini hatırlıyor musun?" Düşüncelerim dakikada yüz mil koşarken gözlerimi Poppy'den ayırmadım. Son birkaç saattir böyleydiler. "Bir ölümlünün bu dünyada doğmasının imkânsız olmadığını Bir mi? Sanırım Poppy ile ilgili kısım doğru."

"Poppy mi?" Kieran tekrarladı.

"Onun için önemli değil. Bu sadece bir lakap," dedim. "Gerçekten bir ölümlünün bir ölümlü olarak doğduğunu duydun mu?"

"Şu anda hatırlayabildiğim kadarıyla hayır," diye yanıtladı beni dikkatle süzerek. "Bu, bir noktada birisinin olmadığı anlamına gelmez." Başını eğdi. "Orada ne oldu?"

Kaşlarımı kaldırdım ve başımı salladım. "Dokunuşuyla acısını hafifletti - ve olanın bu olduğundan yüzde yüz eminim."

"Bu değil-"

"Mümkün," diye araya girdim. "Biliyorum. O bir ölümlü." Ona bakarken kalbim küt küt atmaya başladı. "Tabii değilse."

"Yarı Atlantisli mi? Bunun bu yetenekleri, bu tür bir yeteneği açıklayabileceğinden bile emin değilim," diye karşı çıktı Kieran. "Bu tür yeteneklere sahip Atlantislilerin soyu asırlar önce tükendi. Ve evet, bazen bazı yetenekler bir ya da iki nesil atlayabilir ama bu atlamak için çok fazla."

"Kardeşi bir vampir ve tam kan kardeşi olmadığı sürece, yarı Atlantisli olması mantıklı değil."

"Ve hiçbir şey ailesinin onun inandığı kişi göstermedi mi?" Başımı salladığımda çenesini kaşıdı. "Gördüğünün bu olduğuna emin misin? Ölümlü bedenin sonunda garip şeyler olur."

"Gördüğüm şey buydu. Onun dokunuşu acısını aldı. Ona... ona huzur verdi." Yavaşça nefes verirken, Phillips ona mataralardan birini uzatırken Poppy'yi izledim. "Bunu ilk kez yaptığını sanmıyorum. Phillips bunun doğru olduğunu söyledi, söylentiler." Jole Crain'i düşündüm. "Muhafızlardan biri tanrıların çocuğundan, yani ondan bahsetti. Acısını hafifleteceğini ve ona saygınlık kazandıracağını söyledi." Bir elimi başımın üzerinde gezdirdim. "Enfekte olmuştu, ben de bunu göz ardı ettim." Ona döndüm. "Ama Airrick'e de aynı şeyi yaptı."

Kieran bana baktı, ağzı bir açılıp bir kapanıyordu. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Hiçbir fikrim yok."

Bir kuş bir daldan diğerine zıplayarak bize bakıyordu. "Kan Krallığı için bu kadar önemli olmasının nedeni bu olabilir - en azından nedeninin kısmı." O da kaşlarını kaldırmış Poppy'ye bakıyordu.

"Kesinlikle." Ancak bir başkasının acısını hafifletme yeteneği Olağanüstü ve hayret verici, bunun Yükselmişler için neden bir değeri olsun ki? Onlar güç ve sonsuz yaşam peşindeydiler. Başkalarına huzur vermenin peşinde değillerdi. Poppy matarayı Phillips'e geri verirken omzunun üzerinden Kieran ve benim çamların gölgesinde nerede durduğumuzu araştırdı. "Sanırım sen de bu tür yeteneklere sahip bir ölümlüyü hiç duymadın?"

Kieran'ın kahkahası sertti. "Onların etrafında benden daha fazla . Sen , ben de eminim. Babam mı? Farklı bir hikaye. Yapmış olabilir, ama..." Lanet okudu. "Ya o seçilmişse?"

Kieran'ın bakışlarıyla karşılaştım. "Tanrılar uyuyor."

"Bunun, her ne yapıyorlarsa anlamına gelip gelmediğini biliyor muyuz? Birini mi seçtiniz?" diye meydan okudu. "Bilmiyoruz. Bildiğimiz şey, yaşam, ölüm ve aradaki her şeyin onlar uyurken de devam ettiği."

"Doğru," diye mırıldandım. Son güneş ışığı aşağıdaki batı vadisinden geri çekildi. "Bu takası yapmadan önce onun yeteneklerinin ne olduğunu ve Yükselmişlerin bunları nasıl kullanmayı planladığını anlamamız gerekiyor. Bu, onun onlar için neden bu kadar önemli olduğuyla bağlantılı olmalı."

Gözlerinde bir heves belirdi. "Neler yapabildiği hakkında daha fazla bilgi sahibi olmamız gerektiğine katılıyorum ama bu takası yapmadan önce bilmem gereken tek şey bu mu?"

"Evet." Ama tek şey bu değildi. Konu Yükselmişler olduğunda Poppy'nin tam olarak nerede durduğunu bilmem gerekiyordu. Elbette, Bakire olmak istemiyordu. Bu konudaki her şeyi sorguluyordu ve Ayin'i desteklemiyordu ama Yükselmişlere, özellikle de sevgili Kraliçe Ileana'ya karşı gerçek bir muhalefet dile getirmemişti. Değiş tokuştan önce onun duruşunu bilmek zorundaydım.

Ama sonra ne olacak? Ya Yükselmişlerin farkına varırsa? Kardeşi de onlardan biriydi. Değiş tokuş yapabilir miyim, kardeşimi serbest bırakabilir miyim ve sonra Poppy'yi bir kez yakalamak mı? Daha önce yakalanmadan başkente girmiştim. Bunu tekrar yapabilirim. Bu da bir seçenekti.

Riskli bir seçenek.

Carsodonia'ya girmek bir yuvasına yüzüstü düşmek gibiydi. Bakışlarım Poppy'nin saç örgüsünü yeniden yaptığı yere kaydı.

Poppy... o riske değerdi. Ona gerçekten yaşama şansı vermek için. Ama hiçbir adamımdan bu konuda bana yardım etmesini istemem. Hatta Kieran. Bunu tek başıma yapmalıyım.

"Aklından neler geçiyor?" Kieran dikkatimi tekrar ona çekerek sordu. "Gerçekten kötü bir şeyin tekerleklerini görebiliyorum.
dönüyor."

Kuru bir kahkaha attım. "Sadece her şeyi düşünüyorum." İçimi çektim. "New Haven'a vardığımızda onunla konuşacağım ve neler bakacağım. Şu anda biraz dinlenmemiz gerekiyor."

Kieran başını salladı. "Evet, ama seninle onun hakkında çok hızlı
konuşmamız gerekiyor." Omurgamdaki kaslar gerildi. "Ne olmuş ona?"

"Adının Penellaphe olduğunu
sanıyordum." Kaşlarımı çattım.

"Öyle."

"Ama sen ona Poppy dedin."

varmaya çalışıyordu? "Az önce olan her şeyin dışında, benimle bir lakap hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Sadece sevimli bir lakap gibi göründüğünü söylemek istedim."

"Yani?"

"Ayrıca kulağa ona yakın birinin kullanacağı bir lakap gibi geliyor."

"Kendimi tekrar etmeme izin ver, ne olmuş yani?"

Kieran yaklaştı ve diğer muhafızlar duyamayacak durumda olsa da sesini alçak tuttu. "Tamam, daha açık sözlü olacağım. O hâlâ bir bakire, değil mi?"

Gözlerimi Kieran'a kilitlediğimde içimdeki her şey sessizleşti.

"Onun güvenini kazanmak için her şeyi yapmaya hazır olduğunu söylediğini biliyorum," diye devam etti Kieran. "Belli ki güvenini kazanmışsın."

Gözlerimi kaçırırken dişlerimi sıktım. Onunla yapmak istediğim konuşma bu değildi. Şimdi olmazdı. Kazandığım ama hak etmediğim güveni düşünürken bile olmazdı.

Kieran bunu gördü ve devam etti. "Yani, ona *bunu* yapman için hiçbir neden yok. Özellikle bana onun hakkında anlattıkların doğruysa. Bunun onu nasıl mahvedeceğini hak etmiyor."

Başımı ona çevirdim. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Öfkelendim. "Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun?"

Kieran'ın çenesi kilitlendi, burun delikleri açıldı. "Artık çoğu zaman ne düşündüğünü bilmiyorum."

Bu sözleri göğsüme inen bir yumruk gibi hissederek sertçe nefes aldım. Ona bunun doğru olmadığını söylemeye başladım. Bu lanet alemdeki herkesin içinde beni tanıyordu, düşüncelerimi falan, ama *lanet* olsun. Gerçekten ne olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu.

Poppy söz konusu olduğunda düşünmek. Biliyor *muydum* ki? Dikkatim Kieran'dan Poppy'ye kayarken parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim.

"Bana geldiği gibi gidecek," dedim bakışlarını karşılayarak. "Ben o kadar da boktan biri değilim."

Kieran'ın ağzındaki deri gerginleşti. "Öyle olduğunu

söylemedim." Kısık bir kahkaha attım.

"Ciddiyim." Omzumu sıktı. "Bu garip konuşmanın bütün amacı, bu iş bittiğinde kendini böyle hissetmemen için."

Bu bittiğinde.

Benim Poppy'i Yükselmişlere teslim etmemle.

"Biliyorum." Boğazımı temizledim, Kieran'ın da Poppy'ye göz olduğunu biliyordum - tanımadığı ama incindiğini görmek istemediği bir kız. Bu, Kieran'ın

Onu sevmemin sebepleri. İhtiyacı olmadığı halde umursuyordu. "Biraz dinlen," dedim ona, ensesinden tutup sıkarak. "Buna ihtiyacımız olacak."

"Evet," diye mırıldandı Kieran.

Yollarımızı ayırarak ateşe doğru dönmeye başladık ama Kieran'ın endişelendiğini biliyordum. Endişelenmek için iyi bir sebebi vardı. Setti'ye gidip yatak örtülerini ve bir battaniye aldım.

Phillips yaklaştığımı fark etti ve ayağa kalktı. Bana başını sallayarak uzaklaştı.

Esinti alevleri karıştırarak havaya kıvılcımlar saçtı. Poppy'nin yüz hatları ateş ışığında yumuşamış, ona neredeyse ruhani bir görünüm vermişti.

Ya seçilmişse?

Yatak örtülerini salladım, onunkini en sıcak olacak tarafa yerleştirdim. "Biraz dinlenmeliyiz."

"Tamam." Poppy ayağa kalktı, ellerinin tozunu aldı. Parlak yeşil gözleriyle bana baktı.

Yatak örtülerini yerleştirdiğim yere gitti ve yıldızlar belirirken oturdu. Kılıçları çözerek kolumun erişebileceği bir yere koydum, sonra battaniyeyi bacaklarının üzerine örttüm.

"Buna ihtiyacın yok mu?" diye sordu bir esnemeyi bastırarak.

"İyi olacağım." Burası benim için çok soğuk değildi. "Beni sıcak tutacaksın."

Aceleyle kamp alanına bakarken bu onu oldukça . Kimse bizi duyacak kadar yakın değildi.

yatağın üzerine uzandım. "Dinlenmek için sadece birkaç saatimiz var, sonra gece boyunca at süreceğiz."

"Tamam," diye tekrarladı alt dudağını dişleyerek. Bana baktı. "Orada ne gördün? Airrick ile mi?"

Başımı salladım. "Bunu sonra konuşuruz."

"Ama-"

"Sonra görüşürüz." Elini tuttum ve onu aşağıya çektim. Bu konu hakkında konuşurken kimsenin bizi duymasını istemiyordum. "Dinlenmemiz gerek. Bundan sonraki yolculuk zor olacak."

Poppynin verdiği nefes, eğer yüzleşseydi ateşi söndürebilirdi. Gözlerini kapatmasını izlerken dudaklarım titredi. Kapalı kalmadılar.

"Hawke-"

"Uyu."

Gözleri kısıldı. "Yorgun değilim."

"Az önce bir ağaç ayısı kadar yüksek sesle esnedin."

"Ben-" Bir esneme sözlerini böldü. Güldüm.

Bir saniye geçti. Belki iki. Başını bana doğru çevirdi.

"Yine rahatlamak için yardıma ihtiyacın var mı?" Ben teklif ettim. "Uykuya dalmana yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

"Gerek yok," diye tersledi ve kendini yan tarafına atarak bana sırtını döndü. Kokusunun ani, baş döndürücü artışı inkârını tamamen mahvetti.

Ve omzunun üstünden bana baktığı gerçeği.

Gülümsedim ama bu uzun sürmedi. Ya Poppy tanrılar tarafından seçilmişse? İmkânsız olan bir şekilde mümkün olsaydı?

Kan Krallığı için bu kadar önemli olmasının nedeni bu olmalıydı.

Bu onlar için ne anlama geliyordu? Şu anda kullandıklarından farklı olarak bunu nasıl ? Bunun bir şekilde planlanan Yükselişlerle bağlantılı olduğundan şüpheleniyordum ama nasıl? Bilmiyordum ama korkunç olduğundan emindim.

OceanofPDF.com

YOLDA

"İşte." Kuzey vadisinden geçerken Kieran heybesine uzandı ve yağlı kâğıda sarılı bir parça peynir çıkardı.

Poppy onun teklifine baktı. "Emin misin?" Kieran başını salladı.

Tereddüt etti. "Ama sonra acıkmayacak mısın?"

"Birkaç saat içinde New Haven'a varmış olacağız," dedi. "O zaman yemek yiyeceğim."

"O zaman ben de yiyebilirim."

Phillips ve Bryant'ın sırtlarına bakarak sırıttım.

"Ama sen bütün peynirini yedin," diye cevap verdi Kieran. "Ve benimkini de," diye ekledim.

Başı yana doğru savruldu. "İstemediğini söylemiştin"

"Ben ." Ona baktım. "Onun peynirini istediğini biliyorsun." Poppy'nin çenesi inatla kalktı. "Onun yemeğini yemeyeceğim."

"Eğer planlasaydı, teklif etmezdi."

"Doğru söylüyor," dedi Kieran, kolunu hâlâ uzatmış, peyniri atıyla Setti arasına kaldırmıştı.

"Al, Prenses," dedim. "Yoksa onun duygularını inciteceksin."

Kieran bana alaycı bir bakış gönderdi.

Görmezden . "Gördüğünüz gibi çok hassas biri. Bunu kişisel algılayacaktır." "Üzerime alınmayacağım."

Başımı eğerek fısıldadım, "Kesinlikle yapacak."

Poppy, ağzının kenarları yukarı doğru kıvrılırken, "Peki," diye razı oldu. Peyniri aldı. "Teşekkür ederim."

"Daha çok tanrılara şükürler olsun," diye mırıldandı Kieran.

Poppy küçük bir parça peyniri ağzına atarken ona baktı. "Peki, başkentte mi kalacaksın, Kieran?"

Ona kaşlarımı kaldırırken sırıtışım bir kademe daha arttı. Kieran yanımızda at sürmeye ilk başladığında, Poppy ona bakışlar fırlatırken sessiz kalmıştı. İlk başta gergindi, onun hakkında ne düşüneceğinden emin değilmiş gibi görünüyordu ama sonra Kieran'ın artan rahatsızlığına rağmen ona sorular sormaya başladı. Nereliydi? Ne zamandır gardiyandı? Burada mı yaşamıştı? Masadonia uzun mu? Atının bir adı var mıydı? Bu benim en sevdiğim soruydu, çünkü Kieran ilk kez Poppy'nin sorduğu sorular karşısında gerçekten eğlenmiş görünüyordu.

"Adım Pulus," cevap vermişti, ki bu benim için iki nedenden ötürü eğlenceliydi.

Atın adı bu değildi. Kieran'ın atın adını bildiğinden bile emin değildim.

Pulus aynı zamanda tanrıça Penellaphe'ye hizmet etmiş ve tarihimizde çok soru sormasıyla tanınan daha küçük bir tanrının adıydı.

Kieran sağ tarafımızdaki tepeleri tarayarak, "Carsodonia'da kalmak gibi bir planım yok," diye cevap verdi.

"Oh." Poppy peyniri kemirdi. Birkaç dakika geçti. "O zaman Masadonia'ya geri dönecek misin?"

"Tekrar seyahat edeceğim," dedi.

Kalın bir bulut tepemizden geçip azalan güneş ışığının bir kısmının bize ulaşmasına izin verirken yukarı baktı. Gün umduğumdan daha geç olmuştu. "Bu kadar uzun yolculuklar yapmak ve sonra geri dönüp tekrar yapmak zorunda kalmak yorucu olmalı."

"Benim sorun değil." Kieran eyerinin üzerinde kaydı. "Açıkta olmayı tercih ederim."

Kaşları kalktı. "Rise'ın dışında olmayı mı tercih ediyorsun?" Kieran başını salladı.

"Ama bu çok tehlikeli." Peyniri indirdi. "Ne olduğunu gördün Yükseliş'in dışında yaşayanların, hatta Masadonia ya da başkent gibi duvarları olan şehirlerde yaşayanların başına geliyor. Sonunda Kan Ormanı'nda karşılaştığımız şeye dönüşüyorlar."

"Bu duvarların içinde olanlar da dışında olanlar kadar tehlikeli olabilir," dedi ona.

Poppy'nin başı öne eğildi. Konuşmaya başladı ama ben başparmağımı kalçasının üzerinde gezdirirken peynirden bir ısırık daha aldı. "Sanırım haklısın."

Muhtemelen İnenler'i ve Ayin gecesini düşünüyordu.
Sözde Karanlık Olan ve Yükselmişlerin yemin ettiği Atlantisliler onların arasında saklı yaşıyordu.

"Sana bir sorum var," dedi Kieran, yakındaki ağaçların dallarını sallayan serin rüzgâr eserken. Havada kar kokusu vardı. "Seçme şansın olsaydı, şu anda ne yapıyor olurdun?"

"Seni sorularla rahatsız etmek yerine mi?" diye karşılık verdi.

"Evet," dedi Kieran kuru bir sesle. "Onun yerine."

"Onu kızdırmıyorsun," dedim ve kalçasına hafifçe vururken Kieran'a karanlık bir bakış . "Soru sorulmasından hoşlanıyor çünkü bu
Birileri ona dikkat ediyor. İlgiyi sever." Kieran ofladı.

"Dikkat çekmekten hoşlanan birine benzemiyor," dedi ona bakarak. "Ama sorunuza cevap vermek gerekirse - ne yapmayı seçerdim? Sanırım... Sanırım bunu seçerdim."

"Başkente gitmeyi mi tercih ediyorsun?" diye sordu midem sıkışırken.

"Hayır. Öyle demiyorum." Poppy, elindeki tişörtten geriye kalanlarla oynadı.
peynirini yağlı kâğıda koyarken içimden rahatsız edici bir rahatlama dalgası geçti. "Yani, burada olmayı tercih ederdim." Grileşen gökyüzüne baktı. "Sadece burada."

Kieran ona baktı, kaşlarının arasındaki deri çatıldı. "Bunun pek mantıklı olmadığını biliyorum." Poppy kendi kendine güldü.
bilinçli olarak. "Sadece buraya daha önce hiç gelmedim. hiçbir yerde bulunmadım. Hatırlayabildiğim kadarını . Ve ne olduğunu bilmiyorum..." Biraz kıpırdanarak sözünü kesti. "Her neyse, ben bunu seçerdim ama daha fazla peynirle."

Ne söylemek üzere olduğunu bildiğime dair bir his vardı içimde. O yapmadı
Bundan farklı bir şey seçmek için bile dışarıda ne olduğunu bilmiyordum. Ve, lanet olsun, bu... trajikti.

Kieran'ın da onun söylemeye çalıştığı şeyi hissettiğini söyleyebilirdim. Bunu omuzlarındaki gerginlikten anladım.

"Mantıklı konuşuyorsun," dedim ona, Kieran'ın dikkatinin bana kaydığının farkındaydım. Kolum Poppy'nin etrafında sıkılaştı ve onu göğsüme çekti. "Ben de aynısını seçerdim."

OceanofPDF.com

MEVCUT X

"Ne Kieran ne de ben bu yeteneklere nasıl sahip olduğunu anlayamadık. Bu bize hiç mantıklı gelmedi. Ian'da bulduğum hiçbir şey ya da ailenin kim olduğuna inandığın hakkında söylenenler böyle bir şeye işaret etmiyordu," dedim.
Sesimi alçaltarak onun yanında.

Kieran wolven formunda onun yanında uyuyordu, Delano da yatağın ayak ucundaydı. İkisini de uyandırmak istemedim.

"Yeteneklerini benim üzerimde kullandığını henüz tam olarak anlamamıştım. O zaman bir fikrim vardı ama bu konu hakkında konuşana kadar yoktu." Eğildim ve kayışını düzelttim. "Peki ya yaptığımda? Bunu benim için yapman beni çok şaşırttı."

Kalın kalın yutkundum. Bu riski almış olması beni hâlâ şaşırtıyordu ve bu, Kan Ormanı'nda Airrick için yaptığı şey kadar riskliydi. "O sırada ne hissettiğimi anladınız mı bilmiyorum. I bir..." Alçak, kaba bir kahkaha beni terk etti. "Suçluluk duygusu, endişe ve o zamanlar tam olarak anlayamadığım bu çaresizlikten dolayı berbat bir haldeydim. Sadece Blood Crown'un kontrolü altında kalmana izin veremeyeceğimi biliyordum. Gerçek bir hayat için bir şansı hak ediyordun."

Şakağına bir öpücük kondurarak, dışarıdaki koridordan yaklaşan ayak seslerini duyana kadar burnumun kenarını yanağına bastırarak uzun orada kaldım.

"Burada ne yapıyorsun?" Emil'in sesi odanın ötesinden talep etti.

Kieran hemen kıpırdandı, ben kaşlarımı çatarak doğrulurken başını kaldırdı. Yatağın ayak ucunda Delano'nun kulakları düzleşti. Aşağı atladı, pençeleri usulca yere vuruyordu. Göğsünden alçak bir hırıltı yükselmeye başladı. Ayağa kalktım ve komodinden hançeri aldım.

Bir homurtu geldi ve ardından birinin duvara çarpma sesi duyuldu. Kieran hareket ederek iki iri pençesini Poppy'nin bacaklarının diğer tarafına yerleştirdi, böylece

Ben öne çıkıp hançeri çevirirken onun üzerinde duruyordu. Bıçağı parmaklarımın arasında tutarken, kapı açılıp siyahlar içinde soluk saçlı bir figür ortaya çıkınca kolumu geriye doğru çektim.

Millicent içeri girdi, daracık tuniğinin siyah taytının dizlerine takılıyordu. Kısa boylu, soluk mavi gözleri kısıktı.

"Lütfen yapmayın," dedi. "Şu anda ölmek ve hayata geri dönmek zorunda kalmadığım için gerçekten minnettarım." Onun dikkati önündeki hırlayan wolven'a ve sonra yataktakine kaydı. "Ya da uzuvları yeniden büyütmek zorunda kalmak. Berbat bir şey. Deri ve kemik büyütmek eğlenceli değil. Merak eden varsa, acı verici."

"Merak etmiyorum." Bakışlarım salona kayarken bıçağı indirmedim. Emil'in sadece yarısını görebiliyordum. Altın sarısı saçlı bir herif onu duvara yapıştırmıştı. Kardeşimi. "Ama sanırım Naill ikinizin yerini tespit etti."

"Aslında," diye koridordan Naill'in bedensiz sesi geldi, "ve sonra bulamadım. Birini buldum ama diğerini bulamadım-"

"Biliyor musun," dedi ağabeyim, "şu anda bunların hiçbiri önemli değil." Emil'i bırakan Malik döndü ve odaya baktı.

Gerildim. Malik pek dinlenmiş görünmüyordu. Altın sarısı saçları ensesinde bir düğüm halinde geriye taranmıştı. Gözleri Poppy'ninkiler kadar gölgeliydi ve çenesinde solmakta olan bir morluk vardı. O da siyah giyiyordu ama keten gömleği kırışmış ve göğsünden yırtılmıştı. Pantolonunun onu son gördüğümde giydiği pantolon olduğundan emindim.

"Beni aradığını duydum," dedi Malik, Emil omzunun üzerinden onu terslerken kollarını kavuşturarak. "Ama buraya geldiğimde Naill, Emil, Hisa ve rastgele bir dişi wolven tarafından seni göremeyeceğim söylendi."

"Ama yine de buradasınız," diye araya girdim. "İkiniz de."

"Evet, öyleyiz." Malik'in altın rengi bakışları elimdeki hançere kaydı. "Bu gerekli mi?"

"Ne düşünüyorsun?" Kieran boğazının altından hırlarken cevap verdim. Hançeri indirdim ama kesinlikle yere bırakmıyordum.

Malik ilerlemeye başladı. "Şaka yapıyor olmalısın-" "Onun nesi var?"

Millicent yanlara doğru eğilerek Kieran'ın etrafına bakın.

Vücudumdaki tüm kaslar kilitlendi. "Onun hiçbir sorunu yok." "Yalancı, yalancı," diye şarkı söyledi, yavaşça doğruldu. "Kimse bir gece boyunca uyuyamaz. beş yüz kiloluk bir kurt adam tepelerinde dikilip hırlıyor."

Kieran'ın kulakları düzleşti.

"Onun nesi var?" Millicent tekrarladı. "O... iyi mi?" "Bunların hiçbiri seni ilgilendirmez," dedim.

Başını bana doğru çevirdi. "Beni mi? O benim *kız kardeşim*." "Onun kanını paylaşıyorsun ama ona yabancısın.

Ölse daha iyi olurdu," diye hatırlattım ona. "Ben asla öyle bir şey söylemedim."

"Onu öldürmekte başarısız olduğunu söylemiştin." Kelimeleri ısırarak söyledim. "Bu, onun ölmesini istediğin izlenimini veriyor."

"Onun ölmesine ihtiyacım vardı, hepimizin buna ihtiyacı vardı ve nedenini biliyorsun. Ama şimdi ne burada ne de orada, değil mi?" Parmakları iki yanında seğirdi. "Ama ben onun ölmesini hiç *istemedim*."

Seçtiği kelimeler sertleşmeme neden oldu. "Arada bir fark var mı?"

"Cas," diye hırladı Malik. "Canını yakmayacak-"

"Kimse seninle konuşmuyor," diye tersledim. "O zaman çeneni kapatmaya ne dersin?"

Malik'in gözleri kısıldı ama gözbebeklerinin nasıl küçüldüğünü ya da bana nasıl baktığını anlamak mümkün değildi. Bunu çocukken binlerce kez görmüştüm ve onu kızdırmıştım.

"Bir Primal'e hiçbir şey yapamayacağım gerçeğinin yanı sıra," diye başladı Millicent, "ona zarar vermek gibi bir arzum yok."

"Anneni o öldürdü."

"Anne?" Millicent güldü, sesi tiz ve belki biraz çılgıncaydı, Delano'nun gerilmesine neden oldu. "Evet." Ellerini birbirine kenetlediğinde kahkahası söndü. "O bizim annemizdi, ama intikam alacağımı , benim bir aptal olduğumu düşünüyor olmalısınız."

"Şey..." Malik hırlarken sırıtarak kelimeyi uzattım. "Aptal demezdim ama biraz dengesiz mi? Evet."

"Bu doğru olmasaydı gücenirdim," dedi, parmakları birbirine dolanmaya başlamıştı. Başını salladı ve tavana baktı. "Ona yabancı değilim. Çocukken onunla vakit geçirdim." Bakışları artık hırıldamayan Kieran'ın durduğu yere geri döndü. "Muhtemelen bunu hatırlamıyordur. Muhtemelen engellemiştir. Her iki durumda da biliyorum, ama ben... ben onu izledim. Her zaman yeraltı odalarındaydı..." Parmaklarının boğumları beyaza dönerken sözlerini yarıda kesti.

Bir sonra, "Baban serbest bırakıldı," dedim.

Millicent'ın gözleri kapandı, deri gerildi. Arkasında, Malik sessizliğe bürünmüş, tamamen ona odaklanmıştı. "Güzel."

Bir kalp atışı geçti. "Seni sordu."

Göğsü yükselirken gözleri açıldı ama düşmedi. "Ona iyi olduğunu söyledik," dedim.

Bıraktığı nefes kesik kesikti. Sonra Millicent'a baktım, gerçekten baktım. Saçlarında hiç koyu renk yoktu. Neredeyse beyaz denecek kadar soluk bir sarıydı ve bukleler halinde sırtının ortasına kadar sarkıyordu. Yüzünde siyah ya da kırmızı bir maske yoktu, kollarında da herhangi bir şey yoktu. Çiller kalkık burnunu süslüyor ve oval yüzünün yüksek elmacık kemiklerini kaplıyordu. Daha zayıftı ama ağzı, güçlü ve inatçı çenesi? Tıpkı onu mürekkep ve boyadan arınmış olarak ilk gördüğümde olduğu gibi bir şok sarsıntısı yaşadım. Poppy'ye o kadar çok benziyordu ki.

Millicent bana Poppy'nin onu sevip sevmediğini sormuştu. Bu ve onların Paylaştıkları tek şey dış görünüşleri değildi. Ellerine baktım, tıpkı Poppy'nin endişeli ya da rahatsız olduğunda yaptığı gibi parmaklarını nasıl büktüğünü gördüm.

Kieran'a baktım, sonra tekrar Millicent'a odaklandım. Kararsızdım. Teknik olarak Poppy Yükselişini tamamlamamıştı ve bahse girerim bu onu biraz savunmasız kılıyordu. Risk almak istemiyordum, özellikle de Poppy söz konusu olduğunda, ama uyurken ona söylediklerimi düşündüm. Ve Millicent'ın muhtemelen o kaltak anne tarafından büyütülürken yaşadığı tüm boktan şeyleri. I Malik'i gördüm, hala onu izliyordu. Neler yaşadığını ilk elden biliyordum. Isbeth'in oyununu oynamaya başlamadan önce ve bunu sadece onun yüzünden yaptığını biliyordum.

Millicent.

Poppy'nin kız kardeşi.

Ve Poppy çok şey kaybetmişti. Vikter. Kardeşini. Anne ve babası olan iki insanı. Biyolojik babasıyla geçirdiği zaman. Tawny ile geçirdiği zaman. Poppy'nin Millicent'la nasıl bir ilişki isteyeceğini bilmiyordum. Bunu gerçekten tartışacak zamanımız olmamıştı ama buna engel olamazdım. Kanımın Millicent'ı tanrılığa yükseltmek için kullanıldığını bilmek beni rahatsız etse bile.

"Neden kaçtın?" diye sordum. "Tapınaktan neden kaçtın?" "Belki de bu seni ilgilendirmez," diye karşılık verdi Malik.

Rollerimiz tersine dönseydi söyleyeceğim bir şey olduğu için onu görmezden geldim.

"Düşündüm de..." Millicent gözlerini hızla kırpıştırdı. "Gümüş ışığı gördüğümde,
diyarlar ve... ve o draken , ilk başta o olduğunu düşündüm." Kirpiklerini indirdi. "Yaşamın İlkeli. Ve o olmadığını anladığımda bile, biliyordum... Uyandığını biliyordum."

Kaşlarımı çattım. "Bunun için neden kaçasın ki? O senin büyükannen," dedim ve evet, bu hâlâ kulağa tuhaf geliyordu.

Millicent'ın gözleri bana kaydı. "Hiç kimse Hayatın İlkeli kadar nefret etmez ve bunun sebebi bizim iğrenç yaratıklar olmamız değil-"

"Sen bir iğrençlik değilsin," diye araya girdi Malik.

Gülümsedi ama hiçbir şey yoktu. Duygu yoktu. "Evet, öyleyiz. Ama Yaşamın İlkeli söz konusu olduğunda, bu kişiseldir ve ben... ben kaçtım çünkü düşündüm ki..." Poppy'den görebildiklerine odaklanırken ağır bir nefes verdi. "Beni dışarı çıkaracağını düşünmüştüm." Bir omzu kalktı. "Korkuyordum."

"Poppy bunu yapmazdı," dedim.

"Bunu nereden bilebilirdi ki?" Malik kapı aralığından karşı çıktı.

Cevap vermeye başladım ama Millicent'ın bunu bilmesine imkân yoktu. Yine de... "Bana ölümden korkan biri gibi gelmediniz."

Millicent'ın bakışları tekrar bana kaydı. Hiçbir şey söylemedi ve ben haklıydım. Millicent ölmekten korkmuyordu, son olsun ya da olmasın. Korktuğu kendi ölümü değildi.

Kardeşime baktım ve içimden küfrettim. "O uyuyor
İtlafını tamamen tamamlayana kadar stazda kalacak," dedim sessizce ve tüm söylediğim buydu. Ne onun ne de Malik'in Poppy'nin kendisinden habersiz uyanması gibi küçük de olsa bir ihtimal olduğunu bilmeleri gerekiyordu.

Millicent sarsıldı. "Bu yaygın mı?"

"Bilmiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Stazın ne olduğunu, nasıl yere inebildiklerini biliyorum.
Ne kadar sürecek?"

"Çok uzun sürmez." Umarım.

Kieran yavaşça geri ve Poppy'nin yanında karnının üzerine çöktü. Delano da aynısını yaptı, yatağın ayakucuna döndü ama yerde kaldı.

Ve Millicent... yatağa baktı. "Aynı görünüyor," dedi birkaç dakika sonra. "Yani, normalden daha solgun."

Ona daha önce çok daha kötü olduğunu söylemedim. Parmaklarını tekrar büktüğünü fark ettim. Malik'e baktım. Yapmam gereken şeyler vardı.

Hortlakların nasıl yapıldığını ve Callum'la ilgili her şeyi sorabilirdim ama şimdi sırası değildi.

"Onu ziyaret etmek ister misin?"

Millicent'ın kafası bana doğru sallandı. Hiçbir şey söylemedi ama başını salladı. Bir kez daha Malik'e baktım. Sessizce koridora geri döndü. Onunla konuşmam gerekiyordu ama...

Kieran yataktan kalktı ve hızla yer değiştirdi. Gözleri benimkilerle kilitlendi. "Ben onlarla kalacağım."

"Üzerine bir şeyler misin?" Millicent sordu. "Gerek var mı?"

"Yani, dışarı sarkan senin sikin, benim değil." Millicent omuz silkti ve sonra öne çıktı, yatağın en ucuna otururken Kieran'a değil Delano'ya baktı.

Kieran'la göz göze geldik ve o da başını salladı. Hançeri ona fırlattım. Millicent'a gülümsedi. "Wolven'den korkuyor musun?"

"Bu, ejderhadan korkup korkmadığını sormak gibi bir şey," diye karşılık verdi Delano'ya bakarak. Lanet wolven'ın gülümsediğine yemin edebilirim. "Herkes pençeleri ve keskin dişleri olan her şeyden korkmalı."

Sonra dışarı çıktım, kapıyı arkamdan çektim ama açık bıraktım. Malik itiraz etmedi. Kieran'ın sebep bir şey yapmayacağını biliyordu ve sanırım Millicent'ın da sebep göstermeyeceğini biliyordu.

Emil'in Naill'le birlikte durduğu yere baktım. "Bize biraz izin verir misin?"

Naill başını salladı ama Emil, "Bu garip tanışma ve selamlaşmaya tanık olmak istiyorum-" dedi.

"Emil," diye mırıldandı Naill, tuniğinin arkasını tutarak. "Tanrılara yemin ederim."

Malik Naill'in diğer Atlantisliyi koridorda sürükleyişini izledi. "Gördüğüm kadarıyla Emil hiç değişmemiş."

"Sana ne oldu böyle?" diye sordum.

Benimle yüzleşti. "Tam olarak neyi kastettiğinden emin değilim."

"Yüzün." Kollarımı kavuşturdum. "Kavga etmişsin gibi görünüyor."

"Kavga ettim. Aslında öyleydik."

"Ne ile?"

"Diğer Rev'ler." Duvara yaslandı. "Isbeth'e sadık olanlar." Şaşkınlık içimde titreşti. "Peki nasıl gitti?"

"Kanlı. Hâlâ dışarıda dolaşan birkaç kişi var ama sorun yaratacak olanların çoğunu ."

"*Ortadan kaldırmakla* öldürmeyi mi kastediyorsun? Çünkü bu ilginç." Ona baktım. "Onları öldürebilecek tek şeyin draken ateşi olduğunu sanıyordum."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Bir Rev'i öldürebilecek şeyler vardır." "Gerçekten mi?" Ona inandığımdan emin değildim. Böyle bir şey yaşamamıştık.

söyledi.

Nyktos ve Kolis'e atıfta bulunarak, "Ölümün İlkeli yapabilir ve sanırım bu *ikisi* anlamına geliyor," dedi. "Onları Kolis yarattığından beri - ve sen sormadan söyleyeyim, bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. O da yapabilir. Yaşamın İlkeli."

"Ve Poppy."

Malik'in çenesi gerildi.

"Ama ikiniz de bu iki şeyden biri değilsiniz, peki o baş belası Rev'lerden bazılarını nasıl öldürdünüz?"

Şakağında bir kas tik tak etti.

"," dedim cevap vermeyince. "Birini nasıl öldüreceğim konusunda bilgi sahibi olmamı istemiyorsun, ki bu aptalca bir şey, çünkü karım

Bu yollardan biri, ama esas olarak Millicent'ı nasıl öldüreceğime dair bilgi isteseydim, onu Poppy ile birlikte odada bırakmazdım."

"Onu Millie ile yalnız bırakmadın," diye karşı çıktı. "Pek sayılmaz."

Ona bir adım daha yaklaştım. "Roller tersine dönseydi yapar mıydın?"

"Hayır." Malik'in kahkahası kuruydu. "Draken ateşi ve draken kanı öldürebilir

Onları," diye paylaştı. "Şansımıza Millie, Isbeth'in şişeleri nerede sakladığını biliyordu.

Ya yutmalarını sağlarsınız ya da bir bıçağı veya oku batırırsınız. Yeter ki kalplerine ya da kafalarına girerse, işleri biter. Reaver'ın bunun farkında olmadığı izlenimine kapıldım - nerede o?"

"Malec'i Iliseeum'a geri götürdü."

"Kahretsin," dedi kaşlarını kaldırarak. "Hâlâ hayatta mıydı?"

"Anladığım kadarıyla çok az." Koridordan aşağı baktım. "O şişelerden daha var mı?"

Bakışları keskinleşti. "Var."

"Peki sen ya da Millie, Isbeth'in o kanı aldığı ejderhanın tutulup tutulmadığını biliyor musunuz?" Bildiğimiz halde sordum. "O Nektas'ın kızı, hani şu koca kıçlı ejderha."

"O geldiğinde geçici olarak ölmüş gibiydim," dedi ve midem keskin bir şekilde burkuldu. Malik ölmüştü. Bunu ben de görmüştüm. "Yani, ben

onu o şekilde görüyorum, ama soruna cevap vermek gerekirse, görmüyorum. Millie mi? Muhtemelen. Bilmemesi gereken pek çok şeyi öğrendi ama o draken'ın iyi durumda olacağından şüpheliyim. Onun için gittiğinizde yanınızda başka bir draken olduğundan emin olun. Bir Primal'i çok fena mahvedebilirler."

"Not edildi," diye mırıldandım.

"Babamızın henüz gelmemiş olmasına şaşırdım," dedi Malik.

"Onu biraz geciktirdik."

"Poppy yüzünden mi?" Ben bir şey söylemeyince güldü. "Sen de ona güvenmiyorsun."

"Geri dönülmez bir şekilde güvendiğim tek bir kişi var. Başka kimseyle şansa bırakmam."

Malik bana baktı. "Kelimenin tam anlamıyla ölümsüz olan bir varlığa karşı biraz fazla korumacısın."

Poppy'nin bir İlkel olması onun yok edilemez olduğu anlamına gelmiyordu. Primaller hakkında pek bir şey bilmiyordum. Hiçbirimiz yapmadık. Ama *her zaman*
kontroller ve dengeler. Ayrıca, babamın Poppy'ye zarar vermeye çalışmasından korkmuyordum.

Poppy'nin uyandığında kim olduğunu hatırlamaması çok küçük bir ihtimaldi.

"Neden bana söylemediğin bir şey varmış gibi hissediyorum?" diye sordu.

Buna bir şey demedim.

"." Malik gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Yeniden bir araya geldiğimizden beri gülümsemesinin olmadığını fark ettim. "Peki, buradaki oyun planın nedir Cas? Kan Krallığı'nı alaşağı ettin ama halka seslenmedin. Sadece sokaklarda Rahip ve Rahibe gibi davranan, Atlantia'nın iyiliğini ve yeni Kral ve Kraliçelerini vaaz eden Soydan Gelenler var."

"Poppy ve ben onların Kral ve Kraliçesi değiliz."

Kaşları havaya kalktı. " dilerim, Atlantia'yı siz ikiniz yönetiyorsunuz, değil mi? Az önce başkenti ele geçirdiniz ve hüküm süren hükümdarı yok ettiniz. Bu sizi onların egemen hükümdarı yapmaz mı?"

Ne demek istediğini anlıyordum ama bu da Poppy'yle üzerinde çok fazla düşünmediğimiz bir konuydu. "O uyanana kadar bu konuda hiçbir karar verilmeyecek."

"Tamam o zaman, ama ikinizin yeni yöneticileri olduğunuzu düşünüyorlar - bir Atlantisli ve bir tanrı bu arada. Onun bir Primal olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok-"

"Biliyorum." Şakağımı ovuşturdum. "Bunlar oraya vardığımızda geçeceğimiz köprüler."

Malik baktı ve sonra güldü. Bu kez bana onun eski kahkahalarından birini hatırlattı ve bu beni göğsümden vurdu.

Sert.

Boğazımı temizledim. "Ne?"

"Sadece..." Başını iki yana salladı. "Biz çocukken sen derslerine hep zamanında gelirdin. Bense edilmek zorundaydım. Sen toprak anlaşmazlıklarının nasıl çözüleceğini ve hangi ürünün nerede daha iyi yetiştiğini öğrendin, ben ise hocalarımız gittiği anda her şeyi unuttum. Sen her zaman benden daha iyi bir kral olurdun." Bakışları tekrar benimkilere kaydı. "Yine de Kral olmak istemiyormuşsun gibi bir izlenim edindim."

"Kral olmak ölü olduğunu kabul etmek demekti," dedim ve ağzı gerildi. "Ya da en azından hükmedemeyecek durumda olduğunu. Belki gençken ve senin sahip olduğun şeyleri kıskanırken bunu istemiş olabilirim ama şimdi istemiyorum."

"Ama yine de yaptın," dedi sessizce.

"Tahtı Poppy aldı," diye hatırlattım ona. "O hepimizin yerine geçti. O Kraliçe. Ben de onun sayesinde Kral'ım. Eğer farklı bir seçim yapsaydı? Annemiz ve babamız hala o tahtta oturuyor olacaktı. Hâlâ sizin olacaktı." Öfke alevlendi. "Poppy Atlantia'ya gelmeden yıllar önce eve dönmüş olsaydın senin olabilirdi."

"Yapamadım." Malik duvarı itti, gözlerinde öfke parlıyordu. "Ben Millie'yi yalnız bırakmazdım sen de aynı şeyi yapmazdın. Az önce onun için tahttan feragat edeceğini itiraf . Ve
Eminim onun için doğru ya da yanlış olana aykırı bir sürü başka şey yapmışsınızdır. O yüzden şu kendini beğenmişliği biraz bırakmaya ne dersin? Benden daha iyi değilsin-"

"Öyle olduğumu hiç söylemedim," diye homurdandım, ona doğru bir adım attım. "Son lanet yüzyılı sana yapılanları, sana yaşattıkları dehşeti düşünerek geçirdim. Tüm bunlar olurken seni oraya koyanın ben... benim eylemlerim olduğunu biliyordum."

Malik kaskatı kesildi. "Cas-"

"Kendimi kanıtlama konusunda bu kadar aptalca bir saplantım olmasaydı, yakalanmazdım. Benim için gelmek zorunda kalmazdın. Bu tartışılmaz bir gerçek. Seni oraya koyan Shea değildi. Bendim, bu yüzden onunla birlikte var olmayı öğrenene kadar bu suçluluk duygusu içinde boğuldum." Dudaklarım dişlerime karşı düzleşirken burun deliklerim alevlendi. "Ve bak, yaptığın şey için seni suçlamıyorum.

Hayatta kalmak için ne boktan bir oyun oynaman gerekiyorsa onu oynadın. Millicent yüzünden kaldığın için seni suçlamıyorum. Peki ya Poppy'nin çocukken başına gelenler? Bunu düşünmeyeceğim bile çünkü seni boğmak istememe neden oluyor. Ama ne yapamayacağımı biliyorsun. Anladın mı? Sessizliğin. Bana haber gönderebilirdin. Hayatta olduğunu bana bildirebilirdin."

Malik bakışlarımı tuttu, çenesi çalışıyordu.

"Son birkaç yıldır seni serbest bırakmak için ne yaptığımı biliyor olmalıydın."

Ellerimi sıkarak ona söyledim. "Öldürdüğüm tüm insanlar mı? Öldürdüğüm Zarar gören? Seni kurtarmak için ölenlere mi? Ama hayır. Bunca yıl boyunca çok geç kalacağıma inanarak, korkarak var olmama izin verdin. Öleceğini ya da yardım edemeyeceğini, suçluluk duygusuyla yanıp tutuşacağını düşünerek-" Sözümü kestim, bir adım geri attım ve tekrar konuşmak için kendime güvenmem bir anımı aldı. "Neden haber göndermedin?"

"Değil..." Malik yutkundu, başı hâlâ titriyordu. "Bunu düşündüm, Cas. Yüz kere. Binlerce kez."

"O zaman neden?" Sesim kısık bir şekilde sordum. "Bana onlara katıldığını . *Herhangi bir şey* söyleyebilirdin."

"Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun."

"Saçmalık." Şu anda çok hoşuma giden ama daha sonra pişman olabileceğim bir şey yapmadan önce dönmeye başladım.

Malik hızla hareket ederek kapıyı kapattı. "Bu konuşmayı şimdi mi yapmak istiyorsun? zaman konuşacağız. Sana haber gönderip Kan Krallığı'na katıldığımı söyleseydim bana inanır mıydın? Yoksa bunun bir tür saçmalık olduğunu mu düşünürdün?"

Başım tekrar ona döndü.

"Yaptığın herhangi bir şeyi durdurur muydu?" diye sordu, yanaklarının ortası öfkeyle kızarmıştı. "Peki ya sana ondan bahsetsem? Söyler miydin? kalp arkadaşımı bulduğuma bile inanır mıydım? O zamanlar mı? Çünkü inanmayacağını biliyorum. Buna gerçekten inanmıyordun. Ben de inanmıyordum. Yani, hala yaptığın şeyi yapardın."

"Belki de haklısın," diye tükürdüm, belki de . "Ama başka seçenekler de olmalıydı, Malik. Gerçeği söylemekten başlayarak her şeyi söyleyebilirdin. -"

"gelmeni istemedim!" Malik beni iterek bağırdı. "Başkentin yakınlarında olmanı istemedim-"

"Ama ben zaten !" Onu geri iterek bağırdım. "Hiçbir şey söylememenin bunu engellemediği kesin."

"Bunu biliyorum. Tanrım, çok iyi biliyorum. Ama boku yemiştim, Cas. Yaptıysam da lanet olsun, yapmadıysam da lanet olsun," dedi göğsü inip kalkarak. "Çünkü ben
Isbeth'in ne yapmaya çalıştığını sana söyleseydim, beni serbest bırakma planlarından vazgeçeceğini biliyordum. Onun peşinden gitmezdin. Onun yerine doğruca başkente gelirdiniz." Parmağını kapılara doğru uzattı. "Ve eğer sana Kan Krallığı'na katıldığımı söyleseydim, yine de
aynı şeyi yapma bahanesiyle doğruca başkente gelirdi. Ya sen gelseydin? Sence Isbeth ne yapardı?"

"Onu benden daha iyi tanıyorsun," diye tersledim. "Sen söyle."

Malik'in gülümsemesi acımasız bir çarpıtmaydı. "Ölmüş
olurdun."

Sert ve kısa bir kahkaha attım. "Şüpheli."

"Oh, gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Gülüşü benimkini yansıtıyordu. "Sanırım orijinal planı unutuyorsun, Isbeth'in sana ihtiyacı olmadığı planı. Doğru zaman geldiğinde Poppy'yi Yükseltenin ben olmam gerekiyordu."

Malik'i gömleğinin yakasından tutup duvara çarparken başım yana eğildi, dudaklarım aralandı.

"Bana istediğin kadar bağırabilirsin Cas, ama gerçek şu ki, sen gitmeden ve Kız'ı almaya karar vermeden önce Isbeth'in sana ihtiyacı yoktu. Bunu planlamamıştı. Sadece planlarını uyarladı, ama ondan önce benim için gelseydin? Seni bana öldürtürdü." Malik kollarını havaya kaldırarak benimkileri kenara savurdu. Sonra tam yüzüme baktı. "Isbeth Millie'yi, onun benim için ne olduğunu biliyordu. Ve bunu koz olarak kullanmak için her fırsatı değerlendirdiğini söylediğimde bana güven. Bana bir seçim yaptıracaktı, Cas. Millie ya da sen."

Sertleştim.

"Ve sahip olabileceği annelik bağına güvenmezdim." Bakışları benimkileri yakaladı. "Çünkü senin de çok iyi gibi onlar ölümden daha kötü şeyler yapabilirler. O yüzden sanırım neyi seçeceğimi biliyorsun."

Yaptım.

Bir elimi saçlarımın arasından geçirerek ondan uzaklaştım. Çünkü durum tam tersi olsaydı ne yapacağımı çok iyi biliyordum. *Siktir*.

"Bundan nefret ediyordum," diye ekledi Malik sessizce. "Orada olduğunu, beni kurtarmak için hayatını riske attığını bilmek. Eve beni unutmandan başka bir şey istemiyordum-"

"Bunu asla yapamazdım." Onunla yüzleştim.

"Biliyorum, ama bunu ben istedim." Omuzları gerildi. "Gitmeni istedim Çünkü daha iyi bir kardeş, daha iyi bir varis olsaydım kendini kanıtlamak zorunda hissetmezdin."

"Malik," diye başladım.

"Hadi ama, derslerimizde dikkatini vermenin tek nedeni
Kan Tacı'na göz kulak olman gerektiğini hissetmenle aynı sebepten. Çünkü tahta geçtiğimde bir savaş başlatacağımı ve kendimi öldürteceğimi biliyordun."

"Hayır, ," diye reddettim. "Sen savaş istemedin."

"Ben istemedim ama ikna edilebilirdim. Alastir'in beni yakalayacağını biliyorsun," dedi başımı salladığımda. "Bunu o istedi.
Shea ile aramız bozulmadan çok önce. Ben de dinlerdim. Lanet olsun, istediğimi yapabildiğim sürece lanet krallığı yönetmesine izin verirdim ki bu da en az çaba gerektiren şeydi."

"Kendine yeterince değer vermiyorsun," diye mırıldandım. "Hiç vermedin ki." "Bu da aynı fikirde olmamamız gerekecek." Birkaç kısa dakika Gözlerimiz kilitlenirken sessizlik çöktü. Yavaşça nefes verdi. "Özür dilerim Cas." "Üzülme."

"Üzgünüm. İnanmak zorunda kaldığın şey için üzgünüm. Yapmak zorunda kaldığın her şey için üzgünüm. Acı için. Tüm o ölümler için." Sesi düştü. "Shea için."

Gözlerimi kapattım.

"Keşke geçmiş bizim için farklı olsaydı," dedi. "Ama değil ve ikimizin de çok fazla değişeceğini sanmıyorum, öyle değil mi?"

Bugün geldiğimiz noktayı tehlikeye atacaksa hayır, her ne kadar berbat bir durum olsa da. Avucumun içini göğsüme sürterek kardeşime baktım ve Malik'in yerinde olsaydım hiçbir şeyi farklı yapmayacağımı nasıl bildiğimi düşündüm.

İç çekerek elimi bıraktım. Bunu bilmek ve bu konuşma, ikimizin de her şeyi çevreleyen tüm dağınık duygularını silmedi. Yalanlarımızı. Suçluluk duygularımızı. Beceriksizliklerimizi. Ellerimizdeki kanı.

Ama biz kardeştik ve o herifi seviyordum.

Uzun ve yavaş bir nefes verdim, bakışlarım kapıya yöneldi. Konuşurken sesimi alçak tuttum. "Sanırım Millicent hâlâ kalp arkadaşı olduğunuzu bilmiyor?"

Malik'in dikkati benimkinin olduğu yere kaydı. Başını iki yana salladı. "Ona söyleyecek misin?"

"Gerçekten harekete bile geçmedim," diye mırıldandı.

Kaşlarım havaya kalktı. Sadece fiziksel bir yakınlaşmayı kastettiğini ve onu kanlar içinde bırakacak türden bir yakınlaşmayı kastetmediğini varsayabilirdim. "Yani, sanırım bu bir hayır mı?"

Malik başını salladı.

"Neden?" Ben sordum.

Alaycı bir gülümseme belirdi. "Çünkü benden nefret ediyor."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum," dedim kollarımı kavuşturarak. "Sen orada yaralandığında, o-"

"Bu doğru," diye sözümü kesti. "Benden nefret ediyor ve bunun için her türlü sebebi var."

İlk başta buna ne diyeceğimi bilemedim. Sebepleri ya da onun neye inandığı hakkında hiçbir bilgim yoktu. "Poppy bir noktada benden nefret etti."

"Evet, ama sen benim şeyleri yapmadın," dedi boğazını temizleyerek. "Her neyse, bilmeniz gereken bir şey var. O da
Revenantlar ve Koliler."

Konuyu değiştirmesi gözümden kaçmadı ama ben de görmezden geldim.

"Ne?" "Callum hepsinin yaratıcılarının kim olduğunu bildiğinden emin oldu, bu yüzden
kim Isbeth'e sadıktı? Bu sadece yüzeyseldi. Onlar Kolis'e sadıktı. Peki ya bulamadıklarımız?" Malik'in gözleri benimkilerle buluştu. "Onlar bir sorun olacak. Onu tam güce ulaştırmak için her şeyi deneyecekler ve bunu engellemeye çalışan herkesi durduracaklar."

Odaya tekrar girdiğimde Millicent kalmadı. Tek kelime etmeden kalktı ve gitti. Kieran'a göre, otururken hiçbir şey söylememişti.
Poppy'nin yanında.

Sadece elini tutmuştu.

"Her şey mı?" Kieran bir çift temiz pantolon alarak sordu. Millie'yi yalnız bırakmayarak Poppy'nin yanında çırılçıplak kalması, kısmen eğlenen kısmen de gurur duyan bir gülümsemeye neden oldu.

"Malik ve beni duydun mu?" Poppy'nin yanındaki yerime döndüm.

"Bu kattaki herkes muhtemelen ikinizi duymuştur," dedi kuru bir sesle. "En azından konuşmanın bir kısmını."

Komodinden fincanı alarak homurdandım. "Her şey... olabileceği kadar iyi."

Kieran pantolonunu yukarı çekip kapağını kapattı. "Sence daha iyi olacaklar mı?"

"Muhtemelen." Bir yudum su içtim, sonra bardağı Delano'ya uzattım. O başını salladı. "Revs hakkında ne dediğini duydun mu?" Bardağı komodine geri koyarak sordum.

" kısmı." Önyargısız bir şekilde yatağa döndü ve Poppy'nin diğer tarafına oturdu.

Onu bilgilendirdim ve paylaştıklarımın hiçbiri özellikle iyi haberler değildi.

Ama bir keresinde Poppy'ye söylediğim gibi, yarının sorunlarını ödünç almazdım.

Millicent'ın tuttuğu eli kaldırıp dudaklarıma götürdüm. Hikâyemde nerede durduğumu ararken Kolis ve kardeşimle konuşmaya devam ettim. Yola çıkmıştık.

New Haven'a.

Her şeyin gerçekten değiştiği yer.

OceanofPDF.com

YENİ HAVUZ

New Haven'a alacakaranlıkta vardık ve Poppy'nin yorgun olduğunu biliyordum. Neredeyse yirmi dört saattir at sürüyorduk, çok az mola vermiştik ve kesinlikle bulunacak başka peynir yoktu. Ama şehre girer girmez Poppy dimdik oturdu ve etrafına bakındı, her şeyi şaşkınlığa yakın bir ifadeyle inceledi. Muhtemelen bu küçük ticaret kasabasından pek bir şey beklemiyordu, özellikle de ölümlü seçkinler bu uzak şehre akın etmedikleri için. Bu bize yaradı. Yükselmişlerin bir zamanlar şehri yönetmiş olan Lord Halverston'ı kontrol etmek için hiçbir sebepleri yoktu, bu yüzden New Haven tamamen Atlantia'dan inenler ve ölümlü torunları tarafından yönetiliyordu - Kan Krallığı' haberi olmadan. Bu yüzden Yükseliş iyi durumdaydı ve
Önünden geçtiğimiz sıra sıra evler bakımlıydı ve Masadonia'daki Rise yakınlarında gördüklerimizden çok genişti.

Akşam yemeği vaktinde geldiğimiz için, fark edilmeden kaleye ulaşmayı umuyordum.

Biz .

Kapılar ve pencereler açıldı, gülümsemeler ve el sallamalar oldu. Küçük bir çocuk sürüsü bize gülümseyerek ilerleyişimizi takip etti. Poppy kısa, sarsak bir el salladı ve yüzüme bir sırıtma getirdi.

Bana doğru eğildi ve "Bu biraz garip" diye fısıldadı.

"Çok fazla ziyaretçileri olduğunu sanmıyorum," dedim belini sıkarak.

"Bugün onlar için heyecan verici bir gün," Kieran, bizi tanıdıklarını çok iyi bildiği için. Beni.

"Öyle mi?" Kieran'a baktım.

"Sanki kraliyet ailesi varmış gibi davranıyorlar," diye mırıldandı Poppy. "O zaman gerçekten de pek ziyaretçileri olmuyor olmalı," diye cevap verdim.

Kieran bana uzun, yan bir bakış attı.

"Buraya daha önce gelmiş miydin?" Poppy sordu.

Altın kapılı bir evin ikinci kat pencerelerinden birinden el sallayan koyu renk örgülü ve koyu kahverengi tenli genç kıza gülümseyerek, "Sadece kısa bir süreliğine," dedim.

Poppy Kieran'a döndü. "Sen mi?"

"Bir ya da iki kez geçtim."

Daha çok bir ya da iki düzine kez, ama neyse ki iki katlı Haven Keep'in yeşilimsi gri taşı, kasabayı Whitebridge'den ayıran sık ağaçlarla çerçevelenmiş olarak ileride belirdi. Yapı eskiydi, daha önce inşa edilmişti.
İki Kralın Savaşı, ve öyle görünüyordu.

Kalenin avlusuna girdiğimizde kar yağmaya başladı ve ben siyahlar giymiş birkaç muhafız gördüm. Poppy'ye muhtemelen normal Rise Muhafızları gibi görünüyorlardı. Ama değillerdi.

Setti'yi ahıra doğru götürürken birkaç tanıdık yüz görünce biraz rahatladım. Lamba ile aydınlatılmış ahıra girdiğimde, Poppy'ye yardım etmek için kollarımı kaldırmadan önce atı hızlıca okşayarak aşağı sallandım.

Ellerime baktı, kaşlarını kaldırdı ve sonra eyerin diğer tarafından kaydı.

İçimi çektim ve Poppy pipeti koklamakla meşgul olan Setti'nin boynunu okşarken sırıttı.

Heybeyi kaptığım gibi omzuma attım ve onun durduğu yere gittim. "Bana yakın dur."

"Tabii ki."

Gözlerim ona dikildi. Bu çok hızlı bir anlaşmaydı. Ellerini birbirine kenetledi, muhtemelen yüzünde masum bir ifade olduğunu düşündüğü şeyi sabitledi, ama bu onu sadece arsız gösterdi.

Setti'nin ahırından ayrılırken Kieran ve diğerleri de bize katıldı; Setti raflarda taze saman bulmuştu. Ahırın dışında kar daha sert yağıyordu. Tam zamanında yetişmiştik. Avluyu geçerken Poppy pelerinini etrafına doladı. Adamlarımdan birkaçının gözlerini yakalayarak başımı salladım. Yüzlerinde rahatlama ve beklenti karışımı bir ifade vardı.

Ben de aynı

şeyi hissettim.

Ama olmadı.

Kalenin kapıları açıldı ve lanet olsun, girişte uzun boylu, sarışın wolven'i görmek güzeldi. Delano Amicu'yu son gördüğümden beri çok uzun zaman geçmişti.

"Seni görmek güzel." Delano Kieran'ın elini sıkarken önce bana, sonra Poppy'ye . Bakışları bir saniye kadar onun üzerinde oyalandı ve sonra

Kieran'a döndü. "görmek çok güzel."

Elimi Poppy'nin beline koyduğumda Kieran, "Aynen Delano," diye cevap verdi. "Çok uzun zaman oldu."

"Yeterince uzun değil."

Kalenin içinden gelen derin sese sırıtarak karşılık verdim. Bir saniye sonra, iri yarı, sakallı, siyah saçlı Elijah Payne dışarı çıktı, eli yanında asılı duran kısa kılıcındaydı. Dağ gibi adamın buna ihtiyacı olduğundan değil. Yarı Atlantisli'nin bir Craven'ı kaldırıp patates çuvalından farksızmış gibi *fırlattığını* görmüştüm.

Kieran gülümsedi ve Poppy'nin iki kez baktığını gördüm. "Elijah," dedi. "Beni herkesten çok özledin."

Elijah Kieran'ı kucaklayarak ne kadar güçlü olduğunu kanıtladı. Altın sarısı bakışları Poppy ve benim üzerimdeyken ağır kıçlı wolven'ı ayaklarından
.

Kieran'ı yere bırakırken Elijah'ın yüzünde yarım bir sırıtma belirdi. Kieran'a yolundan çekilmesi için sadece bir kalp atışı kadar süre tanıyarak ilerledi. "Burada neyimiz varmış?" Elijah sordu.

"Bu gece için bir barınağa ihtiyacımız var," dedim.

Elijah gülerek başını geriye attı. "Bir sürü barınağımız var" dediğinde içimi çektim.

"Bunu duyduğuma sevindim." Poppy'yi kalenin girişine yönlendirirken Elijah'ya uyarıcı bir bakış gönderdim.

Alan tıklım tıklımdı. Elimi Poppy'nin sırtında tuttum, bazılarının güvensiz bakışlarının sadece
Poppy'yi ya da bizimle seyahat eden muhafızları tanımıyordum ama bu beni geriyordu. Hiçbirinin sorun çıkarmayacağından emin , özellikle de Poppy'nin kim olduğunu anlayan olursa. Etrafına bakınmaya devam etti ve bahse girerim şehirden sorumlu Lord ya da Leydi'yi arıyordu.

İkisini de bulamazdı.

"Yapmamız gereken çok şey var... arayı kapatmalıyız." Elijah Kieran'ın omzuna vurarak tekrar tökezlemesine neden oldu. Elijah'nın sırıtışı yayıldı. Herif uyuyan ayıyı dürtüp duran bir çocuk gibi wolven'la uğraşmaya bayılıyordu.

Orman yeşili bir tunik ve krem rengi bir şal dikkatimi çekti. Döndüğümde kalenin gerçek leydisinin ilerlediğini gördüm; kuzguni saçları yüzünden geriye doğru savrulmuştu ve diz hizasındaki tuniği ve pantolonuyla Poppy'nin dikkatini çekmiş gibiydi. Benim dikkatimi çeken bu değildi. Elijah'ın yeğeninin büyüyen göbeğiydi.

Küçük Magda hamile miydi? Yine mi?

Artık tam olarak küçük sayılmazdı ama onu amcası kadar iyi yumruk atan, uzun bacaklı, at kuyruklu kız olarak düşünmemek zordu.

Şu anda Poppy'ye ve söylenmesi gerekmeyen bir şey söylemesine saniyeler kalmış gibi görünüyordu.

"Birkaç kişiyle konuşmam gerekiyor, ama Magda size evinizi gösterecek. oda." Amcasından çok daha tedbirli olduğuna güvendiğim Magda'ya baktım. "Yıkanabileceği bir odası olduğundan ve sıcak yemek gönderildiğinden emin ol." "Evet-" Magda reverans yapmaya başladı ama kendini durdurdu. Onun Poppy'ye dönmeden önce bana özür dileyen bir bakış atarken yanakları pembeleşti. "Özür dilerim. Bazı günler dengem biraz bozuluyor." Karnını sıvazladı. "İki numaralı bebeği suçluyorum."

"Tebrikler," dedi Poppy, yanakları kızarmıştı. Bana döndü. "Hawke-"

"Daha sonra," dedim, onu bu şekilde kesmekten nefret ediyordum, özellikle de yabancılarla çevriliyken ve bu kadar yabancıyken. Ama yapmak zorundaydım çünkü

Phillips artık kalenin içindeydi ve bazı şeyler... bazı şeyler hızla gerçekleşmeye başlayacaktı.

Kararımı verdim ve Elijah'a katıldım. "Diğerleri nerede?"

"Dışarının güvenli olduğundan emin oluyorum," diye cevap verdi Phillips, dikkati Magda ve Poppy'nin üzerindeydi.

Elijah kıkırdadı. "Dışarısı daha güvenli olamaz."

Phillips koyu renk gözlerini adama çevirerek onu bir kez daha süzdü. "Bunu kendimiz göreceğiz, efendim."

Kieran'ın bakışlarıyla kısa süreliğine karşılaştığımda Elijah'ın yüzündeki gülümseme büyüdü. "Seni ne mutlu edecekse."

Kieran bir adım öne çıkarak Phillips'in omuzlarını sıktı. "Bakalım mutfaklardan ne alabileceğiz, bu arada buranın düzeni hakkında daha iyi bir fikir edinelim."

Phillips duraksadı, hâlâ Poppy'nin kaybolduğu yan kapıyı izliyordu. "O kadınla yalnız kalmalı mı?"

"O kadın mı?" Elijah'ın yüzündeki gülümseme soldu.

İkisinin arasına girdim. "Bana bunların iyi ve güvenilir insanlar olduğu söylendi. Onları gücendirmeyelim," diye öneride bulundum, Elijah'ın arkamdan ters ters baktığının . "Ayrıca, Poppy çaresiz değil."

"Evet, ama-"

"O iyi," diye araya girdim. "Kieran'la git ki burada ihtiyacımız olan her şeyin temin edileceğinden emin olayım."

Dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı ama bu kez Kieran'la birlikte hareket etti. "Onu öldürecek miyiz?" Elijah sordu. "Umarım öyledir."

İçimi çektim, yüzümü ona döndüm. "Konuşmamız gerek."

"Öyle yapıyoruz." Elijah insan kalabalığına baktı. "Hepiniz gidin. Yapacak işleriniz var. ." Bir elini kaldırdı. "Ve bunu *sessizce* yapın. Misafirlerimiz var." Durakladı. "Özel misafirlerimiz."

Delano kısa bir süreliğine gözlerini kapattı ve birkaç homurtu duyunca başını salladı. Bir ya da iki kıkırdama. Yine de kalabalık dağıldı, çoğu sayısız odada kayboldu ya da yemek salonuna yöneldi. Biri hariç hepsi. Uzun boylu, zengin kahverengi tenli bir Atlantisli.

"Naill," dedim, onu yarı yolda karşılayarak. Kolunu sıktım. " zaman oldu, değil mi?"

"Çok uzun." Altın rengi gözlerinin kenarlarındaki deri kırışarak gülümserken eli benimki kadar sıkıydı. "Buraya gelebilmene sevindim."

"Aynen," dedim.

"Aynı şekilde karşılanmadığım için üzgünüm," diye espri yaptı Delano.

Nefesimin altında gülerek soluk saçlı wolven'a döndüm. "Her birinizi tanıyorsam biraz şüpheli olabilirim."

"Biliyorum." Delano öne çıktı. "Sadece şikâyet etmek istemiştim." Kolunu tuttum. "Seni görmek güzel."

Kış mavisi gözleri benimkilerle buluştu. "endişeleniyordum..." Zorla gülümsedi. "İyi misin?"

Genç wolven'ı kucaklamak için kendime çektim ve başının arkasını kavradım. "Ben iyiyim."

"Kahretsin," diye mırıldandı Elijah. "Onu daha da büyük bir lokum yapacaksın."

"Marshmallow?" Geri çekilerek tekrarladım.

Delano gözlerini devirdi. "Evet, bir lokum gibi olduğumu söylüyor, içi yapış yapış ve yumuşacık."

"Yanılıyor muyum?" Elijah ellerini havaya kaldırdı.

Delano, söz konusu duvarı işaret ederek, "Kıçını şu taş duvara çarptığımda ne kadar yumuşak olmadığımı anlayacaksın," diye uyardı.

"Buna cüret edemezsiniz." Elijah kıkırdadı ve onu takip etmemizi işaret etti. kapalı ahşap kapılardan biri. "Nedenini bilmek ister misin? Beni incittiğin için daha sonra çok üzülürsün."

"Bundan pek emin değilim," diye mırıldandı Delano ama bunu sırıtarak yaptı.

Gülümseyerek başımı salladım ve onları çalışma odasına kadar takip ettim. Onları özlemiştim, hepsini özlemiştim. görmeyeli bir yıl olmuştu. Diğerlerini ise yıllar. Birbirlerini azarladıklarını duymak çok güzeldi. Tek eksiğimiz kardeşimdi. Göğsüm sıkıştı ve kendimi nefes almaya zorladım ve düğümün gevşediğini hissedene kadar nefesi tuttum. Ancak o zaman nefesimi verdim. Malik yakında bizimle olacaktı.

Bunu kalbime yakın tutarak, Naill kapıyı arkamızdan kapatırken etrafıma bakındım. Gaz aplikleri çalışma odasının her tarafını sarı bir ışıkla aydınlatıyordu. Köşede eski görünümlü meşe bir masa duruyordu. İçki dolu bir ve şöminenin üzerindeki soluk bir Haven Keep tablosu dışında duvarlar çıplaktı. Birkaç sandalye yanan ocağın yanına yerleştirilmişti.

"İçecek bir şey ister misin?" Elijah masanın arkasına geçti ve Delano çekmeceye giderken oraya oturdu. "Biraz viski ve biraz daha viski var."

"Ben iyiyim." Pelerinimi çıkarıp bir sandalyenin arkasına bıraktım. "Ama keyfine bak."

Delano ona bakınca Naill başını salladı ve sonra Elijah sordu, "Yani bu o mu? Bakire mi?"

"Öyle." Delano kendisi ve Elijah için birer bardak doldururken ben de baldric kayışımı düzelttim. "Bizi misafir etme riskini aldığın için sana tekrar teşekkür etmek istiyorum Elijah."

"Siz ve Prensimiz için her şeyi yaparım," dedi ciddi bir ses tonuyla. "O piç Yükselmişleri durdurmak için her şeyi yaparım. Hiçbir risk çok büyük değildir." Bardağı Delano'dan aldı ve başıyla teşekkür etti. "Ve burada, bu kalede ya da bu kasabada risk almaya istekli olmayan kimse yok."

"Biliyorum ama risk almaya istekli olmak yaşamakla aynı şey değil. ," dedim. "Kan Krallığı muhtemelen ordularının bir bölümünü gönderecektir. Kraliyet Şövalyeleri."

"Ve eğer onlar için hazır olacağız." Elijah öne doğru eğildi. "Hepimiz burada neyin risk altında olduğunu biliyoruz. Sadece New Haven'da yaptıklarımız değil, hayatlarımız da. Geleceğimiz. Çocuklarımızın geleceği. Ve bunun için kanımızı akıtmamız gerekiyorsa akıtacağız. Bakın, burada inşa ettiğimiz her şeyin her an başımıza yıkılabileceğini hepimiz biliyoruz," dedi gerçeği söyleyerek. "Ve eğer kardeşini kurtarmak ve tüm bu lanet toprakların

savaşa girmek nedir? Bana sorarsanız, çok kötü bir yol."

Adama duyduğum saygının -buradaki herkes için- sınırı yoktu.

"Tüm bunlar çok uzun zamandır başımıza geliyordu." İnançsızlık ses tonunu renklendirdi. "Burada olduğumuza neredeyse inanamıyorum. Onun ve Malik'in özgürlüğünün elimizde olduğuna."

Ben de inanmakta güçlük çekiyordum ve içimde bunu başarmak için bir beklenti ve kararlılık vardı ama aynı zamanda bir tedirginlik de vardı. Suçluluk duygusu. Ve sarsamadığım bir kayıp duygusu.

"Delano beni düşüncelerimden uzaklaştırarak, "Götlük etmek istemem ama ona ne oldu?" dedi.

Güvenebileceğim tek şey Delano'nun asla bir olmamasıydı. "Çocukken Craven tarafından saldırıya uğradı."

"Lanet olsun," diye nefes aldı Elijah. "Çocukken bir Craven saldırısından mı kurtulmuş?

Lanet olsun bana." Kıkırdadı ve bir içki aldı. "Belki de o

Seçilmiş'tir." Airrick için yaptıklarını düşündüm.

Delano masaya yaslanarak, "Tanrım," diye mırıldandı. "Kız çok şanslı."

"Ya da şanssız," diye yorumladı Naill, ateşin yanında otururken. "Her şey

düşündüm." Bana doğru baktı. "Buraya gelirken herhangi bir sorunla karşılaştın mı?"

Poppy ile ilgili kısmı atlayarak onlara Kan Ormanı'nı anlattım. "Bunun dışında oldukça sorunsuz geçti."

Elijah bardağının kenarından bana baktı. Viskisinin çoğu çoktan bitmişti. Adam masanın altında hepimizi içebilirdi. "Demek şimdiden birkaç muhafız eksilmiş. Geri kalanlar ne olacak?"

"Onları ben hallederim," dedim ona.

Delano kadehini indirdi. "Hiçbiri bizim tarafımıza geçmeye ikna edilemiyor mu?"

İyimserliği karşısında hafifçe gülümsedim. "Ben öyle düşünmüyorum."

"Gördün mü? Marshmallow." Elijah arkasına yaslandı ve ayaklarını masaya vurdu. "Sorduğu ilk şey? Maiden nasıl yara aldı? İkincisi şey?" Naill gülümsemesini elinin arkasına saklarken o viskisini bitirdi. "Muhafızlardan herhangi biri kurtarılabilir mi? Yakında soracak-" Delano dönüp kolunun bir hareketiyle bacaklarını masaya vurarak Elijah'ı neredeyse sandalyesinden devirirken küfretti. Tek eliyle kendini düzeltti. "Özür dilerim."

"Uh-huh." Delano döndü. "Tekrar doldurmak ister misin?"

"Bugünün sonu Y ile mi bitiyor?" Delano bardağını alırken Elijah kıkırdayarak karşılık verdi. "Sanırım diğerlerini çabuk halletmemiz gerekecek."

"Ne kadar erken, o kadar iyi," dedim ona.

"Onlarla kendin ilgileneceğini söylediğini biliyorum ama biz hallederiz." Naill bana bakmak için başını geriye eğdi. "Yerleşik marshmallow bile."

Delano içini çekerek bardağı Elijah'a uzattı.

"O kanın senin eline bulaşmasını istemiyorum," dedim. Muhafızları buraya ben getirmiştim. Onlar benim sorumluluğumdaydı.

"Ellerini kirleten tek kişi sen olmamalısın," diye karşı çıktı Delano. "Bu iş bizde ve hayır cevabını kabul etmeyeceğiz." Durakladı, yüzünde mahcup bir gülümseme belirdi. "Prensim."

Homurdandım.

"Ciddiyim. Bizde bu var." Naill'in gözleri benimkilerle buluştu. "Bu işi halledeceğiz.
o."

Onların kararlı yüzlerine bakarken çenem çalıştı - Delano'nun ve En azından Naill'in. Elijah hevesli görünüyordu, bu da gülmeme neden oldu.

"Onlar senin sorumluluğunda değil," dedi Naill, bu konuda aklımın nerede olduğunu biliyordu. Şaşırtıcı değildi. Kieran ve ailesi dışında beni en uzun süredir tanıyan Naill'di. "Sen yeterince şey yaptın."

Ama daha başlamamıştım bile. Yine de başımı salladım. Onlara teşekkür etmedim. Bu minnettarlığını ifade edebileceğin bir şey değildi.

"Kanlı ellerden bahsetmişken," diye söze başladı Elijah, ayaklarını tekrar masanın üzerine koyarak, "Jericho'nun bir elinin eksik olduğunu görüyorum."

Bakışlarım yarı Atlantisli'ye kaydı. "Bunu hak etti."

Delano, "Bu odadaki hiç kimse bunu duyduğuna şaşırmadı," dedi.

"Onu almana neyin sebep olduğunu söylemedi. Ivan ya da Rolf da söylemedi," dedi Elijah, Masadonia'da Jericho'yla birlikte olan iki kişiyi kastederek. "Buna neyin sebep olduğunu bize söyleyecek misin? Bilmek için sabırsızlanıyorum."

"Ona Bakire'ye zarar vermemesi söylenmişti. Ama o yaptı. de onun elini tuttum," diye açıkladım. "Aynı şey hepiniz ve New Haven'da yaşayan herkes için geçerli. Kimse ona zarar vermeyecek."

Delano, bakışlarım onunkilerle buluştuğunda, "Anlaşıldı," dedi. Naill başını salladı.

Elijah arsız bir sırıtışla, "Dileğin benim için her zamanki gibi emirdir," dedi. "Ama sorularım var."

"Eminim biliyorsundur."

Omuz silkerek büyük bir omzunu kaldırdı. "Meraklı biriyim, ne diyebilirim ki? Sanırım Bakire sizin kim olduğunuzdan, bizim kim olduğumuzdan habersiz."

Düğüm göğsüme geri döndü. Başımı salladım. "Şu anda, evet." Elijah'ın gür kaşları kalktı. "Şu anda mı?"

"Sadece bir gece burada kalacağımızı sanıyor," diye açıkladım. "Sabah gitmediğimizde sorular sormaya başlayacaktır."

"Ve?" Delano sordu.

"Ona gerçeği anlatabildiğim kadar anlatacağım. Kim olduğumu. Yükselmişlerin gerçekte kim olduğunu," dedim, bu konuşmanın muhtemelen yarın güneş battığında gerçekleşeceğini biliyordum.

Elijah bakışlarıma karşılık verdi. "Ayrıca bununla iyi başa çıkamayacağını da varsayıyorum."

Hayır, muhtemelen yapmazdı.

"O zaman ne olacak?" Naill sordu.

"Onunla ben ," dedim onlara, göğsüm buz tutmuştu. "Başka kimse yapamaz."

OceanofPDF.com

DEĞERSIZ VE HAK ETMEYEN

Magda her zaman ileriyi düşündüğünü bir kez daha kanıtlamış, Poppy'ye kalenin ikinci katında, sadece üstü kapalı dış salondan ulaşılabilen bir oda vermişti. Sadece bir kapısı ve küçük bir penceresi olan bu odalardan kaçış seçenekleri sınırlıydı.

Daha sonra bunun için Magda'ya teşekkür edeceğimi hissediyordum çünkü Poppy'nin gerçeği iyi karşılayacağına inanmıyordum. Almasını da beklemezdim.

Onu kontrol etmeden önce, hızlıca bir şeyler atıştırmak, yıkanmak ve yeni kıyafetler giymek için onunkine yakın bir odayı kullandım. Dış salona geri daha fazla kar yağmıştı ve hala yağmaya devam ediyordu, avluyu ve yakındaki çamları yaklaşık bir inç kadar örtüyordu. Poppy'nin kapısına gittim ve durdum.

Diğerleriyle buluşmamız beklenenden uzun sürmüştü ve ne kadar zorlu bir yolculuk yaptığımızı düşünürsek, Poppy muhtemelen uyuyordu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı ama benim de onunla konuşmam gerekiyordu. Ona her şeyi anlatmadan önce yetenekleri hakkında ne öğrenebileceğimi öğrenmeliydim. O noktadan bilgi konusunda tam olarak açık sözlü olacağından şüpheliydim. Ya da belki gerçeği öğrendikten sonra verirdi. Poppy zeki ve nazik biriydi. Affetmek. Bu düşünceleri bıraktım. Bunların hiçbir önemi yoktu. Poppy anlayışlı olabilir ya da olmayabilirdi. Nihai özgürlük teklifimi kabul edebilir ya da etmeyebilirdi. Her iki durumda da beni affetmeyecekti. Bunu hak etmemiştim. O kadarını biliyordum.

Elimi nemli saçlarımın arasından geçirerek kapıyı açmadan önce çaldım.

Poppy uyumuyordu.

Aslında, elinde hançeriyle yatağın yanında duruyordu. "Hawke," diye nefes aldı.

Kaşlarım kalktı. "Uyuduğunu sanıyordum."

Hançeri indirdi. "Bu yüzden mi içeri daldınız?"

"Kapıyı çaldığıma göre, bunu içeri dalmak olarak görmüyorum." Kapıyı kapatarak ona daha yakından baktım. Koyu renk kadife bir cübbe giymişti. Yeşil ile mavi arasında bir yerde. Tüm o nemli saçları aşağıya dökülmüş, boğazına doğru kıvrılmış ve yanakları kızarmıştı. Elindeki hançerle daha da güzel görünüyordu. "Ama görmek istediğin biri olmama ihtimaline karşı hazırlıklı olduğunu gördüğüme sevindim."

"Ya görmek biriysen?" diye sordu.

"İkimiz de durumun böyle olmadığını biliyoruz. Hem de ," dedim, şimdilik gerçeği . Sonra mı? O hançeri ve tüm keskin, ağır ve kör nesneleri ondan almak zorunda kalacağıma dair bir his vardı içimde.

Silahı komodinin üzerine koydu ve sonra yatağın kenarına . "Egon beni şaşırtmayı asla başaramıyor."

"Seni şaşırtmayı asla başaramıyorum," diye düzelttim onu.

Poppy gülümsedi ve bu nadir görülen bir gülümsemeydi - büyük ve parlak. "Az önce söylediklerimi kanıtladığın için teşekkür ederim."

Kıkırdadım. "Yemek yedin
mi?" Başını salladı. "Sen
mi?"

"Ben yıkanırken."

"En iyi haliyle çoklu görev."

"Ben yetenekliyim." Ona yaklaştım, birkaç adım ötesinde durdum. "Neden uyumuyorsun? Yorgun olmalısın."

"Sabahın er ya da geç geleceğini ve oraya geri döneceğimizi biliyorum," dedi ve buna tepki vermemek için çaba sarf ettim. "Ama uyuyamıyorum. Henüz uyuyamadım. Seni bekliyordum." Kuşağıyla oynadı. "Burası... farklı bir yer, değil mi?"

"Sanırım insan sadece başkente ve Masadonia'ya alışkın olsaydı, öyle olurdu," dedim. "Burada işler çok daha basit, şatafat ve gösteriş yok."

"Bunu fark ettim. Tek bir Kraliyet Arması bile görmedim."

Başımı öne eğdim. "Kraliyet sancakları hakkında konuşmak için beni mi bekledin?" "Hayır." Poppy kuşağı bıraktı. "Seninle ne hakkında konuşmak için bekledim.
Airrick'e yaptı."

Elini saçlarının kenarlarından geçirip sol tarafına doğru yatırmasını izledim. O anda bir şey dikkatimi çekti. Kieran ya da diğerleriyle konuşurken her zaman başını sağ tarafı onlara bakacak şekilde çevirirdi. Benimleyken böyle yapmazdı.

"Bu saat senin için yeterli mi?" dedi. "İyi bir zaman mı?"

Sırıttım. "Bu iyi bir zaman Prenses. Yeterince özel, ihtiyacımız olacağını düşündüğüm şey de buydu."

Poppy konuşacakmış gibi göründü ama fikrini değiştirmiş gibiydi. Yüz hatlarına kederli bir ifade yerleşti.

"Neden ne senin ne de Vikter'in böyle bir dokunuşunuz olduğundan hiç bahsetmediğinizi açıklayacak mısınız?" diye sordum.

"Ben demiyorum," dedi süre sonra. "Sadece birkaç kişi duydum... bununla ilgili söylentiler var. Bu yüzden bazıları benim bir tanrının çocuğu olduğumu düşünüyor." Saçlarından bir ton kadar daha koyu olan narin kaşları örüldü. "Her şeyi duyuyor ve biliyor gibi görünen sen, bu söylentiyi duymadın mı?"

"Çok şey biliyorum ama hayır, bunu hiç duymadım," diye itiraf ettim. "Ve senin yaptığın şeyi yapan birini de hiç görmedim."

Bir an sessiz kaldı. "Bu tanrıların bir hediyesi. Bu yüzden Seçildim." Kaşları bir kez daha çatıldı, sonra düzeldi. "Ben bir süredir Kraliçe tarafından asla konuşmamam ve kullanmamam . Layık görülene kadar değil. Çoğunlukla buna itaat ettim."

O anda kendimi Elijah gibi hissettim çünkü aklımda pek çok soru vardı. "Çoğunlukla mı?"

"Evet, . Vikter bunu biliyordu ama Tawny . Rylan ya da Hannes de bilmiyordu. Düşes biliyordu, Dük de biliyordu ama hepsi bu kadar." Durakladı. "Ve *bunu* pek sık kullanmam..."

Sık sık mı? "Bu hediye de ne?"

Uzun bir nefes vererek dudaklarını büzdü. "Diğer insanların acılarını hissedebiliyorum, hem fiziksel hem de zihinsel. Şey, bu şekilde başladı. Görünüşe göre Yükselişime yaklaştıkça daha da gelişiyor. Sanırım artık insanların duygularını hissedebildiğimi söylemeliyim," diye açıkladı oturduğu battaniyeyi endişeyle çekiştirerek. "Onlara dokunmama gerek yok. Sadece onlara bakabiliyorum ve sanki... sanki kendimi onlara açıyorum. Genelde bunu kontrol edebiliyorum ve hislerimi kendime saklayabiliyorum ama bazen zor oluyor."

Hemen aklıma saldırının ardından Teerman'ların şehre hitap ettiği zaman geldi. "Kalabalıklar gibi mi?"

Poppy başını salladı. "Evet. Ya da birisi farkında olmadan acısını . O zamanlar nadirdir. Senin ya da bir başkasının görebileceğinden daha fazlasını görmüyorum ama onların yaptıklarını hissediyorum."

Bana söylediği şey... bir ölümlü için imkansız gibiydi. "Sen... sadece onların mi hissediyorsun?" Bekle. Gözlerim büyüdü. "Yani, çok acı verici bir yara almış olan Airrick'in hissettiği acıyı mı hissettin?"

Poppy'nin bakışları benimkilere kaydı ve bir kez daha başını
salladı. Lanet olası tanrılar. Kısa süreliğine gözlerimi kapattım.
"Bu ..."
"Acı mı?" dedi. "Öyleydi ama hissettiklerimin en kötüsü değildi. Fiziksel acı her zaman sıcaktır ve akuttur, ama zihinsel, duygusal acı... en soğuk günde buzda yıkanmak gibidir. Bu tür bir acı çok daha kötüdür."
Zihnim yine yarışıyordu, onu rahatsız gördüğüm anları hatırlıyordum; elleri durmadan bükülüyordu. "Peki başka duyguları da hissedebiliyor musun? Mutluluk ya da nefret gibi? Rahatlama ya da suçluluk gibi?"
"Yapabilirim ama bu yeni bir şey. Ve çoğu zaman ne hissettiğimden emin olamıyorum. Bildiklerime güvenmek zorundayım ve şey..." Omuz silkti. "Ama sorunuza cevap vermek gerekirse, evet."
Ne diyeceğimi bilemiyordum çünkü onu bunu yaparken görmüş olmama rağmen beynim bu habere isyan ediyordu.
"Yapabileceğim tek şey bu değil,"
diye ekledi. "Belli ki," dedim kuru
bir sesle.
"Diğer insanların acılarını da dokunarak dindirebiliyorum. Genellikle bu, kişinin fark ettiği bir şey değildir, çok belirgin bir acı yaşamadıkları sürece. acı."
Bir şey anılarımın girintilerini çekiştirdi. "Nasıl?"
"Mutlu anları düşünüyorum ve bunu hediyemin kurduğu bağ aracılığıyla besliyorum" diye paylaştı.
"Mutlu şeyler düşünüyorsun ve hepsi bu mu?"
Kızın burnu kırıştı. "Ben olsam demezdim. Ama evet."
... Bakışlarım onunkilere kaydı. "Daha önce duygularımı hissetmiş miydin?"
Boğazı yutkunmaya çalıştı. "Yaptım."
Arkama yaslandım. Lanet olsun, benden ne kaptığını sadece tanrılar biliyordu.
"Başta bilerek yapmadım -tamam, yaptım ama sadece sen hep... Bilmiyorum," dedi ve ben ona tekrar baktım. "Seni ne zaman kalenin etrafında görsem kafese kapatılmış bir hayvan gibi görüyordum ve bunun nedenini merak ediyordum. Yapmamam gerektiğinin farkındayım. Bunu yapmadım... çok fazla. Kendimi durdurdum. Sayılır," diye ekledi kaşlarım kalkarken. "Çoğunlukla.
Bazen olmuyor. Sanki doğayı inkar ediyormuşum gibi..." Midem
sıkışmıştı. "Benden ne hissettin?"
Poppy bana dönerek başını hafifçe salladı. "Üzüntü." Sertleştim.

"Derin keder ve üzüntü." Bakışları göğsümde sabitlendi. "Her zaman orada, şakalaşırken ya da gülümserken bile. Bununla nasıl başa bilmiyorum. Sanırım çoğunun kardeşin ve arkadaşınla ilgisi var."

Dudaklarım aralandı. Aklımın bir köşesinde bir şey mi vardı? Birden onun çalışmalarından ayrıldıktan sonra olanları düşündüm. Hissettiğim açıklanamaz *huzur*.

"Özür dilerim," dedi. "Yeteneğimi senin üzerinde kullanmamalıydım ve muhtemelen sadece yalan söylemeliydim-"

"Daha önce acımı dindirdin mi?" diye sordum.

Ellerini kalçalarına bastırdı. "Yaptım."

"İki kez. Değil mi? Rahibe ile birlikte olduktan sonra ve ayin gecesi." Bahçedeydik ve ben mağaralar hakkında konuşuyordum. O zaman da keder ve acının garip bir şekilde hafiflediğini şimdi fark ediyorum. O kadar güçlü değildi ya da o kadar uzun sürmemişti ama o ağır duygular hafiflemişti.

Poppy başını salladı.

"Şimdi neden daha hafif hissettiğimi anlıyorum. İlk kez sürdüğünde - kahretsin, bir süre sürdü. Son yılların en iyi uykusunu aldım." Kısa bir kahkaha attım, biraz afallamıştım. Tamam, çok şaşırmıştım.

"Bunun şişelenip satılamaması çok kötü."

"Neden?" Talebim içimde patladı. "Neden acımı aldın? Evet, hissediyorum... üzüntü hissediyorum. Aldığım her nefeste kardeşimi özlüyorum. Onun yokluğu beni rahatsız ediyor, ama idare edilebilir." Şimdi. *Artık* idare edilebilirdi.

"Biliyorum," dedi sessizce. "Hayatına müdahale etmesine izin vermiyorsun ama ben... Acı çektiğini bilmek hoşuma gitmiyordu ve en azından geçici olarak yardım edebilirdim. Sadece istedim ki-"

"Ne?" Ben sordum.

"Yardım etmek istedim. Yeteneğimi insanlara yardım etmek için kullanmak istedim."

Kabaca nefes vererek geri çekildim. "Ve sende var mı? Ben ve Airrick'ten daha fazlası mı?"

"Var. Lanetli olanlar mı? Sık sık acılarını dindiririm. Vikter'in de korkunç baş ağrıları olurdu. Bazen ona bu konuda yardım ederdim. Ve Tawny, ama o asla bilmezdi."

"Dedikodular böyle başladı." Lanet olsun. "Bunu lanetlilere yardım etmek için yapıyorsun."

"Bazen de aileleri," dedi bana, bu kadar şefkatli biri için fazla küçük, fazla sessiz bir sesle. "Sık sık böyle hissederler

mecbur olduğum için üzgünüm."

"Ama buna izniniz yok."

"Hayır ve bunu yapamamam çok aptalca görünüyor." Poppy ellerini havaya kaldırdı. "Bunu yapmamam gerekiyor. Nedeni mantıklı bile değil. Tanrılar beni çoktan bu hediyeyi vermeye layık bulmuş olamazlar mı?"

"İnsan öyle düşünüyor." Ve bu çok iyi bir soruydu. "Kardeşin bunu yapabilir mi? Ailenizden başka biri?"

"Hayır. Sadece ben ve son Bakire varız. İkimiz de bir kefen içinde doğduk," dedi. "Ve annem üç ya da dört yaşlarında neler yapabileceğimi fark etti."

Kaşlarımı çattım. Son Bakire mi? Bildiğim kadarıyla başka bir Bakire yoktu. "Ne?" Bana baktı.

Başımı salladım, sonra bakışlarım onunkilere kaydı. "Şimdi de beni mi okuyorsun?" "Hayır," diye ısrar etti, bakışlarını ellerine indirerek. "Cidden okumamaya çalışıyorum.

Gerçekten bile. Bunu yapmak, söz konusu kişi benim gibi biri olduğunda hile yapmak gibi geliyor..."

Poppy kaskatı kesildi. Kıpırdamadan durdu, sonra kocaman gözleri tekrar benimkilere döndü. Bana bakarken dudakları aralandı. Yanaklarına pembelik çökerken bana bakmaya devam etti.

"Keşke senin yeteneğin bende olsaydı," dedim. "Çünkü şu anda ne hissettiğini bilmek isterdim."

"Yükselmişlerden hiçbir şey hissetmiyorum," diye ağzından kaçırdı Poppy ve ben göz kırptım. "Kesinlikle hiçbir şey, fiziksel acı hissettiklerini bilmeme rağmen."

"Bu..."

"Tuhaf, değil mi?" dedi.

"Rahatsız edici diyecektim ama tabii ki tuhaf."

"Biliyor musun?" Sanki banyo odasında biri saklanıyormuş gibi sesini alçaltarak eğildi. "Hiçbir şey hissedememek beni hep rahatsız etmiştir. Bu bir rahatlama olmalıydı ama asla . Sadece soğuk hissetmeme neden oluyordu."

Ona bunun bir nedeni olduğunu söylemek istedim. Çünkü ruhları yoktu, ama bu aslında kardeşinin ruhu olmadığını yüzüne haykırmak olurdu.

"Bunu görebiliyorum." Onun hareketlerini taklit ederek yaklaştım. "Sana teşekkür etmeliyim."

"Ne için?"

"Acımı hafiflettiğin için."

"zorunda değilsin," diye fısıldadı.

"Biliyorum ama istiyorum," dedim, hâlâ benim için bunu yapabileceği gerçeği karşısında şaşkına dönmüştüm. Herhangi biri için. Özellikle de Dük'ün ona nasıl davrandığını bildiğim halde. "Teşekkür ederim."

"Önemli bir şey değil." Kirpiklerinin kalın perdesi aşağıya inerek gözlerini benden korudu.

"Haklıydım."

"Hangi

konuda?"

"Cesur ve güçlü olman hakkında," dedim ona. "Yeteneğini kullandığında çok fazla riske giriyorsun."

"Yeterince riske girdiğimi sanmıyorum," dedi parmakları birbirine dolanarak. "Vikter'e yardım edemedim. Çok... bunalmıştım. Belki bu kadar mücadele etmeseydim, en azından onun acısını dindirebilirdim."

"Ama Airrick'inkini sen aldın," diye hatırlattım ona. "Ona yardım ettin." Ve sayısız diğerlerine. Kaşlarımı onunkilere yaklaştırdım. "Hiç de beklediğim gibi biri değilsin."

"Bunu söyleyip duruyorsun," dedi. "Ne bekliyordun ki?"

"Dürüst olmak gerekirse artık bilmiyorum," diye itiraf ettim, tek bildiğim onu hiç beklemediğimdi. Asla.

Tanrılar.

O...

Kahretsin, *onun* tarafından havaya uçuruldum. Kim ki? Daha önce ona güvensizlikle bakanlar, onun nezaketini ve gücünü bilselerdi önünde diz çökerlerdi. Kahretsin, ben de kendiminkine binmek istiyordum.

"Poppy?"

Yumuşak nefesi dudaklarımda dans etti. "Evet?"

Parmaklarımı yanağına götürdüm. "Umarım sana kim ne söylemiş olursa olsun, şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha değerli olduğunu anlamışsındır."

"O zaman yeterince insanla tanışmamışsın," dedi.

"Çok fazla kişiyle tanıştım." Gözlerimi kapatarak alnından öptüm. Başını eğip dudaklarımı götürmek yerine geriye yaslanmak için kendimi zorlamam gerekti. Onu öpmeye layık değildim. Başparmağım çenesi boyunca kaydı. Ya da ona dokunmaya bile. "Seni bekleyen şeyden çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Tanrım, bu şimdiye kadar söylediğim en doğru şeydi. Ona özgürlüğünü bile, onu içine soktuğum durumu hak etmiyordu. Yükselmişlerin ondan çoktan çaldıklarını hak etmiyordu. Ve ondan alacağım güvenlik duygusunu da hak etmiyordu.

Poppy ürperdi, gözleri açıldı. Yeşil o kadar parlak, o kadar berraktı ki.

Çenemi sıkarak geri , gerçekten de -ne diyordu
O mu? Yansıtma. Hissettiklerimi yansıtmadığımı umuyordum. "Bu konuda bana güvendiğiniz için teşekkür ederim."

Bana bakarken cevap vermedi, dudakları sanki nefes alıyormuş gibi ayrılmıştı. Ve sadece bana bakmıyordu. O parlak yeşil gözler yavaşça yüzümde geziniyor, sonra omuzlarımdan aşağıya, elime doğru iniyordu.
duran. Bakışları yavaşça tekrar benimkine yöneldi ve verdiği nefes benimkinin üçüncü kez takılmasına neden oldu.

"Bana bakmamalısın," diye uyardım onu.

"Ne gibi?" Poppy'nin sesi her yerimi okşayan nefesli bir niteliğe bürünmüştü.

"Bana nasıl baktığını çok iyi biliyorsun." Gözlerimi kapattım. "Aslında bilmiyor olabilirsin ve bu yüzden gitmeliyim."

Çünkü o güzel gözlerdeki bakışı , yakalayamasam bile
yükselen arzusunun kokusu. Bana öpülmek istiyormuş gibi baktı.

Sanki bundan daha fazlasına ihtiyacı varmış gibi baktı bana. Daha fazlasını istiyordu.

Ve lanet olsun, böyle bir seçim yapmasına biraz şaşırmıştım.
Çünkü bu onun için ne anlama geliyordu, biçilen rol için. Bu çok büyük bir şeydi. Ancak vücudum şok olmamıştı ve hemen harekete geçmişti; kanım ısınıyor, sikim sertleşiyordu. Bakışlarında gördüğüm ihtiyaç ve isteğe cevap vermek için ona doğru eğilmeye başladım. Varlığımın her zerresi bunu talep ediyordu. İstiyordu.

Ama o gerçekti. Bütünüyle.

Ama . Benimle ilgili her şey yalandı. "Sana
nasıl bakıyorum Hawke?"

Sertleştim, gözlerim açıldı. "Sanki bana hak etmiyormuşum gibi. Senin tarafından değil."

"Doğru değil," diye yemin etti.

Göğsüm sıkıştı. "Keşke olsaydı. , isterdim. Gitmem gerek." Hızla ayağa kalktım, geri çekildim.

Kendimi kontrol etme gücüm kırılmadan önce bu odadan çıkmam gerekiyordu. Zaten yok denecek kadar azdı. Çünkü daha önce Kieran'a ne demiştim? O kadar da boktan biri olmadığımı mı? Bu bir yalandı. Öyleydim. Çünkü Poppy ile gerçekte kim olduğumu unutmak çok kolaydı. Onun içinde kendimi kaybetmek, beni ona getiren tüm pislikleri bir kenara bırakmak çok kolaydı. Poppy ile birlikte yaşamak çok kolaydı.

Ve tanrılar, bunu istedim. Hem de çok. Ama kalıp ona zevk verebileceğime inanmak için kendimi kandıramıyordum bile. Fedakar değildim. Burası Kan Ormanı değildi. Burada hiçbir engel yoktu.

Gitmek zorundaydım.

"İyi geceler, Poppy." Hayatımda en zor şeylerden birini yaptım ve kapıya doğru döndüm. Yarısına kadar gelebildim.

"Hawke?"

Durmamam gerektiğini bildiğim halde durdum. Sanki sesi beni zorluyordu.

"Sen...?" Sesi güçlendi. "Bu gece benimle kalır mısın?"

İliklerime kadar ürperdim. "Bundan daha fazlasını istemiyorum ama kalırsam neler olacağının farkında olduğunu sanmıyorum."

"Ne olacaktı?"

Sonra döndüm ve durduğum yerden nabzının boğazında gümbürdediğini görebiliyordum. "O yatakta seninle birlikte olup da
On saniye içinde her tarafına. Bu olmadan önce yatağa bile varamazdık. Sınırlarımı biliyorum."

Cübbesinin göğsü tatlı, keskin bir nefesle yükseldi.

"Görevimi ve senin görevini hatırlayacak kadar iyi bir adam olmadığımı ya da sana karşı günah sayılacak kadar değersiz olduğumu biliyorum," dedim ona. "Bunu bilsem bile, o cübbeyi üzerinden çıkarıp ormandayken sana yapacağımı söylediğim şeyi yapmamam mümkün değil."

Ve bu lanet olası gerçekti. Bildiklerime rağmen. Yalanlarıma rağmen. Benden çok daha iyisini hak rağmen. Onu alacaktım.

Poppy'nin bakışları benimkilerle
buluştu. "Biliyorum." Nefesimi
içime çektim. "Sen biliyor musun?"

Başını salladı.

"Sana sadece sarılmayacağım. Seni öpmekle yetinmeyeceğim. İçindeki tek şey parmaklarım olmayacak," diye söz verdim, kanım yoğunlaşmıştı. "Sana olan ihtiyacım çok büyük, Poppy. Eğer kalırsam, bu kapıdan Maiden olarak çıkamayacaksın."

Poppy titredi. "Biliyorum."

Farkında olmadan hareket etmiş, kapıdan -doğru olandan- uzaklaşıp ona -yani çok yanlış olana- doğru çok fazla adım atmıştım. "Gerçekten mi, Poppy?"

Hararetli bakışlarımı üzerinde tutarken konuşmadı. Onun yerine, sabit elleri belindeki kuşağa ve kuşağı çözerken içimdeki her şey durdu ve sonra hızlandı. Cübbe ayrıldı, göğüslerinin iç bir şeridini, karnının bir anlık görüntüsünü ve uyluklarının arasındaki gölgeli cenneti ortaya çıkardı.

Sonra Poppy bornozun omuzlarından kayıp yere düşmesine izin verdi.

Layık olmadığını ya da hak etmediğini bildiği şeylerden uzaklaşacak iyi bir adam olmak istedim. Kieran'ın benim olduğuma inandığı türden. Olmak için yetiştirildiğim tip. Ama ben iyi bir adam değildim.

Ben sadece onun kızıydım.

OceanofPDF.com

BU GERÇEK

Poppy titremesine rağmen kendini bana açarken hiçbir şey saklamadı. Onu hiç kimse böyle görmemiş olsa da. O kadar cesur, o kadar gözü pekti ki, bakışlarım onunkilerden ayrılıp boğazındaki tatlı kızarıklığı takip ederken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu.

Bir sürü ceset görmüştüm. Kadınlar. Erkekler. İnce olanlar. Yuvarlak olanlar. İkisinin arasında olanlar. Pürüzsüz ve algılanan kusurlardan yoksun bedenler. Diğerleri

Etleri yaşanmış bir hayatı yansıtıyordu. Tamamen unuttuğum bedenler görmüştüm ama onun gibisini hiç görmediğimi biliyordum.

Poppy bir tanrıça olmalıydı.

Çünkü, tanrılarım, kesinlikle *nefes kesiciydi* - kıvrımlarının sonsuz, yemyeşil yumuşaklığının *her* bir parçası. Göğüslerinin dolgunluğu ve derin pembe uçları. Belinin hafif girintisi ve kalçalarının genişleme şekli, uyluklarının gürlüğü ve aralarındaki gizli vadi. Bana daha önce bahsettiği yara izlerini gördüm; Craven'ın pençelerinin güçlü ön kolunda, karnının yumuşaklığında ve uyluklarının iç kısmında bıraktığı izler... Onlar da çok güzeldi; gücünün ve direncinin bir kanıtı.

"Çok güzelsin ve çok beklenmediksin." Bakışlarımı onunkilere doğru kaldırdığımda, daha anlamlı kelimeler beni başarısızlığa uğrattı çünkü ona bakmak hem bir günah hem de bir lütuf gibiydi. Hak etmediğim bir ödül.

Ama bir tanesini kabul ederdim.

Muhtemelen yapmam gerekenden daha hızlı hareket ettim ama düşünmüyordum. Cübbesinin kuşağını açtığı anda durmuştum. Onu kollarımla sardım ve sonra ağzıma aldım. Onu öpüşümde nazik bir şey yoktu. Tüm açlığım ve arzum ortaya çıkmıştı.

Ve sonra kendimi onun içinde kaybettim.

Poppy de aynı anda tuniğime uzandı. Botlarımı tekmelediğimde yere . Sonra pantolonum gitti ve sonra hiçbir şey kalmadı.

Aramızda.

Olduğum yerde durup Poppy'nin onu doyurmasına izin verdim ve o da öyle yaptı. Bakışları yavaşça göğsümde ve karnımda gezindi, sonra daha aşağılara indi.

"Kalçandaki yara izi," dedi, solmuş damgaya bakarak. "Ne zaman oldu?"

"Yıllar önce, yakalanacak kadar aptal olduğum zamanlarda," dedim saçının birkaç telini geriye doğru tarayarak. Normalde birinin markadan bahsetmesinden ya da ona bakmasından nefret ederdim ama Poppy söz konusu olduğunda? Umurumda değildi.

Ondan başka *hiçbir şey* umurumda değildi, şu andan başka hiçbir şey.

Poppy'nin bakışları uzaklaştı ve onu ne kadar çok istediğimi gördüğü anda anladım. Bakarken alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Sikim zonkluyordu.

"Bana bakmaya devam edersen," dedim ona, "bu iş başlamadan bitecek."

Yanakları daha da derin bir pembeye büründü. "Ben... sen mükemmelsin."

Göğsüm çünkü keşke öyle olsaydım. Öyle olsaydım, burada olmazdım. "Hayır, değilim. Sen öyle birini hak ediyorsun ama ben buna izin vermeyecek kadar piçin tekiyim."

Bana bakarken kaşlarının arasındaki deri kırıştı. "Az önce söylediğin her şeye katılmıyorum."

"Şok edici," diye mırıldandım, bir kolumu beline dolayarak.

Vücutlarımızın teması sırasında soluduğu nefes bağımlılık yapıyordu. Onu kaldırıp yatağa götürdüm. Onu dikkatlice yere yatırdım ve sonra üzerine çıktım.

Kendimi tuttum, ona zaman tanıdım, her ne kadar varlığımın her parçası vücudunun uzunluğunu benimkine karşı hissetmek, onun derinliklerinde olmanın nasıl bir his olduğunu keşfetmek için zorlansa da. Ama bu... bu onun için bir ilkti. Bir sürü ilk.

Ve hiç kimsenin *ilki* olmamıştım. Mükemmel değildim ama bunun onun için öyle olmasını istedim.

Ağırlığımın bir kısmını yavaşça ona verdim. Bacaklarının benimkilere değdiğini hissedince ürperdim.

Poppy yutkundu. "Sen-?"

"Korumalı mı? Aylık yardım alıyorum," diye güvence verdim ona, birlikteliklerin verimli olmamasını sağlayan bitkiden bahsederken. "Sanırım değilsin."

Bana o şirin küçük homurtuyu verdi.

"Bu bir skandal olmaz mıydı?" Elimi sağ kolunun üzerinde gezdirerek alay ettim. Yara izleri derindi. Kolunu nasıl kaybetmemişti ya da

hayat beni aşıyordu.

"Olurdu, ama bu..."

Bakışlarım onunkilere kaydı ve sanki tüm kale altımızda ve etrafımızda yer değiştirdi. Göğsümde bir atlama hareketi oldu. bakarken ensem karıncalandı. Kalbim . Bu an... sanki hep gelecekmiş gibi hissediyordum. Sanki yaptığım her seçim -yaptığımız her şey- buna yol açmıştı. Çılgınca bir duyguydu, tamamen anlamsızdı ama yine de... "Bu her şeyi değiştirir."

Ağzımı onunkine yaklaştırdım ve bu sefer kendimi kontrol altında tuttum. Ağzının çizgisini kendiminkiyle eşleştirdim. Onu yavaşça öptüm, dudağını ağzımın içine çektim ve sonra dudaklarını ayırdım. Onu daha sert, daha derin öpmek istedim ama yapamadım. Kim olduğumun kanıtını bu şekilde hissetmesine izin veremezdim, ama onu titreyene kadar, daha fazlasını istediğini anlayana kadar öptüm.

Sonra kendimi keşfetmeye bıraktım.

Parmaklarımı boğazından aşağıya, omuzlarının eğiminden bir göğsünün tatlı kabarıklığına kadar takip ettim. Başparmağımın altında sertleşmiş meme ucunu hissederken dilimi onunkine değdirdim. Sırtı kavislendi ve dudaklarıma karşı aldığı nefesler hızlı ve sığlaştı. Parmak uçlarımı karnına götürdüm, oradaki ince, sivri yara izlerinin üzerinden geçtim ve sonra daha aşağıya, parmaklarımı uyluklarının arasından, yumuşak buklelerin arasından kaydırdım.

Poppy tüy kadar hafif bir dokunuşla haykırdı. Sırıttım, ne kadar duyarlı olduğunu saplantı haline getirmiştim. Onu kızdırmak ve alay etmek, en çökmüş şekilde acımasız olmak ve onu ihtiyaçtan delirmenin eşiğine getirmek bir rüya olurdu. Ama bunun için zaman yoktu.

Muhtemelen hiç olmayacaktı.

Acı içime işledi ve bir an için o hançeri çekip göğsüme dayadığını düşündüm. Kıpırdamadan durdum, parmaklarım onun en yumuşak yerinde nazikçe gezinirken içim burkuldu-

Başını kaldırdı, kurnazca ağzını ağzıma bastırarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Deneyimsiz öpücüğü... gerçekten büyüleyiciydi, daha önce deneyimlediklerimden daha baştan çıkarıcıydı.

Ağzımı onunkinden ayırıp parmaklarımın izini takip ederken ürperdim. Boğazının kenarını öptüm, nabzında oyalanma dürtüsüyle biraz irkildim. Devam ettiğimde, çenem neredeyse sikim kadar yoğun bir şekilde zonkluyordu. Dudaklarımı köprücük kemiğinin narin çizgisi üzerinde gezdirdim ve sonra göğsünün derisinin tadına baktım. Yavaşladım, bakışlarım yukarı kaydı. Gözleri

Dudaklarımı göğüs ucuna bastırdığımda yarı açıktı. Nefes nefese kaldı, parmaklarıyla altımızdaki çarşafı sıktı. Onu izleyerek, kabarmış eti ağzımın içine çektim.

Poppy'nin iniltisi, içgüdülerinin yönlendirmesiyle huzursuzca hareket ederken benden cevap niteliğinde bir inilti getirdi. Sırıttım ve sonra dilimi karnının üzerinde gezdirerek daha aşağılara indim. Yara izlerine yaklaştığımda gerildi ve hatta
Ne kadar cesur olursa olsun, benim onlara bu kadar yakın olmamın onu endişelendirdiğini biliyordum.

Ona endişelenmesi için bir neden olmadığını gösterecektim.

Ağzımı iyileşmiş yaraların üzerine götürerek onlara bir öpücük kondurdum ve hak ettikleri saygıyı gösterdim. Nefesi kesildi ve daha da aşağıya, göbeğinin altına indim. Bir elimi doladım ve onu omuzlarımın genişliğine sığacak yaydım. Ağzım nemli buklelerinden birkaç santim uzaktayken ona baktım.

"Hawke," diye fısıldadı.

Sırıttım. "Bayan Willa'nın günlüğünün ilk sayfasını hatırlıyor musun?" "Evet."

Bakışlarını tutarak kalçalarının arasını öptüm. Poppy'nin sırtı eğildi. Başka tarafa bakmadım. O da bakmadı ama kalbim çarpmaya başladı. Dilini üzerinde gezdiriyor, tadına bakıyordu. Tanrım, tadı çok güzeldi. Çok tatlı. Dilimi onun sıcaklığına daldırdım, vücudumdaki kaslar istekle sıkıştı. Başımı kaydırdım, ağzımı gergin sinir demetinin üzerinde .

Poppy'nin kalçaları kalktı ve benden bir onay sesi geldi. Klitorisini ağzımın içine çekerken onu izledim. Kıvranırken başı geriye düştü.

Tanrılar aşkına, sadece onun tadına bakarak, göğüslerinin hızla inip kalkışını, o inatçı çenesinin çıkıntısını ve kendini içindeki vahşiliğe tatlı bir şekilde teslim edişini görerek bile boşalabilirdim.

Ve bunu hissedebiliyordum, bacaklarındaki titremeyi, nefesindeki titremeyi. Onunla ziyafet çektim, kokusunda boğulana kadar yaladım ve emdim. Ta ki onun tadıyla hayatta kalabileceğimi anlayana kadar.

"Aman Tanrım," diye soludu, parmakları çarşafı kazıyordu. Bacakları doğruldu. ", Hawke-" diye , boşalırken vücudu sarsılıyor ve titriyordu. Odaklanmamış bakışları benimkilerle buluştuğunda omurgası yatağa yaslandı.

Son bir kez tadına , sonra başımı kaldırdım. O izlerken dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim.

"Honeydew," diye inledim. "Tıpkı dediğim gibi." Poppy salladı ve ben gülümsedim.

Vücudunun enine doğru ilerleyip kavradığımda aletimdeki ve çenemdeki ağrı daha da şiddetlendi. O kapüşonlu zümrüt gözleriyle beni izledi ve kalçalarım onunkilere değdiğinde titredi. Kendimi bir kez daha onun üzerinde konumlandırdığımda lanet olası kollarım titredi. Gözleri kapandı.

"Poppy," diye fısıldadım, ona duyduğum arzu ilkel bir hal almıştı. Onu öptüm, sikim sıcak neme bastırırken dudaklarımda kendini tatmasına izin verdim. Ona bakarken kalbim hızla çarpıyordu. "Gözlerini aç."

Dediğimi yaptı. "Ne?"

"Gözlerinin açık olmasını

istiyorum," dedim. "Neden?"

Güldüm. "Hep bir sürü soru."

Yumuşak, küçük bir nefes verdi. "Sanırım hiç olmasaydı hayal kırıklığına uğrardın."

"Doğru." Elimi boynundan göğsüne doğru kaydırdım.

"Peki, neden?" diye sordu.

"Çünkü bana dokunmanı istiyorum," dedim. "Bana dokunduğunda bana ne yaptığını görmeni istiyorum."

Titredi. "Nasıl... Sana nasıl dokunmamı istiyorsun?"

Bunu sorma şekli... Beni öldürdü. "Nasıl istersen, Prenses. Yanlış yapamazsın."

Yavaşça çarşafı bıraktı. Elini yanağıma götürürken onu izledim. Dokunuşu çok nazikti. Parmak uçlarını önce çenemde, sonra dudaklarımda gezdirdi ve ben bu okşamayı vücudumun her yerinde hissettim.

Sonra o da benim yaptığım gibi elini göğsümde gezdirdi ve benden hızlı, derin bir nefes aldı. Karnımın alt kısmındaki kasları izleyerek aramıza devam etti. Göbeğimin altındaki kaba kıllara ulaştığında nefes almayı bırakmış olabilirdim. Başparmağımla meme ucunun etrafında tembelce küçük daireler çizmek dışında kıpırdamadığımdan emindim. Ta ki

Parmaklarının uçları sikimi okşadı.

Tüm vücudum sarsıldı. "Lütfen. Durma," diye yalvardım durduğunda. "Sevgili tanrılar, durmayın."

Poppy yalvardığım gibi yaptı, parmaklarını horozumun tabanı boyunca çekerken bakışları bana kilitlendi. Damarı takip ederken dudaklarım aralandı, parmaklarını etrafımda dolaştırmak için yarı yolda durdu. Başımı geriye attım. Enfes zevk içimde dalgalanırken titredim. Kavrayışı gevşedi ve elini uca doğru kaydırırken nefes alışım hızlandı. Tutuşu bir kez daha sıkılaştığında tüm vücudum titredi.

"Tanrılar," diye . "Bu
iyi mi?"

"Ne yaparsan yap, sorun değil." Avucunu sikime sürüklerken inledim. "Ama özellikle bu. Tamamen bu."

Poppy güldü ve sonra tekrar yaptı. Kalçalarım onun hareketini takip etti, göğsümden ihtiyaç gürledi.

"Dokunuşunun bana ne yaptığını görüyor musun?" Avucuna doğru pompalayarak sordum.

"Evet," diye fısıldadı.

"Bu beni öldürüyor." Başımı eğdim, bana nasıl baktığını iliklerime kadar hissettim. Hiç böyle bir beklenti, böyle bir zevk hissetmemiştim. "Senin asla anlayamayacağın bir şekilde beni öldürüyor."

Bakışları benimkileri aradı. "İyi anlamda mı?"

Tanrım, bu beni çözdü. Elimi kaldırıp yanağını avuçladım. "Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde."

"Oh," dedi usulca.

Başımı eğerek onu öptüm ve sol koluma yaslandım. uzanırken elimi yanağından aşağıya doğru kaydırdım. Benim elim onunkinin yerini aldı. "Hazır mısın?"

Başını sallarken göğsü benimkine yaslandı.

"Söylediğini duymak istiyorum."

Dudaklarının kenarları yukarı doğru çekildi. "Evet."

Şükürler olsun. "İyi, çünkü sen gerçekten ölebilirdim." Poppy kıkırdadı ve gözlerindeki derinin kırışmasına neden oldu.

"Şaka yaptığımı sanıyorsun. Çok az şey biliyorsun." Sikimin başını girişine doğru yönlendirirken onu öptüm. İçeri ittim, sadece biraz önce Duruyorum. Onun sıcaklığını ve ıslaklığını hissedince inledim. "Oh, evet, çok hazırsın." Bakışlarımı bir kez daha onunkilere kaldırdım ve kızarıklığın arttığını gördüm. Sırıttım. "Beni şaşırtıyorsun."

"Nasıl?" Sesi çok şaşkın geliyordu.

"Craven'ın önünde korkusuzca duruyorsun." Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. "Ama bana karşı ne kadar kaygan ve harika hissettiğinden bahsettiğimde kızarıyor ve ."

"Çok münasebetsizsin," diye mırıldandı.

"Gerçekten uygunsuz bir şey yapmak üzereyim," diye uyardım onu. "Ama önce canın yanabilir."

Derin bir nefes daha alarak göğsü tekrar yükseldi. "Biliyorum."

"Yine kirli kitaplar mı
okuyorsun?" Dudağını ısırdı.
"Muhtemelen."
Güldüm ve lanet olsun, bu aptalcaydı. Beni daha derine götürdü. Derin bir nefes alarak yavaşça bastırdım. Uyarılmaktan kayganlaşmıştı ama sıkıydı. Onu incitmek istemedim. Bunu yapmaktansa lanet olası kalbimi sökmeyi tercih ederdim ve belki de bu beni endişelendirmeliydi, ama vücudunun benimkini kabul etmesi, beni alması hissinde kaybolmuştum, bunun üzerinde duramadım. Poppy'nin elleri omuzlarıma gitti. Onların oradaki hissi hoşuma gitmişti. Hem de çok. Titreyerek çenemi sıktım ve kabzasına kadar içeri ittim. Nefes nefese kaldı, gözleri kapandı ve
kaskatı kesildi. Ağır bir şekilde nefes alarak, her tarafım seğirirken bile kendimi hareketsiz kalmaya zorladım.
"Özür dilerim." Burnunun ucunu, sonra kapalı gözlerinin her birini ve her iki yanağını öptüm. "Özür dilerim."
" yok," dedi.
Dudaklarını öptüm, sonra alnımı onunkine değdirdim. Hâlâ hareket etmiyordum. Vücudunun zamana ihtiyacı vardı. Buna ihtiyacı vardı, hissettiği acı yüzünden değil, ne kadar kısa olursa olsun acı her şeyi gerçek kılma eğiliminde olduğu için. O
Şimdi fikrini değiştirebilirdi ve ben de onu terk ama bu, bu noktaya kadar yaptığımız seçimleri geri almazdı. Benimle o çizgiyi aşmış olmasını değiştirmezdi. Benim de onunla o çizgiyi geçtiğimi.
Poppy'nin göğsü benimkine doğru yükseldi ve sonra kalçaları kalktı-
Lanet olası tanrılar, benim güzel, cesur Poppy'm. Boyum boyunca hareket etmesinin verdiği hisse karşı gözlerimi sıkıca kapattım. Tekrar yaptığında ürperdim, omuzlarımdaki tutuşu gevşeyene kadar kendimi hareketsiz tuttum. Gözlerimi açtım.
Sonra yavaşça hareket ettim, herhangi bir rahatsızlık belirtisi için onu yakından izledim. Eğer görürsem, bu duracaktı. İçinde sadece bir inç kadar kalana kadar geri çektim ve sonra yavaşça içeri girdim.
Poppy'nin kolları boynuma dolandı ve beni bir ürperti daha aldı. Kalçaları kalktı, bir kez daha beni takip etti. Sonra birlikte hareket etmeye başladık, ben aşağı ittikçe o yükseliyordu. Bir alma-verme ritmi tuttu. Hâlâ yavaş hareket ediyor, kendimi kontrol altında tutuyordum. Bu yeterliydi - sıcaklığının ve sertliğimin sürtünmesi, yumuşak inlemeleri, etrafımda çok sıkı olduğunu hissetmek. Bu onun ilk seferiydi. Becerilmeye ihtiyacı yoktu. Nazikliğe ihtiyacı vardı.
Ama sonra Poppy... benim güzel, cesur ve Poppy'm bacaklarını kalçalarıma doladı ve kendimi tutamadım.

Bir kolumu başının altına soktum, omzunu da kalçasını tuttuğum gibi sıkıca kavradım. Ağzım onunkinin üzerine kapandı. Onu altımda tutarken daha sert, daha hızlı ittim. İnlerken ağzı benimkiyle birlikte hareket ediyordu.

Gerginlik artmıştı ve uzun süre dayanamayacağımı biliyordum. Onu tattıktan sonra olmaz. Ağzıma boşaldığını hissettikten sonra olmaz. Her şeyi aldığında değil

Kalçalarımın dalgalanması. Kalçasını bıraktım, elimi aramızda gezdirdim, klitorisini buldum, ona doğru bastırırken, salıverilmem artıyordu. Ağzımı onunkinden ayırıp bakışlarımı yüz hatlarına sabitlediğimde deliliğe doğru iniyor gibiydim.

Poppy haykırdı, bacakları kalçalarımın etrafında sıkılaştı ve vücudu sikimin üzerinde kenetlendi. Boşaldı ve hepsi bu kadardı. Kasılmaları beni deliliğin sınırına götürdü. Çenem zonkladı. O utanmadan zevkini bulurken dudaklarım aralandı. Elimi aramızdan kaydırdım ve başının yanındaki yatağa koydum, parmaklarım şilteye bastırıyordu. Ona olan arzum giderek artıyor, sıkılaşıyor ve başka bir tür ihtiyaç şekilleniyordu, daha karanlık bir ihtiyaç. Bakışlarım şişmiş dudaklarında, boğazında geziniyordu. Nabzını. Dişlerim dudaklarıma bastırdı. Vücudumun her parçası gerildi. Başım eğilmeye, dudaklarım aralanmaya başladı.

Poppy'nin gözleri dalgalanarak açıldı ve benimkilerle kilitlendi. Bir elini yanağıma koydu. "Hawke," diye fısıldadı.

Sesi beni yakaladı. Çifte ihtiyacım içimde kükrerken azı dişlerimi sıktım. Elim başının yanındaki boşluğa daha fazla bastırdı ve dişlerimi ona aletim kadar derinden batırma ve diğer arzuma teslim olma arzusuyla savaştım.

Omuzlarına doladığım kolum sıkılaştı ve sonra onu becerdim. Muhtemelen yapmam gerekenden daha sert bir şekilde ona sarıldım ve vücutlarımızı yatağın üzerinde gezdirdim. Kendini çok iyi, çok mükemmel hissediyordu ve dudaklarım onunkilere değdiği ilk andan beri onu istiyordum. Gerilim artmıştı. Serbest kalmak omurgamdan aşağıya güç veriyordu. Ona bir kez sokuldum, zevk dalgaları içinde bedenlerimizi birbirine kenetledim. Bu dalgaların içinde biraz kayboldum ve savaştığım içgüdü beni ele geçirdi. Başımı eğdim, çenesinin altına bastırarak onunkini geri çekmeye zorladım. Kalçalarım onunkilere çarparken ağzımla nabzını buldum. Dudaklarım geriye doğru sıyrıldı. Dişlerim tenini sıyırdı. Poppy titredi ve ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirdi. Hazırdım, saldırmaya hazırdım-

Sikeyim.

Göğsümü onunkine bastırırken ağzımı kapattım ve bir iniltiyi yuttum. Açlığa karşı savaşırken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Bu olmuştu Beslenmeyeli haftalar olmuştu ama ihtiyacım yoktu. Çok daha uzun süre gidebilirdim. Arzu

Çünkü onun kanının bununla hiçbir ilgisi yoktu. Her şey *onunla ilgiliydi* ve hayatımda hiçbir ölümlüye karşı böyle bir ihtiyaç duymamıştım.

Bunun gerçekleşmesinin, ona karşı kendime güvenmemin ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Parmaklarının saçlarımın arasında gezindiğini yavaşça fark ettim ama olduğum gibi kaldım, hâlâ onunla birlikteydim. Başka bir seçeneğim olduğunu sanmıyordum. Onun kanını almak için duyduğum neredeyse her şeyi tüketen ihtiyaç beni sarstı, ondan beslenmeden tamamlanma hissinden bahsetmiyorum bile. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim. Hiç hissetmemiştim. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Belki de biliyordum çünkü bunun gerçek olduğunu biliyordum. Aramızdaki şey. Onun benim için hissettikleri. Benim onun için hissettiklerim. Bu. Gerçekti.

Sert bir nefes beni terk etti ve ağırlığımı dirseklerime verdim. Başımı çevirdim ve ağzını buldum. Onu öptüm. "Bunu sakın unutma."

Parmaklarını çenemde gezdirdi. "Yapabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Bana söz ver." Başımı kaldırdım ve onun bakışlarını yakaladım. "Bana söz ver.

bunu unutmayacaksın, Poppy. Yarın, ertesi gün, gelecek hafta ne olursa olsun, bunu unutmayacaksın - bunun gerçek olduğunu unutmayacaksın."

"Söz veriyorum," diye yemin etti tereddütle. "Unutmayacağım."

OceanofPDF.com

SON DERECE UYGUNSUZ

Yatağa geri döndüm, bir elimde bir bardak sıcak şarap, diğerinde nemli bir bez vardı. Poppy yanından ayrıldığımdan beri hiç kıpırdamamış, beni . Yan yatmış, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, dizleri hafifçe bükülmüş ve muhteşem bir şekilde çıplaktı. Bakışlarım vücudunun çökmekte olan kıvrımlarında gezindi. Bütün gece burada durup ona bakabilirdim ama kuşkusuz bu tuhaf olurdu.

"Prenses."

Dizimi yatağa koyduğumda Poppy gözlerini açtı. "Bana öyle deme."

"Ama çok uygun," diye mırıldandım, kaşlarının birbirine yapıştığı yerde sırıtarak. "Sana içecek bir şeyler getirdim."

"Teşekkür ." Poppy oturdu, kollarını bardağı alırken çenesi eğikti.

Utangaçlığını hissederek kendimi bir centilmen gibi davrandım. Bir kez olsun. Bir yudum almadan önce bitirmesini bekledim ve sonra hançerinin yanındaki komodinin üzerine koydum. Sırıtışım yayıldı. "Uzan."

Kollarını sıkıca iki yanına bastırmış, saçları omuzlarına ve göğüslerine dağınık bir şekilde dökülmüş halde bana bakıyordu. Hareket etmedi.

"Tamamen sefahat içinde görünüyorsun," dedim. Yanakları pembeleşti. "Hoşuma gitti."

"Bunu uygunsuz," dedi.

"Bacaklarının arasını yalamamdan daha mı uygunsuz?" Poppy'nin dudakları aralandı.

"Bayan Willa bunun ne olduğunu hiç yazdı mı?" Ona doğru eğilerek sordum. Parmaklarımı çenesinin altına bastırdım ve başını geriye doğru eğerek bakışlarının benimkiyle buluşmasını sağladım. Onu öptüm. "Bunun için pek çok isim var. Senin için sıralayabilirim-"

"Buna gerek kalmayacak."

"Emin misin?" Onu önce yan yatırıp sonra sırt üstü yatırırken ağzının kenarını öptüm.

"Eminim." Yanına oturduğumda eli koluma gitti ve gevşekçe tuttu.

Kıkırdadım. "Siz nasıl isterseniz, Prenses." Elimdeki bezi indirdim ve bakışlarımı saç tellerinin arasından görünen göğüslerinin ucundan ayırdım. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Ne?"

"Benim için bacaklarını aç."

Poppy gözlerini kırpıştırdı. "Ne... ne için?"

Başımı eğdim ve yanağından öptüm. "Seni temizlemek istiyorum," diye açıkladım. İçine keskin bir nefes çekti, kolumdaki tutuşu sıkılaştı. "Korkarım arkamda... uygunsuz bir sevgi gösterisi bırakmış olabilirim."

"Oh," diye fısıldadı.

Bir kalp atışı geçti ve Poppy istediğimi yaptı. Uyluklarının üst kısmındaki kayganlığa bir bakış . Onu utandırmak istemediğim için uzun süre bakmadım ama *uygunsuz* davranışımın kanıtını gördüm.
ve banyo odasını kullandığımda kendi üzerimde de gördüğüm daha koyu bir rengin soluk izleri. Kan. Bedenim onunkini terk ettiği anda kokusunu almıştım. Çok fazla değildi ama ona verdiğim kısa süreli acının kalıntılarını... emin değildim... .

Ki bu çok saçmaydı, ona neden olacağımı düşünürsek-

Bu düşünceleri susturdum, onlarla yüzleşmeye hazır değildim. Yakında bunu yapmak zorunda kalacaktım.

Yavaşça ama hızlıca onunla ilgilendim. Samimi anlar boyunca ikimiz de sessiz kaldık. İşim bittiğinde eğildim ve dudaklarımı
Bez az önce oradaydı, Poppy'den yumuşak bir soluk ve kalçalarında hafif, muhtaç bir sarsıntı uyandırdı. Farkında olduğundan bile şüphe ettiğim bu tepkiye gülümseyerek ateşe gittim ve bezi attım. Alevler çatırdıyor, kıvılcımlar saçıyordu. Arkamı döndüğümde, onun yanına döndüğünü ve beni izlediğini gördüm.

Ona doğru yürürken bakışlarını hissedebiliyordum. "Biliyor musun," dedim yatağın ayak ucundaki kürk battaniyeyi kaldırarak. "Bazıları bana ve iç çamaşırlarıma bakma şeklinin uygunsuz olduğunu söyleyebilir ama ben ne düşünüyorum biliyor musun?"

Gözleri kısıldı. "Sormaktan yarı korkuyorum."

Yanına uzanarak battaniyeyi kalçalarımıza kadar çektim. "İç çamaşırlarıma sanki yenecek kadar güzellermiş gibi bakmandan oldukça hoşlanıyorum."

"Onlara o şekilde bakmıyorum."

"Oh, ama sen ." Kolumu başının altına koyarak yastığını geriye ittim. "Sorun değil." Ağzımı onunkine yaklaştırdım. "Ne zaman beni tatmak istersen, haber ver yeter."

"Aman Tanrım." Güldü.

Bu kahkahayı dudaklarımla yakaladım. "Ve aynı şey *seni yememi* istediğin zaman da geçerli."

Elleri göğsüme gitti. "Neden son kısmın son derece uygunsuz olduğunu hissediyorum?"

"Çünkü kesinlikle öyle." "Sen
öyle-"

"Harika derecede kötü ve yıkıcı derecede çekici?"

Poppy yine güldü ve kahretsin, bunu gerçekten de yeterince yapmıyordu. "Düzeltilemez."

Parmakları tenimde dans ederken arkama yaslanıp bana istediği kadar dokunmasına izin vererek, "Eşsiz derdim," dedim. İki parmağını göğüs kafesimde gezdirirken onu izledim. "Nasılsın
hissediyor musun?"

Gözlerini benimkilere dikti. "İyiyim. İyiden de öte-"

"Acı çekiyor musun?" Yumuşakça araya girdim.

"Hayır. de
değil." Kaşlarımı
kaldırdım.

Poppy'nin parmakları bir omzunun kalkmasıyla durdu. "Sadece biraz ağrım var ama önemli bir şey değil. Yemin ederim."

"Güzel."

Bana gülümsedi, her şeyin mümkün olduğunu düşündüren yumuşak ve tatlı bir gülümsemeydi bu. Parmakları bir göğüs kafesinin hemen altında durdu. "Bu yara izi nasıl oldu?"

Bunu düşünmek zorundaydım. "Kavga, sanırım. Muhtemelen aşırı güveniyordum ve neredeyse kalbime bir bıçak yiyordum."

Yüzünü buruşturdu ve parmaklarını derimdeki başka bir sığ çentikte gezdirdi. "Peki ya bu?"

"Aynısı." Saçından bir tutam kopardım, elimin arkası göğsüne değdiğinde sırıttım ve keskin bir nefes aldı. "Bir Craven neden oldu

bir tane de onun yanında. Aynı şey göbeğimin sağ tarafında da var."

"Sen... sende onlardan çok var." Kirpiklerinin arasından bana baktı. "Yara izleri."

"." Saçlarını parmağımın etrafında döndürdüm. Elemental soydan gelen bir Atlantislinin derisinin yara izi bırakması için çok şey gerekirdi. Bir wolven için de aynısı geçerliydi. Bu genellikle sadece biri zayıfladığında ya da derinin normalde olduğu kadar çabuk iyileşmesini engelleyecek bir şey yapıldığında olurdu. "Bunların çoğu çok daha genç ve pervasız olduğum zamanlardan kalma."

"Peki ne zamandı?" Esnedi, parmakları karnımın üzerinde geziniyordu. "Bir avuç yıl önce mi?"

Hafifçe gülümsedim. "Evet, gibi bir şey."

"Daha genç ve umursamaz biriyken bunları nasıl elde ettiniz?"

"Eğitim. Antrenman sahasında senden daha iri olanlarla kavga ediyordum.

Benden daha hızlı, kendimi kanıtlamaya çalışıyorum" dedim. Bunların bir kısmı doğruydu. Atlantis ordularını eğiten komutanlar egoyu kıçınızdan söküp atmakla ün salmışlardı, ama diğer yaralar, Craven izleri? Bu izler
Marka mı? Ben esir tutulurken gelmişlerdi. "İyi bir arkadaşımın babası beni ve kardeşimi eğitmeye yardım etti. İkimiz de düşündüğümüz kadar yetenekli olmadığımızı çok çabuk öğrendik."

Sırıttı. "Erkeklerin egosu..."

"Kardeşiniz bu şekilde kusurlu muydu?"

"Hayır." Ben saçlarını hafifçe çekiştirirken Poppy güldü. "Ian'ın kılıç kullanmayı öğrenmek gibi bir derdi hiç olmadı. O daha çok hikâyeler uydurmakla ilgilenir."

"Akıllı adam o zaman," diye mırıldandım.

Başını salladı. "Ian her türlü şiddetten nefret eder, kendini savunmak için bile olsa. Her türlü anlaşmazlığın sohbetle çözülebileceğine inanıyor; ne kadar eğlenceli olursa o kadar iyi. O..." Tekrar bana baktı. "Dövüş eğitimi almamdan hoşlanmıyordu, yani şiddet fikrinden hoşlanmıyordu ama bunun benim için gerekli olduğunu biliyordu."

"İyi bir ağabeye benziyor." "Öyleydi."

Evet.

Şimdiki zamanda olduğu gibi.

Ama muhtemelen artık öyle değildi. Ian'ın sahip olduğu şiddet karşıtı fikirler, Yükseldiği andan itibaren onu çoktan terk etmişti.

Ona belimdeki yara izini nasıl kazandığımı anlatırken aklımda büyük bir ağırlık vardı; ağabeyimin yakalamaya çalışmam için beni cesaretlendirdiği bir yaban domuzunun dişleri sayesinde bir inç uzunluğunda bir kesik.

Poppy konuşma boyunca uyanık kalmak için mücadele etti ve Gözlerini kırpıştırıp durması çok sevimliydi. Sonunda uyku onu aldı, ama ben orada yatarken, parmağım hala saç teline sarılıyken benden kaçtı.

Uyandığında ona gerçeği ve olacakları anlatmak zorunda kalacaktım. Onu Yükselmişlerin canavar olduğuna ikna etmem gerekecekti. Bu şekilde, onu Malik'le değiştirdiğimde başkentte bulacaklarına hazırlayabilirdim. O bir savaşçıydı. Ben ona tekrar kadar hayatta kalabilirdi.

Bunu yapamam.

Hay sikeyim. Onu Blood Crown'a teslim etme fikri beni hasta ediyordu. Ona her şey olabilirdi. Her şey olabilirdi. Ona bir şey için ihtiyaçları vardı. Kendilerine bir şekilde fayda sağlamadığı sürece onu bir Seçilmiş olarak konumlandırmaları ve bütün bir krallığı buna ikna etmeleri için hiçbir sebep yoktu. Ama gerçekten sadece onu Yükseltmeyi planlıyor olsalar bile mi? Göğsüm kabardı. Bunun olmasına izin veremezdim - onun artık başkalarının acılarını dindirmeye çalışmayan ama acı çektirmekten zevk alan soğuk, ruhsuz bir yaratığa dönüşmesine izin veremezdim.

Ama kardeşimi kurtarmak zorundaydım ve bunu yapmanın tek yolu Poppy'den geçiyordu.

Durumun gerçekliği göğsümün üzerine bir kaya gibi oturmuştu. O kadar çok keşke vardı ki... Ya ona zamanında dönemezsem? Peki ya
Bana inanmadı mı? Ya Yükselmişlerle kalmayı seçtiyse? Neden seçmesin ki? Sevgili kardeşi de onlardan biriydi. Kraliçe o
onun için bir anne gibiydi. Elbette bazılarının kötülük yapabileceğini anlıyordu ama ona yalan söylediğimi de biliyordu.

Ona, Yükselmişler'in onu kendi çıkarlarını desteklemek için kullandıklarını söylerdim.
Tanrılar tarafından kutsandığımı ve ona zarar verebileceğimi iddia ediyordum ama aynı zamanda onu kullanmıştım. Hâlâ da kullanıyordum.

Ve gerçekle onu incitebilirdim.

Poppy'nin uyumasını izledim, gerçeği öğrendiği anda artık *bunun* olmayacağını biliyordum. Artık sadece... sadece *yaşamak* yok. Artık huzur olmayacaktı. Çocukken korkması öğretilen kişi ben olacaktım.
Benden nefret ederdi. Bunu hak ediyordum ama paylaştığımız şeyin gerçek olduğunu hatırlaması gerekiyordu. Yalan değildi. Hatırlamak zorundaydı.

Ne olursa olsun, Poppy için bir çıkış yolu bulmalıydım.

Lanet olsun, başka bir yolu olmalıydı. Kardeşimi kurtarmak için işe yarayacak, yaklaşan bir savaşı önleyecek ve Yükselmişlere inanmayı asla bırakmasa bile onun güvenliğini sağlayacak bir yol. Çünkü burada bile, kendilerinden çok şey alan Kraliyet'i isteyerek sembolize ettiğine inananlarla birlikte serbestçe dolaşmasına izin veremezdim. Orada
Spessa's End'de onunla birlikte güvenebileceğim insanlar vardı.
Skotos. Orada dolu dolu, mutlu bir hayat yaşayabilirdi. Ama sonunda bize ihanet edip eline fırsat geçtiği anda Yükselmişlere geri dönerse, uğruna çalıştığımız her şeyi tehlikeye atamazdım.

Saç tellerini koluna koydum, zihnim gecenin köründe her zaman yaptığı şeyi yapıyordu, ama eski anıları yeniden canlandırmıyordu. Bir çözüm bulmak için yarışıyordu.

Ama cevabı zaten , değil mi?

Gözlerimi kapatarak, nefesimin altında küfrettim. Tek seçenek buydu... Tabii ben takası yaptıktan hemen sonra anlaşmadan caymazsak, Kraliyet'in onunla uzağa gitmesine izin vermezsek. Ve anlaşmayı bozan *bizdik*. Sadece ben değil. Sadece burada savaşabilecek olanların değil, daha fazlasının da gerekeceğini kabul edecek kadar kendime karşı dürüsttüm.

Ve bu eylemin tek başına, önlemeye çalıştığım savaşı ateşleyebileceğini fark edecek kadar akıllıydım.

OceanofPDF.com

BİTMİŞTİ

Bir süre sonra uyandığımda kendimi Poppy ile sarmaş dolaş buldum. Hâlâ kolumu yastık olarak kullanıyordu ama uyurken kendini çevirmişti, bu yüzden sırtı göğsüme yaslanmıştı. Diğer kolum belindeydi ve bacaklarımdan biri onunkilerin arasına girmişti.

Hâlâ gaz lambasının aydınlattığı odanın sessizliğinde yatıyordum. Ateş biraz sönmüştü ama ortam sıcaktı. O kadar uzun süre uyumuş olamazdım ve beni neyin uyandırdığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Daha önce hiç kimseye bu yakın uyumamıştım. Genelde kendi alanımı isterdim. Ama bu rahattı. Bundan daha fazlası. Hoştan da öte. Bu şekilde, onun vücudu benimkine bastırılmış halde sonsuza kadar uyuyabilirdim.

Sessiz bir kapı . Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım. Gece yarısı olmalıydı, bu yüzden kapıdaki her kimse iyi haberler getirdiğinden şüpheliydim.

Duymamış gibi davranabilir miyim?

Hayır. Yapamazdım.

İçimden bir küfür savurarak Poppy'ye baktım. Ondan ayrılmak istemiyordum ama kapıyı sürekli çalarak onu uyandırmak da istemiyordum, elimi kolundan aşağıya, belinin yumuşak tenine doğru kaydırırken bacağımı onunkinin arasından kaydırdım. Battaniyeyi tutarak omuzlarına kadar çektim. Kolumu altından çektim ve ayağa kalkarken başını yastığa koydum. Bir elimi saçlarımın arasından geçirerek yeri taradım ve pantolonumu buldum. Onları giydim ve kapı tekrar çalınmaya başlamadan önce kapıya yöneldim.

Magda orada durdu. "Üç şey var. Konuklardan ikisinin icabına bakıldı."

Muhafızlar hakkında konuşuyordu. "Diğerleri mi?"

"çalışıyorum," diye cevap verdi, sesini alçak tutarak. "İkinci olarak Elijah'ın seni görmesi gerekiyor." Elindeki bohçayı kaldırdı, ifadesi donuktu. "Üçüncüsü de, *Bakire'*nin giysileri bende."

Poppy'nin kıyafetlerini aldım. "Elijah bekleyemez mi?"

"Hayır." Magda başını yana eğerek görmeye çalıştı. Yer değiştirerek onu engelledim. "Evden haber geldi."

Sertleştim. "Hemen ."

Magda başını salladı, hâlâ görmeye çalışıyordu, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Kapıyı kapattıktan sonra yıkanmış giysi bohçasını sandalyeye oturttum. Evden haber geldi. Bu muhtemelen iyiye işaret değildi. Döndüm.

Poppy uyanıktı.

Sessizce yanına gidip uzandım ve her zaman yüzüne gelen o aynı saç yakaladım. Geri sıkıştırdım.

Selam," diye fısıldadı Poppy, yanağını avucuma bastırırken gözleri kapanıyordu. "Kalkma vakti geldi mi?"

"Hayır."

"Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda. Sadece gidip bir şeyi halletmem gerekiyor," dedim başparmağımı yanağında, yara izinin hemen altında gezdirerek. "Henüz kalkmana gerek yok."

"Emin misin?"

Uykulu esnemesine sırıttım. "Öyleyim, Prenses. Uyu." Battaniyeyi tekrar yukarı çektim. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Ben daha kazağımı ve botlarımı giymeyi bitirmeden Poppy tekrar uykuya dalmıştı. Bir kez daha kapıya doğru gittim ve sonra durdum, rahat olduğundan emin olmak için ona dönüp bakmak istedim ama kendimi durdurdum. Eğer baksaydım, muhtemelen *her şeyin canı cehenneme* der ve onunla birlikte yatağa geri dönerdim.

Kieran sadece iki kapı ötede olmasına ve endişelenecek her şeyi duyabilecek olmasına rağmen onu yalnız bırakma fikrinden hoşlanmadığım için sessizce odadan çıktım.

Basamaklarla uğraşmadan bir elimi korkuluklara koydum ve atladım. Soğuk, gece havası ve fırtınalar yukarı uzanıp beni yuttu. Çömelerek yere indim ve yükseldim. İkinci kattaki salonun çatısının altından geçip yan kapıdan içeri girerken botlarım karı süpürüyordu. Çalışma odasına doğru ilerlerken içerisi sessizdi.

Elijah oradaydı, bir kez daha masanın arkasındaydı. Delano da onunla birlikteydi.

İkisinin de gitmemiş olma ihtimali yüksekti ama bir başkası onlara katılmıştı. Alastir'in yanında çalışan sarı saçlı bir adam. Bana dönüp sert bir selam verdiğinde tahriş tenime battı. Delano kaşlarını kaldırarak

muhtemelen saatlerdir içtiği viski bardağından bir alırken bana baktı.

"Orion," Atlantisli'yi el sıkışarak selamladım. "Seni bir süredir görmüyordum."

"Hayır, ." Orion sıkıca gülümsedi. "Başkente gelmeyeli epey oldu."

"." Kollarımı kavuşturdum. "Seni buralarda görmeyi beklemiyordum."

"Burada olmaktansa kalbimi oymayı tercih ederdim ama son derece önemli bir mektubu teslim etmek üzere gönderildim." Orion pelerininin içine uzandı ve katlanmış bir parşömen parçası çıkardı.

Elijah Orion'a seyahatleri hakkında sorular sorarken mührü aldım ve çevirdim. Atlantis armasını taşıyan altın mühür -kılıçlı ve oklu güneş- bana bir şeyler hissettirdi. Ev özlemi mi? Belki de. Ama mührün ortasından geçen silik çizgi bana onun kırıldığını ve balmumunun yeniden eritildiğini söylüyordu.

Mührü kırarken sıkıca gülümseyerek Orion'a baktım. Elijah'ın sorusunu yanıtlarken o da gülümsememe karşılık verdi. Tek bir parçam bile okuduğuna şaşırmamıştı. Ne de olsa Kraliyet'e ve Alastir'e sadıktı ve Emil'in Atlantia Prensi'ne ne söyleyeceğini bilmek isteyecektir.

Mektubu açıp ilk satırı okuduğum anda çenemdeki kaslar titremeye başladı. Gerisini hızlıca gözden geçirdim. Mektup çoğu kişinin anlayamayacağı bir şekilde yazılmıştı. Zeki Emil bunu şifrelemişti ama benim için açıktı. Alastir'in işine karışmak için elinden geleni yapmıştı ama Bir şekilde nerede olduğuma ve planlarıma dair haberler Danışman'ın kulağına kadar ulaşmayı başarmıştı.

Bu da babam Kral'ın da ne yaptığımın farkında olduğu anlamına geliyordu. Maiden'ı yakalamaya çalıştığımı.

Haberin sonunda Alastir'a ulaşmış olmasına şaşırmadım.
Ancak, son bölümü okumayı beklemiyordum.

Babam, Kral, New Haven'a gidiyordu. Lanet olası

tanrılar.

"Fırtınadan önce buraya ulaştığınızı duyduğuma sevindim," dedi Delano. "Ama kafam karıştı."

Başımı kaldırdım, bakışlarım Delano'dan Orion'a kaydı.

Orion kaşlarını kaldırdı. "Kafan karıştı?"

"Belki de *şaşkınlık* doğru kelime değil," diye düşündü Delano, bardağını masaya koyarken. "Sanırım hayret etmek daha iyi bir seçim. Prens'in buraya geldiği gün elinde bir mektupla ortaya çıkmanız beni şaşırttı.
New Haven."

Mektubu yavaşça katladım.

"İşte bu beni hayretler içinde bıraktı," diye ekledi Elijah, çizmeli ayakları masanın üzerindeydi ve sakallı yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Mükemmel zamanlama."

"Gerçekten de ," dedi Orion kayıtsızca. Ses tonundaki hiçbir şey yalan söylediğini ima etmiyordu ama sağ gözünün kenarı seğirdi. "Sanırım şanslıyım."

"Sanırım ." Delano gülümsedi ve mavi gözleri parladı. "Ah, bir dakika. Hem Elijah'ın hem de benim kafamızı karıştıran şey var. Siz Prens'ten kısa bir süre sonra geldiniz."

"Ve yine de beni çağırmak için şimdiye kadar bekledin?" diye sordum.

"Buraya gelmek için uzun ve zorlu bir yolculuk yaptım, Majesteleri." Orion çenesini kaldırdı. "Acıkmıştım ve kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Hepimizin kendimizi toparlamak için zamana ihtiyacı var." Gülümsedim. "Babam New Haven'a ne zaman gitti?"

Elijah'ın bakışları bana yöneldi ve yüzündeki gülümseme kayboldu. "Özür dilerim?" Orion kaşlarını çattı.

"Bu mektubu okumamış gibi davranıp sonra da bu gerçeği gizlemeye çalışmayalım." Mektubu masanın üzerine fırlattım.

Orion'un omuzları sertleşti. Bir an geçti. "Alastir'i, dolayısıyla Kral ve Kraliçe'yi bilgilendirmek benim görevim-"

"Evet. Evet. Biliyorum. Sen sadece görevini yapıyordun. Şimdi tekrar yap," dedim. "Babam ne zaman gitti?"

"Alastir beni gönderdikten kısa bir süre sonra hayal ediyorum. Fırtınanın gidişatına bağlı olarak muhtemelen bir gün içinde varacaktır," dedi Orion. "Berkton'da ona katılacağım."

Şaşkınlığımı gizledim. Berkton buradan yaklaşık yarım günlük bir mesafedeydi; Ölü Kemikler Klanı'nın ormanının sınırında yer alan ve çoktan unutulmuş bir köydü. Orada artık hiçbir Yükseliş yoktu. Evlerin hepsi moloz yığınına dönmüştü ama malikâne hâlâ ayaktaydı ve sık sık saklanma yeri olarak kullanılıyordu. Bir Kral ve Kraliyet Danışmanı için uygun olmayan bir yerdi, çünkü babam gelirse Alastir de gelirdi.

Lanet olası tanrılar, bu oldukça sorunlu bir gelişmeydi. Kısa süre içinde başa çıkmak zorunda kalacağım bir şey.

Orion'a baktım. Adamı iyi tanımıyordum ama Alastir'i tanıyordum. Benim için ikinci bir baba gibiydi. Orion'un Emil'den gelen bir mektubu iletmesine izin vermesinin tek nedeni ona ek bilgi sağlamasıydı. Alastir her zaman kendisine söylenenden daha fazlasını bilmekten hoşlanırdı. Orion'u casusluk yapması için göndermişti, bu yüzden de onları çok daha güzel konaklama yerlerinin beklediği buraya gelmelerini beklemek yerine Berkton'da onlara katılacaktı.

"Oh, hayır," diye mırıldandı Delano. "Onda o bakış var."

Orion sarı saçlı wolven'a bakarken kaşlarını çattı. "Evet." Elijah başını salladı. "Öyle."

Delano öne doğru eğildi. "Bu bakışın ne anlama geldiğini biliyor musun?" Çenesiyle bana doğru bir işaret yaptı.

Sıkı gülümsemem devam etti.

Atlantisli bana bakarken başını . "Hayır, bilmiyorum."

"Bunu bir ya da yüz kez gördüm," diye etti Delano. "Gördüğünüz o gülümseme? Her zaman bir uyarıdır."

Bakışları gezinirken Orion'un nefesi hızlıydı.

"Genellikle çok fazla kan dökülmeden hemen önce gelir," dedi Delano.

"Çok fazla," diye ekledi Elijah.

"Doğruyu söylüyorlar." Gülümsemem büyüdü, dişlerimi gösterdim. "Sana çok açık bir şey söyleyeceğim Orion. Alastir'e, dolayısıyla Kraliyet'e hizmet ettiğini biliyorum ve vampirlerin istila ettiği topraklara tek başına seyahat ettiğine göre son derece sadık bir adam olmalısın."

"Ben çok sadık biriyim." Çenesi bir çentik kalktı.

"Ama şöyle bir şey var. Alastir'e ya da babama olan sadakatin umurumda değil. Burada mı?" Kollarımı iki yana açtım. "Ben babamın oğlu değilim. Senin Prensin değilim. Ben sadece geçilmemesi gereken bir adamım, bu yüzden sana sadece bir kez soracağım. Onlara döndüğünde Kral'a ne söylemeyi planlıyorsun?"

Kehribar rengi gözlerini bana diken Orion'un dudakları inceldi. "Onlara söylentilerin doğru olduğunu söyleyeceğim. Bakire'yi yakaladığınızı ve onun burada sizinle birlikte olduğunu."

"Bunun babamı çok mutlu edeceğini tahmin ediyorum," diye mırıldandım. "Sanırım onun için şimdiden planları vardır."

Orion rahatladı. "Öyle."

Başımı eğdim. "Peki planlar nedir?"

"Ayrıntılardan haberim yok," dedi.

"Ama Alastir'in bunlardan haberdar olduğuna eminim," diye karşı çıktım. "Yani sen de farkındasın. Onun planları ne?" Durakladım. "Bunu Prensiniz olarak soruyorum."

Orion'un kahkahası buz gibi inceydi. "Unvanınızı sadece işinize geldiğinde kullanmanız çok ilginç."

Sırıttım. " değil mi?"

"Evde olmalısın Casteel." Orion bana doğru bir adım attı. Omzunun üzerinden Elijah'ın dudaklarının büzüldüğünü gördüm. "Babanın ve annenin sana orada ihtiyacı var. Alastir'in sana ihtiyacı var. Krallığın sana ihtiyacı var."

"Burada ne yaptığımı sanıyorsun, Orion?" Dedim.

"Ne yaptığını sandığını biliyorum. Ailen ve Alastir de öyle, ama halkını kurtarmak istiyorsan? Bunu ait olduğun yerde, evinde yapmalısın," diye yalvardı başını sallayarak. "Taç yıllar önce sana geçmeliydi-"

"Taç kardeşime ait," diye kestim. "Prens Malik veliahttır."

"Prens Malik-"

"Ben olsam o cümleyi bitirmezdim," diye uyardı

Delano. Orion ağzını kapattı.

İçimdeki öfkeyi bastırmaya çalıştım. "Soruma hâlâ cevap vermedin."

Orion pelerinini kenara iterek bir elini beline koydu. "Kan Krallığı'na bir mesaj göndermeyi planlıyor."

İçimdeki her şey yavaşladı ama öfke... Sıcak acılığını tadabiliyordum. "Peki mesaj ne?"

"," diye cevap verdi. "Onu onlara geri verecek. Kafası yani. Sonra, ordularımız-"

Elimi Orion'un göğsüne vurarak saldırdım. Kemik ve kıkırdak çatladı ve yol verdi.

"Welp," diye mırıldandı Delano.

Orion'un gözleri sıcak kan fışkırdı. Yumruğum kaburgalarını kırarken ağzı açık kaldı. Parmaklarım kalbine saplandığında kasıldı.

Gülümseyerek elimi geri çektim. "Belki de bunu senin yerine babama geri gönderirim."

Orion göğsündeki açık yaraya bakarken yavaşça çenesini indirdi.

Dizlerinin üzerine çöküp öne doğru düşerken kanlı, sözsüz bir nefes aldı.

"Ama bunu yapmayacağım." Döndüm ve Atlantisli'nin kalbini ateşe attım. Alevler çatırdadı ve dönerek közler saçtı. "Bundan daha fazla klasım var."

Delano şömineye bakarken dudakları kıvrıldı. "Bu biraz iğrenç."

Elijah viski bardağını kaldırıp bitirirken, "Eh" diye söylendi. "Kralımızın geleceğini öğrenmeyi beklemiyordum." Sonra eğilip etli elini masanın üzerinde gezdirdi. Delano'nun içkisini alarak bardakta kalanı mideye indirdi. "Bu gece bir erkeğin kalbini görmeyi de beklemiyordum."

"Ama buradayız." Diz çöktüm, Orion'un pelerinini kullanarak kanı sildim ve
Elimdeki kanı. Pek işe yaramadı. Ayağa kalktım. "Ne yazık ki, sadık kuryemiz Berkton'a dönerken zamansız bir ölümle karşılaşacak."

Delano homurdanırken Elijah, "Anlaşıldı," diye cevap verdi. Wolven ayağa kalktı ve çekmeceye gitti. Yarı Atlantisli bir kez daha arkasına yaslandığında masanın arkasındaki sandalye gıcırdadı. "Kral gerçekten Solis'te mi?"

"Öyle görünüyor." Alevler sakinleşti.

"Ve sence babanın gerçekten planladığı şey bu mu?" Elijah sordu. "Yani, bu çok acımasızca. Hatta bundan daha fazlası." Delano bir sürahi su alırken başıyla Orion'un yüzükoyun yatan bedenini işaret etti. "Kendini beğenmiş bir piçti, tıpkı siz elementallerin çoğu gibi. Alınmayın."

Homurdandım. "Alınmadım."

"Ama Maiden'ın kafasını almak?" Alçak bir ıslık çaldı. "O sadece bir kız."

Sadece bir kız.

Poppy sıradan bir şey değildi. Delano ıslak bir havlu uzatarak yanıma geldiğinde, "Babam zalim bir adam değil," dedim. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve elimi temizlemek için havluyu aldım. Bu gece daha önce benzer bir şey yapmış olmamın ironisi... şey, bir şeydi. "Yıllar önce mi? Daha önce
Her şeyi mi? Bunu düşünemezdi." Özellikle de Poppy ile biraz zaman geçirmiş ve onun bu hayatı seçmediğini görmüşse. "Ama bana yapılanlardan sonra? Malik'e? Ve Kan Krallığı tarafından kaçırılan herkese?" Elimdeki kanı ovuşturdum. "O yapabilecek
herhangi bir şey."

Delano yerine oturdu. "Peki onunla ne yapacaksın, Cas?"

Lekeli bir havluyu daha ateşe atarak güldüm ve tıpkı tüküren, tıslayan alevler gibi bir ses çıkardım. "Bunu yapmayı planlamıyorum."

" canım." Elijah homurdandı. "Başını omuzlarının üzerinde tutmanın, daha önceki kimsenin ona dokunmaması ya da zarar vermemesi uyarısının kapsamına girdiğini düşündüm." Orion'un bedenine bakarak sırıttı. "Ama sanırım bunu duyamayacak kadar düşüncelerini toplamakla ."

"Burada olduğunu biliyor muydun?" Sandalyeye doğru giderken Orion'un bacaklarının üzerinden geçtim ve karnımın yan tarafında ani bir rahatsızlık hissettim. Hızla geldi ve geçti.

"Burada olduğunu biliyordum ama *kim* olduğunu bilmiyordum. Sadece Atlantisli olduğunu biliyordum," dedi Elijah. "Berkton'a mı gidiyorsun?"

Viskinin mantarını çekip bir yudum aldım. Likör pürüzsüzdü. "Yapmak zorundayım." Bir yudum daha aldım ve o geçici hissin geri gelmesini bekledim. Dönmedi. "Berkton malikanesinin durumu nedir?"

Elijah, "Onu bir arada tutuyoruz ve stokluyoruz," dedi.

"Güzel." Bu malzemeleri kullanmaları gerekecekti çünkü babamın buraya gelmesine izin veremezdim. Henüz değil. "Sabah yola çıkacağım. Öğleden sonra orada ol ve sonra geri gel."

"Bu fırtınayı yenmek için hızlı sürmeniz gerekecek. Şu anda bir şey yok gibi görünüyor ve daha zayıf bantlar olacak, ancak bir kez başladığında büyük bir fırtına olacak," dedi Delano, dirseklerini dizlerine dayayarak.

"Kahrolası wolven," diye güldü Elijah masayı sallayarak. "Kendi küçük tahmincileriniz gibiler."

Delano bunu görmezden geldi. "Hava doğudan esiyor, bu yüzden Berkton'da bir saat fazla kalırsanız, orada ya da arada sıkışıp kalırsınız."

"Yapmayacağım."

"Ben de seninle geleceğim," dedi Delano.

"Hayır. Seni burada istiyorum." Viskinin mantarını geri koydum. "Onu korumak için."

"Mesaj Haven Keep'tekiler tarafından gönderildi ve alındı," diye güvence verdi Elijah, gözlerini yere dikerek. "Buradaki hiç kimse sana karşı gelecek kadar aptal olamaz."

"Bunu riske atmamayı tercih ederim." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Bu arada, onun adı Penellaphe. Ona Bakire yerine bu şekilde hitap etmek daha iyi olur."

"Evet." Elijah usulca kıkırdayarak başını salladı. "olurdu." Botlarını masanın üzerinden çekti. "Magda biraz gergin olsa da iyi biri olduğunu söyledi."

"O-" Ayak sesleri duyunca döndüm. "Şimdi ne olacak?"

Kapı açıldı ve Naill içeri daldı. "Bir sorunumuz var."

Elindeki yaylı tüfeğe kaşlarımı kaldırdım. "Ne tür bir sorun?"

Naill kaşlarını çatarak yerdeki cesede bakarken, "Kalan muhafızlar Bakirenizi alıp kaçmaya çalışıyorlar," diye cevap verdi.

"Ne oluyor lan?" Tükürerek harekete geçtim. İleriye doğru yürüdüm. "Neredeler?"

"Ahırda," diye cevap verdi Naill ve Delano ile Elijah ayağa kalktılar, ben salona girerken uzun bacaklı yürüyüşleri benimkine ayak uyduruyordu. "Cas, muhafızların onu alıp kaçmaya çalışmasından daha büyük bir sorunumuz var," diye ekledi Naill. "Kieran'ı görmüşler." Parlak altın rengi gözleri benimkilerle buluştu. "Wolven formundayken."

"Siktir," diye homurdandı Delano.

Buz damarlarımı ıslattı. "Nasıl? Bu nasıl oldu?"

"Gördüklerimden çabucak anladığım kadarıyla Phillips onu almak. Karşı koymuş ve Kieran araya girmiş. Yaralıydı, durumu iyi," diye hızla ekledi Naill.

Bu garip his daha önce-

"Ama yer değiştirdi," diye devam etti Naill. "Ahırda. Kapıyı içeriden ."

Onlar.

Poppy.

Bir an için kalenin koridorunda olduğum yerde donup kaldım. Hareket edemedim. İçimde *dehşete* benzer bir şey patladı. Ona söyleyebilirdim. Ona söylemeliydim. Bu şekilde engelleyebilirdim ama artık çok geçti. Her şey bitmişti. Poppy ile ilgili her şey. Her şey.

Yakınlık. Sıcaklığı. değil, gelecekte değil, şu anda olabilme yeteneği. Onunla bulduğum huzur. Bunu hemen anladım. *Her şey bitmişti*. Sonra hareket ettim, acının ağırlığı altında sendeleyerek geri döndüm. Sanki bir el göğsümden girmiş ve kalbimi söküp çıkarmıştı. Orion'un yaptığı gibi aşağıya baktım ama açık bir yara yoktu. Yine de saf bir acı hissediyordum.

Delano, "Kieran yaralıysa bunu kontrol edemez," dediğinde ona biraz aptalca baktım. Yumruklarıma bakıyordu. Ses tonu endişeyle doluydu. "İçgüdülerimizi harekete geçiriyor."

Bunu biliyordum.

"Ona hiçbir şey söylemedin, değil mi?" Elijah sordu.

Sonunda sesimi buldum. "Hayır. Fırsatım olmadı... Fırsatım olmadı."

"Tamam, o zaman oyun planımız nedir?" Elijah'ın gözleri kısılmıştı, tetikteydi.

-Dikkatli ve *bilgili*. "izin verecek miyiz? Onları dışarı mı çıkaralım? Kieran'ın bir süre ortalıkta görünmemesini sağlayabilir, ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yokmuş gibi davranabiliriz. Bu da sana kendinle ilgilenmen için zaman verir-"

"Hayır." Bunu yapmanın bir anlamı yoktu. Her şey bitmişti. "Bakire'yi alamayacaklar. O burada kalacak."

Söğüdün altında yaptığım gibi her şeyi kapattım. Acıyı. Suçluluk duygusu. Paylaştığımız şeyin bir yalan olmadığını unutacağı korkusu. Gerçek olduğunu. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Poppy'yi geçici olarak yatıştırmak için dolambaçlı bir yalan söylemek bir yana, herhangi bir açıklama yapmak için bile zar zor zamanımız olacaktı. Ben koydum Tüm bu duygular o kadar kalın bir duvarın arkasındaydı ki onları hissedemiyordum bile. Buz göğsümü ve karnımı doldurdu ve arbaleti Naill'in elinden aldığımda hiçbir şey hissetmedim. Bu uzun sürmeyecekti ama şu anda...

Ben bir hiçtim.

"Delano, ahırların arkasından dolaş." Naill'e baktım. "Onunla git."

İkisi de başını salladı.

Elijah bana, "Atları arka kapılardan geçiremezler," dedi. "Eğer kaçmayı planlıyorlarsa, at sırtında olmaları gerekecek."

"Eğer içlerinden biri kim olduğumuzu gerçekten öğrendiyse, yaya olarak gideceklerdir," dedim ve Naill ile Delano'ya döndüm. "Muhafızları halledin ama ona dokunmayın."

"Anlaşıldı," diye yanıtladı Delano.

Dönerek kaleden çıktım ve donmuş zemine doğru ilerledim. Kar durmuştu. Ahırlardan gelen odun çatırtıları dışında gece sessizdi. Çenem kilitlendi.

"Bekle," dedi Elijah.

Yürümeye devam ettim. Ahırlar göründü, pencereler fenerlerin sarı ışığıyla parlıyordu. Girişte açık kahverengi büyük bir wolven kapıyı tırmalıyor ve kazıyordu.

"Lanet olsun." Elijah kolumu tuttu. "Bana bir saniye ver."

Durdum ve elinin kolumda olduğu yere baktım. Yavaşça bakışlarımı onunkilere doğru kaldırdım.

"Evet, biliyorum. Az önce bir adamın kalbini söktüğünü gördüm. Muhtemelen seni tutmamalıyım ama beni dinlemelisin," dedi Elijah. "O kızla aranızda ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama hiçbir şey değil. Bana öyle olduğunu söyleme zahmetine bile girme. Ben daha iyi biliyorum."

Çenem kilitlendi.

"Ve şu anda bu umurumda değil. Benim umurumda olan sensin, yıllardır uğruna çalıştığın şey. Sadece kardeşin değil. Burada ve Spessa's End'de yaptıklarınız. İşe yarıyor çünkü
Bu adamlar ve kadınlar size sadık. Size inanıyorlar." dedi.
Yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. "Ve doğru ya da yanlış, onlar Bakire'yi sadece onu tanıdıkları şekliyle görecekler: kendilerinden çok şey alan şeyin bir sembolü olarak.
onları."

Bakışları benimkileri yakaladı. "Emirlerine uyacak olsalar da Jericho'ya yaptıklarını duyduklarında birkaç kaşları kalktı.
Ve hepiniz geldikten sonra ona karşı davranışlarınızdan dolayı birkaç kişinin dili dolaştı. Burası büyük bir yer ama bu gece birkaç saatinizi nerede geçirdiğinizi bilmeyecekleri kadar büyük değil."

Lanet olası tanrılar.

"Ve bahse girerim Orion da kıçını çalışma odama getirmeye karar vermeden önce bununla besleniyordu," dedi, rüzgâr yerdeki karı yakalayıp çılgınca savururken. "Oraya girip ona olması gerekenden başka bir şeymiş gibi mi davranıyorsun? Baban buraya gelirken mi? Kellesini mi istiyorsun?"
Kieran sesini yükselterek tahtaya vurdu. "Buradaki insanlar senin için Krallarına bile karşı gelecekler ama
Kendinizi lanet olası Maiden'a kaptırdığınızı düşünürlerse, desteklerini kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırsınız. Bunu istemezsiniz."

Elijah kesinlikle haklıydı. Babam geliyordu. Onun kellesini istiyordu ve o kraldı. Onun emri benimkinden üstündü, burası hariç. Solis'te bana sadıklardı. Bulunduğum yerde durmamın tek sebebi buydu. Ama ya onların desteğini kaybedersem?

Poppy hayatını kaybetti.

O panik ve acı geri dönmekle tehdit ediyordu ama ben buna izin vermedim. Bunun olmamasını sağlamak için her şeyi yapardım. Her şeyi. Bu onun en nefret ettiği şey olmak anlamına gelse bile.

Karanlık Olan.

"Biliyorum," dedim ona.

Elijah başını salladı ve kolumu bıraktı. Döndüm ve kalenin döndüm.

Kieran ahırın kapısından geri çekildi, başı bana doğru savruldu.
Hırıltısı alçak ve öfkeliydi.

" yok." geçerken sol elimi sırtında gezdirdim. Bacağındaki ve belindeki kürkü matlaştıran kan kokusuna ve görüntüsüne duyduğum öfke, içimi kaplayan buzu kırdı.

Ahırın kapısına doğru giderken öfkemi içime attım. Arkama yaslanıp kapının ortasına tekme atarken gücümü kontrol altında tutamıyordum. Tahta parçalandı ve yol verdi. Kapılar açıldı ve önümde olup bitenleri hızla kavrarken hissetmeme izin verdiğim tek şey öfkeydi.

Muhafızları gördüm. Şaha kalkmış atları. Lanet Jericho. Ve Poppy'yi. Onu gördüm, her zamanki gibi cesur ve gözü pekti, elinde kan taşı hançer vardı.

"Hawke!" Poppy , sesindeki rahatlama belliydi ve ben hiçbir şey hissetmeme izin vermedim. Bana doğru koşmaya başladı. "Tanrılara şükür iyisin."

Phillips öne atılarak onun kolunu tuttu. "Ondan uzak dur."

Bakışlarım ona, kolunu tuttuğu adama doğru döndü. Poppy kendini kurtardı.

Jericho'ya döndü. "Öldürün onu!" diye bağırdı, "O bir-" Kieran'ın arkamdan geldiğini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hawke, arkanda!"

Phillips onu tekrar yakaladı, bu sefer belinden.

" yok," dedim ona, yaylı tüfeği kaldırıp tetiği çektim.

Ok hedefime çarparak Phillips'i Poppy'den öyle bir güçle uzaklaştırdı ki, Poppy dizlerinin üzerine çökerken muhafız da arkalarındaki direğe saplandı.

Jericho'nun durduğu yere bakarken arbaleti indirdim, tüylü saçlı piç gülümsüyordu. Sonra samanların arasında yatan Phillips'in düşmüş kılıcını gördü. Üzerine damlayan kanı gördüğü anda Phillips'i gördüğünü biliyordum. Sarsıldı.

Diğer muhafız Luddie bağırdı ve kılıcını kaldırarak ileri atıldı. "Kılıcım ve benimle-"

Delano ahırların gölgesinden çıkarken bir ok fırlattı ve Luddie'yi arkadan yakalayıp samanlarla kaplı yere düşürdü.

Son gardiyan çalıştı. Adını hatırlayamadım.

Kieran daha hızlıydı, havaya sıçradı. Ölümlünün üzerine indi, pençeleri sırtına saplanırken güçlü çenesini Avcı'nın boynuna geçirerek boynunu kırdı.

Sessizlik vardı. Bu da

uzun sürmedi.

Jericho öne doğru yürüdü ve Poppy'ye bakarak sırıttı. "Bu ana tanıklık ettiğim için çok mutluyum."

"Kapa çeneni Jericho," diye ısırdım, rüzgâr sırtımı kamçılıyordu.

Poppy başını kaldırdı, gözleri benimkilerle kilitlendi. Örgüsü omzunun üzerinden düşmüştü ve saçının bir tutamı her zamanki gibi yüzündeydi. Pelerinini giymediğini fark ettim. Phillips onu bu havada korumasız bir şekilde dışarı çıkarmayı mı planlamıştı? Donabilir ya da hastalanabilirdi. O embesili öldürdüğüm için zerre kadar suçluluk hissetmedim.

"Hawke?" diye fısıldadı, boş eli nemli samanı kavrıyordu. Hiçbir şey hissetmedim.

Poppy geri çekildi, göğsü hızla yükseldi.

Ben bir hiçtim.

"Lütfen bana onu öldürebileceğimi söyleyin," dedi Jericho. "Tam olarak hangi parçaları kesip geri göndermek istediğimi biliyorum."

"Ona dokunursan bu sefer bir elden fazlasını kaybedersin," diye uyardım onu, bakışlarım onunkilerden hiç ayrılmıyordu. "Ona canlı ihtiyacımız var."

OceanofPDF.com

KIRIK BIR NEFES

Poppy bana bakarken Jericho, "Hiç eğlenceli değilsin," diye mırıldandı. "Bunu sana daha önce söylemiş miydim?"

"Bir ya da bir düzine," dedim.

Poppy irkildi.

Benim yüzümden *irkilmişti*. Bunu anlamama izin veremezdim. Onun gözlerinde ne yaptığımı görmeme de izin veremezdim. Orada ne olduğunu zaten biliyordum. İnançsızlık. Anlayış. Dehşet. Acı. İhanet-

Bakışlarımı başka yöne çevirdim, bakışlarım kanlı samanların ve cesetlerin üzerinde geziniyordu. "Bu pisliğin temizlenmesi gerekiyor."

Kieran başını salladı, sonra ayağa kalktı. Kemiklerinin kısalıp tekrar yerine otururken ses sadece birkaç saniye sürdü. Bir kez daha yanında durdu Ölümlü haliyle beni. Yaralandığına dair bir işaret var mı diye baktım, sadece yan tarafında belli belirsiz bir iz gördüm. Yırtık pantolonuna kaşlarımı kaldırdım. Genellikle giysilerinin geçişten sağ çıkmasını sağlamak için hiçbir girişimde bulunmazdı. Bunu onun için yaptığını hayal ettim. Çenem bir kez daha kilitlendi.

Kieran boyun kaslarını gererek, "gereken tek dağınıklık bu değil," dedi.

Onun hakkında konuşmadığını . Benim hakkımda konuşuyordu. Yarattığım bu karmaşa bir izleyici kazanıyordu. İnsanlar gölgeleri dolduruyordu ahırda ve arkamda, kargaşadan etkilenerek.

Poppy'ye baktım. Arkasına yaslanmıştı, göğsü hâlâ çok hızlı, çok sığ bir şekilde yükseliyordu. "Seninle konuşmamız gerek."

"Konuşmak mı?" Poppy güldü ama bu bana çatırdayan alevleri hatırlattı.

"Eminim bir sürü sorunuz vardır," dedim, hançeri kavrayışının sıkılaştığını görünce yumuşatarak.

Yine irkildi.

Burnumdan keskin bir nefes aldım.

"Nerede...?" Poppy tekrar denedi. "Diğer iki muhafız nerede?"

"Öldü," diye itiraf ettim, onu yakından izliyordum. "Bu talihsiz bir zorunluluktu."

Poppy sustu. Bir gözüm hançerdeydi. Diğerlerinin tepki vermesine neden olacak bir şey yapmadan önce onu buradan çıkarmam gerektiğinden, ona doğru bir adım attım.

"Hayır." Poppy ayağa fırladı. "Bana burada neler olduğunu anlat."

Durdum, sesimi daha da alçaltmaya zorladım. "Burada neler döndüğünü biliyorsun."

Poppy ağzını açtı. Bakışları arkamda, Elijah'ın Magda'nın yanında durduğu yere kaydı. Yumuşak ayak sesleri duyuldu ve en azından Magda'nın gittiğini anladım. İyi bir kalbi ve ruhu vardı. Bunu görmek istemezdi.

"Phillips haklıydı," dedi Poppy, sesi titreyerek.

"Öyle miydi?" Arkamdan gelen Naill'e arbaleti uzattım.

Kieran, "Phillips'in bazı şeyleri başladığına inanıyorum," diye cevap verdi. "Onu kontrol etmek için yukarı çıktığımda odadan çıkıyorlardı. Yine de ona söylediklerine inanmış gibi görünmüyordu."

Bunu Poppy'nin yüzünde tekrar gördüm - başka bir farkındalık anı. Yüzünün solması, yara izlerinin daha fazla öne çıkmasına neden oldu. Göğsünün nasıl keskin bir şekilde yükseldiğini. İçinden geçen titreme.

Güçlendirdiğim o duvarı, o karmaşayı hissederken dudaklarımı birbirine bastırdım.

içimde çatlamaya başladı. Kendime *Elijah'ın haklı olduğunu* hatırlattım. Buradaki hiç kimse bunları göremezdi, Poppy bile.

Jericho, Phillips'i tutan sürgüyü kavrayarak, "Bir daha hiçbir şeyi çözemeyecek," diye söylendi. Sürgüyü koparak ölümlünün düşmesine izin verdi. Adamı dürttü. "Bu kesin."

Günün birinde o pisliği öldürecektim. "Sen bir Descenter'sın," diye homurdandı Poppy.

"Bir İnişçi mi?" Elijah güldü. Çünkü elbette bunu komik bulacaktı.

Jericho kaşlarını çatarak Poppy'ye baktı. "Ben de sana zeki olduğunu söylemiştim." Poppy onu görmezden geldi. "Yükselmişlere karşı çalışıyorsun." Başımı salladım.

Aldığı nefes gibiydi. "Sen... sen bunu biliyorsun... Rylan'ı öldüren şeyi?"

"Şey mi?" Jericho geri çekildi. "Aşağılandım."

"Bu senin sorunun gibi görünüyor, benim değil," diye tersledi Poppy ve ben sırıtmamak kendimi zor tuttum. Bunun hiçbir faydası olmazdı. Benimle yüzleşti. "Sanırım

wolven'in soyu tükenmişti."

"Doğru olduğunu düşündüğün ama doğru olmayan pek çok şey var," dedim. "Ancak, kurtadamların soyu tükenmemiş olsa da çok fazla kalmadı."

Poppy'nin burun delikleri alevlendi. "Rylan'ı öldürdüğünü biliyor muydun?"

Jericho, "Bunu hızlandırıp seni yakalayabileceğimi düşünmüştüm ama nasıl sonuçlandığını biliyoruz," diye ekledi.

Kadının dikkati ona yöneldi. "Evet, bunun senin için nasıl sonuçlandığını çok net hatırlıyorum."

Jericho'hırıltısı derinlerden geliyordu.

Yaklaştım. "Bir açık yaratacağını biliyordum." "Senin için... benim kişisel Kraliyet Muhafızım olman için mi?"

"Sana yakınlaşmaya ihtiyacım vardı."

Poppy ürperdi. "Bunu , değil mi?"

İçimdeki duvar sarsıldı. "Ne düşünüyorsun...?" Bu gecenin erken saatlerini düşündüğünü biliyordum. Bizi. "Gerçeklerden daha uzak olamazdın."

"Ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrin yok." Poppy hançeri sıkıca kavradı. "Ve bütün bunlar... ne? Numara mı? "Ve bütün bunlar bana yaklaşmak için mi buradasın?"

Kieran'ın kaşları kalktı.

"Gönder-" Kieran'ı bir bakışla susturdum.

"Seni Karanlık Olan gönderdi," dedi Poppy.

Yapmadı... Siktir. Sözde Karanlık Olan olduğumu henüz anlamamıştı ya da en azından açıkça önünde duran şeyi kabullenmeyi reddediyordu. Bunun için onu suçlayamazdım ama en iyi yaptığım şeyi yapacaktım. Bundan faydalanabilirdim. Onunla konuşabilmem için iyi bir şans vardı. Karanlık Olan'la benim bir ve aynı olduğuma inanmasına izin vermedi.

"Masadonia'ya aklımda tek bir hedefle geldim," dedim. "O da sendin."

"Nasıl?" Poppy yutkunarak çenesini kaldırdı. "Neden?"

"Sana yakın olanlardan kaçının Atlantia'yı desteklediğini, krallığın yeniden kurulduğunu görmek istediğini bilsen şaşardın," dedim ona. "Birçoğu benim için yolu açtı."

"Komutan Jansen mi?" Poppy tahmin etti.

"Zeki biri," dedim, hafifçe gülümseyerek, çünkü lanet olsun, harikaydı. Şu anda bile, ihanetimle karşı karşıyayken. Sakinliğini koruyordu. Her şeyi . Ona hayranlık duyuyordum. "Hepinize söylediğim gibi."

Poppy gözlerini hızla kırpıştırdı. "Başkentte mi çalışıyordun?" Bakışları Kieran'a kaydı. "gece..." Sözünü tamamlayamadı ama Kırmızı İnci'yi düşündüğünü biliyordum. "Sen benim kim olduğumu
Başlangıç."

"Sen beni izlediğin sürece ben de seni izliyordum," dedim sessizce. "Hatta daha uzun süre."

öncekilerden daha güçlü bir titreme geçti. "Sen... bunu bir süredir planlıyordun."

"*Çok* uzun zamandır," diye onayladım.

"Hannes." Sesi kalın ve boğuktu. "Kalp rahatsızlığından ölmedi, değil mi?"

"Kalbinin onu terk ettiğine inanıyorum," dedim. "O gece Kırmızı İnci'de birasına kattığı zehrin kesinlikle bununla bir ilgisi vardı."

"Orada bulunan bir kadın içkisini içmesine yardım etti mi?" diye sordu. "Beni yukarı gönderen kadın mı?"

Hangi kadından ? Kırmızı İnci'de Kahin olduğunu düşündüğü kadın mı?

"Burada hayati parçaları kaçırıyormuşum gibi hissediyorum," diye mırıldandı Delano nefesinin altında.

Kieran, "Size daha sonra bilgi veririm," dedi.

Poppy'nin titremesi artarken fısıldadı, "Vikter?"

Başımı salladım. Sorumluydum ama onun ölüm emrini ben vermemiştim.

"Bana yalan söyleme!" Poppy çığlık attı. "Bir saldırı olacağını biliyor ? Ayin'de mi? Bu yüzden mi ortadan kayboldun? Vikter öldürüldüğünde neden orada değildin?"

Sakinliğin azalmaya başladığını görebiliyordum. Onu buradan
çıkarmalıydım.
Çünkü Poppy hakkında bildiğim bir şey varsa, o da köşeye sıkıştığında benim gibi olurdu. Tehlikeliydi. Ve ona çok fazla kişi yaklaşıyordu. Aptal Jericho. Genelde daha iyisini bilen Rolf. Kılıcını çekmiş bir yarı Atlantisli. Delano.

"Bildiğim tek şey üzgün olduğun. Seni suçlamıyorum ama gerçekten sinirlendiğinde neler olduğunu da gördüm." Ellerimi kaldırdım ve onun görebileceği bir yerde tuttum. "Anlatmam gereken çok şey var-"

O hareket etmeden bir saniye önce geldiğini gördüm.

Poppy korktuğum şeyi yaptı. Köşeye sıkışınca , hem de o lanet hançerle. Kolu geriye doğru eğildi ve bıçağı tam bana doğru fırlattı.

Lanet olası *göğüs*.

"Siktir," diye tükürdüm, yana dönerek ve hançeri yeni bir kurban bulmadan yakaladım.

Naill usulca ıslık çaldı.

Ona doğru döndüm. Tanrım, çok acımasızdı. Ve

aynı zamanda zekiydi.

Poppy onu yakalayacağımı bilmeliydi, bu da demek oluyor ki.

Lanet olsun.

Phillips'in düşen kılıcını kapmak için eğildi. Yarım saniye durdum. Tek ihtiyacı olan buydu. Döndü ve kılıcını savurdu. Bana değil. Jericho'ya.

Wolven geri sıçradı ama onu yakaladı, hâlâ onu hafife aldığı belliydi. Onu tam karnından bıçakladı.

Neredeyse gülecektim ama kan dökmüştü ve işler çığırından çıkmak üzereydi.

Jericho kalan elini yarasına vurarak, "Orospu," diye hırladı.

Birkaçı ona saldırırken Poppy döndü. İleri atıldım, yarı Atlantislilerden birini göğsünden yakaladım ve Kieran ileri atılırken onu geri ittim. Kieran Poppy'yi belinden yakalayıp Rolf ve diğerinden uzaklaştırırken bir kılıç havayı yararak geçti. Kurt adamı gömleğinin yakalayıp geri çektim.

"Hayır," diye homurdandım ve onu yarı Atlantisli'nin içine ittim. Döndüğümde Kieran'ın sırt üstü yere düştüğünü gördüm.

Poppy başını adamın yüzüne doğru tekmeleyerek onun irkilmesine neden oldu. Adamın kıza olan tutuşu gevşedi.

Poppy kılıcı almak için çırpınarak kurtuldu. Oraya Delano'dan önce varmıştı. Kız yükselirken Delano akıllıca geri çekildi. Döndüğünü gördüm, vahşi gözleri benimkilerle birleşti.

Kapıyı kilitledi.

O anı yakaladım. "Bu çok yaramazcaydı." Kılıcı tuttum ve onun elinden çekip aldım. Onun dikkatini -öfkesini- tutmam gerekiyordu. Eğer başkasının peşinden giderse, bu ahırdaki her pisliği öldürmek zorunda kalacaktım. "İnanılmaz derecede vahşisin." Çenemi eğdim ve başka kimseye aldırmamasını sağlayacak bir şey fısıldadım. "Bu beni hâlâ tahrik ediyor."

Dirseğini çeneme doğru saplayarak çığlık attı.

"Kahretsin," dedim, hak ettiğim acı omurgamdan aşağı inerken gülerek. "Az önce söylediğim şeyi değiştirmez."

Poppy kapıya doğru döndü.

Elijah girişi kapattı ve başını sallarken nefesinin altından tısladı.

Geri adım atarak soluna, Kieran'ın durduğu yere döndü. Kieran yavaşça göz kırptı. Döndü ve uzaklaştı.

İki adım atamadan onu yakaladım ve etrafında döndürdüm. Bacakları benimkilere dolandı ve bize çelme taktı. İkimiz de yere düştük, önce o. Bir saniye kala döndüm ve sırt üstü yere sertçe çarptım.

"ederim," diye .

Bir mağara kedisi gibi çığlık atarak ayağının topuğunu kaval kemiğime indirdi. Acı bacağıma yayıldı, ciğerlerimdeki havayı dışarı atmaya zorladı, bükülürken, kendine zarar vereceğinden korkana kadar kollarımı zorladı. Yeterince bıraktım. Beni tutarken döndü, bana sarıldı-

Ona sırıttım. "Bu işin gidişatı hoşuma gidiyor."

Poppy *çok sert* bir yumruk attı ve başımı samana çarptı. Kolunu tekrar geriye doğru kaldırdı.

Bileğini yakalayıp onu aşağı çektim, böylece diğer eli için gereken kaldıracı elde edemedi. "Bana kızgınmış gibi vuruyorsun."

Yer değiştirerek dizini bacaklarımın arasına soktu ve birkaç iyi vuruş yapmasına izin versem de, bu bir cehennem hayırdı.

Kalçamla onu engelledim. "Bu biraz zarar verebilirdi."

"Güzel," diye tükürdü, örgüsü omzunun üzerinden sarkıyordu ve saç yüzündeydi. Onu yolundan çekerdim ama muhtemelen o anı gözlerimi oymak ya da daha kötüsü başka birinin peşinden gitmek için kullanacaktı.

"Şimdi, şimdi." Sadece Kieran'ın duyabilecek kadar yakın olduğunu bildiğim için sesimi alçak tuttum. "Kullanamazsam daha sonra hayal kırıklığına uğrarsın."

Bana bakarken dudakları aralandı, gözlerini inançsızlık dolduruyordu. "Onu vücudundan kesmeyi tercih ederim."

Başımı samandan kaldırdım ve "Yalancı" diye fısıldadım.

Belki de bana odaklanmasını sağlama çabamda çok ileri gitmiştim çünkü içinden akan öfke bana Mazeen'e saldırdığında çıkardığı sesi hatırlattı.

Sikeyim.

Bu tür bir öfke insana inanılmaz bir güç verir. Geriye doğru çekildi ve tutuşumu kırdı. Sonra üstümden ayağa fırlayarak ayağını kaldırdı. Boğazıma basamadan ayağını yakaladım ve kaçmaması için bacağını aşağı çektim. Eğer kaçarsa, muhtemelen bir başkasına saldıracaktı.

Poppy yanımda yere yığıldı ve bir nefes bile almadan yumruğunun kaburgalarımı kıracak kadar güçlü bir şekilde yan tarafıma çarptığını hissettim.

"Kahretsin," diye söylendi Kieran.

"Müdahale etmeli miyiz?" Delano bana tekrar yumruk atmak için hamle yaparken sordu.

Kolumla onu engelledim.

"Hayır." Elijah güldü. Şerefsiz herif. "Bu uzun zamandır gördüğüm en iyi şey. Kim derdi ki Maiden'ı yere serecek?"

Kieran, "İşte bu yüzden işle eğlenceyi birbirine karıştırmamalısın," diye yorum yaptı. "Durum bu mu?" Elijah ıslık çaldı. Bunu zaten bildiğini çok iyi biliyordum.

Bundan şüpheleniyordu ama piçin tekiydi. "Paramı ona yatırıyorum o zaman."

"Hainler," diye soluk soluğa Poppy'nin ellerini kenara ittim, o da muhtemelen boynumu kırmak için kafamı tutmaya başladı. Dürüst olmak gerekirse, bunu yapıp yapamayacağını görmek için ona izin verirdim ama kendine zarar vermeden önce bu iş bitmeliydi.

Ya da ben.

Durdurabileceğinden daha hızlı hareket ettim, üzerine geldim ve onu sırt üstü yatmaya zorladım. Bu sefer yüzüme saldırdı. Bileklerini yakaladım. "Kes ."

Poppy durmaya hazır değildi.

Kalçalarını kaldırarak beni fırlatmaya çalıştı. Sonra vücudunun üst kısmıyla itti ama ben onu sabit tuttum ve gömleğinin önünü taradım. Kumaş koyu renkti ama bel kısmı daha koyu görünüyordu.

"Bırak beni!" diye bağırdı. "Kes

şunu," dedim. "Poppy. Dur-"

"Senden nefret ediyorum!" Bir elini serbest bıraktı ve gücüyle beni şok etti. Benim bile fark ettiğimden daha güçlüydü. Sonra o-

Yumruğu başımı *tekrar* geriye attı. Ağzımda acı bir sızı patladı.

Elini bir kez daha yakaladığımda "Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı.

Onu tekrar yere bastırdım, ağzımdan kan damlarken dudaklarım geriye sıyrıldı. "Kes şunu!"

Poppy durdu.

Sonunda.

Bana bakarken sadece göğsü yükseldi.

"Bu yüzden hiç gerçekten gülümsemedin," diye fısıldadı.

İlk başta ne demek istediğini anlamadım ama sonra bunca zamandır ondan zar zor saklamayı başardığım şeyi gördüğünü anladım. Dişlerimi.

Poppy titredi, kolları gevşedi. "Sen bir canavarsın."

Onun üzerinde hareketsiz kaldım, sözlerinin acısı, gerçekliği, derinlere saplanıyordu, ama onu . Hiçbir şey hissetmedim. "Sonunda beni olduğum gibi görüyorsun" derken hiçbir şey değildim.

Poppy'nin dudakları titredi, gözleri parladı. Gözyaşlarını tutabilmek için ağzını kapattı. Onu teselli etme arzusu, nasıl yaralandığını görme isteği, kendime olan hakimiyetimi parçalamakla tehdit ediyordu. Mücadele onun . Buna ihtiyacım vardı.

Ama istediğim bu değildi.

Yine de hak ettiğim buydu.

OceanofPDF.com

HER ŞEY YALAN DEĞILDI

"Delano'ya onu güvenli bir yere koymasını söylediğimde..." Üzerimdeki kanı yıkarken artık boş olan ahırda beni bekleyen Kieran'a şunları söyledim temiz bir kova suyla yüzünüzü yıkayın.

Poppy'yi Delano'ya teslim ettikten sonra beklemiş ve ben soğuk ormana çıkarken diğerlerini ona dokunmamaları konusunda uyarmıştı.

gerekiyordu. Fiziksel olarak. Zihinsel olarak. Her açıdan. Çünkü kontrolümü kaybetmenin eşiğindeydim, muhtemelen pişman olacağım bir şey yapacaktım.

Poppy'nin ölümünü isteyenlerin kalplerini sökmek gibi. Bunu yaparsam, işler sarpa sarardı. Poppy'nin hayatı . Poppy'nin hayatı tehlikedeydi.

Malik'in. Tüm krallık risk altındaydı. O sakinliğe ihtiyacım vardı. Onu buldum.

Havluyu yüzümde . "Zindanları kastetmemiştim."

"Evet, muhtemelen kaçamayacağı ve herkesi katledemeyeceği tek yer orası," diye kuru bir şekilde cevap verdi.

"Doğru. Phillips'in bunu nasıl anladığını biliyor musun?"

"Emin değilim ama daha önce de söylediğim gibi Masadonia'dan ayrıldığımız andan beri sorular soruyordu."

Sanırım artık bir önemi yoktu, ama eğer şüphelerini kendine - kahretsin, bu adamın suçu değildi. O sadece görevini yapıyordu.

"Evden haber geldi." Ahırın kapısını iterek açtım ve karla kaplı yolda ilerlemeye başladım. "Alastir sonunda planlarımı öğrendi."

Kieran küfretti. "Emil ne yaparsa yapsın bunun olacağını biliyorduk."

"Evet, ama hepsi bu değil." Kalenin yan kapısını çekerek ve Kieran'a doğru tuttum. "Babam yolda."

Durdu, kaşları kalktı. "Ne oluyor lan?"

"Benim tepkim de buydu." Ona hemen Berkton'dan ve onları orada oyalama planımdan bahsettim. "Onu, kızı hayatta tutmanın

en iyi hareket tarzıdır."

"Ya değilse?"

"O zaman Solis ve Atlantia arasındaki savaş halkımızın en son endişesi olacaktır." Büyük Salon'un kapalı kapılarının önünden geçtim. "Babamın ona zarar vermesine izin vermeyeceğim." Durup Kieran'la yüzleştim. "Ve bu konuda benimle aynı fikirde olmanı beklemiyorum."

Sertleşti.

"Babama karşı benim yanımda yer alırsan bu vatana ihanet olur," diye hatırlattım ona. "Seni krallıktan, ailenden attırmayacağım."

"Bağ-"

"Bu bir emirdir," dedim, bunun Kieran'a bir çıkış yolu verdiğini biliyordum.

Kieran'ın gözleri canlı, ışıltılı bir maviye döndü. "Bu tam bir saçmalık, Cas."

"Daha çok bir kez olsun doğru şeyi yapıyorum."

"Hayır, bu daha çok senin her zamanki gibi inatçı bir pislik olmana benziyor," diye karşılık verdi. "İş sen ve babana kalırsa Delano'nun ne yapacağını sanıyorsun? Naill? Elijah? Kız kardeşim? Emil? Seni destekleyecek herkesi saymaya devam edebilirim."

"Onlara da aynı emir verilecek."

"Sence bunun bir önemi var mı? Lanet olası tanrılar, Cas. Sen bundan daha iyisini bilirsin." Kieran başını salladı. "Sana sadece Prens olduğun için sadık değiller. Seni önemsedikleri için sana sadıklar."

"Biliyorum," diye karşılık verdim. "İşte bu yüzden onların bu işe bulaşmasını istemiyorum."

"Sizin için bir spoiler uyarım var - hepimiz bu konuda zaten berbat durumdayız." "Hayır, bu değil." Başımı salladım ve koridora baktım. "Herkes
kardeşimi kurtarmak için beni desteklemeyi kabul etti. Kimse bunu
kabul etmedi." "Peki *bu* nedir?"

Bu soruya cevap verebileceğimden bile emin değildim. Tek bildiğim, kimsenin Poppy'nin hayatını ondan almasına izin vermeyeceğimdi.

"Neyse o," diye cevap verdim, bir kez yürürken. "Jericho'nun buradan gitmesini istiyorum. Onu Spessa'nın Sonu'na ya da Atlantia'ya geri gönderin ama
gitti."

"Akıllıca bir fikir. O bir sorun." Kieran durakladı. "Bu da öyle."

Çıkışa doğru uzanırken kuru bir kahkaha beni terk etti. "Bilmiyor muyum
ben?" "Konuşmamız gerek." Kieran elini kapıya koyarak beni durdurdu.
engelledi. "Bu gece onunla birlikteydin."

"Tabii ki öyleydim."

Buzlu mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Bundan bahsetmiyorum ve bunu sen de biliyorsun."

Yaptım.

"Sana geldiği gibi seni terk edeceğini söylediğini sanıyordum," dedi Kieran, sesi kısık. "Belli ki durum böyle değil. Ne oluyor, Cas?"

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Görünüşe göre o tür bir bok parçasıyım. Tamam mı?" Tekrar kapıya uzandım.

Kieran'ın avuç içi ona karşı düzleşti. "Hayır, var."

Elim yumruk olmuş bir halde ona bakarken öfkem alevlendi. "Bu konuşma için gerçekten vaktimiz yok, Kieran."

"Zaman kazanacağız çünkü ahırda gördüğüm şey neydi? Sana üstünlük sağlamasına izin verdin. Birçok kez."

Bir kahkaha attım. "Dövüşebildiğini biliyorsun."

" canım, ama sen lanet olası bir elemental Atlantislisin. O hâlâ bir ölümlü, yetenekli ya da değil. Onu kolayca kontrol altına alabilirdin. Sen yapmadın. Başka biri, daha adil bir cinsiyetten olsun ya da olmasın, sen bunu hallederdi-" Kieran ahırlara doğru parmağını salladı "-saniyeler içinde. Onunla yapmadın. Neden?"

Dilimi üst dişlerimin üzerinde gezdirerek başımı salladım.

"Sana neler oluyor? Onunla mı? Onun için babana karşı gelmeye hazırken bana saçma sapan cevaplar verme." Kieran'ın yüz hatları öfkeyle gerildi. "Benden hiçbir şey saklayamazsın, Cas. Bunu tekrar yapmaya başlaman için çok fazla şey yaşadık, bu yüzden tekrar etmeyelim. Ne oldu?"

Ne oldu?

"Bu konuya girecek vaktim yok. Zamanımız yok. Konuşuruz," dedim ona, kızgınlığımı bastırarak. Her şeyi sorgulamaya hakkı vardı. "Söz veriyorum."

Kieran bir bakışlarımı üzerinde tuttu. Elini kaldırırken çenesinin çizgisi gergindi. Başka bir şey söylemedi, geçmeme izin verdi. Ondan bir şeyler sakladığım için bok gibi davranıyordum, ama bu... Poppy ile olan her neyse, farklıydı.

Dar merdivenlerden içeri girdim, zaten sıkıntılıydım. Haven Keep'in yeraltı katı nemli ve rutubetliydi. Ürkütücü. Bu kaleyi inşa edenlerin aklında rahatlık yoktu. Korku vardı.

Poppy buraya ait değildi.

O güneşe aitti.

Kendimi çelikleştirerek alçak bir kapı çerçevesinin altına daldım ve bir salona girdim. Delano'nun beklediği yere giderken tavanı süsleyen eski tanrıların bükülmüş kemiklerinin donuk parıltısı adımlarıma musallat oldu.

"Git," dedim ona. Kurt adam tereddüt etti, hücresine doğru baktı ama gitti.

Bir adım öne çıktım, bakışlarım onun üzerinde geziniyordu. İnce, kirli bir şiltenin üzerine oturmuş, sırtını duvara dayamıştı. Yüzü solgundu ama bakışları her zamanki gibi meydan okur gibiydi. Cesurdu. Cesur.

"Poppy." İçimi çektim, burada olmasından nefret ediyordum. Benim yüzümden burada olmasından nefret ediyordum ama onu dışarı çıkardığım anda her şeyin daha kötü olacağını da biliyordum. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Bana öyle deme." Ayağa kalktı. Zincirler şıngırdadı, dikkatimi çekti.

Çenem sıkıştı. Delano bir nedeni olmasa onu zincire vurmazdı, yani muhtemelen ona saldırmıştı.

Bakışlarımı ona doğru kaldırdım. "Ama bunu yaptığımda hoşuna gittiğini sanmıştım." "Yanılıyorsun," diye karşılık verdi. "Ne istiyorsun?"

Sesindeki sertlik? Soğukluk mu? Acımasızdı ama bıçak kadar inceydi. Kırılgandı. "Tahmin edebileceğinden çok daha fazla," dedim.

"Beni öldürmeye mi geldin?"

Sorusu beni şaşırttı. "Bunu neden yapayım ki?"

Poppy kollarını kaldırdı ve bağları salladı. "Beni zincirlediniz."

Aslında bilmiyordum ama öfkesinin Delano'ya zaten olduğundan daha fazla yönelmesi için bir neden yoktu. "Biliyorum."

Burun delikleri alevlendi. "Dışarıdaki herkes ölmemi istiyor." "Bu doğru."

"Ve sen de bir Atlantislisin," dedi, tıpkı barratlar hakkında konuştuğu zamanki gibi tiksintiyle. "Yaptığın şey bu. Öldürürsünüz. Yok edersiniz. Lanetliyorsun."

Kısa bir kahkaha attım. "Tüm hayatı boyunca Yükselmişler tarafından kuşatılmış birinin bunu söylemesi ironik."

"Masumları öldürmüyorlar ve insanları canavara dönüştürmüyorlar -"

"Hayır," diye durdurdum onu. "aşağılık hissettiren genç kadınları bir sopaya karşı tenlerini açmaya zorluyorlar ve Tanrı bilir neler yapıyorlar

başka bir şey ," hatırlattım. "Evet Prenses, onlar bu dünyada iyi ve doğru olan her şeyin gerçekten dürüst örnekleridir."

Dudakları ayrılırken göğsü keskin bir şekilde yükseldi.

"Dük'ün *derslerinin* ne olduğunu öğrenemeyeceğimi mi sandın?" Ona sordum. "Öğreneceğimi söylemiştim."

Geriye doğru sendeledi, boğazının derisi ve yanakları kızarmıştı.

"Kan Ormanı'ndaki bir ağaçtan kesilmiş bir baston kullandı ve seni kısmen soydu." Öfkem yeniden su yüzüne çıkarken parmaklıkları kavrayarak yukarı uzandım. "Ve sana bunu hak ettiğini söyledi. Bunun senin iyiliğin için olduğunu söyledi. Ama gerçekte tek yaptığı, onun hastalıklı acı verme ihtiyacını karşılamaktı."

"Nasıl?" diye fısıldadı.

"*Çok* zorlayıcı olabilirim."

Poppy yanağını çevirdi, gözlerini sıkarak kapattı. İçinden bir titreme geçti, sonra bakışları tekrar benimkilere kaydı. "Onu sen öldürdün."

Dük'ün ölüm şeklini hatırlayarak gülümsedim. "Evet, ve Dük'ün ölümünü aldığım kadar, birinin gözlerinden hayatın akıp gidişini izlemekten hiç bu kadar keyif almamıştım. Bunu hak etmişti." Bakışlarını tuttum. "Çok yavaş ve çok acı verici ölümünün Yükselmiş olmasıyla hiçbir ilgisi olmadığını söylediğimde bana güvenin. Eninde sonunda Lord'a ulaşacaktım ama sen o hasta piçin icabına kendin baktın."

Poppy birkaç dakika bana baktıktan sonra başını salladı ve saçının bir parçasını yüzüne savurdu. "Dük ve Lord'un korkunç ve kötü olmaları seni daha iyi yapmaz. Bu tüm Yükselmişleri suçlu yapmaz."

"Kesinlikle hiçbir şey bilmiyorsun, Poppy." Yan tarafa geçerek hücre kapısının kilidini açtım. Onunla parmaklıkların arkasından konuşmayacaktım.

Gözlerimi ondan ayırmadan içeri girdim ama bunu temkinli bir şekilde yaptım. Onu tanıyorsam, o zincirleri kıçımı boğmak için kullanırdı. Hücre kapısını arkamdan kapattım. "Seninle konuşmamız gerek."

Çenesi kalktı. "Hayır, yok."

"Gerçekten başka seçeneğin yok, değil mi?" İleriye doğru bir adım atarken bileklerindeki kelepçelere baktım. Durdum, derin derin içime çektim. Onun kokusu bana ulaştı, ama kan kokusu da öyle. Onun kanı. Ve ahırda ölen herhangi birinin değil, onun kanı olduğunu biliyordum. Çok tatlı, çok tazeydi. Endişe kök saldı. "Yaralanmışsın."

Poppy geri adım attı. "Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin." Onu taradım, bakışlarım gömleğindeki nemli noktada durdu. "Kanaman var."

"Zar zor."

Artık beni zincirlerle boğmasını umursamadan mesafeyi geçtim. Bu onu ürküttü. Nefes nefese kaldı ve tökezleyerek duvara geri döndü. Bundan yararlanarak kaba keten gömleğinin eteklerine uzandım.

"Dokunma bana!" Yüzünü buruşturarak yana doğru sarsıldı.

Ona bakarken içimdeki her şey durdu. Sesinde duyduğum panik. *Acı*.

"Yapma," diye tekrarladı.

İçimdeki her şeyi o duvarın arkasına atmak her zamankinden daha zordu. "Dün gece sana dokunmamla ilgili bir sorunun yoktu."

Dudakları bir hırıltıyla geri çekildi. "Bu bir hataydı."

"Öyle miydi?"

"Evet," diye tısladı. "Keşke hiç olmasaydı."

Hiç şüphesiz gerçek buydu. Zaten bildiğim acı bir gerçek. Yine de bunu söylediğini duymak beni derinden etkiledi. O duvarlar sandığım kadar sağlam değilmiş.

"Her ne olsun," dedim, "hâlâ Prenses ve bakmama izin vereceksiniz."

Çenesi tekrar yukarı kalktı. "Ya yapmazsam?"

Güldüm, onun direnişiyle gerçekten eğlendim ve bundan etkilendim. Ama onunla tekrar dövüşmeyecektim. "Sanki beni durdurabilirmişsin gibi. Ya sana yardım etmeme izin verirsin ya da..."

"Yoksa beni zorlayacak mısın?"

İstemedim ama yapardım. O incinmişti. Lanet tanrılar, neredeyse teslim olması için dua edecektim.

Poppy bana o kadar uzun süre baktı ki kendi kendime zorlamanın gerekli olabileceğini söylemeye başladım. Ne kadar kötü yaralandığını bilmiyordum ama küçük yaralar bile bir ölümlü için kötü olabilirdi.

Başka tarafa baktı. "Kan kaybından ölmemi neden umursuyorsun ki?"

"Neden senin ölmeni isteyeceğimi düşünüyorsun?" Ben de karşı çıktım. "Eğer isteseydim, neden dışarıda talep edilenleri kabul etmeyecektim? Ölü halinin bana bir yok."

"Yani Karanlık Olan buraya gelene kadar rehineniz miyim? Hepiniz beni Kral ve Kraliçe'ye karşı kullanmayı planlıyorsunuz."

"Akıllı kız," diye , hala kabul etmediği için rahatlamıştım.
gerçeği. "Sen Kraliçe'nin en sevdiği Bakiresin." Tekrar denedim. "Şimdi seni kontrol etmeme izin verecek misin?"

Poppy hiçbir şey söylemedi, ki bunun onun yumuşadığı anlamına geldiğini biliyordum. Gömleğe uzandım, bu sefer daha yavaş. Gerildi ama geri çekilmedi. Aşağı bakarken eteğini kaldırdım. Göğsünün hemen altında sızan yaraya ulaşmadan önce bile kan kokusu artmıştı. Yarık inceydi. Dişlerimi sıktım, zihnim böyle bir yaraya neden olacak kadar yakın olanları gözden geçirdi - bir santim daha derin olsaydı canını alabilecek bir kesik. O lanet ahırın zemininde kan kaybından ölebilirdi.

"Tanrım," dedim bakışlarımı onunkilere kaldırarak. "Karnın deşilebilirdi."

"Her zaman çok gözlemciydin," diye tersledi.

Ayrıca öfkesinin yara almadığını gördüğüme de sevindim. "Neden bir şey söylemedin? Bu enfeksiyon kapabilirdi."

"Aslında çok fazla zaman yoktu," dedi, kollarını iki yana açmış öylece . "Bana ihanet etmekle meşgul olduğunu düşünürsek."

"Bu bir mazeret değil."

Keskin bir kahkaha attı. "Tabii ki hayır. Değer verdiğim insanların öldürülmesinde parmağı olan, bana ihanet eden ve ailemin katledilmesine yardım eden kişiyle beni hain bir amaç için kullanmak üzere planlar yapan kişinin benim
yaralı."

Haklıydı.

Böyle düşünmekte tamamen haklıydı.

Ve ayrıca tamamen korkusuzdu.

"Her zaman çok cesur," diye mırıldandım, gömleğini indirirken. Döndüm. "Delano," diye seslendim, çok uzağa gitmeyeceğini biliyordum. Wolven bir kalp atışı içinde ortaya çıktı. Ona ihtiyacım olanı çabucak söyledim, sonra bekledim. Poppy'nin duvara yaslanmaya geri döndüğünü ve her an üzerime gelebileceğini biliyordum.

Ama yapacağını sanmıyordum. O yara ona acı veriyordu.

Delano döndü ve eşyaları bir sepet içinde bana uzattı. Gitmeden önce onu sormak istediği belliydi.

Onunla yüzleştim. "Neden yatmıyorsun-?" Etrafıma bakındım, yatağı görünce omuzlarım bir kez daha gerildi. "Neden uzanmıyorsun?"

"Ben ayakta iyiyim, teşekkürler."

Ona doğru ilerlerken sabırsızlığım arttı. O ayaktayken bunu yapabilmemin imkânı yoktu. "Dizlerimin üzerine çökmemi mi tercih edersin?"

Poppy dudakları yukarı doğru kıvrılırken bakışlarımı tuttu-

"Benim için fark etmez." Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. "Bunu yaparsam hoşuna gideceğini bildiğim bir şey için beni mükemmel bir yüksekliğe çıkarmış olursun. Ne de olsa canım hep bal özlemi çekiyor."

Öfke yanaklarındaki rengi artırırken gözleri irileşti. Yine de tek şey bu değildi. Bir an için kanına farklı bir sıcaklık çarptı.

Poppy duvarı itti ve tepinerek yatağa doğru ilerledi. Oturdu. "İğrençsin."

Ona doğru yürüyüp diz çöktüğümde güldüm, ondan istediğimi almıştım. Oturması için. Ayrıca her şeye rağmen beni hâlâ çekici bulduğunu da keşfetmiştim. "Sen öyle diyorsan."

"Öyle olduğunu biliyorum."

Sırıtarak sepeti yere koydum. Muhtemelen silaha dönüştürülebilecek bir şey aradığı için sepeti kontrol . Orada hayal kırıklığına uğrayacaktı. Ona arkasına yaslanmasını işaret ettim.

"Piç kurusu," diye mırıldandı ama dediğimi yaptı.

"Dil." Tekrar gömleğine uzandım ama kendisi tuttu.

Bu bana çok önemli bir şeyi hatırlattı. Kontrol. Kontrole ihtiyacı vardı çünkü hiç kontrolü olmamıştı. "Teşekkür ederim."

Dudakları inceldi.

Hafifçe gülümseyerek sepetten bir şişe çıkardım. Kapağını açtığım anda acı, keskin bir koku hücreyi doldurdu.

"Sana bir hikâye anlatmak istiyorum," dedim yaraya bakarak.

"Masal dinleyecek havada değilim." Poppy'nin nefesi kesildi ve ben giysiyi tutarken iki eliyle bileğimi yakaladı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Bıçak neredeyse göğüs kafesini parçalıyordu." Öfke alevlendi. "Kaburgalarının yan tarafına kadar uzanıyor." Bunu inkâr etmesini bekledim. İnkâr etmedi. "Sanırım bu kılıç senden alınırken oldu?"

Poppy sessiz kaldı ama bileğimi tutmaya devam etti. Sence...?

İçimi çektim. "İster inanın ister inanmayın, sizden faydalanmak için sizi soymaya çalışmıyorum. Buraya sizi baştan çıkarmaya gelmedim, Prenses."

Bana bakarken dudakları aralandı. Omuzları şilteden kalktı ve parmakları bileğimin derisine karşı çok soğuktu.

İçinden bir kez daha bir titreme geçti ve o anda aklından ne geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Herhangi bir şey olabilirdi ama bana baktıkça bunun iyi bir şey olmadığını daha iyi anlıyordum. Düşünceleri acı vericiydi. Bunu gözlerinin nasıl parıldamaya başladığından anladım.

"Bunların herhangi biri doğru muydu?" diye sorduğunda sesinin kısıklığında bunu duydum.

Herhangi biri...?

zaman ahırdayken kendime neyi göstermem gerektiğini anladım. Daha önce birlikte geçirdiğimiz zamanın gerçek olduğunu unutmuştu.

Poppy bileğimi bıraktı ve gözlerini kapattı. Benimkiler de onu takip etti.

Öfke yükseldi.

Unutmuştu. Hissettiğim öfke yanlıştı. Bunu biliyordum ama hatırlamasını beklediğim için kendime de öfkeliydim. Ona aksini söylemenin bir anlamı yoktu. Bana inanmayacaktı.

Gözlerimi açıp işe koyuldum. Gömleğini tekrar kaldırarak yaranın sivri kenarlarına daha yakından baktım. Yarayı kapatmam gerekiyordu ve olacaklardan çok daha kolay, hızlı bir alternatif vardı. Ona kendi kanımı verebilirdim ama kan alması için onu zorlamam gerekecekti. Bu onun canını yakabilirdi ama kontrolünü tamamen elinden almak? Bunun kalıcı bir hasar vereceğini hissediyordum.

"Bu yakabilir," uyardım üzerine eğilip şişeyi devirirken. Sıkıştırıcı yaraya çarptı ve sarsılmasına neden oldu. Ben dişlerimi sıkarken sıvı kesikte hemen fokurdadı. Acıtması gerektiğini biliyordum ama Poppy hiç ses çıkarmadı.

"Bunun için üzgünüm." Şişeyi bir kenara koydum. " girmiş olabilecek herhangi bir enfeksiyonu yok etmek için biraz beklemesi gerekecek."

Hiçbir şey söylemedi, sadece başını yatağa yasladı. Her zaman yüzünde olan saçları yanağından aşağı kaydı.

Onu yolumdan çekmemek için kendimi durdurdum ve bunun yerine ona söylemem gereken şeye odaklandım. "Craven bizim hatamızdı," dedim. "Onların yaratılışı, . Bütün bunları. Sisin içindeki canavarlar. Savaş. Bu topraklara ne oldu. Sana. Bize. Her şey İki Kralın Savaşı'ndan yüzyıllar önce, inanılmaz derecede umutsuz, aptalca aşk eylemiyle başladı."

"Biliyorum." Poppy boğazını temizledi. "Geçmişi biliyorum." "Ama gerçek tarihi biliyor musun?"

"Tek tarihi ben biliyorum." Gözleri açıldı ve üstündeki kemiklere sabitlendi.

"Sen sadece Yükselmişlerin herkesi inandırdığı şeyi biliyorsun ve bu gerçek değil." Karnının alt kısmında duran zinciri alıp üzerinden kaldırdım. "Halkım binlerce yıl boyunca ölümlülerle birlikte uyum içinde yaşadı, ama sonra Kral Malec O'Meer-"

"Craven'ı yarattı," diye araya girdi. "Dediğim gibi-"

"Yanılıyorsun." Kolumu için bir bacağımı kaldırarak oturdum. Bunu ona anlatmak için fazla zamanım yoktu ama anlamasını umuyorsam anlatmalıydım. "Kral Malec ölümlü bir kadına umutsuzca aşık oldu. Adı Isbeth'ti. Bazıları onu zehirleyenin Kraliçe Eloana olduğunu söylüyor. Diğerleri ise onu bıçaklayanın Kral'ın terk edilmiş bir sevgilisi olduğunu iddia ediyor, çünkü görünüşe göre Kral'sadakatsizlikle dolu bir geçmişi varmış." Ona annemin birini zehirlemek için komplo kurduğunu hayal ettiğimi söyledim. Hayal etmesi o kadar da zor değildi. "Ama her halükarda ölümcül şekilde yaralanmıştı. Dediğim gibi, Malec onu kurtarmak için çaresizdi. Onu Yükseltmek gibi yasak bir eylemde bulundu - sizin Yükseliş olarak bildiğiniz şey."

Poppy'nin bakışları benimkilere kaydı.

"Evet," diyerek onun kurduğunu bildiğim şeyi doğruladım. "Yükselen ilk kişi Isbeth'ti. Sahte Kral ve Kraliçeniz değil. O ilk oldu Vampirlik. Malec ondan içti, sadece kalbinin durmaya başladığını hissettiğinde durdu ve sonra kanını onunla paylaştı." Boynumu uzattım. "Belki de Yükseliş eyleminiz bu kadar iyi korunmasaydı, ince ayrıntılar senin için sürpriz oldu."

Poppy yükselmeye başladı ama durdu. "Yükseliş tanrıların bir lütfudur."

Sırıttım. "Bundan çok uzak. Daha çok ölümsüzlüğe yaklaştıran ya da kâbusları gerçeğe dönüştüren bir eylem gibi. Biz Atlantisliler neredeyse ölümlü doğarız. Ve Kıyım'a kadar da öyle kalırız."

"İtlaf mı?" diye tekrarladı.

"Değiştiğimiz zaman." Üst dudağımı kıvırarak bir dişin ucunu gösterdim. "Dişler ortaya çıkar, sadece beslendiğimizde uzar ve başka şekillerde... değişiriz."

"Nasıl?" Merak onu sardı.

"Bu önemli değil." Bir beze uzandım. Tüm bunları açıklamak için yeterli zaman yoktu. "Öldürülmesi Yükselmişlerden daha zor olabiliriz ama . Ölümlülerden daha yavaş yaşlanırız ve dikkat edersek binlerce yıl yaşayabiliriz."

Poppy bana baktı. Buna karşı koymadı, ben de ilerleme düşündüm. Ya da sadece merak ediyordu. Muhtemelen ikincisiydi.

"Kaç... kaç ?" diye sordu.

"Göründüğümden daha yaşlıyım."

"Yüzlerce yıl daha mı yaşlı?" diye fısıldadı.

"Ben savaştan sonra doğdum," dedim ona. "İki yüzyılın gelip geçtiğini gördüm."

Bana bakakaldı ve ben de devam etmemin en iyisi olacağını düşündüm.

"Kral Malec ilk vampirleri yarattı. Onlar... hepimizin bir parçası ama bizim gibi değiller. Gün ışığı bizi etkilemiyor. Vampirlerin yaptığı gibi değil," dedim. "Söyleyin bana, Yükselmişlerden hangisini
gün ışığında?"

"Güneşte yürümüyorlar çünkü tanrılar yürümüyor," diye cevap verdi. "Onları bu şekilde onurlandırıyorlar."

Kıs kıs güldüm. "Onlar için ne kadar da uygun o zaman. Vampirler bizim gibi ölümsüzlüğe en yakın şeyle kutsanmış olabilirler ama derileri çürümeye başlamadan gün ışığında yürüyemezler. Ellerinizi kirletmeden bir Yükselmiş'i öldürmek mi istiyorsunuz? Onları dışarıya kilitleyin.
olası bir sığınak. Öğleden önce ölmüş olacaklar. Ayrıca beslenmeleri de gerekiyor, *beslenmek* derken kandan bahsediyorum. Yaşamak için, Yükselmeden önce aldıkları ölümcül yaraların ya da hastalıkların geri dönmesini önlemek için bunu sık sık yapmaları gerekiyor." Yarasına bir göz attım. Köpürme hafiflemişti. "Yükselişten sonra üreyemezler ve birçoğu beslenirken kana susamışlık hisseder, bu süreçte genellikle ölümlüleri öldürürler."

Bezi hafifçe yaranın üzerine sürdüm ve büzücü maddeyi emmesini sağladım. "Atlantisliler ölümlülerle beslenmez-"

"Her neyse," diye araya girdi. "Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

Bakışlarına karşılık verdim. "Ölümlü kanı bize gerçek bir değer sunmuyor. Çünkü biz hiç ölümlü olmadık Prenses. Wolven'in beslenmeye ihtiyacı yoktur ama bizim var. İhtiyacımız olduğunda diğer Atlantislilerden besleniriz."

Poppy yumuşak bir nefes alarak başını salladı.

"Kanımızı bir ölümlüyü dönüştürmeden iyileştirmek için kullanabiliriz, bu bir vampirin yapamayacağı bir şeydir, ama en önemli fark Craven'ın yaratılmasıdır. Bir Atlantisli asla bir tane yaratmamıştır. Vampirler ." Bezi kaldırdım. "Ve eğer etmediysen, vampirler senin Yükselmişler olarak bildiğin şeydir."

"Bu bir yalan." Elleri iki yanında yumruk oldu.

"Gerçek bu." Kaşlarımı çatarak yaraya baktım. Kalan büzücü madde artık köpürmüyordu. Bu iyi bir şeydi. "Bir vampir başka bir vampir yaratamaz. Yükselişi tamamlayamazlar. Bir ölümlüyü kuruttuklarında, bir Craven yaratırlar."

"Söylediklerinizin hiçbir anlamı yok," diye karşı çıktı.

"Nasıl mantıklı olmaz?"

"Çünkü söylediklerinin herhangi bir kısmı doğruysa, o zaman Yükselmişler vampirdir ve Yükseliş'i gerçekleştiremezler." Sesi sertleşti. "Eğer bu doğruysa, o zaman diğer Yükselmişleri nasıl yarattılar? Kardeşim gibi."

"Çünkü yaşam armağanını verenler Yükselmişler değil," diye ısırdım. "Bunu yapmak için bir Atlantisliyi kullanıyorlar."

Gülüşü sertti. "Yükselmişler asla bir Atlantisli ile çalışmaz."

"Yanlış mı konuştum?" Meydan okudum. "Söylediğimi sanmıyorum. Bir Atlantisli *kullandıklarını* söyledim. Biriyle çalışmıyorlar." Küçük kavanozu elime aldım ve kapağını açtım. "Kral Malec'in akranları onun ne yaptığını keşfettiğinde, Yükselme eylemini yasaklayan yasaları kaldırdı. Daha fazla vampir yaratıldıkça, birçoğu kana susamışlıklarını kontrol edemez oldu." Parmaklarımı kalın, süt beyazı maddeye daldırdım. "Kurbanlarının çoğunu kuruttular ve Craven olarak bilinen ve krallığı bir veba gibi saran salgını yarattılar. Atlantia Kraliçesi, Kraliçe Eloana, bunu durdurmaya çalıştı. Kraliçe Yükseliş eylemini bir kez daha yasakladı ve insanlığı korumak için tüm vampirlerin yok edilmesini emretti."

Bakışları kavanoza kaydı. "Civanperçemi?"

Başımı salladım. "İyileşmeni hızlandırmaya yardımcı olacak diğer şeylerin yanı sıra." "Yapabilirim-" Kızgın kırmızı etin altındaki deriye dokunduğumda Poppy sarsıldı.

Merhemi sürdüm.

"Vampirler isyan etti," diye devam ettim merhemden biraz daha alırken, bir şekilde içinde oluşan sıcaklığı görmezden gelme iradesini kendimde buldum. "İki Kralın Savaşı'nı tetikleyen şey buydu. Zalim, insanlık dışı Atlantislilere savaşan ölümlüler değil, savaşan vampirlerdi. Savaşta ölenlerin sayısı abartılı değildi. Aslında pek çok kişi rakamların çok daha yüksek olduğuna inanıyor."

Beni izlediğini görmek için başımı kaldırdım. "Yenilmedik, Prenses. Kral Malec devrildi, boşandı ve sürgüne gönderildi. Kraliçe Eloana yeniden evlendi ve yeni Kral Da'Neer güçlerini geri çekti, halkını evine çağırdı ve bu dünyayı yok eden bir savaşı sona erdirdi."

"Peki Malec ve Isbeth'e ne oldu?" Poppy sordu.

"Kayıtlarınız Malec'in savaşta yenildiğini söylüyor ama gerçek şu ki kimse bilmiyor. O ve metresi ortadan kayboldular." Kapağı yerine geri koydum.

kavanozdan temiz bir bandaj aldı. "Vampirler kalan toprakların kontrolünü ele geçirdi, kendi Kral ve Kraliçelerini, Jalara ve Ileana'yı atadı ve Solis Krallığı olarak yeniden adlandırdı." Öfkemi yatıştırmak için bir nefes aldım. "Kendilerine Yükselmişler adını verdiler ve çoktan ölmüş olan tanrılarımızı kullandılar.

neden böyle olduklarının bir nedeni olarak uykuya daldılar. O zamandan bu yana geçen yüzlerce yıl içinde, ölümlülerin büyük çoğunluğunun aslında savaştığı gerçeğini tarihten başardılar

Atlantislilerle birlikte vampirlerin ortak tehdidine karşı." Poppy bir

süre sonra, "Bunların kulağa inandırıcı gelmiyor," dedi.

"Ayin sırasında beslenmek için üçüncü kızları ve oğulları alan cani canavarlardan oluşan bir topluluğa ait olduğunuza inanmanın zor olduğunu tahmin ediyorum. Ve eğer onları kurutmazlarsa, onlar-"

"Ne?" diye nefes nefese kaldı. "Bunca zamandır bana yalandan başka bir şey söylemedin, ama artık çok ileri gittin."

Başımı sallayarak bandajı yarasının üzerine yerleştirdim ve yerinde kalması için kenarlarına . "Sana gerçeklerden başka bir şey söylemedim." Arkama yaslandım. "Craven'ın elini fırlatan adam gibi."

Gömleğini indirerek doğrulup oturdu. "Tanrılara hizmet artık Craven olduğunu mu iddia ediyorsun?"

"Tapınakların neden Yükselmişler ve onların kontrol ettiği Rahipler ve Rahibeler dışında herkese kapalı olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Çünkü onlar çoğu Yükselmiş'in bile ihlal etmediği kutsal yerlerdir."

"Teslim edilmiş bir çocuk gördünüz mü? Sadece bir tane mi Prenses?" Onu sıkıştırdım. "Bir Rahip, Rahibe ya da Yükselmiş birinden başka gördüğünü iddia eden tanıyor musun? Sen akıllısın. Kimsenin görmediğini biliyorsun. Çünkü çoğu konuşmayı bile öğrenemeden ölmüştür."

İnkâr etmeye başladı.

"Vampirlerin şüphe uyandırmayacak bir besin kaynağına ihtiyacı var Prenses. Tanrıları onurlandırmak bahanesiyle bütün bir krallığı çocuklarını etmeye ikna etmekten daha iyi bir yol olabilir mi? Bunun etrafında bir din yarattılar, öyle ki kardeş kardeşe düşman olacak.

Çocuklarını vermeyi reddediyorlar," dedim ona. "Bütün bir krallığı kandırdılar, yarattıkları şeyin korkusunu insanlara karşı kullandılar. Ve hepsi bu değil. Bu kadar çok küçük çocuğun ölmesinin garip olduğunu hiç düşündünüz mü?

Bir gecede gizemli bir kan hastalığından mı? İlk ve ikinci çocuklarını bu hastalıktan kaybeden Tulis ailesi gibi mi? Her Yükselmiş katı bir diyete bağlı kalamaz. Bir vampir için kana susamışlık çok gerçek ve yaygın bir sorundur. Onlar gece hırsızlarıdır, çocukları, karıları ve kocaları çalarlar."

"Bunların herhangi birine gerçekten inandığımı mı sanıyorsun?" Poppy talep etti. "Atlantislilerin masum olduğuna ve bana öğretilen her şeyin yalan olduğuna?"

"Pek değil ama denemeye değerdi," dedim, hemen inanacağı bir şey olmadığını da biliyordum. birlikte oturmak zorundaydı. Umarım yeterince zamanımız vardır. "Tüm suçlardan masum değiliz-"

"Cinayet ve adam kaçırma gibi mi?" Poppy ortaya attı.

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye itiraf ettim. "Söylediklerime inanmak istemiyorsun. Kulağa inanılmayacak kadar aptalca geldiği için değil, artık sorguladığınız şeyler olduğu için. Çünkü bu, değerli kardeşinin masumlardan beslendiği anlamına geliyor-"

"Hayır," diye araya girdi.

"Ve onları Craven'a dönüştürmek."

"Kapa çeneni," diye homurdanarak ayağa fırladı.

Onu takip ettim ve önünde durdum. "Kulağa ne kadar mantıklı gelse de söylediklerimi kabul etmek istemiyorsun çünkü bu, kardeşinin onlardan biri olduğu ve sana bakan Kraliçe'nin binlerce kişiyi katlettiği anlamına geliyor. -"

Poppy bana doğru sallandı ve zinciri yerde sürükledi.

Elini çenemden bir santim ötede yakaladım. Onu ve benden uzaklaşmaya zorladım. Onu göğsüme doğru çekerek bir kolumu kendiminkiyle kapattım ve diğer elini yakaladım. Bir bacağını kaldırırken saf bir hayal kırıklığı sesi duyuldu.

"Yapma," diye uyardım, ağzımı kulağına

dayayarak. Poppy elbette beni dinlemedi.

Ayağı kaval kemiğime değdiğinde homurdandım, muhtemelen Kieran'ınki gibi çürütmüştü. Büyük bir parçam onun azminden fazlasıyla etkilenmişti. Hatta bu beni tahrik ediyordu - savaşarak kurtulma isteği. Onun gücü. Ama bunun için bütün gün vaktimiz yoktu.

veremeyeceği kadar hızlı hareket ederek onu döndürdüm ve birkaç adım attım. Onu duvarla benim aramda hapsederken, beni tekmeleyemeyeceğinden biraz emindim.

"Yapma dedim," diye tekrarladım, ağzım şimdi şakağına dayanmıştı. "Ciddiyim, Prenses. Seni incitmek istemiyorum."

"musun? Sen zaten acı-" Poppy sözünü kesti.

"Ne?" Kolunu karnından ve az önce kapattığım yarasından kaldırdım ve avucunu duvara dayadım. Bana cevap vermedi, ben de
beni dışarı çıkarmanın yollarını düşündüğünü biliyordum. Yine, bu takdire şayan ve tahrik ediciydi ama aynı zamanda anlamsızdı.

Başımı kaydırdım ve yanağımı onunkine yasladım. "Bana ciddi bir şekilde zarar veremeyeceğini biliyorsun," dedim.

Vücudundaki her kas gerildi. "O zaman neden zincirliyim?"

"Çünkü tekmelenmek, yumruklanmak ya da pençelenmek hâlâ iyi hissettirmiyor," diye takıldım. "Ve diğerlerine sana dokunmamaları emredilmiş olsa da, bu benim kadar hoşgörülü olacakları anlamına gelmiyor."

"Hoşgörülü mü?" *Duvardan* çalıştı - anahtar kelime olarak denedi. "Buna hoşgörü mü diyorsun?"

"Az önce yaranı temizlemek ve kapatmak için zaman harcadığımı düşünürsek, öyle diyebilirim." Durakladım. "Ve bir teşekkür iyi olurdu."

"Senden bana yardım etmeni istemedim," diye tersledi.

"Hayır. Çünkü bunu yapamayacak kadar gururlu ya da aptalsınız. Sen Yardım istemek yerine kendini çürümeye bırakırdın," dedim. "Yani, bir teşekkür almayacağım, değil mi?"

Başını geri itti ama ben geldiğini gördüm. Duvarla arasında hiç boşluk kadar onu ittim, ki bu onun hoşuna gitmedi. O
kıpırdanmaya başladı, yumuşak, biçimli kısımlarını geriye bastırdı ve vücudum hemen tepki verdi.

Lanet olası tanrılar.

"Söz dinlememe konusunda son derece yeteneklisin," diye . "Beni delirtme yeteneğinden sonra ikinci sıradasın."

"Son bir beceriyi unuttun."

"Unuttum mu?" Kaşlarımı
çattım.

"Evet," diye tısladı. "Craven'ı öldürme konusunda yetenekliyim. Atlantislileri öldürmenin de farklı olmadığını sanıyorum."

Tehditleri hoşuma gittiği için güldüm. "Açlık bizi tüketmiyor, bu yüzden bir Craven kadar kolay dikkatimiz dağılmıyor."

"Hâlâ öldürülebilirsin."

"Bu bir tehdit mi?" Sırıtarak sordum.

"Nasıl istersen öyle anla."

Muhtemelen bir tehditti. Gülümsemem soldu. "Çok şey yaşadığını biliyorum. Size anlattıklarımın çok fazla olduğunu biliyorum ama hepsi gerçek. Her kısmı,

Poppy."

"Bana öyle demeyi kes!" Kıpırdandı, hafifçe yer değiştirdi. Kıçı sikime sürtündü.

"Ve bunu yapmayı bırakmalısın," ısırdım, gerçekten bırakmasını isteyip istemediğimden emin değildim. "O zaman tekrar. Lütfen devam et. Bu mükemmel bir işkence türü."

Poppy sertçe soluduğunda tatlı bir ürperti kapladı. "Sen hastasın." "Ve çarpık. Sapkın ve karanlık." Çenemi yanağına doğru çektim, Sırtının tepkisiyle gülümsüyordu. Vücudu ne istediğini biliyordu. Duvara yaslanıp parmaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. "Ben pek çok şeyim-"

"Katil mi?" diye fısıldadı. "Vikter'i sen öldürdün. Diğerlerini de sen öldürdün."

Aldığım nefes ağırdı. "Ben öldürdüm. Delano ve Kieran da öyle. Hannes ve Rylan'ın ölümünde benim ve Karanlık Olan dediğiniz kişinin parmağı vardı ama o zavallı kızın değil," dedim Malessa Axton'dan bahsederken. "Yükselmişlerden biriydi, büyük olasılıkla kana susamıştı. Ve bahse girerim ki ya Dük ya da Lord'du."

Poppy aynı ağır nefesi veriyor gibiydi.

"Ve hiçbirimizin Ayin'e yapılan saldırıyla bir ilgisi yok," dedim ona, ki bu doğruydu. Asla Ayin'in yakınında olmamaları gerekiyordu. "Peki Vikter'e ne oldu?"

"O zaman kim yaptı?" diye sorarken aldığı her nefesi hissedebiliyordum.

"İnişçiler dediğiniz kişilerdi. Bizim destekçilerimiz," dedim ona. "Ancak Rite'a saldırma emri verilmedi."

"Descenter'ların takip ettiği *şeyin* onlara Rite'a saldırma emri vermediğine mı bekliyorsun?"

"Karanlık Olan'ı takip ediyor olmaları, onun tarafından yönetildikleri anlamına gelmez. İnenlerin çoğu kendi başlarına hareket eder. Gerçeği biliyorlar. Artık çocuklarının canavara dönüştürülmesi ya da bir başkasını beslemek için çalınması korkusuyla yaşamak istemiyorlar. Vikter'in ölümüyle hiçbir ilgim yok" dedim, her ne kadar kendimi sorumlu hissetsem de çünkü *sorumluydum*.

Poppy titredi. "Ama iddia ettiğin diğerleri. Onları sen öldürdün. Buna sahip olmak durumu değiştirmez."

"Bunun olması gerekiyordu." Düşünmeden çenemi oynattım, tıpkı dokunuş arayan bir kedi gibi. "Tıpkı senin de bundan olmadığını anlaman gerektiği gibi. Sen bana aitsin."

Sen bana aitsin.

Gözlerim açıldı ve soğuk taş duvara karşı birleşmiş ellerimize sabitlendi. Ensem karıncalandı.

"Karanlık Olan'a ait olduğumu mu söylemek istiyorsun?" diye karşı çıktı. Yutkundum. "Söylediğimde ciddiydim, Prenses."

"Ben kimseye ait değilim."

"Eğer buna inanıyorsan, aptalsın demektir." Başımı hareket ettirerek karşılık vermesini engelledim. "Ya da kendine yalan söylüyorsun. Sen Yükselmişler'e aitsin. Bunu biliyorsun. Nefret ettiğin şeylerden biri de bu. Seni bir kafeste tuttular."

"En azından o kafes bundan daha rahattı."

"Doğru," diye itiraf ettim ve eğer bu taşaklara bir tekme değilse lanet olsun. "Ama sen hiç özgür olmadın."

"Doğru ya da değil, bu seninle savaşmayı bırakacağım anlamına gelmez," diye uyardı. "Boyun eğmeyeceğim."

"Biliyorum." Ona olan hayranlığım bir kez daha arttı ama endişelerim de arttı. Boyun eğmesine ihtiyacım yoktu. Gerçeği görmesine ihtiyacım vardı ve ona söylemediğim çok şey vardı. Zaman yoktu. Berkton'a gitmem gerekiyordu.

Poppy bana karşı sertleşti. "Ve sen hala bir canavarsın."

Başka bir gerçek. "Öyleyim ama bu şekilde doğmadım. Bu *yaratıldım*. Kalçamdaki yara izini sormuştunuz. Yakından baktın mı, yoksa eşime bakmakla mı meşguldün?"

"Kapa çeneni!"

"Kraliyet Arması'nın benim üzerimde olduğunu fark etmeliydin. deri." kapatmayacaktım. "Senin lanet Yükselişin sırasında neler olduğunu nasıl bu kadar yakından bildiğimi bilmek ister misin?
Poppy? Senin bilmediğin şeyleri ben nereden biliyorum? Çünkü elli yıl boyunca o Tapınaklardan birinde tutuldum," diye tısladım. "Kesildim, biçildim ve beslendim. Kanım Kraliçe, Kral ya da başka bir Yükselmiş tarafından akıtıldıktan sonra ikinci oğulların ve kızların içtiği altın kadehlere döküldü. Ben lanet olası bir sığırdım."

Dudaklarım dişlerimin üzerinden geriye doğru sıyrıldı. "Ve ben sadece yemek için kullanılmadım. Her türlü eğlenceyi sağladım. Seçme şansının nasıl bir şey olduğunu çok iyi bilirim." Oraya gittim çünkü bilmesi gerekiyordu. "Beni damgalayan Kraliçenizdi ve eğer bir başkasının aptalca cesareti olmasaydı, hâlâ orada olacaktım. O yara izi bu yüzden var."

O anda öfke, keder, utanç ve çaresizlikle yanarak onu bıraktım. Duvarlar yıkılmıştı. Geri titrediğini gördüm. I

paylaştığım şeyin onu sarstığını biliyordu. Güzeldi. Korkunçtu. Korkunçtu. Kahraman olduklarına inanmayı çok istediği kişilerin gerçeğiydi.

Mesele şu ki, burada hiç kahraman yoktu. Gerçekten yoktu. Ama benim halkım canavar değildi.

O arkasını dönüp kollarını belinin üzerinde kavuşturmadan önce hücreden çıktım.

O bana bakarken parmaklıkları kavradım. "Ne Prens ne de ben Senin zarar gördüğünü görmek istemiyoruz," dedim kardeşimden bahsederken. "Dediğim gibi, sana canlı ihtiyacımız var."

"Neden?" diye fısıldadı. "Neden bu kadar önemliyim?"

"Çünkü krallığın gerçek varisi ellerinde. Beni serbest bıraktığında onu yakaladılar."

Kaşları çatıldı. "Karanlık Olan'ın bir kardeşi mi var?"

"Sen Kraliçe'nin gözdesisin. Onun için ve krallık için önemlisin. Nedenini bilmiyorum. Belki de bunun yeteneğinle bir ilgisi vardır. Belki de yoktur." Kendimi söylemem gerekeni söylemeye zorladım, çünkü şimdi onlara geri dönmesine ya da onlarla kalmasına izin vermeyi planlamadığımı söylemenin zamanı değildi. Bu konuşma, gerçeği kabul ettiğinde yapılmalıydı. "Ama Prens Malik'i serbest bırakırlarsa seni onlara geri vereceğiz."

"Beni fidye olarak kullanmayı planlıyorsun."

"Bu seni parçalar halinde geri göndermekten daha iyi, değil mi?" Parmaklıkları sıkıca kavrayarak karşı çıktım.

İnançsızlık yüz ifadesini doldurdu. "Bunca zaman bana Kraliçe'nin, Yükselmişlerin ve kardeşimin ölümlülerden beslenen kötü vampirler olduğunu söyledin ve Karanlık Olan'ın kardeşini serbest bıraktıktan sonra beni onlara geri mi göndereceksin?"

Dinlemek isteyeceği hiçbir şey söyleyemezdim.

Sert, incinmiş bir kahkaha attı ve ellerini göğsüne doğru kaldırdığında ellerimin altında çukurlaştı.

"Daha rahat bir uyku düzenlemesi yapılacaktır." Parmaklıklardan geriye doğru itildim. "Söylediğim hiçbir şeye inanmamayı tercih edebilirsin ama inanmalısın ki söyleyeceklerim seni şok etmesin. Atlantia Kralı Da'Neer'le buluşmak ve ona sana sahip olduğumu söylemek kısa süre içinde yola çıkacağım."

Başı dikleşti.

"Evet. Kral yaşıyor. Kraliçe Eloana da öyle. Karanlık Olan dediğiniz kişinin ve Prens Malik'in ebeveynleri." Ona doğru döndüm ve durdum. Ellerim iki yanımda yumruk olmuştu. "Her şey yalan değildi, Poppy. Her şey değil."

OceanofPDF.com

MEVCUT XI

Poppy'ye "Bu şekilde öğrenmeni hiç istemedim," dedim. "Ve ben
Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum. Bunu o zaman da biliyordum. Sana gerçeği söylemeyi planlamış olmam önemli değil. O geceyi birlikte geçirmeden önce sana her şeyi anlatmalıydım ve biliyorum ki seni zaten bilmen gereken şeylerle yüzleşmeye de zorlamalıydım." Sığ bir nefes aldım. "Karanlık Olan olduğuna inandığın kişinin ben olduğumu. Yapılacak en doğru şey bu olurdu. I
Bunu o zaman da biliyordum ama bencildim. Seni istiyordum ve doğru olanı yapma nezaketini gösteremedim."

Poppy'nin yanına uzandım ve parmaklarımı kolunda gezdirdim. Son birkaç saat içinde teni ısınmıştı.

Umut çok kırılgan bir yaratıktı, bu yüzden onu kontrol altında tuttum.

"Mesele şu ki,
Poppy? Eğer her şeyi baştan yapmak zorunda olsaydım, değiştireceğim ilk şey seni o odada bırakmak olurdu. Ve bunun kulağa berbat geldiğini biliyorum - farklı yapmam gereken bir sürü başka şey var. Ama ne yapmam gerektiğini bilmek ile ne yapacağımı bilmek tamamen farklı şeyler. O zamanlar sana karşı açgözlüydüm, bunu fark etmeden önce bile, ama bu gece..."

Elindeki kemiklerin ve tendonların zarif çizgilerini takip ettim. "Kieran'a söylediklerime rağmen sana çoktan aşık olmuştum. Bunun sadece şehvet ve saplantı olmadığını bilmiyordum. Sana zaten derinden ve delicesine aşıkmışım - inatçılığın ve cesaretin, nezaketin ve o enfes
"derinlere işleyen kötücül bir çizgi var." Sırıttım. "Hissettiğim şeyin bu olduğunu bilmiyordum çünkü aşk... hak ettiğimi düşündüğüm bir şey değildi. Yaptığım onca hatadan, aldığım canlardan ve başkalarına yaşattığım acılardan sonra
-Sana yaşattığım acıyı. Yaptıklarımın sana getireceği ıstırap. Beni asla affetmeyeceğini düşündüğümden bile değildi. Affedilemeyeceğimi ve..."
Ağabeyimi ve Millicent'a kalp arkadaşı olduklarını söylememekle ilgili söylediklerini düşündüm.

Göğsüm daraldı. Malik'in seçiminin nedeni muhtemelen buydu. Yaptığı şeyleri anlayamayacağına ya da affedemeyeceğine inanıyordu. Onun sevgisine layık olmadığına, hiç kimsenin sevgisine layık olmadığına. Aramızdaki sorunlara rağmen, bu beni onun için üzüyordu.

Göğsümdeki gerginliği gevşetmek için zorlayarak bir nefes verdim. "Seni o hücrede görmekten nefret ettim ve seni orada bırakmaktan tiksindim. Delano ve Naill
mümkün olduğunca çabuk hareket etmeliydiler. Jericho'nun gittiğine inanana kadar beklemek zorundaydılar." Dudaklarım inceldi. "Ve kaledeki diğerlerinin meşgul olması için. Seni taşırken görülme riskini göze almak istemediler çünkü New Haven barut fıçısına dönmüştü -bizden bile daha fazla.
fark ettim."

Ilık bir esinti pencereden içeri girerek saç telleriyle oynuyordu. "Berkton'a doğru olabildiğince hızlı sürdüm ve Setti'nin o havada sınırlarını zorladım. Kar hafiflemişti ama fazla zamanım olmadığını biliyordum.
tekrar toparlanmadan önce. Eski malikaneye vardığımda, ben..."

Orada babam olsaydı ne yapardım hiçbir fikrim yoktu.

"Alastir oradaydı, Kral değil. Babamı Atlantia'da kalmaya ikna etmişti çünkü Solis'in o kadar derinlerinde olması onun için çok büyük bir riskti. Bunu zaten biliyorsun, ama hissettiğim rahatlama? Dizlerimin üzerine çökebilirdim. Alastir... Sonunda hain bir piç oldu ve canı cehenneme, ama kadar iyi ki geldi." Elini kaldırdım ve tepesine bir öpücük kondurdum.

"Onu işleri hallettiğime ve yolların grubunun seyahat etmesi için çok kötü olduğuna ikna edebildim." Kapalı kapılara baktım. "Emil orada yardımcı oldu, o gülünç haliyle. Peki ya Alastir? O beni zorlamadı.
Yapmazdım. Gerçekten mi? Bence gecikme onu rahatlattı. O zamanlar senin gerçekte kim olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, gidip yapmak istediğinden emin olmadığım bir şeyi yapmak üzere olduğuydu - babama yapacağına dair güvence verdiği bir şeyi."

Bunu , birlikte büyüdüğüm Alastir ile öldüren Alastir'i uzlaştırmaya çalıştım. Sonunda bize ihanet etmiş olanla. "Eskiden bunun iyi, bazen de sinir bozucu bir adam olduğu için olduğunu düşünürdüm. Şimdi ise ellerine daha fazla masum kanı bulaşmasını istemediğini anlıyorum. Ama bu senin kim olduğunu görmeden önceydi."

Gülümsemem soldu. "Babam orada olsaydı? Babam orada olsaydı
Zaten New Haven'daydı ve onu değiştirebilir miydim bilmiyorum.

Aklımda," diye itiraf ettim sessizlikte. "Ama seni incitmesine izin vermeyeceğimi biliyorum."

Elini çevirerek altın izi öptüm. "Ben olsam
insanlar sürgün edildi. Diğerleri öldürüldü. Krallığı bölerdim." Gerçeğin tadı dilimde kül gibi kalmıştı. "Onu öldürebilirdim," diye fısıldadım. "Tanrılara yemin ederim ki, o zaman bile sana karşı ne hissettiğimi, senin benim ruhum olduğunu gerçekten anlayamadan önce onu öldürürdüm."

Elini indirdim. "Ama öyle bir şey olmadı. Orada şansım yaver gitti ama bu şans uzun sürmedi." Yanaklarına yavaş yavaş geri dönen pembeliğin görüntüsünü içime çektim, kansız bedeninin bana teslim edilişinin görüntüsü zihnimi doldururken bile, bu unutamayacağım bir anı oldu.

Aldığım nefes biraz yaktı. "Kaleye dönerken saldırının haberi bana ulaştığında hissettiğim korku mu? O zaman anlamalıydım. Kieran biliyordu." Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. "Öncekinden çok daha fazla. Paniğimi, seni kurtarmak için neler yapmaya hazır olduğumu gördü. Başka biri olsa? Kieran beni bıçakladıkları için onları yok ederdi. Ama seni? Beni yanlış anlama.
İçgüdülerin devreye girdiği bir an vardı. Beni incittin. Bu ilk
tepki onun kontrolü dışında. Ama buna boyun eğmemesinin nedeni benim onu durdurmam değildi. O *biliyordu*. Bu yüzden yaşamana izin verdi." Elini sıktım. "Sana aşık olduğumu zaten biliyordu."

OceanofPDF.com

KARANLIK OLAN

Uluma.

Haven Keep'e dönüş yolculuğumuzdan yaklaşık bir saat sonra, kurtadamların keskin, tiz sesleri ve güçlü ulumaları Berkton Malikânesi ile New Haven arasındaki ormanı çılgına çevirdi. Çam ağaçlarının tepesinde tüneyen kuşlar havalanarak etrafa dağıldı. Küçük yaratıklar çalıların ve kayaların altına kaçıştı. Ormanın daha derin, daha karanlık kısımlarından Craven feryatlarla cevap verdi.

Wolven'in alarm sesini hayatımda yüzlerce kez duymuştum ama bu vücudumdaki tüm tüyleri diken diken etti ve ensemin karıncalanmasına neden oldu.

Çünkü *biliyordum*.

Nasıl olduğunu bilmiyordum. Bunu bilmemin hiçbir anlamı yoktu ama varlığımın her Poppy'ye bir şey olduğunu biliyordu.

Başım Kieran'a döndü. "*Git*."

Hiç tereddüt etmedi. Atını yavaşlattı ve koşunun ortasında wolven formuna . Atının dizginlerini yakaladığımda açık kahverengi bir bulanıklıktan başka bir şey değildi. Setti'nin üzerinde ileri atılarak, çam labirentinin içinden sertçe geçerken, sağanaklar hızlandı, daha hızlı ve daha sert inmeye başladı.

Kayaların ve devrilmiş ağaçların üzerinden atlarken rüzgâr yanaklarımı yakıyor, kalbim küt küt atıyordu. Setti'nin toynakları kar ve toprağı tekmelerken buz gibi nemi ya da sarsıcı inişleri hissetmedim. Atların nefes nefese kalışları benimkilere katıldı. Babam yerine Alastir'in gelmiş olmasının verdiği rahatlama, Setti'yi ve diğer atı sertçe ittiğimde çoktan gitmişti. Artık sadece artan bir korku hissediyordum.

Poppy'ye bir şey olmuştu.

Bu açıklanamaz bilgi, her geçen dakika ve saatte daha da artıyordu. Kaçmış mıydı? Yarasını temizlememe rağmen hastalanmış mıydı? Biri ona zarar mı vermişti?

Eğer biri onun teninin bir santimine dokunursa, ölecekti. Kim olurlarsa olsunlar. Hayatları çoktan sona ermişti.

Çamlar seyrelmeye başladığında yaklaştığımı anladım. Setti'yi ve diğer atı yavaşlatarak eyerden atladım ve koşarak yere indim. Ağaçların arasından hızla geçtim, kaygan ve karla kaplı zemindeki kayaların ve kalın dalların üzerinden uçtum. Botlarım birkaç kez kaydı ama yavaşlamadım.
Bir tür ilkel içgüdü beni kaybedecek zaman olmadığı konusunda uyardı.

Haven Keep'in soluk gri taşı çamların arasından göründü ve ben de içimdeki tüm elemental gücü kullanarak kendimi siper ettim. Ağaçların arasından fırladım, avlu boyunca koştum; endişeli, volta atan wolvenlerin, bulanık yüzlerin yanından geçtim. Sadece Naill'in kalenin kapısından koşarak çıktığını gördüğümde yavaşladım.

"Nerede o?" Ben talep ettim.

Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar genişti, beyazları tenine çok yakındı. "Kieran onu üst kata, senin odana götürdü."

Döndüm ve merdivenlerin girişine yöneldim. "Ne kadar kötü?"

Naill bir adım arkamdaydı. "Bu... bu kötü."

Kapıyı açtığımda göğsümde bir çukur oluştu ve kadının kanının kokusu burnuma geldi. "Sorumlular bunlar mı?"

"Hâlâ hayatta olanlar hücrelerde," diye yanıtladı Naill ben merdivenleri koşarak çıkarken. "Onları durdurmaya çalıştık ama sayımız çok azdı. O karşı koydu ve o... lanet olsun, orada Delano'nun hayatını kurtardı. Tanrılara yemin ki kurtardı. Ve nedenini bile bilmiyorum."

Ben de öyle. Kapıyı iterek açtım ve ikinci katın dış holüne çıktım. Kanının kokusu daha da güçlüydü. "Onların hayatta kalmasını istiyorum. Onlarla ben ilgilenirim."

"Anlaşıldı."

"Setti ve Kieran'ın atını ormanda bıraktım," dedim ona. "Craven var-"

"Ben onları yakalarım." Naill döndü ve parmaklıklara tutunarak atladı. Çömeldi. "Cas, ben... ben üzgünüm. Seni hayal kırıklığına uğrattık."

Odanın kapısı açılıp Elijah göründüğünde, "Hayır, yapmadın," diye homurdandım. "Başarısız olan bendim."

Ellerimi sıkarak, gözle görülür bir şekilde durgunlaşmış Elijah'ın yanından geçtim ve tamamen durdum.

Kieran çıtırdayan ateşin yanındaydı ve Poppy'yi kucağına almıştı. Bir elini karnına bastırmıştı. Parmaklarından kırmızı sızıyordu ve

yere sıçradı. Ve Poppy... gözleri kapalıydı, teni solgundu. Bir an için çoktan gittiğini sandım. Ama sonra elinde sıkılı hançeri gördüm.

Kieran başını kaldırdı, yüz hatları kasvetliydi.

"Cas..." O bakışı biliyordum.

Sesindeki kesinliği duydum.

İleriye doğru yürürken ikisini de kabul etmeyi reddettim, pelerinimi çözdüm ve yere düşmesine izin verdim. Elijah'ın kapıyı kapattığını fark edince eldivenlerimi çekiştirerek çıkardım ve bir kenara attım. Kieran ayağa kalkıp onu kollarıma alırken ben de ona uzandım.

Hiç ses çıkarmadı. Döndüğümde hiçbir şey yapmadı, kalbim gümbürdüyordu. Giysilerinin altında teninin ne kadar soğuk olduğunu hissedebiliyordum. Kolundaki ve omzunun altındaki taze, pürüzlü yırtıkları görünce sertçe nefes aldım. Bir wolven onu pençelemişti.

Midesi bulanmış bir halde onu ateşin yanına, yere yatırdım ve yan yatmasını sağladım. Kieran sessizce onu takip etti ve bir kez daha elini kalbine çok yakın olan yaranın üzerine koydu.

"Gözlerini aç, Poppy. Haydi." Hançeri elinden çekip aldım ve yere düşmesine izin verdim. Hançere o şekilde sarılması beni çok üzmüştü. Çenesini tutarken elim titriyordu. "Gözlerini açmanı istiyorum."

Kieran'ın parmakları arasında kanı pompalanmaya devam ederken hırıltılı bir nefes aldım. Durum kötüydü. Yara derindi ve buradaki hiç kimse onu merhem ve bandajla iyileştiremezdi. O... Lanet olası tanrılar, bunu yapacaktı - hayır, buna izin veremezdim.

"*Lütfen*," diye yalvardım, gerçekten.

Gözlerinin etrafındaki deri sıkıştı. O kalın kirpikler dalgalandı, sonra kalktı.

"İşte " Zorla gülümsedim çünkü korkmasını istemiyordum. Bildiklerimi görmesini istemiyordum. Bu anıyı diğer korkunç anılarına eklemesini istemiyordum çünkü bundan kurtulacaktı. Kurt ulumasını duyduğum anda bunu anlamıştım.

"Acıyor," diye homurdandı.

"Biliyorum." Ürpererek bakışlarını tuttum. "Bunu düzelteceğim. Acıyı . Hepsini yok edeceğim. Bir yara izi daha taşımayacaksın."

Sığ bir nefesle göğsü hareket etti. "Ben... Ben ölüyorum."

"Hayır, ölmeyeceksin," diye hırladım, dehşet korkuya dönüşmüştü. "Ölemezsin. Buna izin vermeyeceğim."

Hiç tereddüt etmedim. Bileğimi ağzıma götürüp derin derin ısırırken ikinci bir düşünce yoktu. Poppy haykırdı ve Kieran elini yarasından çekti, kanım dilime değince bir adım geri çekildi. Etimi yırtarak açtım.

Yüzünde kısa bir endişe ifadesinin belirdiğini gördüm.

"Bir embesil olarak öleceğim," diye fısıldadı Poppy.

Bileğimi kaldırarak kaşlarımı çattım. "Ölmeyeceksin ve ben iyiyim. Sadece içmene ihtiyacım var."

Kieran kaskatı kesilmişti. "Casteel, sen-?"

"Ne yaptığımı çok iyi biliyorum ve fikrini ya da tavsiyeni istemiyorum." Kan kolumdan aşağı süzüldü. "Ve ikisine de ihtiyacım yok."

Mesajı aldı ve sessiz kaldı.

Ancak Poppy yapmadı. Geri çekilmeye çalıştı. "Hayır," diye mırıldandı.

"Hayır." Onu kendime doğru çektim. "Yapmak zorundasın. Yapmazsan öleceksin."

"Bir canavara dönüşmektense... ölmeyi tercih ederim," diye yemin etti.

"Bir canavar mı?" Bu saçmalığa güldüm. "Poppy, sana Craven hakkındaki gerçeği zaten . Bu sadece seni daha iyi yapacak."

Başını benden yana çevirdi.

Göğsümdeki boşluk yayıldı. "Bunu yapacaksın. İçeceksin. Yaşayacaksın. Bu seçimi yap, Prenses." Sesim kalınlaştı. "Beni bunu yapmaya zorlama."

Başını güçsüzce salladı, hâlâ kendini kurtarmak için mücadele ediyordu.

Kahretsin, onunla tartışacak, onu inanmadığı şeylere ikna etmeye çalışacak zaman yoktu. Ona bir seçenek sunmuştum. O bana hiçbir şey vermedi.

"Penellaphe." İçimin derinliklerinden gelen havayı çağırırken onun adını söyledim. Damarlarımdan aktı ve sesimi tanrıların gücüyle doldurdu. "Bana bak."

Yavaşça bakışları benimkilerle buluştu. Dudakları aralandı.

"İç," diye emrettim, bileğimi ağzına götürürken zorlamayla sertçe bastırdım. "Benden iç."

Kolumdan bir damla kan dudaklarına düştü. Dudaklarının arasından kaydı ve hafifçe sarsıldı. Bileğimi ağzına bastırdım. Kanım içeri sızdı, dilini kapladı, boğazından aşağı aktı, ama nefesimi tuttum ve bekledim.

Poppy *yutkundu*.

"İşte bu," diye homurdandım. "İç."

Kanımı içine çekerek içerken o yeşil gözler benimkilere kilitlendi. Tekrar tekrar yutkunurken başka tarafa bakmadı, ben zorlamayı hafifletip onu bıraktıktan sonra bile. Benden kendi başına içti, kanımı tattığı anda bunu yapmanın iticiliği geçti. Beklediği gibi olmayacaktı.

Poppy'nin parmakları koluma bastırırken gözleri kapandı ama ben kendi gözlerimi kapatmadım. Onu dikkatle izledim, Kieran'ın sessizce odayı terk ettiğinin belli belirsiz farkındaydım. O beslenirken sadece biz vardık. Nefes alış verişine ve nabzına odaklandım. Her ikisi de güçlendi ve sabitlendi, zihnimi öfke ve dehşetten arındırdıkça aşırı yorulan kalbi daha da güçlendi. Bunların hiçbirini anlamasını istemiyordum. Güvende hissetmesini istedim.

Bileğimdeki sabit çekişleri neredeyse ve hala benden alıyordu, açgözlülükle, açgözlülükle. Başımı duvara yasladım. Çünkü
Nedense Stroud Denizi'ni düşündüm, tünellerden tırmanarak çıktığımda bana nasıl göründüğünü. O kadar uzun süre yeraltında kaldıktan sonra güneş gözlerimi acıtmıştı ama gözlerim acıyıp sulanırken bile pırıl pırıl mavi sulardan başka bir yere bakamamıştım. Pence haklıydı. Stroud Denizi çok güzeldi.

Poppy bana doğru biraz kıpırdandığında suyun görüntüsü dağıldı. Anılarımın derinliklerinden başka bir görüntü şekillendi. Pürüzsüz kaya. Leylak kokan gölgelerle ıslanmış daha berrak su. *Mağara*.

Oradaki son anım kendini toparlamaya başladığında Poppy'nin varlığını hissettiğime yemin edebilirim. Sanki zihnimin içindeydi.
Nefesim kesildi.

Gözlerimi açtım, Poppy'ye bakarken kalbim hızla çarpıyordu. "Yeter," diye mırıldandım. Rengi etine geri dönmüştü. "Bu kadar yeter."

Poppy... Tanrılar, her zamanki gibi muhteşem bir inatla bileğime yapışmıştı. Belli ki yeteri kadar aldığına inanmıyordu. Yarattığım delikleri çekti ve o açgözlü sürüklemeler vücudumdaki her duyu noktasına çarptı.

"Poppy," diye inleyerek bileğimi ondan çektim.

Takip etmeye başladı ama sonra bana doğru gevşedi, gözleri tekrar kapandı. Görünüşü bana, ona yaralarımdan bahsettiğimde uyuyakaldığı zamanı hatırlattı. Doymuş. Huzurlu. *Mutlu*.

Başımı bir kez daha duvara yaslarken, asi saç tutamını arkaya attım, parmaklarım ipeksi düğümleri .
İtiraf etmeliyim ki, sessizlikte ona sarılırken biraz kayboldum. Ben bile

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim ama dış dünya öyle yapmamı talep etse bile sakin anları unutmazdım.

"Poppy," diye seslendim ona. "Nasıl hissediyorsun?"

Bir sonra "Üşümüyorum," diye cevap verdi. "Göğsüm... soğuk değil."

"Olmamalı."

"Kendimi... farklı hissediyorum," diye ekledi.

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. "Güzel." "Sanki bedenim... bağlı değilmiş gibi hissediyorum."

"Birkaç dakika sonra geçer," dedim ona. Beslenmek kafayı bulmasına neden oluyordu. Yaptığı tek şey bu değildi ama olduğu gibi kaldığı sürece etkileri geçecekti. "Sadece rahatla ve tadını çıkar."

"Artık canım yanmıyor." Poppy birkaç dakika sessiz kaldı. "Anlamıyorum."

"Bu benim kanım." O saç teli çoktan yanağına doğru yol almıştı. O saç parçasını gerçekten sevmiştim. Onu geriye doğru taradım. Poppy titredi ve kanından başka bir koku bana ulaştı. Görmezden geldim. "Bir Atlantislinin kanının iyileştirici özellikleri vardır. Bunu sana söylemiştim."

"Bu... bu inanılmaz," diye mırıldandı Poppy.

" mi?" Ona doğru uzandım ve kolunu tuttum. "Burada yaralanmadın mı?"

Baktı ama etinde kurumuş kan ve kirden başka bir şey yoktu. "Peki ya burası?" Elimi hareket ettirdim, böylece başparmağım üst kısmının etrafında dönüyordu.

Kol, omzun hemen altından. "Burada pençelenmedin mi?"

Bir kez daha bakışları yönlendirdiğim yeri takip etti. İçini bir merak kapladı. "Burada... burada yeni yara izi yok."

"Yeni yara izi olmayacak. Ona söz verdiğim şey buydu," diye hatırlattım.

"Senin kanın..." Yutkundu. "Bu inanılmaz."

Şimdi böyle düşünmesine sevindim. Ya sonra? Muhtemelen farklı bir hikâye. Poppy'nin bakışları tekrar benimkilere kaydı. "Bana kanını içirdin." "İçirdim."

Burnu kırıştı. "Nasıl?"

"Bu olgunluk döneminde ortaya çıkan şeylerden biri," diye açıkladım. "Hepimiz başkalarını... zorlayamayız."

"Daha önce yaptın mı?" diye sordu. "Benim üzerimde mi?"

"Muhtemelen önceki davranışlarını buna bağlamak istiyorsundur," dedim kuru bir sesle. "Ama suçlamadım, Poppy. Buna ne ihtiyacım vardı ne de istedim."

Kafa karışıklığı yerleşti ve dudaklarını büzmesine neden oldu. "Ama şimdi yaptın."

"Ben yaptım."

Gözleri kısıldı. "Sesin hiç de utanmış gibi gelmiyor."

"Değilim," diye itiraf ettim, sırıtmamak için kendimi zor tutarak. "Sana ölmene izin vermeyeceğimi söylemiştim ve ölecektin Prenses. Ölüyordunuz." Soğuk, sert bir acı dilimi midemi kesti. "Ben senin hayatını kurtardım. Bazıları uygun yanıt olarak bir teşekkürü önerir."

"Bunu yapmanı ben istemedim," dedi ve o inatçı çenesinin kalktığını gördüğüm hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Ama , değil mi?" Alay ettim. Poppy

dudaklarını birbirine bastırdı.

Eğlence yükseldi. "Bu konuda benimle ancak sen tartışırsın."

"Dönmeyeceğim-"

"Hayır." İçimi çektim, kolunu karnına doğru indirdim. "Sana doğruyu söyledim, Poppy. Craven'ı Atlantisliler yapmadı. Yükselmişler yaptı."

Poppy bana baktı, göğsü keskin bir şekilde yükseliyordu ve o zaman onu gördüğümü sandım. Tavanın açıktaki ahşap kirişlerine bakmadan önce bir parça kabullenme. "Bir yatak odasındayız."

"Mahremiyete ihtiyacımız vardı."

Kaşları çatıldı. "Kieran beni kurtarmanı istemedi." "Çünkü bu

yasak."

"Bir vampire mi dönüşeceğim?"

Güldüm. Elimde değildi çünkü gerçeği kabullenmeye başlamıştı.

"Bunun neresi komik?"

"Hiçbir şey." Sırıttım. "Hâlâ gerçeğe istemediğini biliyorum ama içten içe inanıyorsun. Bu soruyu bu yüzden sordun." Ayak seslerinin yaklaştığını ve sonra geri çekildiğini duyduğumda kapıya . "Dönmek için
bundan çok daha fazla kan gerektirir. Ayrıca benim de daha aktif bir katılımcı olmamı gerektirecektir."

Aldığı nefes yumuşaktı. "Nasıl... nasıl daha aktif bir katılımcı olabilirsin?"

Gülümsemem yayıldı. "Sana anlatmak yerine göstermemi mi tercih edersin?" "Hayır," dedi, arzusu artarken bile.

Gözlerimi kapattım. "Yalancı."

Poppy tekrar sessizleşti ve onu temizledikten sonra dinlenebilmesi için yatağına götürmem gerektiğini biliyordum. *Yalnızdım*. gereken şeyler vardı. Öldürmek istediğim insanlar. Yavaş yavaş. Acı çektirerek.

Ama o sıcak ve , kollarımda güvendeydi ve ben gitmeye hazır değildim.

Bunun bedelini er ya da geç ödeyecektim çünkü Poppy'nin nefes alış verişi değişmişti. Nabzı hızlanmıştı. Kanımın aptalca bir şekilde geçip gitmesini umduğum diğer etkileri şimdi onu vuruyordu.

"Naill ve Delano iyi mi?" diye sordu, sesi daha kalın ve gür çıkıyordu.

"İyi olacaklar," dedim ona. "Ve eminim iyi olduklarını bilmek onları mutlu edecektir.
Onları sormuştun."

Poppy buna cevap vermedi. Belki de veriyordu ve ben nabzımın atışından onu duymuyordum. Derin bir nefes aldım ve bir iniltiyi yuttum. Kokusu etrafımı sarmıştı ve ateşli bakışlarını üzerimde hissettim. Aklının tam olarak nereye gittiğini hissedebiliyordum.

"Poppy," diye uyardım.

"Ne?" diye fısıldadı.

Dişlerimi sıktım. "şeyi düşünmeyi bırak." "Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?"

Gözlerimi açarak çenemi indirdim. "Biliyorum."

Poppy bana baktı, titrerken teni kızarmıştı. Kalçaları kıpırdadı ve kolumu ona doladığımda neredeyse lanet okuyacaktım. Bunun nasıl yardımcı olduğundan emin değildim. Ama olmadı. Kıçı sikime yaslanmışken olmazdı.

"Bilmiyorsun," diye inkar etti, yarı kapalı gözlerle beni izliyordu. Dudağını ısırdı ve inledi. "Hawke." Lanet olası tanrılar.

Poppy tam o anda bir kedi gibi gerindi. Sırtını eğerek göğüslerini gömleğe bastırdı. "Hawke."

"Yapma," diye ısırdım, sertleşerek. "Bana öyle deme."

"Neden?"

"Sadece yapma." Bundan sonra olmaz. Sonra olmaz...*oh, kahretsin*.

Poppy'nin eli hareket halindeydi, yırtık gömleğinin üzerinden yukarı doğru kayıyordu. Parmaklarının göğsünün etrafında kıvrılmasını ve dolgun etine bastırmasını izlerken ağzım kurudu.

"Poppy," diye . "Ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum."

Bu tamamen bir yalandı.

Sırtını dikleştirirken gözleri kapalıydı. Başparmağını göğsünün ucuna götürdü. "Yanıyorum."

"Bu sadece kan," dedim, onu izlerken sesimin ne kadar kalın olduğunu duydum. "Geçecek ama bunu yapmayı bırakmalısın."

Kimseyi şaşırtmadı, en azından beni, Poppy dinlemedi.

Başparmağını kaba, ince tişörtün altından net bir şekilde görebildiğim sertleşmiş göğüs ucunun üzerinde gezdirdi. Ve bunun ona hissettirdiklerinden hoşlanıyordu. Nefesi keskindi.

Kıpırdayıp kalçalarını birbirine bastırdığında arzu içimde dalgalandı - onu tadarken omuzlarıma bastırdığını açıkça hatırlayabildiğim kalçaları.

"Hawke?"

Gergin bir zevk şimşeği kesti. "Poppy, tanrılar aşkına."

Eli göğsünden ayrılırken gözleri açıldı. Bir bir rahatlama oldu ama sonra parmakları tekrar harekete geçti, karnından aşağıya kaymaya başladı ve her türlü rahatlama yok oldu.

"Öp beni?" Onun boğucu fısıltısı benimle alay etti.

Vücudumdaki her kas gerildi. "Bunu istemezsin."

"" Parmaklarının uçları pantolonunun gevşek bandına uzandı. "Ona ihtiyacım var."

"Sadece şu anda böyle düşünüyorsun." Bunu başka bir zaman söylemesini duymak için neler vermezdim. "Kan yüzünden."

"Umurumda değil." Eli aşağı kaydı. "Bana dokunur musun? Lütfen?"

İnlerken ihtiyaç beni parçaladı. "Şimdi benden nefret ettiğini mi sanıyorsun? Eğer istediğin şeyi yaparsam, beni öldürmek isteyeceksin." Dudaklarım yukarı kalktı. Bir daha düşündüm de... "Beni şu anda olduğundan daha fazla öldürmek isteyeceksin. Şu anda kendini kontrol edemiyorsun."

Alnının derisi kırıştı. "Hayır."

"Hayır mı?" Elinin aşağı doğru inişini izleyerek

tekrarladım. "Senden nefret etmiyorum."

İçimden alçak bir gümbürtü geldi. Beni ele geçiren sadece ihtiyaç değildi. O kadar çok arzu duyuyordum ki ne yaptığımı bile anlamadan bileğini yakalamıştım. Onun elini kendi ellerimle değiştirmek istedim; parmaklarımla, dudaklarımla, dilimle. Aletim kalınlaştı.

"Hawke?" diye inledi.

Boynumu gerdim. "Seni bildiğin her şeyden koparmak için planlar yaptım ve yaptım da, ama bu suçların en kötüsü bile değil," diye ısırdım. "Ben insanları öldürdüm, Poppy. Ellerimde o kadar çok kan var ki asla temiz olmayacaklar. Seninle ilgilenen Kraliçe'yi devireceğim ve birçok

Bu süreçte daha fazlası ölecek. Ben iyi bir adam değilim ama şu anda iyi olmaya çalışıyorum."

"İyi olmanı istemiyorum." Tuniğimi kavradı. "Seni istiyorum."

Başımı salladım. Bunu yapamazdım. Poppy tuttuğum eli çekiştirdi. Sığ bir nefes alarak ona doğru eğildim. "Birkaç dakika içinde, bu fırtına geçtiğinde, varlığımdan nefret etmeye geri döneceksin, hem de sonsuza kadar. Sebep," dedim ona, ağızlarımız birkaç santim ayrıydı. "Seni öpmem, daha fazlasını yapmam için bana yalvarmış olmandan nefret edeceksin. Ama içinde benim kanım olmasa bile
Beni arzulamaktan hiç vazgeçmediğini biliyorum." Kelimeler içimden hararetli bir telaşla çıktı. "Ama tekrar içine girdiğimde, ki , kanın ya da başka bir şeyin etkisini suçlayamayacaksın."

Elini o güzel kalçalarının arasından avucunu ağzıma götürdüğümde Poppy bana bakakaldı. Ortasını öptüm ve ondan bir nefes aldım.

Bir kalp atışı geçti.

Belki iki.

Sonra, tıpkı söylediğim gibi, kanla beslenen şehvet başladı.

Elimi tutmaya çalıştığında elini bıraktım. Saniyeler geçti. Tutanaklar.

"Asla gitmemeliydim," dedim, artık zihninin biraz berrak olduğundan emindim. "Böyle bir şeyin olabileceğini bilmeliydim ama intikam arzularını hafife almışım."

"Onlar... onlar benim ölmemi istediler," dedi.

"Yaptıklarının bedelini ödeyecekler," diye söz
verdim.

Biraz hareket etti ama eskisi gibi değildi. "Ne yapacaksın? Onları öldürecek misin?"

"Yapacağım ve onların yolundan gitmeyi düşünen herkesi
öldüreceğim." Poppy yutkundu. "Peki ya ben... bana ne
yapacaksın?"

Gözlerimi ondan kaçırdım, çok yorgundum. "Sana zaten söyledim. Prens Malik'i kurtarmak için seni Kraliçe'yle takas etmekte kullanacağım. Yemin ederim, sana daha fazla zarar gelmeyecek."

Poppy konuşmaya başladı ama tüm vücudu sarsılmış gibiydi. "Casteel?"

Donup kaldım.

"Kieran... Kieran Casteel adını söyledi."

Söylemiş miydi?

Fark etmemiştim. Onu kurtarmakla çok meşguldüm. Nabzının hızlandığını hissettim ve öfke ya da panik yerine gerçek bir rahatlama hissettim.

son bir yalan daha yıkıldı. Sonunda zaten bilmek zorunda olduğu şeyi kabul ediyordu.

"Aman Tanrım." Eli ağzının üzerine kapandı. "Sen osun." Eli kayarak yırtık gömleğinin yakasına dolandı. "Kardeşine olan buydu. Onun için neden bu kadar üzülüyorsun. Geri almak için beni kullanmayı umduğun Prens . Senin adın Hawke Flynn değil.
Sen osun! Sen Karanlık Olan'sın."

Sadece geçmişte yaşadığım acılar Karanlık Olan olarak adlandırılmama tepki vermemi engelledi. "Ben Casteel ya da Cas ismini tercih ederim," dedim. "Bana böyle hitap etmek istemiyorsanız, Kral Valyn Da'Neer'in ikinci oğlu, Prens Malik Da'Neer'in kardeşi Prens Casteel Da'Neer diyebilirsiniz ama bana Karanlık Olan demeyin. Benim adım bu *değil*."

Poppy bir an hareketsiz kaldı ve sonra öfkesi ve üzüntüsü taştı.
İzin verdim. Ve aldım. Göğsüme gelen yumruğu. Yanağıma acı bir tokat. Çığlık atarken omuzlarımı itti. Gözlerinde biriken nemi kadar izin verdim. Bu konuda hiçbir şey yapmadan oturamazdım.

"Kes ." Üst kollarını kavradım ve onu göğsüme doğru çektim. "Kes , Poppy."

"Bırak beni," diye yalvardı, o kadar çok titriyordu ki bırakırsam kırılacağından korktum.

Bu sefer paramparça olacaktı ve benden başka suçlayacak kimse olmayacaktı. Bu yüzden ona sıkıca sarıldım. Başımı onunkine bastırdım. "Çok üzgünüm," diye fısıldadım. "Özür dilerim."

Poppy'den tek bir gözyaşı bile kaçmadı ama beni duyamayacak kadar titriyordu. Tutuşumu hafifleterek geri çekilmeye başladım. Kalbi hızla atıyordu. "Poppy?"

Tekrar döndü, nefes alırken yan tarafına yuvarlandı. "Bırak beni."

"Poppy," diye tekrarladım, parmaklarımı nabzına bastırarak. Yemin ettim.

"Senin
Kalbim çok hızlı atıyor."

"beni!" diye öyle yüksek sesle ve şiddetle bağırdı ki, ağırlığı vardı, kendi gücüne sahipti.

Bir kolumu indirdim ama tamamen bırakmadım. Hiçbir ölümlünün kalbi sürekli böyle atamazdı. Sakinleşmesi gerekiyordu ama bunun ötesindeydi. Lanet olsun. Ellerini yere koydu, vücudu hâlâ titriyordu. Bu onun için çok fazlaydı-herkes için çok fazla. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Benden nefret etmesi için bir neden daha olacaktı ama ölmektense varlığıma lanet etmesini tercih ederdim. Onu kendime doğru çekmeye başlamıştım ki aniden bana doğru döndü. "*Poppy*."

Göğsüme bastırdı- Aldığım nefes
çalındı.

Göğsümü itmemişti. Bu, oradaki ani, çarpıcı, kızgın acıya neden olmazdı. Nefesimi kesen bir acı.

Poppy'nin vahşi, geniş gözleri benimkilere kilitlendi. Yavaşça
aşağıya baktım. Göğsümden bir hançer çıkmıştı.

İnançsızlık içimde gürledi. Poppy beni bıçaklamıştı. Tıpkı hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam söğüdün altında yapmasını söylediğim gibi.

Elini hançerin kabzasından çekti ve geri çekildi. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Bakışlarımı hançerden ayırdığımda, savaştığı gözyaşlarının döküldüğünü gördüm. Onu sadece Vikter için ağlarken görmüştüm. Değer verdiği biri için. "Ağlıyorsun," diye homurdandım, kanın tadını alarak. Benim kanımı.

Saf, katıksız korku güzel gözlerini doldurdu. Ayağa fırladı ve geri çekildi. Tüm vücudu titriyordu. "Özür dilerim," diye tekrarladı.

Öne doğru eğilip elimi yere çarparken kahkahadan boğuldum. Bu kahkaha bana pahalıya patladı ve göğsümün yanmasına neden oldu. "Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Hayır, değilsin."

Poppy başını salladı. Dönüp kapıyı açarken içinden bir ses geldi. Ve sonra daha önce hiç yapmadığını düşündüğüm bir şey yaptı.

Koştu.

OceanofPDF.com

KARIN İÇİNDE

"Lanet olası tanrılar," diye homurdandım, sayısız duyguyla sersemlemiştim. Bunu gerçekten yaptığı için şok olmuştum, kastettiği için öfkeliydim ve aynı zamanda *eğleniyordum*. Hançerin kabzasını kavradım.

Kieran aniden açık kapıda belirdi. "Aman Tanrım." Bir adım öne doğru sendeledi, nefesi kesilmişti. "Seni bıçakladı."

"Sadece birazcık." Hançeri serbest bıraktım. Bıçağı yere sapladığımda acı patladı. "*Lanet olsun*."

"Biraz mı?" Kieran hırladı. "Kalbini mi çaldı?"

"Neredeyse." Ya da belki sadece biraz. Belki bir çentik. "Ve kan taşı ile. Yarım santim sola mı?" Öfke damarlarımdan ateş gibi sızarken ıslak, kanlı bir kahkaha daha attım. "Bu... gerçekten acıtabilirdi."

Kieran'dan alçak bir öfke gümbürtüsü yayıldı. İçimdeki yırtıcı hayvan uyandığında başımı kaldırdım. Derisi incelmiş, çenesi uzamıştı. Gözlerinin yıldızlar kadar parlaktı. Göğsü genişleyip tuniğinin dikişlerini gererken başı kapıya doğru sallandı. Bana zarar veren kişinin peşinden gitmesini talep etmek, bağın devreye girmesinden daha fazlasıydı. Eğer yaparsa, Poppy'yi yakalayacaktı.

"Hayır." Yeni bir acı patlamasını görmezden gelerek ayağa kalktım. "Onun peşinden gitme. Onu yakalayacağım." Bir nefes aldım. Acıyordu ama bıçak çıkmıştı. Yara çabucak iyileşecekti. Acı dinecekti. "Onu ben hallederim."

Başı bana doğru dönerken boynundaki tendonlar dışarı fırladı. Öfkeden titriyordu. "Ben gidiyorum-"

"*Hayır*," diye kükreyerek saldırdım. Kieran'ı kapıdan geri çektim, dişlerimi gösterdim. "O benim."

Kieran kilitlendi, sonra ağzı gevşeyerek kararsız bir adım geri . "Cas..."

Söyleyebileceğim başka bir şey yoktu. Ondan uzaklaştım, havalandım. İkinci katın tırabzanından atlarken *o benim* diye tekrarladım. Kapıya çarptım.

sertçe yere düştüm ve içime bir acı dalgası daha gönderdim. Yağan karın arasından , bir elimi göğsümde gezdirerek kapalı avluyu taradım. Yara çoktan kapanmaya başlamıştı.

"Orman." Elijah kalenin girişinde durdu. "Ormana kaçtı."

Hava koşullarına karşı korunmasız ve silahsız nereye gittiğini sanıyordu? Çenem eğildi, dudaklarım hırıltıya dönüştü. Durumda bulduğum mizah ortadan kayboldu. Beni bıçaklamak bir şeydi.

Hayatını bu şekilde riske atmak tamamen farklı bir şeydi.

Poppy kendini öldürtmeye kararlıydı. Ve belki ben de öyleydim.

Acı ve kan kaybı duyularımı keskinleştirmiş, öfkeden başka bir şeye yer bırakmamıştı. Bu herkes için tehlikeliydi, ama özellikle de elemental bir Atlantisli için.

Savrulan karın içinde avluyu geçip ormana ve hızlandım. Onun kokusunu yakaladığımda karla kaplı dallar bulanıklaşıyordu.

Sola dönerek, yarı devrilmiş bir çamın altına girdim.

Beyaz ve yeşilin dünyasında koyu kırmızı bir parıltı fark ettim ve dudaklarımı vahşi bir gülümseme böldü. İşte oradaydı.

Kafamın uzak bir köşesinde uyarı zilleri çaldı. Bu tür bir şey hissetmiştim Daha önce delilik. Onu yaşamıştım. Pişman olmuştum. Kabullenmiştim. Sadece bir kez. Yıllar önce, Shea ile göz göze geldiğimde ve onun kardeşime ihanet ettiğini fark ettiğimde. O çılgınlık, bir uçurumun kenarında durup düşüşe bakmak gibiydi.

Ve işte bir kez daha o uçurumun kenarındaydım.

Bir yırtıcı gibi hiç ses çıkarmadım. Poppy'yi avlarken hiçbir uyarı vermedim ve bir kolumu beline dolayarak onu yakaladım.

Ayakları yerden kesilirken çığlık attı. Onu göğsüme doğru çektim ve hissettiğim ıstırabın hâlâ iyileşmekte olan yaranın acısıyla hiçbir ilgisi yoktu. Onun içindi. Benim içindi. Bu durum için. Biz. Ve benim deliliğim.

Önemli olan her şeyi silen ve kazanan bırakmayan türden bir şeyin eşiğinde sallanıyordu. Çenesini kavradım ve pek çok kişiyi öldürmüş olan elimle başını geriye doğru ittim. Bunu hak edenleri. Yapmayanlar. Benim

Parmakları Poppy'*nin* çenesine tıpkı *onunkiler* gibi bastırdı.

"Bir Atlantisli, bir wolven ya da Yükselmiş'in aksine, kalbine saplanan bir bıçakla öldürülemez," diye kulağına hırladım. Pervasızca kaçışına duyduğum öfke azaldı.

Beni gerçekten bıçakladığına olan inançsızlığım yok oldu. Bütün bunlar

Fiziksel acıdan daha derin bir acı. "Eğer beni öldürmek istiyorsan.
"Başına nişan almalıydın, Prenses." Çenem zonkladı. "Ama da kötüsü, *unuttunuz*."

"Neyi unuttun?" diye nefes

nefese kaldı. "*Gerçek*

olduğunu," diye .

O çılgınlığın içine düşmeye başladım.

Dişlerimi boğazının yan tarafına batırarak saldırdım. Kolum onu sıkıca kavrarken tüm vücudunun benimkine karşı sarsıldığını hissettim. Sıcak kan dilime çarptı. Tadını bile almadım. Düşüyordum, ağzım boğazına yapışmıştı, dişlerim hâlâ etinin derinliklerine gömülüydü. Dişler içeride kaldığında nasıl hissettirdiğini çok iyi biliyordum. Isırık canlı canlı yanmak gibi hissettirir, bir acı fırtınası yaratırdı. Kırılgan deri eninde sonunda yırtılacaktı. Boynu ellerimle kırılacak, ama Poppy-

Hayır.

Bu Shea değildi.

Bu Maiden'dı.

Seçilmiş.

Penellaphe Balfour.

Poppy.

Benimkini.

Kalbim gümbür gümbür atarken, sıcak kanı dilimin üzerine sıçrayıp ağzımın içini kaplarken geri çekildim. Onu başladım ama sonra...

Onun tadı bana çarpıcı, beklenmedik bir his patlamasıyla çarptı.
Tatlı. Taze. *Güç*. Ağzım hâlâ boğazına yapışmıştı ve kanı serbestçe akıyordu. Sebep olduğum acı, dişlerim etini terk ettiği anda geri çekilmişti. Şimdi, ısırığım onun içinde tamamen farklı bir fırtına yaratacaktı. Benim içimde.

Tadı gür ve zengindi, tam bir çöküştü. Hızla artan uyarılması saf günahtı. Açgözlülükle içerken benimkinin sıcaklığı yaktı. İnledim, onu kendime çekerken her şeyin içinde kayboldum, ama onun tadı...

Onun *kanı*, bir uyanıştı. Onda bir şey vardı.
İçinde bir şey vardı. Ağzımın içi karıncalandı. Tenim uğuldadı. Kanında olmaması gereken bir şey vardı. . Bir enerji yüküydü. Güç. Yaranın acısı artık o kadar şiddetli değildi.

İyi tanrılar.

Bunun tek bir anlamı olabilir.

O-

İçimden bir şok geçti. İnanamayarak kendimi ondan uzaklaştırdım.

Poppy tökezledi ve kendini yakaladı. Bana döndü. Orada durdum, Isırığımdan sızan kanı izlerken titriyordum.

Elini boğazına götürürken göğsüm hızla inip kalktı. Bir adım geri çekildi ve keşfettiğim şeyin şoku geçti.

Poppy ölümlüydü ama kanı benim halkımdan . Atlantisli.

"Buna inanamıyorum." Dilimi alt dudağımda gezdirdim, onun tadına baktım. Gerçeği tadıyordum. Göğsümden bir zevk iniltisi yükselirken gözlerim kapandı. Yarı Atlantisliydi ve bu yanı çok güçlüydü.

Bir anda her şey anlam kazandı. Gözlerim açıldı. "Ama bilmeliydim."

Şimdi yaptım.

Bir kez daha, *her şey* değişti. Bir nefes daha alamadan onun üzerindeydim. Saçlarını okşarken ağzını da kendime çektim. Rahatlama *neşeye* dönüştü*;* parlak ve havadar. Onun için bundan kurtulmanın bir yolu vardı, güvenliğini gerçekten sağlayacak bir yol.

Ama şu anda, içimden *ona* doğru pompalanan tek şey rahatlama ve sevinç değildi. İhtiyaç ve istek bir araya geldi. Onu ilk andan itibaren istediğim gibi öptüm. Dişlerimi saklamadan, kim olduğumu gizlemeden. Poppy de beni aynı şiddetle, aynı çaresizlikle öptü. Onu karla kaplı zemine götürürken bana sarıldı, ağzım onunkinden hiç ayrılmadı. Bunun bir nedeni de ısırığımdı. Acı gittiğinde, zevk geldi, ama bu sadece kalçalarımı onunkilere doğru yuvarlarken aç küçük öpücüklerini *kısmen* körükledi. Dudağını ısırdım, nefes nefese inleyişinden, altımda nasıl hareket ettiğinden, kalçalarını sallayışından, daha fazlası için zorlanışından, daha fazlasını isteyişinden sarhoş oldum.

Benden.

Poppy beni istedi.

İhanetimi öğrendiğinde de durmamıştı. Aramızdaki çekim inkâr edilemezdi ama bunu ondan duymam gerekiyordu.

Öpüşmeyi bitirdiğimde onu görmek için başımı kaldırdım. "Bana bunu istediğini söyle." Ona karşı sallandım. "Bana daha fazlasına ihtiyacın olduğunu söyle."

"Daha fazla," diye fısıldadı.

"Şükürler olsun," diye homurdandım, aramıza uzandım, çok muhtaçtım ve onun içinde olmak için çok istekliydim. Çünkü o *biliyordu*. Benimle ilgili gerçeği biliyordu. Aramızda yalan yoktu. Onun içinde olmak zorundaydım. Şimdi. Pantolonunun önünü tuttum ve çektim. Düğmeler serbest kaldı.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldı.

Güldüm ve pantolonunu indirdim. Güzel bir bacağını açtım. Bu kadarı yeterliydi. Bakışlarımı onunkilere diktim. "Bu gömleğin tamir edilemez olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Kaşları çatıldı. "Ne?"

Elimi kanlı gömleğin ön kısmına sokup yırtarak açtım ve göğüslerini önüme serdim. Hay sikeyim. Bakışlarım ağaçların arasından süzülen karın nemlendirdiği kremsi teninde açlıkla gezinirken pantolonumu yırtarak açtım. Daha koyu pembe olan dolgun meme uçları sertleşmiş ve büzüşmüştü. Saldırıya uğradığı zamandan kalan kurumuş kan izlerini gördüm. Dondum kaldım. Onu kaybetmeye çok yaklaşmıştım...

"Onları öldüreceğim," diye yemin ettim. "Hepsini öldüreceğim."

Ağzına sahip olduğumda Poppy ürperdi, kendimi kalçalarının arasına yerleştirdim ve kaygan, sıkı sıcaklığına battım. Öpücükleri çığlıklarımı bastırdı. Ona hızlı ve sert bir şekilde saldırdım ve bu akıl almaz bir şeydi. Her itişimi karşılayışı. Bana, omuzlarıma, saçlarıma ve elinin her yerime yapışması. Kar daha sert, daha ağır yağıyordu, sanki bizim şiddetimize kendi şiddetiyle karşılık veriyordu.

Ama bunun sürmesini istedim.

Dilini ağzımın içine çektim, tadını takıntı haline getirdim, sonra dudaklarını bıraktım. Boğazından aşağıya doğru öperek, ısıracağım yere geldim. Küçük delikleri içimden çiğ bir tatmin hırıltısı çıktı, nefesi kesilip bana doğru gerilirken sırıttım. Dilimi ısırığın üzerinde döndürürken omuzlarımdaki tutuşu sıkılaştı.

Ama orada kalamazdım.

Eğer yapsaydım, yaraları yeniden açar ve ondan daha çok içerdim. Bunu yapamazdım.

benim kanım vardı, ama daha önce açgözlü davranmıştım ve o daha önce çok ağır yaralanmıştı.

Boğazını öperek başımı kaldırdım. Bakışlarımız kilitlendi. Gözleri genişti ve kıpkırmızı saçlarının gevşek tellerini süsleyen kar gibi yeşilin çarpıcı bir tonundaydı.

Tanrım, o... o her yönden çok beklenmedik biriydi. Çok güzeldi. Çok cesur. Çok acımasız.

Elimi göğsünde gezdirerek, içine girip çıkarken göğsünü avuçladım, her hamle neredeyse beni çözüyor ve onu çözüyordu. Kendini çok sıcak, çok ıslak ve çok iyi hissediyordu. Ağzım onunkine döndü. O sadece

aç, . Kalçalarını kaldırarak beni daha derine, daha sert, daha hızlı sokmaya zorladı. Kendimi tuttum, hayal kırıklığıyla haykırdığında bir kahkaha yerini iniltiye bıraktı.

Başımı kaldırdım. "Ne istediğini biliyorum ama..."

Kalçalarını tamamen benimkilere bastırdı ve ben titredim. "Ama ne?"

Gözlerimi ona kilitlediğimde çenem sertleşti. "Adımı söylemeni istiyorum."

"Ne?"

Yavaş daireler çizerek ona karşı hareket ettim. "Gerçek adımı söylemeni istiyorum." Dudakları keskin bir nefesle ayrıldı.

Kalbim küt küt atarken içinde hareketsiz kaldım. "Tek istediğim bu." Göğüs ucuyla oynarken sesim kısıldı. "Bu bir kabullenme. İçinde kimin olduğunun, kimi çok istediğinin tamamen farkında olduğunu kabul ediyorsun, bunu yapmaman gerektiğini bilsen bile. Hissettiğin şeyi hissetmemekten başka bir şey istemesen bile. Gerçek adımı söylediğini duymak istiyorum."

"Sen bir ," diye fısıldadı kalçalarını benimkilere doğru yuvarlayarak.

Sırıttım. "Bazıları bana öyle der, evet, ama duymayı beklediğim isim bu değil Prenses."

Dudakları sert, sıkı bir çizgi halinde sıkıştı.

"Bunu ne kadar çok istiyorsun, *Poppy*?" diye sordum.

Saçlarımı kavradı ve gözlerimin açılmasına neden olacak kadar sert bir şekilde başımı aşağı çekti. "Kötü," diye bağırdı. "*Ekselansları.*"

Bu değildi-

Poppy bacaklarını kaldırıp belime doladı. Ben daha peşinde olduğunu anlayamadan beni sırt üstü yatırdı. Ellerini göğsüme koydu ve sanki yükselecekmiş gibi geriye doğru sallandı, beni öyle derinden içine aldı ki onun içinde lanet olası adımı unuttum.

"Oh." Poppy soluk soluğa kaldı,

nefesleri kesildi.

Yarı açık gözlerle ona baktım. "Ne var biliyor musun?"

"Ne?" diye fısıldadı, vücudu her yanımda seğiriyordu.

"Adımı söylemene ihtiyacım yok," dedim ona. "Sadece bunu tekrar yapmana ihtiyacım var ama hareket etmeye başlamazsan beni gerçekten öldürebilirsin."

Ani bir kahkaha onu terk etti. "Ben... Ben ne yapacağımı bilmiyorum."

O yumuşak kıkırdama. Daha da yumuşak sözler. Çıplak kalçalarını kavradığımda göğsümün çok dolu olduğunu hissettim. "Sadece hareket et," dedim ona, ne demek istediğimi göstererek. Onu sert sikimin uzunluğuna kadar kaldırdım ve sonra tekrar aşağı indirdim. " böyle." Vücutlarımızın sıcak sürtünmesi karşısında inledim. "Yanlış bir şey yapamazsın. Bunu hâlâ nasıl öğrenemedin?"

Poppy talimatlarımı izledi, kar yağmaya devam ederken geçici olarak yukarı ve aşağı hareket etti. Nefesi kesildi. Öne doğru eğilirken avucunu gömleğimin üzerinde gezdirdi. İniltisi acı çekmenin en iyi türüydü. "mi?" Nefes aldım.

Kalçalarını daha sıkı kavradım. "Aynen böyle."

Dudağını dişlerinin arasına alarak kalçalarını salladı ve her işkence dolu yükseliş ve düşüşte hareketleri daha güvenli hale geldi ve ben daha da büyülendim.

Bana binerken gözlerimi ondan alamıyordum. Yüzündeki, ayrılmış dudaklarındaki ve buğulanmış gözlerindeki zevk. Ağır göğüslerinin sallanışı. İpuçları parçalanmış gömleğin arkasında kayboluyor, ancak nefes almasına neden olan bir açı bulduğunda yeniden ortaya . Bakışlarım bir an için
Daha hızlı hareket etmeye başladığında vücutları birleşti, kadar beni gıcırdattı. Onun bu şekilde kontrolü ele almasını, zevkini bulmasını izlemek, şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi.

Ve bu beni çözdü.

Hareket ettim, onu tekrar altıma aldım. Ağzımı onunkinin üzerine kapattığımda, tırnakları tenime batarken, o bana ben de onun sıcaklığına doğru ilerledim. Ona sarıldığımda, kalçalarımı ona doğru çarparken, serbest bırakma omurgamdan aşağı indi.
zevk patladı. Zevkin yoğunluğu şok ediciydi, onun içinde derinlere oturdum.

Lanet olası tanrılar, serbest bırakma küçük bir sonsuzluk sürdü. Alnımı bastırdığımda hâlâ içinde seğiriyordum. Bir süre bu şekilde kaldık, bedenlerimiz birleşti, elim belindeydi, kalplerimiz ve nefes alış verişlerimiz yavaşlarken başparmağım boş boş hareket ediyordu. Yağan karın içinde muhtemelen olması gerekenden daha uzun süre kaldık, ama onu terk etmeye isteksizdim
Çünkü o... Tanrım, o *benimdi*.

Sahiplenme duygusu biraz şok ediciydi. Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Kaşlarım çatıldı.

"Ben... ben anlamıyorum," diye fısıldadı Poppy.

"Neyi anlamıyorsun?" Başımı kaldırarak onun üzerinde hafifçe kaydım.

"Bunların hiçbirini. Mesela bu nasıl oldu?"

başladım ama yüz hatlarının aniden gerildiğini fark ettim. Durdum. "İyi misin?"

"Evet. Evet."

Poppy'nin gözleri kapalıydı. Ona inandığımdan emin değildim. Endişem arttı. Bu çok mu sert olmuştu? Ben mi çok sert davranmıştım?

"Emin misin?" Bir dirseğimin üzerine çıkarak sordum. Başını salladı.

"Bana bak ve incinmediğini söyle." Kalın kirpikler havalandı. "Ben iyiyim."

"Yüzün buruştu. Seni gördüm."

Poppy yavaşça başını salladı. "Anlamadığım şey de bu. Tabii son birkaç günü tamamen hayal etmediysem."

"Hayır, hiçbir şey hayal etmedin." Kirpiklerindeki karları kırpıştırırken yüzünü taradım. "Bunun, tam burada, hiç yaşanmamış ister miydin?"

Bakışları uzaklaştı ve sonra benimkine döndü. "Hayır," diye fısıldadı. "Öyle mi... öyle mi?"

"Hayır, Poppy. Bunu sormak zorunda kalmandan bile nefret ediyorum."

Başımı çevirip ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Hissettiklerimi kelimelere dökmek için. "İlk tanıştığımızda, sanki... Bilmiyorum. Sana çekildim. O zaman seni alabilirdim, Poppy..."

Bu gerçeği o ana kadar görmeme izin vermemiştim. O gece onu Kırmızı İnci'ye götürebilirdim. Oradan ayrıldığında. Ya da kütüphaneye gizlice gittiğinde. Çok fazla şansım vardı. I şehirden çıkmanın bir yolunu bulurdu. Benimle savaşırdı ama beni durduramazdı.

Ürperdim. "Olanların çoğunu engelleyebilirdim ama ben... ben birçok şeyi gözden kaçırdım. Sana her yaklaştığımda, yardım edemedim ama seni tanıyormuşum gibi hissettim." Onun kanında ne tattığımı düşündüm. Bir parçası Ben onun içinde ne olduğunu anlamıştım. "Sanırım neden böyle olduğunu biliyorum."

En azından bunun, onun yanındayken hissettiğim tuhaf duyguları açıkladığını düşündüm. Yarı Atlantislileri her zaman bu şekilde tanımazdık, ama böyle hikayeler vardı - kanımızdaki özün başkalarındaki tanıdığına dair.

Poppy'nin titrediğini hissettim ve birden aklıma karda yarı çıplak olduğumuz geldi.

"Üşümüşsün." Onun üzerinde yükseldim, göğsümdeki hassas deri çekildiğinde oluşan keskin acıyı görmezden pantolonumu yukarı çektim. Kalan düğmeleri de ilikledikten sonra ona bir el uzattım. "Bu havadan kurtulmamız gerek."

Poppy oturduğu yerden kalkmış, gömleğinin yırtık yanlarını tutuyordu. Tereddüt etti ve sonra elini benimkinin içine koydu. "Seni öldürmeye çalıştım."

Sanki unutmuşum gibi söyledi ve onu yukarı çekerken sırıtmamak için kendimi zor tuttum. "Biliyorum. Seni gerçekten suçlayamam."

Diz çöküp pantolonunu kavrayıp kalçalarına doğru kaldırdığımda ağzı karış açık kaldı. "İstemiyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedim. Onu suçlamıştım ama yine de buraya kaçtığı için ona daha çok kızmıştım. "Sana yalan söyledim. Sana ihanet ettim ve sevdiğin insanların ölümünde rol oynadım. Bunu ilk kez denediğine şaşırdım."

Poppy sessizce baktı.

"Ve bunun son denemen olacağından şüpheliyim." Dövüşü kaybettim ve bir Pantolonunu bağlamaya çalışırken dudaklarımın kenarı kıvrıldı. Ne yazık ki hiç düğme kalmamıştı. "Kahretsin." Sonra gömleğiyle bir şeyler yapmaya çalıştım. O da işe yaramadı. Tekrar küfrettim. Yukarı uzanarak tuniğimi çıkardım. "İşte."

Poppy hâlâ orada durmuş, sanki şimdiye kadar karşılaştığı en şaşırtıcı kişiymişim gibi bana bakıyordu.

Muhtemelen öyleydim.

"Sen... kızgın değil misin?" diye sordu.

Gözlerimiz kilitlendi. "Bana hala kızgın değil misin?"

"Evet," diye yanıtladı tereddüt etmeden. "Hâlâ kızgınım."

"Ve beni göğsümden bıçakladığın için hâlâ kızgınım." Ve sonra benden kaçtın, ama her neyse. "Kollarını kaldır."

Poppy dediğimi yaptı.

"Bu arada kalbimi ıskalamadın. Oldukça iyi ıskaladın," diye itiraf ettim. Kesinlikle bir *çentikten* fazlası vardı. Tişörtümü kollarından aşağı çektim. "Bu yüzden sana yetişmem bir dakika sürdü."

"Bir dakikadan fazla sürdü." Sesi bir an için boğuklaştı ve sonra sevimli, sinirli ifadesi ortaya çıktı.

Beni neyin geciktirdiğini tam olarak bilmesine gerek yoktu. Bıçak yarası değildi. Kieran yüzünden olmuştu. "Birkaç dakika sürdü," dedim kollarını çekiştirerek.

Poppy önce giydiği gömleğe, sonra da göğsüme baktı. Yara parlak pembeydi, et biraz pürüzlüydü. "İyileşecek mi?"

"Birkaç saat içinde iyi olacak. Muhtemelen daha
erken." "Atlantis kanı," diye homurdandı.

"Vücudum ölümcül olmayan yaraları hemen onarmaya başlayacak," diye açıkladım. "Ve beslendim. Bu yardımcı oldu."

Elini boğazına götürdü, sonra hızla çekti. Kaşlarımı kaldırdım. "Bana bir şey olacak mı... senin beslenmen yüzünden?"

"Hayır, Poppy. Ben yeterince almadım, sen de daha önce benimkini yeterince almadın," diye onu temin ettim. "Muhtemelen biraz yorgun olacaksın ama hepsi bu."

Poppy bir kez daha göğsüme odaklanmıştı. "mu?" "Çok az,"

dedim ona.

Bir elini kaldırıp göğsüme dayadı. Sustum. Yapmayacaktı-

Sıcaklık göğsüme sıçradı, yumuşak dalgalar halinde bedenimi dalgalandırdı. geçerek yaranın acısını ve daha derinlerde yaşayan ıstırabı da beraberinde götürdü.

Çenem gevşerken bir titreme beni sarstı. Acımı . Onun cömertliğine inanamadım.

Titreyen elimi onunkinin üzerine koydum. "O zaman anlamalıydım," dedim, elini ağzıma götürürken kalın bir sesle. İkimizin de kanıyla lekelenmişti. Parmak eklemlerini öptüm.

"Neyi bildin?" diye sordu.

"Seni neden bu kadar çok istediklerini ve seni Maiden yaptıklarını bil."

Ağzının köşelerindeki deri kıvrıldı.

"Gel." Yürümeye başlarken elini tuttum. "Nereye

gidiyoruz?"

"Şimdi mi? İçeri giriyoruz, böylece temizlenebiliriz ve..." Pantolonunu tutmak zorunda kaldığını gördüm. İç çektim. O düğmeler gerçekten acele etmemeliydim. Dönerek eğildim ve bir kolumu dizlerinin arkasına geçirdim. Onu göğsüme doğru kaldırdım. "Ve görünüşe göre, sana yeni bir pantolon bulmaya."

Poppy gözlerini hızla kırpıştırdı. "Bunlar benim tek çiftimdi."

"Sana getireceğim." Öne doğru yürüdüm. "Eminim buralarda küçük bir çocuk vardır, pantolonunu bir liraya vermeye razı olur.
birkaç bozuk para."

Kaşları birbirine çarpınca sırıttım.

"Ya ondan sonra?" Kalın bir dalın üzerinden geçerken Poppy ısrar

etti. "Seni eve götüreceğim."

"Ev mi?" Nefesi kesildi. "Masadonia'ya mı? Yoksa Carsodonia'ya mı?"

"İkisine de değil." Aşağı baktım, gülümsemem genişledi. Bu öyle bir

gülümsemeydi ki

hiçbir şey saklamayan bir gülümseme. "Seni Atlantia'ya götürüyorum."

OceanofPDF.com

HAKLI ÇIKTIM

Haven Keep'e dönüşümüz fark edilmedi. Herkes basitçe Poppy'yi göğsüme bastırarak yağan karda avluyu geçerken kendileri korkuyorlardı.

Kieran hariç.

İkinci katın durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Gözlerimiz kilitlendi. Beni görünce kaşlarını kaldırdı, gömleksizdi - bizi görünce.

"Beni yere bırakabilirsin," diye mırıldandı Poppy. "Yürüyebilirim."

Bunu ilk kez söylemiyordu. Daha çok yirmincisi gibiydi. Daha önceki on dokuz varyasyonu görmezden gelmiştim. "Eğer bunu yaparsam, pantolonun üzerinden düşer." Merdiven boşluğunun kapısını tekmeleyerek açtım. "Sonra da kalçalarını, o güzelim kalçalarını ortaya çıkarırsın."

Yüzündeki kızarıklık karanlık merdiven boşluğunda bile görülebiliyordu. "Sadece kıyafetlerimi mahvettiğin için."

"Her ne olursa olsun, kimseye görünmek istediğinden şüpheliyim." Adımımın ortasında durakladım ve ona baktım. "Yoksa bunu mu tercih edersin?"

Poppy öfkeli bir nefes verdi. "Hayır. Tercih ettiğim bu değil."

Merdivenleri çıkmaya başlarken sırıttım. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Sahanlığı döndüğümüzde ve ben kalan basamakları tırmanırken sessizdi. Hançeri göğsüme sapladığı anı yeniden yaşadığını hayal ettim. Doğruyu söylemek gerekirse, onu taşımakta ısrar etmemin nedeni pantolonu değildi. Ne de olsa beni teşhir etse şikayet etmezdim. Kalçaları çok güzeldi. Ama kar çarşaflar halinde yağıyor, giysilerinin geri kalanını ıslatıyordu. Üşüyordu. Hatta ben bile üşüyordum. Ama onu yakın tutmak da mümkün olduğunca sıcak tutuyordu. Ayrıca, daha hızlıydım.

İkinci kattaki koridora girerken, elleri şimdi giydiği gömleğin içinde daha sıkı ve yüzü daha parlak yanıyordu. Onu daha yukarı kaydırdım, böylece

omzuma ulaşmak için yanağımı okşadı. Başını çevirdi ve alnını bana yasladı.

Yine de yüzünü saklamasına gerek yoktu. Kieran'ın dikkati yoğun kar yağışına ve ötesindeki ormana sabitlenmişti.

Daha büyük ve biraz daha güzel olduğu için benim odamda kalmasını isteyerek, tutulduğu odayı geçtim ve onu kendi odama götürdüm. Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Kieran kanı temizlemişti.

Ve yere sapladığım hançeri çıkardım. Akıllıca bir hareketti.

Poppy'yi çok daha büyük olan yatağa taşıdım ve şöminedeki alevlerin hâlâ güçlü olmasına şükrederek onu . Ben doğrulurken ağzı açıldı. "Sorularınız olduğunu biliyorum," diye araya girdim. "Onları yanıtlayacağım, ama
halletmem gereken birkaç şey var."

Poppy'nin dudakları kıstı ama bir kez olsun itiraz etmedi. Ondan uzaklaşırken elim kapıda durdu, bir kez daha onu terk etmek istemedim. Ona tekrar baktım. Hâlâ onu koyduğum yerdeydi, elleri şimdi yatağın üzerindeydi.

"Geri döneceğim," diye söz verdim ve sonra koridora çıktım. Kendimi zorladım. Bir elimi nemli saçlarımda gezdirerek Kieran'a döndüm.

"Neden onun senin gömleğini giydiğini ve senin gömleksiz bilmek istiyor muyum?" Kieran sordu.

"Muhtemelen hayır." Elimi indirerek korkulukta ona katıldım. "Odayı temizlediğin için teşekkür ederim."

Kieran başını salladı. "Kimsenin senin kanının kokusunu almasına gerek yok."

Ellerimi korkuluklara dayadığımda dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. "Ona biraz göz kulak olmanı istiyorum."

Tek sorduğu "Bu konuda bana güveniyor musun?" oldu. Muhtemelen ne yapmaya niyetlendiğimi zaten biliyordu. "Ben onun peşinden gitmek istedikten sonra mı?"

"Ama ," diye hatırlattım ona. "Ve yapmayacaksın."

"Çünkü o..." Kieran o zaman bana baktı. "Nasıl ? 'O benim' mi?"

"Tam olarak nedeni bu değil." Boynumu kıvırdım. "O yarı Atlantisli."

Kieran parmaklıklardan geriye doğru itti. "Emin misin?"

"Onun kanını tattım. Eminim."

Kaşları kalkarken alnı kırıştı. "Bu konuda kafamda pek çok soru var."

"Eminim öyledir." Kar çoktan yolu kaplamaya başlamıştı.
bıraktığım izler. "Ama şu anda önemli olan onun bizden biri olması ve,

Kieran, onun Atlantisli olan kısmı mı? *Çok güçlü*. Göğsüme bak," dedim ve o da aynen bunu yaptı. "Yara normalde olacağından çok daha fazla iyileşmiş."

Kieran baktı, sonra bakışları kapıya kaydı. "Lanet olsun." Elini saçlarında gezdirdi ve ensesini sıktı. "Bu çok şeyi açıklıyor. Yeteneklerini. Yükselmişlerin onu neden istediğini."

"Öyle." Ellerime baktım. Hâlâ kanla lekelenmişlerdi. Yakında yeni çizgiler de onlara katılacaktı. "Ve değil."

Kieran'ın anlaması bir an aldı. "Ailesi mi? Kardeşi..."

Yavaşça başımı salladım. Onun ailesi olmalarına imkân yoktu - en azından biri olamazdı. Ama Ian? Hâlâ üvey kardeşi olabilirdi.
Ne olursa olsun, tüm bunlar yine de bir darbe olarak gelecektir.

Kieran gözlerini kıstı. "Onu Bekleyen Lordlar ve Leydiler'e yükselmek için kullanmayı mı planladılar? Ama neden? Malik ellerinde. Onlar..."

tarafım gerildi. Ne düşündüğünü biliyordum. Poppy'ye ihtiyaçları olduğunu çünkü Malik'in... "O hâlâ hayatta."

"Öyle olmadığını söylemedim."

Kalbim ağır bir şekilde çarptı. "Muhtemelen zayıf düşmüştür ve Wait'teki herkesi Yükseltmek için onu kullanmak muhtemelen öldürecektir. Bu yüzden Poppy'ye ihtiyaçları var. Mantıklı olan tek şey bu, özellikle de onun kanı güçlüyse."

"Ve bunu bilmeleri için, sahip olmaları gerekir..."

Bir noktada ondan içmiş, muhtemelen onun haberi olmadan. Ahşabın iniltisini duyana kadar ellerim soğuk parmaklıklara sıkıca yapıştı. İttim. "Bu çok uzun sürmez."

Koridorun yarısına Kieran, "Bu arada yanılıyorsun," dedi.

Durdum, ona baktım.

"Ona zarar vermememin nedeninin yarı Atlantisli olmasıyla ya da bizden biri olmasıyla hiçbir ilgisi yok." Kieran bana döndü. "Her şeyin benim haklı olduğum gerçeğiyle ilgisi var."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne hakkında?"

"Sen. O." Başını yana eğdi ve tekrar konuştuğunda
Sesi alçaktı. "O senin ve ona değer veriyorsun. İşte bu yüzden. Ve sakın bunu inkâr etmeye kalkma. Onu güvende tutmak için yaptığın onca şeyden sonra olmaz." Bir adım öne çıktı. "O hücrede olanların bir daha yaşanmamasını sağlamak için katlanmak üzere olduğun mesafeler."

belli belirsiz bir gıdıklanma hissettim. Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. "Önemsiyorum. Onu önemsiyorum."

Kieran az önce bir avuç şekerle kaçmış bir çocuk gibi gülümsedi.

"Beklediğim tepki bu değildi," dedim, ses tonum kurudu.

"Gerçekten mi?" Ellerini kaldırdı. "Rahatladım."

Kaşlarım yukarı kalktı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bildiğim kadar boktan biri olmadığını kanıtlıyor." "Bunu nasıl kanıtlıyor?"

"Çünkü onunla birlikte olmanın sebebi boşalmak değildi. Çünkü onu önemsiyorsun. Bu her şeyi değiştirir."

Her şey değişmişti.

Kieran başını salladı. "Başka bir durumda ona aşık olman komik olurdu-"

"Ona aşık olmak mı?" Midem Skotos'taki kayalıkların kenarında duruyormuşum gibi alçaldı. "Onu önemsediğimi söyledim, Kieran. Ona aşık olduğumu söylemedim. Şehvet mi? Evet. Ona saygı ve hayranlık mı? Sikeyim.
Evet."

Kieran'ın kaşları sanki beynimin yarısı eksikmiş gibi bana bakarken daha da çatıldı. "Sence şehvet, saygı, hayranlık ve birine değer vermek ne anlama geliyor?"

"Düşündüğünüz değil. Belki bazı insanlar için, ama benim için değil. Benim için değil.
-" Kendimi durdurdum ama söylemediğim şey aramızdaki havada asılı kaldı.

Aşık olmayı, bunu yaşamayı hak etmiyordum. Malik'in yakalanmasına neden olduktan sonra olmaz. Shea'dan sonra olmaz. Ellerimdeki onca kandan sonra olmaz. Poppy'ye yaptıklarımdan sonra olmaz.

Kieran da bunu biliyordu. Sadece söylemek istemiyordu. Ancak, aşk ve bok hakkındaki bu anlamsız konuşma bir fikre yol açtı. A
Lanet olası bir deli, ama sadece bana ihtiyacım olanı ve Poppy'ye hak ettiğini değil, çok daha fazlasını verecek bir deli.

"Cas," diye başladı Kieran.

Elimi kaldırıp onu durdurdum. Zihnim boşlukları doldurmakla meşguldü. Bu, Poppy'ye ihtiyaç duyacağı tüm korumayı ve daha fazlasını sağlarken, Kan Krallığı'nın da bunu önlemek için elinden geleni yapmasını sağlayacaktı. ne olduğunu bilmiyordu. Kimse ona dokunmaya cesaret edemezdi, ne Atlantisli ne de İnen. Babam bile. Dudaklarım yukarı kıvrıldı.

"Neden öyle gülümsüyorsun?" Kieran sordu.

"Bakın, onu önemsiyorum ama bu değil. O bizden biri ve bunu bilmemelerine imkân yok." Alanı geçip onun önünde durdum. "Bunun ne anlama geldiğini bir düşün."

"İlk defa, anladığımdan emin değilim."

"Kan Krallığı yalanlarla yönetir, Kieran. Onlarla ilgili her şey ve halklarına söyledikleri her şey yalan. Peki ya Poppy?" Çenemi oda kapısına doğru salladım. "O bu yalanların temeli."

Her şey yerine oturmaya başladığında Kieran'ın gözleri büyüdü. "İnsanlara onun tanrılar tarafından seçilmiş olduğunu söylediler ve belki de öyledir ama biz onun yarı Atlantisli olduğunu biliyoruz."

"Ve söyledikleri yalanlara dayanarak mı? Bu onu yarı-Canavar mı?" Sırıtarak söyledim. "Ve bu bilginin ortaya çıkmasını engellemek için her şeyi yapmazlar mı?"

Kieran dudaklarında yavaş bir gülümseme belirirken başını salladı. "Tabii ki yaparlar, çünkü onun yarı Atlantisli olduğu ortaya çıkarsa?" Bir kahkaha attı. "Bu onların sonunu başlatır, diğer tüm yalanlarını çökertir." Gülümsemesi soldu. "Ama bunu nasıl kanıtlayacaksın? da iyisi, onu nasıl hayatta tutacağız? Alastir yine de gelecektir ve yarı Atlantisli olsun olmasın, baban yine de taleplerde bulunabilir."

"Babam yapabilir." Geri geri başladım, gülümsemem yayılıyordu. "Ama yapmayacak."

Kieran kaskatı kesildi. "Cas."

"Merak etme," dedim ona. "Bir planım var."

"Ama bu beni endişelendiriyor."

Güldüm, ses koridorda yankılandı. "Ona göz kulak ol."

Kieran'ı bu işi yapması için bırakarak kalenin ana katına çıktım. Magda ve Elijah'ı çalışma odasında buldum.

Sakallı Descenter masasının üzerine yığılmış defterlerden başını kaldırdı. "Farkında mısın bilmiyorum ama yarı çıplak geziyorsun."

"Ve bıçaklanmış gibi görünüyorsun." Magda'nın eli karnına . "Göğsünden."

"Ben iyiyim, ama kıyafetten bahsetmişken, Penellaphe'ye uyacak bir şey bulmanız mümkün mü?"

Magda sandalyesinden kalkarken kaşlarını çattı. "Daha önce getirdiğim kıyafetler yıkanamıyor mu?"

Dudaklarım büzüldü. "Bu bir hayır olurdu."

"Tamam." Kelimeyi uzattı. "Giysiye ihtiyacın var mı?"

"Muhtemelen, ama bu bekleyebilir. Önce odama sıcak su gönderilmesini sağlayabilir misiniz? Kieran onunla birlikte orada ve orada kalacak."

Magda başını sallarken Elijah, "Ah, dostum," diye mırıldandı.

"Ve kan taşı." Elijah'a baktım. "Kan taşına ihtiyacım olacak. Hem de çok."

"Hücrelere mi gidiyorsun?" Elijah sordu.

"Hayır," dedim. "Onların Büyük Salon'a getirilmesini istiyorum."

Ayağa kalktı, sakalının arasından çenesini ovuşturdu. "Oh, adamım, oh, adamım." Gülümsedim.

Birkaç düzine kan taşı kazığı toplamak uzun sürmedi. Kanvas bir torbaya konmuş ve yemek salonuna girmek için herkesin geçmesi gereken Büyük Salon'un ortasına bırakılmışlardı. Şu anda Delano dışında salon boştu, kapılar iki uçtan da kapalıydı.

"Kendini buna hazır hissediyor musun?" Beklerken ona sordum.

Delano başını salladı, çenesi sertleşmişti. Yüz hatlarında çocuksu hiçbir şey yoktu. "Kendimi buna hazır hissetmekten daha fazlasıyım."

"Güzel." Ona baktım. "İyi olmana sevindim."

"Ben de öyle." Hızlı bir sırıtış belirdi. "O olmasaydı ben de olmazdım. O benim hayatımı kurtardı, Cas ve bunu yapmak zorunda değildi," dedi ve bunu gerçekleştirmeye bu kadar istekli olmasının nedeninin bu olduğuna dair bir his vardı içimde. "Ona borçluyum. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Bir wolven bu yemini ettiğinde bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Neredeyse bozulamaz bir yemindi. Onu hayatı pahasına koruyacaktı. Bana karşı bile, eğer gerekirse.

Kapıya baktım, ayak sesleri duydum. Eğildim, tuvale uzandım. Parmaklarım pürüzsüz bir kan taşı çivisinin etrafında kıvrıldı. "Ona zarar vermem konusunda asla endişelenmene gerek , Delano."

"Biliyorum," dedi boynunu bir o yana bir bu uzatarak. "." Kapı açıldı ve titreyen bir ölümlü içeri alındı.

Karısı ve çocuğuyla birlikte hayatını sürdürmesi için kendisine ikinci bir şans verilen biri.

Onu atmıştı.

Naill ve Elijah Bay Tulis'i bıraktı. Adam sendeleyerek ilerledi, elleri bağlı değildi ama . Geniş, korkmuş gözleri odaklanmamıştı. "Özür dilerim-"

"Özür dilemek için burada değilsin. Biz bunu aştık." Onun durduğu yere gittim, her adımım yavaş ve ölçülüydü. "Onun bu olanlarla hiçbir ilgisi yoktu.

ne diğer çocuklarınızın başına geldi ne de onun Ayin'le bir ilgisi vardı."

"O Bakire-"

Onu boğazından yakalayıp susturdum. "Onun adı Penellaphe Balfour. Senin ve ailen için üzüntü duyan kişinin adını bilmelisin. Öldürmeyi planladığın kişinin adını bilmelisin."

Onu ayak parmaklarının ucuna kadar kaldırdım. "Ve sana zarar vermemeni söylediğim kişinin adını bilmelisin."

Gözleri şişti. "Ben-"

"Hayır." Tutuşumu sıkılaştırdım. "Sen hayatını çöpe attın, karının ya da oğlununkini değil. Bu diyarı terk ederken son düşüncen bu olsun."

Diğer elimdeki çiviyi göğsüne sapladım.

Kan taşı, ölümlü doku ve kemiği sıcak tereyağı gibi kesiyordu. Ölümü anlık olmadı -sonuçta çiviyi içeride bırakmıştım- ama hak ettiğinden daha hızlı oldu. Ben onu duvara saplamadan önce ölmüştü.

Sıradakini getirdiler. Ivan'ı. Ne olacağını zaten biliyordu. Tek kelime etmedi. Yalvarmadı ya da savaşmadı ve o da duvara asıldı. Diğerleri birbiri ardına getirildi. Wolven. Atlantisli. Ölümlü.

Bazıları yumruklarını sallayarak, dişlerini göstererek ve wolven formlarına dönüşerek savaştı. Bazıları dizlerinin üzerine çökerek yalvardı. Bazıları çoktan ölmüştü, saldırı sırasında halledilmişlerdi. Hepsinin sonu aynıydı. Göğsüne ya da kafasına bir çivi saplanmış ve duvara asılmıştı.

Onlara Poppy'ye gösterdiklerinden daha fazla nezaket gösterdim. Hayatta kalanların hepsi ya hemen ya da birkaç dakika içinde öldü ve ben zerre kadar pişmanlık duymadım. Hiçbiri hissetmedi. Tek hissettikleri, kaybettikleri hayatları için duydukları pişmanlıktı: kendi hayatları.

Elijah ve Naill sonuncuyu da içeri sürüklediğinde hem Delano'nun hem de benim göğsüme kan sıçradı.

Jericho.

Onu ileri doğru ittiler. Wolven devrilmeden önce kendini yakaladı. Büyük Salon'un duvarını gördüğünde soluk mavi gözleri büyüdü.

"Cas," dedi iki kolunu birden kaldırarak. "Yapabiliriz-"

"Ne yapabiliriz, Jericho?" Elimde bir başak çevirdim. "Bunu konuş Dışarı mı?" Güldüm. "Biz bunun ötesindeyiz dostum. Sen uyarıldın ve sana lütufta bulunuldu." Kütüğünü işaret ettim. "Ve yine de bana ihanet ettin. Bir değil, iki kez."

"Sana ihanet mi etti?" Jericho kaskatı kesildi, derisi inceldi. , Delano iç çekti. Yer değiştirecekti. "*Yıllarca* senin yanında durdum. İstediğin her şeyi ve daha fazlasını yaptım."

"Yine de senden yapmamanı istediğim şeyi *sürekli* yaptın. Tekrar ettiğimi biliyorum ama ona dokunmaman için defalarca uyarıldın." Çiviyi tekrar çevirdim. "İlk seferinde hayatta kaldın çünkü Kieran seni öldürmemem için benimle konuşmayı başardı. Bu sefer denemedi bile."

"Tabii ki ," diye hırladı Jericho, sesi gırtlaktan geliyordu. "Eğer sen aletini Maiden'da ıslatıyorsan, o da-" diye bağırdı ve fırlattığım çivinin gücüyle geriye doğru düştü. Yere sertçe çarptı. "Siktir."

Ona doğru ilerledim. "Komik olan ne biliyor musun Jericho?" Çiviye uzandığında ayağımı sağ koluna vurarak kemiklerini kırdım. "Seni bir gün öldüreceğimi hep biliyordum."

"Sen... kalbimi ıskaladın," diye homurdandı. "Seni pislik. Ben... beni öldüreceğini hiç düşünmemiştim... lanet olası Maiden yüzünden," diye homurdandı, ağzından kan damlıyordu.

"Hayır." Ayağımla daha sert bastırdım. Bir kemik daha çatırdadı. Jericho çığlık attı. "Kalbini hedeflemiyordum, seni lanet olası amcık."

Anlayış belirdi ve *sonra* korkuyu gördüm. Geri çekilmeden önce harap olmuş koluna çizmelerimle bir kez daha vurdum. Delano oradaydı, Jericho'yu kolundan tutuyordu.

"Yaşayacaksın," dedim ona. "Ben senin ölmen için hazır olana kadar."

"Bunu nasıl... yaparsın?" Jericho hırladı, Elijah diğer kolunu tutarken Delano'yu tersledi. Ben kanvas çantaya gidip iki çivi daha çıkarırken onu kaldırdılar. "Hata yapıyorsun-"

"Hiç , değil mi?" Delano hırladı. "En azından kapatamaz mısın?"

"Benimkini emmeye ne dersin-?" Delano dizini söz konusu sikin içine sokarken Jericho inledi.

Elijah güldü. "Kahretsin, benim küçük lokumum çıtır çıtır olmaya başladı."

Naill'in yardımıyla, kollarını uzatarak onu duvara yapıştırdılar. Jericho elbette kapatmadı. "Hepiniz... akrabalarınıza ve... krallığınıza ihanet ettiniz. Peki ne için? O... aslında Yükselmiş."

"O değil," dedim ve ön koluna bir çivi sapladım. Bağırdı.

Dudakları kanlı dişlerinin üzerinden geriye doğru sıyrıldı. "Sen... insanlara onun ne olduğunu unutturabileceğini mi sanıyorsun?"

İçimi çektim.

"Burada asla... güvende !" diye bağırdı, göğsünden aşağı akarken kan tükürüyordu.

"Oh, evet, öyle olacak." Diğerleri geri çekilirken son çiviyi kalan eline sapladım.

"Sen... aklını ," diye yemin etti, nefes almakta zorlanıyordu. "Eğer... gerçekten böyle düşünüyorsan."

"Biliyorum." Çenesini yakaladım, başını duvara yaslamaya zorladım ve Poppy ve planladığım şey hakkındaki gerçeği fısıldadım.

Ya Jericho?

O orospu çocuğu sonunda çenesini kapattı.

OceanofPDF.com

PLANLAR DEĞIŞTI

Yıkanmak ve yeni kıyafetler giymek için Poppy'nin yerleştirildiği odayı kullandım. Su buz gibiydi ama onu kanlar içinde ve ölüm gibi kokarken görmek istemiyordum. Saçlarım nemli, koridora geri adım attım. Kieran dışarıda bekliyordu.

Daha önce gelmemişti. "Muhtemelen yine uyuyor."

"Yine mi?"

"Banyo yaparken uyuyakaldı," diye cevap verdi.

"Onu *banyodan* mı uyandırdın?" Gözlerim kısıldı.

"Bir süre orada kaldı. Ona daha fazla seslendim bir kez," diye açıkladı. "Cevap vermeyince onu kontrol etmem gerektiğini düşündüm."

"İzinsiz girişinizi nasıl karşıladı?"

Küçük bir gülümseme belirdi. "Halkı arasında bakmanın kaba bir davranış olduğunu söyledi."

Onunla yüzleştim. "Ve bakıyor muydun?"

Gülümsemesi bir kademe daha arttı. Bu... ilginçti. "Birazcık." Gözleri benimkilerle buluştu. "Yara izlerini gördüm. Bazılarını."

Gerildim, ama belli birazdan daha fazla baktığı için değil. Başkası olsa? Çoktan ölmüş olurlardı. Ama onun kendi kendine olduğunu biliyordum. O yaraların bilincinde.

"Ona halkım arasında yaraların asla gizlenmediğini söyledim," diye devam etti Kieran. "Onlar her zaman onurlandırılır."

Rahatladım. Poppy... bunu duymaya ihtiyacı vardı. Bunu bilmeye. "Üzerinde silah olmadığı için şanslısın."

Kieran homurdandı. "Uyumadan önce Atlantia hakkında bazı sorular sordu."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum." Kapalı kapıya baktım. "Onu eve gösöyledim. Atlantia'ya."

Tek kaşı kalktı. "Bu planın endişelenmemem gereken bir parçası mı? Çünkü ben endişeleniyorum."

Yanına gittim. "Onunla evlenmeyi planlıyorum."

Kieran yavaşça başını bana çevirdi. Bir an geçti, ifadesi okunamaz haldeydi. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "hücrede başına gelenler, eğer benim karım olursa bir daha olmayacak. Bu ona koruma sağlar."

Diğer kaşı kalktı.

"Ve o benim karımken, onların tüm yalanlarını yerle bir etme tehdidimiz daha gerçekçi hale gelir. Sonuçta, eğer Yükselmişlerin iddia ettiği gibi tanrılar Atlantislileri terk ettiyse, o zaman tanrıların çocuğu olan Seçilmişlerin bir tanesiyle evlenemeyeceği kesin. Kan Tacı'nın kardeşimi serbest bırakması daha muhtemel."

Bir an daha geçti. "Ve?"

"Ve Malik özgür olduğunda, Poppy de benden kurtulmuş olacak." Çenemi kaldırdım. "Sana onu önemsediğimi söyledim, bu yüzden onu nefret ettiği biriyle evli kalmaya zorlamak gibi bir niyetim yok."

"Nefret ettiği biri mi?" Kieran tekrarladı, dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrılmıştı. "Onu kaleye geri getirmeye gittiğinde, onunla birlikteydin. Yanında olduğunu biliyorum. Seni onun üzerinde kokladım."

"Benden etkilenmiş olması, onu kaçıran adamla evli kalmak isteyeceği anlamına ."

"Ya da onu serbest bırak," dediğinde kaşlarımı çattım. "Yaptığın şeye bakmanın farklı bir yolu bu, değil mi? Onu özgür bırakmak."

Karın düşüşünü izlerken, bunun bu noktaya nasıl geldiğimizin hoş bir revizyonist versiyonu olduğunu düşündüm. "Onun değer verdiği kişileri hem doğrudan hem de dolaylı olarak öldürdüm. Onun affını beklemiyorum ve aramıyorum, Kieran. Karı koca olarak kalmayacağız."

"Sen öyle diyorsan."

"Öyle olduğunu biliyorum." Ensem yine karıncalandı, öncekinden daha güçlü bir şekilde. Kieran başını eğerek beni izledi. "Son zamanlarda bunu çok yapıyorsun." "Neyi yapıyorum?"

"Boynunun arkasını ovmak."

Yapıyor muydum? Elim ensemdeydi, yani evet, bunu yapıyordum. "Sanırım bir kasımı çektim."

Kieran homurdandı.

"Ne? Sanki bu mümkün değil?"

"Evet." kaçırdı. "Gerçekten Alastir'in bu oyunu mı düşünüyorsun? Babanın?"

"Öncelikle, o buraya gelmeden önce gitmiş olmayı planlıyorum. Eğer kar biterse. Mümkünse sabah yola çıkacağız. Her iki durumda da bunu anlamayacaklar - eğer yeterince ikna edici olursam," dedim ona. "Ki öyle olmayı planlıyorum."

Kieran'ın gözleri bana dikildi. "Lütfen bana ona bu planlardan bahsedeceğini söyle. Sen-"

"Burada bulunanlara evleneceğimizi duyuracağım. Bu sadece biz buradayken onun güvenliğini sağlamak için."

"Bu akıllıca."

"Ama o artık bir piyon değil, Kieran. Bu oyunun tamamen farkında olacak," diye yemin ettim.

"Peki ya kabul etmezse?"

bir nefes verdim. "Eğer istemiyorsa, o zaman ben... ben onu zorlamayacağım. Ve bunun ne anlama geldiğini, neyi seçeceğimi biliyorum," dedim Kieran'dan önce. "Ama Poppy'yi buna ikna etmem gerekecek."

Kieran bir kahkaha attı ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım. "Bu arada," dedi, "planınız... çılgınca."

"Biliyorum." Bakışlarını karda takip ettim. "Ama sadece işe yaramakla kalmayacak, onun için yapabileceğim en az şey bu."

Kieran birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldı. "Ama bu yeterli olacak mı?"

Ne demek istediğini biliyordum. Bu, üzerinde durmama izin vermediğim bir şeydi. Malik'i kurtarmak öncelikliydi ama onu eve getirmek Atlantia'daki her şeyi düzeltmezdi, hele ki topraklarımız tükenirken. Savaştan yana geçen yıllar içinde halkımız güçlenmiş, kaybettiğimiz sayının yerine yenilerini koymuştu. Bu iyiydi, ama değildi. Topraklarımız tükeniyordu ve çok da uzak olmayan bir gelecekte kaynaklar sınırlı hale gelecekti. Eğer Spessa'nın Sonu'nun ötesine geçmezsek, Atlantia'nın geleceği sıkıntılı olacaktı. Ve bunun yanı sıra, Malik tacı almaya hazır olacak mıydı?

Boğazım kururken göğsümde bir çukur oluştu. İyi olacaktı. Eninde sonunda. Ona yardım etmek için orada olacaktım. Ailelerimiz. Kieran ve diğer herkes. Sadece zamana ihtiyacı olacaktı.

"Atlantia'nın hiçbir sorunu Poppy'nin sorunu değil," dedim. "Bunların yükü ona yüklenmemeli."

"Krallığının bulunduğu kötü durumdan etkilenmeyen bir Prenses mi?" Kieran mırıldandı.

"Sadece adı Prenses," diye hatırlattım ona.

Döndü ve vücudunu benimkine doğru eğdi. "Eğer bunu kabul ederse, bu onun bir parçasının Yükselmişler hakkındaki gerçeği kabul ettiği anlamına gelir ve ben onu o kadar iyi tanımıyorum ama sen . Sence sadece özgürlükle tatmin olacak mı? Yükselmişler devam ederken mi?" diye sordu. "O olacak mı
yüksüz kalabilecek mi?"

Bu çok iyi bir soruydu. Cevabını bir soru.

Geri adım attım. "Neredeyse akşam yemeği vakti geldi. Eminim acıkmıştır." Kieran başını salladı, uzaklara bakarken dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.
"Bekliyor olacağım."

Dönerek koridoru geçtim ve odama girerek kapıyı arkamdan kapattım.

İlk başta fazla uzağa gidemedim. Onu yan yatmış, saçlarının koyu kırmızı telleri yastığa yayılmış halde gördüm. Onu görmek hareket etme yeteneğimi elimden alıyor gibiydi.

Kulağa çok aptalca geliyordu ama bir adım atmak için kendimi zorladım. Yanına gittim ve yatağın kenarına oturdum. Hareket onu uyandırmadı. Ondan o kadar kan almamıştım ama çok şey yaşamıştı. Çok yorgundu ama yemek yemesi gerekiyordu.

Peki ya ona planlarımdan daha önce bahsedersem? Muhtemelen söylemezdi.
tek bir ısırık bile tüketemezdi. Yemeğin sonunda bana kızardı ama ben onun öfkesini zarar görmesine tercih ederdim. Ayrıca, onun öfkesi karşısında kendimi her zaman biraz şaşkın bulurdum.

Muhtemelen bende bir sorun vardı.

Uzanıp saçlarını boynundan geriye doğru taradım. İki delikli yara içgüdüsel bir tepkiye neden oldu. Şehvetin ani ve keskin nabzı çok güçlüydü. Daha önce ısırığımın görüntüsüne hiç bu şekilde tepki hatırlamıyordum.

Parmaklarım yanağından ısırığın hemen üzerindeki deriye doğru kaydı. Poppy... onunla her şey farklıydı.

Her zaman.

Gözleri dalgalanarak açıldı ve benimkilerle kilitlendi. Konuşmadı. Ona dokunmamamı talep etmesini beklerken ben de konuşmadım. İstemedi ama şansımı zorlamamak gerektiğini bildiğim için elimi yine de geri çektim.
"Nasıl hissediyorsun?"

Poppy'nin burnu kırıştı ve sonra güldü.

Bu tepki karşısında tamamen hazırlıksız yakalandım ve sırıttığımı hissettim. "Ne?"

"Seni kalbinden bıçakladığım halde bana iyi olup olmadığımı sorduğuna inanamıyorum."

"Bu soruyu bana sorman gerektiğini mi düşünüyorsun?" Karşı çıktım. Cevap vermeyince gülümsemem yayıldı. "Umursadığını duymak beni rahatlattı. Ben gayet iyiyim."

"değil," diye mırıldandı, doğrulup otururken.

"Yalanlar," diye mırıldandım. Aslında bildiğini biliyordum. Biliyor olmasaydı daha önce acımı dindirmezdi ama umursamak da *istemiyordu*. Göğsüm sıkıştı. Bunun için onu suçlayamazdım. "Bana cevap vermedin soru."

"Ben iyiyim." örtülen yorganın donuk sarısına baktı. "Kieran banyoda uyuyakaldığını söyledi."

"Sana banyo odasına geldiğini söyledi mi?" diye sordu. "Evet."

Bakışları benimkilere kaydı.

"Kieran'a güveniyorum," dedim. "Birkaç saattir uyuyorsun." "Bu normal değil mi?"

"Bu anormal değil. Sanırım ben..." Kaşlarımı çattım. "Sanırım seni ısırdığım için kendimi suçlu hissediyorum."

"Tahmin mi ediyorsun?" diye kekeledi.

Emin değildim. Onu ısırmamış olsaydım, yarı Atlantisli olduğunu asla öğrenemeyecektim. Yine de Poppy'yle ilgili suçluluk duyduğum ama pişman olmadığım pek çok şey vardı. "Sanırım öyle."

"Suçluluk hissetmelisin!" diye haykırdı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Beni bıçakladığın ve ölüme terk ettiğin halde mi?" Ağzı kenetlendi. "Sen ölmedin. Besbelli." "Belli ki. Zar zor nefes alıyordum."

"Tebrikler." Poppy gözlerini devirdi. Eğlenerek kıkırdadım.

Ancak Poppy hiç eğlenmiyordu. Yorganı bir kenara iterek yatağın diğer tarafına geçti. "Neden buradasınız? Beni eve geri götürmek için mi? hücre?"

"Yapmalıyım. Kieran'dan başka biri beni bıçakladığını bilseydi, bunu benden beklerdi."

Poppy ayağa kalktı. "O zaman neden yapmıyorsun?" "İstemiyorum."

Bakarken ellerini açıp kapattı. "Peki, şimdi ne olacak? Bu iş nasıl olacak, *Majesteleri*?"

Çenem sıkıştı.

"Gitmemize hazır olana kadar beni bir odada kilitli mi ?" diye sordu.

"Bu odayı sevmedin mi?"

"Kirli bir hücreden çok daha iyi ama yine de bir hapishane," dedi. "Konaklama ne kadar güzel olursa olsun bir kafes."

Haklıydı. "bilirsin, değil mi? Ne de olsa çocukluğundan beri hapsedildin. Kafeslendin ve örtüldün."

Şaşırtıcı bir şekilde, kollarını göğsünde kavuşturarak küçük pencereye döndüğünde bunu etmedi.

Bakışlarım yere düştü. Giydiği pantolon ona ikinci bir deri gibi oturuyordu. Hoşuma gitmişti. Hem de çok. "Buraya size akşam yemeğinde eşlik etmeye geldim."

"Bana yemeğe kadar eşlik etmek mi?" Kızın gözleri büyüdü.

"Bu odada bir yankı varmış gibi hissediyorum ama evet, aç olduğunuzu tahmin ediyorum," dedim. "Ve bundan sonra ne olacağını midemize biraz yemek girdiğinde tartışacağız."

"Hayır."

"Hayır mı?" Tekrarladım. Başka bir açıklama gelmeyince yanıma uzandım ve yanağımı yumruğumun üzerine yerleştirdim. "Acıkmış olmalısın."

Poppy başını salladı ama hareketleri sözleriyle uyuşmuyordu. "Ben açım."

İçimi çektim. "O zaman sorun ne Prenses?"

"Seninle yemek yemek istemiyorum. Sorun da bu zaten."

Bir sırıtışla savaştım. "Bu üstesinden gelmen gereken bir sorun çünkü bu senin tek seçeneğin."

"İşte burada yanılıyorsun. Seçeneklerim var." Benden uzaklaştı. Büyük hata.

Sessizce kalktım.

"Sizinle yemek yemektense açlıktan ölmeyi tercih ederim, *Ekselansları*-" Poppy, ben onun önüne geçtiğimde ciyakladı. Elini göğsüne bastırarak, "Tanrım," diye soludu.

"İşte burada yanılıyorsunuz, Prenses." Bakışlarına karşılık verdim. "Konu kendi iyiliğiniz ve kendi aptallığınız olduğunda seçenekleriniz . inatçılık."

Kaşları havaya kalktı. "Affedersiniz?"

"Kızgın olduğun için zayıflamana ya da kendini aç bırakmana izin vermeyeceğim. Ve bunu anlıyorum. Neden üzgün olduğunu anlıyorum. Neden her konuda, her benimle savaşmak istiyorsun." Ona doğru bir adım attım. adım atmadı. Çenesini kaldırdı ve kavga etmek için kazdığını biliyordum, ama çok az şey yaptı
istenen etkiyi yaratmayacağını biliyordu. "Yapmanızı istiyorum Prenses.

Bundan zevk alıyorum." Poppy gözlerini kırpıştırdı. "Sen çarpıksın."

"Olmadığımı hiç söylemedim. Öyleyse benimle dövüş. Benimle tartış. Bakalım bir dahaki sefere beni gerçekten yaralayabilecek misin?" Durakladım. "Sana meydan okuyorum."

Kollarını açtı. "Sen... sende bir sorun var." "Bu doğru olabilir, ama aynı

zamanda doğru olan şu ki, sana izin vermeyeceğim
kendinizi gereksiz yere tehlikeye atmayın."

"Belki unuttun ama ben başımın çaresine bakabilirim," diye karşılık verdi.

"Unutmadım. Hayatını ya da verdiklerini korumak için kılıç kaldırmana asla engel olmayacağım," dedim ona. "Ama bir şeyi kanıtlamak için o kılıcı kendi kalbine saplamana da izin vermeyeceğim."

Paylaştıklarımı düşünürken sessiz kaldı ve sonra hayal kırıklığıyla bir çığlık . "Tabii ki yapmayacaksın! Ben senin için ne işe yarıyorum ki? Öldü mü? Sanırım hâlâ kardeşini kurtarmak için beni kullanmayı planlıyorsun."

"Ölürsen benim için bir hiçsin," diye tersledim, sinirim alevlenmişti. Demek istediğim hiç de bu değildi.

Poppy'nin keskin nefesi tenime bir kirpik gibi battı. Bu

iyi bir başlangıç değildi.

"Gel. Yemek soğuyacak." Elini tuttum ama yerinden kıpırdamadı. "Bu konuda benimle kavga etme, Poppy. Yemek yemelisin ve halkımın, günlerini bir odada kilitli geçirmemen için benim korumam altında olduğunu görmesi gerek."

Poppy açıkça dövüşmek istiyordu ama bu konuda

yumuşadı. Şimdilik.

OceanofPDF.com

BENİM PRENSESİM

Poppy yemek salonunun kapalı kapılarına bakarken bardaklar ve tabaklar şıngırdıyor, kahkahalar ve sohbetler uğulduyordu.

Hiç memnun değildi.

Akşam yemeği için ayrılmadan önceki tartışmadan ya da Kieran'ın, o odadan dışarı fırladığında bilerek kıkırdamasından kaynaklanmış olabilir. Ama onu asıl rahatsız eden dışarıdaki koridorda gördüğü şeydi.

Yemek salonundaki herkesin gördüğü şeyi.

Benim mesajım.

Diğerlerine duvarda asılı bıraktığım uyarım.

Poppy dehşete düşmüş ve rahatsız olmuştu, özellikle de Jericho'nun hâlâ nefes aldığını fark ettiğinde, ama onu rahatsız eden şey onun yaşıyor olması değildi. Acı çekmesiydi.

Pislik herif onu öldürmeye çalışmıştı. Yine de onun için üzülüyordu. Bu, kendilerine zarar vermeye çalışan biri söz konusu olduğunda pek çok kişinin sahip olmadığı bir temel dürüstlük seviyesiydi. Ben kesinlikle hissetmedim.

Ve bu kadar iyi olmayı dilememe neden olmasından hiç hoşlanmadım.

Bana yapılanlar bu gücü neredeyse öldürüyordu. Benden istenenler ve hala istenenler onu bitirdi.

Masadakiler konuşurken ben yerimde kıpırdandım ve şarabımı yudumladım. Bakışlarım onun tabağına kaydı. Kieran ona kendi etinden biraz ikram etmişti. Kabul etmişti ama ete dokunmamıştı. Ayrıca tabağına bir parça kızarmış ördek de koymuştu. Biraz patates ekledim ve en sevdiği peynirden bir parça kopardım. Hepsi kalmıştı.

"Poppy," dedim usulca.

Sanki sersemlemiş gibi başını kaldırıp bana baktı.

"Ye," dedim, alçak sesle.

Bir parça et mızrakladı, sonra patateslere geçti. Kendini zorladığı belliydi.

Bardağı sıkıca kavradım. Belli ki onu şok etmiştim. Hatta belki de Benden neden olmuştu, o kadar ki içindeki ateşi söndürmüştü. Boğazımın arkasına bir ağrı yerleşti. "Onlara yaptığım şeye katılmıyor musun?"

Poppy sözsüz bir şekilde bana baktı.

Arkama yaslandım, bardak hâlâ elimdeydi. "Yoksa o kadar ki gerçekten nutkun mu tutuldu?"

Yutkundu ve çatalını bıraktı. "Bunu beklemiyordum."

"Beklediğini hayal bile edemiyorum." Bardağı kaldırdım.

"Nasıl...?" Poppy boğazını temizledi. "Onları orada ne kadar bırakacaksın?"

"Canım isteyene kadar." "Peki ya Jericho?"

"Bir daha kimsenin sana el kaldırmaya cesaret edemeyeceğinden emin olana kadar," diye cevap verdim ve masada oturanlar beni dinlerken sırıttım.

"Halkınızı çok iyi tanımıyorum," dedi Poppy sessizce. "Ama derslerini almışlardır diye düşünüyorum."

Şu anda ne düşündükleri umurumda bile değildi. Bir içki aldım. "Yaptığım şey seni rahatsız ediyor."

Poppy'nin bakışları benden tabağına kaydı. Cevap vermemesi yeterli bir cevaptı.

"Ye," diye ısrar ettim, şarabı indirirken. "Bundan daha fazlasını yemen gerektiğini biliyorum."

Gözleri kısıldı ve dilinin keskinleştiğini görebiliyordum ama yapabileceğini bildiğim o hızlı sözlü darbeyi indirmedi.
Onun yerine bir cevap aldım. Beni şaşırtan bir cevap.

"Onları gördüğümde dehşete kapıldım. Bu şok ediciydi, özellikle de Bay Tulis. Yaptığınız şey şaşırtıcıydı, ama beni en çok rahatsız eden şey -" Poppy derin bir nefes aldı. "O kadar da kötü hissetmiyorum. Jericho elimi kesmekten bahsettiğinde o insanlar güldüler. Kanadığımda, çığlık attığımda ve Jericho'ya kesip saklaması için başka parçalar önerdiğimde alkışladılar," diye devam etti etrafımızdakilerin bizi dinlediği sessizlikte. "Çoğuyla daha önce tanışmamıştım bile ve beni parçalanmış görmekten mutlu oldular. O yüzden acıma hissi duymuyorum."

"Bunu hak etmiyorlar," diye onu temin ettim.

"Katılıyorum," diye mırıldandı Kieran.

Poppy'nin çenesi kalktı. "Ama onlar hâlâ ölümlü ya da Atlantisli. Hâlâ ölümde saygınlığı hak ediyorlar."

Ona baktım. "Senin saygınlığı hak ettiğine inanmıyorlardı."

"Onlar hatalıydı, ama bu bunu doğru yapmaz," diye karşı çıktı.

Yüzünün güzel hatlarını inceledim. Poppy hırçındı ama yine de terbiyeliydi. "Ye."

"Yemek yememi sağlamaya kafayı takmışsın," diye tersledi.

O ateş vardı. Sırıttım. "Ye, sana planlarımızı anlatacağım." Bu onun yemesini sağladı.

Gülümsememi gizlemek için bir içki aldım. Paylaşmadan önce biraz ilerleme kaydetmesini bekledim, "Sabah gidiyoruz."

"Yarın mı?" Poppy'nin sesi tizleşti.

Başımı salladım. "Dediğim gibi, biz eve gidiyoruz."

Uzun bir aldı. "Ama Atlantia benim evim değil." "Ama öyle," diye hatırlattım ona. "En azından kısmen."

"Bu ne anlama geliyor?" Delano onun karşısında oturduğu yerden sordu.

", daha önce anlamam gereken bir şey olduğu anlamına geliyor. Daha önce anlamadığım pek çok şey şimdi mantıklı geliyor. Seni neden Maiden yaptıklarını, Craven saldırısından nasıl kurtulduğunu. Yeteneklerin," dedim sesimi alçaltarak, sadece etrafımdakilerin duyabileceği şekilde. "Sen ölümlü değilsin, Poppy. En azından tamamen değilsin."

Delano'nun mavi gözleri keskinleşti. "Onun... olduğunu mu ima ediyorsun?" "Yarı Atlantisli mi?" Onun için bitirdim, gözlerim Poppy'deydi. Eli titriyordu
Bir içki daha alırken hafifçe. "Evet." "Bu imkânsız," diye fısıldadı.

"Emin misiniz?" Delano sordu ama sonra dikkati Poppy'ye, onun saçlarının ardına sakladığını düşündüğü şeye kaydı. Koltuğunda geriye doğru sarsıldı.

"Yüzde yüz," dedim. "Nasıl?" Poppy sordu.

Delano'nun bulunduğu noktaya bakarak sırıttım. Kaşlarımı kaldırdım. Bakışları önce Delano'ya sonra da Kieran'a kaydı.

Kieran başparmağını kadehinin kenarında gezdirerek, "Nadirdir ama olur," dedi. "Bir ölümlünün yolu bir Atlantisli ile kesişir. Doğa kendi akışına bırakır ve dokuz ay sonra ölümlü bir çocuk doğar. Ama sık sık, her iki krallıktan da bir çocuk doğar. Ölümlü ve Atlantisli."

"Hayır. olmalısın." Poppy bana doğru döndü. "Annem ve babam ölümlüydü-"

"Nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordum. "Benim ölümlü olduğumu sanıyordun." "Ama kardeşim," dedi. "O artık bir Yükselmiş."

"Bu iyi bir soru," diye belirtti Delano.

Ve öyleydi, bu da gerçekten ama gerçekten istemediğim bir şeyi belirtmek zorunda olduğum anlamına geliyordu, ama bundan kaçmanın yolu yoktu. "Sadece onun senin öz kardeşin olduğu varsayımından yola çıkarsak."

Poppy geri çekilip yüzü solgunlaşırken Naill, "Ya da Yükselmiş olduğunu bile," diye mırıldandı. Aklından en kötü senaryonun geçtiğini biliyordum. En kötü senaryo
tuttuğu bardak kaymaya başladı.

Uzanıp onu yakaladım. Yere bıraktım ve sonra elimi onun elinin üzerine koyarak masaya çektim. "Kardeşin yaşıyor."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" diye fısıldadı.

"Aylardır onu görüyorum Poppy," dedim ona. "Gün içinde hiç görülmedi ve bunun onun bir Yükselmiş olduğu anlamına geldiğini tahmin edebiliyorum."

Elijah küfretti. Bir diğeri yere tükürdü. Poppy'nin gözleri kapandı ama sadece kısa bir süreliğine. Bunu kaldırması çok zordu ama o güçlüydü. Muhtemelen salondaki birçoğumuzdan daha güçlüydü.

"Biliyorlarsa beni neden hayatta tutsunlar ki?" diye sordu.

Dudaklarım inceldi. "Kardeşimi neden tutuyorlar?"

Sarsıldı. "Bunu yapamam. Yapamam, değil mi? Yani, bunun için gerekli parçalara sahip değilim."

"Parçalar mı?" Kieran öksürdü. "Onun kafasını ne ile dolduruyordun?"

Ona donuk bir bakış attım. "Dişler. Bunları kastettiğine inanıyorum." Üst dudağımı kıvırarak dilimi bir dişin üzerinde gezdirdim. "Buna ihtiyaçları yok. Yükselişi tamamlamaları için sadece senin kanına ihtiyaçları var."

Poppy yavaşça başını sallarken ürperdi.

"Merak ediyorum, Cas. Neden eve gitmek zorundayız?" Kieran cevabı zaten biliyor olmasına rağmen sordu. "Bizden daha uzağa gideceğimiz zaman kardeşinin tutulduğu yerde." Sesini bilerek yükseltti.

"Gidebileceğimiz tek yer orası," diye cevap verdim, gözlerim Poppy'ye sabitlenmişti. "Bir Atlantislinin ancak iki yarısı da kendi topraklarında duruyorsa evlenebileceğini biliyor ? Bir bütün olabilmelerinin tek yolu bu."

O parlak, güzel yeşil gözler benimkilere kilitlendiğinde tüm salon bir mezar kadar sessizleşti. Her şeyin farkına vardığını görebiliyordum. Poppy'nin dudakları aralandı.

Ve yapmak üzere olduğum şeyin onun içindeki ateşi şiddetli bir cehenneme dönüştüreceğini biliyordum. Dudaklarım beklentiyle kıvrılmaya başladı ve evet, kesinlikle bende çok yanlış bir şeyler vardı.

Birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırdım ve tüm yemek salonunun duyabileceği kadar yüksek sesle konuştum. "Evlenmek için eve gidiyoruz, *Prensesim*."

OceanofPDF.com

MEVCUT XII

"Seninle evlenme planlarımı açıkladıktan sonra gerçekten beni tekrar bıçaklayacağını düşünmüştüm," dedim Poppy'nin yanına uzanırken sırıtarak.

Ben konuşurken lamba ile aydınlatılmış oda sessizdi, şaşırtıcı derecede serin esinti açık pencerelerin perdelerini karıştırıyordu. Babamın Carsodonia'dan birkaç saat uzaklıkta olduğu haberi gelmişti ve Kieran onun gelişinin hâlâ sakin olan başkentte herhangi bir huzursuzluğa yol açmamasını sağlamak için yola çıkmıştı. Perry'nin onu görmek isteyeceğini bildiğim için Delano'yu da onunla birlikte göndermiştim. Biraz zorlamam gerekti ama Delano sonunda razı oldu.

Aslında rahatlamıştım. Poppy'nin gözlerinin altındaki gölgeler gitmişti. Cildi *neredeyse* normal görünüyordu. O kırılgan umut büyümüştü ama kendimi rahat hissetmemin tek nedeni bu değildi.

Poppy yakında uyanacaktı.

Bundan nasıl emin olduğuma cevap veremedim, bilgi dışında, duyu, bağ aracılığıyla bana geliyor. Yakında o güzel gözler açılacak ve kendini tanıyacaktı. Başka bir şeye inanmama izin veremezdim.

"Bu yüzden hiç . Kilit açmak mı? Ne kadar etkilendiğimi söylemiş miydim? Sadece bundan değil, korkusuzluğunuzdan da. Beni yanlış anlama. Ayrıca soğukta ve sadece - neydi o? Bir yemek bıçağıyla mı?"

O gece ve onu takip eden günler ve haftalar boyunca benimle ve arzusuyla ne kadar şiddetli bir şekilde mücadele ettiğini çok net hatırlayabiliyordum. Gerçi tek karşı koyan o değildi. İnkâr halindeydim.

Kolumu beline doladığımda bir esnemeyi bastırdım. Anılarımı araştırdım, rol yapmayı bıraktığım anı aradım.

Birkaç öpücük çaldığımda kilerde miydi? Ya da ondan önce, Lord Chaney onu aldığında? Onu o ısırık izleriyle gördüğümde kara bir öfkeye kapılmıştım. Ama rol yapmayı bırakmamıştım. Ondan sonra bile.

Kana susamış bir şekilde uyandığım ve kanı yerine kalçalarının arasında ziyafet çektiğim o sabah. Spessa'nın Sonu'na vardığımızda ve Atlantis karakolunu gördüğünde yaşadığı şaşkınlığı gördüğümde mi olmuştu? Yoksa onu mağaraya götürdüğümde mi olmuştu?

"O anlardan biri değildi," diye fısıldadım. "Konu seni arzulamak olduğunda asla rol yapmadım. Kırmızı İnci'deki ilk andan bu ana kadar hissettiklerim gerçekti. Her zaman gerçekti çünkü ben...ben sana aşık olmuştum.

Farkına varmadan çok önce sana aşık olmuştum. Masadonia'dan ayrılmadan önce bile uç noktadaydım ve New Haven'a vardığımızda düşmeye başladım. Spessa's End'e vardığımızda sana aşık olduğumu biliyordum."

Yutkundum ve gözlerimin kapanmasına izin verdim. Aslında Poppy'ye aşık olma süreci Masadonia'da başlamıştı. Ona ihanet ettikten sonra -yaptığım onca şeyden sonra- böyle bir duyguya layık olabileceğimi fark etmem o kadar zaman almıştı. Kendime tereddüt etmeden ya da koşulsuz sevme ve sevilme izni verebileceğimi.

Yanağımı çevirip şakağına bir öpücük kondurduktan sonra ona Spessa'nın Sonu'nda geçirdiğimiz zamanı ve konuştuğumuzda - nihayet birbirimize karşı dürüst olduğumuzda - neler hissettiğimi anlattım. Yemin ettiğimizde nasıl hissettiğimi onunla paylaştım ve bu duyguları kelimelere dökmekte zorlandım çünkü hiçbiri bu duyguların hakkını veremiyordu. Ve sonra ona Spessa'nın Sonu'nda Yükselmişlerle savaştığımızda ne kadar şaşırdığımı ve güvenliğimi sağlamak için neler yapmaya hazır olduğunu .

"sarıldığında yaptıklarınızla Shea'nın yaptıkları arasında benzerlikler var. O da her şeyi yapmaya hazırdı.

Ama..." Boğazımı temizledim. "Bunu sana uyandığında anlatacağım. Gerçekte ne olduğunu."

Kieran haklıydı.

Poppy anlayacaktır.

Hâlâ kabullenmem gereken bir şeydi.

Kulağının yanındaki noktayı bir kez daha öptüm ve ona daha fazlasını anlatmaya başladım.

Spessa'nın Sonu'ndaki savaştan sonra arabada geçen o anlar ve ardından Skotos'a yapılan yolculuk. Tüm bunlar boyunca gözlerim kapalı kaldı ve söylediklerim arasındaki duraksamalar uykuya dalana kadar uzadıkça uzadı.

Ne kadar uyuduğumdan emin değildim ama ensemde buz gibi parmak uçları gibi hissettiğim şey beni harekete geçirdi - temel içgüdüden daha derinlere inen ilkel bir uyarı. Beni hemen uyandırdı.

Bayat, tatlı bir koku ve ardından siyahlar içinde bir figürün kısa bir anlık görüntüsü vardı. Sonra cilalanmış kemik gibi süt beyazı bir şey parladı ve aşağıya doğru yükseldi.

Kolumu havaya kaldırdım ve gerçekten keskin bir kenar olduğu ortaya çıkan şey göğsüme düşmeden önce salınımı engelledim. Saldırganı geriye doğru iterken ön kolum bir diğeriyle birleşti.

Bacaklarımı yataktan sarkıtıp, çıplak ayaklarımın üzerinde doğrulduğumda siyah saçlı sikiciye iyice baktım. Onun ne hemen anladım.

A Revenant.

Ve Kan Kraliçesi sayesinde daha önce kalenin her yerinde bulunduklarından, içeri davet edilmelerine gerek olmadığı açıktı.

Yüzünün yarısını gizleyen maske ne olduğunu ele veriyordu. Kanat şeklindeki maske, gür saç çizgisine kadar uzanıyor ve her iki yandan çenesine doğru iniyordu; koyu altın rengindeydi, kırmızı ya da siyah değil.

Solgun, gümüş mavisi gözleri de bir ipucuydu.

Bu, Malik'in hâlâ dışarıda olduğunu ve sorun yaratacağını söylediklerinden biri olmalıydı.

"Yanlış odayı seçtin," diye uyardım, dişlerimi göstererek. "Ama ben seçmedim." Rahip sırıttı. "Şunları kapatmalıydın pencereler."

"Öyle mi?" Rev'in kenara çekilmesini izledim.

Başını salladı. "Ve belki de güvende olduğunuza dair inancınızda biraz daha az kibirli olabilirdiniz. Kazanmadığınız bir savaşı kazandığınız-"

"Henüz başlamadı bile. Biliyorum." Çenem eğilirken kaslarım kıvrıldı ve alnıma saç tutamları gönderdi. "Bu klişe sohbeti geçip, seni "keşke" dedirttiğim noktaya gelebilir miyiz? ölmek mi?"

Rahip'in kahkahası alçak ve kemik gibi kuruydu. "Konuşmayı geçip *senin* öldüğün noktaya gelmeye ne dersin?"

Gülümsedim. "Peki bunu nasıl yapacaksın? Benimle ölümüne konuşarak mı? Yoksa küçük beyaz bıçağınla mı?"

"Beyaz bıçak mı?" Zımpara kağıdı gibi bir kahkaha daha derimi rendeledi. "Bu Eskiler'e ait bir kemik, seni aptal sahte Primal."

Bana neden öyle dediğini sorgulayamadan Rev bana doğru geldi. Kendimi destekledim, gülümsemem büyüdü. "Her zaman bir Rev'in nasıl yeniden kafa yaptığını bilmek istemişimdir. Sanırım çünkü seninkini koparacağım."

Benden bir adım kadar uzağa fırladı. Hamleyi önceden tahmin ederek içimden güldüm ve dönerek tekme attım. Rev'i karnından yakaladım. Tek dizinin üzerine savruldu. Ben doğrulurken gözlerimiz kilitlendi.

Bir anlık beyazlık daha belirdi; diğer elinde ikinci bir hançer vardı. Rahip'in dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı.

Ensemdeki karıncalanma bir uyarı verirken, soğuk bir tedirginlik göğsüme çarptı. Vikter'in sesini sanki yanı başımda duruyormuş gibi duydum, o sabah eğitim alanında söylediği sözlerin aynısını söylüyordu.

Düşmanınızın üstünlüğü ele geçirmesi için tek gereken bir saniyedir. Rev şaşırtıcı derecede hızlıydı ve hançerlerden birini fırlattı.

Bana atmadı. Poppy'ye atmıştı.

Gerçekten önemli olan her şeyi kaybetmek için kibir ya da intikama verilen bir kalp atışı uzunluğundan başka bir şey değildir.

O zaman bu bir alametti. Vikter'in öğreneceğime söz verdiği bir ders. Bir tanesini hala bulamadım.

Küfrederek, her zamankinden daha hızlı bir şekilde yana atladım, tüm çeviklik ve hızı kullandım. Havadan kaptığım gibi bıçağın etrafında kıvrıldı-

Acıyla tısladım, parmaklarım refleks olarak açıldı. Çömelerek yere indiğimde hançer yere çarptı. Avucumda sadece ince bir kesik vardı, ama acı veren yanmaya neden olan bu değildi. Bıçağın kendisiydi. Dokunduğum anda *fokur fokur* kaynıyordu; avucumdaki kesiğin etrafındaki deri tütecek kadar sıcaktı.

"Ne oluyor lan?" Belimi bükerek ayağa kalktım.

Savrulup Rev'in kolunu yakaladım ama ikimizi de doğal olmayan bir güç patlamasıyla büktü. Sağ kolunu uzattı ve göğsüme vurdu-

Tüm duyularıma kısa devre yaptırarak geriye doğru savrulduğumda acıdan kıpkırmızı kesildim. Sırtım duvara çarptı ve sonra kıçımın üstüne düştüm, göğsüme saplanmış hançerin demir kabzasına bakıyordum; Poppy'nin New Haven'da beni vurduğu lanet olası yere. Kalbime bir çentik atmaktan biraz daha fazlasıydı.

Yaradan akan kan çıplak karnımı ıslattı, ama derim -Yandığını hissedebiliyordum, bıçağın saplandığı yerden sıyrılıyordu.

nüfuz etti. Bu acı. Hay sikeyim. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. İçimde dalgalanırken dişlerim gıcırdadı.

Rahip eğilip düşen hançeri alırken sessizce konuştu. "Kadimlerin kemikleri. Kan taşından daha keskin. Gölge taşından daha sert." Yarım gülümsemesiyle bir altın kanadını kaldırdı. "Ve her ikisinden de daha ölümcül, bir tanrıyı tek bir iğneyle öldürebilir ve bir Primal'ı etkisiz hale getirebilir."

Kahrolası Rahip göz kırptı ve ayağa kalktı. "Pencereleri kapatmalıydınız, Majesteleri." Süt beyazı hançeri çevirdi.

Bakışlarım yatağa kaydı.

Poppy.

Dehşet sistemime buzbir şok etkisi yaptı ve göğsümdeki ateşi bir anlığına dondurdu. Ayağa kalktım ya da kalktığımı sandım. Beynim mesajı gönderdi ama bacaklarım hareket etmedi. Rev kıkırdayıp yatağa dönerken duvara yaslanmış bir şekilde kaldım. Ciğerlerime yeterince hava alamıyordum, herhangi bir hava. Nefes alamıyordum.

Kalk, diye emrettim*. Kalk lan ayağa.*

Rev yatağa yaklaşırken kaslar seğirdi ama tepki vermedi.
Ağzım açılıp boğazımdan ses çıkmayınca panik dehşete dönüştü.

Donmuştum. Hareket edemiyordum. Sesim çıkmıyordu. Yardım için bağıramıyordum. Salonda kimin olduğunu bilmiyordum - Emil ya da Naill, ama duvarlar kalındı. Biraz geride dursalar bir bok duymazlardı.

Yüce Tanrım, bu . Şimdi olmaz.

Alem huzur içindeyken birbirimize sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyorken değil. Aşkımızın nelere kadir olduğunu, birlikte neler yaratabileceğimizi öğrenme şansına sahip değilken.

Hiçbir zaman.

"Ne güzel bir çiçek," dedi Rahip yumuşak bir sesle.

Bir an için kavurucu acı , yerini Rev'in sırtına bakarken söylediği sözlerin dehşeti aldı. Bu lanet kafiyeyi Poppy yıllarca duymuştu, gerçekten *yıllarca*.

"Ne kadar güçlü bir gelincik," dedi ince battaniyeyi tutarak.

Alçaktan başladı, dışımdan geliyordu, alçak bir uğultu - hayır, içimden .

"Topla onu," diye şarkı söylemeye devam etti, battaniyeyi geri çekerek. "Ve kanamasını izle."

Ayağa kalk.

Hiçbir şey . Poppy yüz hatları rahat ve huzurlu bir şekilde uyumaya devam ederken hiçbir şey kıpırdamadı.

"Artık o kadar da güçlü değil." Rahip Poppy'ye uzandı ve saçından bir tutam yakaladı.

Ona dokundu.

Adam ona *dokunuyordu* ve kadın tamamen savunmasızdı. Kalbim paramparça oldu - paramparça olmalıydı. *Savunmasızdı* ve bir daha asla böyle olmayacağına dair kendine söz vermişti. Buna asla izin vermeyeceğime yemin etmiştim.

Yapamadı

m.

Ben olsam

yapmazdım

.

Rahip başını geriye atarak kafatasının arkasını açığa çıkardı. "Kendisine ait olanı çok, çok, çok uzun zamandır bekliyordu."

Bir uçurumun yarılması gibi, saf, sınırsız öfke içimin derinliklerinden patladı, ama vardı... daha fazlası vardı. Bilgi değil. Bunun çok ötesindeydim. Bu bir içgüdüydü, kadim, güçlü bir içgüdü. *İlkel*. Kulaklarımdaki uğultu şiddetlendi ve sonra kanıma karıştı. Öfkeye kilitlendiğimde derim uğuldadı. Tüm bu vahşi öfkeyi alıp içime akmasına izin verdiğimde kaslarım titredi, her damarı sular altında bıraktı ve vücudumdaki her hücreyi doldurdu. Şiddetin tadı ağzımda kül gibi kaldı ve damarlarımda buza dönüştü.

Kül ve buz dolu kan...

Kolumu kaldırdığımda bir şimşek dışarıdaki gökyüzünü yırtarak geceyi gündüze çevirdi.

Bir başka sürgü alemi aydınlatırken Rahip'in başı pencereye doğru sallandı ve bir an için odayı kaplayan gümüşi kordonlar gördüğüme yemin ettim - Poppy'den akıyor ve yerde dalgalanarak bacaklarımı kaplıyordu. Bedenimi. Rahip'in başı eğildi.

Parmaklarımı kızgın kabzanın etrafında dolaştırırken göğsümde bir gümbürtü başladı. Kolum hareket ederek hançeri serbest bıraktı. Yanlara doğru kayarken ciğerlerime hava doldu. Hançer düştü ve kaplandı-

Elim yere çarptığında, kadim ve boyun eğmez güç, duyularımı sular altında bıraktı. Ve sonra bedenimin kontrolünü ele geçirdi.

Küçük gümüş zerrecikleri etimde belirdi ve her gözeneği doldurdu. Çenem yuvasından fırlarken dudaklarım geriye doğru sıyrıldı. Köpek dişlerim dışarı çıktı. Parmaklarım açıldıkça avuçlarım sertleşti, tırnaklarım büyüdü ve kalınlaştı, keskinleşti, taş zemini kazdı. Vücudumdaki kemikler yer değiştirip eklem yerlerinden kırılırken keten pantolon bacaklarımdan ayrıldı ve sonra

hızla tekrar birleşiyor, uzuyor ve sertleşiyordu. Sırtım eğilirken kumaş da düştü. Derimin inceldiğini, *hareket* ettiğini hissedebiliyordum. Gümüşi ışıklı gözeneklerden kürk filizlendi - parlak, oniks ve altın renkli kürk. Dizlerimin üzerine çöktüm, sonra ellerime ve ayaklarıma, hayır, patilerime doğru yükseldim. Sadece saniyeler sürmüştü. Bir avuç dolusu kalp atışı. Hâlâ bendim ama değildim.

Ben başka bir şeydim.

Dört ayak üzerine kalktım ve Rahip'in hızlı nefes alış verişlerinin sesi kafamda yankılanırken kendimi salladım. Bayat-tatlı kokusu bana ulaştı, korkuyla . Korkusunun *kokusunu aldım*. Çevresel görüşümdeki bir şey Duvara dayalı duran bir aynadaki yansıması dikkatimi çekti. Omuz yüksekliği bir metreyi aşan ve uzunluğu neredeyse iki katına çıkan büyük, siyah ve altın rengi bir kedi ve gözleri parlak bir gümüş.

Başımı Rev'e çevirdiğimde göğsümden yine o gümbürtü geldi. Soluk mavi gözler altın maskenin ardında genişti. "İmkânsız."

Düşünmeye, bu çok daha büyük uzuvları ve bedeni nasıl hareket ettireceğini bulmaya gerek yoktu. Bu sadece bir içgüdüden daha fazlasıydı. On yıllardır, belki de yüzyıllardır uyandırılmayı ve kullanılmayı bekleyen, uzun zamandır gömülü bir bilgiydi.

Rev hançeri saplarken sıçradım ve aramızdaki mesafeyi açtım. Zaten hızlı olan reflekslerim şimdi daha da keskinleşmişti. Kolunu yakaladım ve çenemle sıktım. Derisi kırılgan ipek gibi yol verdi. Sıcak, garip bir tadı olan kan ağzıma aktı. Kemikler sanki daldan başka bir şey değilmiş gibi kırıldı.

Kafamı çevirip dokuyu yırttığımda adam uludu. Onu yataktan çektim, hançer elinden düştü. Geriye, benden uzağa düştü. Kolunun alt yarısını yere tükürdüm.

"Kahretsin," homurdandı, yere düşen hançerine doğru hamle yaptı.

Güçlü, zarif kasları kıvrılıp gerilerek yanıma doğru fırladı ve etrafımdan dolaşmaya çalıştı. Pençeli bir pençeyle hamle yaptım ve bacağını kestim. Köpek dişlerimle baldırına yapışıp onu yerde sürüklerken acı dolu çığlığı bir homurtuya dönüştü. Kaslarına tutunarak onu kaldırdım ve bir kenara fırlattım. Bacağının dizden aşağısı koparken kan fışkırdı.

Yerde kayarak duvara çarptı. Tek dizinin üzerine yuvarlanırken başı yukarı kalktı. Onu takip ettim, yarı sürünürken, yarı kayarken boğazımın arkasından alçak bir tıslama geliyordu.

Parmakları aradığı şeye değecek kadar yaklaşmasına izin verdim, sonra saldırdım. Onu sırt üstü yatırarak pençelerimi göğsüne, kalçalarına sapladım, derisini ve kaslarını parçaladım.

Acımasızdım, göğsünü boşluk açılana kadar pençeledim. Vahşi bir tatmin duygusu içimi doldurdu. Sonra omuzlarına geçtim, tendonlarını parçaladım, çığlıkları acınası inlemelere dönüşürken kollarından ve bacaklarından geriye kalanları çıkardım.

Kana bulanmış başımı kaldırarak, yüzümü yüzüne yaklaştırırken kıvranan formunda gezindim. Ağzı açıldı, kanlı dişleri ortaya çıktı-

Boğazına yapıştım, başımı sertçe ileri geri çevirerek boynunu kırdım ve sonra kopardım.

Ağzımdaki tadı kötü kanı tükürerek bir pençemi Rev'in kafatasına indirdim ve kalıntıların üzerinden geçip odayı tararken onu ezdim.

Varlığımın her parçası yatakta uyuyan kadına odaklanmıştı, bir kolu yanında, diğeri karnının üzerinde uzanıyordu. Başı bana doğru dönüktü ve kızıl saçları yatağın kenarından şelale gibi akıyordu.

O... önemliydi.

Ona doğru ilerlerken pençelerim yere vuruyor, ileri doğru uzanıyordu. Onun kokusu. Ağzım onun hareketsiz koluna yaklaştı. Bıyıkları seğirdi. Taze. Tatlı. *Benim kokum*. Başımı çevirdim, elini dürttüm. O *benimdi*. Benim prensesim.

Kalp

arkadaşım.

Kraliçem.

Benimkini.

Ve ben de *onunkiydim*.

Başım oda kapılarına doğru döndü. Ayak geliyordu. Başımı eğip gerildiğimde içimden hırıltılı, gırtlaktan gelen bir ses yankılandı.

Kapılar açıldı ve içeri nefes nefese kalmış, kahverengi tenli bir erkek girdi; zengin, koyu toprak ve biz kokan biri. Kız kokuyordu. Son derece parlak mavi bakışları önce Poppy'yi, sonra da beni buldu.

"Lanet olsun," diye fısıldadı, bir adım öne çıkarak.

Yatağın üzerine sıçradım, onun üzerine çömeldim. Uyarıcı bir hırıltı

çıkardım. Erkek tamamen kıpırdamadan durdu, sonra bir el attı-

Bir diğeri arkasında durdu, elinde kılıç, kumral saçları rüzgârda savrulmuştu. "Bu... bu lanet bir mağara kedisi mi? Gerçekten büyük, garip bir şekilde

renkli olan?"

"Bu Cas," dedi erkek olan; ormanın ve onun kokusunu alan.
Bizim gibi kokuyordu. *Benimkini*.

Dudaklarım gözlerim yeni gelene dikildi. Bizim gibi kokmuyordu.

"Bu da ne lan?" soluk soluğa kalmış, yere saçılmış kan ve parçaları görünce yine boğulur gibi bir ses çıkarmış. "Yani, ne oluyor lan?"

Yatağın ayakucuna doğru eğildim, pençelerim cilalı ahşabı çiziyordu. O bizden değildi. O bir riskti.

"Hayır, değil," dedi erkek. "Emil sinir bozucu biri." Emil
denilen kişi kaşlarını çattı.

"Ama o bir risk değil," diye devam etti erkek. "O bizden biri."

O bizden biri değildi. *Benim* değildi. Et ve kandan başka bir şey değildi. Bir yemek.

"Et ve kan-oh, kahretsin," dedi erkek. "Emil bundan daha fazlası. O aynı zamanda senin de." Diğer şeyin tüm yüzü buruşurken durakladı. "Sadece aynı şekilde değil."

"Tamam," yakında ölecek olan kişi. "Bir kez daha söyleyeceğim. Ne oluyor lan?"

Taş zemine indim, kuyruğumu sallayarak konuşan et yığınına baktım.

"Siktir." Mavi gözlü erkek belini bükerek eti kenara itti. "Babasını ve diğerlerini uzak tutun," diye emretti.

Baba mı?

Düşüncelerimin arkasında bir şey kıpırdandı.

"onları. Onları bayıltın," diye talep etti erkek. "Ne yapman gerektiği umurumda değil ama onları buradan uzak tut."

Et çuvalının cevap verme şansı olmadı. Kapı yüzüne kapandı ve kilitlendi. İlk erkek benimle yüzleşti.

"Cas?" dedi, sesi yumuşaktı.

Başım öne eğildi. Bu isim içimde bir şeyleri harekete geçirdi. *Cas*.

"İsim tanıdık geliyor çünkü sana ait." Yavaşça eğildi ve diz çöktü. "Senin adın Casteel Hawkethrone Da'Neer ve ben de Kieran Contou."

Zihnimin derinliklerinden anılar süzülüyordu. Onun çok daha genç olduğu, önce çocuk sonra da erkek olduğumuz anlar.

Kieran onun uyuduğu yere baktı. "Ve bu-"

Benimkini.

Kieran'ın dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Evet, o senin, ama ruh haline bağlı olarak, sürekli böyle hırladığını duymak onu pek de heyecanlandırmayabilir."

Başımı onun koluyla aynı hizaya getirecek şekilde geri çekilirken gözlerim kısıldı. Derin bir nefes aldı. "Odanın durumuna bakarak tahmin ediyorum,
Birisi ona saldırmaya çalıştı ve sonu onlar için iyi olmadı." Mavi gözleri üzerimde gezindi. "Ve bu seni değiştirdi." Sesine bir parça hayranlık karıştı. "Vay anasını, şekil *değiştirmişsin*."

Ben... Ben yaptım. Çünkü bu benim normal varlığım değildi. Benekli altın ve siyah kürkü değil, altın-bronz teni ve koyu renk saçları olan bir erkek gördüm.

"Cas?"

Dikkatim tekrar ona döndü. Yaklaştı, şimdi tek dizinin üzerindeydi.

"Çocukluğumuzu hatırlıyor musun?
Bir süreliğine ölümlü formumu mu? Kendimi kurttan ayırmakta zorlandım ama sen oradaydın. Bana kim olduğumu hatırlatmaya yardım ettin," dedi, sesi alçak ve yatıştırıcıydı, birbirinden kopuk görüntüler birbiri üzerine gelip çarpışıyordu. "Kendini bu durumdan kurtarmanın zor olabileceğini biliyorum ama
Hâlâ oradasın ve Cas olarak bana geri dönmene ihtiyacım olacak." Bakışları benimkileri tuttu. "Cas olarak geri dönmene ihtiyacı var."

Kieran.

O.

Penellaphe.

Poppy.

Kraliçem.

Bana *ihtiyacı vardı*.

Bir anda benlik duygum geri geldi, bu yeni parçamın yanında yerine oturdu, kaynaştı. İleri doğru bir adım attım, sonra tüylerimi silkelerken durdum.

"Sadece istiyorsun," diye açıkladı Kieran. "Tıpkı bir dürtü gibi. Bedenini ölümlü geri döndüreceksin. Bu işler böyle yürür."

Duruşumu genişlettim. Bir dürtü gibi mi? Kieran'ın talimatlarını yerine getirerek, tıpkı bir dürtü için yaptığım gibi havaya bağlandım. Kendimi ölümlü formuna soktum ama güç dalgası her zamankinden daha hızlı ve daha sert bir şekilde üzerime geldi. Gözeneklerimden sızan gümüşi ışık zerrecikleri belirdi ve

üzerimde yıkanıyordu. Değişim çok daha akıcı bir şekilde gerçekleşti. Kollarımdaki ve göğsümdeki kemikler küçüldü, kaslar ve tendonlar gevşeyerek yerlerine oturmaları için yer açtı. Çenem yeniden şekillenirken köpek dişlerim geri çekildi. İçgüdülerimle geriye doğru sallandım, pençelerim ayaklara dönüştü. Et kürkün yerini alırken biraz dengesiz bir şekilde ayağa kalktım. Kaburgalarım yerine otururken sırtımı kırarak doğruldum.

"Tanrım," diye ısırdım, tırnaklarımın çekilmesini ve ellerimin normale dönmesini izlerken boğazım cız etti. "Vites değiştirmenin acıtmadığını söylediğini sanıyordum."

Kieran ayağa kalkarken titrek bir rahatlama kahkahası attı. "İlk sefer zor olabilir ama her seferinde daha kolay, daha rahat oluyor." Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "O zaman acımıyor."

"Bildiğim iyi oldu." Göğsüme bakarken sesimin tonunda hâlâ kendine özgü bir mırıltı vardı. Kan içindeydim ama çoğu Rev'e aitti. Göğsümdeki yara kapanmış, geride neredeyse kömürleşmiş deriden oluşan buruşuk bir çizgi bırakmıştı.

Başımı kaldırıp Kieran'a baktım. "Sanırım Emil'i yemek üzereydim."

Tekrar gülerken gözlerinin kenarlarındaki deri kırıştı. "Evet, kesinlikle bunu düşünüyordun."

Lanet olası Emil.

"Burada ne oldu böyle?" Kieran önümde durmak için hareket ederek sordu. Yaranın altındaki deriye dokundu. "Nedir bu?"

"Ben uyurken bir Rev pencereden içeri girdi. Tam içeri girmek üzereyken uyandım-" Poppy'nin iyi olduğunu teyit ederken elim yumruk oldu. Hayattaydı ve *savunmasız* değildi. "Beni bu hançerle göğsümden vurdu."

Eğildim ve bana en yakın olanı aldım. "Diğerini al."

Kieran diğerinin düştüğü yere, dağılmış birkaç Rev parçasının yanına gitti. "Bu ne tür bir bıçak?" diye sordu süt beyazı taşa bakarak. "Callum denen herifin beni lanetlemek için kullandığı türden bir şeye benziyor."

"Öyle." Kaşlarımı çattım. "Bu Rev, bunun Kadimlerin kemiklerinden yapıldığını ve bir Primal'i etkisiz hale getirebileceğini söyledi."

Kieran'ın bakışları Poppy'ye kaydı. "Eskiler mi? İlkeller gibi mi?"

"Bilmiyorum ama beni . Hareket edemiyordum. Sanki
Bıçak derime nüfuz ettiği anda bedenimin tüm kontrolünü kaybetti," dedim. "Bu güç beni doldurana kadar hareket edemedim. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Tadı kül gibiydi ve damarlarımda buz gibi hissediyordum." Yutkundum ve diğer elimle çenemdeki kanı sildim. "Sonra hareket edebildim. Hançeri çıkardım ve nasıl olduğunu bile bilmiyorum ama... yer değiştirdim."

Kieran öne çıktı, bakışları benimkileri arıyordu. "Normal haline döndüğünde, tıpkı babasının dönüştüğü zamanki haline benziyordu." Poppy'ye baktı ve tekrar konuştuğunda sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Birleşme sırasında kurulan bağ olmalı. Üçümüzü birbirine bağladı,
Bir şekilde sana da benim gibi yer değiştirme yeteneği veriyor." Kaşları çatıldı. "Ama o zaman bir wolven'e dönüşmüş olmaz mıydın?"

"Hayır." Aşağı uzanıp Poppy'ye dokunmaya başladım ama
Elime bulaşan kan ve irin. "Babası bir mağara kedisine dönüşüyor. Benim dönüşüm yeteneğim seninle olan bağlantımdan kaynaklanıyor olabilir, ama onun yeteneğiydi. Hissettiğim şey buydu. İlkel hava," dedim ama daha fazlasını hissetmiştim. Sanki içimde bir şey vardı, hep oradaydı. Bekliyordu. Ama bu hiç mantıklı değildi. "Bahse girerim Nektas'ın bahsettiği şey buydu."

"Mantıklı," diye mırıldandı Kieran. Bir an sessiz kaldı ve sonra bakışları benimkilere kaydı. "O zaman bu Poppy'nin yer değiştirebileceği anlamına gelmiyor mu...?"

Dudaklarıma yavaşça bir sırıtış yayıldı. "Bunu fark ettiğinde çok heyecanlanacak."

Kieran güldü. "Evet, öyle olacak." Bir kahkaha attı. "Tanrım, siz ikiniz yer değiştirme yeteneklerinizle iğrenç olacaksınız."

"Buna güvenebilirsin." Kieran banyo odasına girip bir havluyla geri döndüğünde aklıma bir şey geldi. Onu aldım ve mümkün olduğunca çok kanı hızla sildim. Döndüm ve yakındaki bir sandıktan bir çift pantolon aldım. Temizlenecek zaman yoktu. "Düşüncelerimi duydun, değil mi?"

Pantolonu yukarı çekerken Kieran başıyla onayladı. "Sen de benimkini duydun. Emil gittikten sonra yüksek sesle konuşmuyordum."

Şaşkınlık içimde dalgalandı. Bunun bu formda yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını ya da Poppy'nin wolven ile yapabildiği gibi olup olmadığını görmek istedim. Bu bağın Kieran'ı bir şekilde değiştirip değiştirmediğini bilmek istiyordum. Bilmek istediğim pek çok şey vardı; oturup biraz düşünmek istiyordum. Çünkü lanet olası benekli bir mağara kedisine dönüşmüştüm ama

halledilmesi gereken daha önemli şeyler vardı.

Şu anki karmaşa olan odadan başlayarak.

Poppy'nin bir Revenant'ın kendini parçalardan yeniden oluşturmasının yaratacağı korku gösterisine uyanmasını istemedim.

"O herifin bundan nasıl kurtulacağını bilmiyorum," dedim. "Ve Millicent'ı bulup ona ne olduğunu sormak iyi bir fikir olabilir.

Ama sanırım parçaları toplayıp aşağıdaki hücrelerden birine koymalıyız."

Kieran'ın dudağı kıvrıldı. "Onları denize atmaya ne dersiniz? Ya da yaksak?"

"isterdim ama ona canlı ihtiyacım var."

"Bu tartışmaya açık mı?"

"O berbat kafiyeyi söylüyordu, lanet olası söylüyordu. Rahip de kendisine ait olanı uzun zamandır beklediğini söyledi. Kolis'ten bahsettiğini biliyorum ve..." Öfke içimi sıktı. "Ve Poppy."

Gerginlik Kieran'ın çenesine yayıldı. "Kesinlikle lanet-"

Aşağıdan bir gümbürtü geldi, yerleri ve duvarları salladı. Kieran'ın bakışları benimkilere kayarken banyo odasında bir şey devrildi. "Bu uyanan başka bir tanrı olamaz."

Öyle olduğunu düşünmemiştim.

Ani bir güç ensem karıncalandı ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Kieran'ın da.

Yerden taş çatlama sesi geldi. Kieran'ın diğer tarafında ince bir çatlak belirdi ve hızla etrafımızda, yatağın etrafında bir daire şeklinde yayıldı. Yatağın ayak ucunda, başında ve her iki yanında yerde başka bir çatlak belirdi.

Yatağın altındaki zeminde bir başka sığ yarık açılınca Kieran geri adım attı. "Bu da ne-?"

Gümüşi ışık kıvılcımlar saçarak taştaki yarıklardan hızla geçti. Ay ışığı titreşip durdu ve ortasında üst üste binmiş, sivri bir haç bulunan bir daire şeklini ortaya çıkardı. Eski Atlantis dilinde bir semboldü - hayır, iki semboldü. Daire ve ortasından geçen çizgi yaşamı temsil ediyordu. Üstten gelen ise ölümü temsil ediyordu.

Yaşam ve Ölüm.

Kan ve Kemik.

Yoğun parlak ışık kayboldu ve gümbürtüler kesildi. İkimiz de Poppy'ye döndük.

Etinin altında bir parıltı belirdi ve tüm vücudundaki narin damarlar ağını... havayla aydınlattı.

"Tanrılarım," diye fısıldadı Kieran.

Sarsıldım, durağanlığa girdiğinden beri kontrol altında tuttuğum umut ve korku birbirine çarptı.

Poppy kendini bilirdi.

Bizi tanıyacaktır.

Bunu artık uyumadığını bildiğim tanrılara dua eder gibi tekrar tekrar söyledim. "*Lütfen*," diye fısıldadım, sesim çatlıyordu.

Damarlarındaki ışık soldu. Bir gümüş çizgi belirdi ve ardından gölgeler etinin altında titreşen fırtına bulutları gibi toplandı. Gölgeler birlikte göğsünden aşağı, kollarının ve bacaklarının üzerinden kayarak ışık ve karanlıktan oluşan bir kaleydoskop oluşturdular; yaşamın ve ölümün gücü parmak uçlarına ulaşıyordu.

Poppy'nin parmakları seğirdi.

Yatağın yanında dizlerimin üzerine çöktüm, Kieran öne doğru sıçrayıp avuçlarını yatağa yerleştirirken ben de dizlerimin çöktüm. Zaman sanki Güçler derisinin altında birlikte dönerken her saniye çok hızlı geçiyordu ama yeterince hızlı değildi.

Kolu kasıldı. Bir dizi hafifçe büküldü. Ayak parmakları kıpırdadı, sonra gerildi.

Elini tuttum ve lanet olası bir yaprak gibi ürperdim. "Teni sıcak. Gördün mü?"

Kieran elini bizimkinin üzerine koydu. "Öyle," diye kabaca nefes verdi.

Sol kolu sarsıldığında baş döndürücü bir rahatlamayla kendimi güçsüz hissettim. Sonra derin bir nefesle göğsü yükseldi ve tanrılara yemin ederim ki bizimkiler de aynısını yaptı.

aynı şey. Kaşları gerildi. Göz kapakları seğirdi. Yemyeşil, pembe dudakları ayrıldı ve sonra hava etinin altında yavaşladı, yavaşça kayboldu. Derin bir nefes aldı ve bu en güzel sesti.

"Poppy," diye fısıldadım, öne doğru atıldım. Onun eli benimkini sıktı ve Kieran da ikimizin elini sıktı. Gözlerimde nem toplandığını hissettim. O kapakları açacak ve kendini tanıyacaktı. Tanıyacaktı-

Kalın kirpikler dalgalandı ve nemli yeşilden eser olmayan gözleri ortaya çıkarmak için kalktı. Gözler bir tanrıya ait bile değildi. Benimkilerle kilitlendiklerinde çalkalanan havanın saf erimiş gümüşüydüler. Onlar sadece bir Primal'ın gözleri değildi.

Ama Yaşamın ve Ölümün İlkeli.

Kan ve Kemiğin.

OceanofPDF.com

JENNIFER L. ARMENTROUT'TAN DAHA FAZLASINI KEŞFEDİN

Korda Bir Gölge
Et ve Ateş Serisi, Birinci Kitap
Ciltli, e-kitap ve ticari ciltsiz olarak mevcuttur.
Satın almak için buraya tıklayın.

#1 New York Times çoksatan yazarı Jennifer L. Armentrout, sevilen Blood and Ash dünyasında geçen yepyeni, ilgi çekici Flesh and Fire serisinin birinci kitabıyla geri dönüyor.

Kader'in vaat ettiği gibi bir Bakire olarak İlkellerin örtüsüyle doğan Seraphena Mierel'in geleceği hiçbir zaman kendisine ait olmamıştır. Atasının halkını kurtarmak için yaptığı umutsuz anlaşmayı sürdürmek için doğmadan önce *seçilen* Sera, hayatını geride bırakmalı ve kendini Ölümün İlkeline, onun Eşi olarak sunmalıdır.

Ancak Sera'nın gerçek kaderi tüm Lasania'en sıkı korunan sırdır; o iyi korunan bir Maiden değil, tek bir amacı olan bir suikastçıdır.
görev-bir hedef. Ölümün İlkelini aşık etmek, onun zayıflığı haline gelmek ve sonra... onu bitirmek. Başarısız olursa, krallığını Çürümenin ellerinde yavaş bir ölüme mahkum eder.

Sera her zaman ne olduğunu biliyordu. Seçilmiş. Eş. Suikastçı.
Silah. Tam olarak şekillenmemiş ama kana bulanmış bir hayalet. Bir *canavar*. *Ta ki ona* kadar. Ta ki Ölümün İlkeli'nin beklenmedik sözleri ve eylemleri içinde biriken karanlığı kovalayana kadar. Ve onun baştan çıkarıcı dokunuşu, Sera'kendisine karşı hissetmesine asla izin vermediği ve hissedemediği bir tutkuyu ateşler. Ama Sera'nın hiçbir zaman başka seçeneği olmamıştır. Her iki durumda da hayatı mahvolmuştur; Yaşam ve Ölüm tarafından sonsuza dek etkilendiği için hep öyle olmuştur.

Alevin İçinde Bir Işık
Et ve Ateş Serisi, İkinci Kitap
Ciltli, e-kitap ve ticari ciltsiz olarak mevcuttur.
Satın almak için buraya tıklayın.

Şu anda Sera'yı kurtarabilecek tek kişi, hayatını öldürmeyi planlayarak geçirdiği kişidir.

Sera'nın planıyla ilgili gerçek ortaya çıkar ve Nyktos'la arasında oluşan kırılgan güven sarsılır. Etrafı ona güvenmeyenlerle çevrili olan Sera'nın tek sahip olduğu şey görevidir. Sahte Tanrılar Kralı Kolis'in sonunu getirmek için her şeyi yapacaktır.
Iliseeum'daki zalim yönetimini ve böylece ölümlüler âlemine oluşturduğu tehdidi durdurur.

Ancak Nyktos'un bir planı vardır ve birlikte çalışırken ihtiyaç duydukları son şey, aralarında tutuşmaya devam eden inkar edilemez, kavurucu tutkudur. Sera, işkence görmüş Primal'a aşık olmayı göze alamaz, hele ki hiç istemediği bir kadere bağlı olmayan bir hayat her zamankinden daha ulaşılabilirken. Ama ortak zevklerinin ve rakipsiz arzularının anıları, karşı konulması imkânsız bir siren çağrısıdır.

Sera, sadece ismen bir Eş'ten fazlası olmak istediğini fark etmeye başladıkça, etraflarını saran tehlike de yoğunlaşır. Gölge Diyarlara yönelik saldırılar artıyor ve Kolis onları Mahkeme'ye çağırdığında yepyeni bir risk ortaya çıkıyor. Yaşamın İlkel gücü büyüyor
İçine girerek onu İtlaf'ının sonuna yaklaştırıyor. Ve Nyktos'un sevgisi olmadan - onun hissetmekten aciz olduğu bir duygu - Yükselişinden sağ çıkamayacak. Tabii eğer Yükseliş'ine ulaşabilirse ve Kolis ondan önce davranmazsa. Çünkü zaman . Hem onun hem de diyarlar için.

Bedende Bir Ateş
Et ve Ateş Serisi, Üçüncü Kitap
Ciltli, e-kitap ve ticari ciltsiz olarak mevcuttur.
Satın almak için buraya
tıklayın. 31 Ekim 2023'te
geliyor

New York Times'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Jennifer L. Armentrout'tan Flesh and Fire serisinin üçüncü kitabı...

Kan ve Kül'den
Kan ve Kül Serisi, Birinci Kitap
Ciltli, e-kitap ve ticari ciltsiz olarak mevcuttur.
Satın almak için buraya tıklayın.

Büyüleyici ve aksiyon dolu Kan ve Külden, Sarah J. Maas ve Laura Thalassa hayranları için mükemmel, seksi, bağımlılık yaratan ve beklenmedik bir fantezi.

Bir Bakire...

Doğduğu andan itibaren yeni bir çağ başlatmak üzere seçilen Poppy'nin hayatı hiçbir zaman kendisine ait olmamıştır. Bakire'nin hayatı yalnızdır. Asla dokunulmaz. Asla yüzüne bakılmaz. Asla konuşulmaz. Asla zevk almamak. Beklemek

Yükseliş günü için, tanrılar tarafından layık görülmeye hazırlanmaktansa muhafızlarla birlikte olup ailesini alan kötülüğe karşı savaşmayı tercih ederdi. Ama bu seçim hiçbir zaman ona ait olmadı.

Bir Görev...

Tüm krallığın geleceği Poppy'nin omuzlarında, kendisi için istediğinden bile tam olarak emin olmadığı bir şey. Çünkü bir Bakire'nin kalbi vardır. Ve bir ruh. Ve özlem. Ve onun Yükselişini sağlamakla yükümlü altın gözlü muhafız Hawke hayatına girdiğinde, kader ve görev, arzu ve ihtiyaçla iç içe geçer. Hawke onun öfkesini kışkırtıyor, inandığı her şeyi sorgulamasına neden oluyor ve onu yasak olanla baştan çıkarıyor.

Bir Krallık...

Tanrılar tarafından terk edilen ve ölümlüler tarafından korkulan düşmüş bir krallık, kendilerine ait olduğuna inandıkları şeyi geri almaya kararlı bir şekilde bir kez daha yükseliyor
şiddet ve intikam. Ve lanetlenenlerin gölgesi yaklaştıkça, yasak olanla doğru olan arasındaki çizgi bulanıklaşır.
Poppy sadece kalbini kaybetmenin ve tanrılar tarafından değersiz bulunmanın değil, aynı zamanda dünyasını bir arada tutan kana bulanmış her ipliğin çözülmeye başlamasıyla hayatını da kaybetmenin eşiğindedir.

Et ve Ateş Krallığı
Kan ve Kül Serisi, İkinci Kitap
Ciltli, e-kitap ve ticari ciltsiz olarak mevcuttur.
Satın almak için buraya tıklayın.

Sevgi İntikamdan Daha mı Güçlüdür?

Bir İhanet...

Poppy'nin inandığı her şey yalandır, aşık olduğu adam da buna dahildir. Kendisini korkunç bir krallığın sembolü olarak görenlerin arasına itilen Poppy, Bakire'nin peçesi olmadan kim olduğunu zar zor bilmektedir. Ama bildiği tek şey, hiçbir şeyin *onun* için onun kadar tehlikeli olmadığıdır. Karanlık Olan. Atlantia'nın Prensi. Onunla istiyor ve bu, itaat etmekten mutluluk duyacağı bir emir. *Onu ele geçirmiş olabilir ama asla ona sahip olamayacak.*

Bir Seçim...

Casteel Da'Neer birçok isimle ve birçok yüzle tanınır. Yalanları dokunuşu kadar baştan çıkarıcıdır. Gerçekleri ise ısırığı kadar şehvetli. Poppy ona güvenmemesi gerektiğini çok iyi biliyor. Hedeflerine ulaşmak için ona canlı, sağlıklı ve bütün olarak ihtiyacı var. Ama istediğini elde etmesinin tek yolu da o. Kardeşi Ian'ı bulmak ve onun ruhsuz bir Yükselmiş olup olmadığını kendi gözleriyle görmek.
Casteel'e karşı çalışmak yerine onunla birlikte çalışmak kendi risklerini de beraberinde getirir. Casteel hâlâ her nefesinde onu baştan çıkarıyor ve ona istediği her şeyi sunuyor. Casteel'in onun için planları vardır. Onu hayal bile edemeyeceği zevklere ve
dipsiz bir acı. Onu, kendisi ve onun hakkında bildiğini sandığı her şeyin ötesine bakmaya zorlayacak planlar. Onları bağlayabilecek planlar
iki krallığın da hazır olmadığı beklenmedik şekillerde birlikte yaşarlar. Ve bu cazibeye karşı koyamayacak kadar pervasız ve açtır.

Bir Sır...

Ancak Prenslerinin dönüşünü bekleyen Atlantia'da huzursuzluk artmıştır. Savaş fısıltıları güçlendi ve Poppy tüm bunların tam merkezinde. Kral onu bir mesaj göndermek için kullanmak istiyor. İnişçiler onun ölmesini istiyor. Wolven'ler giderek daha öngörülemez oluyor. Acı ve duyguları hissetme yeteneği gelişip güçlendikçe Atlantisliler ondan korkmaya başlıyor. Gerçeği saklamak için her şeyi yapabilecek iki krallığın kana bulanmış günahlarıyla dolu karanlık sırlar iş başındadır. Ama ne zaman
Dünya sallanmaya ve gökyüzü kanamaya başladığında, çok geç olabilir.

Yaldızlı Kemiklerin Tacı
Kan ve Kül Serisi, Üçüncü Kitap
Ciltli, e-kitap ve ticari ciltsiz olarak mevcuttur.
Satın almak için buraya tıklayın.

Kraliçenizin önünde eğilin ya da onun önünde kanınızı akıtın...

Hem kurban hem de hayatta kalan oldu.

Poppy, Prens Casteelde bulduğu aşkı bulacağını hiç hayal etmemişti. Mutluluğunun tadını çıkarmak istiyor ama önce onun kardeşini kurtarmalı ve kendi kardeşini bulmalılar. Bu tehlikeli bir görevdir ve ikisinin de hayal edemeyeceği kadar kapsamlı sonuçları olacaktır. Çünkü Poppy Seçilmiş, Kutsanmış. Atlantia'nın gerçek hükümdarı. O, Atlantis Kralı'nın kanını taşıyor.
Tanrılar onun içinde. Taç ve krallık onun hakkı.

Düşman ve savaşçı...

Poppy şimdiye kadar başkalarının hayatını değil, sadece kendi hayatını kontrol etmek istemiştir ama şimdi ya doğuştan gelen hakkından vazgeçmeyi ya da yaldızlı tacı ele geçirip Et ve Ateş Kraliçesi olmayı seçmelidir. Ancak krallıkların karanlık günahları ve kana bulanmış sırları nihayet çözülürken, uzun zamandır unutulmuş bir güç gerçek bir tehdit oluşturmak için yükselir. Ve tacın Poppy'nin başına asla oturmaması için ellerinden ardına koymayacaklardır.

Bir sevgili ve kalp arkadaşı...

Ancak onlara ve Atlantia'ya yönelik en büyük tehdit, uzak batıda bekleyen şeydir; orada Kan ve Kül Kraliçesi'nin gerçekleştirmek için yüzlerce yıldır beklediği kendi planları vardır. Poppy ve Casteel imkansızı başarmalı, Tanrıların Toprakları'na seyahat etmeli ve Kral'ın kendisini uyandırmalıdır.
Şok edici sırlar ve en acımasız ihanetler gün ışığına çıktıkça

Poppy ve Casteel'in uğruna savaştığı her şeyi tehdit eden düşmanlar ortaya çıkınca, halkları ve birbirleri için ne kadar ileri gidebileceklerini keşfedecekler.

Ve şimdi Kraliçe olacak...

İki Kraliçenin Savaşı
Kan ve Kül Serisi, Dördüncü Kitap
Ciltli, e-kitap ve ticari ciltsiz olarak mevcuttur.
Satın almak için buraya tıklayın.

Savaş sadece başlangıçtır.

Altın taçların çaresizliğinden...

Casteel Da'Neer çok iyi biliyor ki, çok az kişi onun kadar kurnaz ya da ama hiç kimse, hatta o bile, şaşırtıcı hazırlıklı olamazdı. Kan Kraliçesi'nin yaptıklarının büyüklüğü neredeyse düşünülemezdi.

Ve ölümlü bedeninden doğdu.

Hiçbir şey Poppy'yi Kralını serbest bırakmaktan ve Kanlı Taç'ın temsil ettiği her şeyi yok etmekten alıkoyamaz. Arkasında Yaşamın İlkeli'nin muhafızlarının gücü ve wolvenların desteğiyle Poppy'nin yapması gerekenler Atlantisli generalleri kendi yöntemiyle savaşmaya ikna etmeli çünkü bu sefer geri çekilmek yok. Her iki krallığın da barış içinde yaşayabileceği bir gelecek inşa etme umudu varsa, hayır.

Büyük bir ilkel güç yükselir...

Poppy ve Casteel birlikte, değer verdiklerini korumak için eski ve yeni gelenekleri kucaklamalı, kendilerini savunamayanları korumalıdır. Ancak savaş sadece başlangıçtır. Kadim ilkel güçler çoktan harekete geçmiş ve çağlar önce başlayan şeyin dehşetini ortaya çıkarmıştır. Poppy, Kan Kraliçesi'nin başlattığı şeyi sona erdirmek için, kehanet edildiği gibi, en çok korktuğu şey olmak zorunda kalabilir.

Ölüm ve Yıkımın Habercisi Olarak.

Et ve Kanın Vizyonları: Kan ve Kül/Et ve Ateş Özeti
Ciltli, e-kitap ve ticari ciltsiz olarak mevcuttur.
Satın almak için buraya tıklayın.
20 Şubat 2024'te geliyor

VISIONS OF FLESH AND BLOOD: a Blood and Ash/Flesh and Fire Compendium, arka plan, tarih, okuyucuların en sevdiği bilgiler, sanat eserleri ve referans materyalleri için kapsamlı bir yardımcı rehberdir. Dünyanın en sevilen karakterlerinden bazılarının orijinal kısa öyküleri ve sahnelerinin yanı sıra daha önce hiç görülmemiş görsel cazibelerle birleştiğinde
duyuları.

Bayan Willa'nın kendi bakış açısından anlatılan bu derleme, araştırma materyali gibi görünmekle birlikte, bir günlük ve kişisel notlar deposu gibi okunuyor ve okuyucunun çok sevdiği karakterleri ve tarihi yeniden ziyaret etmesini sağlıyor.
olaylara farklı bir bakmak.

Jennifer L. Armentrout'un Rayvn Salvador ile birlikte kaleme aldığı KAN VE ET VİZYONLARI, Kan ve Kül/Et ve Ateş hayranlarının keyifle okuyacağı, seriye mutlaka eklenmesi gereken bir eser.

OceanofPDF.com

1001 KARANLIK GECE ON'U KEŞFEDİN

Daha fazla bilgi için buraya tıklayın.

Donna Grant'tan EJDERHA SEVGİLİSİ Bir Ejderha Kralları Romanı

KEEPING YOU by Aurora Rose Reynolds An Until Him/Her Novella

HAPPILY EVER NEVER by Carrie Ann Ryan Bir Montgomery Mürekkep Mirası Novellası

DESTINED FOR ME Corinne Michaels tarafından Benim İçin Geri Dön/Kalacağını Söyle Çapraz Geçişi

MADAM ALANA Yazan Audrey Carlan Bir Evlilik Müzayedesi Romanı

KİRLİ KİRLİ MİLYARDER Yazan Laurelin Paige Bir Kirli Evren Novellası

SAKLAN VE ARA Laura Kaye'den Bir Küfür Romanı

J. Kenner tarafından yazılan SENİNLE KARIŞIK Bir Stark Güvenlik Romanı

TEMPTED by Lexi Blake Bir Efendiler ve Paralı Askerler Romanı

DANDELION GÜNLÜĞÜ yazan Devney Perry Bir Maysen Jar Romanı

CHERRY LANE yazan Kristen Proby Bir Huckleberry Bay Novellası

THE GRAVE ROBBER by Darynda Jones
Bir Charley Davidson Romanı

BANSHEE'NİN ÇIĞLIĞI Heather Graham A
Krewe of Hunters Novella

DARKEST NEED Dark by Rachel Van
Dyken A Ones Novella

CHRISTMAS IN CAPE MAY by Jennifer Probst
Bir Sunshine Sisters Romanı

A VAMPIRE'S MATE yazan Rebecca
Zanetti Bir Karanlık Koruyucular/Asiler
Novellası

NEREDE BAŞLIYOR 'Helena Huntingden
Bir Pucked Novella

Blue Box Press'ten de

EVLİLİK MÜZAYEDESİ yazan Audrey Carlan
Birinci Sezon, Birinci Cilt
Birinci Sezon, İkinci Cilt
CiltBirinci SezonBirinci
Sezon, Dördüncü , Üçüncü
Cilt

ÇALINTI HAYALLERİN MÜCEVHERCİSİ by M.J. Rose

SAPPHIRE STORM by Christopher Rice writing as C. Travis Bir
Sapphire Cove Romanı

ATLASPA TUZUNUN HİKAYESİ: Lucinda Riley ve Harry Whittaker

KÜL VE KANIN RUHU Jennifer L. Armentrout Bir Kan ve
Kül Romanı

START US UP by Lexi Blake
Bir Park Avenue Promise
Romanı

Xio Axelrod'dan BYLINE'AŞK DA Bir
Oyun ve Oyuncular Romanı

ÇEKİMLE SAVAŞMAK Kristen Ashley'den
Bir Nehir Yağmuru Romanı

Jennifer L. Armentrout'tan ETTEKİ ATEŞ Bir Et ve
Ateş Romanı

OceanofPDF.com

BLUE BOX PRESS ADINA,

Liz Berry, M.J. Rose ve Jillian Stein'a . ~

Steve Berry
Doug Scofield
Benjamin Stein
Kim Guidroz
Chelle Olson
Hang Le
Chris Graham
Tanaka Kangara
Jessica Saunders
Malissa Coy
Jen Fisher
Stacey Tardif
Laura Helseth
Jessica Mobbs
Erika Hayden
Dylan Stockton
Kate Boggs
Richard Blake
ve Simon Lipskar

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.